

Tử Thần Vương Phi

Lãnh khốc tôn chủ, Mời!

Quyển I

Ha Sư Lữ

Mục lục

[Quyển 1. Chương 1. Biến Thành Nữ Chính Xuyên Không](#)

[Quyển 1. Chương 2. Nhận Làm Nghĩa Nữ](#)

[Q1. Chương 3. Hoang Dâm Vô Độ](#)

[Q.Chương 1 4. Huyết Tủy Hoàng Cung Mông Cổ](#)

[Q1. Chương 5. Sai Lầm Lớn Nhất](#)

[Q1. Chương 6. Sự Vui Vẻ](#)

[Q1. Chương 7. Bạch Y Nam Tử](#)

[Q1. Chương 8.](#)

[Q1. Chương 9. Dạ Nguyệt Sơn Trang](#)

[Q1. Chương 10. Thập Nhị Tiểu Thư](#)

[Giới Thiệu Nhân Vật Dạ Nguyệt Sơn Trang](#)

[Q1. Chương 12. Điều Chính Vũ](#)

[Q1. Chương 13. Uyên Ương Phi Thúy](#)

[Q1. Chương 14. Nam Nhân Vô Si](#)

[Q1. Chương 15. Người Có Thể Mặt Dày Hơn Được Không?](#)

[Q1. Chương 16. Nam Nhân Nguy Hiểm](#)

[Q1. Chương 17](#)

[Q1. Chương 18.](#)

[Q1. Chương 19. Vô Ưu](#)

[Q1. Chương 20. Đạo Chơi Viên Linh Các](#)

[Q1. Chương 21. Mật Thất Sa Hoa - Khổng Y Kiếm](#)

[Q1. Chương 22. Nhiệm Vụ](#)

[Q1. Chương 23](#)

[Q1. Chương 24. Thủ Đoạn](#)

[Q1. Chương 25. Giáo Huấn Hy Phi](#)

[Q1. Chương 26. Tính Toán](#)

[Q1. Chương 27. Đi Làm Chuyện Xấu](#)

[Q1. Chương 28. Hy Phi Mắc Bệnh Lạ](#)

[Q1. Chương 29. Phong Nguyệt Quân Y](#)

Q1. Chương 30. Bị Thần Kinh

Q1. Chương 31

Q1. Chương 32.

Q1.Chương 33. Báo Thù

Q1. Chương 34. Khơi Dậy Sát Ý

Q1.Chương 35. Mượn Dao Giết Chuột

Q1. Chương 36.

Q1. Chương 37. Nữ Tử Chấn Thâm Cung

Q1. Chương 38. Thịt Heo

Q1. Chương 39. Thực Hiện Kế Hoạch

Q1. Chương 40. Xuất Cung

Q1. Chương 41. Gặp Lại

Q1. Chương 42. Nhớ Lại Chuyện Xưa

Q1. Chương 43. Chinh Đốn Viên Linh Các

Q1. Chương 44.

Q1. Chương 45.

Q1. Chương 46. Trừ Khử Hy Phi

Q1. Chương 47

Q1. Chương 48

Q1.Chương 49. Quý Phi

Chương 50. Đại Hôn

Q1.Chương 51

Q1. Chương 52. Hàm Lương Đế

Q1. Chương 53 Gặp Lại Người Muốn Nhìn Thấy Nhất Ở Đây!

Q1.Chương 54. Dành Trọn Cả Đời Để Đổi Lấy Sự Vô Tình

Q1.Chương 55 Muốn Gặp Nhưng Chẳng Có Dũng Khí

Q1. Chương 56 Muốn Hận Cũng Chẳng Thể Hận

Q1. Chương 57 Ta Sẽ Dùng Mọi Thủ Đoạn Để Tỷ Thừa Nhận Ta

Q1. Chương 58. Có Chút Động Tâm

Q1. Chương 59. Vị Khách Đặc Biệt

Q1.Chương 60. Thân Phận?!

Q1.Chương 61. Quan Tâm

Q1.Chương 62. Đi Săn

Q1.Chương 63. Gặp Thích Khách Bị Thương

Q1. Chương 64. Thân Thể Của Tỷ Là Của Ta

Q1. Chương 65. Người Thích Tỷ Ấy?

Q1. Chương 66

Q1. Chương 67

Q1.Chương 68. Cường Hôn

Q1. Chương 69. Kể Người Nghe Câu Chuyện.

Q1. Chương 70. Hồn Là Ma Hay Là Thứ Gì?

Q1. Chương 71. Hành Động Lúc Đêm Tối

Q1. Chương 72. Bị Thương Một Cách Vô Lý

Q1.Chương 75. Hiểu Nhầm

Q1. Chương 74. Nhắc Đến Người Không Nên Nhắc

Q1. Chương 75. Trung Thu

Q1. Chương 76. Đêm Trung Thu Có Biến Bất Cốc

Q1. Chương 77.

Q1. Chương 78. Phong Nguyệt Linh Nhi

Q1. Chương 79. Lão Đầu Kì Quái

Q1. Chương 80. Sinh Ly Tử Biệt

Q1. Chương 81. Tín Vật Uyên Ương

Q1. Chương 82. Chuyện Cũ

Q1. Chương 83

Q1. Chương 84. Thương Quan Tề

Q1. Chương 85. Mặt Dày Chiếm Tiệp Nghi

Q1. Chương 86

Q1. Chương 87. Trêu Ghẹo

Q1. Chương 88. Đi Nam Cương Cứu Tế

Q1. Chương 89.

Q1. Chương 90. Cướp Sắc Hay Cướp Của?

Q1. Chương 91. Khách Điểm Thành Viên Châu

Q1. Chương 92. "Khanh Nhi Tỷ Tỷ"

Q1. Chương 93

[Q1. Chương 94. Liễu An Nhiên](#)

[Q1. Chương 95. Hắc Y Nhân?](#)

[Q1. Chương 96. Giúp Tình Dịch](#)

[Q1. Chương 97. "Ta Sẽ Không Phụ Ai Cả"](#)

[Q1. Chương 98. Đem Mạng Người Từ Quý Môn Quan Trở Lại](#)

[Q1. Chương 99. Hắc Kết](#)

[Q1. Chương 100. Quay Về Mông Cổ](#)

[Q1. Chương 101. Trở Lại Phong Nguyệt](#)

[Q1. Chương 102. Gặp Biến Gợi Lại Chuyện Cũ](#)

[Q1. Chương 103. Gặp Lại Tại Khách Điểm Viên Châu](#)

[Q1. Chương 104. Người Chưa Bao Giờ Hiểu Nàng](#)

[Q1. Chương 105.](#)

[Q1. Chương 106. Trở Thành Nữ Tử Xinh Đẹp](#)

[Q1. Chương 107. Xem...Các Huynh Là Nam Nhân](#)

[Q1. Chương 108. Ai Cũng Có Một Khoảng Thời Gian Đau Buồn](#)

[Q1. Chương 109. Hoa Văn Kỳ Lạ](#)

[Q1. Chương 110. Biến Mất Như Chưa Từng Tồn Tại.](#)

[Q1. Chương 111. Phơi Bày Âm Mưu](#)

[Q1. Chương 112. Xuất Hiện Lời Đồn Đãi Không May Mắn](#)

[Q1. Chương 113.](#)

[Q1. Chương 114. Tìm Ra Kẻ Chủ Mưu](#)

[Q1. Chương 115. Lợi Dụng Một Người Để Đẩy Một Người Ra Xa](#)

[Q1. Chương 116. Cướp Bảo Vật](#)

[Q1. Chương 117. Binh Phù Khế Ước Máu.](#)

[Q1. Chương 118.](#)

[Q1. Chương 119. Sinh Thần](#)

[Q1. Chương 120. Tìm Một Nam Nhân Gọi Là 'Hắc Kết'](#)

[Q1. Chương 121.](#)

[Q1. Chương 122. Hoàng Gia Yến](#)

[Q1. Chương 123. Ngửa Bài Tiết Lộ Thân Phận](#)

[Q1. Chương 124. Yêu Một Nữ Nhân Qua Một Lời Nói Của Một Người.](#)

[Phiên Ngoại 1.](#)

[Q1. Chương 126. Nên Kết Thúc Rồi!](#)

[Q1. Chương 127. Có Người Muốn Giết Nàng](#)

[Q1. Chương 128. Quá Khứ Của Hắc Không Muốn Nàng Trải Qua Một Lần
Nữa](#)

[Q1. Chương 129. Nhớ Một Người Là Một Loại Thống Khổ](#)

[Q1. Chương 130. Có Thể, Quên Đi Hắc!](#)

[Ngoại Truyện 1.1 Hàm Mộc Vân](#)

[Ngoại Truyện 1.2 Hàm Mộc Vân](#)

[Ngoại Truyện 1.3 Hàm Mộc Vân](#)

[Ngoại Truyện 1.4 Hàm Mộc Vân](#)

[Ngoại Truyện 1.5 Hàm Mộc Vân](#)

[Ngoại Truyện 1.6 Hàm Mộc Vân](#)

[Ngoại Truyện 1.7 Hàm Mộc Vân](#)

[Ngoại Truyện 1.8 Hàm Mộc Vân](#)

[Ngoại Truyện 1.9 Hàm Mộc Vân](#)

[Ngoại Truyện 1.10 Hàm Mộc Vân](#)

[Ngoại Truyện 1.11 Hàm Mộc Vân.](#)

[Ngoại Truyện 1.12 Hàm Mộc Vân](#)

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Quyển 1. Chương 1. Biến Thành Nữ Chính Xuyên Không

"Lam Khanh Khanh người điên rồi" trên đỉnh núi có hai bóng dáng đang lui về phía vực

"Điên? Haha ta chính là bị các người bức điên đấy" một cô gái điên cuồn đi về phía trước cười như tu la mới bước lên từ địa ngục, đôi mắt giăng đầy tơ máu nhìn cô gái phía trước

"Khanh Khanh không như cô nghĩ đâu bọn họ..."

"Cô nghĩ những lời của họ là đúng? Cô hiểu họ được bao nhiêu? Họ nên lường trước được sẽ có ngày hôm nay"

Cô gái kia nhìn cô gái được gọi là Lam Khanh Khanh nước mắt lăn dài theo gò má xinh đẹp còn chưa với đi về ngây thơ, lắc lắc đầu

"Không, không, không phải vậy, không phải vậy, họ không tốt nhưng cô không nên... Không nên làm vậy..."

Lam Khanh Khanh cười điên cuồng lạnh lùng nhướn mày "Vậy sao? Ồ ra thế, ta như thế này là do họ ban tặng đấy em gái à, em bảo tôi thế nào cho qua?"

"Chị, em...chị phía sau...cẩn thận...aaaaaaaaaaaa...."

Lam Khanh Khanh cảm nhận được thân thể trầm xuống, bị lực đạo kia đẩy về phía cô gái, cả hai rơi xuống vách núi. Lam Khanh Khanh mở to đôi

mắt kinh ngạc không thể tin nhìn chăm chăm người vừa đẩy cô xuống núi kia

Vương Tường Hải người chính là người ta tin tưởng nhất thật không ngờ ta lại chết trong tay người

Nàng tên là Lam Khanh Khanh từ nhỏ đã là một cô nhi sống trong cô nhi viện nhỏ trong thành phố.

Vốn tưởng rằng bản thân chẳng bao giờ tìm được lại cha mẹ của mình, ấy vậy mà năm 7 tuổi cha mẹ ruột của nàng đến tìm lại nàng. Vậy là nàng lại có cha mẹ đầy đủ mái ấm gia đình hạnh phúc.

Khoảng thời gian ở cạnh cha mẹ là khoảng thời nàng cảm thấy hạnh phúc nhất, hơn bao giờ hết nàng cảm nhận không khí ấm áp, sống như những đứa trẻ cùng lứa.

Trớ trêu thay năm nàng lên 10 tuổi gia đình gặp trận thảm sát từ một đứa bé đầy đủ cha mẹ lại trở thành một cô nhi. Trận thảm sát đó đã trở thành một bóng ma lớn trong nàng. Nàng lại được đưa vào cô nhi viện, nhưng chưa được vài ngày có người nhận nuôi nàng.

Trong tòa biệt thự giàu có nàng không bao giờ quên cái đêm đen tối ấy, dường như bình yên cho đến một ngày nàng biết được một bí mật lớn. Trận thảm sát năm đó là do cha mẹ nuôi nàng gây ra...

Lam Khanh Khanh của 16 tuổi, Nàng tận tay huyết tẩy toàn bộ Hàm gia (gia đình nhận nuôi nàng)

Nhưng thật không ngờ nàng lại chết trong tay người nàng tin tưởng nhất, Vương Tường Hải _ vị hôn phu của nàng

"Cô nương, cô nương ơi tỉnh dậy đi"

"Cô nương, này không phải cô ấy chết rồi đấy chứ?"

"Này bà ăn nói xui xẻo gì đấy cô nương, nhìn người ta xinh đẹp thế mà"

"Này..."

Lam Khanh Khanh cau mày mở mắt ra, nàng nhìn hai người đang cãi nhau "Các người là ai?"

Hai người trung niên kia một nam một nữ quay sang Lam Khanh Khanh cười "Ấy cô nương cô tỉnh rồi à"

Lam Khanh Khanh nhíu mày "Các người..." nàng sức nhớ chẳng phải nàng rơi xuống vách núi chết rồi sao? Sao lại...khoan đã hai người bọn họ, nếu nàng không nhìn nhầm thì họ đang vận y phục cổ trang

"Tôi đang ở đâu?"

Người phụ nữ trung niên nhìn nàng cười hiền hoà "Đây là ngoài thảo nguyên...sao cô nương một thân một mình lại nằm ở đây lúc này"

Lam Khanh Khanh trầm mặt đúng thật nàng xuyên không rồi, nếu nàng đã không chết vậy có phải cô ấy cũng không sao hay không? có phải cũng xuyên giống nàng không?

"Cô nương cô tên gì? Nhà ở đâu chúng tôi đưa cô về nhà nhé" nam tử trung niên cười nhìn nàng, nhìn cách ăn mặc quái dị hình như nàng không phải người ở đây

"Ta..ta tên Lam Khanh Khanh không có nơi nào để đi cả" nhìn hai người bọn họ có ý tốt nàng cười nhẹ đáp "À thảo nguyên? Ta đang ở Mông Cổ à" níu chút hy vọng nàng hỏi

"Ờ đúng rồi...cô nương không sao chứ?" mịa nóa đã lỡ cho Lam Khanh Khanh này xuyên rồi sao không xuyên đến chỗ có nhiều mỹ nam tử một chút chứ, xuyên đến cái nơi toàn ngựa hoang này làm cái gì. Aaaaaa bà mị nó thượng đế ta ghét người...

Rầm...rầm...rầmm

"Ôi cô nương trời sắp mưa rồi nếu cô không có nơi nào để đi thì đến nhà ta nương trú nhé" Lam Khanh Khanh rung mình một cái, không phải chứ nàng chỉ mới chửi thượng đế một câu thôi mà có cần cho thiên lôi mưa bão đến làm khó nàng không đây

Lam Khanh Khanh ngoan ngoãn gật đầu vì tránh bị thiên lôi đánh chết do 'sỉ vả' thượng đế. "Vâng vậy làm phiền...bá mẫu rồi"

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Quyển 1. Chương 2. Nhận Làm Nghĩa Nữ

"Cô nương cô đừng chê chỗ này nhé, tạm ở đây..."

"Triệu bá mẫu không sao đâu, con cũng không phải là thiên kim cao cả gì" Lam Khanh Khanh cười cười nhìn Triệu bá mẫu lòng thầm oán, ảnh đế đáng ghét sao không cho mình xuyên đến thời Tống, Đường hay gì gì ở Trung Nguyên ấy xuyên đến Mông Cổ làm cái quái gì?

Triệu thẩm kéo cô lại nhìn cô cười hiền hoà "cô nương à cô thật xinh đẹp nha, không chừng nam nhân ở thảo nguyên phải ngây ngất vì cô ấy"

"Bá mẫu người cứ gọi con là Khanh Khanh cũng được còn xinh đẹp thì không dám nhận"

Triệu bá đi lại vỗ vỗ vai nàng "Khanh Khanh con đừng khách sáo với chúng ta như vậy xem là người một nhà là được rồi"

Lam Khanh Khanh cười nhạt không đáp, người một nhà? Nàng còn có nhà sao?

"À bà kia chuẩn bị buổi tối đi Tiểu Lâm với Thư Nhi sắp về rồi đấy" Triệu bá lên tiếng nhắc nhở, Triệu thẩm cười cười quay sang Lam Khanh Khanh nói "Tiểu Lâm và Thư Nhi ấy à là hai đứa con của ta, hai chúng nó lớn rồi cứ đi ra ngoài suốt ngày, hôm nay chúng nó về thì vừa vặn gặp con" Triệu thẩm vỗ vỗ nhẹ mu bàn tay Lam Khanh Khanh nói "Khanh Khanh con ngồi đây một lát ta vào làm bữa tối nhé"

Lam Khanh Khanh gật đầu, ngồi bên đống lửa đang nhen nhói cháy bùng hồi ức năm 8 tuổi như thủy triều trào về. Đêm đó trăng thanh gió mát ở đám cỏ tựa thảo nguyên mini, bên đống lửa đang rực cháy ba mẹ nàng đang nướng thịt cho nàng bên cạnh là túp lều nhỏ....Sau đó...Cái đêm xảy ra trận thảm sát...Cha mẹ nuôi...

Lam Khanh Khanh nhắm tịt mắt lại hít sâu một hơi, trán đã phủ một tầng mồ hôi, lòng nàng đang đau như ai đó đang xé toạt ra. Tiếng gọi ai đó thành công kéo nàng từ kí ức về hiện thật "Cha nương chúng con về rồi"

Màn trướng bị vén lên một đôi nam nữ bước vào, họ nhìn thấy nàng liền gật đầu cười "Cô nương..." "Tiểu Lâm, Thư Nhi các con về rồi đấy à" Triệu thẩm đi ra nhìn thấy Lam Khanh Khanh đổ mồ hôi lo lắng hỏi "Khanh Khanh à con làm sao mà trán đổ mồ hôi thế kia"

Lam Khanh Khanh lắc đầu cười gượng "không sao đâu ạ...chắc là do trời nóng quá thôi" ba người giật mình sửng sốt, đúng lúc đó Triệu bá vén màn đi vào, bỗng một cơn gió lạnh từ ngoài thổi vào làm mọi người lạnh rung.

Triệu Khánh Thư che miệng cười khúc khích, Triệu thẩm cũng cười cười mơ hồ nhìn về phía Lam Khanh Khanh. Lam Khanh Khanh ho khan hai tiếng ngượng ngùng gãi đầu.

Triệu Khánh Lâm nhìn Lam Khanh Khanh hỏi "Cô nương là ai? từ đâu tới? Nhìn cô hình như không phải người ở đây" "Đúng vậy cô ấy không phải người ở đây, nương và cha con thấy cô ấy nằm ngoài thảo nguyên ấy"

Lam Khanh Khanh cười nhạt "Ta là người nơi khác cũng không biết làm sao mà ta ở đây" nàng đã nhìn kỹ khuôn mặt này rồi đúng là giống nàng còn vết sẹo trên cánh tay do đạn bắn nữa nên nàng khẳng định 100% là cả thân thể lẫn linh hồn nàng xuyên. Nói vậy cũng có thể cô ấy cũng thoát nạn mà xuyên rồi.

"Khanh Khanh, con sao vậy" Triệu thẩm hơ hơ tay trước mặt Lam Khanh Khanh, nàng giật mình cúi đầu. "Cô nương nếu cô một thân một mình vậy thì gay rồi, tên Đế Vương hoan dâm vô độ kia gần đây bắt rất nhiều thiếu nữ,ta e..."

"Ừây, vậy thì làm sao đây" Lam Khanh Khanh cười nhạt "Ta không yếu đuối như các người nghĩ đâu" trong mắt Lam Khanh Khanh xẹt qua một tia tàn ác, Đế Vương hay Cửu Hoàng gì gì đó nàng mặc kệ nhưng nếu phạm phải nàng thì quan tài cũng đừng hồng chuẩn bị

Triệu Khánh Thư vỗ đùi cười "Ây hay là nương nhận nuôi cô ấy đi cứ nói là con của băng hữu đến đây lánh nạn, vậy là ổn rồi" Triệu Khánh Thư là một cô nương xinh đẹp phóng khoáng, đúng mực thiếu nữ Mông Cổ, thông minh làm người ta ghen tỵ

"Đúng đấy, Thư Nhi nói đúng hay là vậy đi" Triệu bá cười nói, Triệu Khánh Lâm cười "Muội muội gọi ca ca đi nào haha"

Lam Khanh Khanh chớp mắt nhìn mọi người, cha...mẹ? Cha mẹ nuôi? Nàng lại có cha mẹ nuôi sao? Nàng do dự một chút mới mở miệng "Cha, nương...ca ca, tỷ tỷ"

Mọi cười cười nhìn Lam Khanh Khanh "Nào nào ăn mừng nhà ta có một người mới đi hahaha.."

Gió thổi nhẹ nhàng làm lay động những ngọn cỏ trên thảo nguyên rộng lớn phát họa lên thân hình của nữ nhân đang nằm trên đấy. Cơn gió thổi mang theo mùi hương đặc trưng của thảo nguyên, vừa thanh khiết lại dịu nhẹ, vạt áo nàng lay động theo nhịp gió tạo nên khung cảnh mỹ miều

"Khanh Khanh sao muội lại nằm ở đây, ban đêm gió lớn không tốt đâu" Triệu Khánh Lâm đi đến ngồi bên cạnh Lam Khanh Khanh. "Muội

không yếu đuối như ca ngỗ đâu" "Khanh Khanh muội có tâm sự?" "không có chỉ là muốn yên tĩnh một lúc thôi, ở đây con người thật phóng khoáng, ôn hoà, nếu như nơi đâu cũng vậy thật tốt quá" "Muội..."

Lam Khanh Khanh đứng dậy phúi phúi y phục đưa tay về phía Hân "Nào ca ca huynh không về ngủ?" Triệu Khánh Lâm cầm tay Lam Khanh Khanh kéo lên "muội muội ngoan về ngủ thôi, muội muội hảo mộng" "Vâng ca ca an giấc"

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1. Chương 3. Hoang Dâm Vô Độ

Ngày qua ngày thắm thoát trôi, từ khi Lam Khanh Khanh xuyên qua đã ba ngày, nàng ở đây sống một cuộc sống vô lo vô nghĩ, thả mình trên thảo nguyên rộng lớn đầy tự do, không còn thù hận, oán trách.

"A...các...các người là ai?" Lam Khanh Khanh đang nằm trên bãi cỏ mượt nghe tiếng Triệu Khánh Thư cau mày nhìn. Một đám hán tử Mông Cổ cưỡi ngựa vây quanh Triệu Khánh Thư bên trong cười dâm dăng. "Mỹ nữ, cô thật xinh đẹp, muốn đi theo gia không?" "Haha mỹ nữ đi theo gia đi suốt đời không phú cũng quý, haha"

Lam Khanh Khanh á khẩu, còn lời thoại nào khác không?. Một tên khác cung kính với tên cầm đầu "Thưa Tướng Quân cô ta là Triệu Khánh Thư, cô ta chính là mỹ nhân thảo nguyên, cứ giả vờ thanh cao"

"Các người...các người muốn gì?" Triệu Khánh Thư hoảng sợ nhìn bọn họ. "Ây mỹ nữ đi theo bốn tướng gia đi phú quý cả đời haha...thanh cao á haha đi theo ta thì cũng như nhau haha..."

"Các người..." "Tỷ tỷ à, tỷ nói với hạn người đó chỉ làm bẩn miệng thôi"

Lam Khanh Khanh ngạo nghễ đi qua đám người đó, tên tướng quân vuốt vuốt cằm cười bỉ ổi. "Ây lại là đại mỹ nữ nào đây, thật xinh đẹp haha" Lam Khanh Khanh cười lạnh "Ta là người phương nào người quản? ta cảnh

cáo người tốt nhất nên thu nụ cười bỏ đi đó lại, nếu không ta không chắc có nể tình đâu"

"Haha mỹ nhân nàng đùa rồi, nào hai tỷ muội các người cùng nhau về hầu hạ ta haha..."

Bốp... Âm thanh giòn dã vang lên cắt đứt tiếng cười của ai đó, bọn họ trợn mắt nhìn bên má của tên tướng quân in một bàn tay chói mắt lại nhìn Lam Khanh Khanh kéo tay Triệu Khánh Thư thông dong đi

"Tiện nhân, cô đứng..." "Ta bình sinh ghét nhất người khác chửi là tiện nhân và lại..." Lam Khanh Khanh lườm hằm lạnh lùng nói "ta đã cảnh cáo người rồi, từ nay nếu muốn sống lâu thì thấy người Triệu gia tốt nhất đi đường vòng" nàng kéo Triệu Khánh Thư đi để lại một câu rồi đi mất "Nếu ai ngại mạng quá dài ta sẽ kết thúc hộ"

Tên tướng quân tức đến đỏ bừng mặt tay cầm thanh đao rắc một tiếng gãy làm hai. Hắn thề trong đời hắn chưa bao giờ nhục nhã thế này

Tên tướng quân sau khi về trướng lòng vẫn chưa nguôi cơn giận liền nghĩ ra một kế cười bỏ đi sai người vẽ lại chân dung Lam Khanh Khanh và Triệu Khánh Thư. Hắn nhìn hai bức tranh đẹp tựa người thật gật đầu rồi thúc ngựa đi vào cung

"Thần diện kiến đại vương" Nam nhân nửa ngồi nửa trên tràng kỷ nhìn đã tứ tuần nhướng mi nhìn hắn một cái rồi chơi đùa với hai mỹ nữ bên cạnh. Nhìn đi nhìn lại chẳng có khí chất của bậc đế vương, chỉ có thể dùng bạo quân, hoang dân vô độ để hình dung.

"Đại vương người xem hai mỹ nữ này..." Tên tướng quân đem hai bức tranh dâng lên, hắn nhìn qua hai bức tranh phác họa khuôn mặt diễm

lệ của hai người ánh mắt thèm muốn nhỏ dãi. "Đâu? Hai mỹ nữ này ở đâu mau đem tới cho trẫm"

"Haha chẳng giấu gì Đại Vương trong đó có một người thần thần mơ trộm nhớ" "Được trẫm dùng xong sẽ cho người haha mau đi bắt người về đây" Tên tướng quân cười thầm kế hoạch thành công xem xem hai vị mỹ nữ thanh cao thế nào haha, "Vâng thần đi ngay"

"Cái gì? Con..con còn đánh tướng quân nữa à?" Triệu thẫm hoang mang hỏi, Lam Khanh Khanh chỉ thờ ơ gật đầu như chuyện không liên quan đến mình. "Trời ơi, con có biết động phải vào tên đó sẽ gây bất lợi cho ta không" "Không biết, ta chỉ biết hấn dám động chạm vào người của ta, chán sống"

Triệu Khánh Thư đi đến nắm vai của Triệu thẫm khuyên "nương cũng là do con muội muội mới ra tay, nương đừng trách muội ấy nữa" Triệu thẫm vỗ vỗ vào mu bàn tay con gái, Lam Khanh Khanh cau mày nhìn họ, "cha nương, ta còn ở đây thì sẽ không để ai ức hiếp các người đâu"

"Khanh Khanh, nương hiểu tấm lòng con nhưng tướng quân là người không dễ động vào đâu" thấy dáng vẻ lo lắng của mọi người Lam Khanh Khanh ngoan ngoãn gật đầu "Vâng". "Muội muội, muội đã là muội muội của ta thì sẽ là người của Triệu gia, ca biết muội là muốn tốt cho Thư Nhi mà" Triệu Khánh Lâm vỗ vỗ vai nàng

Lam Khanh Khanh nhìn mọi người "Vâng sau này con sẽ không để mọi người lo lắng nữa". Lam Khanh Khanh nói để mọi người yên lòng nhưng nàng đâu biết câu nói ấy lại một lần nữa trở thành vĩnh hằng.

"Ca, ca đưa muội đi đâu vậy?" Lam Khanh Khanh nhìn Triệu Khánh Lâm thắc mắt hỏi, vì nàng không biết cưỡi ngựa nên buộc phải đu chung một con ngựa với Triệu Khánh Lâm. "Nương bảo ta đưa muội đi lên trấn mua ít đồ"

"Đồ? Chẳng phải muội đã đủ đồ dùng rồi sao", "ca cũng không rõ, nương thương muội thế mà" Triệu Khánh Lâm cười cười trêu ghẹo. "Ca đừng đùa muội"

Từ đây lên trấn phải mất một ngày đường, Lam Khanh Khanh và Triệu Khánh Lâm cũng đã đi nửa ngày đường nhưng trong lòng luôn tràn ngập cảm giác bất an.

Nhưng nếu bây giờ quay ngựa về lại thì trời cũng chập tối, Lam Khanh Khanh kéo dây cương lại nhìn Triệu Khánh Lâm nói:

"Ca ca, chúng ta... quay về đi, muội... Có cảm giác bất an"

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q.Chương 1 4. Huyết Tẩy Hoàng Cung Mông Cổ

Lam Khanh Khanh và Triệu Khánh Lâm quay đầu nhanh chóng thúc ngựa trở về nhà, cảm giác bất an của nàng càng ngày càng lớn như muốn nuốt chửng cả ý thức. Vượt qua thảo nguyên trời cũng đã sẩm tối, con ngựa chở hai người dừng trên đồi cao, xuống đồi này đã về đến nhà.

Nhà? Vừa nghĩ đến chữ này lòng Lam Khanh Khanh co rút đến khó thở. Một cơn gió thổi qua làm ba ngàn sợi tóc hai người tung bay, hai người chết lặng nhìn về nơi gọi là nhà. Không khí mang theo mùi máu tươi nồng nặc, Lam Khanh Khanh hít một hơi thật sâu tay bất giác xiết chặt dây cương.

Lam Khanh Khanh và Triệu Khánh Lâm đi xuống đồi, cảnh tượng đầu tiên hai người nhìn thấy làm người ta như đứng giữa hoang mạc không người, chỉ có chết lảng và chết lặng. Căn trường hoang tàn tràn ngập mùi máu tươi, máu văng khắp lên mảnh tường đỏ chói mắt.

Triệu Khánh Lâm hoảng hốt phi vào trường còn Lam Khanh Khanh thờ thần đi phía sau. "Cha, nương hai người làm sao vậy? Cha nương đừng dọa con mà" Triệu Khánh Lâm gào lên ôm thi thể Triệu phu phụ lay mạnh "cha nương...hai người tỉnh dậy đi... Khánh Lâm không đi nữa con sẽ ngoan ngoãn ở nhà mà". "Thư Nhi muội tỉnh lại đi ca ca sẽ không bắt nạt muội nữa, chúng ta còn chưa đưa Khanh Nhi đi đua ngựa bắn cung mà, Thư Nhi"

Lam Khanh Khanh xiết chặt nắm tay đi đến bên Triệu Khánh Lâm "Ca là muội không tốt huynh..." nàng chưa nói hết câu hăn đã kéo nàng ngồi xuống ôm nàng vào lòng lặng lẽ rơi nước mắt. Người ta nói nước mắt nam nhân rất khó rơi, nhưng một nam nhân khóc ắt hăn nỗi đau ấy lớn quá sức chịu đựng của hăn.

Lam Khanh Khanh vỗ vỗ vai Triệu Khánh Lâm để hăn tựa người vào mình khóc, nàng không khóc cũng không rơi một giọt nước mắt. Không phải vì nàng vô tâm hay bọn họ không liên quan gì đến nàng mà vì nàng biết lúc này nàng phải kiên cường, ca ca đã đau lòng thế nàng không thể yếu đuối được.

"Khánh Lâm, Khanh Khanh các... Các con về rồi à... mau mau đi trốn đi, nếu bọn họ bắt được hai đứa thì khổ" Đại thẩm bên kia đòi coi như quen biết nhà họ Triệu chạy đến, thấy hai huynh muội ngồi đấy liền nhắc nhở.

Triệu Khánh Lâm lau đi nước mắt nước mũi ghen ngào hỏi: "Đại thẩm rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì...cha nương... Thư Nhi sao lại...lại" "Khi hai con đi không bao lâu Tướng quân dẫn người đến cầm theo hai bức họa vẽ Thư Nhi và Khanh Khanh, bọn họ bắt Thư Nhi đi nhưng con bé không chịu liền...liền...bọn họ thật độc ác...giết cha mẹ các con rồi rồi còn cưỡng hiếp Thư Nhi..."

Lam Khanh Khanh nhìn Triệu Khánh Thư đã chết nằm trên giường quần áo xộc xệch khắp người đầy vết thương chứng tỏ khi còn sống khổ sở ba nhiều. Lam Khanh Khanh tay đặt lên bàn xiết chặt đến nỗi các đốt ngón tay trắng bệch "Thẩm còn..còn nghe nói là...là do tướng quân dâng bức họa vẽ hai đứa con lên Đại Vương nên...nên mới..."

Rầm_Cái bàn gần Lam Khanh Khanh vỡ nát, nàng lạnh lùng gằn từng tiếng "Tướng quân...Đại Vương"

Ban đêm trên thảo nguyên lúc nào cũng an tĩnh, nhưng hôm nay trời không trăng không sao an tĩnh, đen tối đến quỷ dị. Hoàng cung Mông Cổ như mọi đêm đèn đuốc sáng trưng ca cơ vũ nữ hát từng bừng, cuộc sống thác loạn về đêm của hoàng tộc bắt đầu, như không ai ngờ đến đó là ngày kết của họ.

Hoàng cung Mông Cổ chỉ thấy một bóng đêm lướt qua liền ngay sau đó tiếng thét chói tai vang vọng đầy thê lương. Đêm tối hắc ám hoàng cung Mông Cổ đêm ấy không một người sống sót, máu tươi chảy lên lán, đâu đâu cũng là thân người.

Lều trưởng Nam Liệt vương

Nam Liệt vương là con người phóng khoáng, yêu dân như con không giống bọn quyền quý thác loạn kia mà ăn chơi xa đọa. Người này thông minh tuyệt đỉnh lại tâm cơ thâm trầm khó đoán, được nhân dân yêu mến là ứng cử hàng đầu vị trí Đại Vương.

"Ai?" Gia Lỗ Thượng Phong cau mày nói, Lam Khanh Khanh một thân hắc y đen tuyền không nhanh không chậm bước vào "Nam Liệt Vương đáp lễ vậy à" "Cô là ai tìm bốn vương có việc?". Lam Khanh Khanh không vòng vo nói thẳng vào chủ đề "Không biết Nam Liệt vương có hứng thú làm Đại Vương hay không"

Gia Lỗ Thượng Phong nhướn mi "ý cô nương tại hạ không hiểu". "Ta mặc kệ người không hiểu hay giả vờ không hiểu...."

Một tên gia nô đứng ngoài trướng lớn tiếng thông báo "Gia, hoàng thượng bị sát hại, hoàng cung không một người sống sót kể cả tướng quân và các vị vương khác"

Gia Lỗ Thượng Phong cau mày nhìn rồi Lam Khanh Khanh chốc lát rồi cười "Cô muốn ta làm hoàng đế". "Tùy người dù đây có hoàng thượng hoàng đế hay không cũng không liên quan đến ta" Lam Khanh Khanh phất áo rồi đi

Gia Lỗ Thượng Phong nhìn bóng nàng rồi đi môi giương lên nụ cười, thân thủ rất tốt, chỉ có điều sát khí quá nặng, trong mắt không che nổi vẻ ưu thương

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1. Chương 5. Sai Lầm Lớn Nhất

Buổi sớm là lúc không khí trong lành nhất nhưng từ hoàng cung Mông Cổ trở ra hơn mười dặm tràn ngập mùi máu. Dân chúng ai ai cũng bàn tán về cái chết của Đại Vương và hoàng tộc, người vui sướng khi thoát khỏi cảnh thống trị tàn bạo, vui vẻ vì tên Đại Vương như bạo chúa, hoang dân vô độ đã chết.

Kẻ đau khổ vì không còn được vợ vết sức người sức của nữa, đa phần họ đều là bọn tham ô, gian thương sa đọa không có tính người.

Hoàng cung Mông Cổ

Từng cái xác được đưa ra ngoài, Lam Khanh Khanh thờ ơ lạnh lùng nhìn các xác tàn tạ của tên cầu hoàng đế nào đó nằm trên nhuyển tháp. Triệu Khánh Lâm nhìn hoàng cung rồi lại nhìn Lam Khanh Khanh khó khăn mở miệng "Khanh Khanh...những người này đều do...do muội sát hại?"

Lam Khanh Khanh thờ ơ gật đầu, Triệu Khánh Lâm như gặp phải chuyện gì không thể tin được trợn mắt há hốc mồm. "Muội... Muội..."

Gia Lỗ Thượng Phong đi đến đặt tay lên vai Lam Khanh Khanh "ta cuối cùng cũng biết được tại sao cô lại hạ độc thủ tàn nhẫn như thế rồi".

Lam Khanh Khanh neho mắt đầy nguy hiểm "Buông" một chữ như rét lạnh đập thẳng vào tai mọi người.

Triệu Khánh Lâm giật mình nhìn người mà cha nương hăn nhận nuôi mới vài ngày kia, lúc này nàng khác một trời một vực, lạnh lùng khác máu, tàn khốc thủ đoạn.

Gia Lỗ Thượng Phong nghe Lam Khanh Khanh nói không tức giận mà còn cười buông ra "Bốn vương phải thay mặt toàn bộ dân chúng cảm tạ cô nương thay trời hành đạo rồi". Lam Khanh Khanh nhếch môi cười lạnh "ta nhớ không nhầm người vừa chết kia là huynh trưởng của người"

Hăn sững sốt giây lát rồi cười "Vậy sao? Bốn vương nên thương cảm? Một kẻ vô dụng giữ lại chẳng có ích gì". "Không hổ danh là Nam Liệt vương mưu mô xảo huyệt, chiến binh kỳ tài Mông Cổ". "Cô là đang chê hay đang khen ta đây" Gia Lỗ Thượng Phong cười đúng kiểu hồ ly giả vờ ngả ngớn nói.

Lam Khanh Khanh nhìn hăn một lát rồi phun ra một câu "Tân hoàng Mông Cổ người không nên giữ bộ dạng đó". Nói rồi nàng đi lại bên cái xác tên Đại Vương, giọng nó dịu nhẹ nhưng hàn khí bức người toả ra từ thân khiến người ta rùng mình. "Người không nên cảm tạ ta, ta giết hăn không phải vì ai cả chỉ vì hăn mắc một sai lầm rất nghiêm trọng"

Gia Lỗ Thượng Phong nhướng mi thú vị nhìn nàng "Sai lầm nghiêm trọng?". Triệu Khánh Lâm cau mày, dường như chuyện này liên quan đến nhà hăn.

"Thứ nhất hăn sai lầm vì dám đụng đến người của ta, thứ hai hăn dám đụng đến ta, thứ ba điều hăn sai lầm nhất là dám tự ý cướp đoạt quyền sống của người khác, dám tự ý thay thân chết kết liễu tính mạng của người khác nhất là người của ta cho dù có mười cái mạng cũng không đủ"

Triệu Khánh Lâm ngay người, không ngờ chỉ vì gia đình hấn bị hoàng thượng cùng tướng quân hại chết mà huyết tẩy cả hoàng cung, hạnh hạ đến không nổi nhìn. Gia Lỗ Thượng Phong cũng ngỡ người vì câu nói của nàng, hấn thật không ngờ một cô nương còn nhỏ tuổi đáng vẻ yếu đuối lại mang tâm cơ tàn khốc như vậy.

Triệu Khánh Lâm đi đến bên Lam Khanh Khanh ôm bả vai nàng, Lam Khanh Khanh hít một hơi thật sâu mở miệng nói "ca ca bây giờ huynh có phải thấy muội rất tàn ác không" giọng điệu của nàng đã dịu đi phần nào, không có hàn khí bức người nữa.

"Không không đâu cho dù muội ra sao muội vẫn là muội muội của ta, trên trần đời này ta chỉ còn muội là người thân. Khanh Khanh từ nay ta sẽ bảo vệ muội thật tốt". "Muội không yếu đuối như ca nghĩ" vẫn câu nói đó như bây giờ khác trước, nàng không còn một mình, mà có ca ca, đúng vị ca ca này cho dù ra sao nàng vững phải bảo vệ thật tốt.

"Người gọi ta đến làm gì?" Lam Khanh Khanh vận y phục đen tuyền bước vào trướng của Gia Lỗ Thượng Phong. Hấn nhướng mày nhìn nàng "hai ngày nữa ta đăng cơ". "Thì sao?" Lam Khanh Khanh thờ ơ vốn những việc không liên quan đến nàng nàng không bận tâm.

"Bên ngoài đều đang tán dương nàng, ta mong có thể giữ một người tài giỏi bên cạnh". Lam Khanh Khanh như hiểu ý hấn nhếch môi "người tính cho ta chức gì?". "Công chúa? Quận chúa? Nữ tướng sĩ? Nàng có hứng thú với chức vị nào ta đều cho nàng"

"Nếu ta nói muốn làm hoàng đế thì sao?" Lam Khanh Khanh nghiêm túc mở miệng. Gia Lỗ Thượng Phong nhướng mày nhìn nàng "hoàng đế thì không được...bất quá vị trí hoàng hậu nếu nàng muốn ta nguyện chia sẽ nửa giang sơn".

Lam Khanh Khanh lắc đầu "ta không tham phú quý, cũng chẳng ham hậu vị của người, ta cũng phải đi rồi...chỉ mong người chăm sóc cho ca ca ta thật tốt". "Tướng Quân?", "huynh ấy võ công không tồi, trí thức cũng không kém, bày binh bố trận cũng không đến nỗi" nói rồi nàng phất tay rời đi, nàng tin hẳn hiểu những gì nàng nói.

Ra khỏi trường của Gia Lễ Thượng Phong, Lam Khanh Khanh không có mục tiêu đi thẳng về phía trước cho đến khi đặt chân lên mảnh cỏ trống rộng lớn. Lam Khanh Khanh đứng yên ở đó mặc gió lửa lay động vạt áo, mặc loạn tóc mượt mà theo nhịp gió tung bay.

Lam Khanh Khanh đứng đó ngẩn mặt lên nhìn khuôn trời tràn đầy những vì sao như những mẫu bạc lấp lánh. Hốc mắt nàng bỗng ửng hồng, thật sự giờ nàng rất muốn khóc, nàng chẳng lẽ không bao giờ được hưởng cái gọi là hạnh phúc gia đình.

Lam Khanh Khanh bỗng ngồi thục xuống ôm lấy đầu gối cắn ra để không phát ra những tiếng nấc, lặng lẽ rơi nước mắt. Bỗng một bàn tay vỗ nhẹ lên vai nàng như an ủi, cảm xúc bao lâu nay như vỡ òa trào ra, nước mắt càng nhiều hơn, nàng khóc càng ngày càng lợi hại đến thiếp đi lúc nào không ai hay

Năm đó Tân hoàng Mông Cổ đăng cơ, tại đại diện sắc phong vị cô nương nào đó làm Thiên An quận chúa, phong Triệu Khánh Lâm là tướng quân. Dân chúng được thoát khỏi vị vua tàn bạo lấy làm vui mừng, ca ngợi hết lời vị nữ tử trong cung đêm ấy, Thiên An quận chúa.

Kể rằng nàng đơn thân độc mã xông vào hoàng cung, trong một đêm huyết tẩy toàn bộ, tham quan hoàng tộc không ai sống sót, thậm chí vẫn là Đại Vương hoan dân vô độ cùng Tướng Quân tàn ác, giày vò đến không ra hình người.

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1. Chương 6. Sự Vui Vẻ

Ánh nắng ấm áp gió nhẹ lay động, hương thơm thanh khiết đặt trưng chỉ có ở thảo nguyên vờn quanh mũi. Cái nắng, cái gió xua tan bao khí u ám hai ngày nay ở Mông Cổ, có người ở lại có người đã đi.

"Khanh Khanh" Triệu Khánh Lâm bước vào trướng cau mày nhìn lều trướng trống không, tối hôm qua nàng khóc như long trời lở đất cuối cùng lại ngủ thiếp đi trong lòng hẫng. Sáng ra hẫng lại lo cho nàng vẫn còn t trạng vào xem không ngờ nàng lại chỉ để lại một tờ giấy

"Ca ca muội đi đây, đừng tìm muội hay chờ muội, có lẽ muội sẽ không về. Ca huynh phải sống tốt nếu có duyên sau này chúng ta sẽ gặp lại, lúc đó muội sẽ cho ca thấy nụ cười vui vẻ của muội. Lam Khanh Khanh"

Trên thảo nguyên rộng lớn có một chiếc xe ngựa nhìn như hoàn toàn tầm thường đang chạy hướng Trung Nguyên.

Trên xe ngựa không ai khác chính là Lam Khanh Khanh, nàng thứ nhất không biết cưỡi ngựa, thứ hai không biết đánh xe hỏi sao lại ở trên xe ngựa à, đương nhiên đi nhờ rồi. Lam Khanh Khanh chính là đi nhờ xe ngựa của thương buôn đến Trung Nguyên, trên xe í à là một gia đình.

"Cô nương một thân một mình không biết đến Trung Nguyên làm gì?" người đánh xe ngựa như thuật miệng hỏi, Lam Khanh Khanh nhìn thảo

nguyên rộng lớn nói "ngao du"

Bên trong xe ngựa chui ra một đứa bé tầm năm sáu tuổi nhìn Lam Khanh Khanh cười "tỷ tỷ à, tỷ thật xinh đẹp tên tỷ là gì vậy?". Lam Khanh Khanh nhìn cậu bé nói "Lam Khanh Khanh", "Đệ có thể gọi tỷ là Khanh Nhi tỷ tỷ không". Lam Khanh Khanh nhìn cậu bé đưa tay xoa nhẹ đầu nó "hảo"

"Ây cô nương thẳng bé lúc nào cũng nghịch ngợm mong cô đừng trách nó" một nữ nhân trung niên đưa tay bé cậu bé cười sùng nịnh. Lam Khanh Khanh nhìn một màn mẫu tử liền cười gượng, khi nào nàng mới có thể hưởng được đây, là không bao giờ ư?

"Cô nương có tâm sự à" nữ nhân trung niên nhanh chóng phát hiện tâm trạng Lam Khanh Khanh không tốt quan tâm hỏi. Lam Khanh Khanh tựa người vào thành xe ngựa nhìn về nơi xa xăm như có như không nói "cha nương, tỷ tỷ ta vừa mất"

"Ôi xin lỗi ta không cố ý gợi nỗi đau cho cô nương", Lam Khanh Khanh lắc đầu kéo mắt không giấu nổi bi thương cùng oán hận. Người phụ nữ trung niên đó vỗ vai Lam Khanh Khanh "đời người ngắn ngủi mọi chuyện đã qua rồi thì cứ cho qua, cô nương ta mạo muội khuyên cô nương một câu, đời người ngắn ngủi hãy cho nó trôi qua trong niềm vui"

Niềm vui? Lam Khanh Khanh sửng sốt, đúng là lần này nàng đi ngao du chính là tìm lại cái gọi là niềm vui. Cái cảm giác vui vẻ ấy nàng đã mất vào cái đêm năm mười tuổi đó rồi.

"Oan oan tương báo đến khi nào mới hết, tại sao không sống phóng túng một lần để sau này không phải hối hận. Mọi chuyện ấy à đều là ý trời, qua rồi thì cứ để nó qua" người nam nhân trung niên đánh xe cười sáng khoái nói.

Ý trời? Nếu là ý trời thì Lam Khanh Khanh nàng phải tuân theo ư? Không! Từ nay nếu trời đã muốn áp bức nàng nàng sẽ nghịch thiên mà đi.

"Tỷ tỷ nếu tỷ cười sẽ đẹp lắm nha", Lam Khanh Khanh nghiêng đầu nhìn cậu bé "ta không biết cười" "Tỷ nói dối ai mà không biết cười" nụ cười của nàng mất lâu rồi, nàng còn không biết phải làm sao để cười nữa. "Vậy đệ chỉ ta cách vui vẻ đi" cậu bé ra vẻ suy tư "muốn cười a...hắc hắc cứ đi chọc ghẹo người khác rồi làm mình vui vẻ nha"

Nữ nhân trung niên cốc đầu cậu bé một cái "con chỉ biết nghịch ngợm thôi", "cô nương cô đừng nghe nó nói bậy, muốn vui vẻ à trước tiên phải làm cho người khác vui vẻ". "Ừầy vui vẻ thì chỉ cần thết rượu thơm ngon là được rồi haha"

Vui vẻ chỉ đơn giản thế thôi sao?

(Nguồn gốc của những trò hài hước nàng gây ra là đây 😊)

Hoàng cung Mông Cổ

"Nàng đi rồi" Gia Lễ Thượng Phong vân vê cái ly trong tay nói, Triệu Khánh Lâm lắc đầu "thảo dân cũng không quản được muội ấy". "Haha ta còn dự tính ngày mai khi đăng cơ sẽ phong nàng làm hậu", Triệu Khánh Lâm giật mình "Đại...Đại Vương người..." "ta là coi trọng nàng"

Gia Lễ Thượng Phong lắc đầu "chỉ tiếc nàng không cần...Triệu Khánh Lâm huynh thấy chức vị tướng quân thế nào?" "Đại Vương người nói vậy có ý gì?" "haha cũng chẳng có ý gì, ta thấy tướng quân rất hợp với người"

Triệu Khánh Lâm trầm mặt lắc đầu "thảo dân không dám" hần đi đến chỗ vai "ngày mai ta đăng cơ người sẽ phong làm tướng quân, từ nay chúng ta là huynh đệ, đừng phụ ta"

"Ha đã đến trung nguyên rồi" chiếc xe ngựa dừng lại bên trấn nhỏ ở biên giới "cô nương không biết cô nương sẽ đi đâu" Lam Khanh Khanh trầm ngâm "nơi nào náo nhiệt nhất", "nơi náo nhiệt mà gần nhất? Vậy đến kinh thành haha. Vừa vặn bọn ta đang trên đường đến Viên Châu, cô có thể đi nhờ một đoạn nha"

Lam Khanh Khanh cau mày "kinh thành? Là kinh thành của triều đại nào?" "ờ Phong Nguyệt vương triều" hình như triều đại này không có trong lịch sử thì phải

"Được vậy đến kinh thành đi"

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1. Chương 7. Bạch Y Nam Tử

Ngồi xe ngựa đi đến Viên Châu đã là một ngày sau, Viên Châu thương nhân vô số là nơi hội tụ nhiều loại thương nghiệp, thương nhân và tiểu thương.

Khanh Khanh từ biệt đôi phu thê nọ tại Viên Châu, thuê một cỗ xe ngựa cùng phu xe một đường đến kinh thành.

Đến ngày thứ sáu, xe ngựa cũng đã đến ngoại ô Kinh Thành. Nàng vén màn xe nhìn ánh mặt trời gay gắt có chút cảm thán, không còn vị man mát đặc trưng của thảo nguyên nữa rồi.

Nàng rời xe ngựa, theo đường mà phu xe đó chỉ dẫn đến kinh thành.

Lam Khanh Khanh cau mày nhìn hắc y đen tuyền trên người, nhìn có hơi quái dị nhỉ? Nàng cân nhắc ngân lượng còn lại liền vào tiệm y phục gần đây mua bộ bạch y sạch sẽ. Lam Khanh Khanh đi bộ vào thành, vì sao nàng không đi quá gian ai ư? Đơn giản những người ở trung nguyên không đáng tin bằng người Mông Cổ. (Sơ bị bán đi?)

Đang thong dong đi bỗng nghe tiếng đao kiếm chạm nhau, Lam Khanh Khanh cau mày đang ở ngoại ô kinh thành cũng đánh nhau được? Thật là phiền mà!. Lam Khanh Khanh đi về hướng âm thanh đao kiếm phát ra, nàng vén một bụi cây nhỏ ra thấy có vài tên hắc y nhân quay quanh một nam tử vận bạch y.

Nhưng điều kì lạ à nam tử bạch y đó rất xinh đẹp lại mang vẻ thuần khiết đến khó tả, tuy đang một mình đấu nhiều người vậy lại không sợ hãi, giết nhiều người vậy nhưng y phục rất sạch sẽ.

Nam tử bạch y võ công rất cao nội lực lại thâm hậu giết người không chớp mắt, nhuyễn kiếm trên tay như rồng bay phượng múa đối phương chưa thấy chiêu đã lăn đùng ra chết. Chắc đây là võ công trong truyền thuyết a, giống trong phim thật, tuy nhiên kiếm pháp vẫn không bằng nàng.

Thấy một tên thừa cơ hội đánh lén hắt Lam Khanh Khanh liền nhấc một hòn đá nhỏ ném chuẩn xác vào gáy tên hắc y nhân đó, hắc phun máu chết tươi. Nam tử bạch y cau mày né máu từ người tên kia nhìn thoáng qua chỗ nàng rồi tiếp tục giả quyết bọn kia.

Chưa đầy một khắc trong rừng chất đầy xác hắc y nhân mà nam tử bạch y đó thì chẳng hề hấn gì. Hắc đi đến chỗ Lam Khanh Khanh thu nhuyễn kiếm lại thông dong nhìn nàng, Lam Khanh Khanh ngạo nghễ bước ra cười nhạt "hảo kiếm pháp" hắc đưa mắt đánh giá nàng rồi quay đi.

"Thì ra danh sĩ trung nguyên đều đối đãi với ân nhân mình như vậy" Lam Khanh Khanh dỡ giọng trào búng, "Ta có thể" hắc mở miệng nói ngắn gọn nhưng giọng nói có phần ảo ảo thực thực. Đúng nàng biết nếu nàng không giúp thì hắc cũng có thể tránh được, chỉ là thấy hắc sạch sẽ nàng muốn đùa chút thôi mà, chẳng phải cậu nhóc ấy nói chọc ghẹo người ta rất vui sao.

"Ta biết" Lam Khanh Khanh chấp tay ra sau lưng đi phía trước hắc thờ ơ nói "võ công người khá đấy nếu có duyên hẹn tái ngộ"

Vào tối kinh thành mặt trời đã dần ngã về Tây, ánh nắng màu hổ phách vờ quanh từng ngõ ngách trên phố. Lam Khanh Khanh đi thông dong trên phố lớn nhìn phố dần vắng liền tập vào khách điểm gần đó

"Cô nương không biết cô muốn dùng bữa hay ở trọ" tiểu nhị niềm nở ra đón khách, Lam Khanh Khanh lạnh nhạt mở miệng "Trọ". "Hãy vâng chuẩn bị một phòng trọ cho vị cô nương này" tiểu nhị quay sang nàng niềm nở "mời cô nương lên lầu".

Vừa nhắc chân lên lầu Lam Khanh Khanh khẽ đưa mắt lướt nhìn đại sảnh một cái rồi đi theo tiểu nhị, khách điểm này không bình thường hay kinh thành gần đây xảy ra chuyện gì chẳng. Chứ cái khí gì khách điểm tập trung nhiều nhân sĩ thế nhìn qua đã biết không tầm thường. Bọn họ từ khi nàng bước vào cứ nhìn chăm chú, phần vì khí chất, dung mạo, phần vì đại sảnh toàn nhân sĩ sao lại xuất hiện một cô nương.

"Tiểu nhị kinh thành có chuyện gì?" Lam Khanh Khanh bỗng mở miệng nói làm tiểu nhị sửng sốt một lát rồi cười cười "cô nương chắc là từ xa đến nên không biết khách điểm Duyệt Lai của chúng tiểu nhân là khách điểm nổi tiếng nhất kinh thành chính là nơi hội tụ nhiều nhân sĩ võ lâm"

Lam Khanh Khanh gật đầu, thảo nào có nhiều người phi phàm thế, nàng bất chợt nghĩ đến bạch y nam tử gặp ở ngoại ô kia, quả thật hôm nay gặp quá nhiều người cao cường rồi. Không biết đêm nay ở cùng một đám thích quyền cước kia có an ổn không đây. Mà khách điểm Duyệt Lai sao nàng thấy quen quen, chắc sao khách điểm này thịnh hành ở cổ đại thế nhỉ, haizz...

"Cô nương cô là nữ nhi chân yếu tay mềm tốt nhất đừng dây vào bọn họ chỉ có cô phiền phức"

Tiểu nhị quan tâm nhắc nhở, "ta biết rồi" tiểu nhị cúi chào rồi lui ra để Lam Khanh Khanh an tĩnh trong phòng.

Đèn dần khuya nướng theo ánh đèn Lam Khanh Khanh nhìn con phố tấp nập bên dưới thở hắt ra một hơi. Kinh thành không hổ danh là nơi náo

nhiệt cả ban đêm cũng thú vị vậy, không như Mông Cổ an tĩnh Kinh thành náo nhiệt thị phi đến đau đầu.

Ánh đèn dưới phố bắt đầu tắt dần từng cái từng cái một, dòng người cũng tan ra chớp mắt đã là một mảnh yên tĩnh đúng vị màn đêm. Đường như muốn yên cũng chẳng an bên dưới lầu xuất hiện tiếng binh khí va chạm. Lam Khanh Khanh day day trán mấy hôm nay sao không có một khắc an lành vậy trời. Nàng đi đến đóng cửa sổ thối tắc ngọn nến ngã xuống giường, tốt nhất không liên quan thì đừng nhúng tay và lại tự chuốc họa, không đáng.

Cạch một tiếng, tiếng động nhỏ tựa kim rơi nhưng lại không thoát nổi tai Lam Khanh Khanh, ánh mắt sắc bén khẽ lướt qua nàng nhanh nhẹn phi người dậy chưa kịp phản ứng nàng đã kề chủy thủ vào cổ tên kia, hai người đầu mắt đứng bất động.

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1. Chương 8.

Cốc...cốc...cốc...

"Cô nương xin mở cửa" kết cửa phòng mở ra Lam Khanh Khanh vận trung y khoát đại chiếc áo choàng búi tóc xõa ra tôn lên khuôn mặt xinh đẹp hiếm có. Nàng mơ màng dụi mắt tựa như người vừa thức giấc hỏi "không biết nữa đêm canh ba gia tiểu nữ có việc?"

Vài tên nhân sĩ thô lỗ mặt như hung thần ác xác vác đao đến gõ cửa thấy nàng mặt cũng dịu đi "công nương không biết phòng cô có giấu nam tử áo đen nào không?"

Lam Khanh Khanh ra vẻ sững rồ rồi tức giận nói "gia tiểu nữ là khuê nữ chưa có hôn phối sao người lại nói tiểu nữ giấu nam nhân...thế, thế này thì làm gì có ai dám cưới tiểu nữ, thật oan ức quá".

Tên đó cuống quýt tặc lưỡi "ấy cô nương ta chỉ lo hấn gây khó dễ cho cô nương...haha mạo muội rồi" tên đó quay sang bọn thủ hạ "đi nơi khác kiếm cho ta phải bắt sống được hấn mau"

Lam Khanh Khanh đóng cửa lại nét cười vô hại lập tức biến mất thay vào đó là nụ cười lạnh băng "ra". Trong góc xuất hiện thêm một nam tử áo đen, hấn nhìn nàng nói "tại sao lại giúp ta?".

"Ta chỉ lo vương phải bọn họ, phiền phức" Lam Khanh Khanh lờ mờ hấn một cái "người đã đi được chưa". "Ta bị trúng độc", "mặc kệ người

không liên quan đến ta"

Hắn cười khố chỉ vào vết thương ở cách tay bị trúng độc nói "cho ta mượn chỗ cô nương giả độc, được chứ" Lam Khanh Khanh nhìn vết thương khá nghiêm trọng quay mặt đi "tùy người".

Hắn cười cười lấy trong tay lọ thuốc xét vạt áo băng bó "nếu không phải bọn họ đề tiện hạ độc thủ ta sẽ không phải đi trốn" Lam Khanh Khanh nhìn cách ép độc vào băng bó của hắn cau mày "người biết y thuật?"

Hắn dường như không ngờ đến nàng sẽ hỏi, ngậy người đôi chút rồi cười "rất tinh mắt, thủ pháp khi nãy của cô rất tuyệt hảo không biết danh tính là?", "cần không" Lam Khanh Khanh nhướn mi nói.

Hắn không giận chỉ cười cười "cô nương rất có bản lĩnh, tại hạ Mộ Dung Xuất xin thỉnh giáo đại danh cô nương" nàng nhìn hắn xem hắn không có ý đồ chỉ nhàn nhạt nói "họ Lam". Mộ Dung Xuất nhếch môi cười hứng thú thứ nhất nàng nghe danh hắn lại không hoang mang, thứ hai lại thận trọng không xưng tên, thứ vị nữ nhân này nếu đến Dạ Nguyệt sẽ như hổ mọc thêm cánh.

"Haha cô nương không sợ ta sao?" Lam Khanh Khanh khinh thường nhìn hắn "người là gì mà ta phải sợ", "cô nương xem ra không biết tại hạ" nàng cười nhạt "xin lỗi ta không phải người ở đây"

Mộ Dung Xuất đứng dậy phi thân ra ngoài cửa sổ "nếu có duyên sẽ gặp lại"

Kinh thành đường phố phần hoa đâu đâu cũng náo nhiệt không tả nổi, thành Tây chính là con phố tập nập nhất sông bạc kỹ viện đến tư lụa trang sức đều có cả.

Lam Khanh Khanh đi dạo bên thành Tây, cảnh sa hoa khiến bao người lú lười, nghe nói phía sau thành Tây là Dạ Nguyệt sơn trang không ai không dám nể mặt. Tiếp theo thành Tây chính là thành Đông có phố ăn chơi thác loạn nhất, nghe đồn chủ nhân thành Đông chính là một cô nương xinh đẹp như hoa lại thông minh sắt xảo.

Lam Khanh Khanh cải nam trang đi vào một thanh lâu bậc nhất thành Tây Túy Yên Lầu nghe ngóng tin tức, chẳng phải muốn dò hỏi chuyện gì người ta thường vào thanh lâu đó sao

"Công tử nhìn ngài có phần lạ mặt không biết là người phương nào?" một cô nương xinh đẹp vận y phục loan màu hồng phấn, thanh tao thoát tục đi đến bên cạnh Lam Khanh Khanh. Nàng đưa mắt đánh giá nàng ta hồi lâu gương nụ cười nhạt "chẳng dấu tại hạ là người nơi khác đến, nghe danh Túy Yên Lầu đã lâu hôm nay lại dịp chẳng hay cô nương có tiếp đãi"

Cô nương đó nhìn Lam Khanh Khanh hồi lâu cười tươi "công tử khí chất phi phàm, tiểu nữ Thương Liên là chủ lầu mama không biết danh tính công tử". "Tại hạ họ Lãnh" Thương liên nép qua một bên đưa tay ra ý mời "Lãnh công tử mời"

Lúc đi ngang qua tiếng Thương Liên như có như không nói "cô nương vì ý gì đến bốn lầu" Lam Khanh Khanh giật mình một lác, phiến phiến cây quạt trong tay cười gượng "không qua nổi mị nhãn của cô nương" phim truyền hình đồ là thứ lừa đảo, mới cải trang mà đã bị người khác nhìn thấu là nữ nhi.

Thương Liên đưa Lam Khanh Khanh đến ngồi bên bàn gần cửa sổ rồi xin phép cáo từ, chưa đầy nửa khắc lại thấy Thương Liên đi ra thi lễ "công tử có gì sai bảo". Lam Khanh Khanh hiểu ý liền đưa tay mời "cô nương mời ngồi"

Thương Liên ngồi gần Lam Khanh Khanh như có như không tay lướt nhẹ qua tay nàng. Lam Khanh Khanh trầm ngâm rồi gật đầu, mảnh kia ghi 'chủ tử của ta muốn gặp người'. Chủ tử? Là ai hình như nàng không có quen ai ở thành Tây.

Lam Khanh Khanh nở nụ cười nhạt nói "mời" hai người đứng dậy đi lên lầu, gần cuối hành lang có một căn phòng sa hoa, Thương Liên gõ cửa theo đúng nhịp điệu hai cái rồi mở cửa mời Lam Khanh Khanh như không có ý mình sẽ vào.

Vút...

Vừa nhắc chân bước vào đã có một cây kim phóng ra, Lam Khanh Khanh cau mày nhẹ nhàng dịch người mới thấy bên trong có hai nam tử, một đen một trắng ngồi trầm tĩnh.

Lam Khanh Khanh phúi phúi y phục xoè quạt ra tiêu sái đi đến bên môi là nụ cười giễu cợt "thì ra danh sĩ trung nguyên đều đối đãi với ân nhân như vậy"

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1. Chương 9. Dạ Nguyệt Sơn Trang

Lam Khanh Khanh không kiên nhẫn phất tay ngồi xuống gập quạt lại, nam tử áo đen cười haha "Lam cô nương tài giỏi ắc lại bỏ mạng dưới một cây kim nhỏ" nam tử áo đen đó chẳng ai khác chính là Mộ Dung Xuất.

Lam Khanh Khanh lườm hắt một cái quay sang nam tử áo trắng nói "mỹ nam tử lại gặp nhau rồi, xem ta duyên không ít" bạch y nam tử này chính là người nàng gặp ở ngoại ô, không hiểu sao cứ thấy hắt nàng lại nảy sinh ý muốn đùa cợt.

Hắt hừ lạnh một tiếng từ chối trả lời, Lam Khanh Khanh khẽ giương môi không nói gì. "Người quen hắt?" Mộ Dung Xuất có hứng thú hỏi, "nếu gặp một lần cho là có quen biết thì vậy đi"

Hắt bĩu môi như uất ức "người đối với hắt như vậy lại đối với ta lạnh băng thật không công bằng" Lam Khanh Khanh liếc hắt một cái lạnh lùng nói "ta hối hận vì cứu ngươi rồi", "ngươi hối hận đã không kịp ta cho người giết sạch bọn họ rồi"

Lam Khanh Khanh giương nụ cười nguy hiểm "ta sẽ không phiền nếu tiền ngươi một đoạn", "haha hiểu nhầm hiểu nhầm thôi, buôn vũ khí người trong một nhà cả mà" nàng lườm hắt "ai trong một nhà với ngươi"

Lam Khanh Khanh tự rót cho mình ly trà lạnh lùng hỏi "tìm ta có chuyện gì?" Mộ Dung Xuất thoáng cái nghiêm túc hỏi "ngươi biết Dạ

Nguyệt sơn trang?", "không biết". Câu nói của nàng xuýt làm hai người họ ngã ngựa, trên đời này lại có người không biết Dạ Nguyệt sơn trang.

"Ta chính là muốn người gia nhập bọn ta", "thiếu người?" Lam Khanh Khanh nói làm Mộ Dung Xuất cứng đờ, người người đều hận không thể tức tốc phục tùng Dạ Nguyệt sơn trang, vậy mà hắn nói nàng lại bảo thiếu người.

Bạch y nam tử nhếch môi "Dạ Nguyệt không thiếu người, không có bản lĩnh đừng hòng mơ" Lam Khanh Khanh dùng ánh mắt khiêu khích nhìn hắn "vậy thử xem, bất quá ta chỉ không nội lực"

Mộ Dung Xuất kinh ngạc "người không có nội lực?" Lam Khanh Khanh không thèm trả lời hắn hỏi "Dạ Nguyệt sơn trang nuôi được ta không?", tuy hắn không hiểu nàng hỏi làm gì nhưng vẫn gật đầu, "có bản lĩnh không?" hắn lại gật đầu "có thú vị không?" hắn lại gật đầu "tốt nhưng ta không làm địa vị thấp hơn người"

Mộ Dung Xuất cùng hắn còn đang ngây ra nàng đã đứng dậy, "người đi đâu?", "Dạ Nguyệt Sơn Trang"

Dạ Nguyệt sơn trang là cái tên nổi tiếng khắp Phong Nguyệt vương triều, ai ai nghe danh cũng khiếp sợ ngay cả triều đình cũng không dám đắc tội.

Dạ Nguyệt sơn trang có chi phối trên toàn vương triều, đâu đâu cũng có nguồn kinh tế của sơn trang.

Dạ Nguyệt sơn trang có bốn ám Nghi ám là nguồn điều tra tin tức hàng đầu, không có điều gì Nghi ám tra không ra. Sát ám tổ chức sát thủ bậc nhất chỉ cần muốn giết người canh hai thì hắn nhất định sẽ không sống sót qua canh ba. Thương ám là nguồn kinh tế chính của Dạ Nguyệt sơn

trang nắm giữ máu mạch kinh tế của phân nửa vương triều. Đạo ám tổ chức đạo chích xuyên quốc gia, một khi xác định món đồ vật nào thì sẽ không bao giờ tuột tay, nhận bạc trộm đồ, xuất thần nhập hoá đến chủ nhân cũng không biết bị mất.

Lam Khanh Khanh nghiêng ngang đi vào sơn trang dưới ánh nhìn của mọi người, Mộ Dung Xuất cùng nam tử bạch y đi sau chỉ lắc đầu. "Tam đệ, ngủ đệ vị này...?" một nam tử vận áo bào màu tro cau mày nhìn Lam Khanh Khanh, "nhân tài đệ kiếm về đây".

Lam Khanh Khanh lườm hắt "ta không phải đồ vật" nàng quay sang nhìn nam tử đó cười nhạt không ngại đấu mắt cùng hắt. Võ công cao nội lực thâm hậu rốt cuộc là nhân vật nào của trang đây.

Nam tử đó cười cười dời ánh mắt đi "rất tốt" trong thiên hạ này mấy ai có thể đấu mắt với hắt xem ra người này không tầm thường. "Khảo nghiệm đi" nam tử đó dẫn Lam Khanh Khanh đi đến một sân cỏ lớn nơi đó đã tập trung sẵn trên dưới một trăm tên cao thủ.

Lam Khanh Khanh cười nhạt cất cây quạt trên tay rút ra một thanh chủ thủ hoa văn sắc xảo. "Tất cả đều lên đi" nàng buôn ra một câu lập tức hơn trăm cao thủ hướng nàng đánh tới. Lam Khanh Khanh cười lạnh một tiếng thi triển đao pháp.

Chưa đầy nửa khắc Lam Khanh Khanh đã đứng trước mặt ba người, trên sân cỏ hơn trăm cao thủ Dạ Nguyệt sơn trang nằm rạp mà cạp đất trên người đầy vết thương, xem ra phải nằm giường một tháng. Mộ Dung Xuất há hốc mồm "người ra tay tàn nhẫn thật" "Tầm thường" Lam Khanh Khanh lạnh nhạt buôn một câu, nam tử áo bào cười như không cười "ta cũng muốn thỉnh giáo"

Vừa nói xong đã thấy hai luồng gió ập vào nhau, hai người cứ như ngọn gió lốc xoáy không ngừng làm mọi người nhìn đến hoa mắt. Nếu không

phải là cao thủ trong thì đừng hồng thấy, sau một hồi hai người tách ra, Lam Khanh Khanh ngạo nghễ nói "người thua rồi" nam tử áo bào cười sảng khoái không giống như người thu cuộc "tốt rất tốt haha"

Trên cổ hăn vương ra một dòng máu nhỏ, mọi người giật mình nhìn vết thương trên cổ hăn. Thật không ngờ tốc độ của nàng lại nhanh như vậy, đao pháp rất mới lạ mỗi một đao đều muốn ép người ta vào con đường chết. Thật tiếc là nàng không có nội lực nếu không nàng chưa chắc đã thua Tôn chủ kia

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1. Chương 10. Thập Nhị Tiểu Thư

Nam tử áo bào hương Mộ Dung Xuất nói "tam đệ đệ gọi mọi người lại" nói rồi hắt phất áo đi vào đại sảnh tâm tình vui phơi phới. Mộ Dung Xuất lắc đầu bắn tín hiệu lên trời rồi đu theo vào đại sảnh.

Bên ngoài bước vào vài nam tử "đại ca huynh gọi gấp như vậy làm gì?", nam tử áo bào mặt như 'gió xuân phơi phới' nói "đột đầy đủ đi" lại thêm vài người phi thân vào. Lam Khanh Khanh cau mày sao họ đều là nam nhân nhỉ, không có nữ tử à

"Đại ca, tứ đệ, thất đệ, bát đệ, thập đệ, thập nhất cáo lỗi đường xa" nam tử áo bào cười "ta gọi các đệ về là có chuyện muốn nói" hắt nhìn sang Lam Khanh Khanh nói "cái ghế thập nhị này có người thích hợp rồi".

Mọi người đổ dồn ánh mắt về Lam Khanh Khanh, có xem xét, có thăm dò, có thú vị, có đánh giá nói chung là tập hợp đủ mọi loại mắt. Lam Khanh Khanh bĩu môi "thì ra Dạ Nguyệt sơn trang toàn giống ngựa đực" một nam tử nhìn nàng thú vị nói "vậy nói xem đệ là giống gì, Thập Nhị Đệ" hắt cố ý nhấn mạnh ba từ 'thập nhị đệ'

Mộ Dung Xuất bật cười ha hả bị Lam Khanh Khanh quăn cho cái lườm liên im bật, "ai nói ta là nam nhân" nàng nói ra một câu làm ai cũng sửng sốt. Mộ Dung Xuất cười "cô ấy là nữ nhi phải gọi là thập nhị muội mới đúng"

(#Lam: lúc còn ở thanh lâu Tiểu Khanh giả nam chưa thay y phục nhá)

Lam Khanh Khanh hừ một tiếng đưa tay tháo búi tóc ra, mái tóc đen dài như thác đổ xuống trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người. Nam tử áo bào trợn mắt "thì ra là nữ nhân...lại có võ công thâm hậu vậy" "thì sao nữ tử không được có võ công à?"

Nam tử áo bào cười "hảo vậy bây giờ muội là thập nhị tiểu thư của Dạ Nguyệt sơn trang quyền hành sẽ như bao huynh đệ khác, à muội tên gì ấy nhỉ?". "Lam Khanh Khanh"

"Ta chính là đại ca tên Đông Phương Chính, trên muội có mười một người huynh trưởng, muội có gì khó hiểu các ca sẽ giúp muội" Đông Phương Chính tức nam tử áo bào nói.

"Ừ" Lam Khanh Khanh nhìn khắp sáng cười nhạt.

"Đại ca huynh nói xem nữ tử đó là người phương nào" Mộ Dung Xuất cầm trên tay bức họa vẽ phía sau lưng của một nữ tử cười cười. Đông Phương Chính cau mày "làm sao ta biết, đệ có hứng thú với nàng?", lực công tử Vương Lăng Thần mở miệng trêu "à ai bảo chiến công nàng quá mãnh liệt...phải không tam ca" nói đoạn hắn nháy mắt một cái

"Vớ vẩn ta chỉ thấy người này hơi quen, lại có thể một mình huyết tẩy hoàng cung Mông Cổ nên thấy hiếu kì thôi" Mộ Dung Xuất buồn bức họa xuống. "Các huynh là đang nói tới ai?" Lam Khanh Khanh vận thân bạch y tóc tùy cài cây trâm ngọc trông thập phần quyến rũ. Mọi người cũng giật mình nhìn nàng, Vương Lăng Thần đi đến bên Lam Khanh Khanh dõ giọng ngả ngớt "Thập nhị muội đúng là một mỹ nhân hiếm có, hay về nhà huynh đi ha"

Lam Khanh Khanh không thương tình cho hấn một đấm ngay mặt, phất áo đi đến cầm bức họa lên nhìn. "Này Khanh Khanh muội thật quá đáng đánh đâu không đánh cứ nhất thiết phải đánh mặt ta vậy" Vương Lăng Thần ôm mặt mếu máo.

"Cho huynh chữa cái tội đi dụ nữ tử nhà lành" Lam Khanh Khanh quay sang Mộ Dung Xuất hỏi "Ai vậy?"

"À hình như đây là Thiên An quận chúa Mông Cổ vài ngày trước có một nữ tử vận thân đen tuyền một thân một mình huyết tẩy toàn hoàng cung Mông Cổ không ai sống sót. Nghe nói trong đó xác đại vương cùng tướng quân là thảm hại nhất, tân hoàng Nam Liệt vương lên ngôi, ngày đăng cơ trịnh trọng phong tước vị cho một nữ tử, ai ai cũng nghĩ vị Thiên An quận chúa này khẳng định là nữ tử đêm đó"

"Ai vẽ xấu vậy?" Lam Khanh Khanh cau mày nói mọi người che miệng cười, "này ta nói này giờ muội không nghe thấy à" "ừ có nghe" vốn dĩ người đó là nàng mà, tên Gia Lỗ Thượng Phong kia thật không ngờ hấn lại làm thật.

Lam Khanh Khanh quay sang Đông Phương Chính "đại ca muội không hy vọng ca sẽ cho người điều tra lai lịch muội đâu". Đông Phương Chính cười gượng "xin lỗi muội, ta không cố ý", tứ công tử Nam Cung Thận đi đến khoát vai Lam Khanh Khanh "thập nhị, muội cũng đừng trách đại ca ca ấy chỉ muốn tốt cho muội". "Ừ muội biết nhưng...đến lúc muội sẽ cho mọi người biết thân phận của muội"

Vương Lăng Thần vuốt vuốt cằm "Khanh Khanh ta thấy muội thật giống ngũ ca, chưa thấy muội cười lần nào lạnh lùng tựa như khối băng". Lam Khanh Khanh nhìn qua Phi Yến Lãnh Thiên "Ồ vốn dĩ hấn là khối băng mà, muội chỉ là không biết cười thôi". Nam Cung Thận vỗ vai nàng một cái "không sao muội không biết cười ta sẽ giúp muội"

Mộ Dung Xuất nghiền ngẫm "thảo nào lúc ở thanh lâu muội lại đi chọc ghẹo hần", Phi Yến Lãnh Thiên cau mày "các người nói đủ chưa?". Lam Khanh Khanh cười thâm hiểm "Tam ca hình như ca chán sống rồi", "ách đùa thôi đùa thôi mà muội đừng có lúc nào cũng uy hiếp ta được không?"

"Có thể chỉ cần huynh quản tốt cái miệng mình đi" Lam Khanh Khanh thờ ơ nói, cừu công tử _ Lâm Bích Tần cười "nha tam ca từ khi nào ca đối với nữ nhân lại 'tận tình' như vậy, ấy nếu để bọn nữ tử ngoài kia biết chắc sẽ băm vằm Khanh Khanh ra mất"

"Ta quan tâm muội ấy không đúng sao vả lại còn là người ta đem về các đệ có ý kiến?" Mộ Dung Xuất hất cằm, Lam Khanh Khanh gật đầu quay đi "cũng đúng ta cứu huynh một mạng là ân nhân với lại huynh cũng không đánh lại ta"

Ai đó thầm chảy hai dòng nước mắt, có cần nói thẳng vậy không?

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Giới Thiệu Nhân Vật Dạ Nguyệt Sơn Trang

Dạ Nguyệt sơn trang có mười một vị công tử và thêm một vị tiểu thư, là sơn trang bậc nhất Phong Nguyệt vương triều.

Nhân vật trong sơn trang:

Đại công tử _ Đông Phương Chính

Võ công tuyệt hảo nội lực thâm hậu, đã có thê tử ^^

Nhị công tử _ Bạch Mặc Thương

Ôn hoà ấm áp, thận trọng mưu mô, là một con hồ ly trong thương nghiệp, thủ lĩnh Thương ám.

Tam công tử _ Mộ Dung Xuất

Y thuật cao siêu, giết người càng không ghê tay, cuồng màu đen

Tứ công tử _ Nam Cung Thận

Tàn nhẫn, lạnh lùng, cao ngạo, giết người không chớp mắt, thủ lĩnh Sát ám.

Ngũ công tử _ Phi Yến Lãnh Thiên

Cuồng màu trắng, mắc bệnh khiết phích, lạnh lùng cao ngạo

(Bạch y nam tử mà nàng gặp trong rừng)

Lục công tử _ Vương Lăng Thần

Đào hoa ngả ngớt, thuộc hạn người trong lạnh ngoài nóng

Thất công tử _ Lăng Vân

Nhu nhược đa tình, khinh công không ai sánh bằng nhưng võ công có hạn

Bát công tử _ Diêu Chính Vũ

Khinh công tuyệt hảo biết thuật ẩn thân, lạnh lùng vô lại. Thủ lĩnh Đạo ám

Cửu công tử _ Lâm Bích Tần

Ôn hoà, vui vẻ là người nắm đầy đủ tin tức nhất của giang hồ, thủ lĩnh Nghi ám

Thập công tử _ Vu Trác Nhạn

Thận trọng, độc đoán, mưu mô xảo huyệt, là một con người nguy hiểm.

Thập nhất công tử _ Thiệu Phi

Hoa hoa công tử, cưỡi ngựa bằng tốc độ ánh sáng, thích tiêu dao tự tại, vua đua ngựa.

Thập nhị tiểu thư _ Lam Khanh Khanh

Trước: Lạnh lùng nguy hiểm, tàn nhẫn quyết đoán, là người không biết vui cười

Sau: hóa thành tiểu bạch thố, luôn treo nụ cười nịnh nọt trên môi

(#Lam: muốn biết tại sao Tiểu Khanh nhà ta thay đổi thì hãy theo dõi truyện tiếp nhé, mong các men đã ủng hộ ^o^)

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1. Chương 12. Điều Chính Vũ

Lam Khanh Khanh đi dạo trong hoa viên của Dạ Nguyệt sơn trang, tính đến nay nàng đã ở nơi này được ba ngày, phải nói ba ngày này trôi qua với nàng ngoài nhàm chán thì vẫn là nhàm chán.

"Tỷ tỷ xinh đẹp tỷ là ai? Sao lại ở đây" tiếng trẻ con non nớt vang lên kéo hồn đang bay phất phơ của Lam Khanh Khanh lại, nàng đưa mắt nhìn xuống là một tiểu oa nhi khả ái. "Tỷ tỷ xinh đẹp?" cô bé nghiêng đầu xinh xắn nhìn Lam Khanh Khanh, "phụ thân bảo người không được nói chuyện với người lạ rồi mà" một tiểu tử khoảng tầm năm tuổi đi đến cau mày kéo cô bé lại

Cậu bé nhìn Lam Khanh Khanh cau mày ra vẻ người lớn "người là ai tại sao lại đột nhập vào đây, nếu không đi phụ thân sẽ đánh chết người", nàng nhìn hắn hơi buồn cười ngồi xổm xuống "tiểu tử mới tí tuổi đầu đã ngạo mạn vậy rồi"

Cậu bé kéo tay cô bé lùi lại "ta không cần người quản", "này ta thấy tỷ xinh đẹp không có ác ý" Lam Khanh Khanh thầm lắc đầu, trẻ con cổ đại thật hiểu chuyện.

"Sao người biết" cậu bé hất cằm nhìn cô bé, "ta là tỷ tỷ của người đấy". "Xí sinh sớm hơn ta gần nửa khắc thôi mà" cô bé ra vẻ ta đây là lớn nói "dù vậy ta vẫn là tỷ tỷ"

Lam Khanh Khanh không kiềm được khẽ nhếch môi tựa tiểu phi tiểu, hai đứa trẻ này thật đáng yêu. Nàng mở miệng "cha nương các con là ai?" chưa kịp để bọn nó trả lời đã có một nữ tử vận huyết y đi tới "Hạo Nhi, Viên Nhi các con sao lại chạy đến đây?"

Nữ tử đó đi đến nhú mày nhìn Lam Khanh Khanh "cô là...?", "mẫu thân tử tử xinh đẹp này ở đây mà Đông Phương Hạo hẳn cứ nói tử là người xấu" cô bé chạy đến ôm lấy nữ tử đó, "Đông Phương Viên Nhi người đủ rồi đó, ai biết nàng ta có ý gì"

Lam Khanh Khanh lúc này mới vỡ lẽ, thì ra là hài tử của đại ca, nàng hướng nữ tử đó chào "đại tẩu có lẽ" nữ tử đó nhú mày gật đầu định nói gì đã bị cô bé gọi là Đông Phương Viên Nhi cắt "a tử tử xinh đẹp, tử không phải người xấu phải không?"

Đông Phương Hạo gõ đầu cô bé một cái "ngốc không nghe người ta gọi mẫu thân là đại tẩu sao", "ơ khi nãy ai bảo tử ấy là người xấu". Đông Phương Hạo hất cằm "khi nãy với bây giờ không tính"

Hai cô cậu cứ người nói qua kẻ nói lại, bất giác Lam Khanh Khanh giương lên nụ cười mà chính nàng không phát giác.

"Ây nha ta đang hoa mắt sao?", "không phải hoa mắt mà Khanh Khanh nhà chúng ta cười đấy" giọng nói của hai kẻ trời đánh phá mất không khí, lập tức có hai cây phi tiêu phóng tới hai người họ.

Lam Khanh Khanh lườm hai tên giở hơi đó một cái "từ khi nào ta lại trở thành 'Khanh Khanh của các người' thế nhỉ, tam ca, lục ca?". Mộ Dung Xuất cười hì hì ai oán "Khanh Khanh ta đã nói muội đừng đánh mặt ta mà"

Nữ tử áo đỏ che miệng cười hỏi "không biết vị cô nương này là...?". Lam Khanh Khanh quay sang nói "thất lễ, đại tẩu muội là Lam Khanh Khanh, thập nhị tiểu thư mới của Dạ Nguyệt", "à thì ra là thập nhị muội, thứ cho ta thất lễ"

Mộ Dung Xuất thúc tay Lam Khanh Khanh "tiểu Khanh Khanh khi này muội cười à", nàng giật mình lắc đầu "không biết", "aiz Khanh Khanh à ta thật không biết muội từ hồ yêu lạnh lùng nếu biến thành tiểu bạch thỏ sẽ ra sao haha"

"Hình như huynh không cần cái miệng nữa thì phải" Lam Khanh Khanh quần cho hấn một ánh mắt cảnh cáo, "ồ ta vẫn còn muốn nói chuyện nha". "Tốt" nàng nói xong phất tay rời đi, Vương Lăng Thần kịp thời nói vọng tới "Khanh Khanh đại ca tìm muội đấy"

"Đại ca" Lam Khanh Khanh đi vào thư phòng thấy bên trong đã có vài người vận hắc y, Đông Phương Chính ngẩn đầu nhìn nàng cười "Khanh Khanh muội lại đây" hấn phất tay bảo Lam Khanh Khanh đi đến chỉ vào một nam tử áo đen trong khá tuần tú nói "đây là bát ca của muội Diêu Chính Vũ, hôm đó là đệ ấy bạn nên không thể gặp muội"

Lam Khanh Khanh nhìn Diêu chính Vũ "Bát ca", hấn cười bước tới gần nàng đưa tay quần lấy loạn tóc nàng xoa bên vai "nha thập nhị muội xinh đẹp vậy à". Lam Khanh Khanh mím môi đưa tay đánh hấn lại bị hấn chặn lại, nàng cười nguy hiểm bất ngờ đưa chân lên đá. Diêu Chính Vũ trợn mắt xoay người buông Lam Khanh Khanh ra mới tránh khỏi một màn làm cho tuyệt tử tuyệt tôn.

Diêu Chính Vũ bữu môi nhìn nàng "thập nhị muội, muội thật ác ra tay mạnh thật xuýt chút hại ta tuyệt tử tuyệt tôn rồi, nha muội phải chịu trách nhiệm". Lam Khanh Khanh cười như không cười "ồ nếu đã là 'xuýt' hay ta cho nó đi gặp tổ tông luôn nhé, để 'ta chịu trách nhiệm' hử?" nói xong nàng rút chủy thủ bên hông ra.

Diêu Chính Vũ đoạt lấy chủy thủ của nàng ném đi "nha thập nhị muội, muội cho nó đi gặp tổ tông rồi lấy gì thoả mãn muội đây" hấn cạ lơ phất

phơ nháy mắt với nàng. "Ồ thì ra Dạ Nguyệt sơn trang cũng có kẻ biến thái, mặt dày, vô sỉ đến nỗi đao thương bất nhập".

Mọi người ở trong thư phòng phì cười, bọn thủ hạ thật không ngờ vị thập nhị Tiểu thư này lại có bản lĩnh như vậy dám đánh còn chửi cả thủ lĩnh. Đông Phương Chính lắc đầu "Bát đệ đừng đùa nữa, khụ sau này đừng chọc muội ấy ta sợ đệ không chết mà la lết thôi".

Diêu Chính Vũ cười cười đưa tay xoa đầu Lam Khanh Khanh "thôi không đùa muội nữa", hắn nhìn qua Đông Phương Chính nói "Đại ca vụ này có làm không đây".

Lam Khanh Khanh cau mày nhìn bức họa vẽ đôi ngọc bội trên Bàn, thật đẹp nha.

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1. Chương 13. Uyên Ương Phi Thúy

Lam Khanh Khanh cau mày nhìn bức họa vẽ đôi ngọc bội trên bàn "Cái gì vậy?". Diêu Chính Vũ khoát vai nàng "Sao thập nhị muội có hứng thú à?", "uhm đẹp đấy".

Đông Phương Chính cau mày "Bát đệ, lần này điều kiện là gì?", "100 vạn lượng hoàng kim, hai khối Bích Ngọc để đổi lấy một đôi Uyên Ương Phi Thúy" hần day day trán nói.

"Uyên Ương Phi Thúy là cái gì?" Lam Khanh Khanh tò mò hỏi, "là đôi ngọc bội hình minh nguyệt chính giữa khắc đôi uyên ương hí thủy. Được làm bằng phỉ thúy nhưng bên trong lót một lớp huyền thiết rất chắc chắn rơi xuống không vỡ. Tua ngọc bội được là từ lựa thượng hạn có một không hai, người ta gọi nó là Uyên Ương Phi Thúy như hình muội thấy đó" Diêu Chính Vũ cặn kẽ giải thích.

"Ồ" Lam Khanh Khanh ồ lên một tiếng cầm bức họa lên xem, quả thật rất xinh đẹp. Diêu Chính Vũ nói tiếp "vì vậy đôi ngọc bội này rất quý giá đã có lịch sử trăm năm, phàm là ý trung nhân hay phu thê đều ao ước sở hữu nó. Nghe nói hiện nay nó đang nằm trong tay Tam vương gia"

"Hắn rất lợi hại?", "không hẳn là một tên hoa hoa đại công tử nhưng có chút phiền phức". Đông Phương Chính thở hắt ra một hơi "không nhận", "đúng đệ cũng thấy tốt nhất đừng nhận, xem ra có người muốn cướp rồi" Diêu Chính Vũ cười đầy ẩn ý nhìn Lam Khanh Khanh.

Lam Khanh Khanh nhếch môi "đúng là có thú vị" nàng quay sang hỏi hăn "là ai muốn huynh đi trộm thứ này?". Hăn nhìn nàng "là một tên chán sống muốn lấy lòng nương tử", Lam Khanh Khanh đi đến thúc Diêu Chính Vũ một cái "hay huynh đi trộm làm lễ vật cho ta đi".

"Thôi đi cô nương, một năm ta từ chối hơn ba vụ trộm thứ này, tất cả đều điều kiện làm người ta phát điên", Lam Khanh Khanh ồ lên một tiếng "à thì ra một tên hoa hoa công tử huynh cũng không đấu lại, là sợ hay là...". Diêu Chính Vũ nhướng mày "ai nói ta sợ hăn, chỉ là ta không muốn gặp phiền phức với hoàng gia"

Đông Phương Chính hỏi "Khanh Khanh muội thích à?", "ừ đoạt về khi nào chán thì bán cho bọn họ". Diêu Chính Vũ cười cười "được ta sẽ cố gắng cướp về muội", "không cần ta muốn thứ gì ta sẽ tự đi lấy" nói xong nàng nhếch môi đi ra ngoài.

"Khanh Khanh cẩn thận đấy"

Đêm dần khuya, tiếng côn trùng trong đêm đen càng quỷ dị. "Khanh Khanh" nữ tử áo đỏ ban chiều cũng là đại tẩu của Lam Khanh Khanh, Tô Yên bước vào.

Lam Khanh Khanh đang đứng bên cửa sổ nghe thấy có tiếng người liền quay sang "đại tẩu, tẩu tìm muội có việc?", Tô Yên cười nhẹ "không có gì, ta nghe Chính nói muội muốn đi cướp Uyên Ương Phi Thúy". Lam Khanh Khanh gật đầu "vâng"

"Khanh Khanh muội cẩn thận một chút, Tam vương phủ không phải người tầm thường có thể vào đâu" Tô Yên nhìn Lam Khanh Khanh như không hiểu nói tiếp "Tam vương gia là một tên hoa hoa công tử đào hoa ngả ngót, vô sỉ không ai sánh bằng. Muội là nữ tử lại xinh đẹp như vậy ta lo..."

Lam Khanh Khanh lắc đầu "không sao đâu", "trong phủ còn có tứ đại hộ vệ võ công cao cường muội nên cẩn thận, hần dù vô dụng nhưng lại rất được hoàng thượng sủng ái"

"Vâng muội biết rồi" Lam Khanh Khanh thấy có người quan tâm mình như vậy cũng cảm thấy lòng yêu quý vị tẩu tẩu này hơn.

"Thôi đã muộn muội an giấc đi, ta về...muội nhớ cẩn trọng" Tô Yêm đi đến cửa bỗng quay đầu cười nói "Khanh Khanh khi nào rảnh muội qua chơi với Viên Nhi nhé. Con bé rất thích muội đấy"

Lam Khanh Khanh gật đầu "Vâng, tẩu hảo mộng"

Ngày hôm sau

"Khanh Khanh" Mộ Dung Xuất mở cửa đi vào tìm Lam Khanh Khanh thấy căn phòng trống trơn, "ơ con bé này khuya thế rồi còn đi đây nhỉ".

"Chắc muội ấy đi trộm Uyên Ương Phi thúy rồi" Diêu Chính Vũ đột nhiên xuất hiện là Mộ Dung Xuất giật mình "bát đệ đệ có cần lén lúc vậy không...à mà đệ bảp muội ấy trộm? Trộm gì cơ?"

"Ô tin tức huynh chậm thế, muội ấy kết đôi ngọc bội Uyên Ương Phi Thúy nên đi trộm rồi", "Gì?"

"*****"

Phủ Tam vương gia

Thân ảnh vận bạch y thoát ẩn thoát hiện trên mái nhà, Lam Khanh Khanh sau một ngày nghiên cứu đã biết đường đến Tam vương phủ. Nhưng đáng chết là nàng không có biết cấu trúc trong phủ, giờ vào mới biết, mẹ nó rộng thiệt mà.

Lam Khanh Khanh thầm mắng một câu rồi nấp vào một thân cây gần đó, nàng chờ vài tên nô bộc đi ra rồi mới phi thân xuống. Nàng khẽ căn căn môi, rốt cuộc là phòng nào nhỉ.

Lam Khanh Khanh đang nghĩ làm sao để tìm được phòng giấu đôi ngọc bội thì từ đâu nhảy ra hai nam tử. "Này Thiên huynh nói xem có phải người đời bây giờ rất chán sống không ngay cả tam vương phủ cũng đột nhập vào" hai người họ đều vận hắc y một nóng một lạnh đứng cạnh nhau.

Lam Khanh Khanh thầm than, đây là hai người trong tứ đại hộ vệ Thiên, Hủy, Huyền, Vân sao? Nàng cúi gằm mặt xuống đột ngột phóng một loạt ám khí thừa cơ hộ chạy mất. Ngu mới ở lại đáng với họ ấy nghe nói nội lực họ không thượng thừa nhưng đủ đánh chết nàng. Nếu đấu thì nàng chưa chắc đã thua nhưng nàng còn phải tìm ngọc bội không rảnh đôi co với bọn họ.

Lam Khanh Khanh mở đại cửa một căn phòng chui vào trốn, nàng thở hắt ra một hơi nhưng lại cảm thấy có gì đó sai sai.

Lam Khanh Khanh cứng nhắc xoay người lại, cuối cùng nhìn thấy cảnh làm nàng hoa mắt chóng mặt lão đảo. Lam Khanh Khanh trợn mắt há hốc mồm nhìn một màn xuýt phun máu mũi

Cái này là hên hay xui đây?

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1. Chương 14. Nam Nhân Vô Sĩ

Lam Khanh Khanh vào một đại căn phòng trốn hai người kia, vừa thở phào nhẹ nhõm lại cảm giác có gì đó sai sai. Lam Khanh Khanh cứng nhắc xoay người lại nhìn một mànng xuýt phun máu mũi.

Ôi mẹ ời sao con lại không vào phòng nào lại vào trướng phòng này chứ, trong lòng Lam Khanh Khanh kêu gào thảm thiết, chưa có lúc nào nàng cầu cho có một cái lỗ chui vào như lúc này.

"Tiểu mỹ nhân, nàng là bị mê hoặc bởi dung mạo anh tuấn tuyệt sắc của ta nên mới đến đây xem trộm ta tắm sao" một giọng nói trầm ấm đầy nam tính lọt vào tai nàng.

Lam Khanh Khanh hít sâu một hơi đảm bảo cho không chảy máu mũi, chính xác nàng chính là đi nhằm vào dục phòng, nam nhân này còn đang lỏa thể đứng trước mặt nàng nha.

Lam Khanh Khanh cười gượng xoay người lại định mở cửa bỏ của chạy lấy người nghe xong câu đó của hắc thân hình cứng nhắc. Nàng nghiêng đầu nhìn hắc "ngươi, có thể vô sĩ hơn được không?", nói rồi Lam Khanh Khanh phi thân đi mất.

Ở trong phòng, nam nhân đó không ai khác chính là Tam vương gia Phong Nguyệt vương triều, Phong Nguyệt Vô Thần nhìn theo bóng nàng nhếch môi cười khiêu khích. Hắc vừa vào mặc trung y liền có hai bóng hắc y đáp xuống "chủ tử khi này có một bạch y nữ tử, có..."

Hắn cười cười lắc đầu "không cần, rồi sẽ gặp nàng sớm thôi"

Lam Khanh Khanh phi thân về Dạ Nguyệt sơn trang, trong lòng cứ rối rắm, hình ảnh nam tử đó cứ quanh quẩn trong đầu nàng đuổi thế nào cũng không đi.

"Khanh Khanh thế nào rồi" Lam Khanh Khanh vừa vào phòng liền có người gọi thì gật mình "các huynh vào phòng ta làm gì?", trong phòng nàng hội tụ Vương Lăng Thần, Mộ Dung Xuất, Diêu Chính Vũ và Lâm Bích Tần.

Wương Lăng Thần vuốt cằm "ta lo sợ muội bị sức mẽ miếng nào thôi", Mộ Dung Xuất phì cười "ta không lo muội sút mẽ chỉ sợ chưa cướp được Uyên Ương Phỉ Thúy thì tam vương phủ đã sảy ra án mạng rồi".

"Haiz còn tưởng muội cướp đôi ngọc bội ấy về được nên đến xem, tiếc thật uống công rồi, mà ta nghe nói ngoài Uyên Ương Phỉ Thúy trong phủ đó còn có nhiều thứ quý nữa á" Lâm Bích Tần nháy mắt với nàng.

Diêu Chính Vũ cười trừ đi đến nâng loạn tóc Lam Khanh Khanh lên "ta sợ nàng bị tên hoa hoa công tử đó bắt nạt, nếu nàng ra sao thì ta đau lòng lắm". Lam Khanh Khanh cau mày thúc hắn một cái bực bội ngồi xuống "chưa thấy Uyên Ương phỉ thúy đã gặp một tên biến thái vô sỉ rồi"

Bọn Mộ Dung Xuất cười haha nhìn mặt ai đó đen lại, "các người rảnh thì về ôm chăn mà ngủ, từ sau cấm tùy tiện bước vào phòng ta" Lam Khanh Khanh lườm Diêu Chính Vũ "còn huynh nếu sau này còn dám tùy tiện đụng chạm ta, ta cho 'nó' đi gặp tổ tông đấy.

Diêu Chính Vũ đen mặt nhìn cô nàng nào đó đang bực bội đi vào tấm thất, hắn quay đầu lườm bọn đang cười hả hê "hình như các người rất rảnh nhỉ". Mọi người im bật lắc đầu phi thân đi

Lam Khanh Khanh ngồi trên giường liên tục lắc đầu, nàng đưa hai tay vỗ vỗ má. Chậc nam nhân kia lớn lên xinh đẹp thật nhỉ, thân hình...khụ khụ nàng đang nghĩ gì vậy nè, đĩnh chính nàng không phải sắc nữ. Lam Khanh Khanh nằm nhoài ra giường, hăn mang bộ dạng ngả ngớt như vậy lại ở trong phủ, chẳng lẽ hăn là tam vương gia đào hoa phong lưu Phong Nguyệt Vô Thần?

Sáng ra căn phòng của Lam Khanh Khanh đã trống trơn không có người chỉ có một mảnh giấy trên bàn ghi gọn ba chữ "Túy Yên Lâu"

Túy Yên Lâu vẫn nhộn nhịp như vậy khách khứa ra ra vào vào mọi loại người đều có đủ, Lam Khanh Khanh vận thân nam trang tiêu sái bước vào lâu.

"Cho ta gặp Thương Liên Cô nương" Lam Khanh Khanh gọi một cô nương tới nói nhỏ, cô nương đó hiểu chuyện gật đầu dẫn nàng đi lên lầu. "Thương Liên tỷ tỷ, Lãnh công tử đến tìm người" Thương Liên thấy nàng liền cười tươi "a Lãnh công tử người tới rồi, mời vào"

Thương Liên kéo Lam Khanh Khanh vào rồi liền đóng cửa quay sang nàng cung kính "Thập nhị tiểu thư", Lam Khanh Khanh lắc đầu "không cần đa lễ sao này gọi ta là Khanh Khanh giống bọn họ là được"

Thương Liên cười kéo nàng ngồi xuống "nếu không chê người cứ gọi ta là Thương Liên tỷ, có việc gì ta sẽ giúp người", Lam Khanh Khanh gật đầu "khi này vị cô nương kia tại sao lại biết ta". Thương Liên che miệng cười "mấy vị công tử chưa nói cho cô nghe sao, vừa sáng ra Dạ Nguyệt sơn trang đã báo ra kể từ hôm nay thập nhị tiểu thư sẽ tiếp quản Túy Yên lâu cùng Diệp Hương các ở thành Tây, hai nơi này chính là hai trong bốn nơi trọng điểm của thành Tây"

Nàng lại nói tiếp "Túy Yên lâu và Diệp Hương các đã biết tin cả rồi, người khi nãy là Tiên Thi là người thân cận của ta nên biết rồi, đây người mặc nam trang nên ta mạo muội kêu bọn họ gọi là Lãnh công tử". Lam Khanh Khanh gật đầu "tốt lắm", thật không ngờ hôm nay nàng lui tới thành Tây họ đã cho nàng quản hai điểm quan trọng, có phải hơi quá không.

"Khanh Khanh cô làm sao vậy", Lam Khanh Khanh lắc đầu "không sao, à hôm qua ta gặp một tên biến thái vô sỉ". Thương Liên vỗ đùi "chắc là tên nào vậy? À hôm qua? Lúc cô đi trộm ngọc bội á?", nàng cau mày "sao tỷ biết?" "chắc bây giờ chuyện của cô đang là tin tức nóng bỏng tay với bọn ngoài kia rồi, ta là người của Dạ Nguyệt sao không biết"

"Ta nói này, ta biết cô là người rất lợi hại nhưng mà tuyệt đối đừng nên day dưa thứ nhất với bọn biến thái vô sỉ, thứ hai là tiểu nhân hèn hạ, thứ ba là hái hoa tặc bỉ ổi, thứ tư là người thâm hiểm, cao tay hơn mình" Lam Khanh Khanh cười gượng "nếu gặp thì sao đây?"

"Gặp á, cô cảm thấy đánh được thì đánh, không đánh được thì bỏ chạy, chạy không được thì xin tha", "nếu xin không được thì sao?"

Thương Liên vuốt cằm "có hai trường hợp nếu gặp nam nhân thì dùng mỹ nhân kế, nếu gặp nữ tử thì dùng thâm kế hoặc vuốc móng ngựa, xong" Lam Khanh Khanh bây giờ không biết nên khóc hay nên cười với cô nàng này nữa

Thương Liên cười nói: "chúng ta cùng đi chơi đi, ta chỉ cho cô các nơi Dạ Nguyệt làm chủ, nào đi nào".

Thương Liên nhanh chóng đứng bật dậy kéo nàng đi, xem ra cô nàng này rất ngây thẳng hoạt bát lại ham vui, nhưng nếu nàng biết sau khi đi cùng nàng ấy gặp phải chuyện gì thì đánh chết nàng cũng không đi

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1. Chương 15. Người Có Thể Mặt Dày Hơn Được Không?

Thương Liên tận tình đưa Lam Khanh Khanh đi hết ngang dọc ngõ ngách trong thành Tây, miệng lúi lo lúi lít không ngừng y như người nàg lần đầu gặp ở Túy Yên lâu không phải là nàg ấy vậy

"Cô xem xem, đây là Cẩm Niên các là tiệm tơ lụa lớn nhất thành Tây, kia là Phượng Hiên lâu trà lâu nổi tiếng...bla...bla...bla..."

"Đặc biệt chính là bốn điểm trọng yếu của thành Tây, Túy Yên lâu và Diệp Hương các là nơi thu thập thông tin cũng là nơi để tìm người. Thiến Huyền phường là tiệm cầm đồ có tiếng cũng là nơi nắm giữ máu mạch lớn nhất thành Tây. Tố Duyệt các, khách điểm sa hoa tranh trọng nhất thành Tây, là nơi hội tụ nhiều nhân sĩ hay dân thương, kẻ tầm thường đến cao nhân đều trọ lại nơi đây"

Lam Khanh Khanh gật đầu, quả thật quy mô Dạ Nguyệt sơn trang rất lớn nha, thành Tây này có một trăm hai mươi ba cửa hiệu, lại có hai mươi tư cửa hiệu, mười ba cửa hàng lớn thuộc tay Dạ Nguyệt. Haiz thảo nào Dạ Nguyệt lạ có tiếng vậy, nhưng hình như mọi người không biết trong sơn trang toàn bọn vô lại với già mồm thì phải.

"Này Khanh Khanh ta đưa cô đến Diệp Hương lâu nhé" Thương Liên hươ hươ tay trước mặt Lam Khanh Khanh, nàg gật đầu hỏi "các cửa hàng này là ai quả". "Ở trước kia Tố Duyệt các là của cứu công tử Lâm Bích Tần, Thiến Huyền phường thuộc về nhị công tử Bạch Mặc Thương, Túy Yên

lầu là tam công tử Mộ Dung Xuất, Diệp Hương các do lục công tử Vương Lăng Thần"

"Vậy tại sao họ lại cho ta quản hai điểm mẫu chốt?" Lam Khanh Khanh khó hiểu hỏi, Thương Liên vỗ vai nàng một cái "bọn họ trăm công nghìn việc ở Dạ Nguyệt lại làm chủ sau lưng bao nhiêu gian hàng từ thành Bắc đến thành Tây, từ phố Kim Hải đến phố Ngọc An chứ, còn cô vừa và sơn trang lại không biết cô hợp với việc gì thấy cô thích lui tới thành Tây nên cho thôi"

Hai người vừa đi vừa nói chuyện chớp mắt đã đứng trước cửa Diệp Hương các, Lam Khanh Khanh nhìn tấm bảng to dùng viết ba chữ Diệp Hương các như rồng bay phượng rồi bước vào trong. Kiến trúc đúng thật không tẻ, vừa thanh tao lại nhàn nhã xen chút hoa văn tinh xảo, rất hợp với một trà lâu quán ăn.

Nàng càng nghĩ càng không thể hiểu, là bọn họ quá tin tưởng nàng hay cho rằng nàng sẽ quản lý tốt hai nơi này.

Chưởng quản thấy Thương Liên cùng một nam tử lạ mặt đến liền hiểu ra gì đó tươi cười tiếp đón. "Ủầy Thương Liên cô nương hôm nay rảnh rồi hay là thanh lâu của cô đóng cửa nên tới đây!"

Thương Liên liếc xéo ông ta một cái "ông trù ẻo Túy Yên Lầu đấy à", nàng kéo Lam Khanh Khanh tới trước mặt "đây là Lãnh công tử, nên chào hỏi nhĩ". Ông ta cười hiền hòa "mời lên lầu thưởng trà, công tử thấy sao", Lam Khanh Khanh gật đầu hảo một tiếng.

Ông đưa Lam Khanh Khanh cùng Thương Liên lên tận lầu ba, vì đây là tầng có phòng thượng hạn nhất nên đa số ít người. Lam Khanh Khanh đi ngang qua một nhóm người có khoảng ba bốn tên, cảm giác có gì đó không đúng nên vô ý thức đi nhanh thêm một bước nhưng vẫn không nhanh bằng người kia.

"Nha tiểu mỹ nhân lại gặp nhau rồi đây có được gọi là duyên phận không?" Lam Khanh Khanh trừng mắt nhìn nam tử xinh đẹp phải nói là yêu nghiệt trước mặt "công tử xin lỗi ngài nhận nhầm người rồi"

Lam Khanh Khanh hơi vùng ra lại bị hấn một tay ôm ngang eo xiết lại "tiểu mỹ nhân nàng nói nàng không quen ta sao? Không sao ta quen nàng là được". Lam Khanh Khanh biết hấn nhận ra mình cố vùng ra nói nhỏ "ta hiện là nam nhân người...ta...có phải hơi không hợp?"

Hấn nhìn ngang ngó dọc thấy mọi người đang nhìn họ liền thả nàng ra, Lam Khanh Khanh trừng hấn bây giờ nàng mới biết có kẻ ngốc mới tin hấn là kẻ vô dụng trong lời đồn. Nàng mà biết kẻ nào tung tin hấn là phế vật, đồ vô dụng nàng liền chém chết kẻ đó.

Phong Nguyệt Vô Thần cười đến vô lại cúi đầu nói nhỏ bên tai nàng "tiểu mỹ nhân nàng đã thấy hết toàn bộ thân thể ta rồi, có nên...chịu trách nhiệm không?", "ta nhớ không nhầm đào hoa người vô số sao không đi tìm các nàng đi" Lam Khanh Khanh cười đến vô cùng nguy hiểm.

"Nha không giống" hấn vẫn ngây thơ như không biết sát khí đang tỏa ra từ người nàng, Lam Khanh Khanh cúi đầu cười bất ngờ giáng cho hấn một phát trời đáng là hấn phải lui vài bước quát to "mẹ nó chứ biến thái vô sỉ CMM người có thể mặt dày hơn được không."

Chửi xong Lam Khanh Khanh tức giận đi vào phòng gần đó đóng cửa một cái rầm. Thương Liên dùng ánh mắt đồng cảm liếc về phía Phong Nguyệt Vô Thần rồi đi theo ông chưởng quầy vào phòng.

Vân nhìn Phong Nguyệt Vô Thần hỏi "chủ tử người có sao không hay ta...", "không cần" hấn nhìn căn phòng đó rồi mỉm cười "điều tra nàng cho ta" hấn xoay người rời đi như có như không lăm bằm "thú vị, thật thú vị"

Bên trong phòng

"Ấy Khanh Khanh bớt giận bớt giận" Thương Liên vuốt vuốt lưng nàng cười, ông chương quản cũng cười theo khuyên "tiểu thư người mặc kệ đi hấn nổi tiếng phong lưu cũng chỉ là tên phế vật, người..."

"Phế vật cái rắm..." Lam Khanh Khanh buộc miệng chửi giờ cánh tay vừa bị hấn nằm ra vén ống tay áo lên, trên da thịt trắng nõn liền xuất hiện vết ứa máu. Thương Liên cau mày "làm sao...làm sao có thể?", nàng nghiêm mặt "nếu hấn là người bình thường thì cho dù hấn làm thế nào cũng không chạm vào ta được, đấng này" đúng là lúc này nàng cho dù vùng vẫy ra sao vẫn không thoát được hấn.

Nam nhân yêu nghiệt này không phải là người tầm thường tốt nhất là không nên dây dưa với hấn, Lam Khanh Khanh thầm nhủ.

Nhưng nàng đâu biết được đời không như là mơ, sau này nàng còn phải gặp hấn dài dài.

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1. Chương 16. Nam Nhân Nguy Hiểm

"Chủ tử không điều tra được gì về người đó" Vân đi vào chán nản lắc đầu, "làm sao?" nam nhân yêu nghiệt đứng bên cửa sổ như có như không nói ta phiến phiến đôi ngọc bội trong tay. Chính xác hẳn đang cầm chính là đôi ngọc bội hiểm có, trăm năm lịch sử, Uyên Ương Phi Thúy.

"Người đó lai lịch ít ỏi đến đáng thương, nhưng lại có một thế lực nào đó ngăn chặn thuộc hạ điều tra về nàng, cả tên cũng không moi ra được" chưa bao giờ hắn thấy thất bại như vậy, một cô nương cũng không điều tra được lai lịch "nàng cứ như từ trên trời rơi xuống vậy"

Nam tử đó cười, Vân khó hiểu nhìn chủ tử nhà mình "nàng là đến để cướp Uyên Ương Phi Thúy", "thì sao?". "Nàng có thể gây bất hại cho chủ tử", hắn nhìn khoảng không, ánh trăng bạc rơi xuống người hắn lại tạo thêm vẻ mê hoặc "ta tự có chừng mực"

Lam Khanh Khanh uể ỏi nằm dài trên nhụyên tháp ngáp vài cái rồi dụi dụi mắt, Thương Liên lắc đầu "Khanh Khanh cô mau ngồi dậy những cái này phải xem qua". Nàng cau mày "phiền phức Túy Yên lâu cứ để cô quản, Diệp Hương các cứ để Hà chương quản lo là được rồi, có chuyện lớn hắn tìm ta"

Thương Liên thở dài kéo kéo Lam Khanh Khanh "người đã tiếp nhận hai gian hàng này rồi phải lo chứ" kể ra nàng cũng không lạnh lùng như

trong lời đồn ở sơn trang mà thật tốt tính nha. Nàng cũng hơi lười Hà chường quản chỉ mới thống kê một số khoản mục cho nàng nghe đã bị nàng đuổi ra ngoài.

"Ta mặc kệ tỷ đó" Lam Khanh Khanh bị hai người họ kéo kéo lôi lôi từ hôm qua đi coi sổ sách bức bội phi thân ra khỏi Túy Yên lâu, Thương Liên nhìn theo bóng lưng nàng bất đắc dĩ cười khổ.

Rừng trúc phía Nam kinh thành

"Các người theo dõi đủ rồi?" Lam Khanh Khanh nhướn mày ánh mắt sắc bén quét về bụi trúc lạnh lùng nói. Vừa dứt lời hơn hai mươi hắc y nhân đáp xuống trước mặt nàng, không nói không rằng vung lên đao kiếm hướng nàng chém tới.

Lam Khanh Khanh khinh thường hừ một tiếng xoay nhẹ thân mình rút chủy thủ bên hông ra một định hai mươi tên, chỉ thấy nàng như cơn gió ẩn ẩn hiện hiện, tuy dùng chủy thủ ngăn lại không có bất lợi trong vòng ba nốt nhạc đã hạ gục hai mươi tên. Trong rừng trúc nồng nặc mùi máu tanh, hai mươi cái thây chung một số phận nằm rải rác, Lam Khanh Khanh xé một bên vạt áo lau vết máu trên thanh chủy thủ rồi vức xuống, nhắc chân đi tới mọi nơi sạch sẽ.

Bên cây trúc khẽ rung động xuất hiện ba nam tử, một người khuôn mặt yêu nghiệt vận lam y, hai người kia chung thủy một màu đen. "Tiểu mỹ nhân, lại gặp rồi" Phong Nguyệt Vô Thần cười như không cười nhìn nàng đầy khiêu khích.

"Người muốn gì?" Lam Khanh Khanh vẫn lạnh tanh nhìn hắc y nhân còn có chút vẻ khác máu, hắc tặc lười tiếng lại gần "mỹ nhân xinh đẹp không nên trở nên khác máu như vậy, thật không tốt". Nàng cười lạnh "xem ra lời đồn

đại không nên tin, ví như vương gia đây, nếu nói ngài yếu ớt vô dụng chỉ sợ thiên hạ không có đệ nhất, tam vương gia ngài thấy sao?"

Phong Nguyệt Vô Thần cười cười vuốt nhẹ mái tóc nàng "khá lắm rất thông minh, thân thủ rất tốt, chỉ bằng việc người đột nhập vào phủ đã là tội chết nhưng mà..." hắn dừng lại một chút cúi xuống bên tai nàng nói "nàng đã thấy hết thân thể ta rồi có nên chịu trách nhiệm không?"

Lam Khanh Khanh giật giật khéo môi cổ gấn điềm tĩnh nói "người thì ra không chỉ phong lưu còn rất vô sỉ", Phong Nguyệt Vô Thần phì cười nhẹ cái cổ trắng nõn của nàng từ đâu trong tay có sợi tơ mỏng

Hắn cười lạnh lùng hàn khí tỏa ra bức người như có như không khẽ đưa sợi tơ nhẹ sượt qua cổ nàng nói "một là chết hai là đi theo ta"

"Hử? Chọn đi" môi hắn dừng ngay chóp mũi nàng khẽ mấp máy môi.

Lam Khanh Khanh không tự chủ rùng mình một cái, giữa hạ mà như có từng đợt tuyết thổi. Má ửng nàng đựng phải loại người gì thế này chỉ 'lỡ' nhìn hắn tầm thôi mà. Trong đầu Lam Khanh Khanh bỗng dưng xuất hiện câu nói của Thương Liên

"Đánh được thì đánh, không đánh được thì bỏ chạy, bỏ chạy không được thì xin tha, xin tha..." mà thôi nàng đáng không lại chạy thì không xong chỉ còn...

"Haha vương gia ngài xem ta chỉ là một cô nương bình thường chỉ là hơi hiếu kỳ về Uyên Ương Phỉ Thúy thôi mà, hắc hắc vương gia người làm vậy là cưỡng ép ở...bắt nạn trẻ vị thành niên ta mới 16 tuổi nhé" Lam Khanh Khanh cố nặn ra nụ cười mình cho là hoàn hảo nhất nhìn hắn

"Vậy nàng muốn chết?" hắn nhướn mày hỏi đưa sợi tơ gần một chút lập tức cổ nàng chảy ra một khe máu nhỏ. Lam Khanh Khanh cắn chặt

răng nhìn hăn "người muốn thế nào ta cũng đồng ý, muốn ta bán thân cũng được"

Phong Nguyệt Vô Thần tựa tiểu phi tiểu thu hồi sợi tơ đưa ngón tay nhẹ vệt máu "Bán thân?", Lam Khanh Khanh giật mình sửa miệng "ấy nhầm, ta lỡ lời người đừng tin là thật nhá, nhầm nhầm thôi ta là nguyện làm trâu là ngựa cho người ha" cho nên đừng đe dọa ta nữa. câu sau nàng nói thầm trong lòng thuận tiện thăm hỏi cả mười tám đời tổ tông nhà hăn.

Nguy hiểm! Nam nhân này quá nguy hiểm!

Huyền nhìn hai mươi tên thuộc hạ nhất đẳng rồi lại nhìn Lam Khanh Khanh ai oán, mười mấy năm mới rèn luyện được họ như hôm nay, sao nàng tán nhãn vậy a. Vân nên cạnh thúc tay Huyền một cái "đau lòng cũng vừa thôi đến lúc chúng ta bị nàng bắt nạt không ai cứu đâu"

Phong Nguyệt Vô Thần buông Lam Khanh Khanh ra đi được hai bước bỗng quay người lại "người tên gì?". Lam Khanh Khanh xuýt chút té xỉu, hăn đe dọa để làm thuộc hạ hăn nữa ngày vậy mà tên nàng còn không biết. Nàng bực bội đáp "Lam Khanh Khanh"

Haiz nam nhân này lai lịch gì đây, cường hãn đến thế, chắc nếu đại ca mà biết đường đường là thập nhị tiểu thư Dạ Nguyệt sơn trang mà đi làm thuộc hạ cho tên nam nhân vô dụng nhất kinh thành chắc hăn tức chết mất. Haiz nàng hoàng hậu không làm, quận chủ không làm, tiểu thư không làm lại đi làm thuộc hạ mới hay, thật là khổ não mà

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1. Chương 17

Lam Khanh Khanh nhìn ngó xung quanh căn phòng mà Phong Nguyệt Vô Thần chuẩn bị cho nàng cau mày "tại sao phòng ta lại gần tấm thất của người nhỉ". "Để bảo vệ chủ, không tốt?" hắc cười đúng chuẩn hình tượng phong lưu ngả ngớn thường ngày.

"Ồ người cũng nói là 'để bảo vệ chủ tử không tốt' mà, vậy đổi phòng đi ha", "Đổi? Hay đổi đến tấm thất của ta nhé!". Lam Khanh Khanh trừng hắc nhỏ giọng mắng "vô sỉ"

Phong Nguyệt Vô Thần áp sát vào người nàng "có cần ta cho nàng biết thế nào là vô sỉ không", Lam Khanh Khanh vội đẩy hắc ra phúi phúi người như vừa chạm vào thứ gì không sạch sẽ "nà người có bao nhiêu nữ nhân"

Hắc trả lời thờ ơ như không có liên quan đến mình "không biết", nàng thật có cảm xúc muốn xé hắc ra làm hai mảnh, cả mình có bao nhiêu thiếp thất thông phòng cũng không biết.

Vân đứng bên cạnh lấy lòng tốt nói "chủ nhân có ba thiếp thất năm thông phòng" nói rồi hắc mới cảm thấy mình giống như đang bấm báo với chủ tử mới liền ngậm miệng vờ làm không khí.

Lam Khanh Khanh vuốt cằm "ít nhỉ" nàng nghĩ là hắc hắc phải có nhiều lắm mới không nhớ chứ.

Chắc hay là bên ngoài hẳn có rất nhiều, "nàng muốn ta có nhiều thiệp thất à, hay...ta nạp nàng nhé!" từ lúc nào hẳn đã ghé sát vào mặt nàng.

Lam Khanh Khanh đẩy hẳn ra cau mày "đùa à, ta mà thêm người á, chỉ là ta thân nữ nhi sợ mấy nàng hiểu nhầm là hồ ly tinh đi đối phó ta thì phiền phức", Phong Nguyệt Vô Thần cười "nhô nàng có sợ phiền phức sao? còn đến trộm đồ mà". Lam Khanh Khanh hất cằm "ta thích thì ta trộm đấy người quân".

Đuôi mắt Lam Khanh Khanh khẽ lướt qua người đứng ngoài cửa rồi níu tay hẳn "vương gia ta chỉ có chút võ công nhỏ nhoi, nhan sắc thì lại không bằng các nàng, người có ơn với ta, ta chỉ nguyện ở bên cạnh bảo vệ người". Phong Nguyệt Vô Thần cười cười nhìn thái độ nàng thay đổi 180° "sao nàng không lấy thân báo đáp đi", nàng lườm hẳn một cái "ta sợ kỹ thuật của ta không tốt làm mất hứng của vương gia, nếu người muốn chi bằng người ra thanh lâu đi muốn ai có đó, ta chỉ cầu bên cạnh ngài là được rồi"

Phong Nguyệt Vô Thần nhếch môi cùng lúc đó có một tên nô gia bước vào "tam vương gia, mấy vị tiểu chủ tử đang ở phòng chính trong tấm thất chờ người". Phong Nguyệt Vô Thần phất tay "được rồi ta sẽ qua"

Lam Khanh Khanh và Vân đi sau hẳn, như có như không hẳn hướng nàng nói "thông minh lắm".

"Ây nha vương gia người sao lâu rồi không tìm thiệp, người ta nhớ chàng lắm nha" vừa bước vào phòng chính đã thấy bóng dáng màu đỏ thẫm yếu điệu ập đến Phong Nguyệt Vô Thần, mền những dựa vào hẳn. Nữ tử áo vàng cũng chẳng thua kém dựa vào hẳn làm nũng "gia người có phải hết thương thiệp rồi không nha"

Mấy người đứng bên cạnh tuy không nín lấy Phong Nguyệt Vô Thần nhưng lại dùng ánh mắt câu hồn nhìn hẩn yếu điệu phất phất khăn tay. Phong Nguyệt Vô Thần cười vuốt nhẹ tóc hai nàng "sao mới mấy ngày đã nhớ gia rồi sao, gia có việc phụ các nàng rồi"

Nữ nhân áo vàng hờn dỗi "gia bận? Gia bận đến Túy Yên lâu sao hay là Viên Linh các", hẩn vỗ vỗ vai nàng "Ngọc Mai là hiếu ta nhất", "thiếp ư thềm quan tâm chàng".

Lam Khanh Khanh nhìn bọn họ ân ân ái ái thì xuýt nữa rớt da gà, nhìn mà cứ thấy buồn nôn. "Ý nàng là ai vậy? Là muội muội mới của bọn thiếp sao?" nữ tử áo đỏ nhìn Lam Khanh Khanh hỏi. Lam Khanh Khanh khẽ cau mày, muội muội cái em gái người ấy.

"Nha nàng thật xinh đẹp a" tuy bề ngoài họ nói vậy nhưng khăn tay đã sớm bị vò nát. Phong Nguyệt Vô Thần cười cười đưa tay búng trán mấy nàng "nàng là hộ vệ mới các nàng đừng nghĩ nhiều" hẩn hơi dừng nói "các nàng về nghỉ đi hôm nay để Mộng Nhi và Nhan Nhi hầu hạ ta", bọn họ vâng vâng dạ dạ lui ra chỉ còn nữ tử bạch y và thông phòng bên cạnh này giờ đứng ở đó.

Nàng ta rất xinh đẹp lại thanh nỷ từ khi hẩn bước vào vẫn đứng ở đó không nói năng gì, nữ tử đứng bên cạnh nàng cũng vậy. Lam Khanh Khanh lấy làm hiếu kì mở miệng nói "vị cô nương này là thiếp thất của người à, sao nàng có hơi giống bị người ép buộc đem về thế nhỉ"

"Người nói đủ rồi nhỉ" Lam Khanh Khanh giật thót, làm gì thay đổi giữ thế, nàng nhìn hẩn ngồi trên ghế chủ rồi lại nhìn xung quanh. Trong phòng bây giờ chỉ còn Lam Khanh Khanh, Phong Nguyệt Vô Thần nữ tử bạch y, thông phòng của hẩn, Vân và Huyền.

"Ha đùa thôi mà" Lam Khanh Khanh giả vờ cười cười, Phong Nguyệt Vô Thần nhướn mày "đùa? À thì ra người cũng biết đùa". Lam Khanh

Khanh thu lại nụ cười giả dối ấy tùy tiện ngồi vào cái ghế gần đó "có chuyện gì nói đại đi".

Phong Nguyệt Vô Thần gõ tay xuống ghế một cái lập tức hai hắc y nhân xuất hiện. Lam Khanh Khanh cau mày hai người này một là Thiên một là Hủy thì phải, ạch tên mặt than kia là tên tối hôm đó. "Chủ tử" Thiên, Hủy ôm quyền hướng hắc hô.

"Người biết?" Phong Nguyệt Vô Thần nhướn mày nhìn nàng, Lam Khanh Khanh gật đầu nhìn bạch y nữ tử "vị này là..., ta đoán không chỉ là thiệp thất của người"

Bạch y nữ tử hướng nàng khẽ gật đầu "ta tên Liễu Mộng là thuộc hạ của tôn chủ, đây là Nhan Nhi cũng giống ta vào đây để bảo vệ cho tôn chủ". Lam Khanh Khanh ồ một tiếng nhìn hắc "tôn chủ?", "người không cần biết", "nha người muốn ta làm thuộc hạ lại không biết lại lịch của chủ nhân thế nào, có phải..." nàng nhướn mày nhìn hắc trầm ngâm.

"Ừầy ta cũng chưa rõ thực lực của người, chi bằng....thử xem sao"

Nói đoạn Lam Khanh Khanh rút chủy thủ phi thân đến Phong Nguyệt Vô Thần ra tay.

Keng~

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1. Chương 18.

Keng~

Chủ thủ của Lam Khanh Khanh bị chặn lại giữa không trung bởi một thanh nhuyễn kiếm, nàng cười lạnh nhìn Thiên đang chặn kiếm của nàng xoay tròn người đối phó hăn. Lam Khanh Khanh được lợi thế về tốc độ, Thiên đã nhanh nàng còn nhanh gấp bội chưa đỡ được mười chiêu Thiên đã bị nàng đánh xa.

Hủy và Huyền thấy thế liền rút đoản kiếm ra hướng Lam Khanh Khanh ra chiêu, chỉ thấy nàng khẽ lắc người đã chết trụ khiếm của Hủy xoay người một cái trong tay nàng đã có hơn một thanh đoản kiếm.

Lam Khanh Khanh lắc đầu "yếu quá" Vân cũng rút kiếm ra cùng Hủy, Huyền đánh đến. Lam Khanh Khanh nhưng một lóc xoáy lướt qua, chưa kịp định thần nàng đã nói "ta đã bảo các người kém mà". Kiếm trong tay bọn họ đã không biết khi nào nằm trng tay nàng, bọn họ há miệng kinh ngạc, nàng động thủ nhanh thật khi này bọn họ còn khinh thường nàng nên mới chủ quan như vậy.

Một luồng khí mạnh ập vào Lam Khanh Khanh, nàng giật mình kịp thời né được la lên "này không chơi nội lực nhá, biết bà đây không có nội lực mà còn ra tay mạnh vậy". Lam Khanh Khanh đưa mắt lườm Phong Nguyệt Vô Thần, khi này nếu nàng không né kịp thì cũng phải nằm giường nữa tháng.

Mọi người ngạc nhiên tập hai, nàng...nàng cư nhiên không có nội lực, trời vậy mà thủ pháp có thể nhanh như vậy. Huyền thoát khỏi sự kinh ngạc hỏi "người năm nay bao nhiêu tuổi", Lam Khanh Khanh nghĩ nghĩ "à hình như mười sáu".

Huyền suýt rớt cằm "vậy người...học võ lúc mấy tuổi", nàng nhăm nhăm "à ở hình như là mười tuổi, sáu năm rồi" tứ đại hộ vệ trực tiếp ngã, bọn họ ấy vậy mà đánh thua một con nhóc đã vậy học võ công từ nhỏ qua mười mấy năm rèn luyện lại bại với nàng mới học sáu năm không có nội lực.

Lam Khanh Khanh bĩu môi "ta nói các người thật quá kém, kiếm cũng bị lấy đi, các người không nên khinh thường kẻ địch, cho dù bên ngoài ra sao nhưng...bên trong không rõ được". Đúng là năm đó nàng cứ nghĩ bọn họ tốt, luôn tin bọn họ thì ra lại là kẻ thù diệt môn.

Phong Nguyệt Vô Thần cau mày nhìn Lam Khanh Khanh, nàng ngồi đó tỏ ra vẻ lạnh lùng nhưng không giấu nổi vẻ bi thương trong mắt. Lam Khanh Khanh thở hắt ra một hơi cười nhạt "nà vương gia, thuộc hạ của người chỉ có thể thôi sao, ôi thật thất vọng"

"Lui ra ngoài hết đi" Phong Nguyệt Vô Thần phất tay lập tức Thiên, Hủy, Vân, Huyền, Liễu Mộng cùng Nhan Nhi nổi đuôi đi ra. "Làm sao?" Phong Nguyệt Vô Thần đi đến bên Lam Khanh Khanh đưa tay vuốt tóc nàng, nàng lờm hắt một cái "nam nhân các người luôn thích làm vậy à". Phong Nguyệt Vô Thần đen mặt "nam nhân? Nàng hình như có nhiều nhĩ", nàng cười cười "chắc ta đâu nhiều bằng người", "ồ vậy sao?"

Lam Khanh Khanh cảm thấy không ổn liền đổi chủ đề "nha ta là thuộc hạ của người thì có nên hưởng lợi chút không?", Phong Nguyệt Vô Thần nhàn nhã nói "người muốn gì?".

Nàng cười vô lại "ta nghe nói phố Kim Vương là của người", "nếu người muốn ta bảo Vân sắp xếp" Phong Nguyệt Vô Thần nói tựa như cho một con gà con vịt. "Nha thì ra vương gia lại hào phóng thế, thôi thì ta nhận vậy" nàng có ngu đâu mà không nhận, trừ thành Tây ra thì phố Kim Vương là con phố náo nhiệt nhất và lại Viên Linh các ở đó đang cạnh trang với Túy Yên lâu của nàng nha.

Phong Nguyệt Vô Thần mặt Lam Khanh Khanh nhưng đang có âm mưu khế lặc đầu. "À khi này Liễu Mộng tại sao gọi người là Tôn chủ?" Lam Khanh Khanh thắc mắt hỏi, hắn nhìn nàng cau mày "người thật không biết", "ta biết thì hỏi người làm gì nhỉ"

"Về phòng đi" Phong Nguyệt Vô Thần đi vào trong, Lam Khanh Khanh đứng dậy đi theo "Sao người chưa trả...", "Muốn thay Liễu Mộng thì tầm à" hắn đột nhiên quay đầu lại nói làm nàng xuýt nữa tông vào hắn "Hừ ta mới không thèm"

Lam Khanh Khanh phất tay đi ra ngoài, Phong Nguyệt Vô Thần nhì theo bóng nàng không biết nên khóc hay nên cười, có ai lại như nàng kể cả Tôn chủ cũng không biết.

"Cô nương" Lam Khanh Khanh đang đi về tầm thất của mình thì nô tỳ bên cạnh Liễu Mộng tên Nhan Nhi chặn lại. "Có chuyện?" nàng đối với người khác luôn lạnh nhạt như vậy, "à tiểu thư muốn gặp người" Lam Khanh Khanh gật đầu, Liễu Mộng là người của hắn chắc không có màn hăm hại gì đó đâu nhỉ

Nhan Nhi đưa nàng đi đến Liễu viên của Liễu Mộng, nơi này là một biệt viện có rất nhiều Dương Liễu bên trong có một thủy đình nằm giữa hồ sen, chặc nữ nhân này đúng là thanh tao.

Nhan Nhi đưa Lam Khanh Khanh vào phòng cần thận đóng cửa lại, "cô nương...", "ta tên Lam Khanh Khanh". Liễu Mộng cười nhẹ "ta có thể gọi người là Khanh Khanh không?", nàng ngồi xuống lạnh nhạt mở miệng "có thể"

"Thật ra Tôn chủ không đào hoa như người ngoài nghĩ đâu, Cơ Thủy, Ngọc Mai là do người bị ép buộc lấy về còn ta, Nhan Nhi, Yết Nhi chỉ là phụng mệnh thôi. Tôn chủ chưa từng động qua chúng ta" Liễu Mộng vừa rót trà vừa nói "còn hai người đi theo Cơ Thủy và Ngọc Mai, chỉ là nha hoàn hồi môn, Khanh Khanh cô đừng để ý"

Lam Khanh Khanh khó hiểu "tại sao cô lại nói với ta những việc này" quái lại theo lời nói của nàng í có gì đó sai sai, Lam Khanh Khanh đưa tay nhắc ly trà Liễu Mộng vừa rót đưa lên uống

"Chứ không phải Tôn chủ để ý người sao?"

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1. Chương 19. Vô Ưu

"Không phải Tôn chủ coi trọng cô sao?" Liễu Mộng ngây thơ hỏi, Lam Khanh Khanh vừa uống trà chưa kịp nuốt xuống đã phun ra.

"Khụ...Liễu Mộng cô có phải trí tưởng tượng hơi xa không?" Hắc thấy nàng có chỉ bản lĩnh nên mới vừa đe dọa vừa uy hiếp nàng làm thuộc hạ của hắc, còn nói hắc coi trọng nàng á, nàng thà tin heo nái leo cây.

Liễu Mộng sững sốt, là do nàng nghĩ nhiều sao? Bao năm nay đi theo Tôn chủ người luôn lạnh nhạt ghét bỏ nữ nhân, nữ thuộc hạ của người cũng không tránh khỏi vậy mà khi gặp nàng ấy thì...

"À Liễu Mộng, các người tại sao luôn gọi Phong Nguyệt Vô Thần là Tôn chủ?" Liễu Mộng kinh ngạc nhìn nàng "cô thật sự không biết?". Lam Khanh Khanh cau mày, sao nàng hỏi cái gì bọn họ đều hỏi lại một câu 'thật sự không biết' thế nhỉ. Nàng lắc đầu "ta biết thì hỏi cô làm gì", "Tôn chủ chính là chủ Huyết Ưu cung, ngay cả Ma giáo cũng phải nể mặt, giang hồ ai ai không biết, người không biết...thật sao?" Liễu Mộng nói.

Lam Khanh Khanh cau mày, Huyết Ưu? Ờ hình như nàng đã nghe qua "giang hồ gọi hắc là...Vô Ưu, sao?" Liễu Mộng gật đầu. Lam Khanh Khanh thân hình cứng nhắc, thì ra là hắc thảo nào nàng đánh không lại, nếu biết trước hắc chính là Vô Ưu nàng có chết cũng không đi trộm Uyên Ương Phi Thúy, aaaaa Diêu Chính Vũ người hại ta rồi.

**

"Khanh Khanh", "đại ca, huynh tìm muội có việc?" Đông Phương Chính ngồi xuống nói "võ công của muội là học từ đâu?". Lam Khanh Khanh nhìn hẳn "có cần phải biết không?"

"Không có gì ta chỉ cảm thấy võ công của muội rất mới lạ, muội có dự tính gì không?", Lam Khanh Khanh lắc đầu "không, muội nghĩ chắc sẽ ngao du gì đó".

Đông Phương Chính vỗ vai Lam Khanh Khanh "Khanh Khanh ta biết muội tài giỏi nhưng giang hồ nhất định phải cẩn trọng nhất là tên Vô Ưu", nàng cau mày "hẳn rất lợi hại?". "Đúng vậy, hẳn lợi hại nhưng bí ẩn chưa từng có ai thấy được mặt hẳn, chỉ biết hẳn tên Vô Ưu"

Lam Khanh Khanh cười nhạt "người này thú vị nhỉ", Đông Phương Chính lắc đầu "Khanh Khanh ta thấy với võ công của muội trên giang hồ có không hơn mười người địch lại, muội chỉ cần cẩn trọng là được. Lam Khanh Khanh trầm ngâm gật đầu, Đông Phương Chính lại nói tiếp "tên Vô Ưu đó nội lực thâm hậu nếu sau này muội có gặp hẳn đừng nên hiếu thắng", "vâng muội biết rồi"

"...."

**

"Khanh Khanh, Khanh Khanh" Liễu Mộng lay lay cánh tay Lam Khanh Khanh, nàng giật mình cười nhạt "à ừ ta không sao, nếu không có gì ta xin đi trước"

Lam Khanh Khanh vừa đứng dậy chuẩn bị rời đi bị Liễu Mộng kéo lại "Khanh Khanh nếu Cơ Thủy, Ngọc Mai có ức hiếp cô cứ nó ra ta giúp được sẽ giúp. À Yết Nhi bên Cơ Thủy, Thi Nh bên Ngọc Mai, có chuyện có nói với họ họ đều là thuộc hạ của Tôn chủ"

Lam Khanh Khanh gật đầu "đa tạ nhắc nhở ta đi trước"

Lam Khanh Khanh đi lạc đến hoa viên vườn phủ, nàng ngần đầu nhìn cây Lê vừa ra hoa kia, hình như gần tấm thất của Phong Nguyệt Vô Thần có một cây thì phải, nhưng cây ở đó to hơn nhiều.

"Nha cô nương cũng đi ngắm cảnh sao?" Lam Khanh Khanh cau mày nhìn người vừa bước đến, là nữ tử áo đỏ ban nãy gọi là Cơ Thủy thì phải, tin tức cũng nhanh thật. "Không biết người gọi ta có chuyện?" Lam Khanh Khanh lạnh nhạt nói không thêm liếc ả một cái.

"Nếu so về cấp bậc cô nên gọi ta là tiểu chủ tử thì phải" Cơ Thủy yếu điệu bước đến nhẹ hái đoá lê xuống. "Ồ vậy sao, chủ tử của ta chỉ có vương gia, mà ta thấy bọn Vân, Huyền hình như cũng đâu gọi người là chủ", Cơ Thủy cau mày "ngươi..."

"Làm sao?" Lam Khanh Khanh nhướn mày cười lạnh "ta coi vương gia là chủ tử người...làm vương phi hản hay đi" nàng nói xong nhìn cũng không nhìn nàng ta lấy một cái đi thẳng về tấm thất.

"Aiz, vương gia người thật phiền phức lấy mấy cái nữ nhân có ngực mà không có não đó làm gì" Lam Khanh Khanh đứng dưới cây lê gần tấm thất cau mày bức bối nói. Lam Khanh Khanh ngần mặt nhìn lên cây lê, nhìn xung quang rồi ngồi xuống bên góc cây.

Một đoá lê trắng tinh thuần khiết theo gió rơi xuống mái tóc đen mượt của nàng, Lam Khanh Khanh nghiêng đầu lấy đoá lê xuống vân vê trong tay.

"Lên đây" Lam Khanh Khanh đứng dậy phi thân lên nhánh cây lớn nhất ngồi xuống "vương gia có nhã hứng", Phong Nguyệt Vô Thần không nói gì chỉ tựa thân vào thân cây nhắm mắt.

Lam Khanh Khanh thức thời im lặng nhìn về phía Tây mặt trời đang lặn, ánh nắng màu hổ phách xinh đẹp lại thê lương, hoàng hôn rất cuộc là

kết thúc hay là bắt đầu. Nàng đưa tay lên lộ ra cổ tay có một vòng tay điểm ngọc thạch hình hoa Tường Vi màu lam nhạt nhấp nháy theo ánh hoàng hôn.

Đây là quà sinh nhật năm mười tuổi của nàng, trên đời này chính là không có chiếc thứ hai, Lam Khanh Khanh buồn tay xuống nhìn xa xa thầm nhủ: cha mẹ con đã báo thù được cho hai người rồi lại thật không ngờ lại rơi đến nơi này, nó còn không biết sống chết ra sao...mọi người thấy có phải con là sao thiên sát không, hại những người bên cạnh mất mạng...

Trong bụi cây gần đó Vân vũ vai Thiên "thủ lĩnh huynh nói xem Lam Khanh Khanh đó có khi nào là vương phi tương lai của chúng ta không?". Huyền vượt cầm "tuy là võ công của nàng khá nhưng chưa chắc đã có thể làm Tôn chủ phu nhân", "còn phải xem chủ tử nhà chúng ta í"

"Các người từ khi nào lắm chuyện vậy?" Hủy day day trán nhìn hai người bọn họ. "Chủ tử đang là gì với Lam cô nương vậy"

Yết Nhi từ đâu chui ra vũ vai họ nhìn hai người trên cây "ta nghĩ nếu chủ tử coi trọng Lam cô nương thì chúng ta không có ngày yên ổn với nàng đâu"

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1. Chương 20. Đạo Chơi Viên Linh Các

"Đang nghĩ gì?" Lam Khanh Khanh giật mình thoát ra khỏi dòng suy nghĩ quay đầu nhìn Phong Nguyệt Vô Thần thấy hắn vẫn nhắm mắt tựa vào thân cây cứ ngỡ mình nghe nhầm. "Hử?" Phong Nguyệt Vô Thần mở mắt ra nhìn nàng, Lam Khanh Khanh lắc đầu tựa vào thân cây "không có gì cả, chỉ là...nhớ về quá khứ", "rất đau buồn" nàng ưu thương gật đầu "ừ"

Lam Khanh Khanh quay đầu nhìn hắn "mà tại sao ta lại nói với người nhĩ?", hắn lắc đầu nhìn nàng "ta làm sao biết".

Lam Khanh Khanh bĩu môi "vương phủ của người chán quá, ngày mai ta đi phố Kim Vương nhá" nói rồi nàng phi thân xuống cây biến mất.

Kinh thành nếu nói thành Tây là nổi tiếng náo nhiệt nhất thì phố Kim Vương là nơi thứ hai, tuy quy mô của phố Kim Vương không bằng thành Tây nhưng được gọi là con phố lớn nhất. Phố Kim Vương có tám mươi hai gian hàng cửa hiệu, mà nơi nổi tiếng nhất ở đây chính là Viên Linh các.

Lam Khanh Khanh nhìn nhìn Viên Linh các thử so với Túy Yên lâu của nàng, ừ cũng không hơn không kém, chắc lần này làm thuộc hạ hắn lời lẽ có đủ nhĩ. Phong Nguyệt Vô Thần cùng nàng và Vân, Huyền đi vào lập tức có một đám mỹ nữ chạy tới.

"Ai nha vương gia, người sao lâu vậy mới đến đây nha"

"Vương gia người ta nhớ chàng chết đi được"

"Vương gia người ta mới không gặp đã nhớ chết chàng rồi"

"Người ta nói một ngày không gặp tựa ba thu nha"

"...."

Lam Khanh Khanh nhìn một đám nữ nhân nhú nha nhú nhích son phấn đầy mặt y phục loè loẹt lại nghĩ đến phong cách thanh tao của Thương Liên, đúng là một trời một vực nha.

"Ấy vương gia người đến rồi sao, ở vị cô nương này...chẳng lẽ người muốn bán nàng sao? Ô xinh đẹp đấy" tú bà là một phụ nữ trung niên, vừa ra tiếp đón Phong Nguyệt Vô Thần liền đánh giá Lam Khanh Khanh. Tú bà như không thấy ánh mắt giết người của Lam Khanh Khanh nói tiếp "vương gia quả là dùng hàng tốt, nào người ra giá đi bao nhiêu ta cũng mua, haha vương..."

"Nếu bà còn nói nữa ta sẽ cho bà đi gặp tổ tiên đấy" giọng nói lạnh lẽo của Lam Khanh Khanh cắt đứt tú bà đang thao thao bất diệt, tú bà khẽ rùng mình một cái cười huề "a ta có mắt như mù không biết vị này là"

Phong Nguyệt Vô Thần nãy giờ im lặng chơi đùa mỹ nhân mở miệng "nàng là người của ta tính khí hơi khó chịu người đừng chọc nàng", tú bà cười cười "haha ta xin lỗi cô nương này là ta có mắt như mù haha".

"Nguyệt Vi đâu?" Phong Nguyệt Vô Thần nhìn lên lầu như si mê ai đó hỏi "vương gia cô ấy đang ở trên phòng chờ người đó nha". Hắn vuốt vuốt cằm "đưa ta lên gặp nàng đi", "hào hảo mời vương gia đi theo ta"

Tú bà dẫn Phong Nguyệt Vô Thần, Lam Khanh Khanh cùng Vân, Huyền lên lầu ba, trên đây chỉ duy nhất có năm phòng lớn.

Túy bà mở cửa căn phòng thứ ba mời Phong Nguyệt Vô Thần vào rồi đi ra ngoài.

Phong Nguyệt Vô Thần cho Vân, Huyền đứng bên ngoài, dẫn Lam Khanh Khanh đi vào, bên bàn trang điểm một nữ tử vận bạch y xinh đẹp như hoa đang ngồi, nàng thấy Phong Nguyệt Vô Thần vào liền đứng dậy nhìn ra ngoài cửa không có ai mới hành lễ "Tôn chủ". Phong Nguyệt Vô Thần phát ta ý bảo nàng đứng dậy chọn đại một cái ghế ngồi xuống.

"Vị này?" Nguyệt Vi nghiêng đầu nhìn Lam Khanh Khanh, mỗi cái giờ tau nhắc chân đều ra vẻ ngây thơ thuần khiết, nhìn không giống nữ tử thanh lâu. "Lam Khanh Khanh từ nay sẽ là chủ phố Kim Vương, chủ Viên Linh các" Nguyệt Vi kinh ngạc nhìn Lam Khanh Khanh, từ khi nào Tôn chủ có thuộc hạ này nhỉ.

Nguyệt Vi tuy không phục nhưng vì do chính miệng Phong Nguyệt Vô Thần nói nên gật đầu. Lam Khanh Khanh cười lạnh "ta thấy ngươi là không phục, không cần miễn cưỡng"

Nguyệt Vi giật mình nhìn Lam Khanh Khanh, tâm tư của mình lại bị nàng nhìn thấu, người này lai lịch thế nào đây. "Không dám, nếu đã là người Tôn chủ cất nhắc thì ta làm sao dám không phục", Lam Khanh Khanh gật đầu "cũng phải tứ đại hộ vệ của hãn còn là bại tướng của ta mà"

Nguyệt Vi kinh ngạc, ngay cả thủ lĩnh cũng thua dưới tay nàng ta sao? Người này...

"Được rồi bản vương chỉ nói vậy, Nguyệt Vi ngươi sắp xếp đi" Phong Nguyệt Vô Thần đứng dậy đi ra ngoài, Lam Khanh Khanh đi qua nàng ta cười lạnh. Nàng ta hẳn là đang thầm thương Phong Nguyệt Vô Thần đi, chắc đào hoa tên này hơi bị nhiều.

Lam Khanh Khanh đi theo Phong Nguyệt Vô Thần xuống lầu, nàng đưa mắt nhìn quanh đại sảnh vô tình nhìn thấy người của Dạ Nguyệt. Mâu

quang Lam Khanh Khanh khẽ đảo rồi đi theo Phong Nguyệt Vô Thần ra khỏi Viên Linh các, nàng biết người đó là thuộc hạ của Diêu Chính Vũ, nàng cũng chắc chắn người đó nhìn thấy nàng.

"Thủ lĩnh tìm được thập nhị tiểu thư rồi", Diêu Chính Vũ nhìn người vừa tới "đang ở đâu?". Người đó cúi đầu "thập nhị tiểu thư đi cùng tam vương gia Phong Nguyệt Vô Thần đến Viên Linh các, khi nãy đã cùng hân rồi đi"

Đông Phương Chính cau mày "muội ấy đi cùng Phong Nguyệt Vô Thần? Tại sao lại đi cùng hân?", "Thương Liên cô nói xem". Thương Liên ngượng ngùng gãi đầu "tiểu thư lúc đó nói là đi dạo phố một lát nhưng lại đi không về, ta cũng không biết tại sao lại đi cùng Phong Nguyệt Vô Thần nữa"

Thương Liên sức nhớ ra "a tiểu thư từng nói tên tam vương gia này không tầm thường, lại từng chạm mặt ở Diệp Hương các"

Mộ Dung Xuất cau mày "xem ra tam vương gia này không tầm thường"

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1. Chương 21. Mật Thất Sa Hoa - Không Y Kiểm

Lam Khanh Khanh nằm nhoài ra giường nghịch cây chùy thủ trong tay, nàng dừng động tác nhìn lên trần nhà "có chuyện gì?" Hủy nhảy từ thanh xà trên trần xuống không cam lòng nói "chủ tử muốn gặp người".

Lam Khanh Khanh tặc lưỡi "người đừng biểu cảm rõ ra mặt vậy chứ" nàng nhảy xuống giường không ra dáng chút nào thực nữ mang giày "nào đi thôi". Hủy nhìn nàng lắc đầu "chẳng có chút nào thực nữ", "thực nữ? Thực nữ có ăn được không? Ta mà là thực nữ thì bây giờ đã không ở đây rồi".

Nói xong Lam Khanh Khanh hướng cửa đi ra, "đi đâu?" nàng ngoảnh mặt lại nhìn Hủy "chẳng phải người bảo hăn tìm ta sao?". Hủy lắc đầu đi đến bên cạnh giường xoay ngọn nến nhìn như bình thường rồi ấn mạng xuống ngay lập tức chiếc gương lớn cách đây ba mét bị kéo hiện ra một mật thất.

Lam Khanh Khanh cười "biết ngay là có vấn đề mà" nhìn qua sẽ thấy bình thường hơn cả bình thường nhưng nếu nghĩ kỹ tại sao phòng này lại có chiếc gương thủy tinh lớn thế này chứ. Ngay ngày đầu tiên nàng đã thấy có vấn đề rồi, chỉ là đang ở dưới mái hiên nhà người ta tốt nhất là không nên biết nhiều quá.

Hủy và Lam Khanh Khanh đi vào trong lập tức cánh cửa mật thất đóng lại giữ nguyên như bình thường. Lam Khanh Khanh vừa bước thêm

một bước nữa lập tức căn mật thất sáng bừng lên, trên tường là dạ minh châu xen dọc hai bên lối, có cơ quang chiếu sáng sao?

Lam Khanh Khanh bước thêm hai bước hơi dừng lại dịch người sang bên trái mà đi, Hủy đi phía sau khâm phục "không tồi". Nàng cười lạnh, mấy cơ quang tép riu này có là gì, chưa bằng tia hồng ngoại, cơ quan giết người ở hiện đại cũng chẳng phong phú như lăng hoàng đế mà.

Lam Khanh Khanh và Hủy đi một lúc lâu dừng lại trước một vách tường "mật thất này bầy quá đơn sơ" Hủy không nói gì chỉ cười chầm chầm vài cái vài vách tường.

Lam Khanh Khanh nhìn hoa văn tinh tế lại đặc biệt trên vách tường, bỗng chợt vách tường chuyển động nhẹ mở ra một lối vào. Căn mật thất này rất sáng, không đúng nó không giống mật thất mà giống thư phòng càng giống một tàng kinh các, nơi này rất rộng có rất nhiều sách.

Giữa điện là bàn tròn mạ vàng rất to trên đó để rất nhiều thứ còn cả một tấm bản đồ, xung quanh là các giá sách to chất đầy cao gần hai mét, bên kia là đặt một thư án, từ thư án khoảng năm bước chân có một giá đặc vũ khí... Nói chung chẳng có gì tả nổi sự sa hoa của căn mật thất.

"Nhìn đủ chưa" Lam Khanh Khanh lơ dềnh nói "chưa, kết luận người tự xưng là nghèo thì chẳng có người giàu, còn người nghèo đến đất cũng không có mà cạp ăn". Phong Nguyệt Vô Thần nhếch môi tựa tiểu phi tiểu "vậy sao?", Lam Khanh Khanh định thần lại hỏi "gọi ta có việc?" nàng nhìn ra đằng sau, Hủy từ khi nào đi mất rồi nhĩ.

Phong Nguyệt Vô Thần đi đến giá vũ khí rút ra một thanh nhuyễn kiếm đưa đến trước mặt nàng, "làm gì?" Lam Khanh Khanh cầm lấy thanh nhuyễn kiếm xem. "Cho người, dùng chủ thủ vẫn bất lợi" Lam Khanh Khanh rút kiếm ra khỏi vỏ, mặt kiếm sáng loá mắt hai bên sắt bén, đui kiếm có đính hai viên dạ minh châu nhỏ màu lam trong rất xinh đẹp.

"Kiếm tốt" Phong Nguyệt Vô Thần lắc đầu "đây là Khổng Y kiếm lưu truyền trên giang hồ đã ngàn năm. Truyền thuyết rằng luyện nên kiếm này đã dùng máu tươi của chín trăm chín mươi chín loài khổng tước khác nhau sau khi luyện thành được đặc trong khối băng vạn năm để nó ở nơi hút hết tinh hoa nhật nguyệt. Sau đó được ngâm trong đầm Tịnh Đế một trăm năm mới luyện nên Khổng Y kiếm"

Lam Khanh Khanh nghe đến hoa mắt chóng mặt lắc đầu "ta không tin truyền thuyết chỉ tin vào hiệu quả của thanh kiếm này thôi". Phong Nguyệt Vô Thần gật đầu tán thưởng, hần cầm tay nàng lên đặt lên lưỡi kiếm cắt nhẹ một đường, giọt máu nhanh chóng chạy dọc theo lưỡi kiếm sáng bật lên. "Làm gì?", "Khổng Y kiếm lấy máu nhận chủ" Lam Khanh Khanh gật đầu nhìn lại thanh kiếm đã thấy gần đuôi kiếm khắc một chữ Lam màu đỏ chói mắt.

Lam Khanh Khanh nhếch môi cười "ta có nhiệm vụ?", Phong Nguyệt Vô Thần cười nhẹ tán thưởng "thông minh". "Nếu không thì tại sao ta tự dừng lại được người ưu ái thế" Phong Nguyệt Vô Thần nhìn nàng "người chính là thuộc hạ của ta", Lam Khanh Khanh bĩu môi "ta biết, ta biết ta là thuộc hạ của người vì ta không đánh lại người. Nếu có một ngày ta thắng người người sẽ là thuộc hạ của ta"

Phong Nguyệt Vô Thần tựa tiểu phi tiểu "ta rất mong chờ", Lam Khanh Khanh bĩu môi mới phát hiện ra một việc lớn, nàng hướng hần tươi cười "nha người đã bảo người là chủ tử của ta, vậy giúp hay giúp cho trót luôn đi nha".

Phong Nguyệt Vô Thần day day trán dờ khóc dờ cười nhìn cô nàng nào đó, hần nhớ lần đầu tiên gặp nàng nàng lạnh lùng lại có chút khổ sở. Lần thứ hai nàng tức giận quát ầm lên khuôn mặt rất đáng yêu. Lần thứ ba nàng mang khuôn mặt lạnh lùng cao ngạo, hàn khí bức người tàn nhẫn khác máu khiến người khác không tới gần được. Từ khi về phủ nàng chính là mang vẻ mặt đáng đánh, rốt cuộc nàng có bao nhiêu vẻ mặt đây.

"Chuyện gì?" Lam Khanh Khanh gãi đầu "từ trước đến nay ta luôn dùng thứ nhất chủ thủ thứ hai ám khí thứ ba là súng các loại chưa bao giờ dùng kiếm đao nha".

Phong Nguyệt Vô Thần khó hiểu "súng?", "à không có gì chỉ là...không quan trọng, quan trọng là ta không biết dùng kiếm này như thế nào, ta không có nội lực nha" nàng vô tội nói.

Phong Nguyệt Vô Thần đi lại thư án ném cho nàng một quyển sách, "Khổng Y kiếm phổ? Sao không nói sớm" Lam Khanh Khanh nhìn quyển kiếm phổ cười "thế nào? Nhiệm vụ của ta là gì?"

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1. Chương 22. Nhiệm Vụ

Lam Khanh Khanh đập bàn "cái gì? Đùa à", Phong Nguyệt Vô Thần nhìn nàng nguy hiểm "sao không làm được?" nàng tức giận nhìn chăm chăm hẳn.

Lam Khanh Khanh đảo mắt sắc mặt thay đổi 180° "hô hô chủ tử ta là thật tâm thật dạ muốn ở cạnh người, bảo vệ, yêu thương, chăm sóc cho người xin người đừng đuổi ta đi mà huhu..."

Phong Nguyệt Vô Thần nâng cằm cô nàng nào đó đang ôm cánh tay mình cầu xin "yêu thương bản vương sao?", nàng vội sửa miệng "í nhầm là ta luôn lo lắng an nguy của người mà huhu đừng tổng ta vào cái nơi ăn thịt người đó mà".

Phong Nguyệt Vô Thần ép sát Lam Khanh Khanh vào vách tường cười "tại sao mấy lần trước ta gặp người lại không biết người có tài vượt mông ngựa thế nhỉ". Lam Khanh Khanh tức đến phồng má, do hấn chứ do ai nếu hấn không cường hấn vậy nàng đâu phải trở thành như vậy, ô ô ở cạnh hấn nàng ngày càng oxi hóa bản tính mất rồi.

"Nha ai bảo ta sùng bái người nha, người tựa như chim ưng hung hãn, như đại bàng xinh...à nhầm đại bàng uy nghi, tựa như con sói hoang dã cao quý lạnh lùng. Người chính là Tôn chủ cao quý bí ẩn ai ai cũng sùng bái, ta đây rất rất hâm mộ người, người chính là nam thần của ta" của ta cái khi

khô ấy. Câu sau Lam Khanh Khanh nói trong lòng thầm đem mười tám đời tổ tông nhà hấn đi thăm hỏi.

"Xong chưa?" hấn thật không ngờ tài vượt mông ngựa của nàng tốt đến vậy. Lam Khanh Khanh phản bát "ai nói ta nói xong, cho dù cho ta mười ngày, à không nhiều ngày liền ta cũng không nói hết. Vương gia người rất..."

Phong Nguyệt Vô Thần mất kiên nhẫn nói "vào chủ đề", Lam Khanh Khanh tiếp tục chân chó cầu xin "vương gia đừng ném ta vào cung được không? Nơi đó biết ăn thịt người, ô ô ta không muốn chết trẻ chết già trong đó đâu"

Chính xác, mọi người không nghe sai, Lam Khanh Khanh chính là chuẩn bị bị Phong Nguyệt Vô Thần ném vào hoàng cung làm gián điệp giả dạng cung nữ theo dõi động tĩnh trong cung.

"Có lựa chọn nào khác không?" Lam Khanh Khanh meo máo, chết tiệt nàng ghét nhất hoàng cung cũng như hoàng đế, trốn khỏi hoàng cung Mông Cổ lại chui vào hoàng cung Phong Nguyệt là sao. Phong Nguyệt Vô Thần buồn nàng ra hứng thú nhìn vẻ mặt nàng lắc đầu "không có".

Lam Khanh Khanh bức bội đau khổ đang xen lằm bằm lằm bằm "chẳng lẽ mình lại giống cái cô nữ chính Cầm Cầm gì đó trong cái tiểu thuyết chết tiệt nào đó đi quét sân gì đó ở ngự thư phòng cho mấy tên cầu hoàng đế sao?"

Lam Khanh Khanh lằm bằm lằm bằm ai ngờ đâu lại lọt vào tai Phong Nguyệt Vô Thần "ý kiến hay, nếu làm cung nữ quét tước bên ngoài ngự thư phòng sẽ dễ trộm thông tin hơn đấy". Lam Khanh Khanh tức đến xuýt hộc máu bức bội quát "muốn ta làm cung nữ thì tặng Khổng Y kiếm làm cái quái gì".

Phong Nguyệt Vô Thần nghe vậy đến gần nàng thêm vài bước, Lam Khanh Khanh giật mình lui ra sau, không phải muốn giết người diệt khẩu hay gì đó chứ. Phong Nguyệt Vô Thần nhìn vẻ mặt nàng cười một tiếng đưa tay tháo đai lưng của nàng ra.

"Làm cái quái gì vậy?", Phong Nguyệt Vô Thần không nói gì lấy từ trong người ra một cái đai lưng màu lam đính vài viên ngọc bích nhỏ buộc y phục lại cho nàng. Lam Khanh Khanh khó hiểu nhìn hắn, bộ tên này bị thần kinh à, tháo rồi lại buộc. Phong Nguyệt Vô Thần thủy chung không nói gì buộc đai lưng cho nàng xong liền cầm Khổng Y kiểm đặt lên cái đai lưng màu lam hắn vừa buộc.

Đang lúc Lam Khanh Khanh còn đang khó hiểu thì Khổng Y kiểm đã như một thể với đai lưng ngọc bích khảm chặt vào nhìn như thể nào cũng không biết ở đây giấu một thanh nhuyễn kiếm.

Phong Nguyệt Vô Thần làm xong hết thấy nói "xong nhiệm vụ người muốn gì ta sẽ đáp ứng". Mắt nàng sáng lên "thứ gì cũng được?" hắn gật đầu, nàng cười tươi "vậy Uyên Ương Phỉ Thúy được không?".

Phong Nguyệt Vô Thần không do dự gì gật đầu, Lam Khanh Khanh vỗ vai hắn "nếu vậy ta đồng ý, cùng lắm là một cái hoàng cung nhỏ bé thôi mà". Hắn nhìn nàng hồi lâu hỏi "người ba lần bốn lượt muốn có Uyên Ương Phỉ Thúy rốt cuộc là vì sao?"

Lam Khanh Khanh cười "không có gì đặc biệt ta chỉ là hiếu kì muốn xem xem cái thứ mà giang hồ đồn dài rốt cuộc ra sao. Và ta muốn tặng nó cho ca ca tấu tấu sau này". Phong Nguyệt Vô Thần cười cười "đáng tiếc ta chỉ có một miếng ngọc bội"

"Sao bọn họ nói người có một cặp cơ mà" Lam Khanh Khanh ngạc nhiên, "bị trộm" Phong Nguyệt Vô Thần nói như chuyện chẳng liên quan

đến mình. "Nhô thì ra cũng có người từng vào đây trộm đồ, ai mà tài giỏi vậy?" Lam Khanh Khanh gác tay lên vai hấn

Phong Nguyệt Vô Thần gạt tay nàng ra "người về chuẩn bị ngày mai ta sẽ sắp xếp cho người vào cung". Lam Khanh Khanh biết hấn đang né tránh cũng thôi không hỏi bữu môi đi theo mật đạo về phòng.

Lam Khanh Khanh ngẫm người ra giường đưa tay vuốt nhẹ đai lưng ngọc bích, lại nghĩ đến ngày tháng sau này ở trong cung. Nàng lắc lắc đầu chắc nàng sẽ không bị phần mà được người nào đó nhìn trúng như nữ chính trong mấy bộ ngôn đấu nhi. Đúng chẳng phải người ta nó đời không như là ngôn sao?

Haiz có ai ngu như nàng không nhỉ? Hoàng hậu không nhận, Quận chúa không làm, Tiểu thư chẳng để tâm, ngu đến mức đi làm thuộc hạ cho người ta thì thôi đi lần này max ngu đến nỗi đi làm cung nữ.

"Chết tiệt, gián điệp cái cục hoa ấy" Lam Khanh Khanh bi phần hét lên xong rồi vùi đầu vào đóng chấn.

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1. Chương 23

Lam Khanh Khanh ai oán nhìn cái nơi tự xưng là nơi ở dành cho cung nữ quét sân càng nhìn càng nghĩ càng uất ức, hoàng cung Mông Cổ, Dạ Nguyệt sơn trang, tam vương phủ so ra cái nào cũng tốt hơn nơi quỷ quái này.

"Cô là người mới à?" một cô bé khoảng mười sáu mười bảy tuổi bước ra thấy cô niềm nở cười. "Cô tên gì?" Lam Khanh Khanh thở dài một hơi nháy mắt bộ dạng ủ rũ bay đi mất nghiêng đầu cười thân thiện "à ta tên là Lam Khanh Khanh, cô là?", "ta gọi Bạch Nhi cung nữ quét tước ở ngự thư phòng".

Lam Khanh Khanh à một tiếng đi theo Bạch Nhi vào trong, "này Bạch Nhi ta là quét tước vào lúc nào?". Bạch Nhi nghĩ nghĩ "ta nghe ma ma nói người làm vào buổi tối".

Lam Khanh Khanh trợn mắt, buổi tối? Không cho ta ngủ sao? "Bạch Nhi vậy cung nữ quét tước vào buổi sáng là ai?", "là ta và tiểu Hoa nhưng mà tiểu Hoa được chuyển sang bên Tư Thủy cung rồi"

Lam Khanh Khanh cười gian trá "vậy người nói với ma ma gì đó để ta cùng người buổi sáng nhé", "làm sao được, ma ma rất nghiêm khắc". Nàng nghĩ nghĩ nhìn Bạch Nhi nói "vậy nói ta không chịu được gió đêm, sợ ma rồi sợ quỷ, ta lại là họ hàng bà con xa với người hai chúng ta làm việc chung may ra còn giúp đỡ lẫn nhau"

Bạch Nhi gãi đầu "chuyện này...", "được rồi vào nói đi mà" Lam Khanh Khanh kéo Bạch Nhi đi vào trong.

Cơn gió thổi qua một cái làm nàng rùng mình, Lam Khanh Khanh ai oán, sân ngự thư phòng có căn rộng vậy không trời. Mị nóa đã vậy còn trồng nhiều cây, Lam Khanh Khanh lại ngược đầu lên nhìn trời, mặt trời còn chưa ló ra, tránh làm buổi tối thì sáng lại dậy sớm là sao trời! haiz may ra mình không phải thiên kim tiểu thư.

"Khanh Khanh mau quét đi còn hai canh giờ nữa hoàng thượng sẽ hạ triều đấy" Bạch Nhi thấy nàng đứng trơ ra đấy thì thúc dục. Lam Khanh Khanh gục đầu thở dài bắt đầu quơ quơ cây chổi trên tay, Bạch Nhi lắc đầu mặc kệ nàng tiếp tục quét.

Mặt trời bắt đầu ló ra Bạch Nhi kéo kéo Lam Khanh Khanh "mau mau đi hoàng thượng sắp tới rồi" nàng bữu môi tích cực quét tước thầm đem mười tám đời tổ tông Phong Nguyệt Vô Thần lẫn tên hoàng đế gì đó ra cặn khê thăm hỏi. (Hai anh này có cùng tổ tông^^)

Phía xa bóng dáng màu tím đi bên cạnh nam nhân vận hoàng bào khê nhếch môi cười, không ngờ nàng lại chịu quét tước thật.

"Hoàng thượng giá đáo" giọng nói đặc trưng có một không hai của thái giám vang lên, Lam Khanh Khanh bất dặt dĩ bị Bạch Nhi kéo quỳ xuống. Lam Khanh Khanh cúi gằm mặt xuống để không ai thấy mặt, nàng chỉ thấy một đôi hài màu tím được thêu bằng chỉ kim tuyến vàng nhạt hơi khự lại trước mặt nàng. Cho dù Lam Khanh Khanh nàng không có ngấn mặt lên cũng biết là tên vô sỉ nào đó.

Đoàn người đi vào trong ngự thư phòng Lam Khanh Khanh mới lồm cồm bò dậy, chưa kịp để nàng rửa ai đó then vài lần thì bóng dáng màu tím đã lần nữa đứng trước mặt. Nàng lườm hằm một cái xê dịch người sang một

bên cổ ý huơ huơ chỗi vào y phục hăn nói "đường rất bẩn để nô tỳ quét đường nhé, vương gia " hai chữ 'vương gia' nàng như rít qua từng kẽ răng.

Phong Nguyệt Vô Thần không tức giận ngược lại còn cười roi roi, Lam Khanh Khanh hừ một tiếng hất cằm quay đi. Phong Nguyệt Vô Thần nhìn nàng một cái rồi quay người đi, Lam Khanh Khanh nhìn lá cây khô dưới đất là Phong Nguyệt Vô Thần mà ra sức quét.

Bạch Nhi tiến sát lại gần nàng hỏi "người to gan thật lại dám làm vậy với tam vương gia ?" Lam Khanh Khanh bĩu môi "hắn thì sao? Hắn là cái thá gì mà ta không dám". Bạch Nhi đưa ngón tay lên môi xuyt xuyt vỗ vai nàng "Khanh Khanh gan cô to quá, mà cô đừng lại gần tam vương gia , hắn nổi tiếng là ham mê tửu sắc, ta thấy cô cũng rất xinh đẹp nên tốt nhất tránh xa hắn ra".

Lam Khanh Khanh cười gật đầu, Phong Nguyệt Vô Thần này scandal nhiều nhỉ?

Sau một buổi 'cực khổ' Lam Khanh Khanh 'ra sức quét' vài cọng cỏ cây lá khô cuối cùng nàng cũng bay về phòng của cung nữ quét tước nằm nhòai ra giường. "Khanh Khanh cô là...tiểu thư nhà giàu bị làm ăn thô lỗ à" Bạch Nhi sáp lại gần Lam Khanh Khanh hỏi, "tại sao cô lại nghĩ vậy?".

Bạch Nhi nhìn Lam Khanh Khanh từ đầu đến đuôi "vậy tại sao cô lại vào cung làm cung nữ?". Lam Khanh Khanh thở dài "ta mồ côi từ nhỏ không nơi nương tựa lại nghe nói làm cung nữ cũng khá lại nuôi được bản thân nên vào cung kiếm tiền thôi".

Bạch Nhi phì cười "có ai như cô không, làm cung nữ mà bảo để kiếm tiền" Bạch Nhi nhìn Lam Khanh Khanh vờ gheo "nhìn cô xinh đẹp thế này không phải vào cung để quyến rũ hoàng thượng hay hoàng tử, vương gia nào đấy chứ?"

Lam Khanh Khanh ra vẻ nghiêm túc "uầy nếu vậy thì tốt quá" Bạch Nhi nghe xong cười to, Lam Khanh Khanh nhìn nàng cười bất giác cảm thấy vui vẻ, nàng thật sự rất giống con nhỏ phiền phức kia, không biết nó đang ở đâu.

Lam Khanh Khanh nhìn thoáng qua cửa sổ đứng bật dậy "Bạch Nhi ta ra ngoài một chút" Bạch Nhi gật đầu.

"Thế nào? Hải lòng chưa?" Lam Khanh Khanh bực bội thẳng tay bẻ cànht liễu gần đó, Phong Nguyệt Vô Thần cười ngả ngोट "mỹ nhân không nên kích động". "Không kích động cái muội muội người ấy", Phong Nguyệt Vô Thần nhúng vai "ta không có muội muội".

Lam Khanh Khanh nghiêng đầu thắc mắc "nếu ta không nhầm thì hình như dưới người có vài quận chúa công chúa gì đấy", "năm quận chúa là biểu muội, ba công chúa là muội muội nhưng họ không có cùng mẫu thân với ta".

Lam Khanh Khanh gật đầu "ta hiểu, gia đình đế vương không có tình huynh đệ tỷ muội"

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1. Chương 24. Thủ Đoạn

"Ta hiểu, gia đình đế vương không có tình huynh đệ tỷ muội" Lam Khanh Khanh vẫn thắc mắc "nhưng mà hoàng thượng đối với người rất tốt sao? Ta nghe nó trong các huynh đệ tỷ muội hân sủng ái người nhất, tại sao người lại cài ta bên cạnh hân?"

Phong Nguyệt Vô Thần cười "gia đình đế vương không có tình huynh đệ, hân sủng ái ta chưa chắc vì ta là đệ đệ của hân". Lam Khanh Khanh càng khó hiểu, "ta mang danh là phế vật ăn chơi sa đọa không có lòng tham nên hân mới chiều cố vì hân biết ta sẽ không gây bất lợi cho hân".

Phong Nguyệt Vô Thần dừng lại một chút nhìn nàng "nhưng hân nghĩ vậy không phải là không đề phòng, cũng sẽ có nhiều chuyện giấu ta, việc triều chính việc cá nhân của hân ta phải biết rõ".

Lam Khanh Khanh gật đầu "xem ra tên này là một con hồ ly"

Khi Lam Khanh vừa về tới phòng của nàng và Bạch Nhi đã nghe thấy có người lớn tiếng

"Ấy Bạch Nhi hôm nay cô không muốn ăn cơm phải không?" một nữ nhân nhìn hơn nàng và Bạch Nhi vài tuổi vận y phục cung nữ bóp cằm Bạch Nhi. "Ta còn tưởng cô ta làm sao lại bị nương nương đuổi đi, thì ra là một tiện tỷ" một cung nữ khác mỉa mai.

"Hàiiz xem cô ta kìa như con mèo bị vứt bỏ haha", "nghe nói người đang ở cùng một đứa cung nữ mới, nếu như ở cùng người chắc cũng là một con tiện tỳ nhỉ, haha..." bọn cung nữ đó cười hả hê.

"Ta có phải tiện tỳ hay không không cần các người quản, còn việc tại sao cái nương nương gì đó đuổi Bạch Nhi đi à, chắc là cô ta bị mù đấy" Lam Khanh Khanh đi tới đỡ Bạch Nhi đứng dậy cười lạnh nói.

"Con tiện tỳ này người là ai mà dám mắng Hy phi nương nương bị mù" cô cung nữ đó tiếp tục ra oai. Lam Khanh Khanh quăng cho cô ta một ánh mắt lạnh tanh lạnh lùng nói "ta đã nói ta là tiện tỳ hay không không do người quản"

Cung nữ đó hơi sợ bởi khí thế của nàng nhanh chóng giữ bình tĩnh đi đến đẩy Bạch Nhi sang một bên "người biết ta là ai không? Ta chính là cung...", "ta không quan tâm người là ai, nếu ta là tiện tỳ mà người cũng là cung nữ giống ta chắc người cũng là một tiểu tiện tỳ nhỉ?" Lam Khanh Khanh cất giọng mỉa mai.

"Người..." cô ta ghen hòng tức giận giơ tay toan định tát Lam Khanh Khanh vài cái. Lam Khanh Khanh cười lạnh túm lấy bàn tay đang định đánh mình kia vặn một phát đẩy ra.

Cô ta bị Lam Khanh Khanh vặn suýt gãy xương la lớn như thóc tiết heo ngã nhào ra đất, đám cung nữ đi theo cô ta vây quanh lại rồi rúc xem xét. Bạch Nhi mặt mày tái nhợt la không ổn kéo kéo Lam Khanh Khanh nhỏ giọng "cô sao lại làm vậy, lần này rắc rồi rồi"

Ma ma chủ quản cung cùng một vài cung nữ khác nghe tiếng thét liền chạy đến "các người làm sao ồn ào thế này". Cô ta nhìn thấy ma ma tổng quản đến liền ôm cánh tay đau nhức khóc lóc "ma ma người phải làm chủ cho nô tỳ huhu..."

Ma ma chủ quán cau mày bức bối hất cô ta ra "có chuyện gì nói đằng hoàng ta nghe xem", cô ta lau lau nước mắt kể lể "nô tỳ...nô tỳ chỉ vừa trách mắng ả ta, ả ta liền mắng nô tỳ còn mắng Hy phi nương nương bị mù. Nô tỳ nghe ả ta mắng nương nương liền tính giáo huấn ả ấy vậy mà ả xuýt làm gãy ta nô tỳ còn đẩy nô tỳ ngã...ô ô ma ma người phải làm chủ cho nô tỳ huhu..." cô ta chỉ tay về phía Lam Khanh Khanh.

Lam Khanh Khanh kinh thường, với người mà muốn hại ta ư? Còn non lắm, Nàng bày ra vẻ mặt ầm ức "ma ma nô tỳ...nô tỳ không có". Ma ma chủ quán nhìn Lam Khanh Khanh kinh bỉ nói "không có lửa làm sao có khói, nếu người không làm gì tại sao Hoa Mai lại chỉ người ra tay?"

Lam Khanh Khanh lắc đầu nắm chắc tay áo sợ hãi "ma ma con không có mắng nàng cũng không có mắng Hy phi nương nương, nô tỳ chỉ thấy Bạch Nhi bị các nàng bắt nạt nên đến giúp Bạch Nhi. Nào....nào ngờ các nàng mắng nô tỳ và Bạch Nhi là tiện tỳ...sau đó..."

Lam Khanh Khanh nói càng ngày càng nhỏ úp úp mở mở vẻ mặt kinh hãi sợ sệt làm ai cũng tưởng nàng bị bắt nạt mà thương cảm, "sau đó thế nào nói tiếp đi".

Lam Khanh Khanh đỏ mắt chực sắp khóc nghẹn ngào nói tiếp "Hoa Mai bỗng dưng đi đến đẩy Bạch Nhi ra định tát nô tỳ, nô tỳ né được nàng lại giận bỗng nhiên nàng ôm tay thét lên tự mình ngã nhào xuống đất. Rồi ma ma đến... Ma ma nô tỳ thật cái gì cũng không làm là nàng nàng tự biên tự diễn ma ma người phải tin nô tỳ"

Lam Khanh Khanh kể chuyện như thật kích động lao tới ôm cánh tay ma ma chủ quán cung nước mắt lăn dài trên đôi má, nhìn thế nào cũng không giống giả dối, nhìn thế nào cũng không giống bịa đặt. Huống hồ ma ma chủ quán đã ở chốn thâm cung ăn thịt người này bao năm cũng ít nhiều biết vài thủ đoạn hại người, bà nhìn Lam Khanh Khanh trong không giống

nói dối lại nghĩ thường ngày Hoa Mai ỷ dựa vào Hy phi mà hống hách càng tức giận.

"Người đâu lôi Hoa Mai ra đánh hai mươi gậy cảnh cáo dám làm sằng làm bậy ở cung của ta, cho người nói với Hy phi Hoa Mai hống hách đồ tội, bắt nạt cung nữ thức cho ta không hỏi ý đã quy án" Ma ma chủ quản phân phó mặt cho Hoa Mai kêu gào nói mình bị oan.

Lam Khanh Khanh lau nước mắt nhìn Hoa Mai cười lạnh đỡ Bạch Nhi vào phòng.

"Khanh Khanh đa tạ cô" Bạch Nhi nước mắt nước mũi tèm lem cảm ơn Lam Khanh Khanh, Lam Khanh Khanh lắc đầu bôi thuốc lên mặt Bạch Nhi nói "ta chỉ không ưa cô ta nên muốn dạy dỗ chút thôi"

Bạch Nhi cười hì hì "ta vẫn phải đa tạ cô trong cung này cô là tốt với ta nhất đấy", Lam Khanh Khanh cười nhạt "à khi này cô diễn rất giống thật nha", nàng cười cười "quá khen"

Lam Khanh Khanh nhìn Bạch Nhi hồi lâu mở miệng hỏi "tại sao bọn họ lại đối xử với cô như vậy?"

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1. Chương 25. Giáo Huấn Hy Phi

Bạch Nhi cúi đầu không nói gì chỉ thấy trên mu bàn tay nàng có vài giọt nước, Lam Khanh Khanh đưa tay nâng mặt nàng lên lau lau nước mắt hộ nàng "người không nên khóc, khóc chẳng làm được tích sự gì. Điều người phải làm bây giờ là sống thật tốt, thật vui vẻ, khiến người làm người tổn thương phải đau hơn người gấp trăm gấp ngàn lần. Cho họ thấy việc là người tổn thương là việc sai lầm lớn nhất họ đã làm, cho họ thấy chính mình có mắt như mù".

Bạch Nhi càng khóc dữ dội hơn nhào tới ôm nàng "huhu Khanh Khanh cô là tốt với ta nhất, nhưng, nhưng...". Lam Khanh Khanh vỗ nhẹ lưng nàng ấy nói "người chưa bao giờ trải qua nỗi đau xé tâm can nhất nên không biết được"

Lam Khanh Khanh đẩy nhẹ Bạch Nhi ra nắm vai nàng "ngoan kẻo ta nghe nào, ta giúp người báo thù".

Bạch Nhi sùi sùi kể "một năm trước ta còn là cung nữ thân cận Hy phi nương nương, không biết tại sao hôm đó Hy phi dẫn người tra xét phòng ta thấy... Thấy cây trâm phượng hoàng do hoàng đế ban tặng, thế là ta bị vu oan lấy cắp đồ lôi ra đáng bốn mươi gậy rồi đem ta ném đêm đây".

Lam Khanh Khanh nghe xong liền cười "Bạch Nhi người quá ngay thơ rồi", Bạch Nhi tròn mắt nhìn Lam Khanh Khanh, rốt cuộc cô nương này đã trải qua chuyện gì mà có thể răn rỏi đến vậy? Người này, nàng là ai rồi

cuộc có lai lịch gì? Nhưng mà Bạch Nhi nàng mặc kệ nàng ấy đối tốt với nàng thì nàng sẽ không phụ nàng ấy.

Lam Khanh Khanh ngáp dài vương vai chống tay lên cây chổi "cmn có ai nói ta đã làm gì sai không?" nàng nhớ không nhầm chỉ giết trên dưới gần trăm người, đôi lúc trêu ghẹo này nọ chút thôi mà. "Thôi đừng than nữa" Bạch Nhi thúc tay nàng cười hì hì "ta không hiểu tại sao cô vào cung với vẻ mặt không tình nguyện vậy, ai ép buộc cô sao?"

Lam Khanh Khanh sáng giọng "thì là cái tên Phong..." biết mình lỡ lời nàng vội sửa miệng "haha tại hoàng thượng rất độ lượng là một đấng minh quân ta rất ngưỡng mộ nên muốn ở gần người một chút thôi mà"

Khoé môi Bạch Nhi giật giật vài cái cười gượng nhìn cô nàng nào đó mắt thay đổi còn nhanh hơn thời tiết, ờ chắc tạm tin được lời nàng nói ha.

"Là hai kẻ này sao?" giọng nói đánh đá truyền đến Lam Khanh Khanh và Bạch Nhi vừa quay sang đã thấy dàn cung nhân hoa hoa lệ lệ đi tới. Hoa Mai cùng mấy cung nữ hôm qua đứng bên cạnh nói "đúng vậy là bọn ả, nương nương người phải lấy lại công đạo cho nô tỳ"

Đương lúc Lam Khanh Khanh cùng Bạch Nhi đang ngẩn ra cung nữ thiếp thân Yến Nga của Hy phi đã đánh giọng quát "tiện tỳ kia thấy Hy phi nương nương còn không mau hành lễ". "Nô..." Bạch Nhi định quỳ xuống hành lễ đã bị Lam Khanh Khanh kéo lên.

Lam Khanh Khanh nhìn cũng không nhìn bọn họ kéo Bạch Nhi đi nói "Bạch Nhi cô đừng lười nữa mau quét ruồi nặng rác tước đi hết đi tránh hoàng thượng hạ triều thấy những thứ dơ bẩn này lại tức giận". Bạch Nhi khó xử nhìn bọn họ rồi nhìn Lam Khanh Khanh nhớ lại lời hứa báo thù giúp nàng ngày hôm qua của nàng ấy ngoan ngoãn xách chổi quét.

Hy phi thấy bọn họ làm lơ mình lại còn nói mình là ruồi nhặng thì tức điên lên "tiện tỳ to gan người dám nói bản cung là ruồi nhặng, xem ra gan người khá lớn nhỉ". Lam Khanh Khanh quét tước về phía Hy phi không quay đầu nói "thứ cho nô tỳ ngu dốt, nô tỳ nghĩ gan nô tỳ cũng giống gan của người khác thôi không biết Hy phi người làm sao phân biệt được?"

Hy phi á khẩu bỗng chốc cười "hay cho một con tiện tỳ, người nghĩ người là ai mà dám láo với ta, xem ra người chán sống rồi". Bạch Nhi kéo kéo ống tay áo Lam Khanh Khanh nói nhỏ "Khanh Khanh nếu cô đang trả thù giúp ta thì thôi đi, đừng đắc tội Hy phi, đây là ngự thư phòng đấy".

Lam Khanh Khanh gạt tay nàng ra cố ý nói lớn "cô ta là ai chứ? Chó điên thì đi đâu cũng cắn người à? Không ở nhà uống thuốc mà chạy loạn ở ngoài mất mặt chết đi được, loại người như cô ta tốt nhất là cho vào lồng heo rồi quần đi cho sạch sẽ". Hy phi nghe Lam Khanh Khanh nói như vậy tức tối quát "người đâu bắt ả lại vả cho ta dám chửi cả bốn cung"

Hai cung nữ xắn tay áo lên định xông tới chưa kịp bắt được Lam Khanh Khanh nàng đã né qua một bên cười mỉa mai nói "nương nương người kích động quá làm gì, khi này Bạch Nhi chỉ kể cho ta vài ngày trước nàng có thấy một tên điên chạy loạn cắn người không thuốc chữa thôi mà". Nàng liếc nhìn Hy phi đầy ý tứ "không phải người cho là ta đang nói người đấy chứ? Chắc Hy phi nương nương người tự mình họa bản thân quá sâu sắc nha, so sách chính mình với chó điên".

Hy phi tức đỏ bừng mặt tính mở miệng nói gì đã bị Lam Khanh Khanh cướp lời, nàng đi đến vỗ vai cô ta "nương nương ta thật khâm phục người, muốn chia buồn nỗi đau của người khác mà tự mình ví bản thân thành như vậy, đúng là trên đời này chưa ai có đức độ như người nha, khâm phục, nô tỳ khâm phục".

Hy phi trợn mắt nhìn Lam Khanh Khanh, trên đời này có ai còn mặt dày vô sỉ độc mồn độc miệng hơn nàng không? Hy phi tiến không được lùi

cũng chẳng xong bèn miễn cưỡng cười "không...

không có gì". Lam Khanh Khanh nhìn vẻ mặt thối hoắc của cô ta cười cười nhìn xung quanh may thật không có nhiều người xung quanh chắc không bị ai để ý nhỉ?

Lam Khanh Khanh nghĩ là vậy nhưng nàng đâu biết sau hôm nay cái tên Hy phi này còn nổi hơn cồn trong hậu cung. Vâng và mấu chốt khiến vấn đề này xảy ra đó chính là nàng.

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1. Chương 26. Tính Toán

Lam Khanh Khanh buông Hy phi ra cười "Hy phi nương nương người thật độ lượng nha", Hy phi cố ra vẻ cười gượng "nếu đã ngưỡng mộ bản cung còn dám thất lễ, người nói tại khi nãy thấy bản cung không qùy?"

Lam Khanh Khanh ra vẻ vô tội "Hy phi người là người chết à?" Yến Nga quát "to gan nương nương vẫn đang sống đứng đó người dám nói người đã quy tiên". Lam Khanh Khanh huơ huơ tay "cha m... à phụ mẫu ta bảo nô tỳ chỉ được qùy thứ nhất thánh thượng thứ hai người chết thứ ba vì bảo toàn tính mạng"

Hy phi ra vẻ bình tĩnh "vậy phụ mẫu người đâu? Người đã từng qùy trước họ?". Lam Khanh Khanh gật đầu nói nhớn nhoe "đã từng, họ chết rồi", Hy phi nhếch mép cười "người đâu lôi ả ra dùng roi đánh cho bản cung, đánh cho ả qùy mới thôi"

Lam Khanh Khanh bị hai cung nữ giữ chặt tay kéo ra, Bạch Nhi hoảng hốt vội qùy xuống cầu xin "Hy phi nương nương xin người tha cho cô ấy, nương..." chưa kịp để Bạch Nhi nói hết câu đã nghe Lam Khanh Khanh khinh thường quát "Bạch Nhi cô đứng lên cho ta cô không được qùy đứng lên cho ta"

Bạch Nhi nhìn Lam Khanh Khanh rồi đứng thẳng dậy nhìn Lam Khanh Khanh "ta nghe lời cô" Lam Khanh Khanh hướng Hy phi cười khiêu khích. Hy phi tức giận quát "đánh cho ta" Lam Khanh Khanh cười càng

tươi để mặt họ dùng roi da đánh mình. Bạch Nhi gấp đến độ chảy cả nước mắt nhìn Lam Khanh Khanh bị quật hai roi chảy cả máu. Lam Khanh Khanh không gấp bị đánh chảy cả máu vẫn không thém kêu la, roi thứ tư hạ xuống Lam Khanh Khanh khẽ đảo mắt cười lạnh một tiếng, Hy phi chờ chết đi.

Lam Khanh Khanh nháy mắt sắc mặt liền thay đổi, khuôn mặt trắng bệch không chút huyết sắc nàng mếu máo khóc "nương nương nô tỳ sai rồi xin người khoan dung độ lượng tha cho nô tỳ".

Bọn họ hơi ngạc nhiên khi thấy nàng thay đổi còn nhanh hơn chong chóng, Hy phi cười lớn tiếp tục ra oai "tiện tỳ kia người nếu quỳ xuống lạy bản cung có lẽ bản cung sẽ tha cho người"

(#Lam: quỳ + lạy => cúng cô hồn >^

Lam Khanh Khanh khóc thương tâm vết máu loan lỗ trên y phục lại nhìn nàng càng mong manh dễ vỡ, thật là người ta thương hại. Nàng vùng ra khỏi hai cung nữ đang chế trụ mình ô ô chạy đến ôm chân người từ nãy đến giờ đang đứng xem trò vui "huhu hoàng thượng người làm chủ cho nô tỳ"

Người bị nàng ôm ho khụ một tiếng tốt bụng nhắc nhở "hoàng huynh ta đứng bên này, ta là tứ vương gia". Hy phi đoan trang đi đến hành lễ "thần thiếp tham kiến hoàng thượng, tứ vương gia"

Lam Khanh Khanh ngẩng mặt lên nhìn nam tử áo bào màu trắng nàng đang ôm rồi lại nhìn nam tử vận hoàng bào bên cạnh ngại ngừng gãi gãi đầu, vậy mà cũng ôm nhầm người. Nàng chạy tới ôm chân Phong Nguyệt Phủ Hàn "hoàng thượng người phải lấy lại công đạo cho nô tỳ huhu..."

Phong Nguyệt Phủ Hàn ghét bỏ giầy ra khỏi nàng, "tại sao trẫm phải lấy lại công đạo cho người?". Lam Khanh Khanh bày ra vẻ mặt tất nhiên "tại vì nô tỳ bị oan, mà người là một đấng minh quân nên nô tỳ mới tìm

người. Vả lại..." nàng ra vẻ uất ức "Hy phi nương nương lại dám không nề mặt hoàng thượng đánh nô tỳ trước ngự thư phòng trước mặt hoàng thượng".

Hy phi vội vàng la lên "hoàng thượng xin người đừng nghe tiện tỳ này nói bậy, ả...". Phong Nguyệt Phủ Hàn đưa tay ngăn cô ta hướng Lam Khanh Khanh thú vị hỏi "có chuyện gì?".

Lam Khanh Khanh mếu máo "bẩm hoàng thượng chuyện là khi nãy nô tỳ và Bạch Nhi đang chăm chỉ quét tước cho hoàng thượng, bỗng nhiên Hy phi đi đến đúng lúc nghe Bạch Nhi đang kể về chuyện mấy hôm trước nàng thấy một tên điên. Hy phi nghe liền tự đem mình là tên điên đó để hiểu nỗi khổ của hần, nô tỳ khâm phục bởi sự thánh thiện của nương nương bèn khen người vài câu. Nương nương không biết ức chế thế nào lại cho người đánh nô tỳ, huhu hoàng thượng người phải nói rõ chuyện này huhu..."

Phong Nguyệt Phủ Hàn khoé miệng giật giật nhìn ai đó hoa lê đài vũ nước mắt đầm đìa, lại nhìn khuôn mặt nhăn nhó không dám nói của Hy phi rồi lại nhìn trời. Hy phi này ấy vậy lại bị một cung nữ chơi xỏ, thật là chuyện cười.

Phong Nguyệt Phủ Hàn ho khan hai tiếng nói "Hy phi nếu như cung nữ này nói đúng tại sao nàng lại đánh nàng ta?". Hy phi sáp tới ôm cánh tay Phong Nguyệt Phủ Hàn làm nũng "hoàng thượng, người đừng nghe ả nói bậy, khi nãy thần thiếp muốn đến thăm người thì gặp nàng, nàng thấy thiếp đã không quỳ còn mắng thiếp là ruồi nhặng chó điên".

Lam Khanh Khanh ngẩn mặt lên nhìn Hy phi vỡ lẽ "à thì ra nương nương quá tự ti với bản thân nên mới đem mình biến thành ruồi nhặng, thật ngại quá nô tỳ lại tưởng người giả vờ chó điên". Tứ vương gia che miệng cười, Hy phi mất hết hình tượng phòng má quát "tiện tỳ người dám hạ nhục bản cung người...người..."

Lam Khanh Khanh nhanh chóng cướp lời ra vẻ mặt thất vọng rồi lại nhìn cô ta bằng vẻ mặt cảm thông "Uầy nô tỳ còn tưởng nương nương sẽ khá với những người luôn chỉ biết đấu đá kia, hiền thực là bậc thánh mẫu. Nhưng xem ra nô tỳ nhìn sai người rồi, haiz.."

Hy phi sửng sốt vài giây bỗng quay lại nhìn Phong Nguyệt Phủ Hàn muốn nói gì thì bị hắc chặn lại phất tay "các người đủ rồi, dám làm ồn ào trước ngự thư phòng, chán sống à".

Phong Nguyệt Phủ Hàn nhắc chân đi bỗng có cảm giác ai đói kéo chân, quay đầu lại nhìn thì đã thấy Lam Khanh Khanh hoa lê đài vũ níu ống quần của hắc. Nàng ô ô nói "huhu hoàng thượng anh minh nô tỳ chỉ là một cung nữ nhỏ nhoi tay trái gà không chặt chỉ nguyện tận trung quét tước cho người, nhưng...nhưng nô tỳ bị thương...".

Phong Nguyệt Phủ Hàn ghét bỏ giẫy ra nói "cho người hai này tịnh dưỡng", "ba" nàng mặc cả. Hắc hừ một tiếng đi vào ngự thư phòng.

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1. Chương 27. Đi Làm Chuyện Xấu

Lam Khanh Khanh ngơ ngẩn nhìn hai người họ đi vào trong, vậy là đồng ý rồi sao? Nàng thầm tiếc rẻ biết vậy xin nghỉ năm ngày rồi. Chờ hai người họ đi khuất Lam Khanh Khanh mới đứng dậy phúi phúi y phục, Bạch Nhi lo lắng chạy tới "Khanh Khanh cô có sao không?"

Lam Khanh Khanh cười vỗ vỗ vai cô "không vấn đề chỉ mấy vết thương còn con thôi mà, về thoa thuốc là hết", Bạch Nhi hỏi "vậy tại sao khi này cô đòi hoàng thượng nghỉ tận ba ngày?"

Lam Khanh Khanh cốc đầu cô "ngốc có thời cơ sao không hưởng lợi", nàng quay sang nhìn Hy phi mặt nhăn mày nhíu cười "Hy phi thật sự phải cảm tạ người rồi, không có người làm sao ta được nghỉ phép chứ"

Hy phi tức giận "tiện tỳ người nói không quỳ trước bất kì ai, cũng chỉ là muốn chống lại bản cung thôi, khi này...", "ta cũng đã nói chỉ trước người chết, quỳ trước thánh thần, quỳ khi nguy hiểm đến tính mạng thôi a" Lam Khanh Khanh cười lạnh đi ngang qua cô ta hơi dừng lại nói nhỏ "mà hình như ta chưa nói cho người biết, đối với ta một ta đối với người mười, chuyện hôm nay còn chưa xong đâu"

Nói xong Lam Khanh Khanh kéo Bạch Nhi về Bình Tước cung của cung nữ trước khi đi còn lạnh lùng liếc một cái về phía Hoa Mai làm cô ta khẽ rùng mình một cái

Phong Nguyệt Hoành Ân tức tứ vương gia tựa vào bệ cửa sổ nhìn mấy bóng dán bên ngoài cười nhẹ tay như có như không gõ gõ bệ cửa "cung nữ này khá thú vị đấy". Phong Nguyệt Phủ Hàn cau mày tiện tay ném tấu chương sang một bên "cung nữ khi này ta thấy thật giống bệnh thần kinh lâu năm".

Phong Nguyệt Hoành Ân cười nhẹ "phải rồi chỉ ngoại lệ nữ nhân thần bí đó ra người đâu nhìn lấy người khác, tiểu mỹ nhân đó thế nào rồi?". Phong Nguyệt Phủ Hàn lườm hắt một cái nói "không cần đệ quản", Phong Nguyệt Hoành Ân cười cười trêu chọc "thì ra lại bị từ chối rồi, hôm trước là đóng cửa thả chó hôm nay không phải là hất muối đuổi tà chứ?"

Hắn vừa dứt lời ngay lập tức có một quyển tấu chương bay vào mặt kèm theo giọng nói đầy sát khí "đệ còn nói nữa ta tống đệ ra biên quan". Phong Nguyệt Hoành Ân nhúng nhúng vai ngoan ngoãn ngậm miệng.

"Khanh Khanh nếu đâu nói ta một tiếng ha" Bạch Nhi nhẹ nhàng bơi bơi thuốc giúp Lam Khanh Khanh, khẽ thối thối. Nàng phất tay cười "ta không yếu ớt như cô nghĩ đâu" Lam Khanh Khanh trầm mặc giây lát. Bạch Nhi huơ huơ tay trước mặt nàng "Khanh Khanh làm sao vậy?", nàng giật mình cười gượng "không sao?".

Cũng là lời này nàng đã từng nói với đại ca, rốt cuộc vẫn không thể giữ bình an cho họ

Bạch Nhi ai oán "cô sướng thật vừa vào hoàng thượng đã cho nghỉ ba ngày", "ta còn tưởng hắn không cho nên mới bảo ba ngày" Lam Khanh Khanh tiếc hận vỗ gối nói. Bạch Nhi lắc đầu, cô thật là...

"Bạch Nhi ta đi ngủ đây" Bạch Nhi nhìn ra ngoài thấy mặt trời vẫn còn đứng bóng cau mày "vừa mới dùng ngọc thiện thôi mà", Lam Khanh Khanh cười bí hiểm "ngủ bù cho buổi tối".

Màn đêm buông xuống càng ngày càng dày đặc bóng tối bao trùm lấy mọi vật, bầu trời đen một mảnh trải trăm ngàn ngôi sao lấp lánh như những mảnh thủy tinh phản chiếu bởi ánh đèn.

Đêm nay không trăng chỉ có ánh sao nhỏ nhấp nháy, hoàng cung tĩnh mịch chỉ có vài chiếc đèn cung đình thấp những ánh sáng leo lắt. Xung quanh yên tĩnh, mọi thứ yên tĩnh, người người an giấc say mộng đẹp dường như là một đêm ai lành với ai đó nhưng lại một đêm sóng gió với ai đó.

Lam Khanh Khanh vẽ mặt hả hê đi vào phòng mình bỗng có một bàn tay vồ lên vai nàng "a", nàng giật mình a một tiếng quay lại nhìn Bạch Nhi vận thân trung y trắng như tuyết xoa mái tóc đen dài đứng phía sau.

"Bạch...Bạch Nhi người dọa chết ta rồi" Lam Khanh Khanh thở hắt ra một cái thắp đèn lên "cô ăn mặt như thế lại không thắp đèn tính dọa ma ai vậy hả?". Bạch Nhi nghiêng đầu cười hì hì "ta là đi tiểu tiện vào thấy cô đứng ở đây nên ta định kêu thôi" cô nhìn một lượt Lam Khanh Khanh kéo nàng ngồi xuống hỏi "cô giờ này mà đi đâu thế?"

Lam Khanh Khanh nhếch môi cười xấu xa "ban đêm đi làm chuyện xấu", Bạch Nhi đưa tay ôm miệng "Khanh Khanh dâm loạn hậu cung là tội chết đấy". Lam Khanh Khanh cốc đầu cô một cái "ai bảo ta đi vụng trộm yêu đương?". Bạch Nhi gãi đầu "vậy chứ cô đi đâu?", nàng cười tình nghịch "ngày mai người sẽ biết".

Bỗng nhiên Lam Khanh Khanh nhìn ra ngoài cửa cau mày ngay lập tức có một chiếc phi tiêu phóng tới, Bạch Nhi hoảng sợ suýt la lên. Lam Khanh Khanh một tay kẹp phi tiêu lại mở tờ giấy được móc vào ra xem, mảnh giấy chỉ vón vện bốn chữ:

[Chớ đùa mất mạng]

Lam Khanh Khanh thừa biết là ai gửi cười toe toét "không đùa mất mạng, ta chỉ đùa cho ả mất nữa cái mạng thôi" nói xong nàng đưa tờ giấy lên ngọn nến đốt thành tro. Bạch Nhi nhìn đống tro nhỏ rồi nhìn nàng áp úng "cái...cái này, cái kia..."

Lam Khanh Khanh cười xoa đầu Bạch Nhi "yên tâm ta sẽ không giết người diệt khẩu đâu, ta tin người sẽ không nói ra", Bạch Nhi hất tay nàng ra chu môi "ta không phải sủng vật của người".

Lam Khanh Khanh đứng dậy leo lên giường nằm "hảo được rồi ngủ đi ngày mai ta cho cô xem kịch vui", Bạch Nhi tuy không hiểu gì như vẫn ngoan ngoãn đi ngủ.

Trong khi nơi đây nàng và Bạch Nhi an ổn yên giấc thì ở một nơi nào đó đang loạn đến mức gà bay chó sủa

Ở một nơi khác trong hoàng cung lại nổi lên những tính toán mưu lợi

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1. Chương 28. Hy Phi Mắc Bệnh Lạ

Vừa sáng ra Huyền Hy cung tấp nập hơn thường ngày, từ cung nữ, thái giám đến ngự y, phi tần đều có mặt đầy đủ. Không phải vì Hy phi quyền quý, chức vụ cao trong hậu cung nên họ đi thỉnh an cũng không không phải Huyền Hy cung có vật trân bảo ra mắt mọi người.

Nguyên nhân chỉ có một, nửa đêm hôm qua tự dưng Hy phi trở bệnh tiêu chảy cứ cách một khắc lại tái phát, có người ác miệng nói Hy phi cả đêm dính luôn vào nhà xí không đi được.

Thái y đã bắt mạch kê thuốc cả đêm vẫn không tiêu giảm, trời vừa sáng ra thì bụng đã không còn muốn đi nữa. Thái y vừa thở phào nhẹ nhõm Hy phi liền dùng một cái không ăn uống được vừa nhìn đã muốn nôn ăn vào liền chướng bụng, Huyền Hy cung lại bị một trận gà bay chó sủa.

Hy phi cố gắng lắm mới có thể húp được cháo loãng và Hy phi cũng chỉ ăn được cháo loãng. Không chỉ Hy phi mà nô tỳ thiếp thân của người là Hoa Mai và ba cung nữ khác không biết ăn trụng thứ gì thân thể nổi đầy mụn nước ngứa ngáy khó chịu dễ lây nhiễm. Mụn nước vỡ ra hôi thối vô cùng tuy nhiên lại không nguy hại tính mạng chỉ là ăn phải không ít khổ sở. Vì vậy từ sáng sớm Huyền Hy cung đã 'đón tiếp' rất nhiều 'khách khứa' đến hóng chuyện.

Hy phi ném tô thuốc xuống đất quát "cầu nô tài các người là thái y cái gì? Bệnh của bản cung còn không chữa nổi, thái y viện cũng các người

nuôi toàn phế vật sao?" nói xong rồi cô ta ôm bụng kêu đau rồi trừng mắt về phía thái y "các người thật vô dụng"

"Khanh Khanh cô nghe thấy gì không? Hy phi nương nương bỗng nhiên mắc chứng bệnh khó chữa đấy" Bạch Nhi vừa quét tuyết về hấp tấp chạy đến. Lam Khanh Khanh nghịch lý trà trong tay lơ đãng "ừ biết rồi".

Bạch Nhi tự rót cho mình một ngụm nước uống hết một hơi nhìn nàng nói "kỳ lạ thật bọn người bên Huyền Hy cung làm sao thế nhỉ?". Lam Khanh Khanh cười lạnh "ăn nhiều thuốc thế mà lì", Bạch Nhi mơ hồ nhìn nàng "cô nói là..." "đúng là ta hạ dược đấy".

Bạch Nhi giật mình "vậy tối qua cô bảo đi làm chuyện xấu là chuyện này ", "ừ" nàng thản nhiên nói như việc không phải nàng làm. Bạch Nhi nuốt ngụm nước bọt khó khăn hỏi "cô làm thế nào?"

Lam Khanh Khanh buông cái ly xuống chống cằm "ta chỉ cho vào ấm trà của Hy phi một ít Tiêu Khắc Tán với lại một ít Thu Mãn Hoàn thôi mà", "cái đó, Tiêu Khắc Tán với Thu Mãn Hoàn là thứ gì?". Lam Khanh Khanh cặn kẽ giải thích "Tiêu Khắc Tán là loại thuốc sổ có bột màu trắng mịn như bột mình chỉ cần bỏ vào thức ăn nước uống nó đều tan, không màu không vị, sau một khắc nó sẽ tái phát một lần, cứ tiếp tục hành hạ suốt bốn canh giờ mới thôi

Còn Thu Mãn Hoàn là một loại dược hoàn màu đỏ nhạt rất dễ tan, chỉ cần dùng một đến hai viên đảm bảo trong vòng một tháng người uống phải nó chỉ biết húp cháo loãng mà sống a, hai vị thuốc này thật không nguy hiểm, chỉ là không có thuốc giải nha"

Bạch Nhi nghe nàng nói kinh ngạc không thôi, cô lại đưa mắt nhìn Lam Khanh Khanh một lần nữa tổng kết, người này không phải người tầm

thường không nên chọc vào, không nên chọc vào. Nhưng mà...nàng biết y thuật sao?

Lam Khanh Khanh nhìn thấu ý nghĩ của cô liền đưa tay thúc một cái "chỉ cần người không phạm ta ta sẽ không vô cớ phạm người" Bạch Nhi lè lưỡi gãi đầu "cô là vì ta sao?"

"Không hẳn, ta đã nói người động vào ta sẽ không yên ổn đâu?" Lam Khanh Khanh cười đến quỷ dị "hắn nói đừng đùa chết người ta đảm bảo cô ta còn sống không bằng chết", Bạch Nhi nhè nàng rùng mình.

"Thú vị thật là cung nữ nào?" thất vương gia Phong Nguyệt Thư Hàm nghe Phong Nguyệt Hoành Ân kể lại chuyện hôm qua tò mò hỏi, "trong cung có người thú vị như vậy sao ta không biết nhỉ?" bát vương gia Phong Nguyệt Kinh Phương nói. Hắn vuốt cằm "ta vừa nghe nói ở Huyền Hy cung đang có một trận gà bay chó sủa, không biết có phải nàng làm không nhỉ?", Phong Nguyệt Hoành Ân gật đầu "cũng có thể".

Phong Nguyệt Phủ Hàn cau mày nhìn mấy người đó bàn tán về một cung nữ "các đệ rảnh thật nhỉ?", Phong Nguyệt Hoành Ân nhúng nhúng vai "có lẽ, nhưng mà sao không thấy tam ca đâu, chuyện vui như vậy chắc ca ấy phải vào cung xem nào nhiệt chứ".

Lục vương gia Phong Nguyệt Vu Thiên lắc đầu "tam ca bận từ Túy Yên lâu đến Viên Linh các, còn đâu thời gian", mọi người cười cười. Phong Nguyệt Phủ Hàn đập bàn "các đệ coi hoàng cung của trẫm là chợ đồn à, cắt hết cho ta".

Ngũ vương gia Phong Nguyệt Quân Y cười tao nhã vân vân ly trần thượng đẳng trong tay "hoàng huynh, ái phi 'thánh mẫu hiền thực', 'đoan trang đức độ' 'yêu dân như con' của huynh đang bị bệnh sao huynh không tới thăm nàng?". Mọi người đang uống trà nghe hắn nói mà xuýt phun ra cả

nhìn con rồng nào đó đang nổi giận, bình thư tấu chương trên tay lúc nào cũng có thể cất cánh.

Thất vương gia giả vờ đi mao xí xin lui, bát vương gia nói ở phủ có việc xin lui, lục vương gia nói tam ca hẹn ở Viên Linh các xin lui. Phong Nguyệt Hoàn Ân cảm thấy không ổn vừa mở miệng xin lui thì một chưởng lực bay đến, hắn giật mình né qua một bên thở phào thoát chết.

Chưởng lực hướng về phía Phong Nguyệt Quân Y, hắn chỉ cười nhẹ xoè quạt chặn chưởng lực. Hắn đặt ly trà xuống nhanh chóng phi thân đi "hoàng huynh ngũ đệ có việc đi trước xin thất lễ, rảnh rồi lại tìm huynh chơi".

Phong Nguyệt Hoàn Ân toát mồ hôi nhìn ai cũng bỏ đi hết lại nhìn Phong Nguyệt Phủ Hàn đang găm gù tức giận liền cười gượng co giò chạy "hoàng huynh đệ cũng đi trước đây"

Có kẻ gốc mới tình nguyện ở lại cho thiên tử trút giận.

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1. Chương 29. Phong Nguyệt Quân Y

Lam Khanh Khanh ngồi trên cây lê ngoài viện đung đưa hai chân đưa chiếc vòng tay hoa hạ tuyết lên ngắm, ánh nắng chiếu xuyên qua miếng ngọc nhỏ lấy lánh chuyển màu. Hôm nay nàng không cần đi quét tước lấy cố nằm trong phòng dưỡng thương nhưng vết thương còn con ầy chỉ cần thoa thuốc là xong.

Lam Khanh Khanh đưa mắt đảo qua một cái, không nói gì chỉ nhếch môi cười nhẹ. Tuy nàng không khuynh nước khuynh thành nhưng cũng thuộc vào loại mỹ nhân, một thoáng cười nhẹ đã làm say lòng người.

Phong Nguyệt Quân Y nhẹ đáp xuống nhánh cây nàng đang ngồi "cô nương thật có nhã hứng, Quân Y không biết có thể ngồi ở đây không?". Lam Khanh Khanh thả tay lại thản nhiên nói "đây không phải địa bàn của ta cũng không phải nhà ta, ta không có ý kiến".

Phong Nguyệt Quân Y cười nhẹ ngồi xuống bên cạnh nàng lại nghe nàng mở miệng nói tiếp "nhưng mà nếu là đang ở nhà ta thì ta không đảm bảo người không bị gì đâu". Hắn cười gượng, nữ nhân này đúng thật là thú vị "tại hạ Quân Y, cô nương là?", "có cần thiết không?"

Phong Nguyệt Quân Y lắc đầu im lặng ngồi bên cạnh, Lam Khanh Khanh đưa mắt nhìn hắn một cái cười lạnh nói "vương gia tìm nô tỳ có ý gì?". Hắn sững sốt cúi đầu nhìn lại bản thân, hắn nhớ hắn không đeo ngọc bội không mặc thứ gì thượng trưng cho hoàng tộc mà.

Lam Khanh Khanh nhàn nhã nói "buộc tóc bằng ngọc có đính viên dạ minh châu nhỏ" Phong Nguyệt Quân Y đưa tay vuốt buộc tóc cười khố. "Giầy thêu chỉ kim tuyến hình lân, kĩ xảo đặc sắc của nghệ nhân trong hoàng tộc" hắn nhìn xuống đôi giày rồi nhìn nàng "tai nghe không bằng mắt thấy".

Lam Khanh Khanh lại đưa mắt nhìn hắn cau mày, Phong Nguyệt Quân Y tao nhã khí chất hơn người, ngũ vương gia là một con hồ ly nguy hiểm. Phàm là kẻ thù của hắn đừng mong tuổi thọ lâu dài, người này tuy không có hại với Phong Nguyệt Vô Thần nhưng đề phòng vẫn hơn.

"Người tên gì?" Phong Nguyệt Quân Y thử hỏi, "Lam Khanh Khanh". "Ta tưởng người sẽ không nói" nàng nhìn hắn "tại sao?" hắn không trả lời mà hỏi ngược lại "tại sao?", "ta thích người quăn à" nói xong nàng nhảy khỏi cây tiếp đất an toàn.

Phong Nguyệt Quân Y cau mày nhìn nàng rồi nhảy xuống theo "người biết võ công?", "không có" hắn cau mày chớp lấy tay nàng bẻ ra sau. Lam Khanh Khanh tuy không đau nhưng nàng giả vờ la lên cố vịn vẹo cánh tay để vết thương cũ rách ra chảy máu.

"A đau quá vương gia người mưu sát a" Phong Nguyệt Quân Y nhìn vết máu thấm ra ngoài áo nhanh chóng buông tay, nàng quả thật không có nội lực. Lam Khanh Khanh xoa xoa cánh tay bày ra vẻ uất ức "hơ hơ vết thương hở ra rồi là tại người cả".

Phong Nguyệt Quân Y lúng túng xin lỗi "tại hạ không cố ý xin người bỏ qua cho", Lam Khanh Khanh hừ một tiếng bực bội "ta đã bảo là ta không có võ công mà". Hắn nhìn nàng rồi lại nhìn lên cái cây cao kia, "ta nên nói người ngây thơ hay không có hiểu biết nhỉ? Ta đương nhiên là trèo lên, ta không phải thiên kim quý tộc gì đó, leo cây là việc thường".

Phong Nguyệt Quân Y dở khóc dở cười nhìn cô nàng nào đó khi này còn la như sắp cháy nhà vì đau bây giờ còn đứng đây chỉ trích hần. "Người, tay không đau nữa à?" Lam Khanh Khanh giật mình ôm cánh tay thấm máu cả ra ngoài "ây dua, người không nói ta cũng quên mất mình bị thương, haha già rồi lắm lắm".

Hần á khẩu, đúng hơn là không biết nói gì, già? Nhìn nàng mới mười sáu mười bảy tuổi mà già á vậy hần hai mươi mấy tuổi thì là gì? "Này ta dù gì cũng là vương gia, người nói chuyện vô lễ thế không sợ ta phạt roi à".

Lam Khanh Khanh bĩu môi "chưa chắc, thế cục còn vẫn chưa định đâu", Phong Nguyệt Quân Y cười cười xoa đầu nàng "đúng thật có bản lĩnh, ta phải đi rồi hẹn gặp lại". Hần đi được vài bước bỗng quay đầu "à ta đoán người gần đây sẽ có nhiều khách đến thăm đó, bảo trọng"

Lam Khanh Khanh nhìn theo bóng dáng hần rồi đi lăm bầm "nhiều khách? Vậy chẳng phải rất vui sao", Bạch Nhi đi về thấy nàng đứng lăm bầm một mình liền tới vỗ vai "này đứng lăm bầm gì đó?". Nàng lắc đầu kéo Bạch Nhi vào phòng "không có, Bạch Nhi cô băng bó giúp ta nha"

Dạ Nguyệt sơn trang

"Đại ca có người đang điều tra về Khanh Khanh" Lâm Bích Tần cầm một bức họa vẽ Lam Khanh Khanh đưa cho Đông Phương Chính. "Là ai?" "một bên là Huyết Ưu cung, một bên là ngũ vương gia, người của tứ vương gia và một nhóm người khác đã đến đây nhờ Nghi ám điều tra lý lịch và hành tung của muội ấy".

Mộ Dung Xuất vượt cằm "thập nhị muội này rốt cuộc đang làm gì mà có nhiều người điều tra muội ấy thế", "muội ấy đắc tội với Huyết Ưu cung rồi" Đông Phương Chính thở dài. Diêu Chính Vũ cười nhạt "các huynh

xem vài ngày trước nàng xuất hiện cùng tam vương gia rồi lại mất tích, nhiều người tìm nàng như vậy làm gì?".

Mọi người gật đầu, hần lại nói tiếp "tại sao tam vương gia không điều tra nàng? Cho dù hần có vô dụng cỡ nào thì cũng phải điều tra nàng chứ?", "đúng vậy" Lâm Bích Tần vỗ bàn "các huynh xem, muội ấy mất tích đã lâu đầu tiên là đi cùng tam vương gia sau đó tứ vương gia, ngũ vương gia cũng điều tra muội ấy, cho thấy..."

Đông Phương Chính vỗ bàn "muội ấy khẳng định đang ở đâu đó chỗ bọn họ", Mộ Dung Xuất nói "ta nghĩ là ở trong cung". "Vì sao?" Mộ Dung Xuất cặn kẽ nói "hôm trước Hy phi trong cung tự dưng mắc bệnh quái dị, ta nhìn biết ngay là bị hạ Tiêu Khắc tán và Thu Mãn hoàn, Tiêu Khắc tán ta nhớ không nhầm thì chính là do Khanh Khanh độc chế, thuốc ở đấy vậy người ở đâu?"

Đông Phương Chính gật đầu "dù sao muội ấy cũng là muội muội của chúng ta, cữu đệ đệ cứ bảo với bọn họ không tra được chặn mọi tin tức của muội ấy lại. Phát tín hiệu cho người trong cung tìm muội ấy đi"

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1. Chương 30. Bị Thần Kinh

Huyền Hy cung

Hy phi cầm chén cháo loãng lên bực bội đập mạnh xuống rồi lại nhìn nó như có cừ thù đại hận nhắc lên một hơi uống sạch. Hy phi đặt mạnh xuống bàn "chết tiệt rốt cuộc là ai hạ độc bốn cung, nếu để bốn cung biết ta nhất định lôi hã ra đánh trăm đại bản".

Hy phi cũng thật không ngờ mình lại có ngày hôm nay, đường đường là thiên kim cao quý, là nữ nhân được hoàng thượng sủng ái ấy vậy mà giờ như dân chạy nạn suốt ngày húp cháo loãng. Mỗi kia trời vừa tốt thì cứ tiêu chảy liên tục, vì toàn húp cháo loãng nên bụng vừa đau vừa mệt đến xuýt nằm bệt trong nhà xí.

Yến Nga thấy chủ tử nhà mình bực bội liền tới vuốt lưng an ủi "Nương nương xin người bớt giận, nếu nô tỳ biết ai hại nương nương khổ như vậy, nô tỳ nhất định sống chết với hã". Hy phi hừ một tiếng trầm ngâm "là con tiện nhân vô sỉ nào? Vân phi? Thủy phi? Hay Kim quý phi? Là ai nhỉ?"

Yến Nga thuận tiện nói "nghe nói Hoa Mai và ba cung nữa thường hầu hạ bên người cũng bị hạ độc, toàn thân nổi mụn nước hôi thối vô cùng". Hy phi sững sốt "người nói gì?" bỗng cô ta cười tàn ác "là ả tiện tỳ kia, chính là ả hại ta"

Hy phi nghiêng răng nghiêng lợi "ả tiện tỳ vô sỉ đó lại dám hại ta, ta nhất...aaa đau bụng...Yến Nga mau mời thái y...a..." đang chửi nữa chừng cô ta bỗng ôm bụng kéo kéo Yến Nga. Yến Nga hoảng hốt vội đi tìm thái y

"Khanh Khanh hoàng thượng sắp hạ triều rồi đấy" Bạch Nhi kéo tay Lam Khanh Khanh thúc dục, "vội gì sắp xong rồi" nàng loay hoay ngồi trên bệ thêm tô tô vẽ vẽ. "Hắn có vẽ cũng không sao đâu đừng lo" Lam Khanh Khanh tiếp tục vẽ, thị vệ canh giữ bên ngoài ngự thư phòng chỉ biết lắc đầu, từ trước nay họ chưa thấy cung nữ nào như nàng.

Phong Nguyệt Phủ Hàn hạ triều đi về ngự thư phòng cùng Phong Nguyệt Hoành Ân xa xa đã nhìn thấy hai bóng dáng nhỏ nhắn ngồi trên bệ thêm. Phong Nguyệt Hoành Ân càng nhìn nàng càng cảm thấy con người nàng, thú vị "cung nữ kia làm gì thế nhỉ?".

Lam Khanh Khanh đặt bút xuống giờ bức họa nàng vẽ hơn một canh giờ lên hài lòng nói "xong rồi người xem đẹp không?". Bạch Nhi nhìn ngang rồi nhìn dọc nghiêng đầu qua nghiêng đầu lại nhìn bức họa khó hiểu "đây là thứ gì?".

Lam Khanh Khanh cười khanh khách "đây á gọi là thành phố hiện đại, có cao ốc rất rất cao xe chạy rất nhiều". Bạch Nhi chỉ vào chiếc xe ô tô với xe máy nàng vẽ hỏi "đây là xe á, nhìn thật giống cái hộp gỗ, còn này ngựa gì mà sao không có chân, ở đây sao toàn thấy núi không vậy". Nàng gõ đầu cô một cái "cái cô gọi là núi đó chính là nhà đấy ở đó có rất nhiều tầng, thú vị lắm đúng không?"

Bạch Nhi gật gật đầu thú vị nhìn nhìn bức họa Lam Khanh Khanh vẽ không rời mắt.

Phong Nguyệt Phủ Hàn cùng Phong Nguyệt Hoành Ân đi tới ra hiệu cho công công không cần thông báo đứng phía sau hai nàng nhìn bức họa

Lam Khanh Khanh vẽ sống động như thật, như đem những thứ đó nhét vào tờ giấy.

Phong Nguyệt Hoàn Ân tò mò nhìn nhìn bất thành linh nói "lạ mắt thật", Lam Khanh Khanh cùng Bạch Nhi giật mình giấu bức họa quay lại nhìn mặt tái mét. "Hoàng...hoàng thượng vạn tuế vạn tuế" Lam Khanh Khanh và Bạch Nhi quỳ xuống đồng thanh hành lễ trán toát cả mồ hôi.

Phong Nguyệt Phủ Hàn ho khan một tiếng nói "dạo này có nhiều người lười biếng ăn lộc ngồi không nhì? Trẫm thấy nên đánh năm mươi đại bản", Phong Nguyệt Hoàn Ân gật đầu "đúng vậy". "Người tên gì?" Lam Khanh Khanh ngẩn đầu nhìn Phong Nguyệt Phủ Hàn đang nhìn mình đưa tay chỉ bản thân "nô tỳ?", "vậy người nghĩ trẫm hỏi ai?"

"Nô tỳ gọi là Lam Khanh Khanh", Phong Nguyệt Phủ Hàn gật đầu "người nghĩ sao về vấn đề trẫm vừa nói", nàng trầm ngâm "đúng vậy, nên đánh rất đáng đánh". Phong Nguyệt Phủ Hàn cười đến nguy hiểm "người đầu lồi Lam Khanh Khanh và Bạch Nhi ra đánh năm mươi đại bản cho ta".

Bạch Nhi mặt mũi trắng bệch ngồi xụ lơ trên đấy, Lam Khanh Khanh nhướn mày "khoan đã tại sao lại đánh nô tỳ?", "người, thật không biết mình mắc lỗi gì?".

Lam Khanh Khanh thành thật gật đầu, hần chỉ chỉ xuống đất, nàng nghiêng đầu nhìn sân đầy lá khô, nàng khẽ đảo mắt một cái nghiêm mặt chỉ vào đồng lá cây khô nói rồi lắc đầu "chắc ngọn gió nào thổi tụi bây đến đây vậy hả". Phong Nguyệt Phủ Hàn, Phong Nguyệt Hoàn Ân cùng Bạch Nhi nhìn nàng như kẻ vừa trốn trại.

Lam Khanh Khanh không màng bọn họ nhìn mình như người có vấn đề về thần kinh tiếp tục 'chấp vấn' lá khô "nói đi là ai bảo các người đến đây làm bắn mỹ quan tầm mắt của hoàng thượng hả? Gió, là cơn gió nào to gan đến vậy?"

Phong Nguyệt Hoành Ân tốt bụng nhắc nhở "mấy hôm nay vào giữa hạ thời tiết hanh khô, không. . . không có gió".

Lam Khanh Khanh ho khan vài tiếng khẽ đảo mắt vài vòng nhìn 'tội nhân' nhà lá nói "người thật to gan không có gió mà còn dám nghịch thiên mệnh tự cắt cuốn rụng bay xuống, haiz ta biết hoàng thượng nhà ta...à nhằm hoàng thượng của vương triều ta anh minh tuyệt đỉnh, là hoa quân tử lan, đúng chuẩn soái ca nhưng người cũng không nên làm vậy nha"

Nàng ngồi xổm xuống vẻ mặt nhăn nhó đầy không cam chịu chóng cảm nhìn đồng lá khô "bây giờ hay rồi người được thỏa mãn ước mơ cao cả là được hoàng thượng của chúng ta để ý, long nhãn nhìn qua các người rồi đó. Còn ta..."

Nàng mếu máo như muốn khóc "còn ta bị người hại đến sắp đoán nhận thánh ân năm mươi đại bản rồi, huhu ăn năm mươi cây côn to dùng đó làm sao ta sống tiếp đây, huhu là tại người cả"

Phong Nguyệt Hoành Ân che miệng bả vai rung rung muốn cười mà không dám cười ghen đến sắp bị nội thương. Phong Nguyệt Phủ Hàn khoe môi giật liên hồi, vô sỉ, hơn cả vô sỉ lại còn dám đổ tội cho vật vô tri vô giác.

Bạch Nhi trợn mắt há hốc mồm nhìn nữ nhân điên điên khùng khùng đang nói chuyện với lá cây, nàng thề nàng không quen biết nữ nhân này.

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1. Chương 31

Phong Nguyệt Phủ Hàn ho khan vài tiếng khó khăn mở miệng "người nói vậy là người vô tội à", Lam Khanh Khanh lau lau khoé mắt gạt đầu "vâng, muốn trách chỉ trách hoàng thượng quá là chói sáng, là vị minh quân lỗi lạc anh tuấn nhất Phong Nguyệt vương triều từ khi khai sơn lập thủy. Tỏa sáng đến nỗi vật vô tri vô giác như đồng lá khô kia cũng muốn chiêm ngưỡng ngài. Ngài chính là thần thánh trong thiên hạ, là nam thần trong mắt nhiều nữ tử, đồn cả tâm can, dân chúng, chính là..."

"Phụt..." Phong Nguyệt Hoành Ân không nhịn được nữa bật cười, Bạch Nhi xụi lơ trên đất với vẻ mặt hiện lên bốn chữ to đùng

"không thể tin nổi"

Đám thị vệ canh giữ ngự thư phòng lần đầu tiên chứng kiến cảnh này chỉ biết ta nhìn người, người nhìn ta, ta nhìn nàng rồi lại nhìn trời. Một nam nhân vận y phục thái giám nếp gần đó trên đầu như có vài con quạ đen bay qua, đây chính là thập nhị tiểu thư tài giỏi cao quý của họ sao?

Trên tán cây bên kia khẽ lay động một cái một bóng đen chập vật phi thân đi, giả mạo, đó chính là người ta giả mạo nàng, làm sao mà Lam Khanh Khanh biến thành như vậy. Chẳng lẽ do chủ tử bốc lột nàng a, làm sao người đang ra sức vuốt mông ngựa kia là Lam Khanh Khanh được, là giả mạo a, Vân ai oán.

Phong Nguyệt Hoành Ân ho khan nín cười vỗ vai vị hoàng huynh nào đó của hần đầu đầy mây đen "hoàng huynh nếu nàng đã nói vậy thì cứ cho người 'lôi' đồng lá khô này ra 'đánh' khụ năm mươi đại bản đi ha"

Tại sao hần thấy mình như kẻ vừa xông chuồn từ trại thần kinh ra thế nhỉ, Phong Nguyệt Hoành Ân mất tự nhiên đưa mắt đi chỗ khác. Phong Nguyệt Phủ Hàn chân lão đảo nhìn Phong Nguyệt Hoành Ân như người ngoài hành tinh.

Lam Khanh Khanh ngược mắt đầy vẻ mong chờ nhìn Phong Nguyệt Phủ Hàn, hần mất tự nhiên nói "người đâu làm theo như tứ vương gia nói", nói rồi hần đi thẳng vào ngự thư phòng. Đám thị vệ mặt đầy hắc tuyến nhìn đồng lá khô, thì ra làm thị vệ cũng phải kiêm luôn làm mấy cái trò thần kinh này nha.

Phong Nguyệt Hoành Ân đi tới bên Lam Khanh Khanh cúi đầu, đưa tay cầm lấy bức họa "cái này dùng để tạ ơn được chứ", nàng cười đưa bức họa cho hần "được nha chuyện nhỏ ta...nhằm nô tỳ có thể vẽ nhiều hơn cho người nha"

Phong Nguyệt Hoành Ân gõ nhẹ lên trán nàng "nhớ lời này của người đấy, Khanh Khanh" hần cầm bức họa đi vào ngự thư phòng.

"Khanh Khanh hồi sáng, ờ cô...ờ cô có sao không?" Bạch Nhi ập a ập úng sờ sờ trán Lam Khanh Khanh. Nàng gạt tay cô ra bĩu môi "ta không có bị tâm thần", nàng gõ đầu Bạch Nhi một cái "cô thật ngốc những lúc nguy hiểm bất cứ lúc nào cũng có thể mất mạng thì phải ra sức vượt mong ngựa. Gần vua như gần cọp thì phải hiểu đạo lý này, đôi khi điên đại lại sống thêm được vài năm".

Trong lòng nàng thầm cảm thấy may mắn vì trước đây bỏ nhiều thời gian ra đọc vài cuốn tiểu thuyết ngôn tình vớ vẩn gì đó, hắc hắc bây giờ có

dịp dùng rồi cũng coi như không uống công ha.

Bạch Nhi gật đầu nữa hiểu nữa không hỏi "cô chưa từng sống trong cung sao lại biết những đạo lý này" , "học từ một cung nữ" Bạch Nhi nhìn nàng "cung nữ nào lợi hại vậy sao ta chưa bao giờ nghe nói"

Lam Khanh Khanh đảo mắt vài vòng "à cung nữ đó...à cô í tên Cẩm, Cẩm gì đó không quan trọng đâu ha".

"Là đây sao?" ngoài cửa có hai nam tử bước vào nhìn nhìn xung quanh, Lam Khanh Khanh thấy họ thì khẽ cười một tiếng "khách đến rồi" Bạch Nhi chưa hiểu hỏi "khách? Khách gì?"

Bạch Nhi nhìn thấy hai người vừa bước vào liền đứng bật dậy "Lục vương gia? bát vương gia? Ách nô tỳ tham kiến nhị vị vương gia" Bạch Nhi hành lễ. Lam Khanh Khanh chưa vội hành lễ nhìn hai người kia đánh giá, nàng kéo Bạch Nhi đang hành lễ lên "Bạch Nhi à ta nói người bao lần rồi mà" nàng chắc hai người này đến đến không có ý tốt.

Bạch Nhi khó xử nhìn Lam Khanh Khanh rồi nhìn bọn họ, Phong Nguyệt Kinh Phương cười cười đi vào trong ngồi xuống "trăm nghe không bằng mắt thấy, có bản lĩnh".

Lam Khanh Khanh chán ghét nói "dòng họ Phong Nguyệt nhà người ngoài câu 'có bản lĩnh' thì không có câu khác à?", Phong Nguyệt Vu Thiên lắc đầu "người rất xinh đẹp có tính không?"

Phong Nguyệt Kinh Phương lườm hằm một cái "huynh và tam ca gặp nữ tử nào mà chẳng nói câu đó", hằm nhúng vai "ta nói là thật lòng nha". Lam Khanh Khanh cau mày "huynh đệ các người muốn tranh luận vấn đề gì cứ về nhà đóng cửa nói ha, ở đây là phòng của hai nữ tử chưa phụ đấy".

Phong Nguyệt Vu Thiên cười nhẹ "đây là đuổi khách?" , Phong Nguyệt Kinh Phương tặc lưỡi "thì ra cũng có người muốn đuổi chúng ta".

"có lẽ dùng lời lẽ văn minh các người không hiểu nhỉ?" nàng cau mày chỉ ra cửa "cút!"

Hai người bọn họ không ngờ nàng sẽ đuổi thẳng thừng như vậy chỉ biết cười khỗ, Phong Nguyệt Vu Thiên kéo Phong Nguyệt Kinh Phương đi "đi thôi nàng ra lệnh đuổi khách rồi, trách người ta bảo chúng ra mặt dày".

Này còn chưa đủ dày?

Hắn đi ra cửa, nháy mắt với nàng, nói "chúng ta còn quay lại"

"Thần kinh" Lam Khanh Khanh quay sang nhìn Bạch Nhi thấy cô vẫn còn nhìn theo bóng bọn họ, nàng đưa tay huơ huơ trước mặt cô "đừng nói cô thích hai tên thần kinh kia nhá". "Cô mới bị thần kinh" Bạch Nhi mất tự nhiên dời mắt đi bĩu môi "họ sao thần kinh bằng người"

"Xem ra Khanh Khanh nhà chúng ta có nhiều khách đến thăm nhỉ?" bóng hắc y nhân phi thân từ trên nóc nhà xuống giở giọng đáng ghét.

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1. Chương 32.

"Xem ra Khanh Khanh nhà chúng ta có nhiều khách đến thăm nhỉ" Diêu Chính Vũ phi từ nóc nhà xuống đứng trước mặt Lam Khanh Khanh, nàng cau mày "ai là Khanh Khanh nhà các người". "Muội là muội muội bọn ta không là nhà chúng ta thì muội thích nhà ai" Mộ Dung Xuất đi vào cười cười.

Diêu Chính Vũ đi đến nâng loạn tóc trước ngực nàng lên ngữi "Khanh Khanh muội mất tích lâu vậy làm ta thật nhớ muội nha".

Lại ngữi? Người là chó sao?

Lam Khanh Khanh nhếch môi cười đưa tay vòng qua thắt lưng hấn "vậy sao?"

Lam Khanh Khanh nhìn hấn cười cànng nguy hiểm nói "ta đảm bảo nếu huynh dám làm một động tác sảng bậy nào nữa thì ta nhất định cho huynh cả đời 'không thể vận động' được nữa đấy". Trong tay nàng không biết khi nào có một thanh chủy thủ sắc bén, nàng nhìn hấn như muốn nói 'người thử xem'

Diên Chính Vũ giơ tay lên đầu hàng lùi vài bước "chậc ta vẫn không thắng được muội". Lam Khanh Khanh liếc xéo hấn một cái mới chợt nhớ trong phòng vẫn còn người "Bạch Nhi cô không sao chứ?" nàng nhìn Bạch Nhi.

Bạch Nhi nhìn hai người tự dừng xuất hiện trong phòng rồi lại nhìn nàng, nhìn họ rồi lại nhìn nàng không nói. Lam Khanh Khanh liếc xéo hai người họ "đêm hôm các huynh vào hoàng cung làm gì?". "lo cho muội nên mới đến thôi" Mộ Dung Xuất tự rót cho mình một ly trà uống như nghĩ đến chuyện gì gần đầu lên nhìn nàng "à Khanh Khanh, ờ ta nghe, ta nghe mật thám nói...à nói sao nhỉ" hắn đưa tay chỉ chỉ vào thái dương thận trọng nói "ta nghe nói muội có vấn đề về thần kinh, là thật à?"

Mộ Dung Xuất vừa dứt lời ngay lập tức ấm trà hương hắn bay tới, hắn nhanh tay đỡ được ấm trà liền bị cái ly trà nàng ném sau đó đập vào mặt. Hắn ai oán "Khanh Khanh muội đừng có ném vào mặt ta được không?", Lam Khanh Khanh nghiêng răng nghiêng lợi "là tên mù nào nói ta có vấn đề vậy".

Bạch Nhi lí nhí "hắn nói đúng mà, ta cũng cảm thấy cô nên đi xem đại phu", cô đâu biết ba người ở đây toàn cao thủ cho dù tiếng kim rơi cũng nghe rõ nói chi tiếng người. Diêu Chính Vũ và Mộ Dung Xuất xuyết té ngã, thì ra những gì mật thám nói là thật nàng không những có vấn đề về thần kinh mà cả đầu cũng bị ngập nước, rốt cuộc là tên chó chết nào làm thập nhị muội của bọn hắn thành ra thế này vậy trời.

Ở những nơi nào đó của những người nào đó trước đây từng khuyên nhủ nàng hắc xì dử dội sống lưng lạnh toát, thì ra giúp người cũng có tội.

Lam Khanh Khanh trừng mắt về phía Bạch Nhi "cô không mở miệng không ai nói cô câm đâu", Bạch Nhi giật mình nói nhỏ như vậy mà cũng nghe a. Nàng bực bội ngồi xuống "rốt cuộc các người tìm ta có việc gì?"

"Muội tự dừng mất tích chúng ta không lo sao được" Lam Khanh Khanh nhúng vai "chẳng phải ở Viên Linh các người của các huynh đã thấy ta bình an rồi sao". Diêu Chính Vũ trầm mặt "muội tại sao lại đi cùng Phong Nguyệt Vô Thần?", nàng thản nhiên nói "hắn thấy ta xinh đẹp nên muốn bắt về làm áp trại...à nhằm tam vương phi".

"Khanh Khanh muội không bắt người ta, ta còn mừng ấy, người ta bắt muội? Hẳn chán sống rồi à?" Mộ Dung Xuất bữu môi. Nàng lườm hắt một cái, hắt lập tức im bặt, "ta bây giờ là thuộc hạ của hắt vào cung thăm dò một vài tin tức, các người biết vậy là được rồi".

"Muội mà chịu làm thuộc hạ của tên phong lưu vô dụng đó á" Mộ Dung Xuất trên mặt viết to ba chữ 'không thể tin', Lam Khanh Khanh gật đầu "sự tình ra sao ta sẽ nói sau với các người".

Diêu Chính Vũ gật đầu đưa mắt nhìn qua Bạch Nhi "có nên giết người diệt khẩu không? Tiếc thật là một cô bé khá ái", Bạch Nhi nghe xong sợ đến nổi mặt trắng bệch. Lam Khanh Khanh đánh hắt một cái "người muốn làm trò gì, người của ta lần sau bớt trêu ghẹo đi".

Bạch Nhi nuốn ngum nước bọt khó khăn nói "Khanh...Khanh rốt cuộc cô là ai, ai vậy hả?", "ta là ai không quan trọng quan trọng ta là người có năng lực bảo vệ cô ở chốn ăn thịt người này và ta cũng coi cô là người của ta. Cho nên nếu cô dám phản bội ta thì cô muốn chết không được muốn sống không xong hiểu chưa, Hy phi là ví dụ cụ thể"

Bạch Nhi không nghĩ ngợi gật đầu, bất kể nàng là ai, là hồn thể ma vương hay tiên nữ hạ phàm thì vẫn là người duy nhất tốt với cô. Nàng chính là người thay mình trả thù, cùng mình trốn quét tước ngôi chơi, là người tuy có lúc điên điên khùng khùng nhưng chưa hại cô bao giờ, vậy có gì cô phải phản bội nàng.

"Chắc Hy phi đúng là do muội chinh a" Mộ Dung Xuất vuốt cằm, Diêu Chính Vũ nhìn nàng hỏi "Khanh Khanh gần đây muội có đặt tội với ai không?". "Sao huynh lại hỏi vậy?" Lam Khanh Khanh cau mày lại là ai muốn hỏi thăm nàng sao?

"Bây giờ đang có rất nhiều người điều tra lý lịch và tung tích của muội đấy", "chắc ai vậy nhỉ, gần đây trừ Hy phi ra thì không còn ai khác nha"

nàng vắt óc suy nghĩ. "Vài hôm trước người của tứ vương gia Phong Nguyệt Hoành Ân đã phái người đi điều tra muội, một nhóm người khác đã nhờ đến Nghi ám. Mặt khác bên Huyết Ưu cung và ngũ vương gia Phong Nguyệt Quân Y cũng đang điều tra muội".

"Chà ta nổi tiếng vậy?" Lam Khanh Khanh chống cằm tay gõ nhịp trên bàn, Phong Nguyệt Vô Thần người được lắm còn dám điều tra ta. "Ta đã phong tỏa tin tức về muội rồi, có gì cứ tìm Phùng công công hay Hoắc Y thủ lĩnh cấm y vệ họ sẽ phục tùng muội, bọn ta đi đây" Diêu Chính Vũ đứng dậy đưa cho nàng một chiếc lệnh bài màu lục bích "đây là lệnh bài thể hiện thân phận của muội đừng làm mất, khi nào rồi đến Túy Yên lầu"

Nói xong Diêu Chính Vũ cùng Mộ Dung Xuất phi thân rời đi, Lam Khanh Khanh nhìn lệnh bài khắc mấy chữ nhỏ 'Dạ Nguyệt sơn trang _ thập nhị tiểu thư' bên cạnh còn khắc hai chữ 'Khanh Nhi'. Nàng nhét lệnh bài vào áo bữu môi, cái gì mà Khanh Nhi chứ, tên nghe yếu đuối chết đi được.

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam

www.dtv-ebook.com

Q1.Chương 33. Báo Thù

"Ồ vậy nói cách khác là cô bắt đắ dĩ phải thuộc về hai phe, vừa là thập nhị tiểu thư Dạ Nguyệt sơn trang vừa là thuộc hạ của tam vương gia cài vào cung, lai lịch lớn nhĩ" Bạch Nhi cầm cây chổi vừa quét tước vừa nói. Cô quay đầu lại nhìn Lam Khanh Khanh đang ngồi dưới tán cây lê thăm thở dài một hơi ngồi xuống bên cạnh nàng.

Bạch Nhi nhìn Lam Khanh Khanh hồi lâu mới dè dặt mở miệng "cô nói thân phận cho ta biết hết, ờ cô không sợ ta phản bội cô sao?". "Dùng người thì phải tin, không tin không dùng người, ta cảm thấy cô sẽ không phản bội ta và ta cũng không cho phép điều đó xảy ra" nàng dựa vào tán cây chung thủy vẫn không mở mắt.

Làn gió nhẹ thổi qua làm rối tung loạn tóc xõa bên vai của hai người, Bạch Nhi càng thấy nghi hoặc "cô tin tưởng ta vậy sao?" bỗng cô chợt nhớ ra trợn mắt nhìn Lam Khanh Khanh thăm nghĩ sẽ không phải là vậy. Bạch Nhi lấp bắp hỏi "thuốc...cái thứ đen đen hôm qua cô cho ta uống...không phải chứ?"

Lam Khanh Khanh nhếch môi cười mở mắt ra "chính xác, ta thấy cô cũng rất thông minh" khuôn mặt Bạch Nhi trắng bệch "chỉ có điều gan quá bé".

"Cái...cái thứ đó là cái gì" Bạch Nhi khó khăn mở miệng, Lam Khanh Khanh nhìn vẻ mặt Bạch Nhi khẽ cười nói "đó là Tuyến Tình Cổ hạ vào

người khác phải dùng máu của người hạ cổ làm thuốc dẫn, ba tháng một lần phải dùng thuốc để làm an tĩnh kinh mạch nếu không...". "Nếu không thế nào?" Bạch Nhi hoảng sợ, "nếu không kinh mạch sẽ đứt đoạn đến chết, cô yên tâm chỉ cần mỗi kì uống thuốc đúng hạn và không phản bội người hạ cổ cô sẽ bình an vô sự".

Bạch Nhi hoàn toàn suy sụp, Lam Khanh Khanh vỗ vai cô "yên tâm ta sẽ không giết cô đâu, đây chỉ phòng trường hợp cô lọt vào tay kẻ xấu thôi", Bạch Nhi khó có thể chấp nhận trong thân thể mình bị người ta hạ cổ cứ nhìn Lam Khanh Khanh chăm chăm.

Khoé mắt Bạch Nhi đỏ hoe cô uất ức khóc "huhu...sao cô lại đối xử với ta như vậy huhu...từ nhỏ ta đã bị bệnh không chữa khỏi...hức hức...bây giờ cô còn hạ cổ ta hức...hức giờ phải làm sao đây...huhu". Lam Khanh Khanh vỗ vai cô "ta biết, ta biết ta sẽ không hại cô ha" có phải quả tàn nhẫn với cô bé này không nhỉ, dù sao cô ấy cũng mới mười sáu tuổi, mặc kệ vì cô ấy đành làm người xấu vậy.

Bạch Nhi lau lau nước mắt khịt khịt mũi nhìn nàng "ta giờ bị cô hạ cổ rồi cho nên tính mạng ta phải do cô bảo quản đó". Lam Khanh Khanh cười cười "được rồi có ta, ta sẽ không để cô đi châu diêm vương sớm đâu", Bạch Nhi liếc xéo nàng một cái hừ lạnh quay mặt đi.

Lam Khanh Khanh cười cười kéo Bạch Nhi đứng lên "được rồi đứng lên nào tên hoàng thượng chết tiệt kia sắp về rồi, hay cô muốn bị đánh năm mươi đại bản?". Bạch Nhi nghe cô nói vội vàng đứng bật dậy xách chổi lôi kéo Lam Khanh Khanh "mau mau quét lẹ đi đừng có mà lười biếng đó", nàng chỉ biết cười gượng.

Ở một nơi nào đó

"Thủ lĩnh chẳng nhẽ bỏ qua cho ả tiện nhân đó sao?" một tên vẽ mặt hung tợn xách đại đao bất bình đập bàn, "hừ chỉ là một ả đàn bà thôi mà để lão tử đi chém ả vài phát báo thù cho tướng quân"

Tên thủ lĩnh cao to ngồi trên ghế cao nhìn hơn ba mươi tên cao thủ đi theo tướng quân may mắn thoát khỏi trận đồ sát do Lam Khanh Khanh gây ra. Bọn họ nhìn thấy mặt nàng mà cho người vẽ lại đi điều tra lại không có manh mối, "ả đàn bà này xem ra không dễ đối phó, ngay cả Dạ Nguyệt ở trung nguyên còn tìm không được, ả đàn bà này là ai?".

Một tên tai to mặt lớn đập đại đao xuống đất "khốn khiếp chỉ là một con đàn bà phiền phức vậy sao?", "ta từng thấy ả ra tay lúc đi cùng tướng quân, thân thủ khá nhanh nhẹn", "con mẹ nó lão tử không sợ đàn bà" một trận huyên náo nổi lên, ai ai cũng muốn xé xác Lam Khanh Khanh ra trăm mảnh.

"Câm miệng hết đi" tên thủ lĩnh đập bà quát, một tên phía dưới cầm bức mật thám nói "thủ lĩnh tìm được ả rồi, mật thám của chúng ta trong hoàng cung Phong Nguyệt nói ả là cung nữ quét tước ở ngự thư phòng".

Tên thủ lĩnh hít mắt nghiêng răng nghiêng lợi "thì ra người của Phong Nguyệt phái tới, hừ xem ra ngày tàn của người tới rồi", bọn thuộc hạ cười ha hả. Tên thủ lĩnh hưng phấn nói khuôn mặt đầy vẻ khát máu "mau liên lạc với người trong cung, chờ ngày thích hợp đột nhập vào giết ả dùng máu tế vong linh những người đã chết".

Lam Khanh Khanh và Bạch Nhi vừa về phòng đã thấy có một thái giám đứng ở cửa, Bạch Nhi nhỏ giọng nói "đó là Phùng công công bên cạnh hoàng thượng". Nàng gật đầu đi đến gần Phùng Liên cùng Bạch Nhi hành lễ "Phùng công công có chuyện muốn nói với nô tỳ sao?".

Phùng Liên nhìn xung quanh một lượt rồi cười "mời vào trong", nàng cùng hai người họ đi vào trong căn thán đóng cửa lại. Phùng Liên quỳ xuống hành lễ "thập nhị tiểu thư, thuộc hạ là Phùng Liên", Lam Khanh Khanh nhìn hắn chưa vội bảo đứng lên.

Phùng Liên cười khổ biết nàng đang phạt mình vẫn duy trì quỳ nói "trong hoàng cung có một nhóm người đang rục rịch có lẽ nhắm về người". Lam Khanh Khanh gật đầu "ta biết rồi, họ muốn chơi, ta chơi cùng họ, dù sao trong cung đạo này cũng đang buồn chán".

Nàng nhìn hắn thở dài "thật thà thật, đứng lên đi đừng nói ta ý quyền ăn hiếp người", Phùng Liên đứng dậy cười cười "không dám". Lam Khanh Khanh tò mò hỏi "Phùng Liên, người thật sự vì Dạ Nguyệt mà bị thiến à" hắn nhìn nàng mất tự nhiên "à nhầm phải gọi là tịnh thân vì Dạ Nguyệt, phải không?".

Phùng Liên xoa xoa mũi "thật ra thuộc hạ không có tịnh thân thật"

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1. Chương 34. Khơi Dậy Sát Ý

Phùng Liên cảm thấy không đúng lắm cho dù hẳn là thuộc hạ của nàng thì cũng là nam nhân nói mấy cái thể loại này cũng hơi kì quái.

Lam Khanh Khanh nhìn hẳn phì cười "người thật ngây thơ nha", Bạch Nhi nhìn Phùng Liên rồi lại nhìn Lam Khanh Khanh, sao xung quanh nàng toàn kẻ tai to mặt lớn không thể đắc tội vậy nè.

Lam Khanh Khanh vỗ vai Bạch Nhi "sau này rồi sẽ quen, bên cạnh ta không có người vô dụng" Bạch Nhi gật đầu nàng nói tiếp "đi theo ta phải rèn luyện cái gan to một chút, mặt dày một chút, bỉ ổi vô sỉ một chút đừng ngây thơ quá".

Phùng Liên phì cười hướng nàng hơi khom người "thuộc hạ đi trước" nàng ngó lơ hẳn thuận miệng nói "không tiền". Phùng Liên thầm nghĩ xem rốt cuộc mình có nhận nhầm người không, nữ nhân trước mặt mà chính là tu la khát máu hạ gục hơn trăm cao thủ Dạ Nguyệt, lạnh lùng không biết cười á? Chậc năm nay heo nái leo cây rồi, chuyện gì cũng xảy ra được.

Đêm khuya thanh vắng

Ánh trăng đêm nay bị mây che phủ một nửa, khuôn trời đầy u ám báo hiệu điều không lành. Cơn gió lạnh thổi đến.

"Khanh Khanh cô nói hôm nay bọn, bọn họ sẽ đến à" Bạch Nhi hoảng sợ ngó ngang ngó dọc, Lam Khanh Khanh vỗ vai một cái "có ta đây cô không chết dễ dàng đâu". Nàng đưa mắt nhìn ra cửa sổ bị gió thổi bật ra cười lạnh "đến rồi".

Lam Khanh Khanh kéo Bạch Nhi ra sau lưng mình nhìn ra cửa sổ nói "người các người muốn giết là ta, chắc các người không bị ối đến mức giết người vô tội hay bắt giữ con tin chứ". Ngoài cửa sổ xuất hiện vài bóng đen cao to, một tên đứng đầu nói "bọn ta không bị ối đến mức đó".

Lam Khanh Khanh nhúng nhúng vai giọng nói lạnh lạnh mang theo vẻ châm biếm "à thì ra vì hôn quân mà giết cả nhà người ta cường hiếp dân nữ đến chết là việc sáng suốt à". Tên đó cầm đại đao giơ lên "đừng nhiều lời hôm nay ta phải lấy máu người tể tướng quân".

"Khoan đã" Lam Khanh Khanh chặn lại lạnh lùng nói "trong đây chật hẹp đánh không đã tay, ra ngoài". Nàng quay sang Bạch Nhi mặt mũi tái mét cười "bọn họ tìm ta, không giết người đâu, sợ gì chứ!", Bạch Nhi nhìn ra cửa sổ đếm khoảng ba mươi bóng đêm cao lớn đứng ngoài đó có hơi lo lắng "cẩn thận".

Lam Khanh Khanh cười xoay người lại phi ra ngoài lập tức có gần ba mươi người vây lấy, nàng rút Khổng Y kiếm ra vuốt nhẹ "đúng lúc ta chưa dùng, lấy máu các người rửa trước vậy".

Nói rồi Lam Khanh Khanh lạnh lùng quét mắt một cái Khổng Y kiếm trong tay như có linh tính phát sáng uốn lượn theo mỗi cái phát tay của nàng. Bọn hăn y nhân nhìn nhau gật đầu vung đại đao xông lên hướng nhằm vào nàng ra sức chém, nàng khinh thường nhìn bọn thô lỗ suốt ngày đi theo tên tướng quân bại hoại võ công chẳng ra gì ngay cả binh thư yếu lược cũng chưa bao giờ động tới còn muốn vác xát đến báo thù.

Lam Khanh Khanh điểm chân xoay nhẹ người vận khinh công bay lên đáp xuống điểm mũi đao của bọn họ chụm lại, bọn họ thấy nàng đứng trên mũi đao mà nhẹ như vậy có chút hoảng hốt lật đại đao. nhưng họ nhanh nàng càng nhanh hơn chỉ thấy trên cổ lạnh lạnh rồi ngã xuống đất, chưa biết gì đã chết.

Lam Khanh Khanh tiếp đất lật nhẹ thanh kiếm trên tay máu theo chiều kiếm mà nhỏ xuống đất, trời bắt đầu có giông mưa theo đó mà rơi, mưa càng ngày càng lớn sát khí trên người nàng vẫn không giảm. Bọn người còn lại vẫn không sợ chết xông lên, nàng ngấn mặt trong mắt đầy vẻ khát máu cùng nỗi hận như thể quay lại cái ngày nhìn người thân chết, như thể tận mắt thấy lại cảnh hoàng cung Mông Cổ tràn ngập máu tươi.

Lam Khanh Khanh khẽ nhếch môi tựa như một cơn gió nhanh như chớp lướt qua bọn người đang đánh tới, vung kiếm một đường thẳng chưa kịp định thần thì bọn họ đã ngã xuống, giữa sân rộng lớn chỉ còn mình nàng cầm kiếm đứng cô độc. Sấm chớp vừa nổ ánh sáng nhàn nhạt phát họa lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, mưa càng ngày càng lớn cả thân hình nàng ướt sũng nhưng nàng vẫn đứng đó.

Là do bọn họ làm nàng gợi nhớ lại những chuyện đó, đáng chết!

Máu hoà vào nước mưa tanh nồng, Bạch Nhi đứng ở cửa nhìn bóng dáng nhỏ nhắn đang đứng trong mưa, nàng rốt cuộc đã trả qua những chuyện gì mà khiến một cô bé mười sáu tuổi biến thành tu la khát máu như thế. Bạch Nhi nhìn bản thân rồi lại nhìn nàng, cô xách váy đội mưa chạy ra chỗ nàng đứng kéo nàng vào phòng.

Bạch Nhi vỗ vỗ mặt Lam Khanh Khanh "này không phải giết người đến hoá điên rồi chứ", nàng vẫn đang trong trạng thái đầy sát khí đưa mắt nhìn Bạch Nhi làm cô giật bản mình. Lam Khanh Khanh thu hồi sát khí nhìn ba mươi cái xác chất ngoài sân hỏi "sợ không?".

Bạch Nhi nhìn ra ngoài đó gật đầu "có hơi sợ, mà không sao ta không vô dụng đến vậy", Lam Khanh Khanh hơi ngạc nhiên đùa "vậy cô đi dọn dẹp mấy cái xác đó đi". Bạch Nhi giật mình lùi ra sau mấy bước "chuyện...chuyện này", nàng phì cười "được rồi đóng cửa lại ngủ đi" nàng dừng một chút thần bí nói "đóng chặt vào một chút kéo oan hồn đi vào được thì...". Bạch Nhi rùng mình một cái nhanh như chớp bay ra đóng hết cửa lại còn cài then thật chắc.

Lam Khanh Khanh ngồi đó che miệng cười, Bạch Nhi quay lại thấy nàng cười biết mình bị ghẹo lập tức giậm chân nổi giận "Lam Khanh Khanh cô giỏi lắm dám ghẹo ta, cô...cô..."

"Oan hồn còn phải xem tìm ai, ta không sợ thì cô sợ cái quái gì? Ngoan đi ngủ đi ta đi thay y phục" Lam Khanh Khanh đứng dậy đi vào dục phòng "có ta ở đây sợ gì chứ!".

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1.Chương 35. Mượn Dao Giết Chuột

Lại là một ngày mới, nắng vẫn lên chim vẫn hót gió vẫn thổi dừng như nơi này chưa từng xảy ra chuyện gì.

Bạch Nhi đưa tay định mở cửa bỗng khựng lại, cô rụt ray về nhìn Lam Khanh Khanh "Khanh Khanh ta mới nhớ hôm qua...", Bạch Nhi chưa nói hết câu nàng đã đi đến mở tung cánh cửa ra. Bạch Nhi trợn tròn mắt há hốc mồm nhìn trước sân sạch sẽ, không có lấy một chiếc lá nói chi là cây người, cả một vết máu cũng không có.

Lam Khanh Khanh gõ đầu cô một cái "cô xem Dạ Nguyệt là gì? Đến chuyện này mà không làm xong thì dẹp bản hiệu luôn đi", Bạch Nhi câm nín, Dạ Nguyệt sơn trang có bản hiệu sao?.

Từ phòng ốc của cung nữ quét tước đến ngự thư phòng phải đi qua thủy đình phía nam hậu hoa viên, phía tây ngự thư phòng trùng hợp lại có một rừng trúc nhỏ bọn nàng cũng đi ngang qua. Lam Khanh Khanh vừa đi tới bìa rừng liền dừng lại nhìn rừng trúc một hồi mới đi vào trong.

Bạch Nhi kéo Lam Khanh Khanh lại "cô đi đâu vậy?", nàng không nói đi thẳng vào trong, Bạch Nhi hơi do dự cũng xách váy chạy theo. Đi đến giữa rừng trúc Lam Khanh Khanh dừng lại "ra đi", nàng vừa dứt lời liền có một bóng người xuất hiện, tuy Bạch Nhi đã chuẩn bị tinh thần vẫn hoảng sợ.

Nam tử đó hướng Lam Khanh Khanh hơi khom người "thập nhị tiểu thư", nàng đưa mắt nhìn hắn từ trên xuống dưới rồi từ dưới lên trên. Hắn chính là Hoắc Y thủ lĩnh đội cấm vệ quân cũng chính là người của Dạ Nguyệt cài vào cung phòng một số trường hợp. Lam Khanh Khanh vượt cấm cười lạnh xoay người định rời đi "không phục thì đừng phục tùng"

Hoắc Y sững sốt đưa mắt nhìn nàng một lượt không ngờ lại bị nàng vừa nhìn đã thấu, tuy không phục nhưng vẫn cố làm vẻ mặt hòa hoãn "người là thập nhị tiểu thư sao thuộc hạ dám không phục tùng". Nàng nhếch môi cười lạnh "thứ ta cần là lòng trung thành, người cảm thấy không phục ta không ép buộc".

Hoắc Y vốn là người không câu nệ lễ tiết lại thích làm việc bản thân cho là phải, không phục chính là không phục chỉ khi nàng thật sự khiến hắn khâm phục hắn mới dốc lòng theo nàng.

Hắn hừ một tiếng rõ khinh thường "không dám", Lam Khanh Khanh nhúng vai "trong lòng người nghĩ gì người là người rõ nhất, một nữ tử chân yếu tay mềm sao có thể trở thành thập nhị đương gia của Dạ Nguyệt chứ. Nàng không biết chừng còn là gian tế, khát máu lạnh lùng ở điểm nào? Mấy hôm nay thấy nàng hết như kẻ điên, không có khí chất".

Lam Khanh Khanh dừng một chút quay lại hỏi "có đúng không?", Hoắc Y nheo mắt bất ngờ rút kiếm ra tay, nàng giương môi đầy Bạch Nhi ra trách để cô bị vạ lây rồi xoay người tránh. Hoắc Y chỉ kiếm về phía nàng "ra tay đi", Lam Khanh Khanh nhúng vai "không cần" nàng nói bình thản như không phải nàng đang giao chiến mà đang xem kịch.

Hoắc Y lật thanh kiếm hướng nàng đánh tới, Lam Khanh Khanh cười nhẹ dạo đây nàng có luyện vài thứ gì đó mà Phong Nguyệt Vô Thần đưa hôm qua bây giờ có thể thử rồi.

Lam Khanh Khanh chờ kiếm gần chạm vào người mới vận khinh công bay lên đảo người đứng phía sau hăn, Hoắc Y trở người chém ngang ra sau lưng nàng chỉ cười cúi người đá một chân lên. Hăn dùng kiếm chặn lại nàng liền mượn thể kiếm vận khinh công bay lên lần nữa .

Hoắc Y ngạc nhiên nhanh chóng bình tĩnh đưa kiếm lên đỡ, Lam Khanh Khanh dùng mũi chân đứng giữa thanh kiếm. Hăn dùng nội lực truyền vào kiếm, nàng cau mày nhanh chân phi lên ngọn trúc gần đó bấu môi "lại là nội lực, bà đây mà có nội lực thì đừng hòng hù ta".

Hoắc Y nghe nàng nói không có nội lực thì khẽ cau mày vung kiếm chém đứt ngọn trúc, nàng nhấc chân một cái tiếp đất an toàn. Hăn đứng trước mặt chia kiếm vào ngay vị trí tim nàng "thì ra chỉ có vậy", Lam Khanh Khanh đưa tay phiếm nhẹ lưỡi kiếm "ngươi, cũng chỉ có vậy".

Hăn chưa kịp nghe lọt tai câu nói của nàng đã thấy trước mặt trống rỗng, cảm giác trên cổ có vật lạnh lạnh tựa kim loại "sao? Ta nói đúng nhỉ?". Lam Khanh Khanh không biết từ khi nào đã đứng phía sau hăn chủ thủ trong tay bất cứ lúc nào cũng có thể cắt động mạch chủ.

"Chậc đánh nhau, thảo nào gây tiếng động lớn thế" Phùng Liên chấp tay đi vào nhìn thấy dấu tích đánh nhau cười khở "biết ngay mà, các vị không sợ bị phát hiện à". Lam Khanh Khanh thu lại chủ thủ nhúng vai "không phải ta, là hăn làm đấy"

Phùng Liên lờm Hoắc Y một cái hướng Lam Khanh Khanh nói "tìm ra kẻ tiếp tay rồi, chúng ta có nên diệt có tận gốc không?", Lam Khanh Khanh lắc đầu cười vô lại "không cần chúng ta ra tay, hoàng cung Phong Nguyệt ắt phải để bọn họ giải quyết".

Phùng Liên hiểu ra cười "thì ra là mượn dao giết người", nàng đưa ngón trỏ lên lắc lắc "sai, là mượn dao giết chuột, bọn họ không xứng là người, chỉ trách mệnh cha mẹ sinh ra còn dài ai bảo lại đối nghịch với ta".

Lam Khanh Khanh trở nên lạnh lùng tàn khốc, hàn khí bức người tỏa ra là người khác không lạnh mà rung "ta không cần những thứ không muốn làm người mà cứ làm chuột, sống chỉ chật đất chi bằng ta thành toàn cho chết sớm. Bên cạnh ta không cần có vô dụng, yếu đuối hay những con chuột không biết sống chết kia".

Nói xong nàng kéo Bạch Nhi đi, Phùng Liên bất giác đứng xa Hoắc Y ra một chút, Hoắc Y cau mày "làm gì?", hắn thành thành thật thật nhìn hắn đầy thương hại nói "sợ vạ lây".

Phùng Liên vỗ vai hắn một cái "người anh em, ta hy vọng người có thể mạnh khỏe sống tốt quãng thời gian này", hắn nghĩ nghĩ tuy hắn gặp vị đương gia này chỉ có một lần nhưng nàng là người có thù tất báo cho nên tránh xa Hoắc Y một chút thì hơn.

Trên đường đến ngự thư phòng Lam Khanh Khanh đi ngang qua một tiểu thái giám, nàng hơi khựng lại, trước mặt hắn nhét vào tay áo hắn một mảnh giấy. Đi tiếp một quãng Bạch Nhi mới mở miệng hỏi "Khanh Khanh đây là có ý gì?", nàng chỉ nhàn nhạt mở miệng nói bốn chữ

"Mượn dao giết chuột"

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1. Chương 36.

Phong Nguyệt Vô Thần cầm mảnh giấy trên tay nghĩ nghĩ rồi đưa lên ngọn đèn đốt. Thiên đứng bên cạnh hỏi "chủ tử nếu lời này là thật vậy có nên..." Phong Nguyệt Vô Thần đưa tay lên ý bảo hãy đừng nói gì, ngay lúc đó Huyền đi vào.

"Chủ tử đêm qua hình như nơi ở của Lam Khanh Khanh xảy ra chuyện gì đó" Huyền bẩm báo, "chuyện gì?" Huyền lắc đầu chán nản "điều tra không được". Vân đồng cảm vỗ vai hân "quen đi là vừa những chuyện về nàng ta ta phát hiện trừ phi nàng mở miệng nếu không chẳng moi ra được gì đâu", "vậy thì cứ đi hỏi nàng ta đi".

Thiên cau mày nhìn hai tên không biết từ khi nào nhiều chuyện hân lên kia rồi lại nhìn Phong Nguyệt Vô Thần "chủ tử người nghĩ sao?". Phong Nguyệt Vô Thần vuốt cằm cười "chuyện này để hoàng huynh của ta lo đi" Vân mắt thấy Phong Nguyệt Vô Thần đi ra ngoài liền hỏi "chủ tử người đi đâu?".

Huyền nhanh nhẹn vội kéo Vân lại "chủ tử đi gặp nàng ta người đi theo làm gì?", Thiên lắc đầu "muốn đi Tuyền Ẩn các, Ám bảo hay khẩu vị nặng hơn thì cứ tự nhiên" hai người rùng mình ngoan ngoãn im lặng, Thiên liếc xéo bọn họ rồi đi theo Phong Nguyệt Vô Thần.

Lam Khanh Khanh uể ỏi cùng Bạch Nhi vác chổi về phòng, nàng nhìn một lượt căn phòng nhỏ giường môi cười không định bảo Bạch Nhi ra ngoài mà còn kéo cô ngồi lại

Bạch Nhi khó hiểu nhìn nà "Khanh Khanh cô muốn nói gì với ta à?", Lam Khanh Khanh nhúng vai thản nhiên rót trà uống "không có gì chẳng qua trong phòng lại có chuột".

Bạch Nhi giật mình, chuột? Chẳng lẽ lại là bọn tối qua sao, chưa để cô suy nghĩ đã có một giọng nói mang vẻ trêu đùa truyền ra "thì ra trong mắt người bản vương là chuột nha". Lam Khanh Khanh nhếch môi tiện tay ném ly trà sang đó "à vương gia muốn làm chuột sao?ta nói rõ ai sao?".

Phong Nguyệt Vô Thần cầm lấy ly trà nàng ném đưa lên môi uống, trong lúc Bạch Nhi còn đang ngơ ngác đã thấy Lam Khanh Khanh đập bàn đứng dậy quát "này trà đó ta uống rồi đấy". Phong Nguyệt Vô Thần cười đi đến đặt ly xuống "không sao, bản vương không ngại bẩn".

Bạch Nhi ngơ ngác nhìn Phong Nguyệt Vô Thần lại nhìn Lam Khanh Khanh ú ớ "tam vương gia...Khanh Khanh, hai...hai người...". Phong Nguyệt Vô Thần Thần nheo mắt "ai đây?", "người của ta, người quản?" Lam Khanh Khanh nhìn hắn đầy kiêu khích.

Nàng nhìn ra ngoài cười cười "dạo này chỗ ta có vài con chuột, lén la lén lút ta còn tưởng chuột đập chết không ai đền đâu", Thiên nấp ở cổ tối biết nàng ám chỉ mình nên hiện thân. Bạch Nhi xuýt nữa té ngã, không nói nên lời nhìn ba người trong phòng, thì ra người mình đi theo lại có lai lịch kinh hãi đến vậy.

Lam Khanh Khanh lờm hai người một cái ngồi xuống "tìm ta có chuyện gì?", Phong Nguyệt Vô Thần cũng ngồi xuống vẫn bộ dáng phong lưu thường ngày "tối qua gặp chuyện gì à, có cần bản vương giúp không?".

Khoé môi Lam Khanh Khanh giật giật ho khụ khụ vài tiếng nghiêm chỉnh mở miệng "chủ nhân cao quý người làm ơn đừng để cái vẻ mặt này nói chuyện với ta được không, chắc nhìn không quen nha". Chỉ chốc lát Phong Nguyệt Vô Thần vẻ mặt u ám nghiêng người về phía nàng "người cảm thấy bản vương như thế nào sẽ tốt hơn?".

Lam Khanh Khanh cảm thấy cò mùi nguy hiểm lập tức dịch người có ý định chạy trốn, nàng đưa mắt cẩn thận nhìn hắc cười lấy lòng "hắc hắc, vương gia đại nhân, người vốn anh tuấn tiêu sái là nam nhân được nữ nhân thầm thương trộm nhớ. Bởi vậy cho nên người như thế nào đều chuẩn cả haha, khi nãy ta lỡ lời".

Phong Nguyệt Vô Thần nhìn thấu ý định của nàng đưa tay vòng qua eo kéo nàng lại cười đến vô cùng nguy hiểm "lỡ lời sao?". Lam Khanh Khanh gật đầu như gà mổ thóc, nàng liếc nhìn sang Thiên đang đứng gần đó cầu cứu hắc lại ngó lơ như không thấy nàng đang nhìn. Nàng lại đưa mắt nhìn sang Bạch Nhi, Bạch Nhi cảm thấy vị tam vương gia thường ngày trên hoa ghẹo nguyệt này hơi nguy hiểm nên từ chối cho ý kiến.

Lam Khanh Khanh dẫu môi buồn bực nhìn hai người thấy chết không cứu kia lăm lăm bầm bầm "đáng ghét đồ thấy chết không cứu, ta không coi các người là bạn nữa, cmn đồ...đồ...đồ nhát gan, hèn hạ Phong Nguyệt Vô Thần chết tiệt". Nàng đưa mắt trừng Phong Nguyệt Vô Thần một cái đang mắng Bạch Nhi và Thiên cũng mắng lây qua hắc.

Phong Nguyệt Vô Thần nhìn biểu hiện đáng yêu của nàng khẽ cười buông nàng ra đưa tay gõ lên trán nàng một cái "gần đây ta nghe người lợi hại lắm, vẫn vậy!". Lam Khanh Khanh ngời thẳng dậy bĩu môi "đạo cao một thước ma cao một trượng, ta tuy mặt dày nhưng vẫn không vô sỉ bằng người".

Bạch Nhi nghe nàng nói vậy che miệng cười "nếu là người khác thì sẽ cho là cô bị tâm thần đấy", Thiên nhìn nàng lắc đầu, lúc giết người nàng rất

được tại sao những lúc này nàng lại giống kẻ không bình thường thế nhỉ, không hiểu nổi tại sao chủ tử lại chọn nàng.

Lam Khanh Khanh lờm Bạch Nhi hất cằm kiêu ngạo "bà đây mà không điên thì mộng người nở hoa rồi nhé", Phong Nguyệt Vô Thần lắc đầu nhìn cô nàng kia không biết tại sao vừa vào cung mấy ngày đã biến thành thế này.

Hắn thở dài hỏi "tối qua có chuyện gì?" nàng thản nhiên trả lời "giết vài con chuột", hắn nhếch môi cười "người giữ thư cho ta là mượn dao giết...chuột?".

Lam Khanh Khanh nhéo miệng cười "thông minh, ta biết người sẽ làm nhanh gọn lẹ, thế nào?"

Phong Nguyệt Vô Thần lờm nàng một cái đứng dậy có ý ra về "hoàng cung có gian tể thì phải để hoàng huynh của ta giải quyết, người trong thời gian này đừng gây chú ý". Lam Khanh Khanh thấy hắn vừa ra đến cửa mới sực nhớ "này Phong Nguyệt Vô Thần người tốt nhất đừng điều tra ta".

Phong Nguyệt Vô Thần hơi khựng lại, tin tức cũng nhanh thật, rốt cuộc nàng có thân phận gì?

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1. Chương 37. Nữ Tử Chốn Thâm Cung

Ngày hôm sau hoàng cung truyền tin hoàng thượng bắt được gian tế của tiên vương Mông Cổ cài vào cung, tân vương Mông Cổ Nam Liệt vương biết tin liền chuyển lời xin lỗi dâng lễ vật long trọng. Nam Liệt vương cáo bận vừa lên ngôi bận rộn, hẹn có dịp sẽ gặp tặng giao hảo hai nước.

Lam Khanh Khanh cùng Bạch Nhi ôm chõng ngồi trước bật thềm ngự thư phòng "người nói xem có phải trong cung dạo này hơi chán không?" nàng thở dài chống cằm. Bạch Nhi lắc đầu "ta thấy bây giờ mới an ổn, không có phi tần hay nhóm người nào đến báo thù".

"Ta chính là muốn mấy người đó đến tìm ta đây" Lam Khanh Khanh càu nhàu đã thấy Phùng Liên từ xa đi tới. "Người là cung nữ quét tước Lam Khanh Khanh?" Phùng Liên nhìn xung quanh thấy giọng hỏi, nàng phối hợp theo gật đầu "là nô tỳ, công công có gì chỉ bảo?".

Phùng Liên nói "Lương chiêu nghi muốn gặp người", Lam Khanh Khanh cau mày nàng quen cái Lương chiêu nghi gì đó sao? "Mời công công dẫn đường".

Lam Khanh Khanh thấy Bạch Nhi ở bên cạnh lo lắng liền cho cô một ánh mắt an tâm rồi đi theo Phùng Liên. Đi được một quãng lại nghe Phùng

Liên nói nhỏ "Lương chiêu nghi nổi tiếng không màn thế sự, nhưng thực chất là một người âm hiểm", nàng cười lạnh không nói gì.

Phùng Liên dẫn Lam Khanh Khanh đến Trúc Yên cung, nàng bước vào chánh điện liền có một cung nữ ra tiếp đón, cung nữ đó mời Phùng Liên trở về rồi dẫn nàng vào phòng trong.

Nữ nhân vận dịch y hoa hoa lệ lệ nửa năm nửa gối trên ghế quý phi vuốt ve cái ly trên tay đuôi mắt lướt nhìn Lam Khanh Khanh "người là Lam Khanh Khanh?". Lam Khanh Khanh nhúng vai gối đại vào ghế đối diện "tìm ta có chuyện?".

Lương chiêu nghi gối dậy kéo dịch y ngay thẳng trang sức trên đầu cô ta cũng đứng đưa, nàng đưa mắt đánh giá Lương chiêu nghi một lát lắc đầu "đáng tiếc".

Lương chiêu nghi cười nhẹ mọi cử chỉ đều đoan trang tao nhã "người nói bản cung?", nàng cười cầm ly tràn lên nghịch trong ta lơ đãng nói "đúng vậy".

Lam Khanh Khanh buông chiếc ly trong tay xuống "người rất xinh đẹp nhưng lại sống cái nơi thâm cung nhàm chán này thật đáng tiếc", Lương chiêu nghi cười quyến rũ "vậy người nói ta nên làm sao?". "Ngoài kia còn biết bao nhiêu niềm vui thú, tươi đẹp hơn nơi nhàm chán này, thanh xuân của nữ nhân tươi đẹp như vậy lại chưa nở đã chết, đáng không?" nàng cười như không cười nhìn cô ta.

Lương chiêu nghi trầm mặt giây lát rồi ngẩng mặt lên nhìn nàng "chuyện của ta không cần người quản, chỉ cần người theo ta, giúp ta lên ngôi hậu ta sẽ chiếu cố người thật tốt". Lam Khanh Khanh nhướn mày "tại sao?", "vì trong cung này ta có thể bảo vệ người".

Lam Khanh Khanh cười lạnh "người nghĩ ta sẽ đồng ý? Sai, người vì chuyện Hy phi mà tìm ta cho rằng ta sẽ có ích với người, nhưng xin lỗi ta

không thích li chuyện bao đồng". Nói xong nàng quay đi thẳng ra cửa, nàng khựng lại một chút không quay đầu nói "ta không cần ai bảo vệ" nàng nhếch môi lạnh lùng buông một câu "nhưng nếu ai động đến ta thì...đừng mong sống tới già".

Lam Khanh Khanh ra khỏi cung Trúc Yên cung đi dọc theo đường lót đá vòng một vòng lớn qua hồ Bích Lam về ngự thư phòng, nàng dừng bước bên cây bạch quả gần đó mang vẻ mặt chán ghét nhìn khung cảnh kia.

Bên hồ Bích Lam có vài nữ tử vận hoa phục rực rỡ xem như bọn họ đang bắt nạt nữ tử vận y phục màu vàng nhạt xinh đẹp. Lam Khanh Khanh tựa lưng vào cây bạch quả cau mày, tại sao bọn họ lại chỉ vì một nam nhân mà đấu đến ta sống người chết vậy chứ.

"Cảnh này trong cung cũng thường thôi" Lam Khanh Khanh giật mình quay đầu nhìn Phong Nguyệt Hoàn Ân đang chấp tay đứng phía sau nàng. "Tứ vương gia ngài thật rảnh rỗi ha" nàng mang vẻ mặt mỉa mai nhìn hắn, Phong Nguyệt Hoàn Ân lắc đầu "tại sao nàng gặp ai cũng toàn gây gỗ vậy?".

Lam Khanh Khanh nhúng vai "có sao? Ta chỉ thấy bọn họ đáng ghét", Phong Nguyệt Hoàn Ân lắc đầu "kể cả ta" "đúng". Nàng nói xong nhấc chân rời đi, Phong Nguyệt Hoàn Ân cười khổ đi theo phía sau nàng.

Hoàng cung tuy đẹp nhưng lại là ngục tù của tuổi thanh xuân, đáng tiếc!

Phong Nguyệt Hoàn Ân đi phía sau Lam Khanh Khanh đến ngự thư phòng mới dừng lại, Bạch Nhi thấy nàng quay về quá nổi vui mừng mà chưa kịp nhìn thấy người sau lưng nàng đã nhào tới "oa Khanh Khanh cô bình an về rồi".

Bạch Nhi chạy tới chẳng may vấp phải vạt váy theo quán tính hướng Lam Khanh Khanh mà té, Lam Khanh Khanh chau mày né sang một bên Bạch Nhi chưa kịp định thần đã lao vào Phong Nguyệt Hoàn Ân đứng phía sau nàng. Phong Nguyệt Hoàn Ân cũng không chú ý chỉ thấy có cái bóng dáng ai đó ngã về phía này liền tiện tay ôm lại.

Và tình cảnh chính là Bạch Nhi nằm trọn trong vòng tay Phong Nguyệt Hoàn Ân, Lam Khanh Khanh đứng một bên che miệng cười. Phong Nguyệt Hoàn Ân vội buông Bạch Nhi ra mất tự nhiên khụ khụ vài cái, Bạch Nhi cũng đỏ mặt cách xa hẳn ra cảm hờn tròng nàng.

Lam Khanh Khanh nhúng vai như muốn nói không phải lỗi của nàng, Bạch Nhi giậm chân bỏ đi, nàng nhìn Bạch Nhi rời đi cười không ngớt như có như không nói "uầy mạo phạm người ta rồi, người ta còn là nữ tử chưa có phu quân, chắc tuy là cung nữ cũng không nên khinh người nha".

Phong Nguyệt Hoàn Ân tuy biết bị nàng chơi xỏ nhưng cũng không khỏi đỏ mặt, hăn vờ như bình thản "bản vương có việc, cáo từ", nàng đứng phía sau vẫy vẫy tay "không tiễn".

Hai người này thú vị thật, ghép thành một đôi được không nhỉ?

Lam Khanh Khanh chấp tay ra sau lưng đi về phía Bạch Nhi đang giận dỗi cười cười không nói gì.

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1. Chương 38. Thịt Heo

Lam Khanh Khanh một thân y phục dạ hành đen tuyền bó sát thân đi lại trên nóc nhà giữa màn đêm dày đặc, nàng dừng trên một sương phòng gần tường thành hoàng cung.

Chắc tường này cũng không nhằm nhò gì, nàng chỉ cần phi thân qua thì có thể ra ngoài, chỉ có điều nếu mang theo người không có võ công thì không tiện.

Lam Khanh Khanh nghĩ nghĩ cuối cùng dùng khinh công đi tới khuôn viên phía đông bị bỏ hoang, nàng mở cửa một căn phòng xem như không tòi. Trong phòng không giống bề ngoài, từ cửa bước vào có một bức bình phong chắn gió, bên trong thấp đèn sáng rực.

"Người tìm thuộc hạ không biết có việc gì?" Hoắc Y đứng trong phòng cung kính nhìn nàng, Lam Khanh Khanh quét mắt một vòng căn phòng tặc lưỡi "ta muốn xuất cung một chuyến". Phùng Liên không biết ở trong phòng lúc nào hỏi "tiểu thư người muốn xuất cung sao?", nàng gật đầu "đúng, có vấn đề sao?"

Lam Khanh Khanh cảm thấy hơi thất vọng, chẳng phải mấy cuốn tiểu thuyết nàng đọc trong cung đều có mật thất thông ra ngoài sao? Sao đây lại không có nhỉ?

"Được vậy thuộc hạ sắp xếp cho người, khi nào người đi" Hoắc Y từ ngày bị nàng đánh đến phục sát đất, phải nói là coi nàng tựa thần tượng

kính trọng hơn cả kính trọng trong Dạ Nguyệt chỉ coi nàng là chủ tử. Lam Khanh Khanh nhéo miệng cười "ngày mai, các người chuẩn bị đi" lời còn chưa dứt đã thấy nàng tựa một cơn gió đi mất.

Bạch Nhi vương vai chạy lại góc lê ngồi xuống bên cạnh nàng "Khanh Khanh tối qua cô đi đâu à?", Lam Khanh Khanh không trả lời ngược lại hỏi "chuẩn bị thứ ta bảo chưa". Bạch Nhi khó hiểu đưa tay vỗ vào má mình "cô bảo ta lột cái này vào má làm gì?".

Lam Khanh Khanh cười khanh khách "lát nữa chúng ta sẽ bị đánh", Bạch Nhi tròn mắt, nàng nói tiếp "muốn xuất cung dạo chơi không?". Bạch Nhi gật đầu "nhưng làm sao...", nàng đặt ta lên môi bảo Bạch Nhi im lặng, nàng đưa mắt nhìn xa xa tựa như có vài người đi về phía này liền giương môi.

"Bạch Nhi này người nói xem hoàng thượng có gì tốt mà hậu cung ba ngàn giai lệ cứ đấu đá đến sứt đầu mẻ trán vậy chứ" Bạch Nhi kinh ngạc trừng mắt nhìn nàng "cô...cô nói gì vậy nhờ hoàng thượng nghe thấy thì chết đấy". Lam Khanh Khanh nháy mắt một cái bĩu môi "thì sao nha, dù gì cũng chưa tới giờ hạ triều, hân muốn ta không nói trừ phi mình không có".

Bạch Nhi nhè không hiểu cái nháy mắt đó có ý gì vội che miệng Lam Khanh Khanh lại "xuyết xuyết, cô nói nhỏ thôi mất đầu như chơi đấy", nàng hất tay Bạch Nhi ra cười cười "gan cô thật nhỏ nha". Bạch Nhi bất ngờ nhìn thấy mấy người kia càng ngày càng đến gần sợ đến muốn rút tim ra ngoài giật giật tay áo nàng "Khanh Khanh cô đừng nói nữa, mau...mau quét tước đi, hoàng thượng thấy sẽ bị đánh đấy".

Lam Khanh Khanh đè tay Bạch Nhi lại bảo cô đừng gấp cố ý nói to để bọn người đang tới nghe trọn "hoàng thượng cái thái gì đều là nam nhân bạc tình, để tước đó đi ta không làm việc cho kẻ phụ tình, hừ ta chính là muốn

làm bắn mắt hăn đấy, nếu được ta còn muốn đem hăn đi trầm lòng heo", nàng nhớ không nhầm nữ tử không trinh phải đi trầm lòng heo nha

"Người muốn làm gì trầm" Phong Nguyệt Phủ Hàn đen mặt đứng phía sau nàng, gân xanh nổi đầy trán chứng tỏ đang tức giận. "Ta là nói tên hoàng..." Lam Khanh Khanh giật thót cứng nhắc quay đầu lại, nàng cười hì hì "nô tỳ đang nói hoàng thượng anh tuần tiêu sai, bậc thánh hiền trong thánh hiền, am hiểu..."

"Ngưng" Phong Nguyệt Phủ Hàn mất kiên nhẫn quát, nàng lặng lẽ ngậm miệng mắt nhìn người vận y phục xanh lá chuối đứng phía sau, ở góc độ họ không thấy nàng ra hiệu cho người kia.

Phong Nguyệt Phủ Hàn cười cười phiến phiến quặt trong tay "tai nghe không bằng mắt thấy", Phong Nguyệt Phủ Hàn chau mày "người nói xem lần này là vì việc gì?". Lam Khanh Khanh ngơ ngẩn nhìn trước sân như ngộ ra "a thì ra hoàng thượng là đang nói bọn chúng".

Phong Nguyệt Phủ Hàn nhướn mày khiêu khích xem xem nàng lại biện hộ lý do gì, Lam Khanh Khanh vẻ mặt đáng thương cúi thấp đầu nhận lỗi "là lỗi của nô tỳ xin hoàng thượng trách phạt". Nàng lại dễ dàng nhận lỗi thế sao? Âm mưu gì đây? "Khi này nếu trầm không có vấn đề về tai thì ta nghe người nói muốn bắt trầm đi trầm lòng heo?".

Lam Khanh Khanh chớp con mắt vô tội nhìn hăn, một giây, hai giây, ba giây "người đầu truyền ngự y, hoàng thượng tai có vấn đề " nàng hùng hồn hô to. Phong Nguyệt Phủ Hàn xuýt ngã ngựa tức giận quát "ồ nháo, trầm khi nào tai có vấn đề?".

Lam Khanh Khanh vẫn bày ra vẻ mặt vô tội và "khi này chẳng phải hoàng thượng nói tai người có vấn đề sao?" hăn có cảm xúc muốn lôi nàng ra lăng trì. "Người cũng nói đó, khi này nô tỳ chính là bảo hoàng thượng rất thích 'thịt' heo, Bạch Nhi lại bảo nếu nàng ý là heo cũng sẽ tình nguyện để

người thịt, nô tỳ lại bảo nữ nhân không trinh phải bị trâm lòng heo thế là hoàng thượng tới nha"

Phong Nguyệt Kinh Phương nén cười đến xuýt nội thương nhìn vị hoàng huynh cao cao tại thượng của hắc tử đến gân xanh đầy mặt không dám cười, bả vai rung kịch liệt. Bạch Nhi tâm tình vừa sợ vừa phức tạp, nàng nói thật khó hiểu, cô nói những lời này bao giờ, tự dừng lại lời cô vào.

Phong Nguyệt Hoành Ân ngây ngô không biết ý vị sâu xa lời của nàng vừa nói, hỏi "Khanh Khanh việc thịt heo với việc bị trâm lòng heo có liên quan gì sao?". Lam Khanh Khanh nhếch môi cười giảo hoạt "nha nữ nhân chưa có phu quân mà mất trinh không phải bị trâm lòng heo sao?".

"Phụt...haha haha..." Phong Nguyệt Kinh Phương cuối cùng cũng không nhịn được bật cười thầm đưa ngón cái lên, nham hiểm quá nham hiểm. Phong Nguyệt Hoành Ân cau mày "Bát đệ, đệ hiểu lời nàng nói sao?", ngay lập tức Phong Nguyệt Phủ Hàn quăng tới ánh mắt giết người, Phong Nguyệt Kinh Phương ngoan ngoãn im miệng.

"Người đâu Bạch Nhi cùng Lam Khanh Khanh hồ ngôn loạn ngữ đem ra đánh năm mươi đại bản cho trâm"

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1. Chương 39. Thực Hiện Kế Hoạch

Phong Nguyệt Phủ Hàn hỏa khí tăng cao, nàng ấy vậy mà nói hăn làm chuyện ấy với heo tức điên hăn mà, Phong Nguyệt Phủ Hàn hăn thề từ nhỏ đến lớn chưa có ai dám nói hăn mấy lời này.

Lam Khanh Khanh mếu máo "hoàng thượng~", Bạch Nhi chưa hiểu chuyện gì đã nghe mình bị đánh tái mét cả mặt. "Phùng Liên hành hình" Phùng Liên rõ một tiếng kêu người lòi hai người đi.

Lam Khanh Khanh nhếch môi kế hoạch thành công, nàng ra hiệu cho Phùng Liên hăn gặt đầu như hiệu ý.

Năm mươi đại bản bắt đầu đánh xuống hai cái môn bé nhỏ, nàng sớm dự liệu nên đã bảo Bạch Nhi lót vải bố, tuy không đau nhưng cũng tê dại phần nào. Nàng ra sức la lên như bị đánh thật một tay đưa qua véo Bạch Nhi làm cô cô hét lớn.

Phong Nguyệt Phủ Hàn hừ một tiếng phất tay đi vào ngự thư phòng, Phong Nguyệt Kinh Phương nín cười đến đỏ mặt kéo Phong Nguyệt Hoàn Ân đang ngây ngô đi vào theo. Vừa đi hăn vừa nói nhỏ vài tai Phong Nguyệt Hoàn Ân, ba thân ảnh dần khuất sau cánh cửa.

Lam Khanh Khanh thấy họ đi khuất liền bật dậy xoa môn "lão tử báo thù mười năm còn sớm, ta nhớ dai lắm nhá". Phùng Liên che miệng cười phất tay bảo bọn họ tiếp tục đánh vào bao cát vừa đem tới, nàng trừng mắt về ngự thư phòng ra hiệu cho Bạch Nhi la càng lợi hại.

Bên trong ngự thư phòng hỗn động hơn trận chiến, chân mệnh thiên tử nổi giận, tấu chương, ly trà, bút lông, nghiên mực. . . vân vân và mây mây những thứ có thể cầm nắm được đều bị ném tứ tung. Bên này thiên long ném đồ bên kia hai vị vương gia nào đó tựa như chuột chạy trốn khắp nơi.

Hỏi là chuyện gì? Chính là...

"Bát đệ nàng nói vậy là ý gì?" Phong Nguyệt Hoành Ân vẫn cứ canh cánh mấy lời nàng nói kia. Phong Nguyệt Kinh Phương bật cười, cũng đúng thôi vị tứ ca này của hắn còn không biết chữ tình viết thế nào nói chi mấy chữ xúc tích đầy hàm ý đó. Hắn kéo Phong Nguyệt Hoành Ân lại ghé tai nói nhỏ, Phong Nguyệt Hoành Ân nghe xong xuýt sặc nước miếng, nàng lại to gan vậy, thật?

Phong Nguyệt nghĩ nghĩ lại cảm thấy buồn cười, hoàng huynh hắn uy nghi hậu cung oanh oanh yến yến gầy béo đủ cả, vậy mà... chắc. "Các đệ nói xong chưa?" khuôn mặt Phong Nguyệt Phủ Hàn có chiều hướng đen dần, hai người mím môi không khỏi bật cười "thịt heo, từ mới mẻ"

Và thế là thiên tử nổi giận, ngự thư phòng biến thành chiến trường.

Năm mươi gậy rơi xuống bao cát, Lam Khanh Khanh cười hài lòng bồi thứ đồ đổ vào mông Bạch Nhi và nàng. Bạch Nhi khó hiểu nhỏ giọng hỏi "Khanh Khanh cô làm gì vậy?", "xuýt, nằm xấp xuống càng tỏ ra thảm hại càng tốt" nàng đưa tay lên môi bảo cô im lặng rồi nằm xấp xuống.

"Hoàng thượng, huhu..." Lam Khanh Khanh bắt đầu bài ca thảm hại, Phong Nguyệt Hoành Ân nhảy ra nhìn hai người thảm thương nằm ở dưới đất liền chạy lại. "Các người...hoàng huynh thật là nói đánh là đánh à, dù gì

các người cũng là thân nữ nhi" hấn đỡ hai người đứng dậy nhìn Lam Khanh Khanh bỗng nhiên cười khổ, tất nhiên hấn đã biết lời kia của nàng có ý gì.

Lam Khanh Khanh chu môi ừy khuất nói không ra hơi "nô tỳ, đã ra nông nỗi này, làm sao quét tước, đây huhu...", Phong Nguyệt Kinh Phương cũng phi ra ngoài thở gấp ra một hơi vuốt ngực, khủng khiếp.

Hấn nhìn hai người chau mày "năm mươi đại bản? Hai người bị đánh thật à? Chắc ta lâu rồi không thấy hoàng huynh tức giận vậy nha" hấn cười đến vô cùng bỉ ổi. Lam Khanh Khanh không biết nên nói tên Phong Nguyệt Phủ Hàn kia vô phúc mới có một đệ đệ thế này hay nên nói hấn may mắn vì tên này không nguy hiểm bỉ ổi bằng mấy lão đại nhà nàng nữa. ((Tính cả Thần ca nữa nhá))

"Chịu nổi không?" Lam Khanh Khanh ngấn ra mắt một giây mới hiểu Phong Nguyệt Kinh Phương nói gì, nàng giả vờ đứng không vững liền ngã về phía Phong Nguyệt Kinh Phương gần nhất. Lúc ngã nàng vẫn không quên lén phóng một cây châm nhỏ vào chân Bạch Nhi, Bạch Nhi không hề chuẩn bị, bỗng nhiên chân nhũng ra theo quán tính ngã nhào vào Phong Nguyệt Hoành Ân.

Bốn mắt nhìn nhau rơi vào tư thế ngượng ngùng, Bạch Nhi lại một lần nữa bị Phong Nguyệt Hoành Ân ôm vào ngực, Lam Khanh Khanh nàng thề lần này là nàng không cố ý nha.

Phong Nguyệt Hoành Ân khụ khụ hai tiếng nói khoảng cách giữa hai người ra tay vẫn cầm cánh tay cô để giữ cô đứng vững. Bạch Nhi mặt đã sẫm đỏ như quả cà chua, cô đưa mắt trừng Lam Khanh Khanh, nàng nhúng nhúng vai ánh mắt vô tội.

"Được rồi các người đã bị đánh thành ra như thế này vậy cứ ở trong cung của mình nghĩ hai ngày đi" Phong Nguyệt Hoành Ân nghĩ nghĩ nói rồi

bảo Phong Nguyệt Kinh Phương cùng dìu Bạch và Lam Khanh Khanh về.
Lam Khanh Khanh bĩu môi, vẫn là hai ngày sao?

Lam Khanh Khanh ném cho Bạch Nhi một bộ y phục thái giám tự mình thay y phục, Bạch Nhi cau mày nhìn "Khanh Khanh cô lại tính làm gì đây?".

Lam Khanh Khanh nhúng vai cười "vậy cô nghĩ ngày hôm nay chúng ta cực khổ như vậy để làm gì?", Bạch Nhi nghĩ nghĩ bỗng giật mình kinh ngạc nhìn nàng "chẳng lẽ cô muốn xuất cung".

Lam Khanh Khanh cười cười không nói, Bạch Nhi lại hỏi "tại sao cô lại muốn ta đi cùng?", nàng hơi dừng một chút rồi thắt đai lưng quay sang Bạch Nhi "ta đã bảo cô là người của ta rồi chứ?"

Bạch Nhi ngẫm ngẫm rồi gật đầu cười tươi "ừ ta biết rồi, ta thay y phục nha"

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1. Chương 40. Xuất Cung

Màn đêm buông xuống những ánh trăng bạc yếu ớt len lỏi trong màn đêm đen kịt, cổng hoàng cung bỗng nhiên xuất hiện một cỗ xe ngựa tầm thường.

Thị vệ canh giữ hoàng cung chau mày nhìn cỗ xe ngựa thoát trong rất tầm thường quát "đứng lại, là vị nào trong xe". Màn xe ngựa bị một bàn tay vén lên, Phùng Liên tựa vào trụ xe phía ngoài nhướn mày "làm sao?".

Thị vệ thấy phía sau Phùng Liên hình như có hai người, hẩn không nghĩ nhiều kính cẩn cúi đầu "không biết Phùng công công xuất cung có việc gì?".

Mày Phùng Liên chau lại giọng nói lạnh lạnh vang lên "ngươi có tư cách hỏi việc của ta sao?", thị vệ đó câm như hến cúi đầu tự biết mình đã hỏi thứ không nên hỏi. Hoắc Y từ đâu đi đến vỗ vai tên thị vệ "mở cổng", thị vệ đó vâng một tiếng đi mở cổng.

Phùng Liên cười cười nhúng vai nhìn Hoắc Y lại nhìn thoáng vào trong xe ngựa nói hai chữ với người bên trong "Hiên các". Hẩn nhảy ra khỏi xe ngựa đứng chấp tay sau lưng nhìn cỗ xe ngựa lăn bánh rời đi.

Cỗ xe ngựa chạy một vòng rồi rẽ vào một đường nhỏ dẫn tới thành Tây, xe ngựa dừng tại một tiệm y phục lớn đề bảng 'Hiên các'.

Lam Khanh Khanh đưa tay vén màn xe ngựa lên phi xuống, nàng nhìn Hiên các đông đúc như nghĩ nghĩ đến việc gì. Bạch Nhi đi theo sau nàng cũng xuống xe ngựa nhìn lâu các trước mặt kinh ngạc, nơi này xa hoa vậy không phú cũng quý mới đến đây nha.

Triệu chương quỳ thấy có người tới liền niềm nở ra tiếp đón "haha hai vị là..." đang nói nửa chừng ông bỗng nhiên dừng lại. Ông đưa mắt đánh giá hai người một lần nữa mới hihi haha nói "hai vị quan gia đêm tối xuất cung là muốn đến nơi nào? Mời hai vị vào..."

Lam Khanh Khanh phân phó phu xe đánh cỗ xe ngựa đi nơi khác mới cau mày không kiên nhẫn hướng Triệu chương quỳ nói "tại hạ họ Lãn". Ông ngăn người mất một giây tiêu hóa câu vừa rồi nàng nói không tự chủ đưa mắt đánh giá từ trên xuống dưới nàng một lần nữa, Lãn công tử là đây?

"Mời" Triệu chương quỳ đưa tay ý mời hai người vào tiệm rồi dẫn Lam Khanh Khanh và Bạch Nhi lên thẳng trên tầng.

Cách cửa vừa đóng lại Triệu chương quỳ liền khom người "thuộc hạ ra mắt Lãn công tử", Bạch Nhi trố mắt kinh ngạc "Khanh... à Lãn huynh đây là, cũng là nơi của người sao?". Lam Khanh Khanh nhún vai đưa tay nâng Triệu chương quỳ "không cần đa lễ"

Tương truyền Dạ Nguyệt sơn trang vừa có một vị chủ tử mới đứng hàng thứ thập nhị nhưng lại không ai biết người đó nam nữ, tròn méo thế nào? Chỉ có bảy vị chủ tử và những thuộc hạ thân cận làm việc trong sơn trang đã từng gặp vị đó ra còn lại những người bị phân bố bên ngoài chỉ biết cái danh.

Nghe tin vị chủ tử đó không lâu giờ lại nổi lên một vị Lãn công tử thần bí đi đến bất định, trong bốn nơi trọng yếu của thành tay hãn đã nắm

hai nơi. Thật làm người ta hiếu kì về lai lịch vị Lãnh công tử này, là kì tài do sơn trang tìm kiếm hay chính là vị chủ tử thứ mười hai kia?

Triệu chương quản cụt mắt suy nghĩ lung ta lung tung, ông thật không ngờ vị Lãnh công tử này nhìn bề ngoài yếu đuối thư sinh như vậy. Ông từ sớm đã phụng lệnh tiếp đón Lãnh công tử nhưng vạn vạn không ngờ lại thấy vị này trong y phục thái giám.

Lam Khanh Khanh nhìn thoáng một cái liềm hiếu ôn.g đang nói gì chỉ biết cười khở "bọn ta trốn trong cung ra phải vận y phục thái giám, Triệu chương quỳ giúp ta chuẩn bị hai bộ y phục". Triệu chương quỳ tỏ vẻ hiếu vâng một tiếng định lui bỗng nhìn về phía Bạch Nhi ngập ngừng hỏi "vị này là?"

Lam Khanh Khanh nhìn cũng không nhìn ông tự rót nước cho mình rồi chỉ Bạch Nhi "hắn họ Bạch cứ gọi là Bạch công tử, người của ta". Triệu chương quỳ khom người nói "đã biết" rồi lui ra ngoài.

Lam Khanh Khanh vận bộ nam trang màu trắng tao nhã làm nổi bật lên khí chất lạnh lùng cao ngạo của nàng. Bạch Nhi một thân xườn xám dài lưng thắt chặt eo thon trên tay cầm một cây quạt. Hai người tuy không xinh đẹp nghiêng nước nghiêng thành nhưng vận nam trang lại tuấn tú khôi ngô, khí chất tao nhã làm phàm là nữ tử không khỏi ngoảnh đầu nhìn lại.

Hai người dừng trước Túy Yên lâu không do dự đi vào, vừa bước vào Bạch Nhi không khỏi giật mình, cô nghe nói thanh lâu là chốn phong trần là nơi không đàng hoàng. Nữ tử nơi đây phấn son đầy mặt, y phục hoa lệ, trang sức chói mắt, mùi xạ hương nồng nặc khiến người ta phát nôn, nhưng nơi đây không giống vậy thanh nhã xinh đẹp khiến người ta thích mắt.

"Ô ô Lãnh công tử" bóng dáng y phục màu hồng phấn loan màu từ đầu lao đến ôm chặt Lam Khanh Khanh "huhu người bỏ đi đâu làm người ta

nhớ muốn chết". Động tĩnh bên này không hề nhỏ làm nhiều người chú ý tới, toàn bộ yên tĩnh họ chỉ chú ý đến đôi nam nữ kia.

"Khụ khụ Tiểu Liên Nhi nàng có phải là muốn hại chết ta hay không nha?" Lam Khanh ho khan hai tiếng nói rồi ghé vào tai Thương Liên nói nhỏ "Liên Liên cô có phải nhớ ta quá mức đầu óc quăng đi rồi không?". Thương Liên giật mình mới biết mình thất thố đâm nhẹ lên vai Lam Khanh Khanh gắt "chàng đó, bỏ đi đâu lâu vậy bỏ mặt thiếp hay chàng quên thiếp rồi, đáng ghét"

Khoé môi Lam Khanh Khanh giật liên hồi cười như gió xuân đưa tay nâng loạn tóc cô "ta làm sao dám quên nàng", Thương Liên cười một tiếng động lòng người, sắc hoa ảm đạm, một nụ cười khuynh nhân.

Hàng ngàn ánh mắt bắn thẳng vào Lam Khanh Khanh và Thương Liên, nam nhân ghen tỵ hâm mộ nhìn hai người một tao nhã lạnh lùng nhưng lại dùng ánh mắt sủng nịch nhìn tình nương, một yếu điệu mê người thật là trời sinh một cặp.

Nữ tử thì ghen ghét Thương Liên lại cảm thấy tự ti không bằng cô, làm bắn ánh mắt phong tình vạn chủng về phía Lam Khanh Khanh.

Bạch Nhi đỡ trán, diễn xuất của Lam Khanh Khanh đúng là tuyệt và chuẩn mà.

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1. Chương 41. Gặp Lại

"Tiểu Khanh Khanh rốt cuộc cô đi đâu vậy a, ta nhớ người lắm á" Thương Liên nũng nịu kéo tay Lam Khanh Khanh.

Lam Khanh Khanh ghét bỏ hất tay cô ra chau mày "ta thấy Dạ Nguyệt nên cho cô là chương quản nhà kịch hát, rất hợp". Thương Liên tròn mắt cười hì hì "thật sao?", "ừ, cô diễn xuất rất khá" nàng gật gù. Thương Liên dẫu môi ai oán nhìn người nào đó tựa tiểu phi tiểu thưởng trà "Lam Khanh Khanh chết tiết nhà cô, người đi mà không nói lời nào làm ta lo chết đi được giờ quay lại thì ghẹo, hừ không chơi với người"

Cô đưa mắt nhìn Bạch Nhi nở nụ cười rạng rỡ "nhô tiểu tử tử này là ai? Thật tuần tú nha", Lam Khanh Khanh phì cười "tuần tú á? Chắc ta phải bảo người dạy lại cho người học nhá"

Cô bữu môi trừng nàng một cái chạy lại kéo tay Bạch Nhi "tiểu tử tử là sao lại quen Khanh Khanh vậy?", chưa kịp để Bạch Nhi trả lời nàng đã lên tiếng "cô ấy không có võ công". Thương Liên kinh ngạc nhìn trái rồi lại nhìn phải nhìn trên rồi lại nhìn dưới đánh giá Bạch Nhi, cô ngu ngơ nhìn Lam Khanh Khanh "ta có nghe nhầm không vậy?".

Lam Khanh Khanh cười nhạt "bên cạnh ta không có người vô dụng, người ta chọn ắt có chỗ để dùng", Thương Liên nheo mắt nhìn Bạch Nhi một lần nữa nói nhỏ "cô gặp Khanh Khanh như thế nào?"

"Ta là cung nữ quét tước cùng cô ấy nha" Bạch Nhi ngây ngô trả lời, cô đưa tai xoa xoa lỗ tai "cô vừa nói gì ấy nhỉ?". Bạch Nhi tuy khó hiểu như cũng vẫn nói lại "ta và cô ấy là cung nữ quét tước ở ngự thư phòng"

Thương Liên cảm thấy chân mình lảo đảo, cô trừng mắt về phía Lam Khanh Khanh "má ời thì ra cô mất tích bấy lâu là đi quét tước cho người ta sao? Hay là đương gia Dạ Nguyệt nhảm chán quá cô muốn vào cung thử đây? Huhu vào cung thì thôi sao còn làm cung nữ nữa à? Lam Khanh Khanh là đây á? Thảo nào mấy vị kia nhìn thấy người thì không tin người là thập nhị tiểu thư..."

"Đủ chưa?" "chưa nha, người..." nói nữa chừng bỗng Thương Liên im bật, cô nghĩ thấy có mùi nguy hiểm nha, kẻ ngu mới nói tiếp. Lam Khanh Khanh đằng đằng sát khí "ta làm sao?", "không, không có nha" kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt.

"Muội làm cung nữ tốt nhỉ?" Mộ Dung Xuất mở cửa đi vào tặc lười nhìn Lam Khanh Khanh từ trên xuống đưa tay vuốt vuốt cằm "uầy hình như béo lên chút ít". Lâm Bích Tần vỗ vai hấn một cái "huynh lại ngứa ngáy à, muội muội trong cung chắc không có bao cát nhỉ?".

"Xì tiểu muội yêu dấu, muội nữ đánh ca sao" hấn làm vẻ mặt ai oán, nàng như nghĩ nghĩ cái gì nghiên đây nháy mắt với hấn "tam ca, muội đang luyện bạo vũ châm, hay...muội mượn bờ môi quyến rũ của huynh tập nhá". Mộ Dung Xuất đưa tay bịt miệng trừng nàng "muội sao luôn bắt nạt ca nhỉ?", "vậy huynh quản mồn miệng của huynh đi"

"Thập nhị muội, xem ra đã lâu không gặp tâm trạng muội rất tốt" Lam Khanh Khanh ngoảnh đầu quay ra cửa nhìn, một nam tử đứng đó khí chất bất phàm, rất tuấn tú nha, có chút quen mắt. Thập nhị muội? Người của Dạ Nguyệt à, ai nhỉ? Nàng chau mày.

"Xem ra muội quên ta rồi, nha muội nhẩn tâm thật" nam tử đó mở miệng nói cũng đi về phía này kéo ghế ngồi xuống. "Ta nếu không nhầm, huynh là con hồ ly Bạch Mặc Thương đó a" Mộ Dung Xuất phì cười nói nhỏ nhưng lại khiếm mọi người có mặt đều nghe rõ "Khanh Khanh, nhị ca ghét nhất người ta gọi là hồ ly nha"

"Ồ thì ra muội đoán đúng, nhị ca? Bạch ca? Thương ca? Mặc Thương ca? Nha ta vẫn thấy hồ ly thuận miệng hơn", Bạch Mặc Thương cười đúng hiệu hồ ly "thập nhị muội thật khác với lần đầu ta gặp nha". Lam Khanh Khanh chống cằm nhìn Bạch Mặc Thương, nàng cứ nghĩ phía sau hăn mọc lên chín cái đuôi không khỏi cong môi "hồ ly hay mà".

Mộ Dung Xuất chớp chớp mắt nhìn Lam Khanh Khanh lại nhìn Bạch Mặc Thương há hốc mồm "Khanh Khanh, muội vừa cười đấy sao?". Lam Khanh Khanh giật mình quay đầu lại nhìn Mộ Dung Xuất, Lâm Bích Tần cười tươi nắm vai nàng "xem ra chuyện này của muội có ích rồi"

"Chẳng lẽ là muội gặp nam nhân khiến muội buông bỏ sự lạnh lùng trước đây rồi" nàng lờm hăn một cái nắm nhoài ra bàn ngao ngán lắc đầu "nam nhân trong lòng thì không có chỉ gặp một nam nhân vô sỉ thôi"

"Quả thật là nam nhân?" Mộ Dung Xuất tò mò "rốt cuộc là tên nào lợi hại khiến muội thay đổi a". "Một nam nhân vô sỉ mưu mô, một cậu hoàng đế thích đánh người, một đám vương gia thích hóng chuyện kèm theo một bầy chuột chán sống và một đám nghĩa ca phúc hắc, huynh nói xem?"

Ba huynh đệ nhà Dạ Nguyệt há hốc mồm, Mộ Dung Xuất đưa tay lên đếm "một, hai...bảy...mười lăm... Chậc Khanh Khanh muội mất tích tròn một tháng mười hai ngày nha, tam ca đây thật hiếu kì rốt cuộc muội đã làm gì trong thời gian đó"

Lam Khanh Khanh chau mày "không thích, rốt cuộc các huynh gọi ta đến làm gì?", Lâm Bích Tần nhúng nhúng vai "ta có vài món đồ rất hay

muốn tặng muội".

Hắn lấy từ bên hông ra một thanh chủ thủ được nạm ngọc màu lam để trước mặt nàng "muội thấy sao? Đại ca đã gọi người rèn vũ khí tốt nhất trong trang rèn cho muội đó"

Lam Khanh Khanh nhếch môi "được đấy". "Đây là ti tằm ti được dệt ra sợi mỏng nhất trong sơn cốc Băng Lạc" Bạch Mặc Thương đặt một hộp gấm trước mặt nàng, bên trong là ti tằm ti thuộc hệ băng.

Mộ Dung Xuất kịt mũi "các người tầm thường thật" hắn lấy ra một vòng ngọc màu lục đặt lên tay nàng ngay lập tức một thanh kiếm màu lục hiện ra, đui kiếm còn gắn ngọc bích hình giọt sương.

"Thế nào?" Lam Khanh Khanh nhìn thanh kiếm trên tay, đây là thanh kiếm tốt nha bất quá không bằng Khổng Y kiếm. "Đây là Thủy Nhu kiếm, lưỡi kiếm sắc bén, đường kiếm mềm mại, gọi là ôn nhu như nước, mấy cái này sao sánh..."

"Đấu lại Khổng Y kiếm không?" Lam Khanh Khanh bỗng dừng nói khiến hắn ngẩn ra, "thập nhị muội a Khổng Y kiếm là danh kiếm trong tứ đại danh kiếm nha, Thủy Nhu sao sánh bằng"

Nàng cười nhẹ ném Thủy Nhu kiếm cho Bạch Nhi "Bạch Nhi cô sử dụng thanh này đi, ta sẽ dạy người cách dùng kiếm sau"

Nàng nhìn Mộ Dung Xuất cười cười "nếu đã vậy ta vẫn nên dùng Khổng Y kiếm"

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1. Chương 42. Nhớ Lại Chuyện Xưa

Trên tay Lam Khanh Khanh nắm một thanh Khổng Y kiếm màu lam sáng chói

Mộ Dung Xuất dụi dụi mắt "Khổng Y kiếm a", "tương truyền Khổng Y kiếm đã lưu lạc nhiều năm trên giang hồ sao muội lại có được nó?" Bạch Mặc Thương nhắc thanh nhuyển kiếm Khổng Y lên nhìn kỹ, quả thật là danh kiếm trong tứ đại danh kiếm tương truyền.

Nàng kịt kịt mũi nữa đùa nữa thật "đồ của ta đương nhiên phải là loại chất lượng trong chất lượng rồi". Bạch Nhi cầm thanh Thủy Nhu trên tay khó xử nhìn nàng "Khanh Khanh a...ta, ta không biết gì về kiếm a"

"Không sao, ta dạy người" Lam Khanh Khanh chìa tay ra trước mặt Mộ Dung Xuất "cái gì?", "kiếm phổ". Hả à ừ lấy kiếm phổ từ trong ngực ra đưa cho nàng, hả quay lại nhìn mới thấy Bạch Nhi im lặng từ khi nãy ở đó

Mộ Dung Xuất chau mày vừa quay đầu lại như người thấy cái gì lại nhìn Bạch Nhi chăm chăm "người, trên người người có mùi gì?". Bạch Nhi sững sốt đưa tay lên ngửi ngửi, không có mùi gì nha

"Là hoa Ngọc Cẩm thêm thủy trầm nghiền thành bột ngâm trong sương sớm sau đó đun cạn với mật hoa?" Bạch Nhi trợn mắt "sao người biết?". Hả cười "nha ta đoán đúng rồi, không ngờ một cung nữ như người lại có thể làm được"

Thương Liên nháy nháy mắt lại gần Bạch Nhi "đúng vậy rất thơm nha", Mộ Dung Xuất phì cười "nếu nàng muốn nhiễm độc năm giường dầm ba tháng ta có thể giúp nha". Thương Liên trừng hăn một cái cũng không quên rút cổ lại lui xa Bạch Nhi vài bước

"Thứ này nếu bình thường là một loại xạ hương, thêm vào rượu sẽ thành một loại độc đúng không?" Lam Khanh Khanh có chút nghi ngờ. "Đúng vậy, sao muội biết" nàng lắc đầu cười nhạt "đã từng chơi qua"

"Sau này em muốn trở thành một bác sĩ"

"Bác sĩ?"

"Đúng vậy lúc đó em có thể chữa bệnh cho chị, chị cứ suốt ngày bị thương à, để lại sẹo xấu lắm sau này ai dám cưới chị"

"Tôi chỉ mới mười hai tuổi cô lo gì? Tôi không phải là chị cô"

"Khanh tỷ a~ chị hai a~"

"..."

"Khanh Khanh?" Lam Khanh Khanh giật mình có chút thất thần, năm đó nó đã từng làm ra loại xạ hương này, cô vô tình dùng nó đến xuýt chết, giờ nó đang ở đâu nhỉ, hay là...

"Khanh Khanh, muội không sao chứ? Sao đột nhiên lại ngẩn ra vậy" Lam Khanh Khanh ổn định lại tâm trạng "muội không sao, Bạch Nhi cô cứ giữ thanh kiếm đó phòng thân, ta mệt rồi đi nghỉ trước đây"

Bạch Nhi gật đầu ừ một tiếng lo lắng nhìn bóng dáng Lam Khanh Khanh.

Lam Khanh Khanh vận nam trang màu trắng thất thần đi dạo trên đường của thành Tây cũng không biết từ khi nào đã đi qua phố Kim Vương.

Nàng ngẩn ra nhìn xung quanh thở dài một hơi, nàng cúi đầu xuống vừa đi hai bước đã tông vào bức tường thịt, "là tên khốn..." nàng bức dọc chưa nhìn là tên nào đụng nàng đã lên tiếng chửi. Câu chửi vừa nói ra được một nửa nàng liền ngoan ngoãn ngậm miệng cười hì hì "nha là vị đại nhân cao quý nào ta lại không có mắt nhìn đụng trúng a"

"Thu lại bộ mặt giả tạo đó đi" Phong Nguyệt Vô Thần chau mày nhìn nàng liền quay đầu đi về phía trước, nàng cũng thu lại cái bộ dáng tươi cười giả tạo kia chạy theo hần. "Trong cung nhàm chán?" Lam Khanh Khanh bĩu môi "không phải chán mà là rất chán nha", Phong Nguyệt Vô Thần dừng bước lại "người vào cung chưa đến hai mươi ngày đã làm Hy phi 'mắc bệnh', Lương chiêu nghi xem trọng, các vương gia cùng hoàng thượng chú ý đến, ta không nghĩ người có chỗ nào chán"

Lam Khanh Khanh chợt dạ thầm lè lưỡi, nàng bĩu môi chấp tay phía sau lưng đi về trước "ai bảo bọn họ động đến ta trước nha, xì bọn Phong Nguyệt nhà người toàn một đám rảnh rồi thích hóng chuyện". "Vậy sao?" Phong Nguyệt Vô Thần nhướn mày, nàng cười cười "nha" một tiếng chau mày nhìn phía trước "chỗ của ta bọn rùi nặng cũng bèn mản tới nha"

Phong Nguyệt Vô Thần nhìn theo ánh mắt nàng thấy trước cửa Viên Linh các có một tên áo lụa là dẫn theo gia đình náo loạn trước cửa.

"Con mẹ nó, gia đến ăn chơi mà các người lại dám đuổi ta, các người không biết ta là ai à?" tên công tử giàu có kia như có chút men rượu, bước

chân xiêu xẹo quất. "Xì các người tưởng có tiền thì có thể ỷ thế hiếp người à?" tú bà Viên Linh các hất mặt ngạo mạng nói.

"Thiếu gia nhà ta chính là trưởng tử của Phạm đại nhân, tri phủ huyện Viên Châu đấy thế nào? Sợ chứ" gia nô của tên được nói là trưởng tử của Phạm tri phủ ra vẻ ta đây là lớn, "còn không mau tiếp đón công tử nhà ta chu đáo"

"Tưởng là ai chán sống không có việc gì làm lại chạy tới Viên Linh các gây rối, thì ra là Phạm công tử nha" mọi người nghe vậy liền quay đầu nhìn. Nam tử tuấn tú vận bạch y tinh khiết đứng trong đám người quay quanh hóng chuyện, dáng người nhỏ nhắn lại mang khí thế bức người, nhiều người như thế lại tôn lên vẻ thuần khiết của 'hắn'

Lam Khanh Khanh bỗng chốc đổi giọng điệu, mang theo vẻ khinh thường nồng đậm "bất quá người lớn hơn các vị quan nhân ở kinh thành sao". Nàng đi tới hỏi ma ma "có chuyện gì? Làm thiên hạ chê cười vậy e là chỉ vì bọn rùi nặng mà hủy đi danh tiếng Viên Linh các của chúng ta nha"

Tú bà khó hiểu nhìn nàng, bà ta chớp chớp mắt mới giật mình nhận ra nàng chính là người đi theo tam vương gia kia, nghe nói nàng chính là chủ tử mới của bọn họ. "A chủ tử người đến rồi, tên này vào các liền một hai đòi Tiểu Tuyết tiếp đãi còn đỡ thôi công tử ta đây là lớn, hóng hách kiêu ngạo" bà ta làm như mình thiết thòi nói.

Lam Khanh Khanh như hiểu ra gật gù "Phạm công tử vậy là người không biết nha, trong kinh thành này có rất nhiều quan lớn đến nơi đây. Người lại dờ dẫm hống hách đòi bằng được hoa khôi Tiểu Tuyết, người không sợ dẫm tội quan lớn sao? Cứ cho là người không sợ nhưng người không lo là phụ thân người sẽ mất chứ sao?"

Nàng dừng một chút khẽ cong môi khiêu khích "à ta quên nói người biết, đại bản hoa khôi Viên Linh các đều là người của tam vương gia,

người... hưởng nổi sao?"

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1. Chương 43. Chinh Đốn Viên Linh Các

Tên Phạm công tử kia nghe thấy tên Phong Nguyệt Vô Thần có chút hoảng sợ, từng nghe danh vị vương gia này ăn chơi trác tán là một tên vô dụng nhưng rất được hoàng thượng sủng ái, người này thật không dễ chọc vào. Hắn ra vẻ không sợ cứ vớt chút tự tôn của bản thân "người nghĩ đem danh tam vương gia ra tay sẽ sợ sao? Hừ người nói thế ai biết được có đúng hay không"

Vào lúc cơm tối Bạch Nhi vào gọi Lam Khanh Khanh thì phát hiện nàng không có trong phòng, cô lo lắng tâm trạng nàng không tốt sẽ xảy ra chuyện gì liền chạy đi tìm. Cô tìm từ thành Tây đến phố Kim Vương nhưng vẫn không thấy, vừa đến gần Viên Linh các liền nghe được âm thanh quen thuộc

"Nha lời ta nói thật không có giá trị a" Lam Khanh Khanh nhếch môi "nha thật ngại quá, lời của ta đúng thật không có giá trị nhưng lời người nói thì dùng được ở nơi này của ta sao?"

Bạch Nhi giật mình, Viên Linh các cũng là của cô ấy sao? Thiên a

"Ta...ta..." Phạm công tử ghen hòng, then quá hóa giận liền quát "người đâu đập hết nơi này cho bốn công tử". Lam Khanh Khanh khinh thường, trưởng tử của một tri huyện nhỏ nhoi mà đòi đối đầu với nàng á, chán sống nha

"Người đâu, bắt hết người của Phạm công tử lại" nàng quay qua nhìn tú bà cười cười "hắn dám làm loạn ở chỗ của ta, có nên lột da phơi nắng không nhỉ?". Bọn người của Phạm công tử làm sao địch nổi bọn gia nô cường tráng của Viên Linh các được đào tạo, chưa đánh đập được gì đã bị họon bắt vừa nghe nàng nói mặt liền tái mét

Lam Khanh Khanh cười tinh nghịch "nha ta rất là lương thiện cho nên... bắt bọn họ lại lột sạch quần áo treo lên cổng thành cho ta"

"Khanh Khanh vậy là Viên Linh các à cả phố Kim Vương này cũng là của cô luôn á?" Bạch Nhi choáng váng, phải nói tài sản của nàng thật khủng nha. Lam Khanh Khanh gật đầu "cứ cho là vậy đi" nàng ngẩn đầu nhìn Nguyệt Vi đoan trang ngồi ở đối diện, y phục trắng tuyết tôn lên làn da xinh đẹp của cô "Nguyệt Vi a sao cô càng ngày càng đẹp nha"

Nguyệt Vi lườm nàng "người học ai biết cách ăn nói thế" nàng bĩu môi vẻ mặt dửng dưng, còn ai ngoài tên Tôn chủ phúc hắc của cô nữa. "Nếu Viên Linh là của ta thì ta có thể tự quản lí theo ý mình đúng chứ?" Phong Nguyệt Vô Thần nhướn mày nhìn nàng "người muốn làm gì?"

Lam Khanh Khanh vỗ bàn đứng dậy "cải cách toàn diện nha", nàng quay người phân phó tú bà đóng cửa các gọi nhân sự trong các đến cả. "Cô muốn làm gì?" Nguyệt Vi chau mày khó chịu, nàng nhếch môi "chẳng lẽ cô muốn Viên Linh cứ như này mãi a, chắc thảo nào vẫn thua Túy Yên một bậc"

"Cô..." Nguyệt Vi thật muốn lật bàn a "dựa vào đâu người lại nói Viên Linh không bằng Túy Yên?".

"Dựa vào bọn họ" Lam Khanh Khanh chỉ ra ngoài, ngoài kia nhân sự của Viên Linh đều tập trung đủ cả, nữ tử phần son thơm nức, nồng nặc cả vùng trời.

Nguyệt Vi ngẩn ra như không hiểu ý nàng, Lam Khanh Khanh bĩu môi vỗ vỗ vai cô "người xem xem, nữ nhân Viên Linh các thật sự rất xinh đẹp nha, chỉ có điều các nàng ăn mặt trang điểm như vậy. Nguyệt Vi nếu người là nam nhân người thích kiểu thanh thuần kiều mị kia hay nữ nhân trác cả tấn phấn trên mặt thế này?"

Nguyệt Vi im lặng, đúng thật cô ghét mùi son phấn nồng nặc này, nhưng chốn phong trần này làm sao tránh khỏi?

"Hoa sen màu trắng tự có thanh cao của sự thuần khiết riêng, thật không bì được" Nguyệt Vi quay đầu nhìn nàng "người muốn sao?". "Ta á? Đương nhiên ta thích thuần khiết hơn, nữ nhân nơi phong trần không phải lúc nào cũng lãng lờ. Thứ cần thay thì thay thứ giữ lại thì giữ" Lam Khanh Khanh lướt nhìn xuống dưới chau mày "Tiểu Tuyết đâu?"

"Cô ấy bảo sức khỏe không được tốt cho lắm muốn nghỉ ngơi" nàng nhúng nhúng vai "Tiểu Tuyết rất thông minh lại còn xinh đẹp ta thấy nàng rất hợp quản lý Viên Linh nha, Nguyệt Vi người thế nào?"

"Tùy người" Lam Khanh Khanh nhếch môi cười "vậy nha, Viên Linh giao lại cho người và Tiểu Tuyết, ta đi đây". Nguyệt Vi chau mày "người ngoài không biết, nói Viên Linh không có chủ", "kệ họ ta không để tâm mấy chuyện thị phi nha, Nguyệt Vi ta tin lần sau tới ta sẽ thấy một Viên Linh mới nha"

Lam Khanh Khanh dẫn Bạch Nhi đi, ngang qua Phong Nguyệt Vô Thần nàng cúi nhẹ đầu "thưa Tôn chủ đại nhân, thuộc hạ đi đây"

"Bạch Nhi cô tìm ta có việc gì sao?" Bạch Nhi lén nhìn nàng một cái thấy nàng không có dấu hiệu của tâm tình không vui liền thở phào "nha ta lo cho cô chết đi được, cả ngày hôm nay cô cứ buồn bực ta tìm cô không thấy còn lo cô xảy ra chuyện gì"

"Ta thì có chuyện gì chứ? Người ta không sao thì thôi ta làm sao có chuyện" Lam Khanh Khanh chau mày nhìn dòng người đông đúc "hôm nay là ngày gì?". Bạch Nhi nhìn bọn họ cười khẽ "hôm nay là lễ hoa đăng, thả hoa đăng theo dòng nước ước nguyện nha"

Cô nhìn Lam Khanh Khanh thử hỏi "Khanh Khanh, cô có muốn thử không?", nàng lắc đầu "ta không tin thần phật, cũng không tin mấy thứ trẻ con này". Bạch Nhi lại thấy tâm tình nàng không ổn liền kiếm chủ đề chọc nàng vui "nha cũng đúng, tay cô kết liễu nhiều mạng người như vậy nếu có thần phật thì chắc cô không còn đứng đây với ta rồi"

"Hay Khanh Khanh cô hãy làm tròn tâm nguyện của vị thuộc hạ xấu số bị cô nhìn trúng như ta đi được không? Cùng ta thả hoa đăng một lần nhá? Nha nha Khanh Khanh yêu dấu" nàng nhìn vẻ mặt đáng thương của Bạch Nhi thì bật cười "trẻ con"

"Mặc kệ ta trẻ con cũng được, lâu lắm rồi ta chưa thả hoa đăng cầu nguyện nha, khó khăn lắm mới trốn khỏi cung được mà, Khanh Khanh" nàng mỉm cười "được" có đôi lúc Bạch Nhi thật giống một người nào đó...

"Chị Khanh, thả hoa đăng cùng em đi, chúng ta cùng ước nguyện nhé..."

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1. Chương 44.

Lam Khanh Khanh cùng Bạch Nhi đi đến bên bờ hồ thả hoa đăng, Bạch Nhi thả hoa đăng hình hoa phù dung xuống nước chấp tay cầu nguyện. Nàng nhìn ai đó đang chăm chú ước ước cầu cầu gì đó hồi lâu "này cô ước gì mà lâu thế?" Bạch Nhi hất tay cô ra "yên lặng nào".

Bạch Nhi mở mắt ra nhìn hoa đăng của cô trôi theo dòng nước, mỉm cười "thần kinh" cô liếc xéo Lam Khanh Khanh "mặc kệ ta". Nàng nhếch môi cười đuôi mắt như có như không lướt qua một nữ tử vận bạch y, nét cười bỗng nhiên cứng nhắc.

Khi nàng nhìn lại nơi đó đã không thấy nữ tử bạch y đó nữa, bàn tay giấu trong tay áo bỗng xiết chặt. "Khanh Khanh cô...cô làm sao vậy?" Bạch Nhi lên tiếng hỏi, nàng thu lại ánh mắt lắc đầu "không có gì" rồi quay người đi

Bạch Nhi nhìn theo bóng dáng cô độc kia lòng lặp lại lời ước nguyện lúc này

"Cầu cho Khanh Khanh luôn luôn vui vẻ như vậy"

Nàng quá khổ sở rồi, nàng không thể giấu nỗi bi thương trong khóe mắt, rốt cục nàng đã trải qua những gì?

Nữ tử bạch y đứng trong đám đông nhìn về phía nàng "nam tử kia thật quen mắt là đã gặp ở đâu rồi?"

Hai người vừa về tới Túy Yên lâu liền có mật báo tới bảo hai nàng phải về cung gấp. Lam Khanh Khanh chau mày "là có chuyện gì?", "là Hy phi, cô ta cứ làm loạn nói bệnh của cô ta là do người hại còn nói người trốn ra khỏi cung đòi lục soát phòng của người"

Lam Khanh Khanh ghéch mi lạnh lùng cười "xem ra cô ta vẫn chưa rút được bài học cho bản thân rồi". Nàng quay sang Bạch Nhi "Bạch Nhi chuẩn bị đi, về cung"

"Cứ cho người lục soát cung phòng của ả ta xem là biết mà"

Hy phi khuôn mặt phần nào khởi sắc náo ãm đòi phái người lục soát cung phòng Lam Khanh Khanh buộc tội nàng tự ý xuất cung.

Phong Nguyệt Phủ Hàn chau mày "ái phi nàng náo đủ chưa?", "hoàng thượng~" nàng ta nũng nịu "người phải làm chủ cho thần thiếp a, người biết đó thiếp sống trong cung lâu nay chớ có bất hoà với ai, chắc chắn là nàng ta hạ độc thiếp nên thiếp mới..."

"Muội mới làm sao?" Lương chiêu nghi cười nửa miệng hành lễ ra mắt thánh thượng, đoan trang đứng dậy giương môi "ta cũng nghe nói mấy hôm trước muội có mâu thuẫn với một cung nữ, há lại có một cung nữ to gan đến vậy sao?". Hy phi tuy không ưa gì Lương chiêu nghi nhưng vẫn về mặt uất ức hòa theo "đúng nha, tỷ tỷ nói phải lắm a, nàng ta thật to gan, lại dám lớn tiếng với thiếp, trước mặt thánh thượng còn nhục mạ thiếp, nàng thật quá đáng mà"

"Ồ ta lại thất mắt cung nữ đó rồi cuộc ra sao lại có bản lĩnh chộc tức muội còn có thể hạ độc muội", "đúng..." một chữ đúng vừa lọt ra Hy phi liền ngậm miệng lại, hình như trong lời Lương chiêu nghi có điều gì đó sai

sai. Lương chiêu nghi thầm khinh thường, cô ta vẫn ngốc thế, kể cả nàng đang ám chỉ điều gì cũng không nhìn ra, loại người như Hy phi không xứng cho nàng tranh đấu

"Hoàng thượng người phải làm chủ cho thiếp" Hy phi tiếp tục khóc lóc vẫn không thấy sắc mặt mỗi hoàng thượng nào đó đen dần, hẳn là cô ta không biết bao tấp sập đến nha. "Hảo vậy trăm cũng muốn xem ái phi ta oan như thế nào" Phong Nguyệt Phủ Hàn phất tay rời đi, Hoắc Y nhú nhú đôi mày kiếm cùng Phùng Liên tuân lệnh đem hộ vệ đi sau hoàng thượng

Bình Tước cung (cung của cung nữ quét tước)

Một đám người rầm rộ đột ngột đi về phía phòng của Lam Khanh Khanh, đi đầu là hoàng thượng, Hy phi và Lương chiêu nghi, phía sau là Hoắc Y, Phùng Liên cùng vài tên cấm vệ quân

"Hoàng huynh" Phong Nguyệt Hoàn Ân cũng đi tới "hoàng huynh chuyện là sao? Sao huynh lại dẫn người xét phòng các nàng". Phong Nguyệt Phủ Hàn chau mày đưa tay xoa huyệt thái dương "hỏi nàng", hẳn nhìn qua Hy phi và Lương chiêu nghi "Hy phi không ngại cho bốn vương biết chứ?"

"Các nàng là tự tiện xuất cung nên bốn cung chỉ mời hoàng thượng đến phân minh một chút thôi", hẳn càng nhìn càng thấy ghét vị Hy phi này. "Ồ từ khi nào hoàng huynh lại để tâm đến lời của một vị phi tần vậy? Hoàng huynh, huynh là quá coi trọng nàng ta rồi" hẳn dùng giọng giễu cợt.

Hy phi bức bối cũng không dám phát tiết đành nuốt đi cục tức này, Lương chiêu chiêu nghi cười dịu dàng "Tứ vương thật quá lời, hoàng thượng anh minh lỗi lạc làm sao có thể coi trọng lời nói của một nữ tử?"

"Hoàng thượng, nếu đã đến rồi hay là vào bên trong thử xem. Một là phân minh rõ chuyện của Hy phi, hai là rửa oan cho các nàng, hoàng thượng người thấy sao?". "Nếu Lương chiêu nghi đã nói vậy thì cứ vào xem xem" Phong Nguyệt Phủ Hàn hướng Hoắc Y phân phó "Hoắc Y người gọi các nàng ra đi"

Hoắc Y tuân lệnh đi đến gõ gõ cửa phòng, một khoảng im lặng,

Hy phi đặc ý che miệng cười mĩa mai. Hoắc Y lại gõ thêm vài cái nữa, lại là một khoảng im lặng...

"Thấy đó trong phòng chính là không có ai" Hy phi cười mĩa nói "hoàng thượng, nếu cung nữ tự tiện xuất cung có phải sẽ là tội chết không?".

"Đây là đang có chuyện gì?" Phong Nguyệt Quân Y phi từ nóc nhà xuống, tà áo trắng bay trong gió tựa thần tiên. "Đêm tối, các người lại đem cấm vệ quân đến trước phòng một cung nữ, e là không hay" hắn như có như không liếc về Hy phi cùng Lương chiêu nghi.

"Ngũ vương gia, đệ là đang bao che cho tiện nhân đó sao?", "Hy phi, người cũng có tư cách nói chuyện với bản vương gia sao?" giọng nói hắt lạnh lùng tựa như con dao đâm thẳng vào nội tâm của cô ta. Phong Nguyệt Hoàn Ân cười khinh chỉ sợ lửa không đủ to bèn thêm dầu góp gió "Hy phi, người cũng không phải hoàng tẩu của bọn ta, xưng hô kiểu đó...người xứng sao?"

Hôm nay ả chính là đã đặt tội với hai vị vương gia quyền lực của Phong Nguyệt nha

"Là kẻ nào không biết sống chết không cho lão nương ngủ vậy?"

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1. Chương 45.

Cửa phòng bỗng chợt mở ra bóng dáng nữ tử vận trung y màu trắng xoã tóc dài xuống đứng ngay cửa quát lớn "là kẻ nào to gan dám phá hoại mộng tốt của lão nương vậy?" nàng vừa nói xong bên trong phòng cũng sáng lên

Mọi người sững sờ, Hoắc Y đứng ngay cửa cũng bị nàng dọa đến ngẩn ra, Bạch Nhi cũng giống nàng vận trung y xoã tóc ngáp ngáp dài "ách, Khanh Khanh là...là hoàng...hoàng th..."

"Hoàng con mẹ nó cũng phải để lão nương ngủ chớ" Hoắc Y hồi phục ho khan vài tiếng "to gan thấy hoàng thượng sao không hành lễ". Lam Khanh Khanh ngáp một cái rõ không chút nào thực nữ vận trung y đã thể còn bước ra ngoài "hoàng thượng? Chắc có vị hoàng thượng nào nữa đêm canh ba còn đem người đến quấy rối cung nữ không?"

"Có hoàng thượng nào nữa đêm canh ba không đi ân ái với phi tần chốn hậu cung mà lại đến Bình Tước cung của cung nữ không?"

"Có hoàng thượng nào...", "người nói đủ chưa?" mặt ai đó đen như đít nồi, hẳn thật không thể nhẫn nổi a. Lam Khanh Khanh chóng nạnh chau mày, chưa kịp ý thức được lời nó đó của ai đã quát lớn "vẫn chưa..."

"Chưa sao?" nàng giật mình nhìn qua, chặc chặc mặt tên cầu hoàng thượng thật khó coi a, tuy bên trong lòng nàng hả hê là thế nhưng ngoài mặt lại giương môi nở nụ cười nịnh nọt, "hắc hắc nói xong rồi a, chắc là tên

thái y vô dụng nào đã hai ngày rồi mà vẫn chưa chữa được tai cho hoàng thượng vậy?"

Nàng lại dám nói tai hãn có vấn đề, nàng đúng là gan càng ngày càng to ha. Phong Nguyệt Phủ Hàn nhếch môi cười, khó coi đến cực điểm "Lam Khanh Khanh, người là ngại mạng quá dài sao?"

Lam Khanh Khanh nhún nhún vai, bĩu môi "nào có". Hy phi cắn răng nhìn chăm chăm nàng, sao cô ta lại ở đây? Rõ ràng có người nói cô ta đã xuất cung rồi mà? Người của cô cũng đã sắp xếp ở cổng thành rồi mà, rốt cuộc là ai đã giúp cô ta?

Nàng như có như không khẽ lướt nhìn cô ta, môi giương lên nụ cười khinh bỉ, muốn chơi à? Chậc vẫn còn non lắm, nếu các người đã chán sống ta sẽ hảo hảo giúp người

Lương chiêu nghi nhíu nhíu đôi mắt đẹp, cô đủ thông minh để nhận ra điểm này, Lam Khanh Khanh này không phải người thường, ngay lúc nàng chinh Hy phi cô đã biết rồi. Nếu như nàng có thể đi theo cô há chẳng phải cô như hổ mọc thêm cánh sao? Lam Khanh Khanh này cô nhất định phải kéo về được

"Hoàng thượng, ngài phải đòi lại công bằng cho thần thiếp" Hy phi nhắm mắt không nhìn liền tiến đến ôm tay Phong Nguyệt Phủ Hàn nũng nịu, giai nhân tuy xinh đẹp, kiêu diễm nhưng lúc này hãn chán ghét cô ta đến cùng cực. Vốn chẳng có yêu thương nay lại càng chán ghét, thật giả tạo, dù sao nàng ấy vẫn hơn những người này, không đúng bọn họ sao xứng để so sánh với nàng ấy

Vừa nghĩ đến đây, trong đầu Phong Nguyệt Phủ Hàn lại thoáng xuất hiện bóng bạch y nữ tử, thanh nhã xinh đẹp. Khuôn mặt hãn lúc này mới hòa hoãn hơn một chút

Biểu hiện của hấn sao qua nổi ánh mắt tinh xảo của nàng, Lam Khanh Khanh nhếch môi, dùng ánh mắt khiêu khích nhìn ả, vẻ mặt tên cầu hoàng kia chán ghét như thế, hôm nay cô ta không có phần lợi thế rồi

"Hoàng thượng~" cô ta tiếp tục làm nũng, "Hy phi, nàng nghĩ sao?" Phong Nguyệt Phủ Hàn không dùng ái phi nữa mà gọi thẳng cô ta, cô ta cũng biết một khi hấn đã dùng thái độ như vậy cô ắt hấn chẳng thể đứng vững trong hậu cung. Hôm nay cô đã thành ra như vậy, cô cũng phải kéo nàng xuống nước cùng

"Hy phi, người lại muốn làm gì ta a? Người dẫn người đến đây đòi xét phòng nô tỳ, còn bảo muốn đòi lại công bằng là ý gì? Chẳng lẽ nô tỳ làm điều gì phật ý người sao?" nàng chưa để cô ta nói đã cướp lời. "Người còn hỏi? Tiện tỳ nhà người dám hại ta ra nông nổi này, người còn..."

Nàng ngơ ngác ra vẻ ngây thơ vô số tội "nô tỳ làm gì cơ?", "người hại ta tiêu chảy nằm liệt giường còn làm ta ăn uống không được, người..." Hy phi chưa nghĩ đã nói toạc ra, người người ở đó đều che miệng cười trộm. Hy phi biết mình lỡ lời liền vừa giận vừa xấu hổ muốn tìm một cái lỗ chui xuống cho xong

"Nha, Hy phi nương nương mấy ngày nay thì ra là bị tiêu chảy đến nằm liệt giường, ặc còn không ăn uống được gì, thảo nào nhìn người thon thả hơn nhiều". "Người..." cô ta có vô vàng lời giờ lại không biết dùng lời nào để nói, nàng bảo cô ta thon thả, vậy chẳng khác nào nói cô ta mập

"Nhưng mà, người sao lại nói nô tỳ hại người? Chẳng lẽ là nô tỳ hạ độc nương nương? Uầy Hy phi nương nương người thử nghĩ xem, nô tỳ thứ nhất không hầu hạ người, thứ hai nô tỳ lại không thể kiếm mấy thứ đó trong cung, mà cho dù có thì thái y cũng sẽ chữa được, vả lại nô tỳ làm sao hạ độc? Cung của người xa Bình Tước cung như vậy, lại phòng mật cẩn thận nô tỳ làm sao vào hạ độc đây? Chẳng lẽ nô tỳ có võ công cao cường hơn cả nội thị vệ hoàng cung? Chắc chắn thật không khả thi nha"

Lam Khanh Khanh nói như hoàn toàn đúng, nàng còn 'sợ' không ai tin vén ống tay áo đưa cổ tay ra "không tin thì kiểm tra đi"

Phùng Liên thấy ánh mắt Phong Nguyệt Phủ Hàn liếc qua hắn, hắn liền tiến lại bắt mạch cho nàng. Hắn đưa hai ngón tay lên cổ tay của nàng ngạc nhiên, nàng võ công cao cường là vậy nhưng một chút nội công cũng không có, nếu hắn chưa từng thấy nàng đánh Hoắc Y thì chắc chắn hắn chỉ nghĩ nàng là người bình thường

"Bần hoàng thượng, nàng ấy không có võ công" Lam Khanh Khanh nhếch mi cười "hoàng thượng, nô tỳ không gạt người mà"

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1. Chương 46. Trừ Khử Hy Phi

"Nhưng mà hoàng thượng..."

Phong Nguyệt Phủ Hàn lạnh lùng nhìn Hy phi, tàn nhẫn hất tay cô ta ra "Hy phi nàng nào đủ rồi chứ? Nếu không có việc gì làm thì đóng cửa tịnh tâm vài tháng đi" hăn nói không liền phất tay rời đi bỏ mặc cô ta đứng ngơ ngác ở đó

"Hoàng...hoàng thượng..." Hy phi kêu gào cố níu kéo hăn lại, Phong Nguyệt Phủ Hàn chẳng hề để ý mà sải bước rời đi. Lương chiêu nghi cũng nổi bước theo hoàng thượng, lúc đi ngang qua cô ta có chút khựng lại nói "nếu muội muội muốn hoàng thượng cho vào lãnh cung thì cứ việc gào thét để người chán ghét"

Hy phi sững sờ nhanh chóng hồi phục tinh thần, cô ta hung dữ trừng trừng Lam Khanh Khanh rồi cũng cất bước đi. Nàng chỉ cười trừ, Hy phi này chắc chắn sẽ lại làm điều gì gây bất lợi cho nàng đây, đáng tiếc thật, chỉ sợ không còn thời gian cho cô ta

Mọi người cũng dần tản ra tất, cho đến khi chỉ còn lại Phong Nguyệt Hoàn Ân và Phong Nguyệt Quân Y. Nàng nhú nhú mày "Tứ vương gia, người còn ở đây làm gì?", hăn tròn tròn mắt "là có ý gì? Sao ta không được phép ở đây? ". Hăn liếc qua Phong Nguyệt Quân Y tao nhã đứng ở đó "sao đệ ấy ở đây được, còn ta thì không?"

Lam Khanh Khanh làm lơ hấn kéo Bạch Nhi đi vào phòng, hai người họ cũng nhấc chân vào theo. "Ể hai người vào đây làm gì? Đây là phòng của nữ nhân mà, hai vị là nam nhân vào không thấy ngại à?"

Phong Nguyệt Hoàn Ân chớp chớp mắt nhìn Bạch Nhi "Bạch Nhi, cô...cô hôm nay thật to gan a", Bạch Nhi bĩu môi "ta cứ thế ngài làm gì được ta?". Cô đâu thể nào mãi yếu đuối như vậy được, vì Lam Khanh Khanh cũng vì cô cô phải tự mình đứng vững, mạnh hơn được, chỉ có thế cô mới xứng đáng làm thuộc hạ của nàng chứ

Những ngày gần đây đi theo nàng, cô đã hiểu ra không ít lí lẽ rồi, chỉ có kẻ mạnh mới tồn tại, cô sẽ không phụ lòng nàng

"Cô nha, chắc chắc Khanh Khanh nàng dậy hư cô ấy rồi" Lam Khanh Khanh lườm hấn một cái quay sang Phong Nguyệt Hoàn Ân mỉm cười "đa tạ". "Chuyện gì vậy?" Phong Nguyệt Quân Y lơ hấn như không tồn tại "không có gì, chỉ thuận tiện"

Đại não của Phong Nguyệt Hoàn Ân nhang chóng hoạt động "nha thì ra là nàng cùng Bạch Nhi trốn ra ngoài là nhờ ngũ đệ mới vào được cung a". Ba người đồng loạt quăng cho hấn một ánh mắt khinh bỉ tựa như ám chỉ 'chậm tiêu, giờ này mới biết'

Phong Nguyệt Hoàn Ân gãi gãi đầu

"Người tính làm gì Hy phi?" Phong Nguyệt Quân Y mở miệng hỏi, "chỉ e là cô ta không can tâm cho qua chuyện này dễ dàng đâu". "Ta có nói sẽ giữ lại cô ta sao?", Phong Nguyệt Hoàn Ân nghi vấn "không phải nàng định...?"

"Ta không sợ cô ta giở thủ đoạn gì chỉ sợ cô ta không còn thời gian chơi cùng ta" Lam Khanh Khanh vượt nhẹ vành ly trà, âm thanh nhè nhẹ mà nghe tựa ngàn tạ, lời vừa cất ra đã quyết định sống chết của Hy phi

"Khanh Khanh, nàng tính trừ khử ả?", nàng cười cười "hai ngày sau, Hy phi trở bệnh lạ đột ngột qua đời, cung nữ thân cận nàng ta vì lòng trung thành với nàng mà tuần tán theo. Hoàng thượng thương tiếc lập bia cho nàng khắc Hy phi lưu danh hậu cung, nhưng chưa đến một tháng đã không còn ai biết vị nào là Hy phi"

Lam Khanh Khanh nói một cách thật tự nhiên tựa như nàng chỉ đang kể một câu chuyện xưa, nào ai biết nàng đang nói về một người sẽ mãi mãi đi xa sau hai hôm

Hôm nay đã hết hạn ba ngày mà Phong Nguyệt Phủ Hàn cho nàng và Bạch Nhi nghỉ

Như mọi hôm, Lam Khanh Khanh vác chổi ra ngự thư phòng ném ở đó rồi ngồi xuống ở góc cây lê, "Khanh Khanh" Bạch Nhi gọi nàng. "Có chuyện gì sao?" Bạch Nhi ngồi xuống bên cạnh nàng đưa cho nàng một phần điểm tâm

"Xem ra hậu cung này sắp thêm một vị chủ Tử mới rồi", "có ý gì?" Bạch Nhi suy nghĩ một hồi rồi nói "có lẽ hoàng thượng đã xem trọng người nào đó bên ngoài cung nên muốn nạp làm phi ấy mà"

Lam Khanh Khanh ngả lưng dựa vào góc lê, vừa ăn điểm tâm "ta cảm thấy thật tội nghiệp cô nương kia nha, lấy phải một tên cầu hoàng, uầy không biết là nhi nữ nhà ai xấu số thế"

Bạch Nhi phì cười "trên thế gian này người nói lấy hoàng thượng mà mệnh khổ chỉ có cô thôi"

Lam Khanh Khanh bĩu môi, bỗng đôi đồng tử xinh đẹp của nàng nheo lại nhìn về phía rừng trúc "Khanh Khanh cô sao vậy?". "Bạch Nhi cô ở lại

đây nhé" nàng nói chưa dứt lời thân ảnh đã biến mất, Bạch Nhi ngẩn ra chớp chớp mắt

"Có chuyện?" Lam Khanh Khanh phi thân đến không tiếng động, lặng lẽ đứng phía sau người áo đen một hồi bỗng lên tiếng. Hắc y nhân kia xoay người lại đối mặt với nàng, khuôn mặt có chút mơ hồ ẩn hiện trong áo choàng "sao ngươi biết ta tìm ngươi?"

Lam Khanh Khanh dẫu môi ra vẻ ngây thơ "nha không tìm ta thì thôi" nàng vừa xoay người đi hắc đã cầm lấy cánh tay nàng kéo lại. Nàng cũng chẳng phải là hạn người dễ bắt nạt, như có như không đưa tay kia lướt nhẹ qua tay hắc rồi giẫy ra lùi lại ba bước

Nàng đâu phải ngốc mà không biết hắc đang bắt mạch xem nội công của nàng, chỉ có điều xem ra hắc thất vọng rồi

"Người không có nội công" Lam Khanh Khanh chấp tay sau lưng nhìn hắc, đánh giá từ đầu xuống chân "nội công người rất cao chỉ là không thể dung hoà nguồn nội lực a"

Hắc chau mày rồi bật cười "tiểu nha đầu cô rất tài giỏi, xem ra ta đã xem thường ngươi rồi", nàng như không nghe thấy hắc nói gì bĩu môi vẻ bề ngoài rất là trẻ con "người không biết phép lịch sự à? Ta hỏi ngươi, ngươi không trả lời, rảnh rồi muốn có người tâm sự thì đi nơi khác nhé"

Nàng nhận định tên này lại là một tên nguy hiểm, khi nãy cô đã bắt mạch xem thử nội công hắc rồi a, phải nói rất là cao cường, so với đại boss nhà nàng chắc ngang hàng nhỉ. Cho nên vẫn là đề phòng trước giả ngây ngô đi, nàng thật sự không phải là đối thủ của hắc nha

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1. Chương 47

"Ta không đùa với người, một là chết hai là đi theo ta" hắc lạnh lẻo phun ra một câu ánh mắt không chút ấm áp

Lam Khanh Khanh bĩu môi, tên này còn lạnh lùng hơn đại boss nhiều "người là ai? Tại sao ta lại phải đi theo người? Nơi này là hoàng cung người nói giết ta là giết dễ dàng vậy à?". Hắc nheo mắt lại "ta không nói lần thứ hai"

Nàng đảo mắt một vòng cười lấy lòng "hắc hắc đại hiệp a, ta chỉ là một cung nữ quét tuyết nhỏ nhoi a, làm sao mà...", "người nói một câu nữa ta liền giết cô ta"

Lam Khanh Khanh nhìn theo hướng hắc nhìn mới thấy Bạch Nhi từ khi nào đã đi vào rừng trúc đứng cách nàng khoảng hai mét. Nàng lườm hắc "vô sỉ", "ta vốn không phải quân tử đương nhiên không thể không vô sỉ"

Bạch Nhi chớp chớp mắt vô tội chạy tới nắm lấy cánh tay Lam Khanh Khanh "Khanh Khanh hắc là ai vậy? Mặc đồ đen chắc chắn không phải người tốt". Nàng có chút đỡ khốc đỡ cười, nên khen Bạch Nhi của nàng ngày càng to gan ra hay nên nói cô ấy không biết sống chết đây

"Được rồi đi đâu, nơi nào? Ta đi với người là được chứ gì?" Bạch Nhi kéo kéo tay nàng "Khanh Khanh hắc lai lịch không rõ ràng cô cứ thế đi cùng hắc sao? Ta đi cùng cô nhé"

Lam Khanh Khanh chau mày "cô đi theo làm gì? Chết chung cho có bạn bây à?"

Bạch Nhi chỉ cười cười, nàng chau mày, hôm nay cô ấy có gì đó lạ lạ, Bạch Nhi rút cuộc cô có âm mưu gì?

"Được thôi" hần hừ lạnh một tiếng phất tay rời đi, nàng bữu môi ung dung đi phía sau, chẳng mấy chốc bọn họ đã đến trước Trúc Yên cung. Lam Khanh Khanh nhếch môi cười, thì ra là người của Lương chiêu nghi, cô ta lại có cao thủ bản lĩnh như vậy ở bên mình, thật không nhìn ra

Ba người bước vào đại điện xuyên hồ sen sân sau đến tiểu đình bên kia hồ, xung quanh đình màn che tướng rũ theo gió mà lay động, không theo quy luật

Giai nhân bên trong đình vận dịch y đỏ nâu, sang trọng lại quý phái, cô mơ mơ hồ hồ bỏ màn lụa che lay động, nhìn chẳng chân thật tựa như lúc nào cô cũng có thể biến mất

"Người đến rồi?"

Lam Khanh Khanh cười nhẹ vén màn lụa mỏng lên vào trong đình "nường nường thật xem trọng ta nha, bảo cả một vị không tầm thường như vậy đến tìm ta. Chậc chậc nếu ta không theo y đến có lẽ sẽ phơi thay nơi không người a"

"Người là cột giễu bản cung?" nàng nhúng nhúng vai "nào dám". Lương chiêu nghi hướng ra ngoài đình nói "sư huynh mời vào trong tể đình ngồi thưởng trà, vị bằng hữu kia cũng nên vào"

Bạch Nhi hướng cô hành lễ "tạ nường nường" Lam Khanh Khanh chau mày "Bạch Nhi người đi cùng ta có cần đa lễ vậy không? Ta thiết nghĩ nường nường cũng chẳng cần"

Lương chiêu nghi cười nhẹ, như có như không khẽ đảo mắt nhìn sang hăn rồi lại nhanh chóng thu mắt. Vị chiêu nghi này hầu như lúc nào nàng gặp cô ta cũng rất đoan trang hiểu chuyện, đúng mực thiên kim hiền thực

Chỉ có điều trong mắt cô ta tuy tĩnh lặng nhưng có gì đó rất buồn

"Tìm ta không chỉ muốn thưởng trà thôi chứ?" Lam Khanh Khanh nghịch nghịch ly trà trên tay nhếch môi nói, cô ta cười nhẹ "chắc hẳn người đã biết, trong cung lại sắp có một vị chủ tử". Nàng giương môi không nói gì ý để cô ta nói tiếp, "nghe nói người này rất được hoàng thượng sủng ái còn ban cả Túy Linh cung cho nàng. Người nói xem ta có nên lo lắng không?"

"Lương chiêu nghi, người đang lo sợ nàng sẽ cướp mất vị trí hoàng hậu của người sao? À phải là sắp là của người chứ!" nàng khẽ đưa mắt nhìn hăn cười nhẹ "vị này là sư huynh của người? Dám hỏi người cũng đành lòng để sư muội người vào chốn hậu cung tranh đoạt hậu vị sao?"

Hăn chau mày đứng dậy "Nhạn Nhi được làm mẫu nghi thiên hạ, phượng hoàng cao quý há không phải chuyện tốt?" hăn nhìn lương chiêu nghi nhếch môi thành hình bán nguyệt "Nhạn Nhi ta nghĩ muội sẽ biết chừng mực, phân rõ được chuyện nên và không nên"

Hăn buông ra một câu rồi rời đi, trong đầu cô chỉ còn câu nói của hăn trước khi hăn kia lượng lời, Lam Khanh Khanh nhếch môi "muốn ta giúp người? Ta muốn hỏi người một câu, rốt cuộc lòng người có muốn hay không?"

Nàng cũng chẳng cần hành lễ ung dung rời đi, Bạch Nhi đi theo sau nàng có chút thất vọng

Sau khi ra khỏi Trúc Yên cung nàng mới mở miệng phun ra một chữ "nói", Bạch Nhi ngẩn ra nhìn xung quanh không thấy ai mới tự chỉ vào mình hỏi "ta sao?"

Lam Khanh Khanh không nói gì Bạch Nhi càng khó hiểu, cô suy nghĩ một hồi mới vỡ lẽ, gãi đầu cười ngượng ngùng "khi này ta thấy cô đi vào rừng trúc kia hồi lâu ta mới vào xem thử, nào ngờ lại bị tên hắc y nhân đó phát hiện. Ta gần đây mới chế ra một loại thuốc mới vẫn chưa thử, ta sợ cô đi với hắn có bất trắc gì nên ta mới đi theo a, sẵn tiện..."

Bạch Nhi len lén nhìn Lam Khanh Khanh thấy nàng không có ý nói chuyện liền cười lấy lòng bước tới ôm lấy cánh tay nàng lắc lắc "Khanh Khanh à ta thật xin lỗi mà, là để cô hiểu nhầm ta thật xin lỗi". Cô thấy nàng không nói gì tưởng nàng lại giận liền nũng nịu "Khanh Khanh"

"Hả? Chuyện gì cơ?" nàng ngơ ngác nhìn Bạch Nhi, "Khanh Khanh cô không giận ta sao" thấy nàng có chút ngơ ngác cô liền bổ sung "là chuyện ta giấu cô".

Lam Khanh Khanh cười nhạt "ta đã bảo ta tin cô mới giữ cô bên cạnh cho nên chỉ cần cô không quá quá đáng ta không quản, chỉ có điều đừng vượt quá giới hạn". Bạch Nhi chau mày "vậy sao khi này...". "Ta chỉ đang nghĩ, Lương chiêu nghi thật ra cũng là một người tốt, ắt hẳn vào cung là có nguyên nhân"

"Chắc là vì si tình với hoàng thượng hay vì vinh hoa phú quý" Lam Khanh Khanh lắc đầu "không giống" Bạch Nhi chu môi "Khanh Khanh cô từng yêu ai chưa?"

Nàng ngẩn ra, yêu? Yêu là thế nào? Bạch Nhi thấy nàng đôi chút ngơ ngát thì phì cười châm chọc "cô ý thì ra cũng có thứ không biết nha, ái chà cô hơi bị khô khan quá a"

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1. Chương 48

Tình yêu là gì? Yêu chính là cảm xúc thiên liêng nhất của thế gian này, tùy theo mỗi người mà có cảm nhận riêng về nó

Một khi ta yêu sẽ trải qua trọn những cảm xúc đắng, cay, ngọt, bùi, hỉ, nộ, ái, ố.

Yêu sâu đậm cũng hận sâu đậm...

-Huyết Ưu cung

"Thuộc hạ bái kiến tôn chủ"

Vô Ưu mang một chiếc mặt nạ tinh xảo che đi nửa khuôn mặt, chỉ để lộ ra bờ môi quyến rũ

(Lam: sau này khi Phong Nguyệt Vô Thần xuất hiện với thân phận Tôn chủ thì ta gọi Vô Ưu nha)

Nam tử bên cạnh vận một bộ hắc bào nhếch môi, thay hắc hủi "thế nào rồi?". "Thuộc hạ vô năng xin Tôn chủ, đường chủ tha mạng, vị cô nương này thật chẳng có chút tư liệu nào về nàng chỉ biết nàng là từ nơi khác tới"

Hắc Minh châu mày "xem ra Huyết Ưu nuôi các người để làm cá cảnh rồi", "đường chủ tha mạng, thuộc hạ thật lực bất tòng tâm"

Vô Ưu lắc đầu "Hắc Minh không cần nổi giận, nàng như vậy ta nghĩ cũng chẳng là người bình thường". Thuộc hạ của hắn quỳ ở nơi kia có chút do dự mở miệng nói "Tôn chủ vị cô nương này... dường như có một thể lực đang che chở cho nàng ấy, thuộc hạ thật đã lật cả Phong Nguyệt nhưng vẫn không thể biết nàng từ đâu tới"

Hắc Minh vuốt cằm "chỉ là một cô nương liễu yếu đào tơ, có cần phải như vậy không?"

"Liễu yếu đào tơ? Thật không nghĩ từ này dùng để nói nàng ta" bạch y nữ tử từ đâu bước đến hành lễ "Nguyệt Vi tham kiến Tôn chủ". "Ồ là Nguyệt Vi đường chủ a, ta còn tưởng là vị nào chán sống muốn đến Huyết Ưu nhờ ta kết liễu"

Nguyệt Vi nhếch môi cười "thật vinh hạnh" Hắc Minh cũng chẳng kém "được tự tay kết liễu một mỹ nhân tựa thiên tiên như Nguyệt Vi đường chủ đây, ta có chết cũng thật mãn nguyện". Cô lườm hắn một cái phun ra hai chữ "biến thái", hắn cười cười "đa tạ, uầy bị vị tân đường chủ này dạy hư rồi"

Nguyệt Vi nhìn thoáng qua Vô Ưu "còn không biết Tôn chủ xem trọng nàng đến mức nào" Hắc Minh nhúng nhúng vai không nói gì

Vô Ưu chau chau đôi mày "dạo này Huyết Ưu rảnh rỗi quá rồi nhỉ? Các người có cần đi biên cương hay Tây Vực một chuyến?"

Hắc Minh rút cổ cười huề "để Tôn chủ bận tâm rồi, thuộc hạ sẽ cố gắng quản tốt cái miệng lẫn hành vi của mình"

Nguyệt Vi lườm hắn một cái vẫn ngoan ngoãn cúi đầu "sẽ không có lần sau, Tôn chủ yên tâm"

Khách điếm

Trên tầng lầu, một cô nương vận bạch y phong thái thanh nhã, thanh khiết tựa một đoá sen trắng. Khuôn mặt phù dung được giấu sau tấm màn mỏng, ẩn ẩn hiện hiện

"Tiểu thư, công tử bảo nô tỳ đến đón người đến biệt viện ở phía tây thành"

Nàng không nói gì chỉ chậm rãi thưởng trà, nô tỳ kia được phái tới có chút sốt ruột

"Tiểu thư. . ."

"Người nghĩ ta sẽ đi?"

Nô tỳ kia ngẩn ra, nàng mỉm nhẹ môi chưa kịp để cô ấy phản ứng nàng đã đứng dậy rời đi. Vừa bước được hai bước trước mặt nàng đã có một bóng người chặn đường

"Tiểu mỹ nhân, nàng sao lại đi vội vậy?" Phong Nguyệt Phủ Hàn phiến phiến cây quạt trong tay vờ như lưu manh trêu chọc gái nhà lành. "Là do chán quá hay sao? Hay gia cùng nàng dùng thiện..."

"Hoàng thượng, ngân châm của ta không có mất" nàng tựa tiểu phi tiểu nói còn đưa ngân châm giấu trong tay áo ra vuốt ve

Hắn bấu môi "nàng biết ta là hoàng thượng rồi vẫn ác vậy sao? Nếu là...", "quá khen! ta không phải nữ nhân khác" nàng quay người định rời đi lại nghe hắn nói "ít nhất phải cho ta biết tên"

"Cần thiết sao?"

Nàng buông một câu rồi rời đi, nàng không phải là nữ nhân khác, không thích tranh đấu hậu cung để giành được sự sủng ái của nam nhân,

cũng chẳng thích vinh hoa của chốn quyền lực đó

Nàng chỉ cần tìm thấy người đó là đủ, nàng có cảm giác người ấy rất gần đây

Nàng nhìn lên trời trong, môi mấp máy gì đó, màn che mặt bị gió thổi lay động lộ ra bờ môi anh đào đỏ mọng

Bạch Mặc Thương vừa đi ngang qua nàng bỗng nhúu mày, mùi hương này thật quen thuộc. Hẳn hương bóng lưng nàng phiến phiến thanh quạt trong tay nhếch môi nhẹ nhàng mở miệng "cô nương lại gặp nhau"

"Lại là người" nàng chau mày, tên này sao đi đâu cũng gặp hẳn nhỉ?
"Ngân lượng ta đã trả, người còn muốn gì?"

Bạch Mặc Thương nhếch môi "Chuyện kia là tại hại hiểu nhầm, cô nương vẫn còn để bụng sao? Chi bằng tại hạ mời cô nương một bữa?"

Nàng hừ một tiếng chế giễu "ta thật rất sợ đau bụng". Đâu có ai như nàng vừa xuyên qua đã bị người ta lừa đảo lấy nhầm ngân lượng giả lại gặp trùng tên gian thương chết tiệt này

Đúng vậy a nàng chính là xuyên không mà đến đây nha

Bạch Mặc Thương cười cười vừa định mở miệng nói gì thêm lại bị nàng cướp lời "nếu người thích thì cứ mời bọn ăn mày kia, xem ra họ muốn bữa cơm này của người hơn ta".

Nàng cũng chẳng cho hẳn trả lời, đi mất

Bạch Mặc Thương nhìn theo bóng nàng tắc lưỡi, cô nương này thú vị thật, có hơi giống... Đôi mày hẳn nheo lại rồi giãn ra

"Người đâu, hôm nay phát cơm cho bọn ăn mày kia đi" hẳn buông ra một câu rồi đi mất. Bọn tiểu nhị hai mắt nhìn nhau khó hiểu, sao hôm nay

chủ của họ kì quái thế nhỉ

Bạch Mặc Thương đang đuổi theo nàng bỗng chốc dừng lại, nhưng mà khi nãy hình như hẳn thấy hoàng thượng ở đấy, cô nương này...

Thật không tầm thường nhỉ?

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1.Chương 49. Quý Phi

Hoàng cung

"Có chuyện gì à?" Lam Khanh Khanh nhìn đám người cứ tấp nập từ sáng đến giờ kia có chút khó hiểu

Bạch Nhi kéo một cung nữ gần đó lại hỏi chuyện, cung nữ kia nhìn hai người một lúc lâu mới mở miệng "Các người không biết gì sao? Sau hai hôm nữa hậu cung sẽ đón thêm vị chủ tử mới"

"Nạp phi? Ta còn tưởng đang nạp hậu..." cung nữ kia vội bịt miệng Lam Khanh Khanh lại "Suýt! Cô muốn mất đầu à?"

Cung nữ đó nhìn xung quanh đảm bảo không có ai mới khe khẽ nói "Vị chủ tử này chẳng biết mặt mũi ra sao nhưng nghe nói là một mỹ nhân khuynh thành. Người chưa vào cung nhưng đã nghe lời đồn tứ phía, các vị chủ tử ai cũng lo sợ..."

"Nạp thêm một phi tần thôi mà sợ gì?"- Bạch Nhi thắc mắc. "Người này vừa vào cung đã giữ ngay chức lương đống so về vai vế đã ngang hàng với chiêu nghi và quý phi. Ngôi hậu vị này cũng có thể..."

Lam Khanh Khanh chau mày nhanh chóng bắt được ý không đúng "Khoan đã, người nói quý phi? Trong hậu cung ngôi quý phi vẫn còn trống mà"

Mặt cung nữ đó tái đi nói năng cũng lắp bắp "Ta...ta...coi như người chưa nghe ta nói gì cả...ta không có nói gì cả" cô ta vội vàng chạy đi như có ma đuổi

"Bạch Nhi, có chuyện gì mà ta không biết sao? Quý phi gì đó..." Bạch Nhi lắc đầu "Ta cũng không biết, ta cũng chỉ mới nhập cung hai năm. Nhưng mà nghe nói trong hậu cung có một cấm địa phạm là ai từng đặt chân đến đều bị chém đầu"

Lòng hiếu kì của nàng lại nổi lên mãnh liệt, Bạch Nhi cảm thấy không ổn lay lay Lam Khanh Khanh "Khanh Khanh cô đừng nói là..."

"Yên tâm ta không muốn chết sớm vậy đâu" Bạch Nhi thở phào nhẹ nhõm. "Ta muốn đi đâu còn có người bắt được sau" câu sau của nàng làm Bạch Nhi có cảm xúc muốn khóc

Khanh Khanh à! Cô đừng có vậy mà, ta sớm muộn gì cũng vì lo cho cô mà thành lão bà mất.

Lam Khanh Khanh cười cười lòng thầm tính chuyện gì đó

Tư Uyển cũng

Mùa hạ cũng đã sắp rời đi để lại một mùa thu xinh đẹp, hoàng cung lộng lẫy huy hoàng nhưng dường như đã bỏ quên mất Tư Uyển cung

Nơi đây như một biệt viện hoang lạnh lẽo, lá cây khô rơi rụng khắp sân nhưng chẳng ai quét tước. Đêm đã tối mà trong cung rộng lớn chẳng có lấy một ngọn đèn, nhìn u ám để cùng cực

"Tỷ tỷ, Khiết Tử tỷ, tỷ có ở đó không?". Nữ tử vận hồng y che mặt bằng tấm lụa mỏng, trên tay cầm một cây đèn cung đình

Bên trong phòng vọng ra tiếng nói của một nữ tử "Mời Lan phi về cho, nơi này dơ bẩn không tiện đón tiếp nương nương"

Nữ tử được gọi là Lan phi kia vừa nghe tiếng liền mở cửa bước vào "muội đến đây với tư cách là Lan Nhi muội muội của tỳ, không phải là Lan phi"

Căn phòng là một mảnh tối đen chẳng có chút ánh sáng chỉ có ánh trăng mập mờ chiếu vào khắc họa một nữ tử xinh đẹp đang đứng bên bộ cửa sổ.

Chẳng nhìn rõ mặt nữ tử đó chỉ là khí chất của nàng mang vẻ u buồn nhưng lại thanh tao. Nàng ăn mặc giản dị đúng với một phi tần bị đầy nhưng khí chất cao quý của nàng chẳng với đi

Kiều Hữu Lan nhìn Hàn Khiết Tử như vậy càng đau lòng, nàng đi đến định thắp nến lại nghe tiếng Hàn Khiết Tử vang lên

"Đừng thắp đèn". Kiều Hữu Lan cũng nghe lời nàng không thắp đèn nữa, nàng đặt cây đèn cung đình trên tay xuống đi lại gần Hàn Khiết Tử. Nàng chỉ lẳng lặng đứng đó chẳng nói gì

"Muộn đến đây làm gì?". Hữu Lan chần chờ một lúc mới mở miệng "Hậu cung lại sắp đón một vị chủ tử mới, người này có thể sẽ trở thành hoàng hậu. Tỳ tỳ..."

"Muội đến để nói chuyện này sao? Ta chẳng còn liên quan đến hân rồi" ánh trăng rơi vào khuôn mặt nàng mang một vẻ u buồn đến khó tả, Hữu Lan đau lòng thay nàng.

Nàng từng là một tuyệt sắc giai nhân khuynh nước khuynh thành, tài sắc vẹn toàn. Nàng từng là nữ tử được nhiều người mến mộ, nhiều nữ tử ganh tỵ. Cớ sao nàng lại lâm vào cảnh này?

Có lẽ khúc mắt này mãi mãi chẳng sáng tỏ, nàng từng là người được sủng ái nhất nhưng chẳng ai biết được nàng lại lâm vào hoàn cảnh thế này

"Lan Nhi muội về đi, nếu muội ở đây quá lâu sẽ bị nói ra nói vào đấy"

Hữu Lan có chút chần chừ, Khiết Tử rõ ràng muốn đuổi nàng đi nàng cũng nghe lời Khiết Tử cầm đèn lên rời đi. Đến cửa Hữu Lan còn luyến tiếc nghoảnh đầu lại

"Khiết Tử tỷ lần sau muội lại đến thăm tỷ"

Khiết Tử nhìn theo Hữu Lan đến khi khuất bóng, gió thổi nhẹ nhẹ khép cánh cửa đã mục không ít lại, dường như đang khép lại cuộc đời nàng. Khiết Tử giương môi con lên hình bán nguyệt như tựa cười bản thân

Từ trong tay áo nàng lấy ra con rối hình một cô bé vận hồng y được làm bằng gỗ xinh đẹp, phía sau khắc dòng chữ nhỏ "Linh Nhi yêu tỷ"

"Chỉ khi đánh mất mới nhận ra quan trọng đến mức nào, Linh Nhi...Phủ Hàn...Linh Nhi..."

Mọi chuyện trước đây như tái diễn lại trong mắt, đau có buồn có vui vẻ, hạnh phúc đều có...

Vệt nước mắt từ khoé mắt Khiết Tử lăn dài trên má, chẳng biết nàng đang nghĩ về cố nhân hay người đang ở trong cố cung kia

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam

www.dtv-ebook.com

Chương 50. Đại Hôn

Hoàng cung hôm nay sẽ đón thêm một vị chủ tử nên ai ai cũng bận rộn, bận rộn là thế như duy nhất chỉ có ai đó ở Bình Tước Cung rảnh rỗi

"Thì ra tên cầu hoàng đó kết hôn bọn nô tỳ chúng ta được nhàn như thế, haiz phải như ngày nào cũng được vậy", "Nha~ ngày thường cô có làm việc à? Chậc chậc ta phải đi đại phu khám mắt lại rồi"

Lam Khanh Khanh lườm Bạch Nhi "Người càng ngày càng mồn miệng hơn rồi a~". Bạch Nhi cười cười "Đa tạ, Đa tạ" Lam Khanh Khanh chẳng biết nói gì hơn, nàng thề nàng không dạy cô ấy mặt dày như vậy a~ Haiz đúng là gần mực thì đen gần đèn thì... Cháy nha

"Khanh Khanh cô không đi xem náo nhiệt à?" Lam Khanh Khanh chu môi vờ như hờn giận "Không đi, ta không nói chuyện với người nữa, đi ngủ". Bạch Nhi phì cười kéo tay nàng "Nha hôm nay Khanh Khanh nhà ta biết hờn dỗi a~ thôi mà đi xem náo nhiệt một chút đi"

Lam Khanh Khanh vờ vờ như suy nghĩ "Người có thể đi một mình... nhưng mà tại sao người lại muốn đi như vậy nhở" vừa nói nàng vừa nhìn xem Bạch Nhi, Bạch Nhi ngượng ngượng ngùng ngùng "đâu có đâu có nha, chỉ là trong cung có một đại hỉ như vậy mà cô không đi xem sao? Náo nhiệt lắm đấy"

"Thôi được rồi miễn cưỡng đi cùng cô vậy, tiện thể xem xem cô nương nhà nào vô phúc như vậy!" Bạch Nhi phì cười "không biết hoàng

thượng mà nghe được phạt cô bao nhiêu roi nữa đây".

Lam Khanh Khanh hất tóc "bà đây mà sợ hấn à?", "được rồi được rồi, đi được chưa cô nương? Lỡ mất thời cơ thấy tân nương tử nhà người ta đây" Bạch Nhi vừa thúc giục vừa kéo Khanh Khanh ra khỏi phòng.

Hàm Minh điện

Hàm Minh điện là nơi chỉ có vua được ra vào, chưa có ý chỉ thì cho dù hoàng thân quốc thích đều bị tội chém đầu. Vốn đâu phải nơi cơ mật quý báu gì, Hàm Minh chính là nơi diễn ra các sự kiện lớn trong hoàng tộc, phàm là người được mượn Hàm Minh tổ chức tiệc tùng thì chẳng ai khinh thường được.

Hàm Minh điện vốn là một cung điện nhưng lại tựa một khuôn viên rộng lớn, rộng gấp mấy lần ngự hoa viên...

Lúc Lam Khanh Khanh và Bạch Nhi đến thì quan lại, phi tần, vương gia đều có mặt đầy đủ tất chỉ riêng vẫn chưa có đôi nhân vật chính. Hôm nay Phong Nguyệt Phủ Hàn cho mời tất cả mọi người lần nói lòng quản lý đại môn để tùy tiện tiện cho cung nữ ra vào

"Bạch Nhi cô có chắc đây là cung điện không vậy?" Lam Khanh Khanh có hơi nghi hoặc. "Vốn dĩ đây là Hàm Minh điện mà, sao vậy?", nàng bĩu môi "ta cứ tưởng ngự hoa viên không đấy"

Trừ cái đại môn to dùng ra với cái cầu thang khủng bố* kia ra thì có cái gì giống đâu nhỉ. Nhưng mà nàng cũng khâm phục thật, đúng là thời cổ đại chơi sang thật đồ bao công sức làm cái cầu thang bằng đá này.

(Khanh Khanh là người hiện đại nên có tư tưởng 'không bình thường' tí. Ý nàng là bậc thang đá có để bước lên sảnh ý nha)

"Hoàng Thượng giá đáo!" một giọng nam nhân thanh thót vang lên, êm tai đến lạ thường làm ai cũng phải ngoảnh đầu lại nhìn. Lam Khanh Khanh cũng chẳng ngoại lệ, nàng rất thắc mắc một điều là chẳng phải việc la lối này là của công công hay sao? Nghe giọng không giống cho lắm à nha.

Từ đại môn nam tử vận giá y đỏ rực bước vào nối theo sau là đoàn nô tỳ công công, Lam Khanh Khanh chú ý ngay đến nam tử vận y phục màu đỏ thắm của công công cấp bậc cao đang cùng Phong Nguyệt Phủ Hoàng kia. Nàng nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy lạ mắt, hình như nàng chưa bao giờ gặp hẳn.

Đến bậc đá, nô tỳ công công đều tản ra hai bên chỉ còn Phùng Liên và nam tử lạ mặt kia tiếp tục theo hẳn lên bậc cao. Phong Nguyệt Phủ Hàn vừa xoay người lại là màn hành lễ nàng cực ghét

"Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế..." Mọi người đồng loạt quỳ xuống hàng lễ. "Bình thân", nam tử kia lại lên tiếng "giờ lành đã đến chẳng thể chậm trễ thêm, đại hôn nên bắt đầu"

Hắn dùng từ 'đại hôn' chứ không phải đại lễ nạp phi cũng đủ thấy vị phi tử này quan trọng với hoàng thượng thế nào. "Hôm nay là ngày quan trọng, ngày trăm nạp phi nên các khanh cứ việc thoải mái" Phong Nguyệt Phủ Hàn nói, dường như hắn đang căng thẳng nhỉ?

Lam Khanh Khanh cảm thấy có chút buồn cười, hẳn là hoàng thượng nha nạp biết bao phi tần, chẳng lẽ mỗi lần hắn đều vậy à? Bạch Nhi nhìn qua nàng khẽ đẩy "có chuyện gì mà cô vui vậy?"

Nam tử đó lại lên tiếng "giờ lành đã đến", vừa dứt lời phía đại môn lại có một đoàn cung nữ vận hồng y đi phía sau một nữ nhân vận giá y rực rỡ. Dáng người mảnh mai, tuy trùm khăn voan đỏ nhưng có lẽ cũng là một mỹ nhân.

Nữ nhân đó được cung nữ đưa lên từng bậc thang đá, nhìn dường như rất cứng nhắc. Lam Khanh Khanh nhìn bóng cô ấy có chút quen thuộc, chẳng rõ...

Lam Khanh Khanh chán nản đảo mắt đi lại bắt gặp ánh mắt sắc bén của người nào đó, nàng không khỏi rùng mình, haiz tuyết tháng 7 à nha. Nàng ghé vào tai Bạch Nhi nói nhỏ vài câu rồi lượn đi mất

Lam Khanh Khanh đi vội vã chẳng để ý đến nữ nhân vận y phục cung nữ che kính mặt vừa đi ngang. Hàn Khiết Tử thoáng quay đầu nhìn lại rồi nhanh chóng bước tiếp, cả hai chẳng ngờ sau này hai người lại có một mối duyên nợ.

Phía bên kia lễ nạp phi... À không hôn lễ của Phong Nguyệt Phủ Hàn đã bắt đầu, nữ tử trên kia vẫn ngoan ngoãn đứng đấy thậm chí chả nhúc nhích, hiền thực. Phong Nguyệt Phủ Hàn như có như không nhìn qua nàng ta cười nhạt

Hàn Khiết Tử nhìn người đang vận hỷ phục đỏ thêu rồng kia trong lòng có chút đau xót, nàng chẳng biết là đau xót vì hân hay là đau vì chuyện trước đây. Dường như chuyện năm đó lại tái diễn trước mắt...

Nữ tử vận giá y xinh đẹp nhưng điều lạ là giá y lại thêu một con phượng hoàng đen sắc bén, dường như giá y chẳng chói bằng dòng máu đỏ tươi từ cổ tay nàng kia, nước mắt và máu hoà vào nhau người con gái đó đã mãi mãi rời khỏi thế gian...

Nước mắt chẳng báo trước mà rơi ướt đầm khuôn mặt, dường như những giọt nước mắt đó chính là sự hối hận của một thời ngây dại. 3 năm trước người đứng cùng hân trên đài chính là nàng nhưng liệu hân có vui vẻ như hiện giờ?!

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1.Chương 51

"Hôm nay là đại hôn của hoàng huynh của người, sao lại đến nơi này?" Lam Khanh Khanh thấy hắc đứng trên chiếc cầu gỗ nhìn những con cá đang bơi dưới hồ, vài đoá sen đang nở rộ

Phong Nguyệt Vô Thần khẽ lườm nàng, hừ lạnh "không thích". Lam Khanh Khanh bĩu môi "cũng đúng, cũng chẳng phải tẩu tẩu người nhỉ?!"

"Cũng chưa chắc, từ trước đến nay ta chưa thấy hắc thích một nữ nhân đến như vậy", Lam Khanh Khanh gật gù "Chưa từng à~ chưa có nữ nhân thì nam nhân nhỉ". Phong Nguyệt Vô Thần cong môi "người tưởng tượng cũng thật phong phú, hắc đã bắt trói cô ta về hoàng cung. Người nghĩ xem?"

Lam Khanh Khanh sững sốt một lúc rồi phì cười "thảo nào ta cứ thấy là lạ, chẳng biết là nữ nhân xấu số nào". Nàng lẳng lặng đứng bên cạnh hắc nhìn về nơi xa xa, chẳng ai nói thêm lời nào

Mặt trời đã dần xuống núi, ánh chiều tà màu hổ phách hắt lên mặt hắc mang vẻ đẹp mịch mờ đến khó tả. Đường như bên trong đã khai tiệc, mùi rượu thịt lan toả đến tận nơi này, tuy vậy nó cũng chẳng lấn át hương thơm đặc biệt toả ra từ người hắc.

Khung cảnh lãng mạn, không gian tuyệt vời là thế nhưng bất chợt hắc lại phun ra một câu "Đường như người ở trong cung rất thoải mái, sau Hy Phi là ai?".

Lam Khanh Khanh bất giác rụt cổ, ngang bướng cãi "là do cô ta đưng đến ta trước, ai bảo cô ta không có mắt. Ta chỉ là tiện thể chơi đùa..."

Giọng nàng nhỏ hần rồi im bật, nàng còn nhớ hần nói chỉ đùa thôi đừng đùa ra mạng người nhưng mà nàng đùa ra lịch sử tổ tiên họ nhà Hy Phi luôn đấy nhé. Lam Khanh Khanh ngẩn đầu cẩn thận nhìn hần, "thế nào? Tiện tay chơi đùa?"

Lam Khanh Khanh bĩu môi khó chịu "thế nào? người tiếc cho nàng ta à? Hay tiếc thay hoàng huynh của người?". Hần nhìn nàng, gương môi cong thành hình bán nguyệt, nàng lườm hần bĩu môi quay đi

"Cầu hoàng!" - Không ai đáp lại lời nàng

Hàm Mộc Vân trừng mắt nhìn cầu hoàng đế yêu nghiệt kia, Phong Nguyệt Phủ Hàn làm như không nghe thấy nàng la lối tiếp tục nhàn nhã rót rượu uống.

"Người thả ta ra đi mà" nàng dần như vang xin, thật sự khốn nạn à nha ở cổ đại tại sao trong lúc kết hôn cô dâu không được ăn uống chứ? Và lại nàng là bị bắt ép đưa đến a, tệ hại đến mức hần không cho nàng uống lấy ngụm nước.

Càng nghĩ nàng càng thấy tức "hoàng đế thối tha, làm nường tử người đúng là ta đã tạo nghiệt ra lớn rồi thì phải. Cầu hoàng!". Hàm Mộc Vân gai mắt nhìn chăm chăm người kia như muốn xé nát hần ra.

Phong Nguyệt Phủ Hàn nhếch môi cười tà mị khuôn mặt ửng hồng vì tác dụng của rượu, "cầu hoàng thì vẫn là phu quân của nàng, người khác tu tám kiếp mới được ta coi trọng nàng thì coi như vận xui" . Hàm Mộc Vân trừng hần qua lớp khoan voan mỏng, nàng nghiêng răng rợn từng chữ "tốt!

Tốt nhất đừng thả lão nương ra nếu không ta cho của quý của người đi châu ông bà"

"Vân Nhi nàng nở làm vậy sao a? Ta dù gì cũng là phu quân nàng mà" hắn đi đến vén khăn voan lên, khuôn mặt xinh đẹp dần hiện rõ, có lẽ nàng chỉ khá tốt nhưng trong mắt hắn nàng thật sự hơn mọi nữ nhân hắn từng gặp gặp n lần.

"Phong Nguyệt Phủ Hàn! Người thả lão nương ra" hắn nhếch môi "ta không bắt nàng, điểm huyết thì làm sao nàng thành hôn cùng ta?". Hàm Mộc Vân thật sự cảm thấu uất ức, nàng vừa đến đây chỉ có vài tháng thôi a mà gặp hết tên biến thái này đến tên biến thái khác. Thế giới này toàn là biến thái

"Vân Nhi, nàng càng ngày càng thô lỗ nha, hình tượng xinh đẹp lãnh đạm thường thấy của nàng đâu rồi?" hắn nâng cằm nàng chăm chú nhìn. Nàng tránh ánh mắt của hắn thân nhiên nói "chó tha rồi! Cậu hoàng nha người tha đấy", hắn phì cười chắc chỉ có nàng mới dám nói như vậy với hắn... À có lẽ còn người khác nhỉ?

Nàng vờ hờn dỗi quay mặt đi nơi khác "ta chỉ mới 16 tuổi người không thể nào lấy ta được, ta chưa đủ tuổi kết hôn, người là đang cưỡng ép trẻ vị thành niên a". Phong Nguyệt Phủ Hàn chau mày "trẻ vị thành niên? Nàng đang nói gì vậy?"

Nhiều lúc hắn cảm thấy Hàm Mộc Vân thật quái dị, nàng nói gì hắn hoàn toàn không hiểu. Bất chợt Phong Nguyệt Phủ Hàn nghĩ đến Lam Khanh Khanh, hai người cũng thật giống nhau. Phong Nguyệt Phủ Hàn thờ dài hóa giải thủ pháp cho nàng, thu lại một đoạn tơ màu bạc.

Hàm Mộc Vân xoa xoa cổ tay đã ứa đỏ không khỏi trừng mắt về phía ai đó "Đồ vũ phu, đồ không biết thương hoa tiếc ngọc". "Ta nghĩ không cần

đối với nàng" hần cười cười đặt ly rượu và bình lên bàn bên cạnh, rồi đến mép giường

Canh lúc nàng không để ý Phong Nguyệt Phủ Hàn bất ngờ ngã nhào xuống người Hàm Mộc Vân, nàng điếm một giây hoảng hốt đưa tay đỡ hần rồi may chầu chặt lại "Phong Nguyệt Phủ Hàn người ngồi dậy cho lão nương". Phong Nguyệt Phủ Hàn ngoậy ngoạ trên người nàng tìm chỗ thoải mái, đầu hần gối lên bả vai nàng "ta mệt"

Nhìn vẻ mặt mệt mỏi của hần nàng bỗng chốc chùng lòng, dường như hần đã ngủ, hơi thở đều đặn. Hàm Mộc Vân thở dài cẩn thận nằm xuống giường chỉnh cho hần nằm thật thoải mái bên cạnh, tay hần vẫn nắm tay nàng, đầu gối lên tay nàng.

Hôm nay nàng cũng thật mệt mỏi chẳng mấy chốc đã chìm vào giấc ngủ. Phong Nguyệt Phủ Hàn đang ngủ bỗng mở mắt, đôi con ngươi màu nâu khóa chặt lấy nàng. Phong Nguyệt Phủ Hàn thở dài đưa tay vuốt ve khuôn mặt Hàm Mộc Vân, hần khẽ nhích người ôm nàng vào lòng

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1. Chương 52. Hàm Lương Đệ

Cũng đã thật lâu rồi nàng mới có một giấc ngủ ngon như vậy, phải chăng là do quá mệt mỏi hay đã tìm được nơi cảm thấy bình an. Hàm Mộc Vân nhú mày, tỉnh giấc, nàng chớp chớp mắt nhìn nam nhân điển trai đang nằm bên cạnh

Quả thật hấn rất đẹp giống như trai Hàn Quốc ấy, nàng công nhận điều đó, Hàm Mộc Vân nàng là thiếu nữ thế kỉ 21 à nha làm sao có thể sắt đá trước trai đẹp. Khoa học đã chứng minh ngắm trai đẹp vào mỗi buổi sáng rất bổ mắt nha, haiz nàng thừa nhận nàng rất mê trai

Mắt hấn cũng rất đẹp nha, rất trong suốt thật không hợp với hấn...khoan đã mắt?

"Xem ra nàng rất thích ngắm ta ngủ" Phong Nguyệt Phủ Hàn đã tỉnh từ khi nào, hấn đặt tay bên hông nàng, kéo về phía hấn "ta không ngại để nàng ngắm. Nàng lờm hấn, ừ thì đẹp mà hành động với lời nói chẳng đẹp tí nào

"Ta đói" Hàm Mộc Vân xoa xoa cái bụng đói meo từ hôm qua đến giờ, cảm hận nhìn hấn. Phong Nguyệt Phủ Hàn mới nhớ hôm qua nàng vẫn chưa ăn, "được ta gọi người chuẩn bị cho nàng, muốn ăn gì?"

Nàng giãy ra khỏi móng vuốt của hấn lết xuống giường tùy tùy tiện tiện buộc lại tóc "món ngon, miễn ngon ta đều ăn được". Phong Nguyệt Phủ Hàn cười cười khoát áo choàng mỏng đi ra ngoài

Hàm Mộc Vân nhắc mắt nhìn theo bóng hắc thử dài, nên nói hắc là người tốt hay xấu đây? Cho dù nàng có tỏ ra lạnh lùng thế nào đi nữa thì trước mặt hắc nàng vẫn không giữ được. Cái cổ đại này rắc rối như vậy hắc có thể nào bảo vệ được nàng? Vẫn nên không tin tưởng được một ai.

.

.

.

Đã hai ngày trôi qua từ khi Hàm Mộc Vân vào cung, nàng chẳng được đi đâu mà cũng chẳng có ai có thể nhìn thấy mặt nàng. Không ai đến hỏi thăm mà nàng cũng chẳng buồn ra ngoài, nàng thiết nghĩ trong hậu cung càng yên ổn càng tốt, nhưng mà yên ổn thế nào khi đêm nào Hắc cũng đến...

Trong cung lời ra tiếng vào, tới nơi đâu cũng có chủ đề về Hàm lương đệ kia, chẳng ai biết cô ta là thần thánh phương nào. Trong cung náo nhiệt là thế nhưng vẫn chỉ một người 'tâm bất biến giữ dòng đời nghiệt ngã'

Lam Khanh Khanh như mọi hôm lê chổi đến ngự thư phòng lười biếng ngồi bên góc lê, Bạch Nhi thấy cũng thành quen chỉ biết thử dài, vị chủ tử này cái gì cũng tốt trừ bệnh lười biếng nan y khó chữa

"Bạch Nhi" Lam Khanh Khanh vốn đang nhắm mắt dưỡng thần bỗng mở mắt ra nhìn cung nữ vừa gọi Bạch Nhi. Cung nữ đó nhìn thoáng qua Khanh Khanh rồi mở lời "Bạch Nhi, bên cung của Lan Phi đang thiếu cung nữ, người và cô ấy có thể qua giúp một tay được không?"

Lam Khanh Khanh chau mày "sao lại gọi bọn ta? Trong cung hết cung nữ rồi à?". Cung nữ kia khó xử, chủ nhân đã chỉ đích danh cô ấy sao cô dám không tuân, cô cũng đã từng nghe qua về vị Lam Khanh Khanh này

Cô ta cẩn thận "thật tình Lan Uyển cung chẳng biết đi đâu tìm người, cung chủ nhân đâu lớn lao gì để họ bận tâm..." Lam Khanh Khanh nhanh chóng hiểu ý "xem ra ra phải đi nhỉ? Chủ nhân người chỉ đích danh ta?"

Cô ta ngạc nhiên, Bạch Nhi cũng quay sang nhìn nàng "Khanh Khanh à cô...", "Bên đó đang làm gì?" nàng hỏi. "Lan Uyển cung mở tiệc ngắm hoa cũng là đến mọi người xem mặt Hàm nương nương", Lam Khanh Khanh có chút suy nghĩ "được rồi ta sẽ đến" cô ta vui mừng rời đi

Đợi cô ta khuất bóng Bạch Nhi mới quay sang Khanh Khanh "cô muốn qua đó thật sao? Liệu...", "không sao đâu! Lan phi đâu nguy hiểm như Lương Chiêu Nghi" nàng không biết cái người tên Lan phi ấy muốn gì ở nàng nhưng mà có lẽ nàng nên đi. Dường như có gì đó thúc giục nàng đi...

Lan Uyển cung

"Lan Phi muội muội, lâu rồi chúng ta không gặp nhau nhỉ, muội vẫn ổn chứ?" một đám nữ nhân váy áo lượn là ỏ ẻo đi đến. Kiều Hữu Lan nhìn cũng chẳng nhìn lấy một cái, nghịch nghịch chén trà trong tay "các tỷ tỷ đến rồi? Mời ngồi"

"Hữu Lan, xem ra muội sống rất tốt nha càng ngày càng đẹp ra, cũng thật lâu mới có dịp tỷ muội ta họp mặt thưởng hoa" Kiều Hữu Lan ngẩn mặt, nhận ra là Lương Chiêu Nghi liền cười nhẹ ra lẽ "tỷ tỷ quá lời rồi, muội làm sao so với tỷ đây? Cỏ dại làm sao so với mẫu đơn"

Qua lại vài câu khách sáo rồi ngồi uống trà thưởng hoa nói chuyện sơn phấn phụ nữ. Lam Khanh Khanh lắc đầu nhàm chán nhìn bọn giả tạo kia, Bạch Nhi nhìn cô cười cười "sao vậy?", "chán quá chả có gì chơi"

Bạch Nhi đưa đĩa điểm tâm đến trước mặt nàng "vốn dĩ hội họp phi tần thì chỉ có vậy thôi nhưng mà khi có hoàng thượng mới thật thú vị". Lam

Khanh Khanh bấu môi "sớm biết như vậy ta thà ở lại ngự thư phòng"

"Này, các người mau đem trà và điểm tâm ra đi chứ?" một cung nữ thúc giục, nàng chau mày, đúng thật sung sướng chịu lại đến đây là nô dịch cho bọn ả. Bạch Nhi thúc tay nàng đưa ấm trà "đi mau đi, nào", nàng chán nản lê thân đi

"Ah, đây chẳng phải Khanh Khanh sao? Người chuyển sang Lan Uyển cung rồi chẳng?" Lương chiêu nghi vừa thấy nàng có chút ngạc nhiên. Mọi ánh mắt đổ dồn về phía nàng, ít nhiều học cũng nghe qua danh nàng, cung nữ từng hăm hại Hy phi hay sao

Kiều Hữu Lan cũng bất giác quay đầu nhìn, đôi mày có hơi nhíu lại, cô ấy là Lam Khanh Khanh? Tại sao tỷ ấy lại muốn gặp cô ta?

Bạch Nhi giữ lễ thưa "Lan Uyển cung vắng người bọn nô tỳ đến giúp một tay". Lương chiêu nghi đã quá quen với tính cách của nàng cũng chẳng so đo việc Bạch Nhi trả lời thay nhưng bọn phi tần kia lại lực đực khó chịu

Trang Phi là người đầu tiên lên tiếng "Lương chiêu nghi là hỏi cô ta đầu hỏi người, người mở miệng làm gì?", Trần thái nữ lên tiếng "đúng vậy nha, người là không tôn trọng sao?". Lại vài người lên tiếng, một số còn lại thức thời im lặng, chỉ những kẻ ngốc mới chẳng biết chuyện, Lương chiêu nghi còn chưa lên tiếng ắt là có gì đó

"Lương tỷ tỷ, đối với bọn nô tỳ chẳng biết quy tắc như vậy nên trừng phạt" Lương chiêu nghi vẫn thản nhiên thưởng trà lại lén nhìn về phía Khanh Khanh. Bọn họ chỉ biết lòng Lương chiêu nghi mà động trúng ổ khiến lửa...à không động vào sư tử à nha

"Thật ra....."

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1. Chương 53 Gặp Lại Người Muốn Nhìn Thấy Nhất Ở Đây!

"Thật ra....các người không mở miệng không ai nói các người cảm đâu"

Lam Khanh Khanh nói thật thản nhiên, Bạch Nhi cũng giật mình lo lắng nhìn nàng, Khanh Khanh này thật là cô ấy muốn chết sao? Lương chiêu nghi nhếch môi vẫn chẳng mở lời bình thản thưởng trà. Đám phi tần có chút ngạc nhiên, nàng lại dám...

"Tiện tỳ kia người dám..." Lam Khanh Khanh nhú nhú đôi mày, Bạch Nhi thầm cảm thán

Nhưng dường như Khanh Khanh chẳng mấy quan tâm. Nàng nhúng nhúng vai kéo Bạch Nhi đi vào trong trên mặt cũng chẳng có chút gì tính toán. Trang phi như còn muốn nói gì đã bị người bên cạnh kéo tay lại nói nhỏ "Tỷ tỷ bình tĩnh, Chiêu Nghi còn chưa lên tiếng tỷ bất bình cái gì?". Trang phi nhìn qua Lương chiêu nghi hậm hực ngồi xuống, đường đường là một phi tần chẳng lẽ cô lại thua một cung nữ sao?

Lương chiêu nghi nhếch môi cười đoan trang "Thôi nào bất quá cũng chỉ là một cung nữ thôi mà, nàng hầu hạ nơi ngự thư phòng có ứng ngành không để chúng ta vào mắt cũng không có gì lạ". Một phi tần khác nhanh lẹ nắm ý "Nàng chắc là chỉ xem hoàng thượng là chủ tử đây, nàng cũng chẳng vô lễ gì với chiêu nghi tỷ, không đáng trách".

Lương chiêu nghi nhếch môi "hôm nay chúng ta đến là để thưởng trà ngắm hoa há lại vì một cung nữ mà làm hỏng không khí?". Trang phi nghe nàng là cung nữ bên hoàng Thượng có chút dịu xuống tuy ngoài mặt cười nhưng trong lòng vẫn hàm hực chuyện lúc nãy.

Lan Phi cười xinh đẹp ngỏ lời "nếu các tỷ không chê bai tiểu muội xin vào trong pha ấm trà hoa cúc, đàn một khúc để các tỷ thưởng thức?". "Lan Nhi, muội đã có lòng thì chúng ta sẽ hưởng thụ", Lan phi cười nhẹ e thẹn lui vào trong.

Kiều Hữu Lan hướng về cửa sổ cười "Tỷ Tỷ, tỷ đến khi nào vậy". Hàn Khiết Tử không nói gì một mặt vẫn nhìn ra hoa viên, chẳng biết nhìn họ hay nhìn những đoá hoa đang khoe sắc kia.

"Nhã Nhi, muội đi pha trà đi" Khiều Hữu Lan phân phó cho thị nữ bên cạnh, Nhã Nhi dường như đã quen hay vẫn không sửa được trước khi rời khỏi vẫn hành lễ với Khiết Tử. Nàng nhìn qua Nhã Nhi một cái rồi lại nhìn ra ngoài cửa sổ "sau này đừng hành lễ với ta nữa, ta không còn là Quý phi". Nhã Nhi vẫn chung thủy cười nhẹ, cách xưng hô cũng đổi "Hàn tiểu thư là tỷ tỷ của chủ tử vậy chẳng phải cũng là chủ tử của nô tỳ hay sao?"

Hữu Lan ra hiệu cho Nhã Nhi ra ngoài, nàng tiếng đến vài bước sóng đôi cùng Khiết tử "Tại sao tỷ muốn gọi cô ấy đến?". Khiết Tử đưa mắt đến góc cây gần nơi tiệc yến, thân ảnh Khanh Khanh đập vào mắt nàng như có như không hiện lên dòng cảm xúc dễ dàng bị nàng che dấu.

Hữu Lan đưa mắt nhìn Khanh Khanh rồi lại đầy nghi vấn nhìn Khiết Tử "Cô ấy xem ra không bình thường, chiêu nghi nói cô ấy hầu hạ ở Ngự Thư Phòng chẳng hay đối với hoàng thượng...?". Khiết Tử mỉm cười, dường như nụ cười đã dần hiếm hoi trên gương mặt tuyệt mỹ ấy "Nàng là cung nữ quyết tước, đối với hoàng thượng chỉ có cảm xúc muốn chọc điên người khác".

Hữu Lan lại càng nghi vấn, rốt cuộc nàng là ai mà khiến cho Khiết Tử tử nở nụ cười?

Hữu Lan cùng Nhã Nhi ra ngoài trên tay đã có trà hoa cúc và đàn, "Để các tử đợi lâu rồi". Hữu Lan đặt đàn trên bàn, bàn tay khê gảy, các ngón tay lướt trên dây đàn điêu luyện phát ra những âm thanh êm ái làm lay động lòng người. Nàng không phải là đệ nhất cầm sư nhưng tiếng đàn của nàng chẳng thua kém ai, việc làm người ta chết trong tiếng đàn của nàng chẳng khó khăn gì.

Đương lúc trầm bổng da diết bổng âm thanh ngừng hẳn lại làm mọi người mất hứng vài phần. Mọi ánh mắt đổ dồn về nữ tử đang đứng bên kia, nàng trong mắt họ lạ lẫm, dường như chưa gặp bao giờ. Lan phi hoàn hồn lại đứng dậy cười nhẹ có chút tự trách "tiểu muội thật xin lỗi đã làm các tử mất hứng", nàng ấy vậy mà bị mất tập trung

Lương chiêu nghi nhìn qua cây đàn mỉm cười "Không sao muội đã làm hết sức, đàn cũng bị đứt dây có cần tử phái người làm cho muội cây mới không?". Hữu Lan nhẹ lắc "Ân sủng của tử muội đa tạ nhưng muội vẫn muốn giữ cây đàn này".

Ánh mắt lúc này của Lương chiêu nghi mới trở về lại trên người Hàm Mộc Vân, nàng vận bạch y tinh khiết, đầu chỉ búi tóc đơn giản cài cổ định bằng trâm ngọc tầm thường, khuôn mặt phù dung không điểm phấn son. Đơn giản mộc mạc nhưng chẳng mang lại cảm giác tầm thường, tầm thường há lại ở trong cung?

"Vị cô nương này không biết cô là ai? Đến nơi này là có chuyện gì?". Hàm Mộc Vân lắc đầu "Không có chuyện gì, lạc đường", nàng quay người định rời đi nhưng lại trở lại "à nơi này là Lan Cung?"

"To gan, người gặp chiêu nghi, phi tần lại không hành lễ lại ngang ngửa nói chuyện với chiêu nghi sao?". "Ồ" nàng ồ một tiếng cười cười "vậy

các người là phi tần của hoàng thượng sao?". Trang phi đang hậm hực lại lên tiếng "Đã biết còn sao không hành lễ?"

Hàm Mộc Vân nhú mày suy nghĩ "Vậy nếu là Lương Đề thì có cần phải hành lễ với các người không?" chuyện này nàng thật không biết ah mà biết đi chẳng nữa nàng cũng chẳng hành lễ với họ. "Lương đề cao hơn phi đương nhiên phải hành lễ" nàng nhúng vai "vậy là được rồi".

Nàng quả thật có ý định đến Lan cung tìm trò vui trong cung nhằm chán đến vậy không bị nhốt đến sinh bệnh thì cũng bị tên hoàng đế đáng ghét kia chọc đến phát điên. Cấm cung khó canh phòng nghiêm ngặt như vậy làm sao nàng trốn ra ngoài? Mà nàng không ra ngoài làm sao tìm người ấy đây? Rồi quá nhĩ?!

Hàm Mộc Vân lướt mắt nhìn qua huyền cầm sinh ra hứng thú, nàng từ nhỏ rất thích những loại nhạc cụ này nha, "Đàn này tốt vậy...vẫn sửa được. Ta giúp cô". Hữu Lan mỉm cười chưa định rõ thân phận nàng, "đa tạ...cô nương". "Không cần đa tạ ta, cô hảo hảo đàn cho ta một bản nhạc là được", đương lúc đang nói chuyện một cung nữ đi đến bên cạnh Lương chiêu nghi nói nhỏ. Lương chiêu nghi cười nhẹ đưa mắt nhìn Hàm Mộc Vân, ra hiệu cho cung nữ đó lui ra

.

.

.

"Bạch Nhi, cô đem trà ra cho các vị phi tần đi" Nhã Nhi vừa chăm chút pha trà vừa hướng Bạch Nhi phân phó. Cô vừa tính đi lại vạt áo đã bị Lam Khanh Khanh kéo lấy "Ta đi với cô", "Khanh Khanh..." chưa để lời ra khỏi miệng Khanh Khanh đã nâng khay trà bước trước vài bước. Bạch Nhi mỉm cười, Khanh Khanh nhà nàng là tốt nhất, sợ nàng bị bọn phi tử kia bắt nạt mà chịu đi cùng nàng nha.

Trang Phi thoáng thấy bóng dáng Lam Khanh Khanh cùng Bạch Nhi liền nhếch môi đầy tính toán. Lam Khanh Khanh đi phía sau toan thấy ý đồ của cô ta liền cười khinh bỉ, nàng đi nhanh thêm vài bước giả vờ trước chân đem toàn bộ khay trà nóng hổi hất lên người Trang phi. Đâu chỉ thế nàng còn miễm phí giẫm lên bàn chân đưa ra có ý đồ gạt chân Bạch Nhi kia.

Vừa ước vừa nóng vừa bị đập đầu phải nhẹ ở chân khiến cô ta hét toán lên. Lam Khanh Khanh nhúng vai, vẻ mặt trêu tức

"Ồ Trang phi, thật xin lỗi ta không cố ý"

.....

P/s: Lam chúc mấy bạn thi tốt nha. Mai thi rồi mà chả biết làm gì 😊

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1.Chương 54. Dành Trọn Cả Đời Để Đổi Lấy Sự Vô Tình

Không cố ý? Nàng là cố tình thì có, đau rát truyền đến liên tục làm nàng ta sắc mặt trắng xanh luân phiên thay đổi. Mọi người bên cạnh cuốn quýt, Lam Khanh Khanh đứng đưng như chuyện chẳng phải của mình, Lương chiêu nghi cười nhạt chẳng mấy quan tâm, cô ta là tự chuốc khổ.

Duy nhất còn một ánh mắt vẫn chung thủy hướng về Khanh Khanh khi nàng vừa xuất hiện gây náo loạn, bất ngờ có, vui sướng có, hàng loạt cảm xúc đua nhau đổ ra. Hàm Mộc Vân dường như chẳng tự chủ được gọi nhẹ một tiếng "Khanh...". Lam Khanh Khanh cau mày ngoảnh nhìn sang, trên mặt nàng dường như chẳng có biểu hiện cảm xúc gì đặc biệt nhưng trong tim lại khẽ đánh thịch một cái, loạn mất một nhịp.

"Lan cung từ khi nào náo nhiệt như vậy?"

Ai cũng giật mình, bất ngờ về sự xuất hiện đột ngột của Phong Nguyệt Phủ Hàn, đồng loạt quỳ xuống hành lễ "Hoàng thượng". Hắc phát tay, cười cười nhìn Lam Khanh Khanh và Hàm Mộc Vân "Thấy trẫm vẫn không hành lễ?"

"Không thích" "Không tiện" hai người gần như đồng thanh, Phong Nguyệt Phủ Hàn đã quá quen với sự chống đối của Hàm Mộc Vân. Hắc hứng thú nhìn Khanh Khanh vừa định mở miệng lại bị tiếng khóc nức nở ngắt "Hoàng thượng huhu người phải làm chủ cho thần thiếp".

Hắn cau mày nhìn vẻ nhếch nhếch của Trang phi hơi đau đầu, "Có chuyện gì?" hai kẻ phá hoại hội tụ tại một nơi không có chuyện mới lạ. "Hoàng thượng tiện tỳ kia..." Lam Khanh Khanh chau mày "Đã bảo ta không phải tiện tỳ, họ tên ta có đủ, đổi họ đổi tên là bất hiếu với cha mẹ, nường nường người là ép buộc ta bất hiếu ah"

Phong Nguyệt Phủ Hàn bất lực "Lam Khanh Khanh, lại là người", "Hoàng thượng, ta biết tên ta đẹp người không cần mỗi lần gọi là lồi cả họ lẫn tên ra được. Lam Khanh Khanh nhúng nhúng vai tỏ vẻ vô tội "Với lại cô ta chưa chết chưa nằm liệt giường à nha". "Lam Khanh Khanh, người còn nói?" nàng ngậm miệng lại, vô tội và vô tội "Trang phi gạt chân nô tỳ"

"Người nói láo, rõ ràng người hất ấm trà vào người ta, người... người còn giẫm vào chân ta" Trang phi tức giận, vừa tức vừa khóc la lối kịch liệt. Nàng cười cười "Ấm trà? Nóng lắm nhỉ?", "người thử bị hất cả ấm trà mới sôi vào người đi". Nàng thần nhiên "Còn la lối được, chắc không sao"

"Các người nói đủ chưa? Xem trầm là không khí à?" Phong Nguyệt Phủ Hàn lườm nhẹ Trang phi, "người sao lại đến đây?". Lam Khanh Khanh ngó ngó xung quanh, tự chỉ vào bản thân "ta? À nô tỳ qua giúp Lan phi thôi mà"

Phong Nguyệt Phủ Hàn nhếch môi "Giải thích đi, trầm muốn xem hôm nay người lại nói ra được chuyện quý gì". Lam Khanh Khanh nhú nhú đôi mày thách mắt "Có chuyện gì cần giải thích sao?"

"Vậy tốt, Phùng Liên lôi Lam Khanh Khanh ra ngoài đánh cho trầm" Phùng Liên dùng ánh mắt thông cảm nhìn nàng. Lam Khanh Khanh ngơ ngác "Sao lại đánh ta?", "Trầm đánh cần lí do?"

Mặt Khanh Khanh dần đen lại vùng vẫy ra khỏi cánh tay Phùng Liên ngồi bệt xuống đất giờ thói ăn vạ "Người đường là Hoàng thượng mà lại ăn hiếp một cung nữ nhỏ bé như ta, hoàng thượng người quên mất công lao

quét tước bao lâu nay ta cực khổ ở ngự thư phòng rồi sao?". Hàm Mộc Vân kìm không được phì cười, Khanh Khanh đưa mắt lườm nàng một phát tiếp tục bài ca thảm thương "Hoàng thượng ah~ người làm ta thất vọng lắm luôn áh, người là trọng sắc...trọng phi quên một cung nữ trung thành như ta, huhu hoàng thượng người thật quá đáng"

"Người đủ chưa?" Khanh Khanh lắc lắc cái đầu giả nai nhìn hắn, "Hết Hy phi rồi đến Trang phi người có hứng thú với phi tần của ta đến vậy sao?". "Không có, do cách nàng bắt nạt ta, Hy phi nàng ta trở bệnh qua đời chắc là hối hận những chuyện đã làm lắm" nàng liếc nhìn Trang phi đầy ý tứ "không biết chừng ai đó cảm thấy uất ức mà về lấy vài thước lụa trắng treo cổ tự tử, ái chà lỗi của ta ah?"

Vừa thấy Phong Nguyệt Phủ Hàn vừa muốn nói gì đã bị nàng cướp mất "Hoàng thượng thì ra người là con người như thế. Đã vậy thì ta và Bạch Nhi đành chịu những đòn roi oan uẩn này vậy". Bạch Nhi tròn tròn mắt đến muốn rớt ra ngoài, sao lại dính đến cô rồi?

Hàm Mộc Vân bỗng dừng vui vẻ lạ thường, Khanh Khanh nhà nàng từ khi nào học được chiêu ăn vạ này đây. Nửa năm, dường như quá dài cũng dường như thật quá ngắn, những gì không thể thay đổi cũng đã thay đổi rồi. Chỉ là chẳng biết vết thương trong lòng nàng đã vơi đi chưa...

"Hoàng thượng, người lại chấp nhặt với một cung nữ?" Hàm Mộc Vân bĩu môi chỉ vào Trang phi "Là cô ta gạt chân hòng ý định để ẩm trà đó đổ lên người ta, nhưng mà chẳng biết ma xui quỷ khiến thế nào lại hất ngược về phía cô ta". Nàng chần chừ, ngập ngừng "Vẫn muốn đánh"

Phong Nguyệt Phủ Hàn cười vô cùng rực rỡ, hắn biết nàng nói dối nhưng chẳng sao, lời này là nàng nói, miễn nàng vui là được. Lương chiêu nghi vẫn thủy chung yên lặng bỗng lên tiếng, một câu vạch trần một thân phận "Lương đệ muội đã nói như vậy rồi, hoàng thượng người nên suy nghĩ lại"

Ngàn lần vạn lần mọi người vẫn không ngờ đến Hàm Mộc Vân lại là Lương đệ được hoàng thượng sủng ái tận trời bí ẩn kia. Càng không thể ngờ nàng lại nói dối giúp đỡ cho một cung nữ.

"Trang phi, người là có ý này?" trong mắt hắc chẳng có một chút hàn khí, thủy chung sủng nịch hướng Hàm Mộc Vân. Lam Khanh Khanh cau mày nhanh chóng nhận ra thái độ của hắc đối với Mộc Vân, trong lòng có chút suy tư.

"Hoàng thượng...." Trang phi ầm ỨC cổ lên tiếng nhưng lại bị Phong Nguyệt Phủ Hàn vô tình ném cho một câu "Trang phi bị thương nặng như vậy nên tịnh dưỡng trong cung vài tháng, giáng từ Phi xuống Tần". Trang phi bỡ phờ nhìn người nam nhân mà nàng ta luôn đứng phía sau dõi theo, yêu hắc, tình nguyệt trao tất cả những gì bản thân có cho hắc. Cuối cùng vẫn về vị trí cũ, nàng mãi chỉ là con rối tự đa tình, thử hỏi có thể trông chờ vào tình ái đế vương sao?

"Đa tạ hoàng thượng" nuốt đi nước mắt ghen nào, cô nhìn Hàm Mộc Vân và Lam Khanh Khanh chỉ có ủy khuất

Mọi người lần lượt tản đi, Trang phi...à Trang tần cũng được dìu về cung. Lam Khanh Khanh đã thấy vắng liền đứng dậy phủi đi bụi dấy dính vào tà váy, "Không còn chuyện gì ta...nô tỳ đi trước". Nói rồi nàng kéo tay Bạch Nhi đi chẳng buồn ngoảnh đầu nhìn người phía sau.

Hàm Mộc Vân hơi đau xót, chung quy cô ấy vẫn chưa quên được vết sẹo đó. Phải là sao để đối diện đây?

"Vân Nhi...?", Hàm Mộc Vân thu lại ánh mắt nhìn nàng chẳng thèm nhìn lấy hắc một phát, phát áo bỏ đi. Phong Nguyệt Phủ Hàn chỉ biết cười gượng, cô nàng này lợi dụng hắc xong rồi tàn nhẫn bỏ đi vậy sao?

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1.Chương 55 Muốn Gặp Nhưng Chẳng Có Dũng Khí

"Khanh Khanh..."

"Có chuyện gì?" Lam Khanh Khanh rũ mắt che dấu tâm sự trong lòng. Bạch Nhi dè dặt ngồi trước mặt cô "Khanh Khanh hôm nay cô làm sao đấy?". "Ta thì có chuyện gì" nàng tỏ ra thản nhiên tự cảm thấy mình che dấu rất tốt.

Bạch Nhi cũng chẳng màng hỏi lại, nàng biết trong lòng Khanh Khanh nhất định có chuyện gì đó nhưng đối với tính cách của nàng nàng không nói thì không ai ép được. Điều bất thường này xuất hiện từ khi cô và Khanh Khanh từ Lan cung trở về, là vì Trang phi? Không thể nào, nàng chọc phá người khác xong còn vui vẻ. Rốt cuộc nàng bị làm sao?

"Ta đi ra ngoài", Bạch Nhi nghĩ nghĩ tùy tiện "Ừ" một tiếng, đến Khanh Khanh ra khỏi cửa cô mới định thần lại. "Khanh..." Bạch Nhi đứng lên rồi lại ngồi xuống, để cô ấy một mình có sao không nhỉ? Thôi để cô ấy đi ra ngoài giải sầu...nhưng lỡ cô ấy buồn chán gây ra án mạng sao nhỉ?

Lam Khanh Khanh đến ngự thư phòng, cô ngồi dưới gốc lê hồi lâu, chẳng làm gì chỉ ngồi thần thờ nơi đó. Vài cấm vệ quân đi ngang cứ tưởng nàng là thích khách nhưng khi thấy mặt nàng liền rời đi.

Một cánh, hai cánh, ba cánh rồi rất nhiều tán hoa lê rơi theo cơn gió vừa thổi. Lam Khanh Khanh đưa tay đón một đóa hoa đang rơi, hoa lê trắng muốt, hương thơm dịu nhẹ. Nàng cười nhẹ, buông lỏng tay đóa hoa

rơi xuống đất. Chung quy những thứ thuần khiết này không thuộc về nàng, nếu có một ngày nàng thuần khiết như đoá lê kia thì sẽ ra sao nhỉ?

Lam Khanh Khanh ngẩn đầu nhìn lên cây. Nếu như nàng không phải trẻ mồ côi, nếu như nàng không nhận lại gia đình, nếu như chuyện đó không xảy ra nàng có thể như những đứa trẻ khác chứ? Nàng vẫn sẽ ở hiện đại, học cấp hai, sống trong tình yêu thương của gia đình. Đi chơi cùng bạn bè, làm quen với anh chàng nào đó, cuộc sống quá đổi bình thường, hạnh phúc...

Tự cười bản thân ngu ngốc nghĩ nhiều, Lam Khanh Khanh đứng thẳng dậy sau một hồi ngẩn ngơ, vương vai. Chung quy vẫn vậy, chẳng thay đổi vậy tại sao còn tham lam những thứ mãi không thuộc về mình. Ác ma mãi mãi sẽ là ác ma, và nơi của ác ma và nàng mãi mãi là bóng tối...

Lam Khanh Khanh bước chậm rãi, từng bước từng bước vờ như chẳng biết đang có người đi theo. Nàng đến cửa Bình Tước cung, người đó vẫn theo nàng, nàng mím môi đẩy cửa phòng ra bước vào.

"Hàm nương nương, người đi theo ta lâu như vậy không mỏi sao?" những gì cần đối mặt cho dù sớm hay muộn cũng đều đối mặt

"Khanh Khanh, tỷ biết rồi à?" Hàm Mộc Vân bước vào, nàng thừa biết nhưng vẫn hỏi, trên người nàng vẫn thủy chung bộ bạch y. Nhất thời Khanh Khanh cảm thấy có chút chói mắt...

"Nương nương đến đây làm gì?" mặt Lam Khanh Khanh chẳng chút biểu cảm, Lạnh lùng như băng. Bạch Nhi nghe tiếng Khanh Khanh liền đi ra

"Chị..." chân Bạch Nhi dừng bước, cô đứng ngay bức bình phong chắn hai ngăn, chẳng cố ý nấp vì cô thừa biết chẳng có tác dụng. Cô có chút muốn nghe chuyện

"Tôi không phải chị của cô!" Nàng vẫn bình thản, lạnh lùng. Hàm Mộc Vân nắm chặt tay mình run rẩy mở lời "Chị vẫn chưa bỏ được mối hận đó sao?". "Hận? Tôi có tư cách hận không?" giọng Khanh Khanh có chút chế giễu "Vậy cô có hận tôi không?"

Hàm Mộc Vân im lặng, lắc đầu "Chị là chị của em, dù muốn em cũng không thể hận chị". Nàng chấn động, tim co thắt, đau đến phát ghen "thật sao? Tôi! Chính tay tôi đã giết cha mẹ và anh trai cô, giết cả nhà cô, huyết tẩy Hàm gia" đau đớn dồn dập, từng lời từng chữ thốt ra thật chẳng dễ dàng

Nước mắt lăn dài trên má, Hàm Mộc Vân chẳng màng lau đi. Đúng vậy, nàng đã giết cha mẹ, anh trai của cô, nàng đã phá hủy toàn bộ cuộc sống của cô. Nhưng tại sao cô lại không thể hận nàng? Cô không thể nào đứng vững trượng xuống mặt đất "Em ghét bản thân mình, ghét cả thế giới này, vì cớ gì mà em không thể hận chị được? Vì cớ gì chúng ta phải đến bước đường này? Vì cớ gì..."

"Người không hận ta, ta sẽ hận người, chỉ trách tại sao người sinh ra ở Hàm gia, chỉ trách ta không thể bao dung như cô. Thù giết cha mẹ ta vẫn chưa nguôi, tốt nhất người đừng lại gần ta"

"Khanh Khanh, chị rõ ràng không muốn giết em, chị rõ ràng có thể không giết người" mắt cô lu mờ bởi nước mắt chẳng thể nhìn rõ khuôn mặt Khanh Khanh. "Người sai rồi ta không muốn giết người là để người tận mắt thấy gia đình từng người từng người một mà chết, có thể không? Tay ta cũng đã nhuộm nhiều máu như thế"

"Nếu chị muốn hại em thì lúc em đi theo chị đến nơi của Vương Tường Hải chị đã không để cho em trở về bình an. Nếu chị muốn hại em trên vách núi đó chị đã chần chừ không đẩy em xuống..."

"Cô im đi!" Lam Khanh Khanh xoay lưng lại nhắm mắt, ở góc mà Hàm Mộc Vân không thấy rơi ra hàng lệ nóng. Hàm Mộc Vân lắc đầu "Chị

rõ ràng có thể không làm vậy". Nàng nhếch môi, đúng vậy nàng có thể không làm vậy nhưng nàng phải làm sao đây? Chẳng lẽ trơ mắt nhìn cha mẹ chết một cách bất công như vậy?

"Bọn họ có thể không giết cha mẹ ta" Lời vừa dứt, đồng thời im lặng, vậy rốt cuộc là ai đúng, ai sai? Có lẽ nếu như nàng vẫn mãi mãi bị bỏ rơi trong cô nhi viện thì sẽ chẳng có chuyện thù hận như vậy. Có lẽ nếu Hàm Mộc Vân không sinh ra trong Hàm gia thì bọn nàng cũng không trở trêu như vậy

"Bạch Nhi, tiền nương nương về cung" Bạch Nhi giật mình nhìn Khanh Khanh rồi lại nhìn Hàm Mộc Vân. Cô nhẹ nhàng đi đến đỡ Hàm Mộc Vân đứng dậy "Nương nương trời cũng đã khuya, để nô tỳ đưa người về cung"

Hàm Mộc Vân vùng ra khỏi Bạch Nhi "Khanh Khanh, em không tin những gì em nghĩ về chị đều sai, em không tin chị có thể vô tình như vậy" Bạch Nhi cùng Hàm Mộc Vân đã rời đi. Trong gian phòng chật hẹp chỉ còn lại mình nàng, nàng có thể không vô tình?

Cô ấy vẫn còn sống, chẳng phải là điều nàng luôn mong muốn sao? Nhưng việc phải đối diện với cô ấy dường như nàng chẳng dễ dàng. Cô và nàng thuộc về hai thế giới khác nhau, cô là thiên thần còn nàng là ác quỷ. Cô luôn là màu trắng thuần khiết còn nàng luôn là một màu đen tối.

Dường như nàng luôn là người mang đến xui xẻo cho người khác, cha mẹ nàng, Triệu thẩm Triệu bá, còn có Triệu Khánh Thư. Nàng tự cho mình kiên cường nhưng thật ra nàng chỉ là mảnh thủy tinh, động là vỡ.

Nước mắt vẫn tuôn, nàng giải thoát bản thân không còn cho phép mình kiên cường nữa, ngồi xõm xuống đất, chôn mặt vào bàn tay khóc nức nở. Nàng nhớ cha mẹ, nhớ ngôi nhà nhỏ ngày xưa, nhớ cả khoảng thời gian hạnh phúc ấy.

Ánh trắng tan, bóng đen vẫn đứng đó cách một khoảng nhìn nàg, sự
yếu đuối đó hẳn chưa bao giờ thấy ở nàg...

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1. Chương 56 Muốn Hận Cũng Chẳng Thế Hận

Khóc hồi lâu, Lam Khanh Khanh lau đi nước mắt trên mặt, nàng đứng dậy phúi nhẹ y phục dính bẩn. Khuôn mặt nàng lại trở về với sự bất cần đời, dường như nàng bây giờ và lúc nãy không phải là một

Bạch Nhi trở về thấy nàng như vậy có chút không an tâm, thà nàng quậy tung lên, tức giận hay khóc lóc còn hơn cứ tỏ ra bình thường như vậy. Cô yên lặng Khanh Khanh cũng yên lặng chẳng ai nhắc lại chuyện vừa nãy.

"Bạch Nhi, ta ngủ trước, người cũng ngủ đi" giọng nàng có chút khàn khàn khiến Bạch Nhi kinh ngạc. Vành mắt nàng hơi hơi đỏ lên, Bạch Nhi rũ mắt gật đầu, thì ra trong lúc cô đi cùng Hàm nương nương nàng ấy đã ở đây khóc một mình.

Bạch Nhi nhìn theo bóng Lam Khanh Khanh thở dài, rốt cuộc cô cũng biết tại sao Khanh Khanh luôn tỏ ra mạnh mẽ. Ngày mà nàng giết bọn hắc y nhân, cô đã thấy có một nỗi bi ai hiện lên mắt nàng, thì ra nàng trải qua nhiều chuyện như vậy.

Lam Khanh Khanh mãi vẫn không ngủ được, nàng nhìn lên đỉnh màn chằng biết bao lâu. Bên cạnh có tiếng động, nàng chau mày nhìn qua đã thấy thân thể mềm mại của Bạch Nhi ôm lấy nàng.

"Cô qua đây làm gì?" Bạch Nhi cười hì hì "ngủ nha", nàng nhú mày "sao lại qua đây? Giường của cô bị làm sao à?". Bạch Nhi lắc đầu, buông

Khanh Khanh ra chỉnh vị trí nằm thoải mái bên cạnh nàng "Hôm nay ta muốn ngủ với cô"

Lam Khanh Khanh cũng chẳng đuổi Bạch Nhi. Hai người chẳng ai nói với ai thêm lời nào, nàng lại đưa mắt nhìn đỉnh màn. Qua được một lúc lâu bỗng Bạch Nhi lên tiếng "Khanh Khanh à, cô cũng đừng nên tự trách", "Ta không tự trách". Bạch Nhi xoay người nhìn Khanh Khanh "Ta biết cô là người tốt", Khanh Khanh vẫn nhìn lên đỉnh màn "Ta giết người, là người tốt sao?".

Một khoảng im lặng, Khanh Khanh chẳng nghe thấy cô nói thêm gì, lòng bỗng trùng xuống. "Đúng vậy! Cô là người xấu, nhưng ít ra trong lòng ta cô là thiên thần" Nàng có chút giật mình nhìn sang Bạch Nhi. Cô nàng vẫn nụ cười ngọt ngào đó, thủ chung nhìn nàng, nàng cho dù trong mắt mọi người rất xấu xa nhưng trong mắt cô lại là thiên thần.

"Không chỉ là thiên thần, là cô gái xinh đẹp, tốt với ta nhất", Khanh Khanh bất giác nở nụ cười "Người không sợ một ngày nào đó ta giết người sao?". Bạch Nhi ra sức lắc đầu "ta không tin cô nhất tâm giết một cô bé xinh xắn, khả ái như ta", nét cười trên môi nàng càng sâu.

Bạch Nhi nhìn nàng với vẻ nghiêm túc "Khanh Khanh à, từ nay trở về sau ta sẽ bảo vệ cô, ta sẽ không để cô khóc nữa. Cho dù ta không biết võ công nhưng mà ta sẽ chăm chỉ học, chế vài thứ thuốc nữa, nhất định ta sẽ không để ai bắt nạt cô". Lam Khanh Khanh im lặng hồi lâu, nàng vẽ lên nụ cười trên môi "Được ta sẽ để cô bảo vệ ta"

Bạch Nhi chính là người đầu tiên và cuối cùng nàng tình nguyện hạ thấp đi bản thân, Khanh Khanh biết nếu một ngày kia chính nàng không thể bảo vệ được bản thân thì cho dù Bạch Nhi có lợi hại thế nào cũng không thể bảo vệ nàng. Nhưng nàng vẫn muốn có được cảm giác được người khác che chở.

Hơi thở người con gái bên cạnh dần an ổn, chìm sâu mà giấc ngủ. Khanh Khanh nhìn qua Bạch Nhi trong mắt tràn đầy sự ôn nhu ấm áp, lẩm bầm "ta sẽ bảo vệ cô"

.

.

Hàm Mộc Vân ngồi thất thần nhìn bản thân trong gương, từ lúc trở về cung nàng đã như thế này, cung nữ dù khuyên thế nào thì nàng vẫn ngồi yên bất động. Phong Nguyệt Phủ Hàn nhìn nàng chau mày "Vân Nhi từ khi nào thành ra như vậy?". Nguyệt Tuy_cận vệ bên cạnh Hàm Mộc Vân thờ ơ xem nhưng chưa nghe hần nói gì. Liên Khuynh bên cạnh nhẹ giọng "Từ khi cô ấy đi ra ngoài về đã thất thần như vậy"

Phong Nguyệt Phủ Hàn chau mày càng chặt "Nàng đi đâu?", Liên Khuynh nhún nhún vai "Nàng không cho chúng ta đi theo, làm sao ta biết được". Hần day day trán trừng Liên Khuynh và Nguyệt Tuy, hai nàng mà là người trong cung thì hần đã dạy dỗ các nàng rồi, dù gì hần cũng là hoàng thượng cơ mà.

Phong Nguyệt Phủ Hàn vừa định đi vào đã bị Nguyệt Tuy dùng kiếm ngăn "Hôm nay chủ tử nhà ta mệt, người rút đi". "Người..." nàng ta ấy vậy mà bảo hần rút, bọn nàng đúng là bị Hàm Mộc Vân chiều hư rồi mà. Thanh kiếm của Nguyệt Tuy bị hất ra, nam tử phục y đỏ thẫm đứng trước người nàng "Hoàng thượng mời ngài vào", Phong Nguyệt Phủ Hàn nhếch môi đi vào.

Nguyệt Tuy chẳng chút bất bình hay giận giữ gì, vẫn thủy chung khuôn mặt lạnh băng, nàng thu kiếm. Liên Khuynh cười tươi như hoa lại gần hần bắt chuyện, Tử Thanh chẳng để ý đến nàng liền rời đi. Liên Khuynh ngơ ngát, nàng quay người nhìn bóng Tử Thanh làm mặt quỷ, lẩm

bầm "Tử Thanh thối tha người tưởng người ngon lắm sao? Võ công cao, tuấn tú, chức cao là cao ngạo thế à".

"Người cũng bớt mê trai đi" Liên Khuynh trừng Nguyệt Tuy "Nguyệt Tuy cô được lắm dám mắng ta" nàng dường như chẳng để ý ai kia đang nổi giận đi ra ngoài. Liên Khuynh uất ức giậm chân thịch thịch chạy theo Nguyệt Tuy "Con mèo khốn kiếp kia người đứng lại cho ta"

.

Phong Nguyệt Phủ Hàn đứng phía sau Hàm Mộc Vân chẳng nói gì chỉ lẳng lặng nhìn nàng qua gương và dường như nàng vẫn chưa biết đến sự tồn tại của hắn. "Có chuyện gì à?" nàng không đáp, "lại làm sao, ai bắt nạt nạn, nói, ta sẽ trừng trị kẻ đó". Nàng vẫn không trả lời, vô tri vô thức ngồi đó. Phong Nguyệt Phủ Hàn tinh mắt để ý đến vệt nước mắt còn chưa khô của nàng, đôi mày chau lại. Hắn vừa định nói gì lại thấy nàng ngồi bật giật làm hắn có chút giật mình

"Đúng vậy nhất định Khanh tử không có ghét bỏ mình, mình không tin Khanh tử kiên cường như vậy", "Vân Nhi" Hàm Mộc Vân giật mình quay lại "Phong Nguyệt Phủ Hàn sao...sao người lại ở đây". Phong Nguyệt Phủ Hàn chau chau mày ngồi xuống cái ghế nàng vừa đứng lên của nàng "Ta đứng ở đây thật lâu rồi, nàng cứ ngồi thần thờ ở đây giờ lại hỏi ta?". Nàng chớp chớp mắt "người đến đây lâu rồi sao?" hắn gật đầu.

Hàm Mộc Vân vừa tính đuổi hắn đi lại nghĩ đến một chuyện "Phủ Hàn, ta xin người một chuyện được không?"

P/s: Hôm nay tớ có chuyện vui^^ vui lắm lắm luôn cơ 😁 😁 . Vì chuyện vui này mà đăng chap trễ, xin lỗi mọi người^^

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam

www.dtv-ebook.com

Q1. Chương 57 Ta Sẽ Dùng Mọi Thủ Đoạn Để Tỷ Thừa Nhận Ta

Phong Nguyệt Phủ Hàn khẽ cảm thấy bất an, nàng đột nhiên đổi cách xưng hô làm hấn không quen nha. "Có chuyện gì nàng cứ việc nói" nàng sẽ không đề nghị điều gì quá sức tưởng tượng của hấn chứ?

Hàm Mộc Vân bắt đầu vòng vo "Người nói Ngự Thư Phòng cách Bình Tước cung có xa không?". hấn vẫn chưa đoán được ý định của nàng "cũng không xa lắm, từ Bình Tước cung sang Ngự Thư Phòng chỉ khoảng một khắc". "Một khắc mà gần á?" nàng bĩu môi "Ngự Thư Phòng cách đây hơi xa nhỉ, vậy suy ra Bình Tước cung cách đây càng xa" Hàm Mộc Vân có chút phân vân. Nếu đã xa như thế thì nếu muốn gần tỷ ấy phải ở gần khu Ngự Thư phòng nhỉ?

Thầm suy tính, nghĩ ngợi hồi lâu mới mở lời "Người xem gần Ngự Thư Phòng có nơi nào ở được không nha". Phong Nguyệt Phủ Hàn chau mày, Ngự Thư phòng là nơi nào đâu phải ai muốn ở gần đấy là được. "Sao?" nàng thăm dò, "nàng muốn ở gần đó làm gì?" Hàm Mộc Vân ậm ờ tìm lí do "Chẳng lẽ ta muốn ở cạnh...ở gần người một tí không được sao? Đã vậy thì thôi đi"

Phong Nguyệt Phủ Hàn cười tà mị "Gần Ngự Thư phòng thật không ở nơi nào cho nàng ở được nhưng bất quá...tầm cung của ta thì có thể". Ba vạch đen xuất hiện sau gáy, nàng chau mày nhìn hấn, tầm cung của hấn đúng là gần thật, nhưng...chắc tạm được nhỉ?

Chưa đến hai ngày đồ đạc bên cung nàng đã được chuyển hẳn sang tẩm cung hoàng thượng. Trong cung lại dấy lên nhiều đề tài bàn tán về vị Lương đệ Hàm Mộc Vân này. Tuy là chung cung điện nhưng nàng ở gian phòng khác, nàng phòng hấn như phòng sói đến nỗi sắp xếp Nguyệt Tuy và Liên Khuynh cạnh bên phòng nàng, dưới gối lúc nào cũng sẵn chủ thủ. Phong Nguyệt Phủ Hàn cũng chẳng qua đêm ở đấy, dường như dạo gần đây rất bận

.

.

.

Hàm Mộc Vân ngồi trong phòng cứ nhìn về hướng ngự thư phòng, nàng gọi Liên Khuynh "Khi nào mới có cung nữa đến đấy nhỉ?". Liên Khuynh khó hiểu nhìn theo hướng nàng chỉ "Hướng đấy? Không phải là ngự thư phòng sao?". "Đúng vậy!" cô nhìn nàng có chút nghi hoặc "Chủ tử, người tự xưng hỏi làm gì? Chẳng lẽ...", "Liên Khuynh cô càng ngày càng to gan nhỉ?". Liên Khuynh cười hì hì rút cổ "Làm sao ta dám, độc của ta còn chưa được giải hết nha", nàng mỉm cười có chút sát "Liên Khuynh, người yên tâm ta nhất định sẽ giải được độc cho người".

Liên Khuynh nhìn nàng nở nụ cười xinh đẹp "Ta tin người mà, ai bảo người là chủ tử của ta". Nguyệt Tuy đứng ngoài cửa đã từ lúc nào, cô vẫn một mặt lạnh tanh nhưng trong lòng ít nhiều đã nổi sóng. Hàm Mộc Vân bỏ lại hai người trong phòng, một mạch chạy tới ngự thư phòng.

Từ xa Mộc Vân đã thấy bóng người nhỏ nhắn ngồi dưới góc lê kia, nàng ngồi giữ những tán hoa lê trắng thuần theo gió rơi xuống đất, cô có chút thất thần. Không hiểu sao lúc này cô lại cảm thấy Khanh Khanh mỏng manh đến thế, cần được sự che chở.

Nhưng mà, tên kia...móng vuốt của hắn sao lại để ở hông Khanh Khanh nhỉ? Cô bỏ lỡ mất chuyện gì?

...5p trước...

"Khanh Khanh, cô lại trốn việc?" Lam Khanh Khanh ngẩn đầu vừa vặn bắt gặp khuôn mặt không góc chết của Phong Nguyệt Y Quân. Hắn đứng đó cười nhẹ, nàng chợt nhận ra rằng nàng và hắn không gặp nhau cũng khá lâu rồi. "Ngũ vương đạo này hình như rất bận rộn" hắn cười cười "ta có ra ngoài vài hôm, thật chẳng may gặp rắc rối phải ở lại đây gần một tháng. Đại hôn của hoàng huynh cũng chẳng kịp về"

Nàng nhếch môi, xem ra Hàm Mộc Vân rất được Phong Nguyệt Phủ Hàn xem trọng, lời lẽ của những người xung quanh cũng khác đi vài phần. Phong Nguyệt Y Quân cười đầy ẩn ý "Phải chăng ngươi là đang nhớ ta?", nàng đen mặt thầm nhủ cho một phát, nàng thật lăm khi nghĩ hắn khá tốt hơn những nam nhân nàng từng gặp.

"Ta làm sao dám trèo cao đây?" Lam Khanh Khanh vừa định đứng dậy nhưng đôi chân lại tê cứng vì ngồi lâu nên có chút loạn choạng. Phong Nguyệt Y Quân nhanh tay đỡ lấy nàng, cách tay phải đặt ngang hông giúp cho nàng đứng vững

Chưa kịp định thần thì nàng đã rơi vào vòng tay mềm mại khác, Hàm Mộc Vân một tay giữ chặt hông Khanh Khanh một tay đẩy Phong Nguyệt Y Quân ra "Vương gia người chưa nghe câu nam nữ thụ thụ bất tương thân à?"

Lam Khanh Khanh sau khi biết ai đang đỡ nàng liền gạt tay cô, nới lại khoảng cách, Phong Nguyệt Y Quân có chút kinh ngạc xong vẫn tươi cười "Bốn vương thất lễ!". Hàm Mộc Vân nhìn nàng có chút tiếc nuối, người Khanh Khanh thật là mềm nha, cô thích ôm Khanh Khanh hơn cả gấu ôm. Cảm giác suy nghĩ có gì đó sai sai Hàm Mộc Vân thầm đánh chính

Bạch Nhi vừa thấy Hàm Mộc Vân xuất hiện liền chau mày đi đến bên cạnh Khanh Khanh chặn giữa hai người. Lam Khanh Khanh nhẹ cười, Bạch Nhi này đây được xem là bảo vệ không? Kể từ lần đó Bạch Nhi luôn có ấn tượng xấu đối với vị nương nương này, đơn giản vì cô ấy làm Khanh Khanh khóc và cô không thích điều đó

Đúng ngay lúc đó bóng hoàng y đến nơi, Phong Nguyệt Phủ Hàn nhìn thấy họ đều đứng trước ngự thư phòng liền chau mày "Các người tụ tập ở đây có chuyện à?". Cả bốn người liền nhìn sang, chẳng hành lễ.

"Ta đến là muốn gặp huynh" Y Quân là người đầu tiên lên tiếng lại hướng đến người bên cạnh hơi cuối đầu "Tam ca, thật hiếm khi thấy huynh ở trong cung". Phong Nguyệt Vô Thần vẫn duy trì bộ dạng ngã ngốt nhưng trong mắt Khanh Khanh lại là giả tạo.

Phong Nguyệt Phủ Hàn nhìn Hàm Mộc Vân có chút ý cười "nàng sao lại ở đây?" , "ta tại sao không được ở đây?" hắn vừa tính nói câu 'ta cứ nghĩ nàng đợi ta' nhưng lại không nói, ở đây nhiều người như thế hắn không muốn bị bề mặt

Phong Nguyệt Vô Thần nhìn Lam Khanh Khanh trong mắt có chút gì đó rất khó hiểu, nàng bắt gặp ánh mắt của hắn đáp trả lại ấy mắt khó hiểu. Hắn lắc lắc đầu lại treo trên môi nụ cười, nàng nhướn mày cảm thấy hắn cũng thật hơi đáng thương, lúc nào cũng phải đeo bộ mặt giả tạo đó.

"Nàng là ai? Đừng nói nàng là tấu tấu của bọn đệ nhé" Phong Nguyệt Y Quân mở miệng liền kéo tất cả mọi người trở lại. Phong Nguyệt Phủ Hàn cười cười "Nàng không phải là tấu tấu của các đệ mà là hoàng tấu của các đệ", Hàm Mộc Vân bĩu môi lườm hắn "Heo mới thèm". Nàng có ý xê dịch lại gần Lam Khanh Khanh nhưng Bạch Nhi lại bước lên một bước đẩy Khanh Khanh ra sau, kéo dài khoảng cách giữa hai người

Hàm Mộc Vân ngấn đầu tròng Bạch Nhi, Bạch Nhi nhúng nhúng vai làm như chẳng thấy, cô dường như to gan hơn rồi. "Heo?" Phong Nguyệt Phủ Hàn đen mặt lại còn hai tên đệ đệ của hắn thì cười ngặt nghèo. Mọi người bất chợt chuyển hướng nhìn, Khanh Khanh vốn dĩ chẳng chú ý đến đối thoại của họ lại bị mọi người nhìn sang. Nàng có chút ngơ ngác

Phong Nguyệt Y Quân nhìn Khanh Khanh cười "Xem ra các nàng rất thích ví hoàng huynh với heo". Phong Nguyệt Phủ Hàn có chút nhức đầu, sao gần đây hắn toàn gặp những nữ nhân gì đâu không nhỉ

Hàm Mộc Vân cười nhẹ "Ta thấy người rất hợp với... Mấy con heo ở trong hậu cung kia nha"

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1. Chương 58. Có Chút Động Tâm

"Người rất có mắt nhìn"

Hắn thật cảm thấy muốn đâm đầu vào tường chết nha, hắn chắc lấy nhằm kẻ thù kiếp trước nhỉ. Phong Nguyệt Y Quân và Phong Nguyệt Vô Thần che miệng cười, bả vai rung kịch liệt, Khanh Khanh cũng chẳng biết Vô Thần cười thật hay giả

Lam Khanh Khanh nhếch miệng hình bán nguyệt, góp vui "Hoàng thượng, ta đảm bảo lần này tai ngài không có vấn đề gì. Chuyện này phải thường cho bên ngự y rồi". Phong Nguyệt Phủ Hàn thật muốn thổ huyết chết đi cho xong, hắn đường đường là hoàng đế đã bị Mộc Vân đùa bỡn thì thôi còn bị một cung nữ qua mặt.

Phong Nguyệt Phủ Hàn dở khóc dở cười, đe dọa Khanh Khanh "Khanh Khanh xem ra cô chán sống lắm rồi", nàng vô tội "người lại đùa rồi, mạng ta nhỏ lắm người nở cướp sao?". Quả thật hắn cũng chẳng 'nỡ' chém đầu nàng, chỉ là người còn sống thì đoàn roi không tránh khỏi thôi.

(Nói trắng ra là hành hạ:>Ác)

Phong Nguyệt Phủ Hàn cười cười "Tốt!", Lam Khanh Khanh nghe mùi nguy hiểm liền thoát thân "hoàng thượng, sân cũng đã quét, lời cũng đã nói nếu không có gì ta cáo lui nhé". Chưa chờ sự đồng ý của hắn nàng đã kéo Bạch Nhi chạy đi, Phong Nguyệt Phủ Hàn cảm thấy thật thất bại, 'lời cũng đã nói' để thật nhỉ đem hắn ra làm trò cười

Hàm Mộc Vân sờ mũi, âm ờ "Chắc Liên Khuynh đang đợi, ta cũng đi đây" thoát thân là điều cấp thiết. Phong Nguyệt Y Quân còn vương lại nụ cười, nói "Chắc bây giờ hoàng huynh chẳng có tâm trạng bàn bạc nữa nhỉ, vậy đệ cáo lui trước vậy". Phong Nguyệt Phủ Hàn nhìn sang Phong Nguyệt Vô Thần "Sao đệ không đi luôn đi", hắc nhúng nhúng vai cười "Nếu huynh nói vậy ta sẽ đi". Phong Nguyệt Phủ Hàn lắc đầu "đệ đi luôn đi" rồi quay đầu đi vào trong. Hắc ở chung với các nàng chắc giảm thọ sớm.

.

.

.

Ban đêm bao trùm lấy cả hoàng cung, ánh trăng bạc mờ ảo chiếu qua từng khe cửa.

Lam Khanh Khanh ngồi trên bệ cửa sổ ngắm trăng, Bạch Nhi ngồi phía dưới gối đầu lên bệ cửa nhìn trời. Cảm giác thật bình yên...

"Khanh Khanh, Vương gia đến" Lam Khanh Khanh thu ánh mắt chau mày, vương gia? Phong Nguyệt Vô Thần? Nàng nhìn sang đã thấy Phong Nguyệt Vô Thần vận bộ y phục đen tuyền đứng đó. Bạch Nhi vừa gọi nàng xong liền không biết đi đâu, chạy ra ngoài.

"Dạo này người rất bận nhỉ?", hắc không trả lời nàng mà hỏi ngược lại "dạo này người có chút thất thường, có chuyện?". Lam Khanh Khanh không mấy kinh ngạc trong cung tai mắt của hắc nhiều như vậy biết tình hình của nàng là điều đương nhiên. Nàng không biết hôm đó hắc đã đứng ở đó nhìn nàng khóc.

Phong Nguyệt Vô Thần leo lên bệ cửa ngồi, nàng và hắc chẳng nói thêm có gì. Lúc nào cũng vậy, cuộc đối thoại của họ chẳng duy trì bao lâu.

Mỗi người một tâm trạng cùng nhìn một bầu trời cùng tận hưởng ánh trăng chiếu lên người.

"Trong cung sắp đón vài vị khách" Phong Nguyệt Vô Thần lại là người mở miệng. Lam Khanh Khanh dường như chẳng quan tâm "Ai?", "Hoàng đế Mông Cổ và tướng quân họ Triệu" hẳn cũng dường như chẳng mấy quan tâm, chỉ là thuận miệng

Tim nàng đánh thịch một cái, đại ca của nàng cũng đến? Đã hơn nửa năm rồi, liệu nàng có thể gặp huynh ấy không?

"Khanh Khanh?" nàng giật mình quay sang nhìn hẳn. Mắt chạm mắt chẳng ai mở lời, cứ thế nhìn nhau. Lam Khanh Khanh cụt mắt leo xuống bệ cửa sổ "ta mệt rồi người về đi", Phong Nguyệt Vô Thần nhìn theo bóng nàng trầm ngâm hồi lâu mới lên tiếng "Chăm sóc bản thân...cho tốt". Dường như hẳn hơi mất tự nhiên, biện hộ "ta không muốn người làm hỏng việc của ta"

Chỉ giây trước nàng cứ ngỡ hẳn quan tâm nàng nhưng câu tiếp theo lại không cho phép nàng mơ tưởng. Đúng vậy! Nàng là thuộc hạ của hẳn, hẳn lại lòng như vậy lại quan tâm một thuộc hạ? Hẳn và nàng giống nhau đều là một kiểu người, không biết quan tâm và chẳng cần quan tâm

Phong Nguyệt Vô Thần rời đi, Lam Khanh Khanh cũng chẳng buồn nhìn theo, leo ngay lên giường trùm chăn thành một đồng. Hẳn ngoảnh đầu nhìn cửa sổ đóng chặt hắt lại ánh đèn dầu, dạo gần đây hẳn hình như bị cái gì đó. Hẳn có cảm giác rất lạ...

Hàm Mộc Vân nén hơi thở đến muốn tắt thở, đợi đến khi Phong Nguyệt Vô Thần đi thật xa cô mới hít thật sâu. Cô chỉ muốn chạy lại xem Khanh Khanh ấy vậy mà bắt gặp cảnh này....gian tình ah~

Vị tam vương gia này vừa mất Khanh Khanh thì quả thật không tầm thường, không đến nỗi như ma đầu gì gì đó chứ? Ban ngày tỏ vẻ phong lưu

ăn hại, ban đêm lại khí thế bức người. Chắc tên này thật là thú vị

Nghĩ nghĩ cô lại thở dài. Khanh Khanh và hãn liệu có phải là tâm đầu ý hợp không nhỉ? Nếu nhờ may Phong Nguyệt Vô Thần lại làm Khanh Khanh tổn thương thì làm thế nào? Không được cô nhất định phải theo dõi tên này mới được, nếu cô mà phát hiện hãn không tốt sẽ nói lại với Khanh Khanh

Hàm Mộc Vân nhìn về phía Bình Tước cung chần chừ một lát mới rời đi, Khanh Khanh cần có thời gian để chữa lành vết thương. Cô không tin cô đường đường là thiên tài về y học mà không có cách với nàng. Vết thương nào mà chẳng như nhau, cô nhất định sẽ dùng mọi thủ đoạn để Khanh Khanh thừa nhận cô.

Cô mỉm cười, nhưng nếu Phong Nguyệt Vô Thần có thể chữa lành vết thương của nàng thì tốt quá rồi.

"Thì ra mấy hôm nay người trốn đi một mình lại là đến đây", Tim Hàm Mộc Vân xuýt rơi xuống đất quay ra phía sau quát "Nguyệt Tuy cô không biết báo hiệu trước khi đến à". Nguyệt Tuy nhún vai "Chẳng phải ta vừa nói đấy sao?", "Người muốn hù chết ta thì có, biết ta sợ ma mà cứ thích hù. Ôi! Trái tim nhỏ bé của ta"

Nguyệt Tuy nhìn cô tự biên tự diễn khẽ nhếch môi giương lên nụ cười hiểm có "Chủ tử bây giờ người không về sẽ gặp thật đó". Hàm Mộc Vân nhìn xung quanh, trời đã tối lắm rồi, có hơi lạnh "VẬY về thôi" cô ôm lấy cánh tay Nguyệt Tuy cười "Có cô ở đây sợ gì nhỉ".

Nguyệt Tuy này trông có nét giống với Khanh Khanh, hai người đều trải qua rất nhiều đau khổ mới lạnh lùng ít nói như thế. Cũng chính vì lẽ này cô đã cứu Nguyệt Tuy.

Nguyệt Tuy nhìn Hàm Mộc Vân lắc đầu "nhìn người rất giống nữ hài tử", cô bĩu môi "chẳng lẽ lại là nam hài? Ta chỉ mới 15 tuổi nha". "Nữ tử 15

đã phải biết nữ công gia chánh đi tìm ý trung nhân rồi", Hàm Mộc Vân bĩu môi "nữ công gia chánh thì ta không biết nhưng ta biết cầm kì thi hoạ nhé". Hàm Mộc Vân nhìn Nguyệt Tuy từ trên xuống dưới "Đâu giống con mèo nhà cô trừ võ công với nhan sắc cô hơn ta chắc?".

Nguyệt Tuy cười cười "Trừ võ công với độ lạnh lùng ta đều thua cô". "Cô..." Hàm Mộc Vân dậm chân vờ hờn dỗi hất mặt đi nơi khác không thèm nói chuyện với Nguyệt Tuy. "Nếu như ta là nam nhân ta cũng sẽ lấy cô về làm nương tử" Hàm Mộc Vân quay sang cười ngọt ngào "Thì ra người là có ý với ta?", "Ta không có hứng thú đó".

Hàm Mộc Vân cụt mắt "cô không cần nói hộ Phong Nguyệt Phủ Hàn, hã là đế vương chẳng phải nam tử bình thường". "Nhưng hã xem ra tốt hơn những người khác, chẳng phải trước đây ông già kia bảo người có tướng mẫu nghi thiên hạ sao?"

"Tốt thì đã sao? Mẫu nghi thiên hạ thì đã sao? Trái tim đế vương chẳng thể mong chờ. Ta tốt nhất đừng để mình dính vào cuộc tình này, nếu không một ngày nào đó hã dứt tay áo người đau khổ cũng chỉ là ta"

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1. Chương 59. Vị Khách Đặc Biệt

Ngoại thành trong sương sớm xuất hiện cỗ xe ngựa, cỗ xe này trông bình thường đến không thể bình thường hơn. Trong xe chỉ có duy nhất hai nam tử

"Hoàng... Gia Lỗ huynh, sao huynh lại có hứng đến Kinh Thành?"

Nam tử vận áo bào màu nâu cười cười, đập nhẹ phiến quạt vào tay "Chẳng lẽ huynh không muốn đến kinh thành?". "Chẳng giấu, thần chưa từng đến kinh thành, hướng hồ lại phải vào cung nên có chút..."

"Ta đã bảo lúc chẳng có ai thì đừng xưng vương với thần, nghe cứ giống ở trong cung cấm. Thoải mái chút đi, muội muội người mà biết không chừng cô ấy cắt đầu ta". Nam tử bên cạnh gật đầu "thần....ta đã hiểu"

Nam tử vận áo bào màu nâu cười nhẹ như có như không hỏi "Khánh Lâm huynh, huynh có muốn gặp muội muội của huynh không?". "Huynh nói vậy có ý gì?"

Hắn cười bí hiểm "không biết nàng ra sao rồi thật mong nhanh chóng gặp nàng, gần một năm chưa nhỉ?". Nam tử kia cười nhẹ "Nếu chuyến này gặp được Khanh Khanh thật tốt. Không biết muội ấy ra sao, vẫn tốt chứ?"

Nam tử áo bào cười lớn "Huynh có phải xem thường nàng quá không"

"Hai vị công tử, sắp vào đến kinh thành rồi" phu xe lên tiến, ý cười hai người càng đậm.

.

.

.

.

Bạch Nhi nhìn Lam Khanh Khanh đang mơ hồ nhắm mắt tựa như đang ngủ kia lại gần hỏi "Khanh Khanh, tối qua cô lại mất ngủ à?". Khanh Khanh mở mắt ra lắc đầu "Ta không sao", Bạch Nhi gật đầu nhưng vẫn không yên tâm, Khanh Khanh dường như mắc chứng mất ngủ về đêm nhưng cô ấy lại có thể ngủ ban ngày.

"Bạch Nhi cô đừng lo, trước đây ta thường thức đêm thành thói quen, cơ thể ta vẫn ổn, ta thích ngủ vào ban ngày hơn ban đêm". Bạch Nhi bĩu môi "Cô chắc không phải là nữ tử, ban đêm đi làm chuyện xấu", "Sao? Đã bắt được chuyện xấu của cô chưa"

Bạch Nhi vẽ lên một nụ cười "Ta có chuyện xấu sao? Thôi nào hoàng thượng sắp hạ triều rồi, nghe bảo hôm nay người và một số người khác sẽ đến đây. Khanh Khanh, cô cầm chổi quét giúp ta đi, ta không muốn hôm nay người với hoàng thượng lại cãi nhau đâu". Lam Khanh Khanh đứng dậy vờ vai "Bạch Nhi cô nương xinh đẹp khả ái đã mở lời ta dám cãi sao?"

Lam Khanh Khanh cầm chổi quét, "Khanh Khanh cô biết hát không?". Nàng cúi đầu "Cô nghĩ ta như thế này sẽ biết hát sao?", Bạch Nhi nhúng nhúng vai "Cô nên đến Viên Linh các nhiều tí, nghe các cô nương đàn hát giải sầu". Lam Khanh Khanh mỉm cười "Cô cũng thật biết hưởng thụ", Bạch Nhi lè lưỡi "ta cũng chỉ nghe bọn họ nói lại thôi"

Lam Khanh Khanh cầm chổi hươu hươu vài đường, nàng nhìn Bạch Nhi "Hay cô hát cho ta nghe đi". "Ta á" Bạch Nhi tự chỉ vào mình "Cô đùa à, ta mà hát hay thì đã không ở đây quét tước cùng cô rồi".

Lam Khanh Khanh thu hồi nụ cười sau khi nhìn thoáng thấy bóng nam tử hoàng bào kia. Nàng làm như chẳng biết, tiếp tục 'chăm chỉ' quét tước, bọn họ dần đến gần cô nhếch môi ra sức quét tước lên hài của ai đó.

"Lam Khanh Khanh!" mặc kệ đôi hài màu vàng thêu chỉ kim tuyến rồng bay đang nằm dưới chổi của nàng nàng ngẩn đầu vô tội và "Chậc Hoàng thượng hạ triều rồi à? Sao không báo trước". "Trẫm cần báo cho một cung nữ như ngươi?" Phong Nguyệt Phủ Hàn lùi lại tránh khỏi chổi của nàng

Một vài công công chạy lại phúi phúi vạt áo và hài cho hẵn. Khanh Khanh đứng thẳng chẳng có biểu hiện việc mình vừa khi quân phạm thượng "Đúng vậy nha, nhưng người không báo trước nhờ có chuyện gì nô tỳ cũng chả gánh được". Đại loại như việc người vừa gặp phải, nàng cười vô tội, sao nàng cứ thích bắt nạt tên hoàng đế ngốc này thế nhỉ. Cũng đúng dòng họ nhà Phong Nguyệt nhà bọn hẵn xem ra có tên cầu hoàng này dễ bắt nạt nhất

(Nuông chiều Khanh Khanh quá thết hư luôn rồi><)

"Khanh Khanh dạo này người dưng như rất chán mạng của mình? Có cần trẫm ban cho một đao không?" Phong Nguyệt Phủ Hàn đe dọa. Nàng cười cười "Sợ hoàng thượng không nỡ" nàng đưa mắt nhìn về phía không xa Hàm Mộc Vân đang đến. Hẳn chau mày, hai cô nàng này sao lúc nào cũng có mặt cùng một chỗ thế nhỉ?

"Người tưởng trừ chém đầu ra trẫm không còn cách nào trị người sao?". Lam Khanh Khanh bĩu môi, giọng ai oán "Hoàng thượng người là

tên vũ phu, suốt ngày cứ dọa đánh chém ta. Dù gì ta cũng là nữ nhân chân yếu tay mềm mà. Huống hồ ta cúc cung tận tụy với ngài như thế"

Mọi người lại che miệng cười, Lam Khanh Khanh quay sang lườm Phong Nguyệt Vô Thần, nàng bỗng giật mình nhìn hai người phía sau hẳn. Tia kinh ngạc vừa xuất hiện thoáng chốc kia bị nàng nhanh chóng thu lại, nhiều người như vậy vả lại Phong Nguyệt Vô Thần ở đây, nàng không nên quá khích.

"Hoàng huynh, không phải huynh cần phải tiếp hoàng đế Mông Cổ sao? Đôi co với nàng làm gì?" Phong Nguyệt Vô Thần lên tiếng nhắc nhở. "Phong Nguyệt huynh, nàng dù sao cũng chỉ là một cung nữ, huynh chấp vật làm gì?" Gia Lỗ Thượng Phong cười tà mị đi đến bên cạnh Phong Nguyệt Phủ Hàn. Phong Nguyệt Phủ Hàn nhìn sang Khanh Khanh một phát liền tươi cười quay đi.

Như có như không lúc đi qua Khanh Khanh, Gia Lỗ Thượng Phong cười một cái điên đảo chúng sinh. Triệu Khánh Lâm thủy chung vẫn nhìn nàng, lúc trước khi vào trong còn luyến tiếc nhìn nàng một cái.

"Chậc, tỷ có nhiều nam nhân đi theo thả thính thật đấy" Hàm Mộc Vân chờ bọn họ vào ngự thư phòng mới chạy đến. Bạch Nhi thấy cô liền bước lại vào bước chặn giữa cô và Khanh Khanh.

Hàm Mộc Vân có chút khó hiểu chau mày "Bạch Nhi, sao cứ mỗi lần ta đến gần Khanh tỷ thì cô lại chắn ở giữa vậy nhỉ?". Lam Khanh Khanh chẳng quan tâm ngồi bệt xuống đất tựa lưng vào góc lê. Bạch Nhi nhìn Khanh Khanh rồi lại nhìn Hàm Mộc Vân "Nô tỳ không thích nường nường đến gần Khanh Khanh".

"Cô..." Hàm Mộc Vân chu môi "Sao các người nỡ đối xử với ra như vậy?" Bạch Nhi nhúng vai ngồi xuống bên cạnh Lam Khanh Khanh.

Hàm Mộc Vân bấu môi ngồi xuống đối diện Khanh Khanh "Khanh tỷ, tỷ biết hai người kia sao?". "Không biết" nàng chẳng suy nghĩ mà nói, dù sao cũng chẳng thể để người khác biết được thân phận của nàng.

"Vậy tốt nhất tỷ nên tránh xa hai người họ ra đi, nhìn mặt tên Gia Lỗ gì đấy rõ phong lưu. Mới nhìn thấy tỷ đã nháy mắt thả thính, đàn ông toàn thứ cặn bã... Ở Khanh tỷ, tỷ đi đâu vậy". Lam Khanh Khanh chẳng kiên nhẫn nghe cô cầu nhàu, nàng đứng dậy cầm lấy chổi đi.

Hàm Mộc Vân như một đứa trẻ chạy theo nàng nói chuyện trên trời dưới đất cho nàng nghe nhưng nàng thủy chung vẫn một mặt lạnh lùng

Dường như cảnh này lại tái hiện sau cái đêm ấy, chỉ là xung quanh đã khác, hoàn cảnh đã khác, trong lòng hai người đều có những vết thương chẳng bao giờ lành...

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam

www.dtv-ebook.com

Q1.Chương 60. Thân Phận?!

"Phương Thanh, cô lại ở đây cam chịu số phận sao? Chắc thật không nghĩ tới". Nữ tử áo đen bước vào Trang Uyển như chốn không người, nàng ta bước vào phòng Trang Tần khiến cả không khí trở nên quỷ dị.

Cả căn phòng chỉ được chiếu sáng duy nhất bởi cây nến đặt bên cửa sổ, Trang tần ngồi trước gương chẳng quay đầu "Tử Dạ cô nương đến tìm Phương Thanh chẳng hay là có việc gì?". "Việc thì đương nhiên có nhưng mà... Cô nhìn cô xem liệu có thể thi hành nhiệm vụ?", Trang Tần cúi đầu không "Ta xin lỗi"

"Người thật sự yêu tên vô dụng kia sao? Phương Thanh ới Phương Thanh cô hà tất phải thế? Công tử tốt hơn hẳn ta gấp ngàn lần, cô xinh đẹp như vậy có sao cô lại phí tuổi xuân ở chốn này?" đôi môi mỏng dưới chiếc mặt nạ tinh xảo kia chưa bao giờ nói ra những lời tốt đẹp.

Trang Tần nhẹ cười "Công tử tốt như vậy ta làm sao xứng? Huống hồ hẳn có biết bao nữ tử ta cũng chỉ là trong số đó mà thôi. Không phải cô cũng... Thích công tử đấy chứ?". "Phương Thanh, cô dần to gan rồi đấy" dường như cô ta có chút giận dữ, bỗng cô ta cười một tiếng, giận dữ cũng tiêu tan.

Nữ tử gọi là Tử Dạ kia đi đến nâng cằm Trang tần "Phương Thanh, cô rất thông minh, ta khuyên cô nên biết chừng mực. Nếu hẳn ta biết thân phận của cô thì chẳng có chuyện dễ dãi giam lỏng cô ở đây đâu"

Cô ta thả cầm nòng ra đứng thẳng lưng "Hoàng đế Mông cổ đã vào cung, cô biết nên làm gì rồi chứ?". "Trong cung có nhân vật đặt biệt gì sao?" Trang Tần chẳng quan tâm tùy ý hỏi. Tử Dạ nhếch môi cười lạnh "Có lẽ có, đám người kia kêu gào vào cung trả thù nhưng chỉ trong một đêm mà mất mạng. Người nghĩ xem"

Trang Tần kinh ngạc "Không phải bọn họ bị cấm vệ quân bắt sao?". "Đương nhiên là không, bọn họ đã chết trước khi rơi vào tay hoàng thượng. Còn chết rất đau đớn", nàng ta cười quỷ dị thoáng chốc đã biến mất.

Trang Tần dường như có chút mất tự nhiên, có chút sợ hãi. Đám người đó là những cao thủ Mông Cổ chẳng thể nào hạ gục dễ dàng, ấy vậy mà bị giết sạch. Người đó rốt cuộc là ai? Hẳn giao xác cho hoàng thượng chẳng lẽ nào là người của ngài?

Một cổ lo sợ dâng trào lên, cô thật có chút sợ hãi, nếu như hoàng thượng biết được thân phận của nàng, hẳn có...

"Nếu hẳn biết thân phận của cô thì chẳng dễ dãi giam lỏng cô ở đây đâu" lời nói của Tử Dạ lại lần nữa hiện ra trong đầu cô. Đúng vậy nếu chuyện đó xảy ra hẳn sẽ chém đầu nàng, tru di cửu tộc, sẽ chẳng chút hạ thủ lưu tình vì vốn hẳn chẳng có chút yêu thương nàng.

.

.

.

.

Lam Khanh Khanh ngồi thần thờ trước cửa sổ, Bạch Nhi kéo ghế đến cạnh cô ngồi "Khanh Khanh, cô lại làm sao vậy?". Lam Khanh Khanh lắc đầu trường dài ra bệ cửa sổ, gối cằm lên tay nhìn ánh trăng bị che bởi đám

mây "Ta chẳng bị sao cả, chỉ là lười muốn ngồi một chỗ chẳng cần làm gì, chẳng cần nghĩ gì".

"Nhưng mà chẳng phải càng rảnh rồi càng suy nghĩ nhiều hay sao?". Lam Khanh Khanh thở dài "Sắp tới lại có kịch vui đây, chắc chẳng còn những ngày bình yên rồi", "Lại có chuyện?". Nàng chẳng nói gì, ngã đầu ra, nhắm mắt dưỡng thần. Gia Lễ Thượng Phong đã đến không có chuyện mới lạ, thân phận của nàng không sớm thì muộn cũng lộ ra. Chuyện nàng lo duy nhất chính là Phong Nguyệt Vô Thần, hẳn mà biết chuyện của nàng thì nàng coi như xong, Uyên Ương Phi Thúy chưa cầm vào tay thì mạng đã không còn.

Cộc~

Lam Khanh Khanh chau mày nhìn hòn đá nhỏ bị ai đó ném đến, lăn vài vòng dưới đất. "Khanh Khanh...", "Bạch Nhi cô ở lại đây đi" Nàng cắt lời Bạch Nhi đứng dậy phóng ra cửa sổ "Ngủ đi tuyệt đối đừng đi theo ta"

Lam Khanh Khanh nhắm theo hướng hòn đá ném tới mà đi theo, đến bìa rừng trúc nàng thấy một bóng trắng lướt qua, nàng không chút do dự đi vào trong. Đi sâu vào trong nàng thấy một nam tử bạch y trắng xoá đứng đó tựa khi nào, cảnh đêm tối thế này hẳn đứng đó có phải rất dọa người hay không

"Ngũ ca, huynh đêm hôm khuya khoắc vận bạch y đứng đó rất dọa người nha". Nam tử đó xoay người, nét cười lãnh đạm hiện trên môi "Khanh Khanh, dạo gần đây xem ra muội sống rất tốt nhỉ". Nàng mỉm cười "Thật không tốt chút nào, ta nhớ huynh chết đi được, Lãnh Thiên ah~"

Phi Yến Lãnh Thiên thấy nàng vô sỉ nhào tới muốn ôm hẳn liền lùi ra vài bước. Lam Khanh Khanh vồ bị hụt liền bấu môi "Lâu lắm rồi ta không gặp huynh mà huynhỡ đổi sử với ta như vậy, ta không chơi với huynh

nữa". "Từ khi nào Thập Nhị tiểu thư Dạ Nguyệt lại trở con đến vậy?" Nàng bữu môi "Từ khi ta nhìn thấy huynh nha"

Phi Yến Lãnh Thiên cười nhẹ đưa tay gõ lên trán nàng một phát rõ đau "Muội đi rửa rây đi ta cho muội ôm". "Bệnh khiết phích của huynh vẫn chưa tuyên giảm ah, ta chỉ là giúp huynh" Lam Khanh Khanh lấy trong người ta một lọ nhỏ đổ lên tay, bột ngử trên tay nàng liền bị trôi sạch. "Ta ứ thêm ôm huynh nhá", nét cười trên môi hằn càng đậm, cô bé này đã học được cách để bản thân vui vẻ và là cho người khác vui vẻ rồi. Xem ra lần này nàng vào cung không phải vô ích

"Huynh đến tìm ta làm gì?", "Chẳng có gì, trong cung có một số con chuột đang rục rịt hẳn là vì hoàng đế Mông Cổ vào cung. Bọn người này có lẽ cũng là những kẻ tiếp tay cho bọn cao thủ Mông Cổ kia ám sát muội"

Hắn dừng lại, nhìn nàng "Ta cảm thấy thật tò mò, một cung nữ như muội lại có kẻ muốn giết sao? Lại phải nhiều người như vậy". Chung quy thân phận của nàng vẫn chưa ai biết được, dù cho Dạ Nguyệt có lật tung cả Trung Nguyên cũng chẳng biết thêm điều gì về nàng. Phi Yến Lãnh Thiên vẫn còn nghi hoặc nàng còn một thân phận khác cho dù hắn đã tìm bao lâu nay vẫn không có thông tin nào.

Lam Khanh Khanh cười trừ "Chẳng lẽ huynh nghĩ ta có thân phận nào khác? Trước đây ta đắc tội nhiều người như vậy việc trả thù cũng đương nhiên thôi." Nàng nhìn hắn cười nhẹ đưa ta nâng hai má của mình "Huống hồ ta xinh đẹp khả ái như vậy, người khác ghen tỵ cũng đương nhiên thôi"

Có lẽ mọi người đều bắt đầu nghi ngờ nàng rồi!

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1.Chương 61. Quan Tâm

"Huynh và Dạ Nguyệt nghi ngờ ta?"

Phi Yến Lãnh Thiên cười trừ "Nếu Dạ Nguyệt nghi ngờ muội thì muội đã không là Thập Nhị tiểu thư rồi". Hắn đi đến vỗ nhẹ vai nàng "Có thời gian về Dạ Nguyệt một chuyến, bọn họ rất nhớ muội".

Lam Khanh Khanh cười cười "Thì ra hôm nay huynh đích thân đến là vì nhớ ta nha", hắn mất tự nhiên quay đi chỗ khác, quả thật hắn đã giành với Diêu Chính Vũ để vào cung. Chắc Diêu Chính Vũ ở nhà rửa hăng hăm đây

"Nha, ta đoán đúng rồi chứ gì? Chậc Lãnh Thiên ah, yêu huynh quá đi mất", Phi Yến Lãnh Thiên gõ vào trán nàng một cái "Lời muội nói nên cất vào đi, người khác mà nghe thấy tưởng thật thì ta không còn mạng đâu". Nàng cười hì hì "Vậy huynh có nghĩ là thật không?", hắn lắc đầu "Lời của muội mà tin được ta đã tin"

"Xem ra trong khoảng thời gian này sẽ có ít sóng gió trong hoàng cung đấy, muội xem chăm sóc thật tốt bản thân" hắn xoa đầu nàng "Ta đi đây!". Nàng gật đầu "Được nghe lời huynh"

Đợi Phi Yến Lãnh Thiên khuất bóng Lam Khanh Khanh mới rời đi, như có như không nàng thấy một bóng trắng lướt qua. Nàng quay đầu nhìn chẳng thấy một ai, kì lạ chẳng có tí cảm giác có người ở gần đó. Lam

Khanh Khanh vỗ đầu cho là mình nhìn nhầm, có lẽ dạo này nàng mệt mỏi quá rồi.

Lam Khanh Khanh quay trở về Bình Tước cung đã thấy trong phòng sớm đã tắt đèn. Nàng nghĩ Bạch Nhi đã ngủ nên rón rén đi vào trong chỉ sợ gây tiếng động khiến cô tỉnh giấc. Nàng vô tình động trúng thứ gì đó trên bàn rơi xuống đất, Lam Khanh Khanh cuối người nhặt cuốn sách vừa rơi xuống kia ngẩng đầu lên đã thấy bóng đen đứng trước mặt

"Ôi giật cả mình! Đại boss à người đừng có xuất quỷ nhập thần như vậy có được không" nàng ôm trái tim bé nhỏ trứng hãn. Phong Nguyệt Vô Thần chau mày "Đại boss?", "À là kiểu quyền lực ý mà. Nhưng sao người lại đến đây?" Nàng có chút bất an. Có khi nào bóng trắng nàng vừa thấy khi nãy là hãn không

Không đúng hãn luôn vận y phục đen tuyền mà, chắc chỉ là nhìn nhầm thôi hoặc là gặp quỷ.

"Người đi đâu?" nàng đưa mắt đi chỗ khác "không ngủ được đi tản bộ, đổi lại là người đêm hôm đến phòng khuê nữ còn mờ ám như vậy là có ý gì đây?". Phong Nguyệt Vô Thần nhếch môi cười nhưng có lẽ nàng không thể thấy được vì tối "Người là Khuê nữ sao?". "Ừ thì coi như không phải đi, nhưng mà Bạch Nhi..." lúc này nàng mới nhớ đến Bạch Nhi

Lam Khanh Khanh đi thật khẽ sang gian bên cạnh thấy Bạch Nhi vẫn ngủ ngon mới an tâm. Nàng giơ cuốn sách trên tay "Đây là thứ gì?", "Sách!". Nàng chau mày "Ta đương nhiên biết là sách nhưng để làm gì?", "Người rảnh rồi thì nên luyện chút võ công đi" Hãn nói dường như có chút không tự nhiên

Lam Khanh Khanh mỉm cười trêu "Không ngờ người lại xem trọng ta đến vậy nha, còn đến tận đây đưa cho ta". Phong Nguyệt Vô Thần ho khan một tiếng phất áo đứng dậy "Nhiều lời vậy làm gì". "Nha nha chẳng nhẽ

người lại xấu hổ?", hăn quay người sang phía nàng, đi tới "Chẳng hay người ngại mạng quá dài?". Nàng nhún nhún vai "Hai huynh đệ nhà ngài không còn câu mới mẽ hơn à? Ta nghe đến phát ngán"

Phong Nguyệt Vô Thần lắc đầu "Người tốt hơn nên an phận đi, đừng suốt ngày trêu chọc người khác nữa". Nàng tỏ vẻ vô tội "Không có nha, là do bọn họ trêu chọc ta trước, cho nên...". "Cho nên người rất hứng thú với phi tần của hoàng huynh ta, Hy phi, Trang phi tiếp tới ai đây?", "Ta nói sao hai huynh đệ nhà ngài giống nhau thế? Là do phi tần của hăn không an phận cứ cố ý gây chuyện với ta".

Hăn lắc đầu "Mạng người sớm muộn gì cũng bị người ta lấy đi mất, lúc đấy ta cũng chẳng cần quản nha đầu rảnh rỗi người". Lam Khanh Khanh cười đến vô cùng ngọt ngào "Quan tâm người ta còn bày đặt", hăn chau mày "Người nói gì?" nàng cười cười "Ta là muốn nói mạng ta lớn, diêm vương chẳng dám chứa ta nữa ấy. Vả lại Uyên Ương còn chưa thấy thì làm sao ta đi được"

Hăn biết nàng có ý gì, hăn trầm ngâm "Người lấy được hay không là một vấn đề". "Ta nhất quyết sẽ lấy được" không vì nó ta làm sao ra nông nổi này chứ, câu sau nàng nói thầm trong lòng

Phong Nguyệt Vô Thần nhìn nàng một lát rồi mở miệng "Khuya rồi người ngủ đi". Lam Khanh Khanh gật đầu, hăn hiên ngang đi ra bằng cửa chính. Nàng thầm than, hăn nói nàng nên giữ cái mạng nhỏ bé này ấy vậy mà lén lút gặp mà hiên ngang như vậy.

Lam Khanh Khanh ngã ra giường, nương theo ánh trăng cầm cuốn sách lên xem. Nàng lật lật vài trang chưa đầy 5s đã ném nó đi, từ trước đến nay sách võ công gì đấy nàng chưa bao giờ xem qua nói chi là học. Cứ nhìn 5s là bắt đầu buồn ngủ, sách này tốt nhất là cho Bạch Nhi.

Lam Khanh Khanh ném cuốn sách ở đầu giường, mệt mỏi đi vào giấc ngủ.

.
. .

Sáng hôm sau Lam Khanh Khanh và Bạch Nhi đến ngự thư phòng đã bắt gặp Hàm Mộc Vân ngồi đó tựa khi nào. Hàm Mộc Vân thấy nàng liền nhào tới ôm

"Khanh Khanh à, tỷ dạo này không bận việc gì chứ?" nàng chau mày "Liên quan tới người?". Hàm Mộc Vân vốn rất vui vẻ cũng chẳng để ý lời lẽ của nàng "Tỷ đã không bận hay là ra ngoài đối gió tí nhé, Bạch Nhi cô cũng đi cùng ha"

"Có chuyện gì?" Lam Khanh Khanh chung quy vẫn lạnh nhạt như vậy. Hàm Mộc Vân không vì vậy mà từ bỏ, cô cười ngọt ngào "Tỷ không thấy trong cung rất buồn chán sao, ngày mai tỷ và Bạch Nhi cùng đi săn với ta nhé"

Bạch Nhi nhìn cô có chút khó hiểu "Sao tự nhiên nường nường lại muốn đi săn? Chẳng phải không có lệnh hoàng thượng phi tần không thể xuất cung sao?". "Không phải chỉ ta. Ngày mai hoàng thượng tổ chức đi săn cùng hoàng thượng Mông Cổ. Hẳn bắt ta phải đi theo hẳn..."

Hàm Mộc Vân dừng một chút nhìn sắc mặt nàng "Ta muốn tỷ đi chung nha, tiện thể để tỷ...". "Không đi"

Cô làm vẻ tội nghiệp nhìn Khanh Khanh "Tỷ, tỷ nữ lòng nào phũ phũ như vậy à? Tỷ nữ để muội bị tên sắc lang kia ăn hết à? Tỷ a~"

"Im!" Lam Khanh Khanh chau màỵ "Ta đã nói, không đi!"

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam

www.dtv-ebook.com

Q1.Chương 62. Đi Săn

Thật ra ngày mai đúng thật có buổi đi săn nhưng không có ai bắt cô đi cả. Hàm Mộc Vân là tình nguyện đòi đi, chẳng thể hình dung ra được Phong Nguyệt Phủ Hàn vui thế nào. Cô chính là muốn mang theo Khanh Khanh ra ngoài cung thư giãn một chút, nhưng ai biết được nàng nhất quyết từ chối như vậy.

Hàm Mộc Vân nhìn nàng lạnh nhạt đi đến một góc ngói trong lòng cũng có chút buồn bực, không phải cô không cố gắng mà là nàng không chịu phối hợp. Hàm Mộc Vân nhìn qua Bạch Nhi cười ngọt ngào

Bạch Nhi nhúng vai "Nương nương nhìn ta cũng vô ích, Khanh Khanh thế nào nô tỳ là thế ấy". Cô thở dài "Cô cũng không cần một câu nương nỡn hai câu nô tỳ với ta đâu".

Hàm Mộc Vân ừ ừ đi vào ngự thư phòng.

Nặng dần lên, Phong Nguyệt Phủ Hàn đã hạ triều, công việc 'nặng nhọc' của Khanh Khanh và Bạch Nhi cũng đã xong, vừa vặn thấy họ đi về phía ngự thư phòng.

Hàm Mộc Vân mắt thấy Phong Nguyệt Phủ Hàn liền chạy ra ngoài "Ta muốn ngày mai Khanh Khanh đi theo ta", hần nhìn cô cười nhẹ "Từ khi nào nàng và Lam Khanh Khanh lại thân thiết như vậy?". "Mặc kệ ta, ta muốn Khanh Khanh cùng đi với ta" Hàm Mộc Vân bắt đầu làm nũng, hần nhìn bộ dạng đáng yêu của nàng như vậy còn không mềm lòng sao?

Lam Khanh Khanh ho nhẹ "Nếu các người rảnh rồi như vậy chi bằng cho ta nghỉ vài ngày, ta chẳng thể giúp ích gì sao cứ nhất thiết kéo ta đến đó. Chẳng lẽ nường nường bắt ta đi nhật xác động vật sao?"

"Cô nường xinh đẹp như vậy sao nỡ để cô đi làm những chuyện đó" Nàng lườm Gia Lỗ Thượng Phong một phát, "Vậy Gia Lỗ Vương nghĩ đến đó ra cần làm gì?". Gia Lỗ Thượng Phong ra vẻ suy tư, nụ cười càng đậm "Cứ như bây giờ... Quét tước"

Lam Khanh Khanh thầm mắng Gia Lỗ Thượng Phong vài câu, "Ta nhất quyết không đi thì sao?". "Muội lấy danh nghĩa Lương Đế bắt tỳ phải đi theo" Hàm Mộc Vân nghĩ hồi lâu, chỉ có cách này mới kéo Khanh Khanh ra ngoài cùng nàng được.

Lam Khanh Khanh Thở dài, ai bảo cô là phi tần còn nàng là nô tỳ chứ, "Lời nường nường ta dám cãi sao, Bạch Nhi phải đi cùng chứ?", Hàm Mộc Vân cười cười "Tất nhiên rồi". Lam Khanh Khanh kéo Bạch Nhi đi "Nếu không có việc gì thêm nô tỳ cáo lui"

Phong Nguyệt Phủ Hàn ghé vào tai Hàm Mộc Vân nói nhỏ "Xem ra nàng và Lam Khanh Khanh rất thân thiết", "Đây là lần thứ hai người hỏi ta rồi". Hả nhúng vai "Ta chỉ thắt mắc mà thôi"

"Phong Nguyệt huynh, ở đây còn hai nam tử chưa có hôn phối đấy nhé"

.

.

.

Ngày hôm sau vừa sáng ra cả đoàn người ngựa đã rời khỏi cung dời sang khu sân bắn

Dừng lều sắp xếp cũng đã nửa ngày trôi qua, nắng bắt đầu bớt oi bức. Gia Lỗ Thượng Phong nhìn mặt trời có chút hướng về phía Tây "Chúng ta có thể đi săn chưa nhỉ? Nghe nói khu rừng này rất nhiều thú đáng sợ"

"Gia Lỗ huynh có hứng như vậy vậy chúng ta đi dạo trước xem" Phong Nguyệt Phủ Hàn nhìn sang Phong Nguyệt Vô Thần "Tam đệ, đệ có nhã hứng chứ?", "Được thôi".

Gia Lỗ Thượng Phong nhìn sang chỗ Lam Khanh Khanh và Hàm Mộc Vân "Mấy vị mỹ nhân đã đến đây rồi có muốn đi săn không". Rõ ý định hấn là muốn các nàng cùng đi

Bạch Nhi nhìn Lam Khanh Khanh "Ta không biết cưỡi ngựa, ta lại không thích cái rừng u ám kia... Khanh Khanh cô đi mạnh giỏi nhé". Lam Khanh Khanh trừng Bạch Nhi, Phong Nguyệt Vô thần cười cười "Bạch Nhi đã không muốn thì cứ để Bạch Nhi ở lại trong lều đi". Nàng trừng hấn "Ta...Nô tỳ không biết cưỡi ngựa", tên nào đó không biết tình hình che miệng cười.

Lam Khanh Khanh hướng Gia Lỗ Thượng Phong cười nguy hiểm "Gia Lỗ vương, nô tỳ có gì SAI sao?". Hấn ngậm miệng lắc đầu "Không có, Lam cô nương đã không biết cưỡi ngựa chi bằng đi chung với bốn vương đi".

Lam Khanh Khanh cúi đầu lễ phép "Thật không giám phiền hà Gia Lỗ vương". Phong Nguyệt Vô Thần chau mày nhìn Gia Lỗ Thượng Phong, như có như không hai người chạm phải ánh mắt. Gia Lỗ Thượng Phong cười nhẹ hướng hấn gật đầu, tên Tam vương gia này không vô dụng như trong lời đồn.

Hàm Mộc Vân mím môi một hồi mới mở miệng "Ta cũng muốn đi", Phong Nguyệt Phủ Hàn nhìn cô, chẳng do dự đồng ý "Được! Đem cho nàng một con ngựa. "Nhưng Ta không biết cưỡi ngựa" Hàm Mộc Vân nhìn

mọi người, Khanh Khanh cũng đi lễ nào cô chịu ở trong lều một mình chán chết? Làm sao đây cô muốn đi cùng Khanh Khanh.

Phong Nguyệt Phủ Hàn cười tươi rói nhìn cô "Nàng đã không biết cưỡi ngựa chi bằng đi chung với ta". Hàm Mộc Vân lườm hắc, đồ nắm bắt cơ hội, hắc nhúng vai đưa tay về phía cô "Lên". Cô nhìn qua Lam Khanh Khanh, đưa tay cho hắc đỡ cô lên ngựa.

Phong Nguyệt Phủ Hàn lên ngựa ngồi sát phía sau cô, đôi má Hàm Mộc Vân bỗng chốc nóng dừ dội. Cô đẩy nhẹ hắc "Xích ra tí đi", nét cười trên khuôn mặt hắc càng đậm, một tay đặt ngang hông giữ cô tựa lưng vào ngực hắc "Không giữ nàng lại trẫm làm sao yên tâm"

Lần đầu tiên hắc xưng là Trẫm với nàng, Hàm Mộc Vân quay đầu nhìn hắc, khuôn mặt tú tuấn ngay trước mặt khiến cô giật mình tim bỗng chốc thích một cái đập loạn nhịp.

Lam Khanh Khanh vẫn nhìn về phía Hàm Mộc Vân bỗng thấy cảnh này liền xoay người lại, đúng là hại mắt trẻ con mà. Phong Nguyệt Vô Thần thấy nàng như vậy vô ý thức nhếch môi cười, hắc nắm lấy cổ áo nàng kéo lên. Nàng có chút bất ngờ lúc định thần lại đã thấy nàng ngồi trên xe ngựa, phía sau đụng phải bức tường thịt rắn chắc.

Bạch Nhi nhìn Lam Khanh Khanh bật cười, bên ngựa người ta là tình chàng ý thiếp đỡ nhau lên ngựa còn Khanh Khanh là bị trực tiếp kéo lên ngựa nha. Lam Khanh Khanh lườm Bạch Nhi, Bạch Nhi vẫy tay "Khanh Khanh ah, đi vui nhá". Khanh Khanh trừng cô, đúng là đang trêu tức nàng mà, nhìn mặt nàng liệu có vui nổi không?

Phong Nguyệt Vô Thần đặt miệng bên ta nàng nói nhỏ "Người là không sợ mắt bị trạch sao?". "Mặt kệ ta" Nàng không thèm nhìn hắc quay mặt đi nơi khác. Phong Nguyệt Vô Thần cũng thúc ngựa đi

Gia Lỗ Thượng Phong nhìn Triệu Khánh Lâm "Xem ra muội muội nhà người bị sói dụ mất rồi". Triệu Khánh Lâm nhìn theo bóng nàng "Có lẽ bây giờ tốt hơn nhiều, ít ra muội ấy vui vẻ hơn lúc ban đầu ta gặp". "Đúng vậy nha, khẩu khí của nàng càng ngày càng độc, nói cũng nhiều, cười cũng nhiều, thần kinh hư tổn quá mức. Thiếu điều đôi mắt đó vẫn chưa bớt bị thương, thủ đoạn vẫn vậy"

Hai người bỗng yên lặng chậm rãi thúc ngựa đi.

Đi sâu vào trong rừng bỗng Phong Nguyệt Phủ Hàn đột nhiên dừng ngựa, "Gia Lỗ huynh, chúng ta thi một ván xem, xem ai săn được nhiều thú rừng hơn?". Gia Lỗ Thượng Phong cười "Phong Nguyệt huynh và Vương gia còn có mỹ nữ trong tay, các nàng ổn?". "Không thành vấn đề" Gia Lỗ Thượng Phong vỗ ôm tim cảm thán "Nhưng tại hạ cảm thấy cô đơn nha", "Gia Lỗ huynh chi bằng tìm một cô nương đi, dầu gì huynh cũng đang cơ đã lâu"

Gia Lỗ Thượng Phong như có như không nhìn thoáng qua Khanh Khanh "Đã từng ngó ý nhưng nàng lại chối từ, ta có lẽ chờ nàng ấy nghĩ thoáng quay về bên ta". Phong Nguyệt Phủ Hoàng chau mày "Cô nương nào lại lợi hại như vậy". Hắn cười nhẹ vỗ như đang nghĩ về ai đó lại dường như đang muốn nói điều gì cho họ "Một cô nương quái dị!"

Phong Nguyệt Vô Thần có chút cảm thấy khó chịu, hắc lời này từ miệng Gia Lỗ Thượng Phong như muốn cho hắn nghe thấy. Lam Khanh Khanh thầm than, tên Gia Lỗ Thượng Phong dường như muốn hại chết nàng mà.

Phong Nguyệt Vô Thần chẳng nói câu nào thúc ngựa rời đi.

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1.Chương 63. Gặp Thích Khách_Bị Thương

Phong Nguyệt Vô Thần thúc ngựa đi một khoảng xa mới dừng lại. Lam Khanh Khanh nhìn xung quanh "Xem ra hoàng thượng phái rất nhiều binh lính đến đây". "Săn bắt của hoàng gia sao lại không cần binh lính" nàng tặc lưỡi "Nếu đã cố ý giết người thì bọn vô dụng này cũng chỉ là hạt bụi". Phong Nguyệt Vô Thần xuyên tạc ý nàng "Làm hạt bụi không tốt sao?", nàng lườm hắn "Ta không nói với người nữa"

Hắn cười nhẹ cầm lấy cung vắt bên hông, giương cung bắn. Lam Khanh Khanh chau mày nhìn con chim như bị gãy cánh nặng nề rơi xuống đất "Người...Người không sợ bọn họ phát hiện sao?". Hắn nhẹ cười "Bọn họ vốn biết ta bắn cung tốt, không cần giấu".

Phong Nguyệt Vô Thần thu lại cung, thúc ngựa đi. Sau khi hắn đi liền có vài thị vệ từ trong góc tối đi ra dọn dẹp 'hiện trường'.

Mặt trời bắt đầu xuống núi, nắng tắt dần. Phong Nguyệt Vô Thần thúc ngựa quay về, Lam Khanh Khanh mệt mỏi ngã lưng tựa vào lòng ngực rắn chắc của hắn. "Sao không thấy thích khách nhỉ, thường thì mấy cảnh này chuyên có mấy loại tình tiết này mà"

"Khanh Khanh, xem ra người tốt nhất đừng nên nói những chuyện xui xẻo ấy nữa" Nàng đang tự hỏi hắn nói vậy là ý gì thì đã nghe tiếng binh khí chạm nhau mãnh liệt, Xem ra nàng tốt hơn không nên mở miệng rồi.

Hắn thúc ngựa chạy đến đã thấy bọn người áo đen tay cầm vũ khí đánh tới Gia Lỗ Thượng Phong và Triệu Khánh lâm. Phong Nguyệt Vô Thần để nàng ngồi yên trên ngựa, nhảy xuống cứu trợ. Nàng hiện tại chỉ là một cung nữ, tốt hết nàng không nên để lộ ra quá nhiều điều. Nhưng mà, người ở đó là ca ca của nàng.

"Các người là do ai phái đến?", "Phí lời, đợi xuống châu diêm vương mà hỏi cho rõ". Lam Khanh Khanh lắc đầu, lời thoại chả có chút mới mẻ gì cả, đánh nhau giết người mà hỏi vậy ai sẽ trả lời đây

Mùi sát khí nồng nặc sộc vào mũi nàng, Lam Khanh Khanh nhìn về phía không xa có một bóng trắng đứng đấy, giương cung. Theo tình tiết cây cung ấy 100% là có độc, nam tử đó tại sao sát khí lại đậm như vậy, nàng cảm thấy hân thật lạnh

Lam Khanh Khanh nhìn cảnh đánh nhau hỗn loạn, nếu cung bắn ra sẽ bay về hướng Phong Nguyệt Vô Thần sao? Hắn có thể tránh được nhưng ca ca nàng phía sau hắn không phải sẽ trúng mũi tên này sao? Không được!

Mũi tên phóng ra nàng không nghĩ nhiều mà leo xuống ngựa, mũi tên đó cho dù bắn trúng người nào nàng cũng không nỡ.

Phập

Phong Nguyệt Vô Thần quay lưng lại chỉ thấy thân ảnh Lam Khanh Khanh ở trước mặt nặng nề ngã xuống đất. Cung tên cắm phía sau nàng đang không ngừng rỉ máu, một cỗ tức giận không biết từ đâu trào lên, hắn cầm cung tên chẳng cương dây trực tiếp phóng về phía bụi cây.

Phía đó có chút lung lay, bóng trắng lướt đi mất. Triệu Khánh Lâm lo lắng chạy đến chỗ Khanh Khanh lại bị nàng đẩy ra "Hiện muội chỉ là một nô tỳ". Triệu Khánh Lâm hiểu ý nàng có chút do dự, cầm kiếm chém người như trút hận cho Khanh Khanh

Tiếng vó ngựa ngày càng gần, bọn hắc y nhân còn sót lại vài người cũng chẳng cần báo hiệu mà rút. Phong Nguyệt Phủ Hàn cùng Hàm Mộc Vân đi đến đã thấy xác chết ngổ ngang "Là đã xảy ra chuyện gì?", "Gặp thích khách".

Hàm Mộc Vân mắt thấy Khanh Khanh bị thương liền giầy giụa nhảy xuống ngựa "Khanh Khanh, tỷ bị làm sao vậy". Hàm Mộc Vân gấp đến phát khóc nhìn người con gái đang bất tỉnh kia, không biết nàng bất tỉnh thật hay giả vờ bất tỉnh. "Khốn kiếp là tên nào bắn cung độc vào tỷ tỷ ta" Cô trừng mắt về phía Phong Nguyệt Vô Thần "Các người đến tỷ ấy cũng không bảo vệ được sao? Mau đưa Khanh Khanh về lều đi"

Tên Phong Nguyệt Vô Thần này đúng thật vô dụng mà, hắn lại không bảo vệ tốt Khanh Khanh lại để nàng bị thương đến nỗi này

*

Về đến lều Hàm Mộc Vân liền không cho bất cứ ai vào chỉ gọi Bạch Nhi và bọn Nguyệt Tuy giúp. Vừa đặt Khanh Khanh lên giường người con gái đã mở mắt, "Khanh tỷ này giờ là tỷ giả vờ sao?", Lam Khanh Khanh nhìn vết thương tùy tiện nói "Người thấy người bình thường nào bị bắn một mũi tên độc vào người mà mở mắt nói chuyện không?".

Hàm Mộc Vân nhúng vai "Tỷ sao lại bị thương? Chẳng phải thân thủ của tỷ đủ trách được mũi tên này sao?". "Là ta đỡ cho người khác, rút mũi tên ra đi", cô có chút chần chừ "Khanh tỷ à, hay ta cho tỷ uống thuốc mê nhé, như vậy sẽ đau".

Lam Khanh Khanh chau mày "người đã không rút tự ta làm", nói đoạn nàng đưa tay ra phía sau chẳng do dự rút mũi tên ra. Hàm Mộc Vân cũng chẳng bất ngờ mấy, cô nhanh nhẹn lấy khăn ướt lau nhẹ vết thương đang không ngừng rỉ máu.

"Khanh tỳ, cần phải cỡi y phục", "tùy người", Bạch Nhi ngồi bên mép giường đỡ Khanh Khanh nhẹ nhàng trút bỏ y phục giúp nàng. Hàm Mộc Vân nhìn vết thương có chút nghi ngờ "Chẳng lẽ có độc?", cô thấy Khanh Khanh không nói gì càng chắc chắn, vết thương đã bị thối rửa bên ngoài.

"Chết tiệt, ta mà biết là tên nào bắn ta âm thầm hửn" Hàm Mộc Vân rút trong mình ra một cây dao phẫu nhỏ, Khanh Khanh nhìn qua có chút giương môi, con bé này luôn không thiếu dao phẫu. "Nguyệt Tuy, đem cho ta một cây nến" Bạch Nhi thấy cô hơ dao trên nến liền hoảng "Cô định làm gì Khanh Khanh", "Không làm Khanh Khanh sẽ chết thật đó"

Hàm Mộc Vân lo lắng nhìn Khanh Khanh "Tỳ cố chịu nhé, rất đau đấy". Nói rồi cô đưa dao nhỏ cắt từng mẫu thịt bị thối rửa ra, máu lại không ngừng rỉ ra, Hàm Mộc Vân không cho phép bản thân run tay, thật cẩn thận xử lý vết thương

Lam Khanh Khanh cắn chặt môi, cơ đau thể xác cứ ập tới, trán nàng đã lấm tấm mồ hôi. Bạch Nhi đau lòng cầm khăn nhẹ nhàng lau cho nàng, cô nắm lấy tay Khanh Khanh "Khanh Khanh người phải cố lên". Nàng mở miệng giọng đã thều thào "Ta không sao", Bạch Nhi nhìn nàng cuối cùng đã khóc "Khanh Khanh, xin lỗi, ta từng nói sẽ bảo vệ người như ta lại chẳng giúp gì được". Lam Khanh Khanh cười nhẹ đưa tay lau nước mắt cô "Ta không sao" lời vừa dứt nàng liền mất đi ý thức ngã ra phía sau.

Hàm Mộc Vân ôm lấy nàng "Ổn rồi", Bạch Nhi mới thở nhẹ an tâm, Hàm Mộc Vân lại thay khăn đã nhúng qua nước nóng lau nhẹ vết thương nhẹ nhàng bôi thuốc. Băng bó lại xong cho Khanh Khanh cô lại sai người mang cho nàng một bộ trung y bằng lụa tằm cho nàng mặc.

Hàm Mộc Vân động tác nhẹ nhàng để nàng nằm xuống giường chỉnh cho nàng nằm thật thoải mái. Bạch Nhi, Nhã Nhi và Nguyệt Tuy thu dọn xong liền lui ra ngoài. Hàm Mộc Vân ngồi bên mép giường thở dài

"Khanh tử, tử đúng thật không phải là người mà"

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1. Chương 64. Thân Thể Của Tỷ Là Của Ta

"Ta vốn dĩ không phải là người"

"Tỷ tỉnh rồi sao?" Hàm Mộc Vân thấy Lam Khanh Khanh muốn ngồi dậy liền ngăn nàng "Tỷ muốn làm gì, vết thương vừa bôi thuốc tỷ không được cử động lung tung". Lam Khanh Khanh cũng không cố chấp nằm xuống, im lặng một hồi nàng chợt mở miệng "Lần này người làm thuần thực hơn rồi"

Hàm Mộc Vân ngây ra một chút, cô chợt hiểu cười tươi như hoa ôm cánh tay nàng "Khanh Khanh, tỷ vẫn còn nhớ sao?", "Này chẳng phải người vừa nói vết thương mới bôi thuốc sao?". Hàm Mộc Vân giật mình thả tay Khanh Khanh ra cười vui vẻ "Tỷ không đau chứ"

.

.

.

Bọn Phong Nguyệt Vô Thần và Gia Lỗ Thượng Phong đứng ngoài lều có chút nóng ruột. Vừa nhìn thấy Bạch Nhi cùng Nhã Nhi đi ra cầm trên tay y phục và chậu nước đầy máu có chút hoảng.

Phong Nguyệt Phủ Hàn kéo lấy Nhã Nhi hỏi "Người sao rồi? Có cứu được không", Nhã Nhi cúi đầu lễ phép "Xin hoàng thượng bớt lo lắng, hiện

Lam cô nương đã không còn gì đáng ngại"

Mọi người thở ra một hơi nhẹ nhõm, "Mạc tướng có thể vào thăm nàng không" mọi người đều nhìn về phía Triệu Khánh Lâm. "Khanh Khanh bây giờ vẫn còn đang hôn mê, nương nương nói không cho phép ai vào trong"

Triệu Khánh Lâm vẫn một mực lo lắng cho Khanh Khanh, hắn cứ chốc chốc lại nhìn vào trong lều. Gia Lỗ Thượng Phong vỗ hắn, Triệu Khánh Lâm liền thu mắt, đành đợi ngày mai gặp nàng vậy.

"Trời cũng đã tối các vị trở về lều đi" Nguyệt Tuy ra lệnh đuổi khách. Phong Nguyệt Phủ Hàn nhìn vào trong một cái mới miễn cưỡng rời đi, thật sự lúc hắn thấy nàng nằm ở đó cùng với rất nhiều máu hắn bất giác sợ hãi. Có lẽ hắn sợ Lam Khanh Khanh sẽ giống như người ấy của ba năm trước.

Hành động của Triệu Khánh Lâm và Phong Nguyệt Phủ Hàn nhanh chóng rơi vào mắt của mọi người. Phong Nguyệt Vô Thần chau mày, xem ra hoàng huynh rất xem trọng nàng. Thân phận của nàng lại thể nhiều chấm hỏi hơn nữa.

.

.

.

Hàm Mộc Vân kê cao gối đỡ Khanh Khanh tựa lưng vào gối, "Xem ra bọn họ rất lo cho tỷ", Lam Khanh Khanh lắc đầu "Ta có gì để họ lo chứ, chẳng qua trước mặt họ bị thương một chút theo lẽ nên hỏi vài câu". Cô kéo chăn lên cho Khanh Khanh cười nhẹ "Tỷ nói chỉ bị thương một chút sao? Cũng đúng thật nhẹ hơn lần đó", Nàng cũng bất giác nhếch môi "Là người ta chân vụng về nên mới thành ra như vậy"

Nhớ năm Khanh Khanh 14 tuổi, nàng bị tổ chức bắt phải đi thực hiện nhiệm vụ. Chẳng biết là nhiệm vụ gì khi về đến nhà đã thấy máu me đầy người khiến Hàm Mộc Vân khiếp sợ một phen. Không muốn người trong nhà biết Hàm Mộc Vân đành liều lấy viên đạn bên cánh tay phải ra cho nàng, nhưng một cô bé 13 tuổi như cô thì sao xử lí được. Đạn đã được lấy ra nhưng Khanh Khanh lại bị ngắt đi, sốt cao, hôn mê đến mấy ngày, cô còn phải lén tìm người đến giúp. Nếu không phải cha cô đi công tác trong nhà lại bận rộn thì đã bị phát hiện rồi.

Nghĩ đến chuyện cũ Hàm Mộc Vân lại cười, hai năm rồi, cô nhìn Khanh Khanh ánh mắt có chút xót "Khanh tử, tử hứa với ta sau này đừng để bị thương nữa được không". Lam Khanh Khanh nhìn thẳng vào mắt cô, hai người chẳng nói gì chỉ lẳng lặng nhìn nhau. Kể từ lần đầu tiên vào Hàm gia nhìn thấy Hàm Mộc Vân đến giờ nàng dường như chưa từng nhìn chăm chú cô một lần nào nữa. Nàng đã lạnh nhạt với Hàm Mộc Vân bao lâu rồi nhỉ

"Thân thể này của ta ta muốn quản cũng không thể quản, ít ra hiện giờ không còn đi làm nhiệm vụ không còn bị thương như trước đây nữa", Hàm Mộc Vân cười "Tốt vậy từ nay thân thể tử do ta quản nhé, tử yên tâm, y thuật của ta tốt hơn nhiều rồi". Nàng không nói gì xem như đồng ý, có lẽ nàng nghĩ sẽ không bao giờ để bản thân bị thương nữa nhưng nàng vẫn không liệu được sẽ có ngày chính nàng làm tổn hại thân thể nàng.

"Thân thể của tử là của ta!"

Nguyệt Tuy vén màn bước vào "Chủ Tử, hoàng thượng cho gọi" Hàm Mộc Vân đứng dậy "Được ta sẽ qua đó ngay, Nguyệt Tuy người gọi Bạch Nhi đến chăm sóc cho Khanh Khanh giúp ta". "Được!" Nguyệt Tuy ra ngoài, vô thức ngoái đầu nhìn Khanh Khanh một cái.

*

"Gọi ta đến là có chuyện..." Hàm Mộc Vân chưa nói hết câu đã im bặt, cô không nghĩ đến ở đây lại có nhiều người đến thế. Hàm Mộc Vân đi lại gần Phong Nguyệt Phủ Hàn hành lễ "Hoàng thượng, ngài tìm ta là có việc gì?" Ích ra nên cho hăn chút mặt mũi.

Cô cho hăn mặt mũi nhưng ngược lại hăn chẳng cho nàng mặt mũi, Phong Nguyệt Phủ Hàn đưa tay kéo Hàm Mộc Vân ngồi xuống bên cạnh mình. "Ta đã chuẩn bị rất kỹ lưỡng nhưng không ngờ lại có thích khách xâm nhập. Xem ra cuộc đi săn ngày mai phải dừng lại, sáng sớm ngày mai chúng ta gấp rút về hoàng cung"

Hàm Mộc Vân kinh ngạc "Trời sáng liền đi, Khanh Khanh đang bị thương làm sao đi được". Nam tử phía dưới bỗng đứng dậy "Khanh Khanh bị thương sao?", Phong Nguyệt Hoàn Ân vốn cô chưa gặp lần nào nên cảm thấy hăn thật lạ mặt.

Hàm Mộc Vân nhìn hăn cũng chẳng nói gì, Lam Khanh Khanh này của cô xem ra hút hồn nhiều nam tử nhỉ, cô bất giác nhìn Phong Nguyệt Phủ Hàn. "Tứ đệ!" Phong Nguyệt Quân Y nghe thấy hăn cảnh báo liền kéo Hoàn Ân ngồi xuống, "Ây nha, bọn ta có việc liền đến trễ không ngờ chuyển sẵn lại bị hủy".

"Rốt cuộc là có chuyện gì?", "Đều là tại ta, bọn thích khách đó là đều nhắm vào ta" Gia Lễ Thượng Phong dường như chẳng có chút gì áy náy ngược lại còn cười. Hăn là hoàng đế Mông Cổ đương nhiên đến Trung Nguyên sẽ có nhiều người chú ý rồi, nếu hăn chết ở đây chẳng khác nào làm châm ngòi cho hai nước chiến tranh.

Hàm Mộc Vân nhìn quanh vẫn không thấy Phong Nguyệt Vô Thần ở đâu, tên tướng quân Mông Cổ cũng mất dạng. "Hoàng thượng, các người cứ ngồi đây bàn bạc, ta về lều trước" Hàm Mộc Vân vùng ra khỏi móng vuốt của tên hoàng đế nào đó chạy một mạch ra ngoài.

Cô liền hướng lều Khanh Khanh nghỉ ngơi mà đi đến, quả nhiên gần đến lều liền bắt gặp Triệu Khánh Lâm. Hàm Mộc Vân kéo hắn đến một chỗ vắng vẻ "Nói đi, người với tỷ tỷ ta là có ý đồ gì?". Triệu Khánh Lâm có chút mơ hồ "Tỷ tỷ của nương nương?"

"Ày, là Lam Khanh Khanh" Triệu Khánh Lâm có chút kinh ngạc, nhanh chóng liền thu sự ngạc nhiên đẩy vào "Mặc tướng làm sao có ý gì, chỉ là nàng vì Hoàng Thượng bị thương, thần nên quan tâm một chút". Hàm Mộc Vân cau mày, đi xung quanh hắn "Ta là thấy không phải thế, từ lúc trong cung ta đã thấy người nhìn cô ấy có chút khác thường. Người nói xem người và Khanh Khanh là quan hệ gì?"

"Thần từ nhỏ đều ở Mông Cổ, quả thật đây là lần đầu tiên gặp nàng, vậy làm sao có quan hệ gì?" hắn thân là ca ca, Khanh Khanh đã giấu chuyện hắn càng không thể nói. Hàm Mộc Vân vuốt cằm "Cũng đúng nhỉ, Chẳng nhẽ người có ý đồ bất chính với Khanh Khanh"

Hắn thở dài, xem ra cô nàng này tư tưởng có chút phong phú rồi, hắn không nói gì thêm rồi đi. Hàm Mộc Vân trừng mắt "Này người cứ thế rời đi sao, người tốt nhất đừng làm cho Khanh Khanh thương tổn". Bước chân Triệu Khánh Lâm dừng lại "Nương nương người yên tâm, ta sẽ không bao giờ thương tổn Khanh Khanh"

Hàm Mộc Vân nhìn theo bóng lưng hắn, não rối loạn, lời này của hắn có ý gì. Hắn và Khanh Khanh nhất định có gì đó!

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1. Chương 65. Người Thích Tỷ Ấy?

Xe ngựa cứ gặp gờn làm đầu Lam Khanh Khanh không biết bao lần bị đập vào thành gỗ, mỗi lần vậy nàng chỉ nhúu nhúu đôi mày. Hàm Mộc Vân nhìn nàng hồi lâu "Khanh tỷ, tỷ không sao chứ?", nàng lắc đầu "Không sao"

Xe lại vấp hòn đá, đầu Lam Khanh Khanh đập vào thành gỗ lần thứ n, nàng không nhắm mắt nữa, trừng mắt về phía màn che. "Này, người có biết đánh xe không đấy, hay bị mù không thấy đường mà hòn đá nào cũng tán vô thế" Phong Nguyệt Hoành Ân bất mãn vén màn trừng Hàm Mộc Vân "Tẩu tử à, tỷ có lương tâm không đấy, ta đường đường là Vương Gia nhưng giờ trở thành phu xe cho tỷ rồi"

"Lương tâm thì không có nhưng đầu của ta đập vào thành gỗ sắp thành tương rồi" giọng Lam Khanh Khanh có chút nhẹ có lẽ vì vết thương vẫn còn đau. Hắn ra vẻ vô tội "Khanh Khanh, không thể trách ta, trách đường khó đi quá thôi". Hàm Mộc Vân lườm hắn, mắt thấy vết thương của Khanh Khanh dường như bị động mà rỉ máu, cô nhìn qua Nguyệt Tuy "Nguyệt Tuy cô ra đánh xe đi, hắn đánh xe về tới kinh thành chắc cả đám nhập viện mất"

Nguyệt Tuy liền đi ra ngoài, Phong Nguyệt Hoành Ân nhanh chóng vào xe ngồi, Khanh Khanh mệt mỏi nằm gối đầu lên người Bạch Nhi ngồi bên cạnh. Nguyệt Tuy đánh xe tuy không gặp gờn như trước nhưng vẫn có chút lắc lư chóng mặt.

Đến hoàng cung trời cũng đã nắng gắt, Lam Khanh Khanh được Bạch Nhi dìu trở về Bình Tước Cung.

Hàm Mộc Vân đến Thái Y viện lấy thuốc cho Khanh Khanh, đến Bình Tước Cung cô chau mày nhìn Phong Nguyệt Phủ Hàn đứng cách đó không xa. Cô không biết vì sao mà bối rối, tim bất giác có chút ê ẩm. Hàm Mộc Vân đánh vào đầu mình một cái tự nhủ, chẳng phải người luôn ghét hản sao vì có gì giờ lại bối rối như vậy, đồ ngốc đã dặn bao lần không được để ý hản mà.

Hàm Mộc Vân mắt thấy Phong Nguyệt Phủ Hàn rời đi liền nấp sau thân cây đợi hản khuất bóng mới đi ra. Cô thở dài nhìn theo bóng hản một chốc rồi đi vào Bình Tước Cung

"Khanh tỷ, tỷ sao rồi? Còn đau không", Lam nhìn thuốc trên tay cô cau mày "Thuốc Bạch Nhi tự có thể đi lấy không cần phiền Lương Đệ như người đi lấy". Hàm Mộc Vân ném thuốc trên tay cho Bạch Nhi, bĩu môi "Tỷ lại nói giọng xa cách đấy rồi" cô kéo ghế ngồi cạnh Khanh Khanh "Lúc trên xe ngựa ta thấy vết thương lại rỉ máu ra, tỷ cời y phục ta bằng bó lại giúp tỷ"

"Không cần", Hàm Mộc Vân làm như chẳng quan tâm nàng kháng cự "Bây giờ tỷ còn đủ sức chống ta sao, Bạch Nhi giúp ta một tay".

.

.

.

"Hôm nay nàng có nhã hứng gặp ta nhỉ" Hàm Mộc Vân nhìn mờ hoàng đế nào đó đang đọc tấu chương mà miệng vẫn không quên trêu chọc cô.

Hàm Mộc Vân nhìn hẩn hồi lâu chẳng vòng vo hỏi thẳng "Người thích tỷ ấy?"

Phong Nguyệt Phủ Hoàng có chút bất ngờ bởi câu hỏi của nàng. "Ta nói là Khanh Khanh ấy" cô có chút bực bội bởi vẻ mặt của hẩn, "Vân Nhi, nàng nói gì vậy?"

"Ta hỏi chính là người thích Khanh Khanh à? Ta thấy người rất quan tâm nàng, lúc nàng bị thương người còn lo lắng như vậy". Phong Nguyệt Phủ Hàn bật cười, hẩn đứng dậy cốc đầu cô một cái "Vân Nhi, dáng vẻ của nàng rất giống đang ghen nha". Cô xoa xoa đầu có chút lúng túng "Ai bảo ta ghen chứ, ta... ta..."

"Vân Nhi, ta dẫn nàng đến một nơi" nói rồi Phong Nguyệt Phủ Hàn kéo tay nàng đi

Hẩn dẫn nàng đến trước một cung điện, hẩn mở cửa ra nắm tay cô dẫn vào trong, nơi này rất đẹp chỉ có điều lâu ngày không có người thiếu đi sự ấm áp. Phong Nguyệt Phủ Hàn dẫn cô vào gian phòng ngủ chính của cung điện, nơi này hẩn là nơi ở của một nữ tử, cô nhìn xung quanh có chút tò mò

"Nơi này là vị nào ngự?"

Phong Nguyệt Phủ Hàn không nói hẩn dẫn nàng đến gần cửa sổ, nơi ấy treo một bức tranh, là một vị nữ tử xinh xắn đáng yêu, nét vẽ sống động tựa như hoạ lại dáng vẻ hoạt bát của nàng. Chỉ có điều người trong tranh vẽ đã sớm không còn trên đời...

"Này..." Hàm Mộc Vân kinh ngạc, người trong bức tranh này thật giống... Không phải lại là loại tình tiết cầu huyết như trong mấy cuốn tiểu thuyết đó chứ. "Nàng là tiểu muội duy nhất của ta, đáng tiếc còn trẻ như vậy đã không còn" hẩn nói trong mắt chứa sự buồn bã bi thương.

Hàm Mộc Vân ngẩn ra, bất giác hiểu mọi chuyện, "Nàng tên gọi là gì?". "Linh Nhi, Phong Nguyệt Linh Nhi" hắn quay sang nàng bên môi gượng cười "Thế nào, nàng còn ghen sao?"

Hàm Mộc Vân đẩy hắn ra lúng túng, có chút ấp úng "Ai...ai bảo ta ghen chứ, Khanh Khanh là tỷ tỷ của ta, sao...sao ta lại ghen". Phong Nguyệt Phủ Hàn ôm nàng vào lòng "Nàng ấy cũng là muội muội ta". Nàng không giãy giụa nữa, hắn bây giờ hắn rất đau lòng, nàng đành cho hắn mượn thân thể ôm một chút vậy

"Nàng vì sao lại chết?" Hàm Mộc Vân tự cảm thấy mình ngốc khi không lại hỏi câu như thế, "Muội ấy là tự sát, ba năm rồi, ta vẫn không thể quên được ngày đó".

Giá y đỏ thắm thêu phượng hoàng đen tuyền, từ cổ tay nàng vương ra dòng máu chói mắt, thân thể yếu đuối dần mất hết sức sống mệt mỏi nằm dưới đất. Khuôn mặt vốn ngây thơ thuần khiết tỏ ra vẻ nghiêm nghị sau khi trải qua đau khổ, trước lúc chết nàng vẫn gọi tiếng ca ca. Hắn vô dụng đến mức nhìn muội muội chết trước mặt nhưng chẳng thể làm gì

Hàm Mộc Vân vỗ nhẹ lưng hắn trấn an "Chuyện đã qua đừng cố nhớ, người đã cố gắng rất nhiều rồi không phải sao?". Phong Nguyệt Phủ Hàn nhìn nàng mỉm cười "Ta giữ nàng bên cạnh quả không sai, chưa từng có ai nói với ta như thế". Giọng nàng dịu đi "Vậy người cố giữ ta đi, người đã vất vả rồi"

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1. Chương 66

Cả ngày Lam Khanh Khanh nằm trên giường cũng phát chán, trước kia cho dù nàng có sắp chết cũng bị tổ chức gọi sang đã thành thói quen. Nàng nhìn Bạch Nhi loay hoay đằng đấy hỏi "Người làm gì vậy", Bạch Nhi đi đến đưa cho nàng một túi thơm.

Lam Khanh Khanh chau mày "Đây là thứ gì?" Bạch Nhi ngồi xổm xuống đặt hai tay lên giường cầm gói lên "Đây là túi thơm ta tự làm, tặng cô". Bạch Nhi thêu rất đẹp, là hình đoá lê "Ta không phải tiểu thư khuê các, không cần", "cô gửi thử đi" Bạch Nhi đặt túi thơm bên mũi nàng, mùi hoa lê nhanh chóng sọc vào mũi

"Ta biết cô thích hoa Lê nên đã ép khô cùng với một số thảo dược, rất tốt cho sức khỏe" nàng nhìn vẻ mặt Bạch Nhi vươn lên nụ cười "được!".

"Khanh Khanh, ta xin lỗi" cô cúi gầm mặt, bả vai rung rung, Khanh Khanh nâng cằm Bạch Nhi lên cười nhẹ "Khóc cái gì chứ ta còn chưa chết". Nàng kéo Bạch Nhi ngồi lên giường lau đi nước mắt cho cô, "Ta đã hứa sẽ bảo vệ cô...nhưng lại để cô bị thương ra thành thế này". "Đồ ngốc, Phong Nguyệt Vô Thần ở đó còn không cứu được thì người cứu được sao? Vả lại là ta cố ý" Bạch Nhi cúi mặt xuống "ta xin lỗi, ta không nên để cô đi một mình"

Lam Khanh Khanh xoa đầu cô "Được coi như ta nhận lời xin lỗi của cô, đừng khóc nữa".

"Nghe có người khóc ta tưởng muội chết rồi", Lam Khanh Khanh ném gối tới người vừa phát ngôn kia "Ta chưa gặp huynh lần cuối sao nữ chết được, mồn miệng huynh quả thật càng ngày càng thối".

Mộ Dung Xuất nhúng vai ngồi trên bàn "Ta có ý tốt đến xem muội muội lại gặp là mắng ta ah", Bạch Nhi lau nước mắt leo xuống giường hướng hần cúi đầu định đi ra ngoài lại bị hần kéo lại "Bạch Nhi, cô cũng không cần ra ngoài trời đang lạnh đấy". Bạch Nhi có chút ngạc nhiên, "Bạch Nhi, cô không phải người ngoài, đừng lúc nào cũng chạy ra ngoài như vậy" Bạch Nhi hướng nàng gật đầu.

"Nhất là lúc có một số người vô duyên đến" Bạch Nhi cúi đầu che miệng cười, "Khanh Khanh, Muội là nói ta sao?". Nàng nhúng vai "người đó là huynh sao?", hần lườm nàng một phát lấy từ túi áo ném cho nàng lọ thuốc "Ta nghe nói muội bị thương liên cấp tốc vào cung thăm muội, muội lại đối xử như vậy với ta"

"Ta ổn rồi, về đi" Mộ Dung Xuất chỉ vào nàng có chút tức giận "muội, muội giỏi lắm lần sau ta không thêm gặp muội nữa". "Vậy sao? Vậy ta lại bớt một sự phiền hà" nàng dừng một chút cười xảo huyệt "Không phải huynh tranh với bọn họ vào cung thăm ta chứ?". Mộ Dung Xuất rõ vẻ lúng túng "Ai tranh chứ, rõ ràng là Đại ca phái ta đi"

Lam Khanh Khanh cười cười "Mộ Dung Xuất, có ai đã từng bảo huynh rất đáng yêu chưa?", Hần có chút ngẩn ra gò má hơi đỏ, nàng và Bạch Nhi phá lên cười "Thì ra huynh cũng biết xấu hổ nha". Mộ Dung Xuất trừng nàng và Bạch Nhi, giận dữ leo xuống bàn "Ta không nói chuyện với các người nữa"

Lam Khanh Khanh thấy hần như vậy cũng chỉ cười không trêu ghẹo nữa "Cho ta hỏi thăm Thương Liên nhé". Hần phi người qua cửa sổ biến mất, "Khanh Khanh, cô không sợ hần 'báo thù' sao?" Nàng nhúng nhúng vai "Ta đang đợi hần 'báo thù' đây"

1s...2s...3s

Lam Khanh Khanh đột nhiên nhớ ra nàng chưa nói với Mộ Dung Xuất một chuyện. "Khanh Khanh, cô làm sao vậy", nàng bấu môi nằm xuống giường kéo chăn lên "Ta làm sao lại quên mất nói chuyện đấy với hân chứ". "Chuyện gì?" Lam Khanh Khanh lắc đầu, "Nếu là chuyện qua trọng thì ta đi gọi Phùng Liên nhé", nàng lại lắc đầu "Không cần, chắc ta nghĩ nhiều rồi"

Bạch Nhi cầm lo thuốc của Mộ Dung Xuất đến "Thuốc này có vẻ rất tốt, Khanh Khanh ta bôi thuốc giúp cô nhé", nàng gật đầu.

Bạch Nhi bôi thuốc, băng bó lại vết thương bỗng nghe nàng hỏi "Bạch Nhi, cô có tin vào chuyện ma quỷ không?". "Sao tự dưng cô lại nhắc tới chuyện ma quỷ?" Cô nhớ lại ngày trước Khanh Khanh giết rất nhiều người ở ngoài sân Bình Tước cung bỗng rùng mình, "Khanh Khanh cô đừng làm ta sợ nhé, trước đây cô bảo không có ma quỷ mà"

Lam Khanh Khanh cười nhẹ lắc đầu "Quả thật không có ma quỷ, nhưng lại có âm linh, ta nghĩ ta đã biết thích khách ở nơi săn bắn là thứ gì rồi" không những một mà tận hai lần nàng cảm thấy điều đó. Bạch Nhi băng bó cho nàng xong nghe nàng nói vậy càng có chút sợ hãi "Khanh Khanh à cô biết ta sợ ma mà", "Vẫn là câu nói đó, có ta ở đây người sợ gì chứ?"

.

.

.

Trang Uyên

"Kết hoạch thất bại rồi", Phương Thanh quỳ một gối xuống hướng nữ tử vận hắc y nói, Tử Dạ cười lạnh "Các người không phải vô dụng quá sao?".

"Không thể trách nàng, là ta đã làm không tốt" nam tử áo trắng nhàn nhã ngồi trên bệ cửa sổ, nam tử nhìn rất xinh đẹp nhưng cảm giác gần hắn rất lạnh lẽo. Tử Dạ khoanh tay, giọng có chút giễu cợt "Bạch Kết, chủ tử phái người đến chẳng lẽ chỉ để làm những trò vặt này thôi sao, so ra vẫn là Hắc Kết nhanh nhẹn hơn nhỉ"

"Chủ Tử làm việc còn có chỗ cô xen vào sao?" nam tử gọi là Bạch Kết kia nhảy xuống đất nhàn nhã đi đến Tử Dạ, hắn nâng cằm cô lên thân thể tỏ ra hàn khí khiến người khác rét run "Tử Dạ, cô vẫn chưa leo lên được giường của chủ tử thì đừng ở đây đối đầu với ta".

"Người..." khuôn mặt sau chiếc mặt nạ nhàn nhó vì tức giận. Tử Dạ hất tay hắn ra, treo trên môi nụ cười mỉa mai "ít ra ta là người, người... là cái gì?"

Bạch Kết rõ tức giận, Phương Thanh chau mày đứng dậy đẩy hai người ra "Nơi này là cung của ta, hai người muốn gây gỗ phiền ra ngoài". Tử Dạ hất cằm cao ngạo rời đi, Bạch Kết khuôn mặt vẫn lộ vẻ tức giận ngồi xuống bàn.

"Chuyện ở khu săn bắt huỳnh có thể nói cho ta rồi chứ" Bạch Kết nhìn Phương Thanh nhếch môi "Người đáng lẽ ra không nên ở trong này...Trang Phi?". "Chẳng phải cũng chỉ vì chủ tử sao? Ta đã là tần không còn là phi nữa" Phương Thanh ngồi xuống phía đối diện hắn "Xong nhiệm vụ lần này ta sẽ xin chủ tử rời đi"

"Nhiệm vụ lần này là đánh đổi cả mạng, cứ cho là có thể sống sót đi, người nghĩ chủ tử có thể để thuộc hạ rèn luyện bao năm rồi khỏi sao, huống hồ cô còn nắm giữ nhiều bí mật như vậy". Trong mắt Phương Thanh dường

như có chút bi thương, cô cúi đầu che đi "Ta không phải là tiểu thư của Phương gia, không phải là con ruột của thượng thư, sống trong thân phận này ta mệt mỏi rồi"

Hắn nhúng nhúng vai "Giết được Gia Lỗ Thượng Phong hẳn nói đi". Cô ngược lên nhìn thẳng vào mắt Bạch Kết "Người sống như vậy không mệt sao? Trong mắt người khác người khác người chỉ là con rối do hắn tạo ra...". "Ta không quan tâm trong mắt họ ta là cái gì, ta vốn dĩ chỉ là con rối do chủ tử tạo ra, vì vậy ta chỉ làm việc cho chủ tử"

Nước mắt lăn dài, Phương Thanh lẩm bẩm như để hắn lẫn bản thân nghe thấy "người và ta giống nhau, đều quan tâm tất cả những gì họ nói"

Bạch Kết bỗng khựng lại, thết thì sao? Hắn cũng không phải người...

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1. Chương 67

Căn phòng bị bóng tối phủ lấy, Lam Khanh Khanh đi sâu vào giấc ngủ chẳng nhận ra Phong Nguyệt Vô Thần đang đứng bên cạnh giường. Hắn chỉ đứng đó lẳng lặng nhìn nàng, đôi mày nhíu chặt.

.
. .

Lam Khanh Khanh nằm trên giường chau mày nhìn những thứ trên bàn "Đây là cái gì?". "Đây là thuốc do Tứ Vương Gia đem đến, đây là thảo dược của Ngũ Vương Gia, đây là của hoàng thượng, đây là của Gia Lỗ Vương...."

Nặng nhúng vai leo xuống giường, nàng có cảm giác như mình là nhân vật quyền quý nào đó. Chỉ là bị thương nhẹ thôi mà họ không cần làm quá đến mức chỉ sợ người khác không biết nàng bị thương.

"Còn những thứ này là của vài người hóng chuyện đem đến... ầy Khanh Khanh ta giúp cô" Bạch Nhi chạy lại đỡ nàng lại bị nàng đẩy ra, "Ta không đến mức đi lại không được"

Lam Khanh Khanh rửa mặt xong lại ngồi trước gương, nàng loay hoay mãi chẳng thể nào chải đầu được. Nàng cứ đưa tay lên là vết thương sau

lưng lại đau. Bạch Nhi nhanh nhẹn cầm lược chải giúp nàng, "sáng ra bọn họ rảnh chuyện hay sao lại đến đây?" Bạch Nhi cười cười "Khanh Khanh bây giờ đã sắp đến bữa trưa rồi"

Nàng chau mày "Ta là ngủ một mạch từ tối qua đến giờ sao?" Bạch Nhi ra sức gật đầu. Nàng không thể không ngạc nhiên sao, đây có lẽ là lần đầu tiên nàng ngủ sâu nhất sau từng đấy năm, nhiều người đến như vậy nàng cũng chẳng phát giác. "Khanh Khanh, thật ra ta đã bỏ vào túi hương một loại cỏ giúp ngủ sâu", Bạch Nhi dừng một chút lại nói "Tại ta thấy cô luôn không ngủ đủ giấc, bây giờ cô còn bị thương..."

"Bạch Nhi, Cảm ơn người", Bạch Nhi có chút ngẩn ra "Sao vậy?" Hay là nàng nên nói đa tạ mới đúng nhỉ. "À không có gì, chỉ là lần đầu tiên ta nghe cô nói cảm ơn", "Xem ra trước giờ ta đối xử tệ với cô lắm nhỉ?" Bạch Nhi lắc đầu cười hì hì "Nào có, cô là người tốt với ta nhất trên đời"

"Nha, xem ra muội không cần lo chuyện thuốc thang cho tử rồi nha" Hàm Mộc Vân đi vào ngó nghiêng đồng được phẩm trên bàn. "Khanh Khanh, tử có thật chỉ là một cung nữ không đây" cô lại chỗ Khanh Khanh nhìn nàng.

"Ta không phải cung nữ thì ở trong cung làm cái gì?" , "Ta thấy họ là rất rất quan tâm tử, ta cứ tưởng tử là..." Hàm Mộc Vân ghé sát vào tai Khanh Khanh "Nữ chính xuyên không cơ". Lam Khanh Khanh gõ đầu cô nàng một phát "Thế nào lại đọc ngôn đến ảo tưởng luôn rồi". Cô xoa xoa trán giậm chân "Ta không phải là ảo tưởng mà là trí tưởng tượng phong phú, ta thấy tử thật giống nữ chính truyện nào đó ta đã từng đọc qua"

Nàng lườm Hàm Mộc Vân một phát, nếu không phải tại cô cho nàng xem cuốn tiểu thuyết đó nàng cũng không phải vào cung cấm làm cung nữ quét tước

(Có ai nhớ lúc Thần ca bắt Khanh Khanh vào cung không, nàng lẫm lẫm nói nữ chính đó nên Thần ca mới bảo tử làm cung nữ ý)

Lam Khanh Khanh đi lại bàn chất đầy dược phẩm lẫn thuốc bổ, nàng thấy một mảnh lụa kẹp trong hộp hộp nhỏ liền lấy ra xem. "Đây là thuốc bổ của Gia Lỗ Vương, nói là để tạ ơn người" Nàng chau mày nhìn mảnh lụa trắng tinh thơm mùi chanh được đặc trong hộp. "Đây là cái gì?" Hàm Mộc Vân chau mày định lấy xem liền bị Khanh Khanh nhanh hơn một bước lấy cất.

Hàm Mộc Vân bĩu môi "Ta biết rồi, chuyện của tử" cô đặt lọ thuốc nhỏ vào tay nàng "Đây là thuốc thoa để lành sẹo, ta thấy có người đưa thuốc bôi trị thương rồi". Cô lườm Khanh Khanh "Haiz tử thật quá đáng, ta còn bị mắc kẹt bởi tên hoàng thượng kia thì tử đã thả thính lung tung rồi". Nàng lại cốc một cái ngay trán cô "Người mau quay về đi"

"Hừ" Hàm Mộc Vân hất cằm rời đi. Cô đến cửa Bình Tước Cung liền ngoái đầu nhìn lại phòng nàng tâm có chút buồn phiền, quả thật trên đời này lại có người giống nhau đến vậy...à không là giữ quá khứ và tương lai. Cô từng nghĩ chỉ trong phim mới có, có khi nào này là kiếp trước không nhỉ... không thể nào, ai lại hai kiếp đều khổ như thế.

"Bạch Nhi thấp giúp ta cây nến", "Khanh Khanh, giữa trưa thấp nên làm gì?" Bạch Nhi nói vậy nhưng vẫn đi lấy nến thấp. Khanh Khanh cầm mảnh lụa đưa lên trước nến, trên mảnh lụa trắng xuất hiện vài chữ, chưa kịp để Bạch Nhi đọc được hết nàng đã đốt đi mảnh lụa.

"Khanh Khanh, cô phải đi đâu à?" Bạch Nhi hỏi thử, nàng 'phi tang' nhanh thật nhưng cô vẫn kịp thấy ba chữ 'Diệp Hương Các'. Khanh Khanh đặt ngón trỏ lên môi, hướng Bạch Nhi nháy mắt. Bạch Nhi lúng túng đỏ mặt "Ta...ta không hỏi nữa...", Nàng lại được trận cười lớn lại kiến Bạch Nhi thêm đỏ mặt. Thật may Bạch Nhi là nữ nhân nếu là nam nhân Khanh Khanh đã bị bắt về rồi

"Lát ta phải ra ngoài một chút đành nhờ người giữ bí mật giúp ta rồi" Bạch Nhi bĩu môi "Ta không quản chuyện của cô nữa". "Nha nha, xem ra không giữ được nữ nhân trong nhà rồi", "Ta..." Bạch Nhi ngượng ngùng, giận dỗi chạy đi.

.

.

.

Diệp Hương Các

Lam Khanh Khanh thân mang nam trang bước vào Diệp Hương Các lập tức thu hút mọi ánh nhìn, nàng nhanh chóng theo tiểu nhị lên tầng hai. Khanh Khanh vừa khuất bóng Hà chương quản liền gọi một tiểu nhị "Báo cho Nhị thiếu gia biết, Lãnh công tử đã đến đây rồi", Tiểu nhị gật đầu liền nhanh nhẹ rời đi.

"Thế nào, tìm ta làm gì?", Triệu Khánh Lâm vừa thấy nàng liền chạy đến nắm vai nàng xoay qua xoay lại "Muội đã khỏe rồi chứ? còn đau không?". Khanh Khanh cười ngọt ngào ôm lấy hắn "Ca ca, ta nhớ huynh chết đi được", hắn mỉm cười ôm lấy nàng vẫn không quên cẩn thận vết thương "Ta cũng nhớ muội, muội vẫn sống tốt chứ?". Nàng cười cười "Ta rất rất tốt, như huynh thấy đây"

"Hai người quen mặt ta vẫn còn ngồi đây sao?" Triệu Khánh Lâm ngại ngùng buông Khanh Khanh ra. Nàng ngồi xuống chóng cảm nhìn hắn "Gia Lỗ Thượng Phong người càng ngày càng muốn...chết sao?". Gia Lỗ Thượng Phong nhúng nhúng vai "Ta nào dám"

"Người gọi ta đến không sợ bị người khác phát hiện sao? Đến lúc đó người làm sao giải thích?" , "Không phải người cũng đến đây sao?" Gia Lỗ

Thượng Phong ôm ngực giả vờ bị tổn thương "Các người thật vô tâm, ta tạo cơ hội cho các người mà..."

Câu nói của hắn bị cắt bởi ly trà nóng do nàng ném sang, hắn thối thối ly trà uống một hơi "Vẫn nàng tốt nhất còn sợ ta nói lâu đến khát nước". "Người biết vậy thì ngâm mồn lại đi", hắn nhìn nàng cười cười "Khi nào nàng trở về đây, như đã nói, hậu vị vẫn chờ nàng". Nàng hừ một tiếng chẳng thèm nhìn hắn cái nữa

"Khanh Khanh, trời đã chuyển sang đông rồi, mấy ngày nữa là có tuyết rơi muội phải giữ ấm vào", Khanh Khanh nắm lấy tay Triệu Khánh Lâm cười nhẹ "Huynh không cần phải lo, ta chính là yêu thương bản thân nhất". Hắn dường như có chút do dự, nàng biết hắn muốn nói gì "Gần một năm rồi nhì, Ca Ca"

Triệu Khánh Lâm xoa đầu nàng "Ta mong muội có thể đến đó thập cho cha nương một nén hương", "Đương nhiên muội sẽ đến..."

Một lời xin lỗi nàng chưa thể trọn vẹn nói ra, tuyết cũng sắp rơi, đã gần một năm từ khi nàng xuyên đến đây, Cha mẹ, chị nuôi của nàng Cũng đã gần đến giỗ rồi. Cũng đã đến lúc nàng quay về đó một chuyến rồi...

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1.Chương 68. Cường Hôn

"Khanh Nhi, không phải lỗi của muội" Triệu Khánh Lâm xoay đầu nàng, hẳn biết nàng luôn cảm thấy có lỗi trong cái chết của nhà hẳn nên mới rời đi.

Đêm đó nàng trốn trên thảo nguyên khóc rất nhiều, có lẽ cũng là lần duy nhất hẳn thấy nàng yếu đuối như vậy. Dường như nàng đã quên những chuyện nàng nức nở với hẳn, nhưng thật tốt, quên cũng tốt.

Cô bé này rời xa một chuyến cũng không phải tệ, nàng cũng đã biết cười, "Khanh Nhi, Muội cười lên trông thật xinh đẹp, haiz ca ca của muội ấy vậy mà chưa bao giờ thấy muội cười"

"Không phải đã thấy rồi sao", "Nha ta thật tò mò là tên nào đã gây ra cột mốc lớn đến thế trong cuộc đời nàng" Gia Lỗ Thượng Phong đùa nhưng lời của hẳn có vẻ không đúng lúc.

"Vương gia, phòng này có khách ngài không thể vào được..." Bên ngoài tiểu nhị cố ý nói lớn để bên trong nghe thấy. Nàng thần than, chắc chắn là Phong Nguyệt Vô Thần rồi, khốn thật làm sao hẳn biết vậy chứ. Nàng nhanh chóng nấp sau bức bình phong, Phong Nguyệt Vô Thần đúng lúc bước vào.

Tiểu nhị thấy ngăn không được hẳn liền lui ra ngoài, Huyền đứng phía sau hẳn liền đóng cửa lại.

"Ra đây!" Phong Nguyệt Vô Thần gượng cười vô cùng khó coi, sau một hồi nàng vẫn không chịu ra. Hắn thu lại nụ cười cứng nhắc đó về mặt nguy hiểm, mặc kệ có người trong phòng "Hoặc người ra hoặc ta lôi người ra".

Gia Lỗ Thượng Phong mang vẻ mặt xem kịch vui nhìn ai đó không tình nguyện đi ra. Lam Khanh Khanh không dám nhìn thẳng Phong Nguyệt Vô Thần chỉ cúi đầu xuống đất, nàng toi rồi, chắc chắn toi rồi, hắn vốn đã nghi ngờ nàng rồi còn gì.

Phong Nguyệt Vô Thần đi đến nàng vô thức lui ra sau, có mùi nguy hiểm "Ta cố thể giải thích", hắn mặc kệ nàng nói gì năm cổ áo lôi nàng đi. Tên nam nhân nào đó còn ngời cười, Khanh Khanh trừng Gia Lỗ Thượng Phong, hắn chỉ nhúng nhúng vai mặc nàng bị ai đó lôi đi. "Khanh Khanh bị hắn bắt đi liệu có bị gì không" Gia Lỗ Thượng Phong lắc đầu "Nàng không có vấn đề bất quá bị ngược đãi chút thôi" xem ra nàng tìm được nam nhân của mình rồi.

Hà Chương quản thấy nàng bị Phong Nguyệt Vô Thần lôi ra ngoài kinh ngạc vô cùng cũng chẳng dám can ngăn. Lam Khanh Khanh bĩu môi không can tâm tình nguyệt bị hắn kéo đi, nàng đưa mắt nhìn liền bắt gặp vẻ mặt hả hê của ai đó.

Bạch Mặc Thương vỗ vỗ phiến quạt môi nhếch lên nụ cười vô lại, hắn nhận được tin nàng đến Diệp Hương các liền sang đây, nào ngờ lại thấy cảnh này, thật là... . "Nha Khanh Nhi không biết có bị làm sao không, cứ tưởng hôm nay được gặp muội ấy trò chuyện vài câu" miệng nói thế nhưng khuôn mặt của Diêu Chính Vũ vẫn không giấu nổi vẻ hả hê

Lam Khanh Khanh trừng bọn họ như nói 'các người đợi đấy ta tính sổ sau'. Phong Nguyệt Vô Thần trực tiếp ném nàng lên xe ngựa đậu sẵn ngoài đại môn. Nàng chau chau mày "Người không biết thương hoa tiếc ngọc à?

Ta là đang bị thương..." , "Người là hoa hay là ngọc?" Nàng bữu môi quay mặt sang chỗ khác.

*

Về đến Bình Tước Cung nàng chẳng thấy Bạch Nhi đâu, hăn không hồi phủ mà trực tiếp đi vào cùng nàng. Nàng thầm than, không có ai cứu nàng rồi...

"Người đến đó làm gì?" Khanh Khanh viện cớ "Ta đi gặp một vị bằng hữu ở đó tình cờ gặp Gia Lỗ Thượng Phong, hăn nói cảm thấy có lỗi nên mời ta ly trà". Nàng chột dạ cúi đầu, "Người chỉ duy nhất không biết nói dối lẫn che giấu cảm xúc". Thôi rồi...

Hăn lại gần nàng, nàng lùi lại ra phía sau đến khi lưng nàng chạm phải thứ gì đó rất cứng. Phong Nguyệt Vô Thần một tay chống lên tường một tay ôm lấy eo nàng , môi hăn ghé sát vào tai nàng nói "Ta cho người một cơ hội nữa". Khanh Khanh quay mặt sang chỗ khác, nàng cảm giác vành tai như bị lửa đốt nóng kịch liệt "Ta..."

Lời chưa nói môi nàng đã bị phủ bởi bờ môi ướm át của hăn, hăn luyến tiếc dời đi, chẳng tính là hôn chỉ là chạm qua nhẹ như chuồn chuồn lướt nước.

Lam Khanh Khanh ngẩn ra, tròn mắt nhìn hăn. Phong Nguyệt Vô Thần phì cười gõ trán nàng một cái "Người đối với nam nhân khác đều như vậy sao?". Nàng hồi thần mỉm cười nguy hiểm "Ta không có, chỉ là lần đầu tiên bị người khác cưỡng hôn..." lời tiếp theo không cần nói nàng đã gior chân đá.

Phong Nguyệt Vô Thần né liền buông nàng ra, Khanh Khanh rút chủ thủ đánh đến. Dù gì nàng cũng là nữ tử bị hăn trêu đùa thì thôi đi đằng này nụ hôn đầu bị mất như thế, bởi một tên vô sỉ. Hăn đánh rớt chủ thủ trên

tay nàng, không bao lâu đã chế ngự được nàng, chung quy nàng không phải đối thủ của hắn.

Lam Khanh Khanh bị hắn ném lên giường, nàng muốn ngồi dậy liền bị hắn ngăn lại. Tư thế này của họ có hơi kì cục, nếu có ai đó bước vào ngay lúc này chắc chắn họ sẽ nghĩ theo hướng đó, một nam một nữ nằm trên giường thì làm cái quái gì?

Phong Nguyệt Vô Thần dùng ánh mắt khiêu khích nàng, Khanh Khanh vẫn không khuất phục cố gằng cự quây. Tay hắn đặt bên hông nàng càng siết chặt, thân thể hai người càng sát nhau. Khanh Khanh cắn môi "Được được, ta sai...ta sai rồi" nàng vốn là nữ tử cái loại đụng chạm da thịt này... cảm thấy có gì đó rất khó chịu. Không phải là loại cảm giác lúc trước bị hắn ôm, cũng không phải loại chán ghét lúc Diêu Chính Vũ đùa bỡn, cảm giác này nàng chưa bao giờ thấy qua

Phong Nguyệt Vô Thần buông nàng ra, Khanh Khanh ngay lập tức ngồi dậy lui vào trong. Hắn nhẹ nhõm cười không có ý đứng dậy vẫn một mực ngồi đó "Người không có chuyện muốn nói? Hay nói cách khác người là có chuyện giấu ta". "Ta giấu người rất nhiều chuyện, người lại muốn biết cái gì? Thân phận của ta?" Nàng biết nếu nàng nói ra tất cả về nàng hắn khẳng định sẽ tức giận nhưng nếu hắn tự điều tra ra được chắc chắn hắn sẽ thâm nhập nàng cho chó ăn

"Vậy người nói xem người giấu ta bao nhiêu chuyện?" Khanh Khanh suy nghĩ "Ngoại trừ việc ta vào phủ người trộm ngọc Uyên Ương là thật còn lại ta đều giấu người". Nhắc đến chuyện đấy nàng lại phì cười, hắn chau mày nâng cằm nàng lên "Người lại nghĩ cái gì?". Khanh Khanh lăm ba lăm bấp "Ta..Ta không có", hắn "Hừ" một tiếng, nàng nghĩ gì hắn lại không biết sao?

Thấy hắn đứng lên dường như muốn rời đi Khanh Khanh liền leo xuống giường. Phong Nguyệt Vô Thần đột nhiên dừng bước suýt chút

khiến nàng va vào lưng hắn. Hắn quay lại đầu có chút cúi xuống "Người nói xem, thân thể ta người cũng đã thấy vậy có nên chịu trách nhiệm không?"

Lam Khanh Khanh ngẩn ra, đen mặt "Người...vô sỉ", "Vậy người nói xem nữ tử đêm khuya vào dực phòng nam nhân đang tắm là ý gì đây?". Nàng hất cằm chối cãi "Ta là không cố ý, còn người...biến thái, khuya như vậy còn đi tắm, hay người lúc đó vừa chơi đùa cùng nữ nhân xong..."

"Xin lỗi ta không cố ý" Lam Khanh Khanh cùng Phong Nguyệt Vô Thần trừng mắt về phía Bạch Nhi, sớm không đến muộn không tới lại ngay lúc này đi vào. Không phải cô là nghe được hết rồi chứ?

Lam Khanh Khanh đẩy hắn ra then quá hóa giận kéo Bạch Nhi đi "Bạch Nhi cô giỏi lắm lại dám bán đứng ta", Bạch Nhi vội biện minh "Ta không có... là Vương Gia uy hiếp ta".

Phong Nguyệt Vô Thần cười nhẹ rồi đi. Đợi hắn đi xa Bạch Nhi mới cười tà hỏi "Khanh Khanh không phải hai người..." , "Tốt người còn lại đánh trống lảng xem ta trừng trị người thế nào" nàng nhéo tai Bạch Nhi kéo vào trong

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1. Chương 69. Kể Người Nghe Câu Chuyện.

Lam Khanh Khanh ngồi trên giường tựa đầu vào cột gỗ đầu giường, nàng ngồi đó lẳng lặng nghe tiếng Bạch Nhi đang xột xoạc chuẩn bị giường của cô.

"Bạch Nhi" Khanh Khanh bỗng dừng gọi, Bạch Nhi đang ở gian bên hỏi nàng "Có việc gì sao?". Nàng không trả lời, Bạch Nhi chau mày đợi một lát cũng không nghe nàng nói gì liền chạy sang.

"Khanh Khanh, cô làm sao vậy?" Khanh Khanh lắc đầu "Cô đừng chuẩn bị nữa, hôm nay ngủ với ta đi" Bạch Nhi có chút sững sốt. Cô nhìn Khanh Khanh đã leo lên giường nằm gọn phía trong chừa chỗ cho cô, Bạch Nhi liền đóng lại cửa sổ thối tắt nển. Cô leo lên giường nằm bên cạnh Khanh Khanh, giường cung nữ vốn nhỏ nhưng dù gì cũng vừa đủ hai nàng.

Bạch Nhi nghiêng đầu nhìn Khanh Khanh thấy nàng luôn nhìn lên đỉnh màn liền nhìn theo nàng "Ta luôn thắc mắc có sao người lúc nào cũng nhìn lên đấy". "Không ngủ được" Bạch Nhi mỉm cười "Hay ta hát cho cô nghe nhé, có lẽ vẫn hiệu quả hơn nhìn lên đấy". Khanh Khanh nghiêng nghiêng đầu "Cô biết hát sao?", Bạch Nhi ngượng ngùng sờ mũi "Ta hát không hay, chỉ biết hát vài ca khúc dân gian, cô... cô không muốn nghe thì thôi"

"Được" Bạch Nhi bắt đầu hát, giọng cô dịu nhẹ như ru người khác vào giấc ngủ, nàng bất chợt nhớ đến mẹ ruột của nàng, bà cũng đã từng hát ru

nàng ngủ như vậy.

"Người chắc hẳn đã từng tò mò về ta", Bạch Nhi ngừng hát nhìn nàng, "Ta kể cho người một câu chuyện, người hẳn phải nghe thật kĩ, ta chỉ nói một lần". Bạch Nhi ừ một tiếng nằm nghiêng người nhìn nàng, nàng lại thủy chung nhìn đỉnh màn bắt đầu nói

"Trước có một cô bé từ nhỏ đã lớn lên trong cô nhi viện, nàng dù trong cô nhi viện lại phải ngày ngày giành giật miếng ăn chỗ ngủ mới có thể sống. Đến năm 7 tuổi cha mẹ ruột của nàng đến đoán, nàng ấy thật sự rất vui sướng. Có cha mẹ thật tốt!"

Lam Khanh Khanh hít sâu một hơi mỉm cười, đôi mắt bỗng chốc trở nên ưu thương

"Cứ ngỡ cuộc sống của nàng cứ sẽ mãi như vậy như năm nàng 10 tuổi cha mẹ nàng bị người khác giết chết trước mắt nàng. Nàng hẳn bị sốc rất lớn ảnh hưởng đến thần kinh phải vào viện cứu chữa. Ngay lúc tối tăm nhất có một bàn tay vương ra, nàng cứ nghĩ đó là ánh sáng duy nhất nhưng không bàn tay đã đẩy nàng đến nơi tăm tối nhất. Giúp nàng chỉ vì được cái danh tiếng, hẳn còn chính là người gây nên trận thảm sát đó.

Nàng luôn không gọi hẳn tiếng cha luôn không chấp nhận gia đình giả tạo đó, chỉ duy nhất một cô bé nhỏ hơn nàng một tuổi luôn gọi nàng tiếng chị..."

Bạch Nhi biết đứa trẻ nàng kể chính là nàng, cô liền đoán đứa trẻ luôn gọi cô tiếng chị đó là Hàm Mộc Vân. Bạch Nhi đưa tay cầm lấy ta nàng như muốn truyền cho nàng một chút gì đó ấm áp, sự an ủi.

"Thù hận bao trùm lấy nàng ấy, nàng tham gia tổ chức huấn luyện sát thủ bậc nhất thế giới ngầm gặp được một nam nhân tên Vương Tường Hải. Hẳn đối với nàng thật tốt, luôn chỉ dạy bảo vệ nàng, hứa sẽ giúp nàng phục thù. Nàng đó cũng đến một cô gái 16 tuổi tự tay kết liễu cả nhà Hàm gia, có

thể nói máu chảy thành sông, tay nàng dính đầy máu. Đáng tiếc thay cũng lúc đó nàng nhận ra bộ mặt thật của tên nam nhân kia. Hắn một tay đẩy nàng rơi xuống vách núi, cô bé bị ta giết cả nhà lại vì cứu ta mà rơi xuống"

Bạch Nhi nắm tay nàng càng chặt cho nàng dừng khí kể tiếp. Nàng gượng cười

"Rơi xuống vách núi không chết được, nàng ta ấy vậy mà xuyên không, gặp trúng chuyện mà chẳng ai tin sẽ xuất hiện trên đời. Từ thế kỉ 21 nàng xuyên đến cổ đại phong kiến rơi xuống thảo nguyên Mông Cổ. Triệu bá mẫu thu nhận nàng làm nghĩa nữ nhưng số nàng đúng là khắc người thân chưa bao lâu cha nương bị bọn quan lại đánh chết, tỷ tỷ thì bị...cường bạo đến chết"

Cuối cùng nước mắt Khanh Khanh cũng bắt đầu rơi, Bạch Nhi nhìn nàng cũng không biết từ khi nào đã khóc. Nàng lại kể tiếp

"Ta một mình tìm đến hoàng cung giết sạch bọn quan lại sa đọa, hành hạ những tên làm nhục tỷ tỷ đến chết, tên hoàng thượng hoang dâm vô độ chết cũng không ra hình người. Nàng rời khỏi đó đến trung nguyên, cơ may lại cứu được Tam công tử Mộ Dung Xuất của Dạ Nguyệt Sơn Trang. Nàng liền trở thành thập nhị tiểu thư Dạ Nguyệt lấy danh Lãnh công tử. Đáng tiếc cuộc sống tự do của nàng lại bị đánh gãy bởi tên Phong Nguyệt Vô Thần luôn mang vẻ vô hại kia. Cuối cùng nàng buộc vào cung làm cung nữ, gặp lại người nàng đã mắc nợ ở kiếp trước."

Lam Khanh Khanh quay sang Bạch Nhi khẽ cười lau đi nước mắt của cô "Thế nào lại khóc rồi", Bạch Nhi lắc đầu đưa tay gạt nước mắt động trên má Khanh Khanh "Chẳng phải cô cũng khóc sao". "Đau lòng cho nàng sao?" Bạch Nhi lắc đầu "Ta không đau lòng cho nàng mà đau lòng cho cô"

"Từ trước đến nay chưa từng có ai đau lòng cho ta" , "Chẳng phải có ta rồi sao? Không phải cũng chỉ có ta, ta thấy Hàm nương nương quả thật

quan tâm người"

Lam Khanh Khanh thở dài "Ta gây cho nàng đau khổ lớn thế còn mặt mũi chấp nhận tấm lòng nàng sao? Tâm tư của nàng không phải ta không thấu mà là không dám đối diện". Bạch Nhi đẩy nàng một cái "Ta chỉ tò mò về thân phận cô cô liền kể câu chuyện dài như vậy, làm ta rơi biết bao nhiêu nước mắt"

Bạch Nhi thấy nàng nở nụ cười cũng an lòng, "Nha ta thật không ngờ người ta theo lại có lai lịch lớn như vậy, Thiên An quận chúa, Thập Nhị tiểu thư Dạ Nguyệt, tỷ tỷ của Lương đệ, thủ hạ củ Vương gia..." , "Nô tỳ quét tước?". Cả hai người nhìn nhau phì cười

"Ta khi này vốn chưa từng nhắc đến bốn chữ Thiên An Quận Chúa" Bạch Nhi tỏ vẻ đương nhiên "Chẳng phải cô huyết tẩy hoàng cung Mông Cổ sao? Ai chả biết nàng được phong làm Thiên An Quận Chúa".

Lam Khanh Khanh xoa đầu nàng "Ngủ đi", Bạch Nhi ra sức gật đầu bỗng dưng hỏi "Có khi nào người giết ta diệt khẩu không?"

Lam Khanh chau mày "Nếu giết ta đã giết trước khi người leo lên chiếc giường này nằm rồi". Bạch Nhi cười hì hì chỉnh lại tư thế nhắm mắt ngủ.

Khanh Khanh im lặng hồi lâu mở miệng nói, cũng không biết Bạch Nhi còn thức hay đã an giấc "Ta đã nói toàn bộ cho người nghe vậy thì càng khẳng định người mãi mãi sẽ là người của ta, nếu có chút lòng dạ ta cũng không phiền xuống tay". "Khanh Khanh, nếu lòng dạ ta thay đổi không cần kiếm của người ta cũng sẽ nhảy sông tự vẫn" Bạch Nhi bỗng mở mắt có chút úp mở kéo tay nàng

"Khanh Khanh... chuyện ban chiều... liệu có tính là phản bội không?" Khanh Khanh nhìn nàng môi nhếch lên lộ vẻ nguy hiểm "Đó không phải là hành động phản bội mà là đại phản bội, Bạch Nhi xem ta xử lí cô"

Hai người đùa nhau ầm ỹ, gần đến nửa đêm cả hai đều mệt mỏi thiếp đi...

Chào các nàng! Hôm nay tớ up 3 chap mừng sinh nhật tròn một tuổi của bộ truyện này nha. Hông biết có ai đã theo dõi từ lúc tớ up chap đầu tiên không nhỉ? Cảm ơn các man đã ủng hộ truyện của tớ trong một năm qua nhé. T.T cũng đừng trách tớ vì sao một năm rồi mà đến Q1 cũng chưa hoàn thành nha (tớ mắc bệnh lười bẩm sinh ah~) và có một thời gian tớ đã ngừng up truyện. Tớ hứa nhất định sẽ hoàn thành Q1 trước cuối năm nay, có gì sau này tớ có viết không hay thì đừng ném đá tớ nha♡

Theo dự đoán của tớ có lẽ truyện sẽ rất dài đấy ạ. Tớ nghĩ có thể sẽ vượt quá 200 chương cho hai Quyển kèm ngoại truyện. Nhưng các bạn yên tâm tớ sẽ up đều thật đều để nhanh chóng hoàn thành bộ truyện này (Trong đầu tớ đã có tình tiết rồi^^)

Cuối cùng, chúc các man đọc truyện vui vẻ^♡^

8h43' pm 17/7/2017 - 17/7/2018

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1. Chương 70. Hẳn Là Ma Hay Là Thứ Gì?

Hôm nay chính là ngày thứ 10 từ sau khi Khanh Khanh bị thương không bị gọi đi làm việc.

Bạch Nhi bữu môi ráng kéo ai đó dậy "Khanh Khanh, dậy đi, hoàng thượng bảo chúng ta đến Thư phòng quét tước", nàng ngóc đầu dậy hừ một tiếng "Tên hoàng đế thối, ta bị thương như vậy lại chỉ cho 10 tịnh dưỡng. Đúng là keo kiệt"

Bạch Nhi kéo nàng dậy cười cười "Ta thấy người sớm đã khỏe từ mấy ngày trước còn đôi co với tam vương gia", Khanh Khanh mặc thêm y phục búi lại tóc lờm nàng "Người càng ngày càng lớn mật, dám chọc ghẹo ta". Bạch Nhi nhún nhún vai "Mật người chẳng phải đều giống nhau sao?" Nàng gõ lên trán cô "Người học ai thế hả", cô bữu môi "Chẳng phải từ cô sao?"

Khanh Khanh phì cười hình như là câu lúc nàng đối phó Hy phi.

*

Sau những ngày nhàn nhã nằm giường tịnh dưỡng Khanh Khanh lại vẫn phải đến Ngự Thư Phòng quét tước. Nàng vẫn lười biếng ngồi dưới gốc lê, Bạch Nhi nhìn một vòng sân đã tương đối sạch mới đến chỗ nàng ngồi xuống.

"Khanh Khanh cô nói xem, thế giới của cô giống với bức trang trước đây cô vẽ sao?", "Cũng không khác biệt là mấy". Bạch Nhi trầm trồ "Nơi của các cô hay thật, ta thật muốn đến nơi đó một chuyến", Khanh Khanh đùa "Hay như ta thử xem nhảy xuống vách núi xem có xuyên đến đấy được không"

Bạch Nhi rụt cổ, bĩu môi "Chưa biết ra sao nhưng đã thịt nát xương tan rồi", Nàng mỉm cười "Nơi đó không hẳn tốt, âm mưu quyền lợi quá nhiều, ta thật cảm thấy nếu trước kia sinh ra trong gia cảnh bình thường thì có lẽ bây giờ ta cũng không không như thế này."

"Hai người đang nói gì vậy?" Phong Nguyệt Hoàn Ân từ đâu xuất hiện từ phía sau thân cây đưa mặt ra. "Tứ vương gia, sao người lại đến?", hẳn ngồi cạnh nàng "Đến gặp nàng, ta mấy hôm trước đến nhưng lại không thấy nàng trong phòng". Khanh Khanh chau mày, chẳng phải mấy hôm nay nàng đều ở trong phòng sao? Chắc là hôm đó nhĩ "Chắc là ta cùng Bạch Nhi đi dạo"

Phong Nguyệt Hoàn Ân gập đầu "Người đã tốt rồi chứ? Sao lại đến đây quét tước?", "Lệnh hoàng huynh người dám cãi sao?" Hẳn cười cười gãi đầu "Hoàng huynh cũng thật quá đáng lại bắt nàng đi quét tước".

Lam Khanh Khanh nhúng vai "Nhắc hẳn hẳn liên đến có phải quá linh không? Hẳn có chết chắc cũng chẳng ai dám thách nhang". Phong Nguyệt Hoàn Ân phì cười nhìn theo hướng nàng nhìn "Nàng vẫn cứ thích chọc tức hoàng huynh như vậy, hôm nào nổi giận huynh ấy lại đòi chém đầu nàng"

"Hai người nói chuyện gì lại vui vẻ như vậy?" Phong Nguyệt Phủ Hàn thần hoàng bào đi đến, hẳn có cảm giác nàng là đang nói về hẳn. Mà hẳn theo những lời từ miệng nàng ra đều không có câu nào nghe lọt tai.

Lam Khanh Khanh nhìn Phong Nguyệt Phủ Hàn, hôm nay hẳn không đi cùng ai nhỉ, "Hoàng thượng ta bị thương như vậy người lại cho ta 10 ngày nghỉ ngơi nhanh chóng bắt ta làm việc như vậy a". "Vậy người muốn nghỉ bao lâu đây?" Nàng vờ suy suy nghĩ nghĩ "Cũng phải nửa tháng nhỉ, ta là bị trúng tên độc nha".

Phong Nguyệt Phủ Hàn nhếch môi "Vậy đi, người đi lãnh 30 đại bản đi đến lúc đó ta có thể danh chính ngôn thuận cho người nghỉ thêm năm ngày nữa". Lam Khanh Khanh bĩu môi xua xua tay "Hoàng thượng người lại đùa rồi, ta bình thường còn không chịu nổi hưởng hồ vừa mới từ quý môn quan quay lại. Người muốn ta lại đến gõ cửa nơi vừa không muốn thu nạp ta, diêm la điện sao?"

"Vậy thì người cứ việc tiếp tục công việc của người" Phong Nguyệt Phủ Hàn cười nhẹ, nói rồi đi vào ngự thư phòng. Phong Nguyệt Hoàn Ân thấy hẳn đi liền đi theo "Khanh Khanh, sau lại đến tìm nàng".

"Khanh Khanh, có phải hoàng thượng đối với cô có chút..." Bạch Nhi cau cau mày cố tìm ra từ thích hợp "À...ừ chính là kiểu khoan dung hơn chút ý". Lam Khanh Khanh quay đầu nhìn Bạch Nhi, "Hoàng Thượng cũng chưa bao giờ phạt nặng cô cho dù cô làm ra bao nhiêu chuyện khi phạm thượng..." lời của Bạch Nhi nhỏ dần

Khanh Khanh gõ lên đầu Bạch Nhi một phát "Cô nương đừng nghĩ lung tung nữa, chúng ta trở về cung thôi ta đói rồi".

"Lam Khanh Khanh, cô có thể đi cùng ta một chuyến không?" Đang đi về Bình Tước cung Khanh Khanh cùng Bạch Nhi bị một cung nữ chặn lại. Nàng cảm thấy cung nữ này nhìn thật quen, "Ta là cung nữ của Lan Uyển, trước chúng ta từng gặp qua". Cung nữ đó lại nói tiếp "Chủ tử muốn gặp cô, hy vọng cô có thể đến Lan Uyển một chuyến".

Nàng chau mày, Từ khi nào nàng lại nổi tiếng vậy ah. Lam Khanh Khanh bảo Bạch Nhi về Bình Tước Cung trước rồi nàng cùng cung nữ kia đi về phía Lan Uyển.

Gần đến Lan Uyển nàng gặp một tiểu công công, cung nữ kia thấy hần liền cúi đầu chào. Hần vừa đi ngang qua một luồng hàn khí đập thẳng vào trong đầu khiến nàng rùng mình một phen. Khanh Khanh quay đầu lại nhìn tên thái giám vô cùng bình thường khi nãy vừa vặn hần quay đầu nhìn nàng.

Khanh Khanh cảm nhận được sát khí cùng băng lãnh trong mắt hần thoáng giật mình. Nàng giả vờ cười nhẹ hướng hần cúi đầu, hần chau mày nhếch môi xung quanh tỏ ra hàn khí cùng hơi thở chết chóc.

"Lam Khanh Khanh" Cung nữ kia gọi nàng, Khanh Khanh liền quay đầu cùng cung nữ kia rời đi. Bạch Kết nhìn theo bóng nàng môi bạc khẽ nhếch trong đầu lặp đi lặp lại ba chữ 'Lam Khanh Khanh'

"Bạch Kết, người làm gì ở đây?" Hần ngẩn đầu nhìn Phương Thanh hành lễ "Trang Tần gọi nô tài?". Phương Thanh nhìn theo hướng vừa nhìn cau mày "Lam Khanh Khanh? Cô ta..."

*

Lam Khanh Khanh đi đến Lan Uyển nhưng vẫn để tâm chuyện ban nãy, người vừa rồi nàng khẳng định là bạch y nam nhân ám sát Gia Lễ Thượng Phong, mũi tên độc đó chính hần bắn ra. Dù nàng không thấy mặt hần như hơi thở chết chóc cùng sát khí như vậy nàng không bao giờ quên được, rốt cuộc hần là thứ gì?

"Lam Khanh Khanh, người thấy Lan phi sao không hành lễ?" Khanh Khanh hoàn hồn phát hiện vô tri vô giác đã đến trong điện chính Lan Uyển. Kiều Hữu Lan từ trên kiệu nhìn nàng, phát tay "Không cần, nàng đến hoàng thượng còn không hành lễ thì hành lễ với một Lan Phi nhỏ bé như ta sao?".

Lam Khanh Khanh lúc này mới nhìn kĩ Kiều Hữu Lan, nàng ta rất xinh đẹp dường như tầm hai mươi tuổi, khí chất rất thanh cao, có điều trong mắt nàng ta có gì đó rất khó hiểu. Chung quy vẫn không được để vẻ nhu mì bên ngoài che mắt

"Quả thật rất giống" Kiều Hữu Lan mơ hồ lẩm bẩm, nàng chau mày "Người nói ta giống ai?". Nàng ta cười nhẹ lắc đầu "Không có gì chỉ là ta thấy người nhìn rất giống một người ta quen", Kiều Hữu Lan dừng một chút mỉm cười đoan trang "Ta thật có hảo cảm với người, chi bằng người đến Lan Uyển làm cung nữ cho ta, ta sẽ không bạc đãi người"

Chưa kịp để Khanh Khanh từ chối ngoài cửa đã có người đẩy cửa bước vào

"Người của ta lại có người muốn cướp đoạt? Trong mắt các người ta là cái gì đây?"

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1. Chương 71. Hành Động Lúc Đêm Tối

"Người của ta lại có người muốn đoạt, trong mắt các người ta là cái gì đây?"

Hàm Mộc Vân thông dong đi vào chặn trước Lam Khanh Khanh. Kiều Hữu Lan từ trên tròng kỉ đi xuống hành lễ "Lan Phi tham kiến Hàm nương nương". Mộc Vân phất phất tay "Người đứng lên" cô nhìn Kiều Hữu Vân chau chau mày "Khanh Khanh là người của ta, cảm phiền Lan phi tìm người khác". Nói đoạn Hàm Mộc Vân liền kéo Khanh Khanh đi

"Tỷ sao lại đến đây?" Nàng không trả lời hỏi lại "Sao người lại đến", Hàm Mộc Vân bữu môi "Muội nghe nói tỷ bị gọi sang đây nên chạy qua xem". Lam Khanh Khanh thở dài nhìn lên khoảng trời "Ta có cảm giác ở trong cung luôn có người theo dõi ta", Hàm Mộc Vân nhìn trái nhìn phải chau mày "Sao muội không thấy?"

"Hiện thì không có ai theo dõi", dường như từ sau khi Hàm Mộc Vân xuất hiện, nói đúng hơn là từ khi từ Lan Uyển về nàng luôn có cảm giác có ai đó luôn đi theo nàng. Hẳn là một nữ tử, võ công không cao cũng không có sát khí, nàng ta chỉ ở trong góc tối theo dõi nàng, cũng chẳng có động tĩnh gì. "Tỷ nói xem rốt cục là ai?", nàng lắc đầu "Nàng ta cũng không có ý gì, cứ mặc kệ đi". Hàm Mộc Vân lẩm bẫm "Nữ nhân?"

"Người có tin ma quỷ không" Lam Khanh Khanh buộc miệng hỏi, "Sao tỷ tự dừng lại hỏi chuyện này?" Hàm Mộc Vân nghĩ nghĩ "Cũng có

thể có, hiện đại không phải rất nhiều ma quỷ sao?". Nàng dăm chiêu "Hắn cũng có thể không phải là ma, sát khí đó người thường càng không thể có" nàng đột nhiên dừng lại "Giống Tử Thần"

.

.

.

"Muội tìm nàng đến làm gì?" Kiều Hữu Lan nhìn Hàn Khiết Tử đang chấp vấn nàng lắc đầu "Không có chỉ là tò mò...", "Muội đã biết cái gì?"

Kiều Hữu Lan dừng một chút "Muội... muội đã thấy qua bức họa vẽ Linh Nhi điện hạ", "Cho nên?" Giọng điệu Khiết Tử có hơi cao. Kiều Hữu Lan cúi gầm mặt nhưng phía sau vẻ nhu mì đáng thương lại là ánh mắt đầy sự thù hận "Lam Khanh Khanh thật sự rất giống... muội chỉ muốn nhìn nàng một chút".

Hàn Khiết Tử nhìn nàng ta thở dài rời đi, Kiều Hữu Lan nhìn theo cô ánh mắt có chút phức tạp "Cuối cùng chỉ thêm một mối hận họa... à không, là hai mối đại họa". Lời nói nặng nề thoát ra, nàng ta như có thâm thù đại hận đối với các nàng.

.

.

.

Đêm đã khuya tiếng côn trùng kêu trong đêm tối có chút u ám.

Lam Khanh Khanh nhìn ra ngoài lẩm bẩm "Hôm nay không trăng vắng sao, thật thích hợp để đi làm chuyện xấu", "Cô nói cái gì cơ?" Bạch

Nhi bất giác nhớ đến trước đây nàng cũng từng nói như vậy và hậu quả chính là...

Khanh Khanh bật cười gõ đầu cô một cái "Không phải ta mà sẽ có người đến giết người diệt khẩu", hẳn chắc chắn biết nàng đã nhận ra hẳn, thật không lý nào để yên như vậy. Bạch Nhi khinh hã "Diệt khẩu? Là ai?", nàng lắc đầu "Bạch Nhi cô sang gian phòng bên cạnh trước, tuyệt đối đừng thấp nên hay ra ngoài"

Chưa để Bạch Nhi nói gì thêm nàng lại nói tiếp "Cô ở đây chỉ càng làm ta phân tâm, hẳn không đơn giản ta không chắc hẳn sẽ không thừa cơ". Bạch Nhi sụi mặt xuống gật đầu, chưa bao giờ cô thấy mình vô dụng đến vậy, đến sự an toàn của bản thân cũng khiến Khanh Khanh bận tâm

"Bạch Nhi, cô lánh trước ta sẽ tác chiến cùng Khanh Khanh" ngoảnh đầu đã thấy Hàm Mộc Vân thân hắc y tựa người vào cửa lớn trên tay còn lắc lắc chùm tỏi. Nàng cười cười hướng Khanh Khanh và Bạch Nhi hất cằm "Tỏi không cứng?"

Bạch Nhi có chút ngây ngô khó hiểu "Các người lấy tỏi làm gì?", Hàm Mộc Vân đặt ngón trỏ lên môi "Suyt, thiên cơ bất khả lộ". Khanh Khanh đẩy Bạch Nhi đi "Cô sang phòng bên cạnh, nhớ cho dù bên đây ồn ào đến mức nào cũng không được ra ngoài". Bạch Nhi bất đắc dĩ rời đi

Lam Khanh Khanh nhìn lướt qua Hàm Mộc Vân một chút thờ ơ hỏi "Sao người không vận bạch y?" Trong ấn tượng của nàng Hàm Mộc Vân luôn đi đôi với màu trắng thuần khiết. Mộc Vân đóng cửa lại nghe nàng hỏi liền nhìn lại bản thân "Lạ lắm sao? Muội chỉ lạ không muốn bị vấy máu". Khanh Khanh nhếch môi "Người đem tỏi còn sợ vấy máu?"

"Muội chỉ là dự phòng, nhờ may hẳn không phải là ma thì sao" Mộc Vân tinh mắt thấy bình rượu nếp ủ trên bàn cười cười "Tỷ không phải cũng

vậy sao?". Khanh Khanh thấy cô thân nhiên leo lên giường mình liền cau mày "bên kia còn một cái giường", "Muội thích nằm ở đây".

Khanh Khanh không nói gì nữa thối tắt nển, nằm bên cạnh Mộc Vân. "Tỷ chắc tối nay tên nữa người nữa ma đó sẽ đến sao?", "Nếu là ngày mai thì ta đã có thời gian báo cho hoàng thượng". Mộc Vân gật đầu "Hắn đích thị là một tên lỗ mãng", "Trong cung hắn có người bảo hộ" nàng nói một câu chẳng liên quan

"Tỷ nói cái gì cơ?" , "Thử nghĩ trong cung cấm bọn họ lại hoành hành được sao? Không chỉ một mà hai lần, chung quy đều vương phải ta". Hàm Mộc Vân càng nghe càng rối, cô ngồi dậy nhìn Khanh Khanh "Tỷ nói vậy là ý gì? Hai lần? Họ hành động từ khi nào?"

"Trước đây có người bảo hộ quân sĩ Mông Cổ vào cung ám sát ta", Mộc Vân chau mày "Tại sao lại ám sát tỷ" hình như có điều gì đó mà Khanh Khanh vẫn giấu cô. Chính xác là thân phận và những thứ Khanh Khanh trải qua ở cổ đại

"Bởi vì ta là..."

Xác khí lẫn âm hàn xộc thẳng vào mũi, kể cả Hàm Mộc Vân cũng cảm nhận được, hai người không khỏi cảm thấy rét run. Khanh Khanh nhẹ giọng nhếch môi "Sai lầm lớn nhất là hắn không thể khống chế được ý nghĩ muốn giết người" sát khí rất rõ ràng.

Cánh cửa két một tiếng nhỏ mở ra, hắn vừa đi hai bước liền cảm nhận được thanh kiếm sắc bén kề bên cổ. Khổng Y kiếm trong đêm tối lóe lên màu lam dị thường, lần đầu tiên nàng dùng thanh nhuyễn khiếm này thay cho chủ thủ.

Trong phòng rất tối chỉ thấy hắn xoay người liền nhanh chóng cách nàng một đoạn xa. Hàm Mộc Vân ngồi trên giường chau mày phóng ra ba

cây châm làm nển trong phòng vốn tắt bỗng cháy lại. Căn phòng lấy lại được ánh sáng

"Oa là một mỹ nam tử" lời trầm trồ của Hàm Mộc Vân vừa dứt liền nhận được ánh mắt không mấy thiện cảm của hắn. Mộc Vân nhún nhún vai leo xuống giường

Lam Khanh Khanh cười nhạt "Vết thương cũng đã lành cũng nên tính ân oán rồi nhĩ". Bạch Kết không nói gì trên tay xuất hiện một làn khói đen xì hướng các nàng đánh tới, Khanh Khanh nhếch môi chém thẳng một kiếm vào hắn. Khói đen bị một kiếm của nàng làm tiêu tan, "Người không sợ ô nhiễm à?"

Mộc Vân tặc lưỡi "Thanh kiếm này của tỷ nếu đem về hiện đại làm thành máy lọc khí thì tuyệt", Khanh Khanh nhếch môi "Sau này tiện thể đem vài cây về cho người trêu đùa". Đường đường là danh kiếm ấy vậy mà chỉ một câu nói nàng đã biến nó thành món đồ rẻ tiền ở chợ

Bạch Kết không kiên nhẫn rút ra thanh huyền kiếm màu bạch, nàng cười nhẹ khẽ động Khổng Y kiếm. Hai người như hai con giao long quần vào nhau chẳng rõ bóng dáng chỉ thấy một lam một bạch thay phiên nhau lóe lên.

Hàm Mộc Vân tặc lưỡi, lần đầu tiên nàng thấy họ đánh nhau đến mức thượng thừa như vậy, cứ tưởng chỉ có trong phim. Khanh Khanh này càng ngày càng lợi hại nha

P/s: Tớ muốn làm bì truyện nhưng tập design mãi vẫn không làm được. Ai giúp tớ với ah~

《Thỉnh cao nhân》

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1. Chương 72. Bị Thương Một Cách Vô Lý

Bạch Kết chủ yếu dùng nội lực mà điều khiển nhuyễn kiếm. Còn Lam Khanh Khanh chính là dùng tốc độ mà đánh, nàng không có nội lực chỉ có sử dụng tốc độ và kĩ xảo để tấn công. Chiêu của nàng nếu không phải nhắm vào chỗ hiểm thì chính là dồn đối phương vào lưới hái tử thần.

Hai luồng sáng chậm dần, dần thấy rõ hai người đang giao tranh. Mộc Vân nhếch môi trên tay lóe lên ánh bạc của ngân châm, giữ trên tay chưa đủ một giây nàng đã bắn về phía Bạch Kết. Lúc đầu hấn vừa chống đỡ Khanh Khanh vừa né ngân châm của Mộc Vân. Dần dần Hàm Mộc Vân càng phóng ra nhiều ngân châm hơn, Khanh Khanh đánh hấn càng nhần tâm, mỗi chiêu thức đều có thể đoạt mạng.

Bạch Kết chặt vật chống lại hai người, bên tay trái đã bị Khanh Khanh chém một nhát, bên tay phải đã bị vô số ngân châm sượt qua chảy máu. Hấn tụ khí trong tay chưởng ra chưởng lực kinh người. Lam Khanh Khanh chặn phía trước Hàm Mộc Vân dùng Khổng Y Kiếm ngăn lại chưởng lực kia. Dường như đến lúc nàng cảm thấy hít thở không thông xung quanh nàng bỗng dưng xuất hiện ánh sáng màu lam nhạt, dần ánh sáng càng đậm cuối cùng hội tụ tại Khổng Y kiếm đánh bật chưởng lực về lại Bạch Kết

Một chưởng này khoảng tám phần công lực, hấn vốn bị các nàng đã thương giờ lại bị chưởng lực phản bác, không biết sẽ đau đớn thế nào đây. Hàm Mộc Vân thấy Bạch Kết có ý định bỏ chạy chột nhó đến cái gì đó, cô phóng từ trong tay áo ra một lượt tởi bay về phía hấn miệng còn đùa

cột "Tôi thượng hạng, người thử không?". Lam Khanh Khanh giơ chân chuẩn xác đá bình rượu nấp trên bàn về phía hắc.

Hàm Mộc Vân trừng mắt nhìn Bạch Kết bị các nàng ném vật trị ma vào người mà vẫn chạy đi bình thường liên bữu môi "Hắc không phải ma". Cô ngồi xổm xuống nhìn vết máu đen dính trên sàn, Mộc Vân chau mày đưa tay đụng một ít máu chà xát trên đầu ngón tay. Nếu không nhìn kĩ thì máu chỉ là một màu đen nhưng nhìn kĩ thì máu của hắc có màu gần giống màu xanh rêu, phải nói là pha giữa màu đen và màu rêu, tuyệt đối không có màu đỏ tươi như người bình thường.

Hàm Mộc Vân lấy trong người ra ngân châm bạc thử vết máu, quả nhiên đầu của nam châm bạc bị biến thành màu đen. Nàng chau mày "Hắc là người hay là thứ gì?" Nếu là người sao máu lại có độc còn màu kì quái như vậy? Nếu hắc là ma thì sao lại không bị vật trị ma làm hại? Đường lúc nghĩ cô đã nghe Khanh Khanh hô đầu một tiếng phun ra ngụm máu, cô kinh ngạc chạy lại cùng lúc đó Bạch Nhi cũng chạy sang

"Khanh Khanh tỷ làm sao?" Lam Khanh Khanh đẩy hai người họ ra ôm bụng đau đau quặn. Nàng ném Khổng Y xuống đất tay chân vung về tháo đai lưng ngọc ra. Nếu không nhầm thì khi nãy luồng ánh sáng màu lam khi nãy là phát ra từ đai lưng này, nhưng tại sao lại khiến nàng đau như vậy.

Chỉ vừa tháo được đai ngọc bích Lam Khanh Khanh liền ngất xỉu.

.

Bạch Kết vừa chạy ra khỏi Bình Tước cung liền có một bóng đen đi theo hắc. Đến Trang Uyển Bạch Kết mới phát giác ra có người theo dõi, tuy rằng một thân thương tích đầy mình nhưng hắc vẫn linh hoạt như vậy, nhúng vài cái đã kề dao găm lên cổ người kia.

Hắc y nhân không có ý phản kháng, hắn kéo tấm khăn che mặt xuống lộ ra khuôn mặt nữ tử xinh đẹp. Bạch Kết theo hướng nhìn của Nhã Nhi liền thấy Kiều Hữu Lan một thân lục y đơn giản. Bạch Kết có chút không vui, Nhã Nhi không nóng không lạnh nói "Nơi này không tiện xin hãy vào trong" liền đi vào Trang Uyển, Kiều Hữu Lan cũng biến mất

"Lan Phi hôm nay sao lại rảnh rỗi đến Trang Uyển của ta vậy?" Phương Thanh nhìn thấy Bạch Kết một thân chạt vật đi phía sau bọn họ liền chau mày, ánh mắt có chút đề phòng.

Kiều Hữu Lan cười xinh đẹp, đoan trang đi tới gần Phương Thanh "Trang phi tỷ tỷ lâu rồi không gặp...à muội quên mất bây giờ tỷ là trang tần nhi". Phương Thanh không để ý đến nàng ta đang vô tình hay cố ý mỉa mai nàng. Nàng nhìn thoáng qua Bạch Kết "Chẳng hay tại sao người của ta lại đi cùng Lan phi"

Kiều Hữu Lan cười xoay xoay chiếc nhẫn đeo trên tay "Là ta theo hắn đến đây, thế mới biết được một chuyện động trời". Phương Thanh chau mày "Người muốn gì?" Chẳng lẽ nàng ta có ý đồ gì chăng?

"Không có ý gì, chỉ là..." nàng ta dừng một chút nhìn Phương Thanh thu lại vẻ cười "Ta muốn hợp tác với người". Phương Thanh chau mày khó hiểu "Hợp tác?", "Chẳng phải người muốn giết Lam Khanh Khanh sao?" Nàng ta nhìn về phía Bạch Kết

"Vừa vặn hôm nay Hàm Mộc Vân lại ở đó, bọn họ liền thủ đánh người của người. Một cung nữ và một vị phi tử lại có võ công cao như vậy?". "Người sao lại hợp tác với ta?" Kiều Hữu Lan nhẹ cười "Đại họa thì phải nên diệt, đỡ bớt một gánh nặng cho hoàng thượng"

Phương Thanh bật cười, xem ra từ trước đến giờ nàng luôn coi thường nữ tử này rồi "Lan phi quả là mưu mô, không phải hợp tác với ta lúc thành thì vinh quang lúc bại thì đổi cho ta hết chứ?". "Tỷ Tỷ sao ta lại có ý đó

chứ", đương lúc còn phân vân Bạch Kết lên tiếng "Ta cần các người liên thủ sao?".

Nhã Nhi hừ một tiếng khinh bỉ "Người nhìn xem bị đánh thành ra dạng gì?". Kiều Hữu Lan chung quy vẫn một nụ cười "Không sao ta cho tý thời gian" nói rồi nàng ta cùng Nhã Nhi rời đi, vừa bước ra đại môn nụ cười vốn trên mặt liền tắt

*

Vừa mở mắt Khanh Khanh liền bắt gặp khuôn mặt lo lắng của Bạch Nhi và bộ dạng mệt mỏi của Hàm Mộc Vân đang tựa bên giường ngủ, tay nàng bị Bạch Nhi nắm chặt. "Khanh Khanh, cô tỉnh rồi, làm bọn ta sợ chết đi được" nghe tiếng động Mộc Vân cũng thức giấc. Cô dụi dụi mắt đặt hai ngón tay lên cổ tay Khanh Khanh "Mạch đập vẫn như vậy từ hôm qua, bình thường". Kì quái nếu bình thường sao Khanh Khanh lại lẫn ra ngất?

Lam Khanh Khanh lắc đầu "Chắc là ảnh hưởng bởi cường lực của tên kia" vừa dứt lời phía bụng đã truyền đến cơn đau tê tái, nàng cắn môi kìm lại tiếng rên rỉ xuýt bật ra. Khanh Khanh xua xua tay ý muốn đuổi người "Các người vất vả rồi mau về ngủ đi", Bạch Nhi bữu môi "Trời cũng đã sáng rồi"

Hàm Mộc Vân vỗ vai Bạch Nhi rồi kéo cô đi "Yên tâm ta sẽ nói lại với tên hoàng đế đó"

Đợi đến khi hai người họ ra ngoài Khanh Khanh liền trút ngoại y, cách một cái yếm nàng luồng tay vào đặt lên bụng. Cảm giác từ tay truyền đến có một vết sẹo ngang dài khoảng 5-6cm, cũng không hẳn là vết sẹo mà như một vết đỏ lạnh băng.

Lam Khanh Khanh chau mày, tối qua lúc giao đấu hình như nàng không bị thương. Nàng đưa mắt nhìn Khổng Y khiếm và đai Ngọc Bích chau mày, là do chúng gây ra sao?

Ngoài cửa sổ bay vào một con chim bồ câu trắng muốt, trên chân còn kèm một ống trúc nhỏ nhỏ. Khanh Khanh kéo y phục lên đi tới cửa sổ, nàng tháo ống trúc rút ra tờ giấy, bên trong vón vện ba chữ 'Viên Linh Các'. Nàng biết bồ câu này là của ai, hẳn là đêm qua động tĩnh quá lớn nên hẳn biết đi, vậy sao hẳn không trực tiếp đến đây mà còn bắt nàng xuất cung?

Lam Khanh Khanh lắc lắc đầu, dường như nàng để ý quá mức chuyện của hẳn đi. Nàng thả bồ câu đi, đốt mảnh giấy cùng ống trúc nhỏ rồi leo lên giường nằm

Mặc kệ nghĩ ngợi trước rồi tìm cách trốn khỏi cung sau

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam

www.dtv-ebook.com

Q1.Chương 75. Hiếu Nhâm

Hàm Mộc Vân mặc y phục màu trắng đơn thuần cùng Liên Khuynh xuất cung, nàng đi dạo trên đường lớn tấp nập mua hết thứ này tới thứ kia. Liên Khuynh ai oán nhìn cô nàng nào đó biến cô thì xe chở hàng "Chủ Tử người làm gì mua nhiều đồ thế?".

Hàm Mộc Vân vào tiệm thuốc đông y xách ra vài gói thuốc bổ ném cho Liên Khuynh "Hiếm có dịp ta mới xuất cung mua nhiều thứ một chút, hướng chi Khanh Khanh đang không khỏe ta nên mua vài thứ tốt tốt cho tỷ ấy" . "Nàng có quan hệ gì với chủ tử, xem ra rất quan trọng" Mộc Vân cười tinh nghịch "Có thể xem tỷ ấy là tiểu tình nhân của ta". Liên Khuynh giật mình kinh ngạc "Chủ Tử!"

Mộc Vân bật cười thành tiếng gõ đầu cô một cái "Tình nhân là một mực bao dung, sủng ái, bao che khuyết điểm, chỉ có đối phương là nhất, nói chung là quan trọng, rất rất quan trọng. Ta đối với Khanh Khanh chính là như vậy. Còn Tỷ ấy xem ta như một đứa con nít, như bậc trưởng bối bảo vệ ta, tỷ ấy chính là ngoài lạnh trong nóng, lúc ở hiện đại đã vậy bây giờ vẫn thế"

Liên Khuynh nhìn nàng bất giác cười "Chủ tử, ta rất hâm mộ người" Mộc Vân chau mày "Người làm sao?". Cô cúi đầu "Ta còn một muội muội nhưng từ nhỏ đã thất lạc nhau. Nhà ta vốn khổ muội ấy là vì khuôn mặt xinh đẹp mà bị bán đi, không lâu sau cha nương ta mất cũng chẳng biết đi

đâu tìm muội muội". Mộc Vân choàng vai cô trấn an "Nào, muội muội người tên gì để gia tìm giúp người"

Liên Khuynh bị nàng chọc cho cười "Muội ấy tên là Thương Liên". Mộc Vân lăm băm "Thương Liên?" Bất giác nàng nhìn về phía Liên Khuynh "Không phải người tên thật là Thương Khuynh đó chứ?", Hình như con mèo kia cũng dùng tên giả thì phải nhưng rốt cục đi theo nàng bấy lâu nàng vẫn không biết tên thật của họ. Liên Khuynh gật đầu, Mộc Vân vỗ vỗ vai cô "Được ta tìm giúp cô, hai tỷ muội người có tin vật gì không?", Liên Khuynh lắc đầu.

Hàm Mộc Vân thấy Liên Khuynh thập phần ưu thương liền kéo cô đi "Đi nào chúng ta đi chơi thật vui rồi trở về cung nhàm chán kia nào"

Chốc lát hai người đã đi vào phố Kim Vương, nơi này còn sầm uất hơn cả đường lớn của kinh thành. Hàm Mộc Vân đi loanh quanh chốc chốc lại ngó tây ngó đông, tuy nàng đến đây đã lâu nhưng thật sự vẫn không khỏi tò mò những thứ cổ quái ở đây nha.

Nàng tung tăng hớn hờ chạy quanh lại vô ý tông vào người đi đường "A xin lỗi, xin lỗi" Mộc Vân cúi người nhặt đồ bị rơi giúp người nọ. Lúc đứng dậy nàng vô tình nhìn thấy bóng dáng nam tử vận Tử y ôm một cô nương xin đẹp. Mộc Vân chau mày cố nhìn người nọ, cuối cùng nam tử đó cũng quay mặt "Là Phong Nguyệt Vô Thần?"

"Chủ tử" Liên Khuynh chọc chọc tay Mộc Vân gọi. Nàng kéo tay Liên Khuynh chỉ về phía Phong Nguyệt Vô Thần vừa đi vào "Nơi đó là nơi nào", "Đó là Viên Linh Các nha, Thanh Lâu bậc nhất của phố Kim Vương. Nhắc tới thanh lâu thì phải kể đến Viên Linh Các và Túy Yên Lầu"

Mộc Vân hừ một tiếng, nàng cười cười "Tiểu Khuynh người đi mua giúp ta... ờ mua giúp ta bánh hoa quế đi, mua nhiều một tí. Khanh Khanh

và ta rất thích ăn nha". Liên Khuynh nhú mày "Sao tự dưng lại bảo ta đi mua, người lại tính trốn đi đâu đây?"

Nàng xua xua tay "Ta làm gì trốn đi đâu, chỉ là thèm ăn bánh hoa quế thôi mà, người đi mua giúp ta đi ha". "Làm sao ta tin được đây?", Mộc Vân lấy vài thứ Liên Khuynh đang cầm ném lên bàn của quầy nước bên cạnh "Ta ngồi đây uống trà chờ người". Nàng ngồi xuống ghé bồi thêm một câu "Ta ngồi đây, tuyệt đối không đi đâu hết"

Liên Khuynh bất đắc dĩ để đôi xuống bàn đi "Chủ Tử người phải ngồi đây đó", nàng gật đầu như bằm tỏi. Đợi Liên Khuynh đi nàng quay đầu nhìn chăm chăm Viên Linh các nghiêng răng nghiêng lợi, chết tiệt, tên tam vương gia thôi, đã cùng Khanh Khanh ở một chỗ còn lén lút qua lại với nữ tử thanh lâu. Lần đó nàng lén đi thăm Khanh Khanh đã thấy hắc tử trong Bình Tước cung đi ra, còn đối với Khanh Khanh rất thân mật. Khanh Khanh còn đỡ một mũi tên cho hắc vậy mà hắc lại phụ Khanh Khanh, khốn kiếp thật

Hàm Mộc Vân để ngân lượng trên bàn "Ông chủ giữ đồ giúp ta, lát ta quay lại" nói rồi nàng đi thẳng vào Viên Linh Các.

"Cô nương, người đến tìm ai?" Vừa vào Viên Linh Các Mộc Vân đã bị một nữ tử xinh đẹp chặn lại, cô ta đánh giá nàng một hồi mở miệng "Cô nương nếu tới tìm bạn thì xin mời vào còn muốn gây chuyện xin về cho". Mắt thấy bóng tử y lên lầu đi cùng nữ tử xinh đẹp vào căn phòng sang trọng liền nói "Ta đến đây tìm người quen... hắc hện ta đến". "Xin hỏi là vị nào? Người đó có đặt phòng chưa?" Nàng căn môi nhìn về hướng căn phòng đó, vội vàng chạy đi "Đa tạ ta tìm thấy hắc rồi ta đi trước"

Nữ tử kia vừa quay đầu chẳng còn thấy bóng dáng Hàm Mộc Vân đâu nữa chỉ còn tiếng nàng nói vọng lại.

Hàm Mộc Vân đứng bên ngoài căn phòng mà Phong Nguyệt Vô Thần vừa bước vào ghé tai nghe ngóng, chẳng có tiếng động gì. Chưa kịp đứng thẳng người thì cửa phòng đã mở ra kết quả nàng thân mật ôm sà nhà ngay tại cửa. Thiên hờ hững nhìn cô gái đang lồm chồm bò dậy, thanh kiếm đặt bên cổ nàng.

Hàm Mộc Vân trừng mắt, ngồi dưới đất la lớn "Ta tìm Phong Nguyệt Vô Thần". Thiên nhìn ra phía sau thấy hắc gậy đầu mới bỏ kiếm xuống nghiêng người sang một bên. Hàm Mộc Vân hừ một tiếng đứng dậy phui phui y phục đi vào "Tam vương gia thật có nhã hứng"

Nàng đưa mắt nhìn Nguyệt Vi ngồi bên cạnh, quả là tuyệt sắc giai nhân nhưng mà bất quá nàng ta là tình địch của Khanh Khanh cho dù đẹp cách mấy cũng không thể tha thứ.

"Hàm Nương Nương không biết theo ta đến đây làm gì?" , "Nếu hôm nay ta không tình cờ bắt gặp sao biết bộ dạng trắng hoa của người được?". Phong Nguyệt Vô Thần nhíu mày bật cười "Cả thiên hạ không ai không biết bộ dạng phong lưu của ta, chẳng lẽ người lại không biết?"

"Trước đây người phong hoa tuyết nguyệt, ăn chơi trác táng ra sao ta không quản nhưng bây giờ thì khác, ta tuyệt đối không để ai làm Khanh tỷ đau lòng được". Hắc nhíu nhíu đôi mày có chút không hiểu "Người là có ý gì?". Nguyệt Vi ngồi bên cạnh cũng chút nào hiểu được tình huống, cô đánh giá Mộc Vân một phen rồi lại nhìn vẻ mặt khó hiểu của ai đó cười trừ

Hàm Mộc Vân đập bàn "Có ý gì? Người chân đạp hai thuyền bắt cá hai tay còn nói có ý gì? Đừng tưởng người là vương gia thì có thể đùa cợt tình cảm của người khác". Phong Nguyệt Vô Thần đứng dậy nhìn nàng cười "Chẳng hay người hiểu lầm gì chẳng?"

Hỏa khí Mộc Vân tăng cao cũng lười nói chuyện với hắc, ngân châm trong tay khẽ động. Phong Nguyệt Vô Thần dễ dàng tránh hết được châm

của nàng, Thiên châu mảy rút kiếm hướng về phía Hàm Mộc Vân

Kiếm từ phía sau cách Mộc Vân chỉ còn vài cm đã bị hai ngón tay khổng chế. Hàm Mộc Vân giật mình quay lại "Khanh Khanh, Sao tử ở đây?". Lam Khanh Khanh buông kiếm của Thiên ra hừ một tiếng "Ta không ở đây người sẽ nào đến mức nào?"

Hàm Mộc Vân bữu môi ẩm ỨC chỉ tay về phía Phong Nguyệt Vô Thần và Nguyệt Vi "Ta bắt gặp bọn họ có gian tình nên thay tử đòi lại công đạo"

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1. Chương 74. Nhắc Đến Người Không Nên Nhắc

Hắc tuyến chảy dài sau gáy, Lam Khanh Khanh u ám nhìn Hàm Mộc Vân "Tại sao phải đòi lại công đạo cho ta?". Hàm Mộc Vân ngần ra phát hiện ai cũng nhìn nàng bằng ánh mắt kì quái. Mộc Vân cúi đầu nhỏ giọng "Không phải tỷ đang qua lại... à không coi trọng Phong Nguyệt Vô Thần sao?"

Nguyệt Vi che miệng cười, nam nữ chính thì lại không vui vẻ như vậy. Khanh Khanh chau mày "Ai nói cho người biết?", giọng Mộc Vân càng nhỏ chột dạ nói "Muội thấy tỷ cùng hắc ở cùng với nhau trong Bình Tước cung" cô như đứa nhỏ làm chuyện có lỗi cúi gầm mặt.

Nguyệt Vi cuối cùng cũng bật cười ra tiếng "Thì ra Chủ Nhân và Đường chủ có mớ ám còn bị người khác phát hiện nha". Hai ánh mắt sắc bén bắn về phía Nguyệt Vi, nàng rụt cổ ngó đi nơi khác tỏ vẻ 'ta không nói gì hết'.

Mộc Vân ngần ra "Khanh Khanh, đừng nói với ta tỷ là... là thuộc hạ của hắc chứ?", khuôn mặt Khanh Khanh sa sầm, cũng đừng nói ra nỗi đau này chứ. Nàng xách cổ áo Hàm Mộc Vân lôi ra ngoài "Người ngoan ngoãn về cung cho ta", "Tỷ tỷ ah~ muội sai rồi, muội biết lỗi rồi". Cứ tưởng hai người có gian tình thì ra là hiểu lầm tai hại nha

"Ta không cần người quản chuyện của ta, cút về cung ngay lập tức" vừa đến cửa đã thấy Liên Khuynh chạy vào. Hàm Mộc Vân đẩy tay nàng ra

không cho là đúng "Tỷ muốn ta không quản? Chẳng lẽ lại để tỷ giống lần trước bị Vương Tường Hải đùa bỡn?".

Nước mắt Mộc Vân cuối cùng cũng rơi, nàng nói đến nỗi đau của Khanh Khanh rồi, à không là của cả hai. Nàng lau nước mắt cúi đầu "Muội xin lỗi", tất cả những thứ nàng làm đều vì Khanh Khanh. Nàng không thích nam nhân đến gần Khanh Khanh vì sợ Khanh Khanh sẽ bị hấn phản bội giống người kia.

Lam Khanh Khanh trầm mặt, quả nhiên khi nhắc đến người đó tim lại có chút đau. Ai mà ngờ người duy nhất nàng tin tưởng được lúc đó lại phản bội nàng chứ. Giọng nàng có chút mềm đi "Liên Khuynh, đưa Mộc Vân về cung, chăm sóc nàng"

Nguyệt Vi và Thiên nhìn một màn cũng đã đủ liên cùng hai người kia ra ngoài còn tận tình đóng cửa giúp. Trong phòng lúc này chỉ còn nàng và Phong Nguyệt Vô Thần

Hắn chau mày nhìn hiện trường hỗn loạn liền kéo Khanh Khanh đến giường nhỏ gần đó. Hắn không nói gì đã cởi y phục nàng, "Người làm cái gì?" Đến khi Khanh Khanh định thần thì Phong Nguyệt Vô Thần đã cởi đi ngoại y phía trên.

Phong Nguyệt Vô Thần không nói gì cởi đi trung y của nàng, phía trên Khanh Khanh chỉ duy nhất còn cái yếm đỏ. "Người..." lời chưa dứt Lam Khanh Khanh đã cảm nhận được một luồng nóng hổi đặt ngay bụng nàng khiến vết thương vốn lạnh băng dần dễ chịu. Khanh Khanh kinh ngạc, sao hắn lại biết nàng bị thương ở bụng?

Sau một hồi Phong Nguyệt Vô Thần rút tay về, không nhìn thêm một cái liền giúp nàng chỉnh lại y phục. Vết thương ở bụng hoàn toàn biến mất, cảm giác lạnh băng khó chịu cũng biến mất, nàng nhìn hắn có chút hiếu kì.

Đương lúc chỉnh lại y phục cho nàng Phong Nguyệt Vô Thần tình mắt thấy vô số vết sẹo lớn nhỏ sau lưng nàng, sẹo này hẳn là do dao kiếm đi? Ít nhất cũng hơn một năm. Lam Khanh Khanh thấy hẳn nhím chăm chăm sau lưng nàng liền mất tự nhiên kéo áo lên "Vết sẹo là do ta thi hành nhiệm vụ mà có"

Một phần là do dao găm, kiếm ngắn đã thương một phần chính là do dao phẫu mà thành. Hình như lúc nàng bị thương chưa một lần nào đến bệnh viện hay được bác sĩ điều trị. Bọn nàng là sát thủ làm sao dám đến đó chỉ có thể tự lực cách sinh mới để lại những vết sẹo kia

Phong Nguyệt Vô Thần không nói gì, lấy trong người ra một lọ sứ nhỏ đút cho nàng hai viên đan dược. "Cái gì đây?" Hẳn không trả lời câu hỏi của nàng mà nói "Người bị thương là do phản công của Khổng Y kiếm, đại Ngọc Bích chính là bảo vệ chủ mà xuất ra lực gây sát thương lên xung quanh nó kể cả người đang nắm giữ kiếm"

Lam Khanh Khanh lờ mờ hiểu ra được chút ít, nàng bị thương là do không biết dùng kiếm đi? "Trách ta không chăm chỉ, Đại Ngọc Bích là vô kiếm của Khổng Y Kiếm sao?"

Phong Nguyệt Vô Thần gật đầu bỗng nhiên nhớ đến điều gì liền quay đầu nhìn nàng "Vương Tường Hải là ai?". Khanh Khanh ngẩn ra một hồi cuối đầu giọng nói mơ hồ "Từng là người ta tin tưởng nhất, cứ coi hẳn từng là nam nhân của ta đi. Nhưng...chính hẳn đấy ta đến đây..."

Rõ ràng đôi mày của Phong Nguyệt Vô Thần vừa chau lại, đôi mắt có chút tỏ ra hàn khi nhưng vì nàng cúi đầu chẳng thấy một khoảng khắc kia. Lam Khanh Khanh đột nhiên ngẩn đầu, đôi môi cười tà mị. Nàng nhích lại gần hẳn học theo hôm đó mà kề môi đến bên tai hẳn thối thối "Người nhìn thân thể một nữ nhân như vậy tâm không chút nào biến đổi sao?"

Phong Nguyệt Vô Thần bật cười đặt ngón trỏ lên trán nàng đẩy nàng ra "Người được tính là nữ nhân sao?". Lam Khanh Khanh trực tiếp cứng họng, con mẹ nó tuy nàng không động lòng người thì cũng thuộc hạ cực phẩm ấy vậy mà hắn lại nói nàng không phải nữ nhân.

Khanh Khanh không tức giận như tưởng tượng, nàng chỉnh lại y phục thật đứng đắn nghiêm giọng "Ta không phải là nữ nhân hay người căn bản không phải là đàn ông?". Hài lòng nhìn khuôn mặt ai đó đen sì lại nàng bật cười chưa kịp để hắn túm nàng nàng đã lách người ra khỏi giường nhỏ chạy đi.

"Đa tạ chủ nhân quan tâm đến ta, lần sau có dịp thân không phải nữ nhi này đem thuốc bổ dương đến cho ngài" lời chưa dứt thân ảnh đã biến mất. Phong Nguyệt Vô Thần chỉ biết ngồi đấy cười khổ, nàng cư nhiên cho là hắn không 'lên' được

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1. Chương 75. Trung Thu

"Ngày mai là mười lăm tháng tám đấy" Hàm Mộc Vân lượn lơ xung quanh Lam Khanh Khanh "Nghe nói trung thu ở cổ đại rất thú vị nha". Mộc Vân thấy ai đó vẫn một mực không quan tâm nàng liền xụ mặt kéo kéo ống tay áo Khanh Khanh "Tỷ Tỷ ah, ta sai rồi tỷ đừng phớt lờ muội như vậy được không?"

Lam Khanh Khanh cũng chẳng nhìn nàng lấy một cái, giật tay áo ra tự mình rót cho mình một chén trà. Mộc Vân bữu môi mắt long lanh nước trong thập phần đáng yêu hối lỗi "Tỷ ah, là muội không hiểu chuyện tỷ tha cho muội lần này đi ah~"

Liên Khuynh đứng một bên nhìn toàn cảnh liền không nhịn được kéo Bạch Nhi lại "Người xem, Lam Khanh Khanh nhà cô dường như rất giận". Bạch Nhi nhún nhún vai "Hết cách, ta cũng không thể làm nàng nguôi giận". Liên Khuynh nhìn vẻ mặt lực bất tòng thân của Bạch Nhi liền buông cô ra

Lam Khanh Khanh nhú nhú mày "Người có lỗi ah?", Mộc Vân cúi đầu hối lỗi "Là muội lỡ mồm là muội không hiểu chuyện mới gây ra hiểu lầm như vậy. Tỷ tỷ tha thứ cho ta đi nha". Mộc Vân như một con cún đáng yêu rưng rưng nước mắt trưng cầu Khanh Khanh tha thứ

Khanh Khanh thở dài đặt ly trà vào trong tay Mộc Vân "Nói nhiều như vậy". Mộc Vân lè lưỡi uống cạn ly trà, nàng đặt ly xuống bàn cười hì hì

"Vậy là tỷ nguôi giận rồi đúng không? Vậy ngày mai chúng ta xuất cung xem hội nhá". Khanh Khanh nhướn mày "Ta thứ lỗi cho người từ lúc nào?", "Tỷ~" Mộc Vân ngân dài một tiếng, lòng dạ sắt đá cũng mềm nhũn

Khanh Khanh đứng dậy rời đi như có như không để lại hai chữ "Tùy người"

*

Phùng Liên sắp xếp cho các nàng một cỗ xe ngựa đơn giản thuận lợi một mạch từ trong cung ra ngoài. Đến đầu phố Kim Vương Lam Khanh Khanh và Hàm Mộc Vân mới xuống xe đi bộ.

Mộc Vân như một đứa nhỏ ham vui đi đến đây nhìn một chút tới kia xem một cái, hiếm khi được ra ngoài cung vào ban đêm còn là dịp Trung Thu đương nhiên sẽ vui vẻ hơn vài phần.

Đêm trung thu quả nhiên náo nhiệt người ngoài đường lớn đông nghẹt, đâu đâu cũng thấy treo đèn lồng.

Mộc Vân nhìn sang Khanh Khanh đứng gần ra liền chạy tới kéo tay nàng "Khanh Khanh chúng ta qua kia xem" ít nhất đối với Mộc Vân trung thu là một cái tết đoàn viên. Tuy ở hiện đại trung thu rất nhàm chán nhưng ít ra Mộc Vân còn biết mùi vị bánh trung thu, mùi vị đoàn viên. Còn đối với Khanh Khanh trung thu cũng chỉ là một ngày bình thường như 365 ngày trong năm, nàng còn cái đoàn viên sao?

Mộc Vân kéo Khanh Khanh lại gần một gánh hát đang diễn tuồng bên đường. Mộc Vân quay người đuổi bọn Bạch Nhi đi "Các người đi đâu thì đi đi, vui một lúc lát lại phải về cung". Liên Khuynh bĩu môi "Người đừng như hôm trước hại ta một phen kinh hãi". Mộc Vân cười cười đẩy bọn họ đi "Được rồi Khanh Khanh ở đây ta náo được sao, ngược lại các người đến chỗ nào vui chơi một chút"

Nguyệt Tuy dường như không có ý định rời đi cũng bị Bạch Nhi và Liên Khuynh mỗi người một bên kéo đi "Đồ ngốc chủ tử là muốn hàn gắn tình tỷ muội đó".

Mộc Vân hài lòng nhìn bọn họ đi xa chạy lại bên Khanh Khanh, nàng nhìn thoáng qua họ chau mày "Người để họ rời đi ai sẽ bảo vệ người?". "Tỷ ta ở đây sợ gì chứ?" Mộc Vân cười thật thuần khiết, nàng thật muốn bảo vệ sự thuần khiết này, có lẽ Mộc Vân luôn thuần khiết như thế đi

"Tỷ mua lồng đèn đi" Mộc Vân kéo nàng đến chỗ bán đèn khổng minh, người bán là một tiểu cô nương thanh tú, cô nương đó nhìn thấy các nàng liền cười tươi nói "Hai vị cô nương này mua đèn lồng đi, viết điều ước lên đèn lồng rồi thả lên trời ước nguyện sẽ thành hiện thực đấy"

Khanh Khanh nhìn những chiếc lồng đèn màu đơn sơ giản dị bất giác mở miệng "Trên đời này có thần sao? Ước nguyện nhiều như thế há lại thực hiện được hết cho nhân loại?". Vị cô nương đó bật cười "Là cô nương không tin hay không dám tin? Ước nguyện của mỗi người còn xem là thần hay người khác hoàn thành nó"

Lam Khanh Khanh bất giác giương môi nở nụ cười nhẹ "Ta thiết nghĩ bản thân tự thực hiện chẳng phải tốt hơn sao?". Nàng ngẩn đầu nhìn vị cô nương bán đèn "Người thì sao? Có ước nguyện gì?", cô nương đó mỉm cười "Ước nguyện của ta là mong điều ước của mọi người sẽ thành hiện thực trong một ngày nào đó không xa"

Mộc Vân nhìn cô nương kia có chút cảm động, cô gái này bán đèn để ước mộng của mọi người thành hiện thực, thật đáng ngưỡng mộ. Mộc Vân nhắc lên hai chiếc đèn mỉm cười "Vậy ta lấy hai cái, xem như thực hiện một phần nào ước nguyện của cô nương"

Chỉ là lời nói chưa xong đã thấy một đôi ta ngọc ngà cầm lấy chiếc đèn lồng mà Mộc Vân đang cầm "Ta lấy chiếc đèn này". Xoay người chỉ

thấy một cô nương thân vận hồng y xinh đẹp quyến rũ, nàng ta che mặt sa màu hồng đôi mắt có chút kiều mị. Mộc Vân ngẩn ra rất nhanh chóng liền phục hồi "Cô nương này đèn là ta lấy trước, không phải người nên chọn cái khác sao?"

Nữ tử đó cười nhẹ, đôi môi phía sau mặt sa mỏng mấp máy "Ta lại nhìn trúng chiếc đèn này". Đôi mắt nàng ta như có như không đảo qua Lam Khanh Khanh một vòng, nhanh chóng thu hồi. Khanh Khanh cũng tinh mắt phát hiện liền sau đó nghe Mộc Vân lên tiếng "Nếu đã vậy đành cho cô nương" Mộc Vân không tình nguyện đưa đèn trong tay cho nàng ta. Cô tùy tiện lấy thêm một cái trên bàn đưa ngân lượng rồi kéo Khanh Khanh đi

"Cô ta thật không biết lễ phép, nếu không phải nhìn cô ta yêu nghiệt như vậy muội mới không thềm nhường cô ta" Mộc Vân lải nhải một bên. Khanh Khanh nhin không được cười nhẹ "Người là một nữ nhi mới nhìn bóng dáng một nữ tử xinh đẹp thì đã nhường cho người ta một tất gang sơn rồi". Mộc Vân bĩu môi "Ta chỉ không muốn phiền phức thôi"

"Nha sao ta lại thấy người này quen quen nhỉ?" Giọng một nữ nhân lọt vào tai hai người, tuy đường phố náo nhiệt nhưng vẫn rõ mảnh mạch hướng về các nàng. Một giọng nữ tử khác lại vang lên "Ôi đây không phải là nữ hộ vệ bên cạnh vương gia lúc trước sao?" Giọng điệu rõ vẻ khinh thường lẫn châm chọc.

Lam Khanh Khanh ngẩn đầu liền thấy có hai vị nữ tử cùng hai nha hoàn hướng các nàng đi tới, dường như có chút quen mắt. Mộc Vân chau mày "Các người là ai?", Cơ Thủy và Ngọc Mai cũng chẳng liếc nhìn Mộc Vân một cái. Cơ Thủy nhìn Khanh Khanh đầy vẻ châm chọc "Nha lâu lắm rồi mới thấy lại người, sao? Thất sủng rồi chăng?"

Lam Khanh Khanh nhìn các nàng một các hồ hững hờ "Ta quen biết các người sao?". Không chỉ Cơ Thủy và Ngọc Mai ngẩn ra mà hai tỳ nữ kia

cũng tỏ vẻ kinh ngạc. "Hay lắm, một câu không biết liền phải sạch quan hệ?" Cơ Thủy có chút tức giận

Mộc Vân nhìn bọn họ lại nhìn Khanh Khanh "Tỷ biết họ sao? Chẳng lẽ là tiểu tam nào đó?". Hai người họ nghe Mộc Vân gọi các nàng là tiểu tam liền tức giận vừa định quát lên liền nghe thấy một giọng nữ nhân truyền đến

"Khanh Khanh, lâu rồi mới gặp, thật không ngờ sẽ gặp người ở đây"

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1. Chương 76. Đêm Trung Thu Có Biến_Bắt Cóc

Giọng nữ nhân thập phần mệt mỏi dễ nghe. Liễu Mộng một thân lực y đi đến, bên cạnh hiểu nhiên tồn tại thêm Nhan Nhi.

Liễu Mộng cười nhẹ khuôn mặt vui vẻ không chút giả dối, Khanh Khanh đối với người vừa tới nhìn càng thật quen mắt, trí não nàng càng ngày càng tệ nha

Liễu Mộng cười một tiếng nói trúng tim đen của nàng "Không lẽ người quên Liễu Mộng ta rồi sao?". Một lời của nàng ta liền làm Khanh Khanh thông nào "À thì ra là Liễu cô nương", Khanh Nhìn qua hai người trang phục lờ lờ kia có chút suy tư "Hình như trong hai người một là Cơ Thủy một là Ngọc Mai, thiếp thất tam vương phủ?"

Cư nhiên nàng còn không nhớ rõ hai người ai là ai, hẳn là những người không liên quan nàng không hề nhớ đi, phải nói là không nhất thiết phải nhớ. Liễu Mộng bật cười xua xua tay "Ngọc Mai tỷ, ta nghe nói phía trước có một trà lâu, hai người cứ đến đó thưởng trà hạ hỏa đi"

Cơ Thủy có chút giận dữ cũng bị Ngọc Mai biết điều đưa đi, hiện tại Liễu Mộng được Vương gia sủng ái như vậy, tốt nhất không nên động vào nàng ta.

Mộc Vân nhìn Liễu Mộng trước mặt lại nhìn Khanh Khanh "Ah thì ra là thiếp thất của Phong Nguyệt Vô Thần". "Nàng là...?" , "Ta là muội muội tỷ ấy gọi là Hàm Mộc Vân" Liễu Mộng bừng tỉnh đại ngộ nhận ra thân

phận nàng đương định hành lễ liền bị Mộc Vân ngăn "Ta hiện là một người bình thường nha"

Các nàng ghé vào một khách điểm gần đó bên, dưới là sảnh trà chọn một bàn bên cửa sổ liền ngồi thưởng trà đàm đạo. Khanh Khanh nhìn cô nương bên cạnh Liễu Mộng có chút do dự mở miệng "Người...gọi là Nhan Nhi sao?". Nhan Nhi giật mình cười nhẹ "Nhan Nhi thật vinh hạnh khi Lam cô nương còn nhớ tên"

Khanh Khanh vuốt mũi xấu hổ, người ta như vậy liền bị nàng quên mất. "À Khanh Khanh người biết chuyện này chưa?" Khanh Khanh hử một tiếng chờ Liễu Mộng nói tiếp "Vương phủ mấy hôm trước sắp xếp lại nhân sự, Vương gia ấy vậy mà cho mấy người thông phòng ngân lượng liền đuổi đi". "Nói cách khác là trong vương phủ chỉ còn Cơ Thủy và Ngọc Mai"

Khanh Khanh cảm thấy có chút buồn cười, sao nàng lại kể chuyện này cho nàng nghe? "Thì sao?". Liễu Mộng gãi gãi đầu "Ta chỉ muốn nói cho cô biết", Liễu Mộng bỗng nhiên ah một tiếng liền vội vàng đứng dậy "Ta quên mất còn có chuyện phải làm, thứ lỗi ta xin phép đi trước". Khanh Khanh xua tay "Người đi đi"

Hai người đi liền cảm thấy an tĩnh, Khanh Khanh nhìn xuống dưới đường phố bỗng nhiên giật mình, hình như tại trà lâu này là nơi trước đây nàng lần đầu tiên gặp Mộ Dung Xuất. Thiệt cảm nơi này cũng không mấy tốt lắm thấy bên ngoài dần tản đi liền đứng dậy "Chúng ta đi thả đèn"

Mộc Vân cùng Khanh Khanh đi tới một ngọn đồi cao phía Tây kinh thành, quả nhiên mọi người rời khỏi đường lớn là để đến đây thả đèn. Mộc Vân đưa cho nàng một chiếc đèn và một cây bút "Cho tử". Nàng nhìn chiếc đèn hồi lâu cũng không xuống bút, Mộc Vân viết xong ước nguyệt liền nhìn sang nàng "Sao tử không viết? Tử nhất định phải viết đó"

Khanh Khanh nghĩ ngợi một chút cuối cùng cũng đặt bút viết, Mộc Vân cố nhót chân xem nàng viết gì cũng không thành công. Đèn phía dưới được đốt, vải trên đèn phồng lên chỉ chờ người thả tay ra bay lên trời.

Tất cả người dân trong thành đều tụ tập nơi đây họ hô một tiếng liền có hàng ngàn đèn khổng lồ bay lên, khung cảnh thật quá mức xinh đẹp. Mỗi một chiếc đèn là mỗi một điều ước của họ, chúng cứ bay lên như thế với hy vọng ước nguyện sẽ được đáp ứng.

"Tỷ Tỷ thả đèn đi" Mộc Vân cũng đã thả đèn, Khanh Khanh nhìn trời đêm đầy đốm nhỏ bất giác nói lỏng tay.

Khanh Khanh nhìn theo đèn của Mộc Vân thấy rõ từng chữ trên đèn [Mong Tỷ tỷ sẽ luôn cười hạnh phúc . . . Nam nhân của ta sẽ là vị minh quân, trượng phu tốt]

Mộc Vân biết Khanh Khanh đã thấy được lời cầu nguyện của nàng mặt đã sớm đã đỏ như quả cà chua chín. Khanh Khanh bật cười cố ý lăm bầm "Nam nhân của ta? Là nam nhân của người sao? Ai vậy nhỉ?", Mộc Vân vừa then vừa giận đánh vai nàng một cái "Là nam nhân của ta đó thì sao, ta... ta mặc kệ tỷ".

Mộc Vân đỏ mặt muốn trả thù thì đèn của Khanh Khanh sớm đã bay cao, nàng bấu môi hờn dỗi chạy đi.

Mộc Vân và Khanh Khanh đi qua con phố lớn trở lại hẻm nhỏ đầu phố Kim Vương. Hình như bọn Bạch Nhi vẫn chưa về, Mộc Vân vẫn còn đỏ mặt hờn dỗi chui vào trong xe ngựa.

Lam Khanh Khanh cười cười nhìn vị cô nương nào đó trông như con nít hờn dỗi, định nhắc chân vào trong thì đã nghe tiếng thét của Hàm Mộc Vân, chưa kịp để Khanh Khanh tiến thêm bước nào đã có một thanh kiếm cách màn xe ngựa kề vào cổ nàng.

Xung quanh ngay lập tức xuất hiện hơn mười tên hắc y nhân, thanh kiếm trên cổ khê động y bảo nàng lùi ra. Khanh Khanh cười lạnh liền lùi ra, một nữ tử vận hắc y che mặt một tay đỡ Hàm Mộc Vân hôn mê một tay cầm kiếm kề cổ nàng.

Phía sau một nam tử bạch y đi lại gần đỡ Mộc Vân từ tay nữ tử kia, hiển nhiên nam tử đó nàng quen biết, là tên nửa người nửa ma đó.

Khanh Khanh nhếch môi cười lạnh, xem ra là có kế hoạch từ trước, hẳn là người trong cung sắp xếp đi, nàng càng tò mò là ai lại uy quyền như thế.

Bạch Kết nhếch môi hướng nàng có chút kiêu kích "Thế nào? Chẳng phải người võ công cao cường lắm sao? Như vậy lại không cứu nổi một nữ tử?" Hắc nói đồng thời tay cũng xuất hiện một thanh chủy thủ kề sát vào cổ Mộc Vân, phía dưới lưỡi dao cơ hồ còn nhìn thấy vết máu.

Lam Khanh Khanh khê cười "Thật không thể chạy thoát, đã không thoát thì liều lĩnh làm gì? Chi bằng nhận một chút khoan hồng". Dựa vào thân thủ của nàng đối phó với bọn họ quả là dư sức nhưng bên đó còn Hàm Mộc Vân đang bị hôn mê, nội lực của Bạch Kết quả thật kinh người.

Lam Khanh Khanh đưa hai tay ra "Ta tình nguyện bị trói" nữ tử đó nhìn nàng một cái bỗng cúi người sờ sờ dưới chân nàng tháo đi chủy thủ. Khanh Khanh bật cười thản nhiên "Bên hông trái còn một cái chủy thủ, hông phải còn vài loại ám khí, có cần ta lấy ra giúp không?". Nữ tử đó hừ một tiếng theo lời nàng lấy hết vũ khí trên người nàng ra, Khanh Khanh nhìn bọn họ bằng ánh mắt lạnh lẽo, họ không biết nàng vẫn còn một cái Không Y kiếm

Nữ tử đánh vào gáy Khanh Khanh một cái nàng liền mất ý thức ngã xuống. Cô ta lấy từ sau lưng ra một đoạn dây cột cổ tay Khanh Khanh lại,

trói tay nàng ra phía sau lưng đẩy vào trong xe ngựa. Hàm Mộc Vân cũng bị bọn họ trói hết như nàng đẩy vào trong, xe ngựa bắt đầu di chuyển.

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1. Chương 77.

Vừa sáng ra cổng thành tương đối náo nhiệt, chả là hôm nay chính là ngày hoàng thượng tiễn đại vương Mông Cổ về nước.

Trước cửa thành Gia Lỗ Thượng Phong ngồi trên xe ngựa lâu lâu lại nhìn ra bên ngoài. Triệu Khánh Lâm cũng chẳng hơn kém gì hẳn cứ một mực nhìn về phía cổng thành "Người nói xem muội muội người có đến tiễn chúng ta không?", Triệu Khánh Lâm lắc đầu "Thần không biết".

Phong Nguyệt Phủ Hàn đi đến vẻ mặt cười tươi "Gia Lỗ huynh nếu có dịp trăm thật muốn làm khách ở hoàng cung của người", "Phong Nguyệt huynh cứ đến, Thượng Phong sẽ tiếp đãi tận tình"

Một tên nô tài trong cung thúc ngựa đến, nhìn thấy bọn họ liền e dè đi đến cúi người bên tai Phong Nguyệt Phủ Hàn nói nhỏ. Vừa nghe xong sắt mặt Phong Nguyệt Phủ Hàn đại biến, khuôn mặt bỗng chốc tái nhợt đầy lo âu lẫn tức giận. Hắn cố áp chế tâm tình trong lòng xuống hướng Gia Lỗ Thượng Phong cười nhẹ chỉ là nụ cười này có chút cứng nhắc "Gia Lỗ huynh thượng lộ bình an"

Gia Lỗ Thượng Phong gật đầu một cái ra hiệu cho đoàn người xuất phát, Triệu Khánh Lâm nhìn về phía cửa thành một cái nữa mới luyến tiếc dời đi. Trong lòng hắn không hiểu sao có gì đó rất bất an, nhìn thấy vẻ mặt lo lắng khi nãy của Phong Nguyệt Phủ Hàn hắn lại thoáng dấy lên một tia bất an. Hôm nay Khanh Khanh sao lại không tới?

Gia Lỗ Thượng Phong nhận ra lo âu trong lòng hần liền trấn an "Không cần quá lo lắng, nàng là loại người gì người biết rõ hơn nữa ở đó còn Phong Nguyệt Vô Thần, cho dù nàng có chuyện gì cũng sẽ bình an vô sự". Thật tâm trong lòng hần có chút lo lắng, dự cảm chẳng lành.

Triệu Khánh Lâm thở dài, hần đành tin tưởng lời này vậy.

*

Vừa lúc đoàn người Mông Cổ rời đi Phong Nguyệt Phủ Hàn liền lập tức phi ngựa về hoàng cung. Lúc hần vào ngự thư phòng đã thấy Nguyệt Tuy, Liên Khuynh và Bạch Nhi quỳ ở dưới đất, Phong Nguyệt Vô Thần đang ngồi bên bàn trà.

Hần vội đi vào chau mày "Các người nói các nàng mất tích là có ý gì?", bọn họ yên lặng càng làm Phong Nguyệt Phủ Hàn tức giận, Phong Nguyệt Vô Thần kéo hần ngồi xuống ghế rót ly trà đưa sang.

"Bạch Nhi người nói xem đêm qua xảy ra chuyện gì?" Bạch Nhi nghe Phong Nguyệt Vô Thần chỉ đích danh liền ngừng khóc cố điềm tĩnh nói "Tối qua sau khi xe ngựa dừng ở đầu phố Kim Vương, Khanh Khanh cùng nương nương đi bộ đến đường lớn. Hàm nương nương bảo chúng nô tỳ đi đến nơi khác, chúng nô tỳ liền tách nương nương ra..."

Bạch Nhi nước nỡ lấy lại giọng mình nói tiếp "Đến khi chúng nô tỳ về thì không thấy xe ngựa đâu cả, cứ tưởng nương nương cùng Khanh Khanh đã về cung trước nhưng tìm một đêm vẫn không tìm ra các nàng" Bạch Nhi òa khóc, tự trách bản thân

Liên Khuynh quỳ một bên thấy nàng khóc mắt cũng ươn ướt đưa tay trấn an nàng. Nguyệt Tuy vẫn một bộ dạng lạnh lùng như cũ bỗng chốc đứng dậy "Ta đi tìm chủ tử". Phong Nguyệt Phủ Hàn hừ một tiếng gọi Tử Thanh vào "Người phái người điều tra cho ta, không tìm thấy người cũng không cần về". Tử Thanh rõ một tiếng liền rời đi

Bạch Nhi như nhớ ra cái gì đó ngăn ra một chút giật mình chạy đi. Chẳng phải Khanh Khanh là tiểu thư Dạ Nguyệt Sơn Trang sao? Bạch Nhi chạy đông chạy tây tìm Phùng Liên cùng Hoắc Y nhưng ngoài dự kiến hai người họ lại cùng nhau ở Bình Tước cung

Phùng Liên nhìn thấy Bạch Nhi cũng không hỏi chuyện gì chỉ kéo nàng đi "Ta sắp xếp cho người đến Túy Yên Lâu" Bạch Nhi cũng không phản kháng đi theo họ.

Hiện tại trong cung lẫn ngoài cung rồi thành một đoàn, Hàm Mộc Vân và Lam Khanh Khanh mất tích khiến cho Dạ Nguyệt Sơn Trang và Huyết Ưu cung đều cho người lật tung kinh thành lên.

Nhưng tìm suốt một ngày vẫn không thể tìm ra các nàng...

.
. .

Hàm Mộc Vân chớp mở đôi mắt, điều đầu tiên cô nhận thức được là nơi này rất tối. Mộc Vân đưa mắt nhìn sang liền phát hiện bên cạnh còn một người "Khanh tỷ?". Người bên cạnh không đáp lại chỉ hừ một tiếng, Mộc Vân nửa vui nửa buồn chau mày "Sao tỷ cũng bị bắt, tỷ có thể rời đi mà"

"Nếu ta chạy thoát thì ai sẽ làm bạn với người ở nơi tối này đây?" Mộc Vân bật cười nhưng lại không phát hiện đôi mắt đã ướm át. Lam Khanh Khanh thở dài ra một tiếng nhàn nhạt mở miệng "Chúng ta hẳn là chưa rời khỏi kinh thành, có lẽ đêm nay họ sẽ đưa chúng ta đi". Mộc Vân chau mày "Nếu còn ở Kinh Thành thì sao bọn họ lại không tìm được chúng ta?"

Mộc Vân nghe có tiếng cử động Lam Khanh Khanh dịch người tới chỗ Mộc Vân tựa lưng vào vai nàng "Nghĩ nhiều làm gì nên nghỉ ngơi đi không biết chừng ngày mai sẽ mệt lắm đây". Mộc Vân gật đầu tựa đầu vào lưng Khanh Khanh lại có một giấc ngủ sâu. Đợi đến khi bị âm thanh ồn ào làm cho tỉnh giấc thì trời cũng đã tối.

Lam Khanh Khanh và Hàm Mộc Vân bị đưa ra ngoài, trăng hôm nay rất sáng dường như vẫn còn dư âm lại trung thu đêm qua. các nàng bị vài tên đại hán giải ra cửa sau của một căn tiểu viện. Khanh Khanh đưa mắt nhìn một chút, vẫn không nghĩ ra nổi các nàng là ở nơi nào trong kinh thành.

Bên ngoài đã chờ sẵn một cỗ xe ngựa, bên trong một bàn tay đưa ra vén màn. Tử Dạ thân hồng y kiều mị bước xuống hiển nhiên trên mặt vẫn mang một tấm màn sa mỏng che khuất dung nhan khuynh thành của nàng ta.

Mộc Vân chau mày "Là cô?" Hẳn là nữ tử đã trang đèn lồng của nàng tối qua đi, thật không ngờ nàng ta lại chính là chủ mưu. Tử Dạ cười nhẹ nâng cằm Mộc Vân lên tặc lưỡi "Khuôn mặt này cũng thật xinh đẹp chả trách hoàng thượng lại sủng ái như vậy". Mộc Vân lắc đầu tránh khỏi móng vuốt của nàng ta

Tử Dạ nhìn qua Bạch Kết một cái rồi leo lên xe ngựa, hai người bọn họ cũng bị áp giải vào trong. Bên trong còn một nữ tử mà các nàng không ngờ tới nữa chính là Trang Tần_Phương Thanh

Thấy hai người đẩy mắt Phương Thanh khẽ động nhưng nhanh chóng phục hồi lại bình thường cũng chẳng mở lời, xe ngựa bắt đầu rời đi.

Khanh Khanh nhìn Phương Thanh cùng Tử Dạ một chút mới mở miệng "Ta thiết nghĩ có lẽ Trang tần sẽ không vì oán hận mà bắt bọn ta đi". Phương Thanh cúi đầu nhẹ cười "Chỉ trách ta không nắm giữ được trái tim

của hắn, trách gì các người" dừng một chút, Phương Thanh tựa lưng ra phía sau mớ hồ nói "Vốn không liên quan đến hai người nhưng Khanh Khanh, người lại biết được Bạch Kết, ngoài ý muốn người phải chết, thật xin lỗi"

Tử Dạ hừ lạnh một tiếng "Phương Thanh người đang giả vờ làm người tử tế sao? Chẳng phải trước đây người đã sắp xếp người của Mông Cổ vào cung sao?". Phương Thanh nhếch môi đón nhận công kích của nàng ta "Ta thấy trước đây tại sao cô lại không vào cung? Đệ nhất mỹ nhân như cô hẳn tốt hơn ta" , "Đáng tiếc chủ tử lại tin tưởng cô"

Mộc Vân cơ hồ biết được thứ gì đó nghi ngờ nhìn qua Khanh Khanh mở miệng "Không phải lời cô ta nói là cho người đến giết tử chứ?". Tử Dạ cùng Phương Thanh đồng loạt quay về hướng này, Khanh Khanh nhúng vai chưa kịp mở miệng bên ngoài đã dừng xe ngựa.

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1. Chương 78. Phong Nguyệt Linh Nhi

"Người trong xe là ai?"

Bạch Kết đối với người canh giữ cổng thành tỏ vẻ nịnh nọt "Quan gia trong xe ngựa là chủ tử của thành Đông Tử Dạ cô nương". Vị lính gác kia ngờ vực, lệnh bên trên đã truyền xuống phạm là người muốn ra khỏi thành đều phải kiểm tra thật kỹ càng.

"Ta muốn kiểm tra, mạo phạm" nói rồi lách gác cổng tiến đến vạch màn xa ngựa ra. Ánh trăng rơi vào trong xe chỉ thấy duy nhất có hai nữ tử xinh đẹp, đợi thấy rõ người ngồi bên trong tên lính canh liền giật mình cúi người "Trang tần nương nương, tiểu nhân thất lễ".

"Bốn cung muốn cùng Tử Dạ về quê một chuyến thăm ngoại công đang bệnh nặng, chẳng hay quan gia có cho bọn ta qua thành?". Tiểu quan kia nhìn một lượt trong xe không còn ai ngoài Phương Thanh và Tử Dạ liền cúi đầu "Tiểu nhân mạo phạm xin nương nương lượng thứ"

Hắn hô một tiếng mở cửa thành, trong kinh thành ai mà không biết Tử Dạ cùng Trang tần là bằng hữu trước khi vào cung.

Xe ngựa vừa đi một đoạn Hoắc Y mới phi ngựa đến, hắn nhìn cỗ xe ngựa kia có chút kì quái "Kia là người nào? Sao lại để xuất thành?". "Thưa đại nhân người trong xe là Tử Dạ cô nương cùng Trang tần nương nương, nương nương bảo ngoại công người bị bệnh nặng liền về quê thăm". Hoắc

Y chau mày càng chặt, quả là từng nghe Trang tần xin phép hoàng thượng về quê một ngày, không phải quá trùng hợp sao?

Hoặc Y nhìn hướng xe ngựa một chút rồi thúc ngựa chạy đi

.
.
.
.

Lan Uyển

Hàn Khiết Tử tức giận nhìn Kiều Hữu Lan ngồi một bên "Không phải muội nhúng ta vào việc này chứ?". Hữu Lan cắn môi ngấn máu lên trong mắt có ủy khuất "Vậy tỷ làm sao lại tức giận như thế? Tỷ có quan hệ gì với họ?". Khiết Tử nhìn nàng ta bỗng bật cười lui về phía sau vài bước "Lan Nhi ta vốn coi muội là muội muội thật không ngờ lại quên mất muội vốn là một ác ma, giang sơn dễ đổi bản tính khó dời"

Kiều Hữu Lan đứng bật dậy ánh mắt có chút dữ tợn "Tỷ đừng nhắc tới quá khứ của muội, muội làm như vậy không phải đều vì tỷ sao?". Khiết Tử khổ sở nhướn mày "Vì ta hay là vì bản thân ngươi? Lan Nhi ta nghĩ ngươi vì thích hấn nên mới tiến cung"

Kiều Hữu Lan hừ một tiếng "Chẳng phải ba năm trước cũng vì một cái đại họa liên biến tỷ thành như này sao? Tỷ không nói ta cũng tự biết Lam Khanh Khanh kia căn bản rất giống Phong Nguyệt Linh Nhi. Đại họa như vậy còn giữ được sao?"

"Bốp" Hàn Khiết Tử tức giận tát nàng ta một cái ngay sau đó liền có chút hối hận, nhắc đến Linh Nhi lại làm tim nàng đau nhói, đúng vậy

Khanh Khanh rất giống Linh Nhi. "Cũng bởi vì nàng giống Linh Nhi, chuyện của ba năm trước ta tuyệt đối sẽ không lặp lại" bóng dáng cô độc của nàng rời đi

Kiều Hữu Lan nhìn theo nàng bất giác nước mắt tuôn ra, Khiết Tử còn không hỏi nàng ta nhốt các nàng ở đâu. Trong mắt dấy lên tia hận thù Kiều Hữu Lan xoay người phi thân đi mất

.
. .
. .
. .

Lần này tỉnh dậy trời đã sáng, tính ra các nàng bị bắt cũng đã hai ngày. Lam Khanh Khanh mở mắt ánh sáng nhàn nhạt bên ngoài theo khe cửa chiếu vào, nàng quét mắt nhìn nơi các nàng bị nhốt, hình như là một căn nhà nhỏ bị bỏ hoang. Khanh Khanh nhìn qua bên cạnh thấy Mộc Vân tựa như con mèo nhỏ an ổn tựa lên vai nàng ngủ.

Cách cửa mục nát mở ra ánh sáng bên ngoài chiếu vào có chút chói mắt, người kia đóng cửa lại Khanh Khanh mới ngẩn đầu nhìn. Thấy rõ diện mạo người tới, Khanh Khanh giương khóe môi cười nhạt "Lan phi hân là rảnh rồi nên mới đến đây ư"

Kiều Hữu Lan nhếch môi cũng chẳng rõ nàng ta có cười hay không, ngồi xuống đối diện Khanh Khanh. Hữu Lan nhìn thoáng qua Mộc Vân đang ngủ ngon bên cạnh hừ lạnh "Bị bắt còn nhàn nhã như vật sao, Các người thật ra không nên xuất hiện, nếu các người không xuất hiện trước mặt bọn họ hôm nay cũng không như thế này". Nàng ta bỗng thu lại nụ cười nhạt trên môi, đưa ngón trỏ xinh đẹp chỉ vào Khanh Khanh "Nhất là ngươi". Khanh Khanh bật cười không cho là đúng "Bọn ta có nên xuất hiện

hay không cũng không do người định đoạt, ta lại thật hiếu kì cái nguyên nhân"

Kiều Hữu Lan không nói gì, nâng cằm nàng lên "Ta thật không biết rốt cuộc dung mạo này ba năm trước đã gây ra cái đại họa gì?" Khanh Khanh hay nói cách khác là Linh Nhi kia nhan sắc không đến nỗi vạn người mê nhưng tại sao lại gây chuyện lớn như vậy.

Lam Khanh Khanh chau mày, ba năm trước? Nàng chỉ mới xuyên không gần một năm thôi mà? Linh cảm mách bảo cho nàng biết có uẩn khuất trong chuyện này.

Kiều Hữu Lan nhìn vẻ mặt khó hiểu của nàng bật cười "Có lẽ người thật không biết khuôn mặt của người rất giống... Linh Nhi điện hạ". Khanh Khanh không nói gì đợi cô ta nói tiếp, "Ta nghe nói trước đây hoàng thượng có một muội muội ruột lên là Phong Nguyệt Linh Nhi. Nhưng mà nàng đã mất vào ba năm trước vào lúc Phong Nguyệt vương triều đang hỗn loạn" cũng tức là trước khi Phong Nguyệt Phủ Hàn lên ngôi

"Linh Nhi điện hạ này rất được hoàng thượng sủng ái, hẳn khi nàng ta chết Phong Nguyệt Phủ Hàn rất đau lòng. Không ngờ sau ba năm lại xuất hiện một nữ tử giống muội muội quá cố của mình đến vậy, sẽ có cảm giác gì đây?".

Cuối cùng Lam Khanh Khanh cũng hiểu ra tại sao Phong Nguyệt Phủ Hàn lại bao dung nàng như vậy, dù nàng có khi quân phạm thượng hẳn cũng chưa từng ra lệnh chém đầu. Hẳn tức giận đến đâu cũng chỉ dọa chém nàng, cũng lắm chỉ là đánh vài trượng

Lam Khanh Khanh ngần đầu đối diện với Kiều Hữu Lan "Vì vậy nên người mới hợp tác với bọn người Bạch Kết kia bắt ta? Hàm Mộc Vân có liên quan sao?". Kiều Hữu Lan cười nhẹ "Cô ta được Phủ Hàn yêu thương như vậy ta chỉ nghĩ nếu hẳn mất đi cô ta sẽ như thế nào? Hẳn nếu không

không thuộc về ta thì chỉ có thể là Khiết Tử, nữ nhân khác cũng đừng mơ tưởng"

Lam Khanh Khanh cười, nụ cười xinh đẹp sáng khoái "Ta có thể thấy người rất trọng tình trọng nghĩa với người kia, nhưng đáng tiếc tâm ma trong người người lại bất giác trỗi dậy, người không khống chế được". Kiều Hữu Lan giật mình nhìn nàng "Sao người biết?", Khanh Khanh nhếch môi cười nàng vốn miễn cảm với hơi thở tàn ác không khó gì nhận ra Kiều Hữu Lan có chút khác thường

Kiều Hữu Lan nhìn nàng một cái liền đứng dậy lão đảo rời đi

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1. Chương 79. Lão Đầu Kì Quái

Lam Khanh Khanh và Hàm Mộc Vân phóng hỏa căn nhà các nàng bị nhốt liền rời đi.

Mộc Vân nhìn bóng lưng Khanh Khanh có chút cảm thấy khó hiểu, có lẽ hơn nửa năm không gặp Khanh Khanh nàng cảm thấy nàng không thể nắm bắt được Khanh Khanh rồi. Khanh Khanh bỗng dừng dừng bước quay đầu "Đừng cảm thấy tò mò quá"

Lam Khanh đưa mắt nhìn xung quanh hẳn là các nàng đang ở trong rừng đi. "Khanh Khanh giờ phải đi hướng nào đây?" Các nàng bốn mắt nhìn nhau bỗng dừng bật cười, vốn dĩ hai nàng đều là kẻ mù đường chính hiệu.

Mộc Vân nhìn lên trời chỉ "Hay đi theo mặt trời đi" Khanh Khanh nhìn nàng khó hiểu, Mộc Vân rụt vai "Ta thấy người ta bị lạc đều đi về phía tây". "Vậy đi thôi" Khanh Khanh nhìn một chút rồi đi theo hướng Mộc Vân chỉ, các nàng chính là hai kẻ mù đường dưng cảm, một kẻ dám chỉ và một kẻ dám đi

Hai nàng lết bộ hơn một canh giờ trời đã nắng gắt nhưng hai người vẫn chẳng thể ra khỏi rừng. Cơ hồ nghe tiếng hô toán từ bên kia truyền đến, Mộc Vân và Khanh Khanh nấp sau một cây đại thụ, "Chẳng lẽ đuổi kịp rồi sao?". Đi một vòng lớn lại quay về chỗ cũ đúng thật không ai ngốc bằng

các nàng, cũng đành thôi các nàng người hiện đại không biết đường thì có Smartphone chỉ làm sao phân biệt được cái đông tây ở đây

Lam Khanh Khanh trầm mặt một chút nghe tiếng động càng ngày càng gần dường như có rất nhiều người, trong số đó có một hơi thở rất nặng nếu đoán không lầm thì Bạch Kết đi. "Người nấp ở đây, Phong Nguyệt Phủ Hàn đến tức sẽ cho người lục soát khu rừng này, hắn sẽ tìm thấy người", Mộc Vân nín vạt áo Khanh Khanh lại "Sao muội lại ở đây muốn đi tỷ và muội cùng đi"

"Người biết kinh công sao? Hay người biết nội lực? Bọn họ rất đông. Ta sẽ đánh lạc hướng họ, người ngoan ngoãn ở đây đi" nói trắng ra là nàng dụ bọn họ đi chỗ khác để Mộc Vân an toàn đi. Hàm Mộc Vân biết rõ ý đồ của nàng liền phản bác "Ta không cho tỷ đi, tỷ đâu có nội lực nhờ gặp Bạch Kết phải làm sao?"

Lam Khanh Khanh vừa định nói thêm gì liền thấy bóng dáng nhỏ nhắn chạy đi. Nàng thầm mắng Mộc Vân một tiếng, Khanh Khanh xé vạt váy của nàng ném về hướng Mộc Vân vừa chạy đi. Nàng chạy về phía ngược lại cố ý để dấu chân dưới đất lộ rõ, có lẽ hắn sẽ không trúng kế nhưng có thể sẽ chia ra làm hai nhóm mà đuổi theo.

Chạy một đoạn đường khá dài Lam Khanh Khanh lại bắt gặp một ngã rẽ, nàng nhìn hai con đường mòn thật phân vân rốt cuộc phải đi đường nào cho đúng. Chưa đợi nàng nghĩ xong đã nghe thấy cây trong rừng rung rẩy, có lẽ không chạy được nữa rồi

Lam Khanh Khanh xoay người nghênh chiến quả thật người tới là Bạch Kết, nói vậy xem ra Mộc Vân tương đối an toàn đi. "Sao? Không chạy nữa?", nàng nhếch môi "Chạy liệu có thoát sao?". Phía sau Bạch Kết xuất hiện thêm vài hắc y nhân nữa, xem ra lần này là quyết tâm giết chết nàng rồi.

Hắn rút thanh nhuyễn kiếm bên hông ra chiêu đánh tới nàng, Khanh Khanh xoay người né chiêu hiểm đồng thời cũng rút ra thanh Khổng Y kiếm chặn một chiêu tiếp tới. Trên tay nàng là danh kiếm linh khí mạnh mẽ chỉ hận nàng không chăm chú học kiếm pháp thành ra cho dù là danh kiếm uy lực mạnh mẽ giờ trên tay nàng chỉ là thanh sắt bình thường

Khanh Khanh đối phó một Bạch Kết vẫn có thể thắng được nhưng mà bọn hắc y nhân xung quanh không cho nàng thoát. Mắt thấy bọn hắc y nhân từ đâu trong tay xuất hiện xích sắt dài liền hô không ổn, dùng kiếm đẩy Bạch Kết ra nàng tung người lên vừa vận trách khỏi dây xích đang hướng nàng đánh đến.

Bạch Kết nhếch môi lùi lại mấy bước bọn hắc y nhân tiến lên tay linh hoạt mà dùng xích đánh về phía nàng. Trước đây Khanh Khanh chưa bao giờ thấy người dùng xích dài như vậy, cho dù dùng được cũng không linh hoạt như bọn hắc y nhân này. Xích sắt tựa như những con rắn độc điên cuồng quấn lấy nàng, bọn họ bao vây bốn phương tám hướng rõ không để cơ hội nàng thoát

Khanh Khanh thu kiếm lại sử dụng thân linh hoạt né tránh đòn của đối phương, giằng co chưa được bao lâu Khanh Khanh đã bị một dây xích dài quấn lấy chân. Khanh Khanh chau mày cố né vài chiêu nhưng rốt cuộc lại thêm một xích dài quấn lấy eo, cánh tay, chế trụ nàng. Bọn hắc y nhân được thể liền dùng xích sắt siết chặt khiến Lam Khanh Khanh đau đến người, cơ hồ thấy vết máu ứa đỏ phỉ sau lớp y phục mỏng manh

Bạch Kết cuồng ngạo cười lớn nhìn Khanh Khanh như con dã thú bị người bắt mà thuần phục, xích quấn lấy toàn thân chế trụ đứng giữ đám hắc y nhân.

"Người rất cường hãn đáng tiếc lại là một nữ nhân, đáng tiếc lại xuất hiện ở hoàng cung, là người của Phong Nguyệt Phủ Hàn". Khanh Khanh nhếch môi không vì bản thân nhếch nhác mà mất đi vẻ quật cường lạnh

lòng, nàng vẫn vậy cao ngạo mà lãnh đạm "Tại sao không thể là nữ nhân, người phải biết nữ nhân ra tay tàn độc dứt khoát hơn nam nhân nhiều"

Bạch Kết cười lớn "Lam Khanh Khanh nếu người là thuộc hạ của chủ nhân chắc chắn sẽ được trọng dụng". Nàng nhúng nhúng vai "Ta không ham", Khanh Khanh nhìn Bạch Kết cười nhẹ bàn tay giấu dưới tay áo khẽ động ba ngân châm cùng lúc xuất ra, chẳng nghi ngờ gì ngân châm có độc. Bạch Kết trầm xuống nghiêng người né tránh ám khí của nàng nhưng vẫn bị một ngân châm nàng bắn tới mà bị thương.

Nhân lúc bọn hắc y nhân lơ là Khanh Khanh nắm lấy một đoạn xích kéo tới chân đá vào chỗ hiểm của người đó, xoay người một chút đá bay ra xa. Xích trên người rơi lỏng ra được một chút Khanh Khanh liền trở người kéo dây xích về phía nàng đồng thời đánh luôn đám hắc y nhân đang cầm đầu xích bên kia. Bạch Kết hừ một tiếng trong tay xuất hiện một cây cung, hất giương cung hướng nàng mà bắn "Là người tìm đường chết"

Khanh Khanh chạy mày vừa phải đối phó bọn hắc y nhân vừa phải tránh né mũi tên của Bạch Kết có chút khó khăn. Thuận theo dây xích trối phía sau lưng Khanh Khanh ngã người ra phía sau chạm vào một dây xích phía dưới né một mũi tên. Bạch Kết nào đâu cho nàng cơ hội nghỉ ngơi, một mũi tên đi ra nhắm thẳng chân phải nàng mà bắn. Chân phải vẫn bị xích trối Khanh Khanh không thể nào né được, mũi tên găm thẳng vào bắp đùi.

Dường như không đau như nàng tưởng tượng hay là tình huống lúc đó không cho phép nàng nghĩ nhiều, máu lan ra thấm đỏ một vùng lớn Khanh Khanh vẫn mặc kệ cổ lê chân đánh bọn hắc y nhân đang đánh đến kia.

"Nha các người có phải ức hiếp người quá đáng không nhiều nam tử như vậy lại đánh một nữ tử, không biết xấu hổ nhục nhã sao?" Lời chưa dứt năm sáu tên hắc y nhân liền ngã xuống, Bạch Kết chau mày nhìn lão đầu

tóc bạc từ đầu xuất hiện. Lão đầu nhìn thoáng qua Khanh Khanh chau mày "Ờ hay người không phải Tiểu Mộc Vân à?"

Dây xích trên người Khanh Khanh không còn bị ai khống chế mất hết sức sống rơi xuống đất. Bạch Kết hừ lạnh một tiếng trên tay tụ chưởng lực, Lão đầu tóc bạc kinh ngạc nhìn hẩn một cái rồi bỗng cười ha ha "Thì ra là oán khí của linh hồn mà thành nha". Lão đầu kia vừa nói xong tay đã tạo mọi chưởng lực phá vỡ chưởng lực yếu kém của Bạch Kết còn kiến hẩn bị phản lực văng ra xa

Bạch Kết nhìn tình hình không ổn liền gượng thân thể bị thương dậy, phi thân rời đi.

"Này ta còn chưa chơi xong" Lão đầu bữu môi nhìn qua Khanh Khanh có chút thất vọng "Ta cứ tưởng là Tiểu Mộc Vân, không phải nó bị bắt cóc sao? Người có thấy tiểu Mộc Vân đâu không?"

Tiểu Mộc Vân trong miệng ông ta hẩn là Hàm Mộc Vân đi, Hàm Mộc Vân? Nàng giật mình nhớ ra Mộc Vân vẫn không biết đã chạy đi đâu, nếu nàng gặp bọn hắc y nhân dùng xích ắt hẩn Mộc Vân cũng bắt gặp đi.

Khanh Khanh không nói một lời quay người đi, "Tiểu oa nhi, chân người..." Khanh Khanh nhìn đùi mình có găm một mũi tên, máu đã thấm đỏ vạt váy phía trước. Nàng không do dự rút mũi tên ra xé vạt áo luồn vào trong buộc vết thương lại.

Lão đầu nhìn thấy động tác của nàng liền xoay người "Tiểu oa nhi người là nữ tử sao lại...". "Cảm ơn" một tiếng vừa dứt xoay người đã không thấy nàng đâu

"Này người chưa nói cho ta biết có gặp qua Tiểu Mộc Vân hay chưa"

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1. Chương 80. Sinh Ly Tử Biệt

Lam Khanh Khanh đi trở lại nơi Hàm Mộc Vân và nàng tách ra, không thấy được Mộc Vân trong lòng có chút nóng giận, Khanh Khanh nhìn về phía Mộc Vân chạy đi đi theo. Một vòng lớn như vậy vẫn không thấy Mộc Vân ở đâu, vết thương ở đùi do cử động nhiều hẳn đã nứt ra, máu thấm đẫm một vùng váy. Vết thương trên người do xích sắt quấn lấy cũng bắt đầu đau

Khanh Khanh như nhớ ra gì đó nhưng thoáng lại cúi đầu ủ rũ, rõ lúc trước Mộc Vân có đưa nàng thuốc cầm máu lúc quan trọng lại quên mất đã bỏ đi đâu. Giờ thì tốt rồi, trên người toàn vết thương, thềm chửi bản thân ngốc Khanh Khanh cố lê thân đi

Đi được một đoạn Khanh Khanh nghe tiếng vó ngựa cơ hồ còn có tiếng của một nữ tử, Lam Khanh Khanh chau mày đi về phía phát ra âm thanh dự cảm không lành.

"Kiều Hữu Lan, bỏ kiếm xuống"

Kiều Hữu Lan nhìn Phong Nguyệt Phủ Hàn rồi lại nhìn thanh kiếm của mình đang đặt trên cổ Hàm Mộc Vân bất giác cười "Hoàng thượng người là thương tiếc cho nàng ta sao?". "Trẫm nói một lần nữa người buông ta nếu không đừng trách trẫm vô tình" long nhan giận dữ ngút trời tựa như một giây sau sẽ nhảy xuống ngựa mà xé xác cô ta

Kiều Hữu Lan thu lại nụ cười kiêu trên tay kẻ sát cô Mộc Vân thêm một chút "Cô ta đang ở trong tay ta, hoàng thượng người nên khách khí một chút". Hàm Mộc Vân sớm đã bị Kiêu Hữu Lan điểm huyết chỉ có thể như khúc gỗ mặt người ta lôi đi, nàng nhìn qua Phong Nguyệt Phủ Hàn có chút đau lòng, chỉ mới hai ngày không gặp hân nhìn tiêu tụy đi nhiều. Chẳng lẽ là vì các nàng sao?

"Người muốn gì?" , "Đơn giản, ta muốn biết rốt cuộc ba năm trước có chuyện gì? Người làm sao lại đối xử với Khiết Tử như vậy". Đôi mày Phong Nguyệt Phủ Hàn nhíu lên một chút, nhắc lại chuyện xưa không khỏi đau lòng "Người hân không phải vì chuyện này mới hồ đồ như vậy đi". Kiêu Hữu Lan cười lớn "Hoàng thượng, người không biết rồi một khi thanh kiếm của ta đặt vào cổ người nào thì người đó không được phép sống"

"Vậy sao?"

Lam Khanh Khanh đi đến nhìn qua Hàm Mộc Vân một cái trong mắt tỏ ra hàn khí "Ta cũng quên nói cho người biết phạm là người của ta ta đều không cho phép chết dưới tay kẻ khác". Kiêu Hữu Lan cau mày "Người... mạng cũng thật lớn", Lam Khanh Khanh bật cười chỉ là nụ cười đó rất lạnh đầy chết chóc "Mạng ta đúng thật rất lớn, ta cho người hai lựa chọn một là thả người, chết yên ổn hai là cứ tiếp tục, đến xác cũng không nguyên vẹn"

Kiều Hữu Lan cười lạnh "Người xứng để uy hiếp ta sao?". "Cho người ba giây" nàng vẫn cuồng ngạo như vậy, thân tuy bị thương nhưng vẫn không bớt được khí chất cuồng dã ác liệt.

Phong Nguyệt Vô Thần chau mày, xem ra lần này thân phận nàng không giấu được rồi. Phong Nguyệt Phủ Hàn có chút kinh ngạc, hân thật không nhận ra người luôn điên khùng bên cạnh lại là một kẻ cuồng ngạo như vậy.

Kiều Hữu Lan bỏ ngoài ta lời của nàng kiếm trên tay lại nhích thêm một tí da thịt Mộc Vân bị cửa đến chảy máu. "Một" Lam Khanh Khanh vẫn thờ ơ đếm khuôn mặt chẳng có biểu cảm gì, chung quy lạnh lùng. "Hai" giọng nàng càng ngày càng lạnh, nàng ta phải biết nàng ghét nhất bị uy hiếp, tổn thương người của nàng hẳn phải trả giá thích đáng

"Ba" Khanh Khanh nhếch môi âm thanh ngân dài có chút quỷ dị, nàng xoay người đoạt cung tên vắt trên ngựa Phong Nguyên Vô Thần. Động tác nhanh nhẹn giương cung bắt, mọi người đều kinh ngạc trước hành động của nàng, phải biết Kiều Hữu Lan lấy Mộc Vân làm lá chắn trước thân, nếu mũi tên đó bắt ra thì Mộc Vân...

Tên được bắn ra Khanh Khanh hơi xoay người hoàn đá dưới chân chuẩn xác bay về tay Kiều Hữu Lan đang cầm kiếm. Kiều Hữu Lan chưa kịp hết kinh ngạc bởi hành động điên rồ của Nàng đã thấy tay đau nhói, nàng ta làm rơi kiếm xuống đất cũng vừa vịn thấy một bóng đen lao ra chắn trước mặt.

Nam tử vừa đỡ một mũi tên kia liền ngã xuống, Kiều Hữu Lan chẳng quan tâm Mộc Vân buông cô ra chạy đến đỡ nam tử kia. "Sư huynh, huynh... huynh làm sao... sao lại..." nam tử kia nhìn thấy Kiều Hữu Lan liền nở nụ cười ngốc nghếch "Lan Nhi... Lan Nhi không sao... tốt rồi". Nước mắt lăn dài trên gò má, Kiều Hữu Lan cũng chẳng thèm gạt đi để nước mắt như vỡ đê trào ra "Sao huynh lại ngốc như vậy, muội... muội...", "Ta vốn dĩ ngốc mà" lời của nam tử kia đâm vào tim Kiều Hữu Lan đau nhói

Hắn vốn dĩ ngốc vì nàng ta mà ngốc, vì nàng ta mà mạng cũng không còn

"Lan Nhi... ta hy vọng muội sẽ như lúc trước... cười thật tươi... thật ngoan ngoãn, thật hạnh phúc..." hắn phun ra một ngụm máu, dần dần mất đi ý thức. Lam Khanh Khanh nhìn cũng chẳng nhìn đôi nam nữ một cái đi để trước mặt Hàm Mộc Vân ngồi xồm xuống giải huyết cho nàng.

Nam tử đó cười cười đưa tay lau đi nước mắt trên mặt Kiều Hữu Lan "Lan Nhi... muội phải biết ta... ta vốn thích muội... ta mong muội sống thật tốt". Kiều Hữu Lan ôm lấy thân thể hân khóc thật thương tâm "Huỳnh là đồ ngốc" vẫn biết nàng ta một lòng vào cung nhưng hân vẫn đợi, đợi nhưng một kẻ ngốc

Bàn tay vốn đặt trên gò má Kiều Hữu Lan buông lỏng, nam nhân trong lòng nàng ta đã nhắm mắt khỏi thân thể lạnh dần. Kiều Hữu Lan không gào không hét chỉ ôm lấy thân thể người kia, nàng ta giương mắt nhìn Khanh Khanh "Người cũng không phải nên giết luôn ta sao?"

"Giết người? Đương nhiên phải chết" Kiều Hữu Lan có chút khó tin nhìn nàng, một nữ nhân lại độc ác như vậy, "Vậy thì người mau ra tay đi".

Khanh Khanh nhếch môi cười lạnh "Người không xứng đàm phán với ta". Nàng không quan tâm mọi người nhìn nàng bằng con mắt gì, nàng nhặt lên thanh kiếm mà Kiều Hữu Lan dùng để uy hiếp Mộc Vân.

Hàm Mộc Vân nhìn Kiều Hữu Lan vào nam tử đó một cái có chút mềm lòng không nỡ, Mộc Vân nắm lấy vạt áo Khanh Khanh mới giật mình nhìn vết máu trên đùi nàng. Khanh Khanh nhìn qua Mộc Vân một chút, nàng kéo Mộc Vân lại che đi tầm nhìn của Cô, thanh kiếm trong tay chuẩn xác đâm vào tim Kiều Hữu Lan. Kiều Hữu Lan trợn mắt không can tâm nhưng bỗng nhiên bật cười nước mắt trào ra "Đa tạ"

Tâm ma nàng ta quá nặng, nếu sống đã quá đau khổ chi bằng chết để giải thoát đi.

Mộc Vân tuy bị Khanh Khanh che đi tầm mắt nhưng vẫn biết được Khanh Khanh là tự tay giết Kiều Hữu Lan có chút hoảng. Mộc Vân kéo bàn ta Khanh Khanh xuống "Tỷ...", Khanh Khanh cúi đầu tránh ánh mắt Hàm Mộc Vân, thả kiếm ra không nói lời nào quay người đi

Hiện tại nàng cảm thấy bản thân thật mệt mỏi, vết thương trên cơ thể đau nhức khó chịu tinh thần lẫn thể xác đều cảm thấy khó chịu. Chưa để Khanh Khanh mất đi ý thức Phong Nguyệt Vô Thần đã thúc ngựa đến tay ôm eo kéo nàng lên ngựa. Cảm giác bản thân rơi vào lòng ngựa ai đó nàng liền ngấn đầu ánh mắt vẫn còn vương lại sát khí nồng đượm.

Phong Nguyệt Vô Thần gửi chặt nàng trong ngực thở dài một tiếng thúc ngựa rời đi. Lam Khanh Khanh mệt mỏi tựa vào hân cảm giác được an toàn dần dần mê man mất đi ý thức.

Hàm Mộc Vân nhìn theo Khanh Khanh có chút đau lòng, Khanh Khanh chính là sợ nàng bị vấy bẩn nên khi nảy mới che mắt nàng còn chắn trước mặt không để máu văng lên người. Phong Nguyệt Phủ Hàn ôm nàng lên ngựa vỗ nhẹ lưng nàng trấn an "Không sao, có ta rồi", Mộc Vân vui đầu vào ngực Phong Nguyệt Phủ Hàn khóc thật lớn đến khi mệt mỏi thiếp đi lúc nào không hay

Mọi người chưa đi được lâu xuất hiện một bóng trắng, lão đầu tóc bạc nhìn Kiều Hữu Lan và Nam tử đó chau mày vỗ vỗ cái trán "Tiểu oa nhi này ra tay cũng thật ác độc đi. Nhân tài của sư huynh... haiz mặc kệ đi tìm tiểu Mộc Vân vậy".

Lão đầu nhìn theo hướng mọi người vừa rời đi phi thân đi mất để lại một đôi nam nữ nằm giữa rừng...

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1. Chương 81. Tín Vật Uyên Ương

"Ừm..."

Cơ đau nhứt toàn thân truyền đến khiến Lam Khanh Khanh tỉnh giấc, nàng khó khăn mở mắt nghiên đầu nhìn người ngồi bên kia.

Hàm Mộc Vân thấy nàng tỉnh liền bưng chén thuốc còn đang nghi ngút khói đi đến "Đã tỉnh? Vậy uống thuốc đi". Khanh Khanh chán ghét nhìn chén thuốc tỏ thái độ chống đối, "Tỷ không uống ta sẽ ép tỷ uống đấy, tỷ không phải thích ngược đãi bản thân chứ?"

Khanh Khanh hừ một tiếng lấy chén thuốc đen ngòm từ tay Mộc Vân một hơi uống sạch, Mộc Vân nhân lúc Khanh Khanh vừa uống xong nhét thứ gì đó vào miệng nàng. Khanh Khanh chau mày, "Là kẹo đường đó, ăn vào sẽ không còn vị đắng của thuốc nữa". Khanh Khanh hừ một tiếng "Ta không phải là con nít"

"Thật ra tỷ cũng không cần ra tay giết họ" nàng biết cho dù Khanh Khanh không ra tay thì Phong Nguyệt Phủ Hàn cũng không để họ sống sót nhưng hai cái sinh mạng trước mặt nàng cứ như vậy lụi tàn dần thật vẫn có chút khó chấp nhận, huống hồ nàng là một y giả. "Người nghĩ xem ta sẽ không ra tay?" Đúng vậy một khi đã phạm Khanh Khanh, Khanh Khanh sẽ không để người đó sống sót.

Mộc Vân ngồi bên mép giường chỉnh gối phía sau cho nàng ngồi dậy "Tỷ không thể không giết người sao? Ta biết từ nhỏ tỷ đã chịu ảnh hưởng

bởi môi trường xung quanh, ta biết trước là do tổ chức ép buộc nhưng bây giờ tỷ có thể...". Khanh Khanh nhìn Mộc Vân một chút thản nhiên cười giọng lạnh đi vài phần "Nếu ta không giết họ thì họ sẽ giết ta, nếu ta không ra tay tàn nhẫn thì ta đã sớm bị diêm vương gọi hồn"

Mộc Vân cắt mắt "Ta và tỷ không giống nhau", Mộc Vân luôn nghĩ cô là một người vô lo vô nghĩ, từ nhỏ đến lớn chẳng trải qua chuyện máu tanh nặng nề nhưng Khanh Khanh là lớn lên từ những cuộc chiến sống còn, kẻ mạnh mới có thể sống sót. Khanh Khanh giương khóe môi ngả người ra phía sau thở dài "Đúng vậy, ta và người không giống nhau", Khanh Khanh luôn nghĩ thế giới của Mộc Vân là một màu trắng thuần khiết, còn nàng chỉ là màu đen tà mị, từ nhỏ cuộc đời nàng đã là một mảnh đen tối

Mộc Vân ngẩn đầu nhìn Khanh Khanh mỉm cười, 'màu trắng và màu đen hợp lại sẽ thành màu xám?' vốn muốn nói ra nhưng lại nuốt xuống "Tỷ có người đến thăm?", Khanh Khanh không quan tâm nhắm mắt dưỡng thần "Vẫn luôn đứng ngoài cửa". Mộc Vân nghi hoặc nhìn ra cửa, xem ra Khanh Khanh không muốn giấu bản chất chân thật của mình nữa, cũng đúng họ thấy hết rồi mà.

Phong Nguyệt Phủ Hàn và Phong Nguyệt Vô Thần biết đã bị phát hiện liền đi vào "Đây là tiểu cung nữ quét tước của ta sao?". Khanh Khanh xem như không nghe Phong Nguyệt Phủ Hàn nói tiếp tục nhắm mắt, Mộc Vân nhìn hẩn bữu môi "Tỷ ấy từ khi nào là tiểu cung nữ của người?".

Khanh Khanh nghe Mộc Vân nói liền nhếch môi cười mở mắt "Ta không phải là tiểu cung nữ của hẩn nhưng hẩn đã là muội phu của ta rồi, nam nhân của người?". Mộc Vân đứng bật dậy mặt đỏ như quả cà chua chỉ vào nàng vừa tức vừa thẹn nói "Tỷ khốn kiếp vừa tỉnh ra đã chọc ghẹo ta". Khanh Khanh nhún nhún vai vẻ mặt nghiêm túc "Chẳng phải người ghi trên đèn lồng là nam nhân..." còn chưa nói hết Khanh Khanh đã bị Mộc Vân mạnh mẽ bịt chặt miệng "Tỷ nói bậy gì đó"

Phong Nguyệt Phủ Hàn vui vẻ cười "Vân Nhi cẩn thận, Tỷ tỷ của muội còn đang bị thương đó". Mộc Vân buông nàng ra mặt vẫn còn hồng hồng không dám nhìn Phong Nguyệt Phủ Hàn "Hừ còn chưa biết phải xưng là chị vợ hay em dâu đâu". Phong Nguyệt Vô Thần chau mày "Sao lại nhắm đến ta rồi?", Mộc Vân bĩu môi "Còn không biết có phải là người hay không đấy"

Lam Khanh Khanh thu lại nụ cười nhìn Phong Nguyệt Vô Thần "Người biết Phong Nguyệt Linh Nhi?" Chẳng lẽ hẳn vốn biết nàng giống cô công chúa kia mới để nàng vào cung? Hẳn không do dự lắc đầu "Không biết", lần này nàng lại đưa con mắt nghi hoặc đến Phong Nguyệt Phủ Hàn

Phong Nguyệt Phủ Hàn cười nhẹ "Linh Nhi là muội muội ruột cùng thân mẫu của ta, tam đệ đương nhiên sẽ chưa bao giờ gặp muội ấy". Cả Khanh Khanh và Mộc Vân đều tò mò, nếu Phong Nguyệt đã có một công chúa tên Linh Nhi vậy tại sao không có ai biết đến nàng ấy huống hồ Phong Nguyệt Vô Thần là ca ca cũng không biết vị muội muội này.

"Tam đệ về kinh thì Linh Nhi đã mất rồi", Lam Khanh Khanh đưa mắt nhìn Phong Nguyệt Vô Thần, người này càng ngày nàng càng cảm thấy hẳn thật khó hiểu, nói đúng hơn nàng chưa bao giờ nắm bắt được hẳn. Hàm Mộc Vân nhìn tình hình một chút bỗng kéo Phong Nguyệt Phủ Hàn đi "Để họ riêng một chút đi"

Nhìn nụ cười thần bí lúc rời đi của Mộc Vân nàng bỗng cảm thấy có dự cảm không lành, đột nhiên lại nhớ đến một chuyện "Là người đưa tay về?". Phong Nguyệt Vô Thần không rõ nàng có ý gì hờ hững trả lời "Đúng vậy", "Vậy... vậy ai thay y phục, bôi thuốc cho ta" dự cảm chẳng lành mãnh liệt

Phong Nguyệt Vô Thần nở nụ cười vô cùng quỷ dị "Ta bôi thuốc đương nhiên sẽ là ta thay y phục". Ôi mẹ ời thảo nào Hàm Mộc Vân cười

vô cùng tà mị kéo Phong Nguyệt Phủ Hàn đi "Sao không để Mộc Vân thay cho ta?", hấn nhúng nhúng vai "Cô ta bị thương"

Phong Nguyệt Vô Thần đi lại gần nâng cằm nàng lên "Thế nào?", Khanh Khanh lúng túng "Ta chỉ hỏi thế thôi, chẳng phải người nói ta không phải là nữ nhân sao? Còn sợ gì tên không phải nam nhân, mặt không đối sắc như người". Hấn chỉ cười trừ trước lời của nàng, hấn cúi đầu xuống vòng tay ra sau đeo lên cổ nàng thứ gì đó. Cảm giác lạnh lạnh trước ngực khiến nàng chau mày, nàng đưa mắt nhìn xuống vòng cổ hấn vừa đeo cho nàng

"Đây là ý gì?" Phong Nguyệt Vô Thần nhúng vai cười "Chẳng phải người là người của ta sao?". Lúc đầu Khanh Khanh có chút mơ hồ dần nghe ý cười trong lời nói của hấn liền hiểu ra "Người cứ nhiên xem ta là chó?", hấn lắc lắc đầu "Không có, là người tự nói ta không nói". Lam Khanh Khanh hừ một tiếng đẩy hấn ra lại vô tình đụng đến vết thương vừa bôi thuốc đau đến ứa nước mắt

Tên nam nhân nào đó lại chẳng có lương tâm ngồi một bên cười "Cẩn thận đừng thẹn quá mà liều làm đau bản thân", "Người cút cho ta!". Phong Nguyệt Vô Thần đứng dậy rời đi "Bạch Nhi vẫn còn trong cung ta sẽ bảo Liễu Mộng đến chăm sóc người", hấn đến cửa bỗng dừng lại quay người nhìn nàng cười "Không cho phép tháo vòng cổ ra, bất quá cứ nghĩ là tín vật, đừng theo hướng khác" nói rồi hấn quay người rời đi

Có sủng vật mới đeo vòng cổ!

Nàng hừ một tiếng thầm mắng tên nam nhân chết tiệt, Khanh Khanh đưa tay sờ sờ vòng cổ, tay nàng chạm vào mảnh ngọc lạnh băng trên cổ thoáng giật mình, hình như họa tiếu trên miếng ngọc rất giống uyên ương. Khanh Khanh buông tay nằm xuống nhớ đến mục đích ban đầu đến đây liền nghĩ đến Uyên Ương Phi Thúy, không phải tên tôn chủ này cuồng vật có hình uyên ương chứ?

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1. Chương 82. Chuyện Cũ

Nam tử ngồi bên bàn đá dưới tán cây lê gần đầu nhìn vầng trăng sáng còn chút dư âm của đêm trung thu, Phong Nguyệt Phủ Hàn cầm trong tay miếng ngọc bội màu lục khắc rõ hai chữ 'Phủ Hàn' gần ngơ

Ngọc bội khắc rồng màu lục chính là ngọc bội định thân phận của hoàng tộc, nam tử khắc rồng, nữ tử khắc phượng. Hoàng tộc vừa có trẻ mới sinh hoàng thượng liền sai người khắc ngọc bội, chỉ là trong hoàng tộc duy nhất có hai người không có ngọc bội

"Đến rồi?" Phong Nguyệt Phủ Hàn thu lại ánh mắt cô độc gần đầu nhìn Phong Nguyệt Vô Thần vừa đến. Phong Nguyệt Phủ Hàn đảo mắt nhìn ngọc bội trên tay Phong Nguyệt Phủ Hàn cười nhạt ngồi xuống, người không có ngọc bội định thân chính là hắn. "Huynh gọi đệ đến là có việc chăng?", Phong Nguyệt Phủ Hàn nhẹ cười lắc đầu "Có việc mới tìm đệ được sao?" Hắn gần đầu nhìn sâu vào đôi mắt nam tử đối diện "Vô Thần đệ chưa bao giờ bỏ đi sự đề phòng đối với ta"

Phong Nguyệt Vô Thần không tránh né ngược lại nhìn hắn môi bạc khẽ nhếch, vất bỏ vẻ phong lưu thường ngày "Còn huynh? Chẳng phải dù là ba năm trước hay hiện tại huynh vẫn luôn nghi ngờ thân phận của ta sao?". Phong Nguyệt Phủ Hàn cúi đầu nhìn chất lỏng trong ly trà phản chiếu ánh trăng "Ta chưa bao giờ nghi ngờ đệ không phải đệ đệ ta, chỉ là đệ về kinh quá đột ngột, sống bên ngoài nhiều năm như vậy chẳng lẽ chỉ là một phế vật?"

Phong Nguyệt Vô Thần nhẹ cười "Vậy thì sao? Huynh đã biết việc huynh muốn biết chưa?", "Việc Lam Khanh Khanh đã cho ta biết đệ không phải vô hại như từ trước đến nay, một người như nàng ấy chẳng lẽ chịu cúi đầu trước một tên vô lại?". Hắn thốt dài một hơi cất miếng ngọc bội đi "Ta cũng không muốn biết đệ lớn lên bên ngoài như thế nào, thân phận của đệ ta muốn đệ nói cho ta biết", Phong Nguyệt Vô Thần cười nhẹ ngấn đầu nhìn trăng "Ta không nên để Khanh Khanh vào cung"

"Dù sao cũng cảm ơn đệ" Phong Nguyệt Vô Thần nhướn mày "Có sao lại cảm ơn ta". Hắn rũ mắt như nhớ lại chuyện gì đó, phiến nhẹ ly trà trong tay "Đệ để Khanh Khanh vào cung không phải để bảo vệ ta sao? Nàng lại rất giống Linh Nhi, ta có cảm giác Linh Nhi vẫn ở cạnh ta cười nói vui vẻ, vô lo vô nghĩ". "Linh Nhi... tại sao lại mất?", Phong Nguyệt Phủ Hàn dừng một chút nhếch môi vẽ đau lòng "Muội ấy tự sát, tự sát ngay trong hôn lễ của mình"

.

.

.

.

Hoàng cung không một ai biết tin Hàm Mộc Vân cùng Lam Khanh Khanh bị bắt cóc, chỉ biết Lương đệ cùng tỳ nữ xuất cung chơi trung thu chẳng may nhiễm gió sinh bệnh liền ở nhờ Tam vương phủ dưỡng bệnh. Hôm nay Hoàng thượng đích thân đến đón Lương đệ về cung...

Bình Tước Cung

"Mấy hôm nay người ở đâu?"

Bạch Nhi gãi gãi đầu đi theo Khanh Khanh ra bàn đá dưới tán cây trong sân ngồi xuống, cô rót cho Khanh Khanh một ly trà "Hoắc Y đại nhân đưa ta đến Túy Yên Lâu". "Ừ" Khanh Khanh ừ một tiếng lại nói tiếp "Cũng tốt phòng thì hơn, ta không ở bên cạnh bảo hộ chỉ sợ lại có người thừa dịp gây khó dễ cho cô"

Bạch Nhi cười hì hì vỗ ngực "Khanh Khanh cô yên tâm ta có thể bảo vệ bản thân rồi, Thương Liên tỷ bảo kiếm pháp và độc thuật của ta có thể hạ được vài tên rồi", "Được người cứ tập luyện đến khi nào có thể đánh lại ta ta mới yên tâm". Bạch Nhi bĩu môi "Cô võ công cao cường như vậy ta làm sao đánh lại", dường như nhớ ra chuyện gì đó Bạch Nhi lấy trong người ra miếng ngọc bội màu lam đưa nàng "Đúng rồi cứu công tử bảo ta đưa lại ngọc bội này cho cô". Lúc bị đưa đi tới căn nhà hoang trong rừng nàng đã có tình ném lại ngọc bội này làm dấu mà

Khanh Khanh nhận lấy ngọc bội cất hỏi "Người gặp qua bao nhiêu người Dạ Nguyệt rồi?", Bạch Nhi lắc đầu "Không nhiều, nhưng mà Thương Liên tỷ đã nói cho ta rõ các công tử của Dạ Nguyệt rồi". Khanh Khanh gật đầu, xem ra Thương Liên cũng coi Bạch Nhi là người của Dạ Nguyệt rồi

"Khanh Khanh" Nàng chau mày nhìn người vừa tới "Tứ Vương gia người tới làm gì?". Phong Nguyệt Hoành Ân bĩu môi "Ta nghe nàng bị thương có lòng tốt đến thăm nàng lại đối xử với ta như vậy, thật đau lòng ah~" hắn đặt tay lên ngực vờ như đau tim tay còn lại nín nín gấu áo Bạch Nhi "Bạch Nhi ah~ chủ tử của người đúng thật vô tình"

Bạch Nhi kéo tay ra bĩu môi "Vương gia từ khi nào người lại mặt dày đến vậy?", Phong Nguyệt Hoành Ân lườm cô một cái "Bốn vương không thèm chấp người".

"Người biết Linh Nhi điện hạ không?" Nhận thấy vẻ mặt ngờ vực của Phong Nguyệt Hoành Ân nàng lại bồi thêm một câu "Là Phong Nguyệt Linh Nhi". Phong Nguyệt Hoành Ân bình tĩnh "Ah là vị muội muội đó

sao? Có nghe nói, khi nhỏ đã gặp qua vài lần rất hoạt bát đáng yêu. Nhưng mà lâu quá ta không còn nhớ dáng vẻ như thế nào nữa, chỉ là muội ấy đã mất rồi, sao nàng lại hỏi về muội ấy"

Lam Khanh Khanh ngẩn ra, tại sao ai cũng không biết Phong Nguyệt Linh Nhi? Nàng ấy là công chúa mà chẳng lẽ họ lại không biết dáng vẻ của nàng? "Chẳng phải nàng là muội muội người sao? Sao người lại bảo không biết dáng vẻ nàng?". "Hoàng hậu mất sớm, từ nhỏ muội ấy đã cùng Hoàng huynh sống bên ngoài, trừ phi có gia yến ta mới gặp muội ấy. Lớn lên muội ấy yếu đuối hay bệnh nên không gặp nữa, không biết tại sao ba năm trước lại tự sát"

Khanh Khanh chau mày "Tự sát?", Phong Nguyệt Hoàn Ân gật đầu "Đúng vậy, hơn nữa là tự sát ngày trong lễ đường của bản thân. Ba năm trước chiến loạn liên miên phụ hoàng chỉ hôn cho muội ấy hoà thân cùng hoàng thượng Ngụy Quốc_Ngụy Thiên sở. Không biết tại sao muội ấy lại cắt cổ tay trước lễ đường, đau khổ nhất là hoàng huynh chứng kiến cảnh bào muội chết trước mắt mình"

"Linh Nhi diện hạ cũng thật đáng thương, còn trẻ như thế" Bạch Nhi ai oán, Phong Nguyệt Hoàn Ân gật đầu "Muội ấy lúc đó chỉ mới hơn mười bốn tuổi, vẫn là một cô bé"

Khanh Khanh trợn mắt, 14 tuổi á? Vẫn còn là một cô bé đã bị ép gả rồi? Đúng là thời cổ đại chẳng coi trọng nữ nhân

"Ah, phải rồi năm đó tam ca cũng đúng lúc về kinh", Khanh Khanh chau mày "Tam vương gia cũng giống hoàng thượng sống bên ngoài từ nhỏ sao?". Phong Nguyệt Hoàn Ân lắc đầu "Không giống, ta nghe nói mẫu thân của tam ca là sát thủ hoàng gia thân cận bên cạnh phụ hoàng, bà ấy lúc mang thai tam ca đã rời khỏi hoàng cung, phụ hoàng cứ nghĩ bà ấy đã chết. Tam ca lưu lạc nhân gian hơn hai mươi năm lúc trở về lại lúc loạn lạc, thật đáng thương"

Sát thủ? Mẫu thân của Phong Nguyệt Vô Thần là sát thủ? Vậy không ai nghi ngờ thân phận hắn sao? Cũng không nghĩ xem mẫu thân là một sát thủ hoàng gia chẳng nhẽ con của bà ấy lại vô dụng đến thế?

"Mẫu thân tam vương gia tên gì?"

Phong Nguyệt Hoành Ân nghĩ nghĩ "Để ta nhớ xem, hình như đã gặp qua bà ấy một lần ở trong cung, tên là gì ấy nhỉ?" Hắn vận não nhớ lại những nữ nhân bên cạnh phụ hoàng năm ấy

"Ah nhớ rồi bà ấy tên là Phi Yến Nguyệt Tâm"

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1. Chương 83

Ánh trăng tịch mịch phát họa lên dung nhan khuynh quốc khuynh thành của nữ tử, nàng một thân tử y đứng bên cửa sổ trong lãnh cung hoang tàn. Ánh đèn được cung nữ thắp lên căn phòng bỗng chốc bừng sáng khiến Hàn Khiết Tử có chút không thích ứng được, bởi vốn dĩ nàng luôn không thắp đèn

"Hoàng Thượng, lâu rồi không gặp, thật hiếm có khi người đến đây tìm ta... à là chưa bao giờ" nàng giễu cợt giễu cợt chính bản thân mình

Phong Nguyệt Phủ Hàn hờ hững nhìn nàng, phải nói hẳn hoàn toàn chán ghét nữ tử trước mặt, trước đây cho dù có yêu thương nàng đến mấy giờ chỉ còn nổi căm hận "Kiều Hữu Lan chết rồi". Hàn Khiết Tử chẳng kinh ngạc, nàng vẫn một mực nhìn ra ngoài xoay lưng về phía hắn, vì đơn giản nàng không muốn thấy sự căm phẫn cùng chán ghét mà hắn dành cho nàng

Phong Nguyệt Phủ Hàn nhếch môi cười "Người đúng thật rất vô tình, nàng ta dù gì cũng là tỷ muội tốt của ngươi" hắn ngân dài một tiếng âm thanh lạnh nhạt "Cũng đúng người vốn không có trái tim". Bàn tay đặt trên bệ cửa sổ nắm chặt, Hàn Khiết Tử thê lương cười "Chàng nghĩ thế nào về ta cũng được... nhưng mà Linh Nhi"

"ngươi xứng nhắc tên muội ấy sao?" Khuôn ngực Phong Nguyệt Phủ Hàn phập phồng chứng tỏ hắn rất tức giận, Hàn Khiết Tử cười khổ xoay

người đối diện với hắn "Hàn, ta xin lỗi, nếu như năm đó ta không làm như vậy chàng... chàng có yêu ta không?". "Ta luôn xem người là muội muội mà yêu thương, nếu như có chữ nếu ta mong người tránh xa Linh Nhi ra"

Hắn lạnh nhạt phun ra từng câu từng chữ, cũng không nhìn người con gái kia một cái quay người rời đi. Hàn Khiết Tử nhìn bóng dáng nam tử rời đi trên má rơi hàng lệ, chỉ một lần sai phạm nàng đã đáng mất tất cả những gì vốn có rồi.

.
. .

Ngự Thư Phòng

"Gọi ta đến là có chuyện gì đây?" Lam Khanh Khanh chau mày khó chịu bước vào ngự thư phòng, tối thế này còn phá giấc mộng của nàng. Phát giác trong phòng yên tĩnh lạ thường nàng thu hồi vẻ lười biếng nhìn nữ tử đang quỳ dưới sàn lạnh, chẳng phải là Trang tần sao?

"Trẫm sẽ để Vân Nhi và Khanh Khanh định đoạt" Phong Nguyệt Phủ Hàn dáng vẻ mệt mỏi thở dài, cũng đúng phi tần hăn lần lượt mất đi hoặc phạm phải tội ắt hăn hăn cũng phần nào 'đau lòng' ah. Hàm Mộc Vân nhìn Phương Thanh môi mấp máy muốn nói gì lại thôi, cho dù nàng lương thiện đến mất cũng sẽ không tha thứ cho kẻ hại mình

"Ta không có ý kiến" Khanh Khanh lười biếng ngồi bên cạnh Phong Nguyệt Vô Thần, nàng bĩu môi lâu bầu "Có chuyện nhỏ như thế cũng gọi ta". Phương Thanh nhìn Khanh Khanh một hồi lại thu ánh mắt như muốn nói gì đó, Khanh Khanh ngẩn đầu "Cô có chuyện gì muốn nói?".

"Ta..." Phương Thanh âm ừ rồi lại nhìn Phong Nguyệt Phủ Hàn "Hoàng thượng, người có thể... ân điểm một lần cho thiếp nói chuyện riêng với Khanh Khanh không?"

Đương nhiên sẽ không được, hai người Mộc Vân và Phủ Hàn vừa định lên tiếng đã bị Khanh Khanh một lời nói trước "Xin phép hăn làm gì". Nàng đứng dậy đi ra ngoài, "Tỷ... cẩn thận một chút"

Ra khỏi ngự thư phòng Khanh Khanh đi đến một góc cây lớn cánh đó không xa "Nói đi", nàng tựa người vào thân cây

"Lam Khanh Khanh, ta nghĩ cô không phải nhân vật đơn giản, ít nhất không phải một cái cung nữ" nàng nhướn mày im lặng đợi cô nói tiếp. "Chủ tử của ta muốn gặp cô, ngày mai ở Thành Đông, nơi ở của Tử Dạ", "Tại sao ta phải đi?"

Phương Thanh thoáng khó xử "Hăn biết thân phận của cô", "Nói nghe thử xem". Phương Thanh nhìn cô một lúc mới mở miệng "Người Mông Cổ khi trước là hăn đưa vào cung, từng nghe nói qua cô... là người Mông Cổ"

Lam Khanh Khanh nhúu mày thoáng trầm mặt, tên nam nhân này rốt cuộc là thần thánh phương nào? Có thể điều tra được thân phận của nàng quả không tầm thường. "Người biết ta là ai?" Phương Thanh lắc đầu "Không biết hăn chỉ nói nhu thế thôi, ta cũng chỉ là một quân cờ vô dụng thế nào lại cho ta biết nhiều chuyện như vậy"

"Người thật sự thích Phong Nguyệt Phủ Hàn? Cùng nhiều nữ nhân tranh giành trái tim của một nam nhân đáng sao?" Bất giác nàng nhớ đến một người nào đó khẽ nhúu mày. "Yêu thì sao? Chàng cũng chưa từng để ý đến ta" trong mắt Phương Thanh tràn ngập sự bi thương thốn khổ.

"Thì ra trước nay đều giả vờ" Khanh Khanh nhếch môi, Phương Thanh này giả vờ rất tốt vốn là một nữ tử ôn nhu lại giả thành một thiếu phụ chua ngoa đánh đá, nếu nàng ta ở hiện đại có nên làn diễn viên không?

"Cô nói gì ta không hiểu", "Chính là cái lần ta và người mẫu thuần ở Lan uyển". Phương Thanh nhớ ra liền nhẹ cười "Trong cung sống với bản chất thực thực sự rất khó, huống chi ta là nội gián càng phải giả vờ. Từng nghe qua thủ đoạn cô đối phó Hy phi chỉ là muốn thỉnh giáo thử"

"Hôm đó ta khiến người mất hết công sức bấy lâu, người không hận ta?" Phương Thanh ngần đầu, đôi mắt trong veo không chút tạp niệm "Ta còn phải cảm ơn cô, lúc đó ta mới nhận ra hoàng thượng chẳng hề xem trọng ta dù chỉ một chút. Vậy tốt hết nên cắt đứt đi mới khỏi đau khổ"

Lam Khanh Khanh và Phương Thanh trở lại Ngự Thư phòng chỉ thấy Phong Nguyệt Phủ Hàn cùng Hàm Mộc Vân, nàng bất giác đưa mắt tìm kiếm bóng nam tử vừa ở đây. Mộc Vân thấy nàng tìm hần liền mở miệng "Phong Nguyệt Vô Thần nói có chuyện đi trước rồi"

Khanh Khanh gật đầu vờ như không mấy quan tâm, "Hoàng thượng, người định xử phạt Trang Tần thế nào đây?" Người cũng đã quay lại nên tính chuyện thưởng phạt rồi. Phong Nguyệt Phủ Hàn lắc đầu từ chối cho ý kiến "Ta đã nói do nàng và Khanh Khanh quyết định"

"Hần phải có lễ hoàng gia chứ?" Khanh Khanh đột nhiên hỏi khiến Phong Nguyệt Phủ Hàn có chút bất ngờ "Có, ở ngoại thành". "Vậy tốt, để Trang tần đến hoàng lăng chăm coi đi" nàng dừng một chút lại nói "Lấy danh nghĩa phi tử đi trông coi hoàng lăng hần không vấn đề"

Phương Thanh cũng bất ngờ trước lời nói của nàng, nàng ấy vậy lại tha cho nàng một mạng còn cố ý bảo hoàng thượng không cần phế bỏ cô. Trước ánh mắt kinh ngạc của bọn họ Khanh Khanh ho khan một tiếng "Ta chỉ không muốn chuyện ồn ào, trong cung không có chuyện gì sao tự dừng lại biến mất hai phi tử"

"Tỷ là Lam Khanh Khanh sao?" Hàm Mộc Vân vẫn chưa hết kinh ngạc chỉ vào nàng "Theo ta biết thì tỷ chưa bao giờ tha cho người nào đụng

đến tử nha, không chết cũng tàn phế...". Khanh Khanh quăng cho cô một ánh mắt khinh thường "Người đang nói ta sao? Ta có ác đến thế?"

Mộc Vân gật đầu "Tử không ác mà chính là rất tàn độc" Khanh Khanh lườm cô một cái

Phong Nguyệt Phủ Hàn gọi thị vệ vào áp giải Phương Thanh đi, trong phòng còn duy nhất ba người. Mộc Vân áp lại Khanh Khanh cười cười "Tử ah, hẳn cũng biết thân phận tử rồi, tử không định làm cung nữ mãi chứ".

"Thì sao?" Mộc Vân cười hì hì "Hay tử đến chỗ ta ở đi ha", còn chưa để Khanh Khanh cự tuyệt thì tên mỗ hoàng đến nào đó phản đối "Không được, chẳng phải nàng đang ở cung của ta sao?"

"Đúng vậy nha, vậy nên ngày mai ta sẽ chuyển về Túy Linh cung"

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1. Chương 84. Thượng Quan Tề

Mặt mỗ hoàng nào đó u ám "Ta thiết nghĩ trước đây nàng chuyển đến chỗ ta cũng vì Lam Khanh Khanh đi"

Mộc Vân cười hì hì "Người thông minh hơn rồi đó", cô bỏ mặt tên nam nhân nào đó mặt còn đen hơn cả đất nồi kéo Khanh Khanh đi

"Tỷ đến ở cùng ta có được không? Không phải thân phận cung nữ là khách" Khanh Khanh lắc đầu "Khách thì không ở được lâu". "Ta mặc kệ ta không muốn tỷ làm cung nữ nữa đâu, cho dù tỷ có muốn làm thì Phong Nguyệt Phủ Hàn cũng không cho. Tỷ và Bạch Nhi chuyển qua Túy Linh cung với ta đi ha"

Lam Khanh Khanh im lặng, Mộc Vân chớp chớp mắt nhìn nàng lại thôi. Hai người như vậy cứ tách ra mỗi người về nơi của mình.... ngủ

.

.

.

Lạc Huyền các - Thành Đông

"Cô nương, người đến tìm ai?"

Lam Khanh Khanh đứng trước sảnh lớn nhìn xung quanh một hồi "Ta đến gặp Tử Dạ", cô gái kia có chút khó xử nhìn nàng, phải biết Tử Dạ là đệ nhất mỹ nhân trong kinh thành muốn gặp nàng không dễ

"Cô nương xin thứ lỗi, Tử Dạ cô nương không phải ai muốn gặp liền có thể gặp", Khanh Khanh cũng không làm khó tiểu cô nương đó tìm đại một bà trống ngồi xuống "Người đi nói có một Lam Khanh Khanh đến tìm, ta đợi ở đây"

Vị cô nương đó gật đầu rồi đi lên lầu, chưa đầy một khắc cô nương đó đã quay trở lại trên mặt có chút vui mừng "Tử Dạ cô nương bảo sẽ gặp người, xin cô nương đi theo ta"

Nàng đi theo cô gái đó lên một gian phòng trên lầu hai, cô gái đứng trước cửa gõ vài cái liền quay qua nàng cúi đầu hướng nàng nói "Mời cô nương vào" rồi rời đi.

Lam Khanh Khanh đẩy cửa vào bên trong, nàng nhìn thân ảnh kiều mị của nữ tử cách một cái màn che khẽ chau mày, phía sau Tử Dạ hình như còn một nam tử. Tử Dạ vén màn che bằng lụa lên ý bảo nàng đi vào, nàng ta nhìn nam nhân phía sau một cái liền sang phòng bên cạnh

Khanh Khanh nhìn nam tử lạ mặt kia nhíu nhíu mày "Người tìm ta?" Cho dù trí nhớ nàng có kém cũng chắc chắn rằng nàng chưa từng gặp qua người này. Nam tử thoát nhìn khoảng 30 tuổi nhìn nàng, môi mỏng nhếch lên thành nụ cười "Đúng, ta tìm người, Thiên An Quận Chúa".

Nàng quả thật có chút bất ngờ, rốt cuộc hần là ai? Tại sao lại biết thân phận của nàng? Nàng ngồi xuống đối diện hần bình thản hỏi "Phải chăng người nhằm lẫn gì? Thiên An Quận Chúa là nói ta sao?" . "Ta đang thắt mắt người đường đường là quận chúa Mông Cổ hà cớ gì lại đến Phong Nguyệt là cung nữ?" Hần đứng dậy chống tay lên bàn hơi ngả người về phía nàng

Khanh Khanh ghét bỏ đẩy hẳn ra "Ta không quen người", "Nhưng ta quen người là được" không những quen mà quá quen đi, đến mức có hận ý xen lẫn cảm kích. "Người là ai?" Hẳn cười cười, đương lúc tưởng hẳn sẽ bỏ qua vấn đề của nàng thì giọng hẳn lại vang lên "Thượng Quan Tề, tên ta"

Thượng Quan Tề? Có chú quen tai. "Người gọi ta đến chỉ để nói những chuyện này?" Hẳn nhúng nhúng vai "Không hẳn, một gặp người thử một lần, chuyện quan trọng..." hẳn mỉm cười ghé sát vào tai nàng "Cuộc chơi vừa mới bắt đầu thôi, cẩn thận"

Khanh Khanh chau mày nhìn Thượng Quan Tề rời đi, nàng đặt tội người này bao giờ? Nàng vừa định đi ra lại bắt gặp Tử Dạ

Nàng ta nhìn Khanh Khanh mỉm cười "Thì ra người là Thiên An Quận chúa, thảo nào, cũng thật có bản lĩnh đáng tiếc lại ở phe kẻ địch", Tử Dạ vỗ vỗ vai nàng đi vào trong "Ta lại không phân biệt địch hay bạn, ta chỉ xem trọng người có bản lĩnh. Rảnh rồi lại đến Lạc Huyền các, ta sẵn sàng tiếp đón"

Khanh Khanh rời khỏi Lạc Huyền Các một mình đi trên con phố tấp nập, lời đó của hẳn hẳn là nói nàng, có lẽ những chuyện xảy ra gần đây là nhằm đến nàng? Không phải nói đúng hơn hẳn nhằm đến nàng và Gia Lễ Thượng Phong. Nếu hẳn biết thân phận nàng thì hẳn sẽ biết quan hệ của nàng và Triệu Khánh Lâm, chính vì vậy mũi tên độc đó mới nhắm tới hướng Triệu Khánh Lâm và Phong Nguyệt Vô Thần. Thượng Quan Tề làm như vậy hẳn là để khẳng định nàng có quan hệ với hai người họ hay không

Vận động đại não hết mức vẫn không thể nhớ ra lúc nào nàng đã sơ xuất để lộ thân phận, khắp trung nguyên này chỉ duy nhất Bạch Nhi biết thân phận thật của nàng. Có lẽ Thượng Quan Tề vẫn chưa biết được nàng là người của Dạ Nguyệt, vậy chỉ còn một khả năng...

Hẳn là người Mông Cổ

"Suy nghĩ gì mà thất thần thế?"

"Ah.." Khanh Khanh ngẩn đầu nhìn nam tử chắn trước mặt "Người sao lại ở đây?". "Ngược lại người đang bị thương không ở trong cung dưỡng thương chạy ra ngoài làm gì?"

Khanh Khanh cười cười "Ta nghĩ không phải là tình cờ, cố ý đi theo ta sao?". Phong Nguyệt Vô Thần hừ một tiếng vừa định đi lại bị nàng kéo lại "Ta đói", "Thì sao?". Nàng bĩu môi ai oán "Ta dù gì cũng là thuộc hạ của người, người không thể nào đối xử với ta như vậy"

Nàng bày vẽ bị người bắt nạt chớp mắt nhìn hẩn, Phong Nguyệt Vô Thần lắc đầu gõ nàng một cái "Người khác nhìn vào còn tưởng bốn vương ức hiếp người". Dù miệng nói vậy nhưng Phong Nguyệt Vô Thần cũng dẫn nàng đến Diệp Hương Các chém một bữa no nê

Khanh Khanh thỏa mãn nhìn đĩa bánh hoa quế trắng miệng kia sức nhớ đến một chuyện "Người có biết Thượng Quan Tề không?", Phong Nguyệt chau mày "Hẩn là thượng thư trong triều, có chuyện?". Nàng kinh ngạc "Thượng Thư? Thảo nào nghe tên thật quen tai" có lẽ ở thư phòng đã từng nghe hoàng thượng nói qua

"Thế nào?" Khanh Khanh lắc lắc đầu, có lẽ giấu thì tốt hơn, nhờ may hẩn điều tra một hồi lại như nàng đoán Thượng Quan Tề là người Mông Cổ lại tra ra thân phận nàng. "Không có gì, chỉ là nghe một người nhắc đến cảm thấy tò mò"

Phong Nguyệt Vô Thần cũng không nói gì thêm chỉ im lặng uống trà, trong lòng thở ra một hơi nhẹ nhõm nhưng Khanh Khanh quên mất Phong Nguyệt Vô Thần lại là người thế nào, há lại bỏ qua

"Chúng ta về cung đi"

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1. Chương 85. Mặt Dày Chiếm Tiện Nghi

Huyết Ưu Cung

"Tôn chủ, người tự xưng lại bảo thuộc hạ điều tra Thượng Quan Tề làm gì?"

Vô Ưu ngồi trên nhuyễn tháp lười biếng cầm quyển sách "Thế nào?", Hắc Minh ai oán nhìn vị chủ tử nào đó "Hắn lai lịch trong sạch không tham ô cũng không hối lộ, đã làm chức Thượng thư hơn bốn năm, hắn là con nuôi của Thượng Quan Tự, hình như lúc hắn được nhận nuôi là năm 15 tuổi"

Vô Ưu gật đầu lại không nói gì thêm, Hắc Minh ở một bên cứ đứng ngồi không yên, có chuyện muốn nói lại không dám mở lời.

"Có chuyện gì?"

Hắc Minh gãi gãi đầu "Cái đó, thuộc hạ phải đi Nam Cương truyền tin về... Liễu đường chủ... xuất hiện rồi"

Ngón tay đặt trên trang sách khẽ run một chút nhanh chóng trở lại như cũ, xem như chưa nghe thấy gì tiếp tục đọc sách. Hắc Minh nhìn chủ tử như vậy có chút sốt ruột "Tôn chủ, người không có phân phó gì sao?", hắn lắc đầu "Tạm thời không có"

Cái gì mà tạm thời không có? Chẳng phải trước đây Tôn chủ luôn gấp rút phái người đi tìm sao "Tôn chủ, người chẳng lẽ đổi ý rồi? Chẳng phải trước đây người luôn muốn tìm thấy Liễu đường chủ sao?". "Hắc Minh!" Vô Ưu buông quyển sách xuống đứng dậy đi ra ngoài "Phái người bảo vệ nàng chưa có lệnh thì đừng xuất đầu lộ diện

Liễu An Nhiên! Ba năm rồi cái tên này lại bỗng được nhắc đến, Phong Nguyệt Vô Thần chẳng rõ cảm xúc trong lòng, không hẳn vui mừng cũng chẳng chán ghét, bình thản đến lại thường. Phong Nguyệt Vô Thần mang tâm trạng không được tốt cho lắm đến Viên Linh Các uống rượu

Nguyệt Vi ban đầu còn không hiểu tại sao hẳn lại uống nhiều như thế nhưng lúc Hắc Minh đến tìm nàng mới rõ, thì ra Liễu An Nhiên đã xuất hiện

Trong Huyết Ưu cung ai mà không biết đến Liễu An Nhiên chứ, nàng từng là đường chủ cũng lại người thân cận nhất của Phong Nguyệt Vô Thần. Bên ngoài nàng là thuộc hạ nhưng Phong Nguyệt Vô Thần chưa bao giờ xem nàng là bề dưới

Nghe đồn rằng lúc còn sống bên ngoài Phong Nguyệt Vô Thần được Liễu An Nhiên cứu một mạng, hẳn liền đem nàng về Huyết Ưu cung. Ai cũng nghĩ nàng ta sẽ là phu nhân tương lai nhưng ba năm trước ngay lúc loạn lạc, Vô Thần về kinh nàng ta lại không rõ tung tích

Nguyệt Vi nhìn Phong Nguyệt Vô Thần uống đã nhiều nhưng tinh thần vẫn tỉnh táo khẽ thở dài, nàng chưa từng gặp qua Liễu An Nhiên nhưng cũng đã từng ghen tỵ với nàng ta, những năm trước sớm tối bên cạnh nhau chỉ sợ củi khô lâu ngày cũng bén. Nàng thừa nhận nàng có tâm tư vượt qua giới hạn của một thủ hạ nhưng mà nàng sẽ không hồ đồ như những người khác, cố chấp đoạt thứ không thuộc về mình

"ah, Tôn chủ người đi đâu?" Nguyệt Vi đương lúc còn nghĩ ngợi đã thấy Phong Nguyệt Vô Thần đứng dậy, hán không trả lời nàng cứ thứ mà đi ra ngoài, dường như chẳng nghe thấy. Nàng bỗng chợt nhớ đến một người liền chạy ra cửa nói vọng đến "Khanh Khanh đã chuyển đến Túy Linh cung của Hàm nương nương rồi"

.

.

.

Túy Linh Cung

Phong Nguyệt Vô Thần đẩy nhẹ cửa vào liền trông thấy Lam Khanh Khanh một thân trung y màu trắng, tóc chẳng có trâm cài tùy tiện buông xõa đang đứng bên thư án loay hoay xem gì đó. Khanh Khanh dường như cảm nhận được có người bước vào liền ngẩn đầu

Nàng nhú mày "Người đến đây làm gì?" Nàng nhớ hình như chưa từng nói với hán nàng đã chuyển đến đây nha. Phong Nguyệt Vô Thần lại gần nhìn mấy quyển sách trên bàn liền nhú mày "Điều tra Thượng Quan Tề? Hán lai lịch rất trong sạch, người có chuyện gì?". Khanh Khanh gấp lại mấy cuốn sách tùy tiện ném lên bàn "Ta đương nhiên biết hán trong sạch, chỉ là trong sạch quá mức" một Hộ Bộ Thượng Thư theo lí lịch như ghi chép có thể ngầm thực hiện bao nhiêu kế hoạch vậy sao

"Người uống rượu sao?" Lam Khanh Khanh kịt kịt mũi ngửi thấy mùi rượu nồng nặc liền lui hai bước, nàng chẳng thân thiết mấy với mùi rượu cũng ghét luôn dáng vẻ say sấn của họ. Phong Nguyệt Vô Thần nghiêng đầu đôi mắt hơi mơ màng như người say rượu nhẹ cười "Chỉ là uống một chút", "Không phải người say rồi đấy chứ?" Một nam nhân say rượu sẽ làm ra chuyện gì?

Nàng lắc lắc cái đầu nhỏ chỉ ra cửa "Người say rồi cú về phủ cho ta, ta không thích trong phòng có mùi rượu", Phong Nguyệt Vô Thần nhúng vai lùi mấy bước nhưng không phải rời đi mà trực tiếp nằm lên giường của nàng. Nàng cứng họng nhìn tên nam nhân nào đó coi phòng nàng như phòng mình giường nàng như giường hắn "Ờ đây là giường của ta"

Hắn ngóc đầu dậy mơ mơ hồ hồ "Ta muốn ngủ ở đây" Phong Nguyệt Vô Thần bày ra dáng vẻ có đánh chết cũng không đi chiếm đóng giường của nàng. Nhìn hắn bây giờ không khác gì một kẻ uống say đến ngốc, cũng không giống như dáng vẻ say sấn như mấy gã ở hiện đại nàng gặp qua. Trông thật phần đáng yêu như tiểu hài tử đang làm nũng

Lam Khanh Khanh vỗ trán thầm than, tên này bình thường vốn mặt dày say rồi sao lại càng mặt dày hơn thế nhỉ. Nàng đưa tay lay lay hắn "Người không phải say đến quên trời quên đất rồi chứ? Tỉnh dậy cho ta về phủ của người đi". "Không thích" Phong Nguyệt Vô Thần cười nhẹ bất ngờ cầm lấy ta nàng kéo một cái, nàng không chút phòng bị liền ngã xuống giường, trực tiếp đè lên người hắn

"Người..." Khanh Khanh có chút kinh ngạc, nàng lúng túng chống tay lên ngực hắn nới ra khoảng cách, chột vật ngồi dậy. Phong Nguyệt Vô Thần nào để nàng được như ý muốn, hắn vòng tay qua eo nàng kéo lại, cả tay lẫn chân như con bạch tuộc quấn lấy nàng. Khanh Khanh trợn mắt nhìn hắn, nam nhân nào đó vẫn bỏ mặt đôi mắt đầy kinh ngạc kia nhắm mắt ngủ.

Phong Nguyệt Vô Thần hơi nghiêng người nới lỏng tay một chút chỉnh cho nàng nằm thoải mái, hắn vùi mặt vào cổ nàng tựa như con mèo đang làm nũng. Lam Khanh Khanh hừ một tiếng đẩy đẩy đầu hắn ra nhưng mỗi lần đẩy ra hắn lại lắc lắc cái đầu gối lên vai nàng.

Nhìn nhìn khuôn mặt có chút đỏ ửng nàng thở dài, thôi vậy dù gì hắn cũng đang say chẳng biết bản thân đang làm gì nữa là, chỉ có điều hắn uống say... thật đáng yêu

Khanh Khanh hơi nhích nhích người ra một chút lại nhìn người nào đó biến thành gấu bông cứ ôm khư khư nàng bỗng phì cười, nam nhân này cũng có lúc đáng yêu vô hại như vậy. Phải chăng mỹ nam say rượu đều đáng vẻ này?

Đợi lúc người con gái bên cạnh hơi thở đều đặn Phong Nguyệt Vô Thần mới từ vai nàng ngẩng lên, đôi mắt tràn đầy ý cười, chắc nàng chưa nghe qua hắc ngàn chén không say nhỉ, cô gái này cũng thật dễ bị lừa. Hắc nhích lại gần một chút ôm nàng vào ngực từ từ nhắm mắt lại ngủ

Trong mộng nàng cảm nhận được xung quanh ấm áp, mũi người được thoang thoang mùi rượu lẫn mùi đặt trưng quen thuộc của hắc, nàng hừ một tiếng hơi nhích nhích người tìm nơi thoải mái. Một hơi liền ngủ đến sáng

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1. Chương 86

Có lẽ do thói quen ngày trước luôn thức dậy sớm đến ngự thư phòng quét tước, Khanh Khanh tỉnh dậy hơi cự người cảm giác có gì đó không đúng lắm. Nàng chợt nhớ hôm qua hình như còn một người đang ngủ trên giường nàng

Khanh Khanh mở mắt, từ trong ngực Phong Nguyệt Vô Thần nàng ngẩng cái đầu nhỏ lên nhìn khuôn mặt tuấn mỹ đang nhìn nàng "Tỉnh?". "Ah.." nàng giật mình ngồi bật dậy trợn mắt nhìn hăn "Sao người còn ở đây?", Phong Nguyệt Vô Thần vén loạn tóc ra sau chậm rãi ngồi dậy "Ta vừa tỉnh dậy... thật đau đầu nha" hăn xoa xoa thái dương chớp chớp mắt nhìn nàng.

Khanh Khanh hít mắt thành một đường nguy hiểm "Người lại muốn gì?", "Ta đói" mỗi nam tử nào đó nghiên nghiên cái đầu dụi dụi đôi mắt, cái này có tính là sắc dụ không ah? "Về phủ người mà ăn" Nàng cau mày muốn xuống giường lại nghe sột soạc, một lực đạo mạnh mẽ kéo nàng về phía sau

Đương lúc còn kinh ngạc nàng đã yên vị ngồi trên đùi hăn, cánh tay vòng qua eo ôm chặt nàng. Phong Nguyệt Vô Thần nhẹ cười giọng nói tràn đầy ý cười vang lên bên tai "Ta muốn ăn nàng"

Bốp

Khoa học đã chứng minh chưa? Hành động còn nhanh hơn cả suy nghĩ, và Lam Khanh Khanh đã chứng minh điều đó bởi dấu năm ngón tay

yên vị bên má trái Phong Nguyệt Vô Thần. Hắn cũng bất ngờ bởi hành động của nàng, vốn chỉ muốn đùa một chút nàng đã hung hãn 'để lại dấu ấn' trên mặt hắn

Hắn buông nàng ra sờ sờ bên má đỏ ửng một mảnh "Nha ta chỉ đùa một chút mà nàng đã hung dữ vậy rồi", Phong Nguyệt Vô Thần nâng cằm nàng lên, ý cười nồng đượm "Có phải ta cũng nên để lại thứ gì trên mặt nàng không?"

Không phải hắn định đánh người chứ? Ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu Khanh Khanh chính là hắn sẽ trả thù lại một cái tát kia, nói thật nàng cũng không thể tin được nàng sẽ đánh hắn nha

"Ta..." lời còn chưa nói môi nàng đã bị hắn chặn lại, lần này không giống như lần trước chuồn chuồn lướt nước mà là mạnh mẽ chiếm đoạt. Khanh Khanh bị hắn hôn đến hít thở khó khăn, nàng trợn mắt nhìn mỗi nam tử đang gặm nhắm môi mình. Phong Nguyệt Vô Thần cười nhẹ cố ý ở bên môi nàng cắn nhẹ. Mùi vị máu tươi tràn khắp khoang miệng khiến nàng giật mình, Khanh Khanh đẩy hắn ra lùi người ra mép giường

Phong Nguyệt Vô Thần hài lòng nhìn đôi môi bị hắn hôn đến sưng đỏ, nha đầu này cũng thật tình, dường như chưa trải qua phong hoa tuyết nguyệt "Người lần sau đừng có mở to mắt ra như thế". Hắn xoa xoa đầu nàng leo xuống giường rời đi

Lam Khanh Khanh ngơ ngác nhìn hắn một hồi, nàng đưa tay sờ sờ môi bị sưng đỏ. Chốc lát nhiệt độ xung quanh bỗng hạ như mất phanh, chẳng biết từ đâu vang lên tiếng hét của nữ nhân rung chuyển cả Túy Linh cung

"Phong Nguyệt Vô Thần"

.

.
. .

Trúc Yên cung

"Chiêu Nghi gọi ta có việc gì sao?" Lam Khanh Khanh không khách khí ngồi xuống bàn đá trong đình, màn che bằng lụa theo gió bay nhẹ ẩn hiện thân hình nữ tử xinh đẹp. Lương Chiêu Nghi nhẹ cười phiến phiến ly trà trong tay "Bổn cung nghe nói người mấy hôm trước bị thương nặng, chỉ muốn xem một chút"

Ánh nhìn lướt qua đôi môi có chút sưng đỏ của Khanh Khanh rồi nhanh chóng thu lại, Lương Chiêu Nghi hơi cúi người môi kéo ra một nụ cười tựa như vui cũng tựa như buồn. Lam Khanh Khanh lúng túng cuối đầu thầm mắng tên vương gia thối tha nào đó "Người có việc gì? Ta không thích vòng vo"

Lương Chiêu Nghi thả nhẹ ly trà xuống "Bổn cung muốn người giúp nhưng có lẽ người sớm đã theo phe địch rồi", "Phe địch? Ta chẳng ở bên phe nào cả". Lam Khanh Khanh nghĩ đến hắc y nhân nguy hiểm lần trước liền không nhịn được hỏi "Chẳng lẽ người cam chịu như vậy? Buông bỏ thứ mình có để giành thứ không thuộc về mình?"

Lương Chiêu Nghi có chút giật mình nhưng lại nhanh chóng thu hồi vẻ bình thản như nước, nàng ta cười nhẹ trong mắt nhuốm một mảnh ưu thương "Vốn ta chẳng có thứ gì cả, kể cả trái tim chàng".

"Không có được thì đoạt lấy, nhưng nếu hắn chỉ coi người là một quân cờ thì hắn không đáng để người nhớ mong"

Cả Khanh Khanh và Lương Chiêu Nghi đều biết người nàng ta nhắc là ai, không phải là nam nhân đang ngồi trên ngai vàng kia mà là một người khác. Lam Khanh Khanh lắc đầu, Phong Nguyệt Phủ Hàn ah, người ăn ở thế nào mà trong hậu cung không lấy một người thật lòng với người thế này

Lương Chiêu Nghi ngấn đầu lên nhìn nàng, cười "VẬY bốn cung nên làm sao cho đúng đây?". Lam Khanh Khanh lắc đầu đứng dậy đưa ngón trỏ chỉ lên đầu rồi lại chỉ ngực bên trái nơi trái tim đang đập "Lý trí hay trái tim, chỉ người mới rõ".

Nhìn theo bóng dáng Khanh Khanh rời đi Lương Chiêu Nghi thở dài, có nỗi đau nào đau hơn thân bất do kỉ sao? "Ta thật ngưỡng mộ cô, Khanh Khanh"

Lam Khanh Khanh rời khỏi Trúc Yên cung, nàng đi ngang qua Hồ Bích Lam bỗng dừng lại. Mặt hồ tĩnh lặng không gợn sóng, dưới nước cá bảy màu xinh xắn bơi lội, dường như chúng cảm nhận được có người tới liền ngoi lên mặt nước. Mùa đông đang dần đến, sen không hồ cũng không còn nở rộ rực rỡ như lần trước nàng đến

Khanh Khanh ngồi bên hồ nhìn cá bảy màu cứ thành một đàn bơi lội trong nước, hậu cung hình như đang rất yên tĩnh ngày trước nàng còn thấy phi tử thấp hèn bị bắt nạt.

"Khanh Khanh có nhã hứng như vậy?" Nàng ngấn đầu nhìn qua cây bạch quả bên cạnh, nam nhân một thân bạch y đứng đó tự thiên tiên lạc cõi trần, nhà Phong Nguyệt đúng là ố mỹ nhân mà. "Ngũ Vương Gia tìm ta có việc?", Phong Nguyệt Quân Y lắc đầu "Không có, chỉ là ta vừa đến Bình Tước cung không thấy nàng mới biết nàng đã chuyển đến Túy Linh cung"

Phong Nguyệt Quân Y khẽ cười "Nàng bị hoàng huynh phát hiện khuôn mặt thật rồi?", Lam Khanh Khanh cau mày đẩy hẳn đang chặn phía trước "Khuôn mặt thật? Ta vốn chưa bao giờ giấu khuôn mặt thật..." , "Chỉ giấu đi cái cuồng ngạo?"

Nàng cũng chẳng màn so đo với hẳn cất bước đi trước, "Hoàng huynh đã nói cho ta biết nàng là người của tam ca" Khanh Khanh cũng chẳng kinh ngạc, Phong Nguyệt Vô Thần e là đã bị người khác nghi ngờ, nàng từ lúc vào cung đến nay cũng chẳng nhận được nhiệm vụ gì. Hay nói cách khác nhiệm vụ của nàng chỉ là ở trong cung, bên cạnh hoàng thượng, hẳn là hẳn muốn bảo vệ vị huynh trưởng kia đi

"Nàng thật sự là nữ nhân của tam ca sao?" Nghe đến câu này Khanh Khanh cảm thấy có gì đó không đúng, nàng xoay người đối diện cặp mắt lúng túng kia. "Ta chỉ thuận tiện hỏi thôi" Tam ca làm thế nào lại lười được người mưu mô như nàng vào nhà

"Ta là thuộc hạ của Phong Nguyệt Vô Thần" Phong Nguyệt Quân Y giật mình "Không phải nữ nhân của hẳn sao? Ta còn chuẩn bị gọi nàng một tiếng tam tẩu". Lam Khanh Khanh trừng mắt, không để ý đến hẳn nữa trực tiếp phất tay rời đi

Nàng và Phong Nguyệt Vô Thần rất bình thường nha, tại sao rơi vào mắt người khác lại thành ra nàng là tình nhân của hẳn

Đáng chết!

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1. Chương 87. Trêu Ghẹo

Vừa đến Túy Linh cung đã thấy bóng dáng nhỏ nhắn của Hàm Mộc Vân ngồi ở bàn đá bên dưới tán cây lớn. Mộc Vân vừa thấy Khanh Khanh liền chạy ra bắt gặp nàng đi cùng Phong Nguyệt Quân Y thì cau mày "Tỷ đi đâu vậy ah"

"Đến Trúc Yên cung"

"Tỷ đến đó làm gì?" Trúc Yên cung? Hình như là cung của vị Chiêu Nghi nào đó thì phải, sao Khanh Khanh lại đến đó. Khanh Khanh lắc lắc đầu "Không có gì"

Mộc Vân lại nhìn qua Phong Nguyệt Quân Y "Ngũ Vương Gia cũng đến Trúc Yên cung sao?"

Hắn lắc đầu "Chỉ là tiện đường gặp phải Khanh Khanh, muốn đi cùng nàng đến chào hỏi hoàng tẩu thôi". Mộc Vân bĩu môi, cái gì mà hoàng tẩu, nàng còn chưa phải là hoàng hậu, chẳng lẽ mấy vị phi tần trong cung đều được họ gọi là Tẩu tử? Ấn tượng với tên này cũng không tốt cho lắm nha

"Nha~ phải không? Hay là mượn cớ để bên cạnh Khanh Khanh thêm một chút" Hàm Mộc Vân cười cười phất phất tay "Ta còn chưa quên cảnh mỹ nam tử vương tay ôm lấy eo mỹ nữ tử dưới tán hoa lê ở Ngự Thư Phòng đâu"

Phong Nguyệt Quân Y có chút mơ hồ bởi lời nàng nhưng sau khi thấy bóng tử y nét mặt sa sầm vừa đến bỗng trợn mắt, hăn nhớ chưa bao giờ chọc đến vị tử tử này nha. Hàm Mộc Vân dặt ý nhìn Phong Nguyệt Quân Y, hăn nhìn Phong Nguyệt Vô Thần bất giác lùi xa Lam Khanh Khanh vài bước

"Vậy sao? Khi nào?" Giọng điệu Phong Nguyệt Vô Thần thản nhiên nhưng khi nhìn Phong Nguyệt Quân Y có chút lạnh, hàn khí tại khóe mắt. Lam Khanh Khanh nhìn người vừa đến lại nhớ đến một màn ban sáng nhất quyết quay người đi, không thêm nói chuyện

Nhìn thấy nàng giận dữ Phong Nguyệt Vô Thần không khỏi vui nhìn một chút, thấy dáng vẻ đáng yêu của nàng lại quên mất gian tình vừa nghe thấy. Phong Nguyệt Quân Y thấy hăn hòa hoãn hơn tí liền biết điều ngoan ngoãn bỏ chạy "Tam ca, đệ vừa nhớ ra có việc, đệ đi trước"

Phong Nguyệt Vô Thần nghiêng đầu hừ một tiếng quát cho hăn ánh mắt 'coi như người biết điều'. Phong Nguyệt Quân Y thầm đổ mồ hôi lạnh, tam ca này có kẻ ngốc mới xem huynh ấy là vô năng ăn hại, tốt nhất hăn nên tránh xa Khanh Khanh một chút, kéo bị hăn chinh thê thảm

Lam Khanh Khanh hừ một tiếng "Phong Nguyệt Quân Y cũng sợ người như thế còn bảo giấu thân phận", Phong Nguyệt Vô Thần gật gật đầu "Chỉ là sợ để hăn thấy ta giết người"

Chuyện này là khoảng ba năm trước đi, trước khi hăn vào kinh đã gặp qua Phong Nguyệt Quân Y, Phong Nguyệt Quân Y còn muốn cùng hăn kết bái huynh đệ, hăn hừ một tiếng lạnh lùng bỏ đi. Rốt cuộc vào cung gặp lại hăn Phong Nguyệt Quân Y sờ mũi ngại ngùng, thì ra cái tam ca kia đã biết hai người vốn là huynh đệ

"Người đến làm gì?" Phong Nguyệt Vô Thần cười vô cùng tà mị "Đưa thuốc...bôi vết thương" hăn nói là vết thương nhưng không nói là vết

thương nào nha. Hàm Mộc Vân vừa nghe hần nói liền không khách khí cười lớn, hai người này đúng thật trời sinh một đôi mà, mặt dày vô sỉ y chan nhau.

Lam Khanh Khanh lườm Mộc Vân một cái, tức giận rời đi.

Phong Nguyệt Vô Thần cười cười ném hộp cao dược cho Hàm Mộc Vân rồi rời đi. Mộc Vân nhìn hộp cao dược trên tay lại cười cười, cao dược lành sẹo, hần là thoa lên vết thương cũ của Khanh Khanh đi.

"Khanh Khanh, tỷ đợi ta" Mộc Vân chạy đến bên cạnh Khanh Khanh miệng vẫn tủn tủn cười "Ây nha Khanh Khanh ah, sao tỷ chậm chạp thế, khi nào mới bắt hần về nhà đây?". "Thế hôm trước ai đã đến Viên Linh các náo loạn đòi lại công bằng cho ta?" Mộc Vân ngượng ngùng gãi đầu "Hiểu lầm, hiểu lầm thôi nha, hần cũng tạm tốt đi" hơn nữa hần lại là đệ đệ của Phong Nguyệt Phủ Hàn, sau này lại được nghe Khanh Khanh gọi nàng là tỷ tỷ

Khanh Khanh gõ đầu cô một cái "Người đọc tiểu thuyết nhiều quá rồi đấy", Mộc Vân bĩu môi "Có khi chúng ta có thể viết thành bộ tiểu thuyết nha. Nữ chính lạnh lùng xuyên không gặp ngay vương gia bá đạo lãnh khốc, tỷ không thấy tình tiết lúc sau sẽ rất lãng mạn sao". Mộc Vân cười khúc khích choàng tay lên vai Khanh Khanh "Hay tỷ làm mới mẻ một chút, chủ động lừa hần về ăn sạch sành sanh một phen..."

Không khí xung quanh bỗng dừng ngưng đọng, Khanh Khanh muốn cười cũng cười không nổi, con bé này có phải đọc mấy thứ vớ vẩn đó đến phát điên rồi không "Người...có thể làm tác giả viết tiểu thuyết được rồi". Vị nữ tử nào đó mặt dày cười ha ha "Tỷ yên tâm nếu về hiện đại ta sẽ xuất bản cuốn tiểu thuyết về tỷ, nhất định sẽ bán rất chạy nha"

"Tiểu Mộc Vân nói chuyện gì mà vui vẻ thế hả" Hàm Mộc Vân trừng mắt nhìn lão đầu tóc bạc từ đâu nhảy ra kia "Ông...ông sao lại ở đây". Lão

đầu ta hừ một tiếng rõ không vui gõ đầu nàng một cái "Cái gì mà ông? Tiểu Mộc Vân ta là sư phụ của con đấy"

Mộc Vân xoa xoa cái trán lùi lại vài bước "Ta khi nào nhận ông làm sư phụ chứ", lão đầu tóc bạc chống hông tức giận "Tiểu Mộc Vân con cũng thật quá đáng, con đủ lông đủ cánh liền muốn phủ nhận vị sư phụ này".

Lão đầu tóc bạc kia chính là vị Quỷ y bí ẩn được đồn đại trên giang hồ kia. Tương truyền ông ta y thuật lẫn độc thuật đều cao minh, xuất quỷ nhập thần, chưa bao giờ nhận ai làm đồ đệ. Ông ta tính tình cổ quái, lúc lại như trẻ con, lúc lại âm mưu xảo huyệt, muốn mời ông khám bệnh? Còn khó hơn lên trời

Lão Quỷ Y đang lúc bữu môi ra vẻ cực kì đáng thương liền nhận ra sự có mặt của Lam Khanh Khanh, lão quay đầu nhìn nàng trợn mắt ai oán "Ah tiểu oa nhi lạnh lùng, ngươi cũng ở đây sao? Ngươi ra tay với sư điệt cũng tàn nhẫn quá đi, ta cứu ngươi lại đi giết sư điệt của ta, còn bỏ ta lại ở đó nữa nha"

"Sư điệt?", "Ta chưa nói với con sao? Hữu Lan và Mộc Thanh là một trong số những đồ đệ đầu tiên sư huynh ta nhận. Hai đứa nó vốn dĩ rất ưu tú, ai biết được Hữu Lan nhập ma, Mộc Thanh vì nó mà bị phế võ công trở nên si si ngốc ngốc". Lão Quỷ Y thở dài lắc đầu "Sư huynh ta cũng thật đáng thương"

Hàm Mộc Vân "xì" một tiếng ghét bỏ, ngoài miệng thì nói sư huynh của ông ta đáng thương nhưng nhìn mặt lão có chỗ nào buồn rầu thương, tiếc đâu chứ? Hơn nữa còn là vui trên nỗi đau của người khác

Lão Quỷ Y cười hề hề nhìn Khanh Khanh "Ta nghe nói hai người là tỷ muội? Thật tốt nha, tiểu oa nhi hay ngươi cũng bá ta làm sư phụ đi nha". "Cái gì mà tiểu oa nhi? Khó nghe chết đi được" Khanh Khanh không thèm để ý đến lão quay người đi về phòng

"Này này tiểu oa nhi ta còn chưa nó xong mà" Lão Quỷ Y gọi với theo
"Người không tò mò về tên Bạch Kết kia sao?"

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1. Chương 88. Đi Nam Cương Cứu Tế

"Người không tò mò về tên Bạch Kết kia sao?"

Lam Khanh Khanh hơi dừng chân một chút, cuối cùng cũng xoay người lại "Nói nghe thử xem". Lão Quỷ Y bất mãn bĩu môi "Hắn ta không phải người bình thường". "Bọn ta từng nghĩ hắn là ma nhưng hắn lại không sợ vật trừ ma nhưng nếu nói hắn là người thì máu của hắn không phải có vấn đề quá lớn sao?"

Lão Quỷ Y nhìn Hàm Mộc Vân hòa ái, ánh mắt như đang nói 'Quả là đệ tử của lão phu'. Mộc Vân ghét bỏ né tránh ánh mắt lão, "Đúng vậy hắn đang ở giai đoạn nửa ma nửa người rồi"

"Ông có ý gì?". Lão Quỷ Y trầm tư "Hắn vốn không phải một con người hoàn chỉnh, năm xưa ta từng nghe sư phụ ta nhắc qua thuật tạo tử sĩ. Chỉ là thuật này quá tàn ác, đem nguyên hồn của một đứa trẻ sơ sinh cấy lên một thân thể khác, sau đó nuôi dưỡng bằng linh hồn có oán khí của trẻ con khác đến khi trưởng thành". Trong tất cả các loại quỷ, quỷ anh là loại có oán khí mãnh liệt nhất, nó mang hy vọng ra đời nhưng không tồn tại được bao lâu đã rời khỏi thế gian. Không có oán khí của linh hồn nào tốt hơn quỷ anh để tạo ra tử sĩ

Hàm Mộc Vân bĩu môi "Cái gì mà tử sĩ? Bạch Kết đó cũng bị thương đấy sao". Lão Quỷ Y cười cười "Hắn ta ấy à? Chính xác là hàng lỗi của tử

sĩ, luyện công tập kiếm hơn hai chục năm mà vẫn vô dụng như vậy". Mộc Vân phì cười, thì ra hàng lỗi trong hàng lỗi nha

"Ông biết ai có khả năng tạo ra tử sĩ sao?" Khanh Khanh vốn im lặng bỗng hỏi, Lão Quý Y lắc đầu "Ta cũng đang tò mò rốt cuộc là tên nào có thể chế tạo ra tử sĩ đây, nhưng mà nhìn từ tên tiểu tử Bạch Kết xem ra hẳn cũng bình thường thôi."

Lam Khanh Khanh chau mày nhìn lão đắc ý, xoay người bỏ đi. "Này này tiểu oa nhi ngươi tuyệt tình thật đấy, ta đã nói hết rồi ngươi cũng phải cảm tạ ta chứ".

.
.
.
.

Ngự Thư Phòng

Phong Nguyệt Phủ Hàn ngồi trên nhụyên tháp được khắc rồng cho thiên tử, hấn chống tay lên bàn xoa xoa thái dương

"Hoàng Thượng hiện tình trạng ở Nam Cương vô cùng rối loạn, ôn dịch hoành hành lại thêm hạn hán kéo dài. Lúc trước Tà đại nhân đã đến Nam Cương viện trợ, nhưng vừa áp chế được ôn dịch thì lại xuất hiện loại bệnh truyền nhiễm, bệnh đã lan đến tận Viên Châu. Nếu lúc này giặc ngoại lai tấn công sang thì chúng ta sẽ thất thủ. Xin hoàng thượng xem xét"

Phong Nguyệt Phủ Hàn cảm thấy đầu đau dữ dội, hấn lên ngôi đã hơn ba năm đây là lần đầu tiên xuất hiện biến cố lớn như vậy, trận thiên tai này bất ngờ ập xuống Phong Nguyệt Quốc, thật giông với bốn năm trước.

Quan văn, Quan võ trong ngự thư phòng cũng trầm mặc, bọn họ làm trong triều ít nhất cũng đã năm năm há lại không biết trận loạn lạc thiên tai bốn năm trước, trận loạn lạc kéo dài suốt một năm khiến biết bao nhiêu người phải bỏ mạng. Phàm là người dân của Phong Nguyệt ai mà quên được thảm họa ngày đó

"Trong các khanh, ai có thể đến Nam Cương cứu tế"

Trong ngự thư phòng im phăng phắt, cái vị Tả đại nhân kia đến Nam Cương không lâu liền bị nhiễm bệnh truyền nhiễm, nói không chừng đã bỏ mạng từ lâu. Chỗ như vậy hỏi ai dám đi?

Xung quanh Phong Nguyệt Phủ Hàn nhiệt độ hạ đến cực điểm "Hay cho các khanh luôn miệng trung quân ái quốc, xem ra lần này trẫm phải đích thân đến Nam Cương một chuyến rồi". Bọn họ nghe vậy lập tức sợ hãi quỳ xuống đất dập đầu "Hoàng thượng là chân long thiên tử sao có thể đến nơi nguy hiểm như vậy được, xin hoàng thượng suy nghĩ lại"

Phong Nguyệt Vô Thần cười lạnh "Vậy thì trong các khanh ai sẽ đi đây?"

"Hoàng huynh nếu đã phiền muện như vậy hay để thần đệ thay huynh nhận ưu phiền này"

Mọi người đều quay đầu ra cửa liền nhìn thấy một thân tử y mỹ mạo vô song tiêu sái bước vào, chỉ có điều nụ cười phong lưu trên khuôn mặt thật không hợp với khí chất quân tử.

Phong Nguyệt Phủ Hàn cố giương lên nụ cười phất tay "Tam đệ, đệ đừng đùa". Phong Nguyệt Vô Thần gấp lại phiến quạt trong tay nhếch môi cười nhẹ như gió thoảng mùa xuân "Thần đệ không đùa"

Trôi qua nửa khắc im lặng đến cực điểm, một viên quan lấy hết dũng khí bò ra phía trước dập đầu "Xin hoàng thượng xem xét, tình hình ở biên

cường vô cùng phức tạp, vương gia... Chỉ sợ không thể đảm đương nổi". Nói trắng ra là vị tam vương gia này là tên phế vật đi

"Ồ nếu vậy đại nhân cùng đi, bản vương cũng tiện học hỏi" vị viên quan kia nghe vậy liền rút đầu

Phong Nguyệt Phủ Hàn thở dài, làm hoàng thượng cũng thật khó khăn nha. "Nếu vậy để thần đệ đi cùng tam ca đi" Phong Nguyệt Quân Y vừa vào ngự thư phòng liền quỳ một chân xuống xin cùng Phong Nguyệt Vô Thần đến biên cương

Phong Nguyệt Phủ Hàn nhìn Phong Nguyệt Quân Y rồi lại nhìn Phong Nguyệt Vô Thần, hai người đều là đệ đệ thân thiết của hắn, bảo hắn hạ chỉ cho họ đến biên cương đang rối loạn nguy hiểm thật hắn không nỡ. Nếu một trong hai người có mệnh hệ gì hắn cũng khó ăn nói với phụ hoàng

"Hoàng huynh, huynh yên tâm bọn đệ tự biết chừng mực nhất định sẽ chăm sóc bản thân thật tốt"

Phong Nguyệt Phủ Hàn rũ đôi con ngươi đầy phiền muộn xuống thở dài, giữa huynh đệ và bách tính hắn sẽ chọn bách tính "Được, Trẫm hạ chỉ Tam vương gia và Ngũ vương phụng mệnh hành sự, đến Nam Cương trấn an lòng dân, giải quyết bệnh dịch. Hai ngày sau lập tức lên đường"

Phong Nguyệt Vô Thần và Phong Nguyệt Quân Y đồng loại quỳ xuống nhận chỉ "Thần đệ tuân mệnh".

.

.

.

.

Túy Linh Cung

Chim bồ câu trắng muốt từ bên ngoài bay vào phòng Lam Khanh Khanh, chú chim nhỏ gật ống trúc bé bé được người buộc bên chân trái, đầu nhìn ngó nghiêng khắp nơi như đang tìm chủ nhân của bức thư.

Lam Khanh Khanh từ gian ngoài đi vào thấy chú chim nhỏ liền nhú mào, nàng nhìn thoáng qua cửa sổ chưa đang mở toang, là ai gửi thư cho nàng?

Khanh Khanh rút ống trúc nhỏ lấy ra mảnh giấy đầy chữ có chút xa lạ lại có chút quen thuộc

" Khanh Nhi, ta nghe nói muội mấy ngày trước bị người khác ám toán, ngày đó đại ca rời kinh về Mông Cổ không kịp từ biệt muội. Ca viết thư cho muội chỉ muốn hỏi xem tình hình của muội thế nào rồi, nhớ chăm sóc bản thân thật tốt nhé. Còn nữa tháng sau là ngày giỗ của cha nương... Nếu có thể muội có quay về một chuyến không?"

Lam Khanh Khanh nhìn ra bên ngoài mới giật mình phát giác ánh nắng không còn gắt như trước, không khí đã se lạnh, đông đã đến rồi? Mông Cổ dường như có mùa đông sớm và lạnh hơn kinh thành, chớp mắt nàng đã xuyên đến đây một năm rồi

Khanh Khanh nhìn dòng chữ góc cuối cùng mà Triệu Khánh Lâm viết mỉm cười ấp ấp "Ca đợi muội về". Cho dù trên thế gian này không chốn nào cho nàng dung thân thì huynh ấy vẫn luôn mở rộng cánh cửa Triệu gia đợi nàng về. Cảm giác có người luôn quan tâm yêu thương, che chở cho nàng thật tốt

Khanh Khanh lại gần thư án lấy ra một mẫu lụa nhỏ, chấp bút. Nàng cuộn mảnh lụa nhỏ lại nhét vào ống trúc, buộc vào chân con bồ câu. Chú chim nhỏ bị nàng vỗ nhẹ một cái liền bay đi, mang theo hồi âm của nàng bay về Mông Cổ

"Đội Muội"

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1. Chương 89.

Trên gian trà nhĩ, một nam tử khí chất bất phàm ngồi bên cửa sổ nhìn xuống phía phố lớn, hần vận bạch y khuôn mặt tuấn tú mang vẻ cương nghị từng trải.

Đôi mắt vốn tĩnh lặng vì nhìn thấy bóng dáng một nữ tử mà khẽ động, rất nhanh liền biến mất như kích động trong mắt hần vừa rồi chỉ là ảo giác.

Bạch Mặc Thương lấy trong ngực ra thỏi bạc trắng đặc trên bàn, hần gọi hai tiếng "Tiểu Nhị" rồi đứng dậy rời đi

Hàm Mộc Vân cảm giác như ai đó đang nhìn mình liền quay đầu, cửa sổ trên gian trà nhĩ trống không, nàng thu ánh mắt, vẻ mặt quái dị, không phải có mỹ nam tử nào đó đang thầm thương trộm nhớ nàng đấy chứ?

"Nghĩ gì mà vui đến vậy?" Mộc Vân thu lại vẻ háo sắc trừng mắt nhìn tên xú nam nhân phá vỡ mộng đẹp của nàng "Sao lại là người? Người không phải phải dối ta đấy chứ?". Bạch Mặc Thương phe phẩy phiến quạt cười nhẹ "Cô nương nhạy cảm quá rồi chẳng? Đường này đâu phải của nhà cô tại sao ta lại không thể xuất hiện ở đây?"

Hàm Mộc Vân hừ một tiếng mắng thầm tên hồ ly, tên gian thương chết tiệt, lần đầu gặp hần đã dính đến chuyện ngân lượng, thật đối với hần không có hảo cảm nha

"Vậy thì cũng không nên chắn trước mặt ta chứ" Mộc Vân kéo khoe miệng nặn ra nụ cười nài nỉ cho là có lễ nhất "Phiền công tử tráng sang bên cho ta đi qua rồi"

Bạch Mặc Thương nghiêng người qua một bên cho nàng đi nhưng không rời đi mà đi phía sau nàng, Mộc Vân cau mày quay lại "Chết tiệt! Là ta còn thiếu người ngân lượng à?". Hắn nhún nhún vai đầy mắt vô cùng vui vẻ "Chuyện ngân lượng là ta có lỗi, mong cô nương cho ta cơ hội bù tội"

"Cô nương cái rắm" Sao tên này lại bám riết nàng không buông chứ? Đường đường là ông chủ cái lầu gì gì đó lại rảnh rỗi không có việc làm sao? Tại sao mỗi lần trốn ra ngoài chơi lại gặp toàn thứ gì không vậy nè

Bạch Mặc Thương chau mày, trong lòng nàng hình tượng của hắn không mấy tốt nhỉ?

Chưa để hắn nói phía sau Mộc Vân đã vang lên thanh âm trong trẻo chứa đầy ý cười "Đúng nha, không phải là cô nương". Khanh Khanh một thân nam trang xuất hiện trước mặt hai người, Bạch Mặc Thương nhíu mày "Sao muội lại ở đây?"

"Tại sao ta không thể ở đây? Đường này là của huynh?" Bạch Mặc Thương vuốt vuốt mũi, tại sao mỗi lần gặp Khanh Khanh thì huynh đệ Dạ Nguyệt nhà hắn lại đều phải giơ tay đầu hàng vậy nha

Khanh Khanh nhìn Mộc Vân bĩu môi đứng bên cạnh lại nhìn Bạch Mặc Thương thoáng hiểu gì đó, nàng nở nụ cười đầy ý tứ "Nhị ca không nên gọi Mộc Vân là cô nương, cô ấy...." nàng kéo dài âm thanh một chút nhìn thoáng qua Mộc Vân "Cô ấy là cô nương đã xuất giá, nên gọi là phu nhân"

Bạch Mặc Thương thoáng vẻ kinh ngạc rất nhanh chóng hồi phục, hắn cười nhẹ phe phẩy quạt "Muội quen Hàm...phu nhân?". "Khanh Khanh là tỷ

tỷ của ta" Hàm Mộc Vân cướp lời tuyên bố, nàng chắc chắn nếu Khanh Khanh mở miệng sẽ nói có chút quen biết nàng mà thôi

"Khó khăn lắm mới trốn ra ngoài được, người không đi vui chơi sao?" Mộc Vân bĩu môi, này là muốn đui đẹo nàng mà "Được rồi ta đi nơi khác, lát nữa chúng ta cùng về nhé" Mộc Vân lườm Bạch Mặc Thương một cái tung tăng chạy đi

"Muội có chuyện gì muốn hỏi sao?" Khanh Khanh cười nhẹ gật đầu "Huynh hiểu muội nhỉ, muội muốn nhờ Dạ Nguyệt điều tra giúp muội một người". "Là ai xui xẻo bị muội để ý đến vậy?", "Không phải xui xẻo mà là hắn không có mắt đùng đến muội"

Bạch Mặc Thương nhúng nhúng vai "Được rồi, là ai nào?", "Hộ Bộ Thượng Thư, Thượng Quan Tề". Bạch Mặc Thương nhíu mày "Hắn nổi tiếng là quan thanh liêm, cương trực, hắn dặt tội gì với muội vậy?". Khanh Khanh nhếch môi cười lạnh "Muội mới không tin hắn như lời đồn đại"

Bạch Mặc Thương gật đầu "Được, ta sẽ điều tra". Khanh Khanh do dự chốc lát bỗng hỏi "Huynh có biết người phụ nữ tên Phi Yến Nguyệt Tâm không?"

Hắn chau mày thật chặt "Làm sao muội biết bà ấy?", "Nghe Tứ vương gia nói qua, bà ta là thân mẫu của Phong Nguyệt Vô Thần". Nàng càng ngày càng quan tâm đến Phong Nguyệt Vô Thần rồi, chỉ đáng tiếc cho tên si tình ở Dạ Nguyệt ngày đêm mong nhớ đến Khanh Khanh của bọn họ

"Phi Yến Nguyệt Tâm là Sát thủ hoàng gia, thuộc hạ thân cận của tiên hoàng, bà ấy còn một tỷ tỷ gọi là Phi Yến Thủy Nguyệt" Bạch Mặc Thương dừng một chút để tìm xem từ ngữ dễ hiểu cho câu sau "Phi Yến Thủy Nguyệt đó chính là thân mẫu của lão ngũ. Nói cách khác Phong Nguyệt Vô Thần còn phải gọi Lão Ngũ một tiếng biểu ca"

Phi Yến Lãnh Thiên là biểu ca của Phong Nguyệt Vô Thần? Mà nàng coi như cũng là muội muội của Phi Yến Lãnh Thiên, cái tình huống máu chó gì đây? Thân phận của Phong Nguyệt Vô Thần thực lớn nga

Lam Khanh Khanh gật đầu như đã hiểu "Muội có việc, đi trước" nàng vừa quay người liền nghe Bạch Mặc Thương gọi lại "Khanh Nhi, Tháng sau chính là sinh thần của đại ca muội có về không?". Khanh Khanh thoáng dừng bước "Là ngày nào?", "Cuối tháng sau"

.

.

.

.

Túy Linh Cung

"Đi đâu?"

Lam Khanh Khanh giật mình nhìn mỗi nam nhân xem phòng nàng như phòng hăn mà tự tiện ra vào kia, chau mày "Đây là phòng của ta, đừng tự tiện ra vào vậy chứ"

"Phòng?" Phong Nguyệt Vô Thần cười yêu nghiệt "Người là của ta đương nhiên phòng người cũng là của ta". Khanh Khanh đầu đầy hắc tuyến, cái lí luận chó má gì đây, từ khi nào nàng là của hăn? "Này ta chỉ là thuộc hạ của người, không phải người của người"

Phong Nguyệt Vô Thần cười cười "Được không phải thì không phải, sớm muộn gì cũng trở thành người của ta, không cần khiếm tốn". "Người..." Khanh Khanh trợn mắt nhìn tên nam nhân mặt dày vô sỉ đến không nói nên lời

"Hai ngày nữa ta phải đến Nam cương", nàng nhướn mày "Thì sao?".

Giọng Phong Nguyệt Vô Thần đột nhiên trở nên nghiêm túc, hần bước đến gần nàng cúi thấp đầu đối diện với nàng

"Có muốn đi cùng ta không?"

Đại não bị một câu nói đầy ôn nhu kia trở nên trống rỗng, tim cũng bị lỡ một nhịp đập. Nàng nhìn đôi mắt đen lấy hiện giờ chỉ chứa mình nàng có chút động lòng

Phong Nguyệt Vô Thần nở nụ cười ôn nhu xoa xoa đầu nàng, giọng buồn buồn "Không cần miễn cưỡng, không muốn đi thì không cần đi" hần nâng cái cằm nhỏ của nàng đầy cứng chiều "đợi ta về!"

Không biết ma xui quỷ khiến thế nào nàng lại động lòng bởi một tia cô đơn trong mắt hần vô thức nói "Ta đi cùng ngươi". Phong Nguyệt Vô Thần vô cùng vui vẻ xoa đầu nàng "Được vậy chuẩn bị đi"

Phong Nguyệt Vô Thần rời đi nàng ngơ ngác nhìn theo hần một lát, đợi khuất bóng nàng mới giật mình định thần "Chết tiệt! Dám dùng mỹ nam kế với bà"

Phong Nguyệt nhìn thoáng qua Túy Linh Cung khẽ cười, dáng vẻ ngơ ngác của nàng cũng thật đáng yêu, cô bé này hần chưa trải qua chuyện tình cảm đi

Khanh Khanh gục đầu trên bàn thềm oán trách bản thân nhất thời hồ đồ bị sắc dụ, biên cương đó ai mà không biết đã loạn lên thành một đoàn, vả lại nếu đến biên cương thì làm sao về Mông Cổ một chuyến đây. Hành trình từ kinh thành đến đó cũng khoảng mười ngày

Bỗng Khanh Khanh bật người dậy, đến Nam Cương phải đi qua Viên Châu, mà trước đây nàng lần đầu tiên đến Phong Nguyệt là qua cửa khẩu

Viên Châu. Nói cách khác Nam Cương hẳn là biên giới giữa Phong Nguyệt và Mông Cổ đi?

Vậy thì đi vậy đến đó tìm cơ hội trốn sang Mông Cổ rồi?

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1. Chương 90. Cướp Sắc Hay Cướp Của?

Từ sáng sớm cổng thành đã rất náo nhiệt, giữa đám đông có một cỗ xe ngựa, phía trước xe ngựa có hai con hắc mã mà người ngồi phía trên chính là hai vị hộ vệ thân cận tam vương gia Thiên, Vân. Phía sau ba bốn xe đầy chở lương thực cứu tế và vài tên binh lính bảo hộ

"Hai đệ nhớ phải bảo vệ bản thân, Nam cương ôn dịch bệnh dịch hoành hành nhớ cẩn trọng một chút". Phong Nguyệt Quân Y cười nhẹ "Hoàng huynh, bọn đệ đã lớn rồi, không phải con nít nữa". Phong Nguyệt Phủ Hàn an tâm gật đầu, người mà hắn lo lắng không phải hai huynh đệ họ mà chính là cô gái phía sau kia, nam cương nguy hiểm trùng trùng sợ nàng không thể ứng phó được

Phong Nguyệt Vô Thần nhận được ánh mắt của hắn liền cười "Hoàng huynh, có ta ở đây nàng sẽ không có mệnh hệ gì". Phong Nguyệt Phủ Hàn gật đầu, không tính chuyện hắn coi Khanh Khanh là muội muội mà lo lắng, nếu nàng có mệnh hệ gì thì Vân Nhi nhà hắn nhất định sẽ xé xác tam đệ ra trước rồi

Nhắc đến Hàm Mộc Vân, Phong Nguyệt Phủ Hàn mới phát giác nàng không đến, chẳng lẽ tỷ tỷ nàng đi xa buồn rầu nên ở trong cung rồi? Hắn có chút nghi ngờ, nàng có ngoan ngoãn vậy không?

Xe ngựa chậm rãi lăn bánh, đoàn người mang sứ mệnh cứu tế nơi biên cương dần rời khỏi kinh thành.

Lam Khanh Khanh ngồi trong xe ngựa, một tay chống cằm nhìn đĩa bánh hoa quế trên bàn. Nàng không muốn ăn bánh chỉ là xe ngựa quá xốc nẩy nàng cần nhìn chuyên chú một thứ để quên đi cảm giác buồn nôn trong người, trong xe ngựa không nhìn thứ trên bàn chả nhẽ nhìn hai tên nam nhân kia

"Nàng đói sao?" Phong Nguyệt Quân Y nàng chăm chú nhìn đĩa bánh liền ân cần hỏi. Khanh Khanh hít sâu một hơi lắc đầu "Ta muốn nước" có ai nói cho nàng biết sao con đường này gập ghềnh như vậy không?

Phong Nguyệt Quân Y đưa bình nước cho nàng, nàng uống một ngụm khó khăn nói "Không thể đi con đường nào bằng thẳng hơn một chút à?". "Đây là đường tắt để đến biên cương, với lại chúng ta mang theo nhiều lương thực như thế đi đường chính sẽ bị người khác để ý" từ lúc ra khỏi kinh thành bọn họ đều đổi thành thường phục để tránh gây chú ý, hiện giờ họ như gia quyến chuyển về quê

Khanh Khanh bĩu môi "Thế nào mà chả gặp cướp..." lời nàng chưa nói hết xe ngựa đã đột ngột dừng lại, bên ngoài vẫn một mảnh yên lặng. Hồi lâu sau nghe tiếng Vân quát "Các người là ai? Sao lại chặn giữa đường?", nghe bên ngoài vang một tràn tiếng cười ngạo mạn "Các người nói xem giữa rừng đất hoang vu thế này bọn ta xuất hiện để làm gì?"

Vân nhú mày, âm thanh hơi cao lại có chút khinh thường "Cướp?"

Phong Nguyệt Vô Thần lờm Khanh Khanh một cái, nàng lè lưỡi rồi ngậm chặt miệng, nói mồn nàng thúi hay nói nàng rất tốt về chuyện đoán tương lai đây? Mỗi lần nàng mở miệng nói chuyện xui xẻo họ đều gặp phải

"Bọn ta là cướp thì đã sao? Các người xem lại mình đường chính không đi sao lại đi nơi hoang vu này, không biết có phải quan tham ô vận chuyển đồ hối lộ về quê hay không"

Nhận được ánh mắt ủy thác của tên mõ nam nhân nào đó Lam Khanh Khanh bắt đầu dể vén màn lên lộ ra khuôn mặt không trang điểm xinh đẹp vài phần "Quan gia, trên xe ngựa chỉ có tiểu muội và đại ca mắc bệnh nặng, tiểu muội đang trên đường đưa đại ca về quê dưỡng bệnh. Quan gia chẳng lẽ muốn ức hiếp một cô nương yếu đuối cùng một bệnh nhân?"

Phong Nguyệt Quân Y cười nhẹ thầm khán phục tài năng diễn xuất của nàng

Tên cầm đầu đám đạo tặc nhìn thấy nàng trong mắt thoáng qua vẻ háo sắc, hần tham lam nhìn nàng một chút rồi dời mắt nhìn chăm chăm bên trong "Nếu vậy sao không đi đường chính mà lại đi nơi hoang vu này? Tiểu muội muội không sợ gặp cướp sao?"

"Cướp? Vậy quan gia chính là cướp sao?" Khanh Khanh giương trên môi nụ cười yếu đuối. Tên đó cười lớn "Cướp thì sao đây? Ta thấy hai vị hộ vệ phía trước này thật cao cường. Tiểu muội không phiền cho ta xem vị ca ca kia chứ?"

Lam Khanh Khanh căn cứ cánh môi tỏ vẻ khó xử "Thật ra tiểu nữ là nữ nhân sắp xuất giá, vì ca ca trở bệnh mới về quên một chuyến". Khuôn mặt nàng trở nên u buồn, tia ưa thương chân thật tỏ ra nơi khóe mắt

Hần nhướng nhướng mày "Chẳng lẽ tiểu muội muội là bị bắt ép gả? Trên xe ngựa vẫn còn một vị do phu quân muội giám sát?". Khanh Khanh do dự nhìn vào trong nhưng trong lòng thầm cười trộm, tên cướp này dễ bị lừa quá nhỉ

Nàng nháy mắt với Phong Nguyệt Quân Y ý bảo hần đóng giả vị ca ca bị bệnh kia, Phong Nguyệt Quân Y có vẻ đẹp thuần khiết lại vận bạch y, nếu hần cận nội công một chút khiến khuôn mặt tái nhợt thì không khác gì 'mỹ nam bị bệnh'

Phong Nguyệt Vô Thần hừ một cái cúi người đi về phía màn giạt mạnh ra "Vị này có thể nhường đường được chưa?"

Tên sơn tặc nhìn chăm chăm Phong Nguyệt Vô Thần, cơ hồ có thể nhìn thấy hai hàng nước miếng chảy ra hai bên mép. Lam Khanh Khanh bỗng nhiên rùng mình, khi nãy ánh mắt hẩn nhìn nàng có chút háo sắc thì bây giờ hẩn nhìn Phong Nguyệt Vô Thần như chỉ hận không thể bay tới nuốt chửng hẩn

Phong Nguyệt Vô Thần nhú mày, chán ghét loại ánh mắt kia.

Tên sơn tặc cười ngây ngô lẩm bẩm "Lần đầu ta thấy nam nhân xinh đẹp như này nha". Bọn lâu la phía sau hẩn cũng cười khúc kha khúc khích, lão đại nhà bọn hẩn chính là loại ăn tạp, nam nữ đều thích miễn là xinh đẹp

Lam Khanh Khanh nhìn khuôn mặt khó chịu của Phong Nguyệt Vô Thần bỗng nở nụ cười quỷ dị "Đại nhân ah, người muốn cướp sắc hay cướp của đây". Phong Nguyệt Quân Y nghe nàng nói liền phì cười nhưng nhận được ánh mắt giết người của tên mõ nam nhân nào đó lập tức che miệng

Phong Nguyệt Vô Thần phóng ánh mắt giết người tới Lam Khanh Khanh, nàng nâng cao cái cằm xinh xinh đắc ý cười.

"Tiền ta thích nhưng sắc ta cũng thích nha. Chi bằng ta chọn cả hai" Tên sơn tặc cười tham lam vung đao lên, Phong Nguyệt Vô Thần hừ một tiếng thả màn che xuống lui vào trong ngòi. Vân nhếch môi cười cười, xem ra chỉ có Lam Khanh Khanh này dám trêu chọc chủ tử như vậy nha

"Muốn cưới tiền cướp sắc phải hỏi đao trên tay ta trước đã"

Bên ngoài hai bên giao chiến cát bụi, lá cây bay tứ tung, bên trong cỗ xe ngựa Lam Khanh Khanh ung dung ăn bánh uống trà phớt lờ vẻ mặt nguy hiểm của Phong Nguyệt Vô Thần. Hiện tại ở đây vẫn còn một người, hẩn sẽ ghi nợ vậy

"Chủ tử?"

Khanh Khanh ngáp một cái xoa xoa mắt "Xong rồi thì đi nhanh đi ta muốn đến khách điểm càng sớm càng tốt nha"

Vân bên ngoài dở khóc dở cười, nếu hăn không mất đoạn trí nhớ nào thì nàng vẫn còn là thuộc hạ của chủ tử hăn nha. Thiên ném cho hăn ánh mắt đồng tình, Vân cười cười nói nhỏ "Sớm muộn gì nàng cũng thành chủ tử không nên so đo"

Phong Nguyệt Vô Thần nghe được lời thuộc hạ nói bên ngoài, môi bất giác cong lên

Nữ chủ tử? Ý kiến này không tệ đi

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam

www.dtv-ebook.com

Q1. Chương 91. Khách Điểm Thành Viên Châu

Vốn lộ trình từ kinh thành đến Nam Cương phải mất đến mười ngày đêm mới đến nơi nhưng Phong Nguyệt Vô Thần lại thúc giục đoàn người đi không ngừng nghỉ, chỉ tới ngày thứ đã năm đã đến Viên Châu_Tòa thành tiếp giáp Nam Cương

Phong Nguyệt Vô Thần ra lệnh dừng lại nghỉ trọ ở khách điểm trong thành Viên Châu một ngày khiến mọi người ai cũng đều mừng ra mặt. Đùa à? Hẳn đi ngày đêm không ngừng nghỉ, ngựa cũng đã thay hai ba lần, bọn họ là thường dân sao sánh với tinh thần sắt thép của mỗi vương gia nào đó chứ

Lam Khanh Khanh chẳng thèm quan tâm đám nhân đang chia phòng kia nàng một mình chạy lên phòng chui thẳng vào phòng tắm. Suốt đường đi ngủ còn chưa được thẳng giấc nói chi đến việc tắm rửa sạch sẽ, hình như lần gần đây nàng tắm là hai ngày trước đi

Trong lòng lệt lệt, thầm mắng tên mỗi nam nhân vô lương tâm bóc lột sức ép của chúng dân, cùng lắm chỉ là đi cứu tế thôi mà, làm như giặc đang đánh vào thành không bằng

Khanh Khanh tắm xong tùy tiện khoát lên mình một kiện sa mỏng, bên trong nàng chỉ mặc tiết y che đi những gì cần che, kiện sa mỏng không thể nào che hết đường cong lá lướn cùng chiếc eo thon.

Nàng chui vô chăn trùm kín mít chỉ chừa lại cái đầu nhỏ, tóc mai vì mới tắm nên hơi ẩm ướt. Dọc đường mệt nhọc, toàn thân rã rời khiến nàng nhanh chóng rơi vào mộng đẹp

Cách cửa mở ra Phong Nguyệt Vô Thần đi vào nhìn người con gái trên giường hơi nhú mày, rồi bỗng bật cười. Hắn thoát ngoại bào, vén chăn nằm bên cạnh nàng.

Cảm nhận thân thể lạnh băng qua một lớp y phục của nữ tử trong chăn Phong Nguyệt Vô Thần khẽ chau mày, nàng cũng thật to gan, chưa nói đến biên cương mùa đông rét lạnh hơn kinh thành rất nhiều mà ở một khách điểm xa lạ nàng cứ nhiên mặc như thế này ngủ

Hắn hơi nhích người lại gần nàng, một tay để đầu nàng gác lên một tay ôm eo nàng. Khanh Khanh trong mộng cảm thấy bên cạnh ấm áp liền vô ý thức ỷ lại, nàng rút người vào ngực hắn, chỉnh tư thế thoải mái tiếp tục ngủ

Phong Nguyệt Vô Thần cười khổ cảm nhận cơ thể có gì đó khác thường, nàng còn không biết mình bộ dạng như thế nào ôm một nam nhân ngủ. Hắn nhìn nàng tựa như con mèo nhỏ dụi dụi ngực hắn khẽ mỉm cười

Phong Nguyệt Vô Thần đặt cằm trên đỉnh đầu nàng từ từ nhắm mắt ngủ

.
. .
. .
. .

Phong Nguyệt Quân Y ngồi bên thư án đọc sách, hăn lật từng trang đôi mày lại càng nhíu chặt. Tình hình biên cương rối loạn hơn hăn nghĩ nhiều, ôn dịch phát sinh trong thiên tai đã khó mà trị dứt điểm mà bệnh lây truyền này một loại thuốc khổng chế bệnh vẫn chưa tìm thấy

Phong Nguyệt Quân Y ngẩn đầu nhìn ra phía cửa "Là ai?"

Bên ngoài bước vào một cô gái vận y phục thường dân hết sức bình thường nhưng khuôn mặt lại khả ái, xinh đẹp, khí chất thanh cao không hợp với y phục trên người

"Sao lại là tẩu?"

Hàm Mộc Vân ngây ngô cười hai tiếng lấy lòng "Tiểu Ngũ ah, ta cũng vừa đến thôi nha".

Phong Nguyệt Quân Y buông quyển sách ra đứng dậy "Tẩu đến hoàng huynh có biết không?". Mộc Vân lắc đầu "Hăn biết còn không nhốt ta lại sao? Ta nào có thể đi đến đây được". Phải biết bọn Khanh Khanh tốc hành ngày đêm, Mộc Vân đuổi đến được cũng thật quá tài rồi

"Tẩu vẫn nên về đi tránh cho hoàng huynh lo lắng, nơi biên cương này còn nguy hiểm hơn người khác đồn đại nhiều, nếu lỡ tẩu bị lây bệnh đệ không gánh vác nổi"

Hàm Mộc Vân vỗ vỗ vai hăn "Người yên tâm ta là một đại phu tự biết lo cho bản thân, vả lại chính vì ta là đại phu còn lại phi tử trong cung nên không thể trơ mắt nhìn con dân Phong Nguyệt chịu khổ được"

Phong Nguyệt Quân Y cau mày nhất quyết không thỏa hiệp "Đợi lát đệ sẽ nói với tam ca và Khanh Khanh để họ quyết định tẩu có được ở lại không". Mộc Vân trợn mắt "Này người không thể vậy..."

"Khách điểm đã hết phòng, tàu trước cứ tạm thời ở phòng này đi" nói rồi Phong Nguyệt Quân Y liền rời đi để lại Mộc Vân buồn bực dậm chân, khốn khiếp! Nàng khó khăn lắm mới đuổi theo được đến đây chẳng lẽ lại phải quay về?

.

.

.

.

Lam Khanh Khanh trên giường khẽ nhúu nhúu mày, cơ thể uể oải khó chịu vì tạp âm ồn ào bên ngoài. Nàng mở mắt, đôi con ngươi chết trân nhìn lòng ngực trước mặt, nàng nâng mắt lên một chút liền thấy khuôn mặt tuần mi đang ngủ

Khanh Khanh nhẹ nhàng nhích nhích thân thể ra lại bị cánh tay đặt ngay hông kéo sát lại "Muốn đi đâu?"

Nàng bấu môi chống hai tay lên ngực hấn tạo ra khoảng cách "Bên dưới ồn ào như vậy không tỉnh giấc mới lạ"

Phong Nguyệt Vô Thần nghiêng đầu nghe, quả nhiên có tiếng cãi vã khóc lóc từ dưới biệt viện truyền đến. Khanh Khanh cau mày đẩy đẩy tay Phong Nguyệt Vô Thần ra "Người ôm đủ chưa? Ta là thuộc hạ chứ không phải là gối ôm của người"

Phong Nguyệt Vô Thần cười khẽ buông tay nàng liền trên giường phi xuống đất mang hài vào. "Người muốn đi đâu?", "Xuống đó xem một chút"

Phong Nguyệt Vô Thần chau mày ngồi dậy "Người tính ăn mặc như thế ra ngoài? Cho ai xem đây?". Bấy giờ Khanh Khanh mới giật mình nhìn

lại bộ sa mỏng trên người rồi lại trợn tròn mắt tức giận "Người cư nhiên ôm ta ngủ trong bộ dạng thế này?". Hắn cười cười "Dù sao người cũng là người của ta, thiên hạ có nói thì cùng lắm ta nạp người làm trắc phi"

Lam Khanh Khanh liếc xéo hắn một cái, tức giận đi vào trong thay y phục

*

Bên dưới đại sảnh khách điểm tiếng cãi vả ồn ào dần lắng bớt, lúc Khanh Khanh đi xuống chỉ còn thấy một cậu bé tầm 5-6 tuổi quỳ trước đại môn, bên cạnh là một người phụ nữ trung niên dường như đã bị nhiễm bệnh lây truyền.

"Này tại sao tên nhóc kia lại quỳ trước cửa vậy?"

Lam Khanh Khanh chau mày ngoảnh đầu nhìn người vừa nói, tiểu nhị nhìn cậu bé tỏ vẻ ghét bỏ "Khi này có một đám dân đen bị nhiễm bệnh đến, bị đuổi đi cả rồi chỉ còn thằng bé đó dù bị đánh đập thế nào cũng không chịu đi"

Hàm Mộc Vân chau mày tức giận "Tại sao các người lại nhẫn tâm như thế, bọn họ chỉ là nhiễm bệnh thôi mà". "Bà cô của tôi ơi, bọn họ là bị bệnh truyền nhiễm đấy, nơi này của chúng tôi là khách điểm nếu lây cho các vị khách trên kia phải làm sao đây?"

"Nơi này là tiệm thuốc?" Khanh Khanh nhàn nhạt mở miệng, tiểu nhị kia lúc này mới thấy khách quan trên lầu đã có và người đi xuống liền kinh hãi "Các vị quan khách mau mau lên lầu đi, kẻ bị nhiễm bệnh từ thằng nhóc đấy"

Mọi người trong khách điểm ai nấy đều tỏ ra vẻ chán ghét kinh bỉ cậu bé đang quỳ ngoài cửa, thậm chí có vài người lên tiếng mắng. Cậu bé hơi ngẩn đầu nhìn xung quanh một lượt như muốn ghi nhớ tất cả những khuôn

mặt đang chửi rửa bé kia. Ánh mắt cậu bé dừng lại trên gương mặt lạnh
lùng của Lam Khanh Khanh thoáng vẻ kinh hi

"Ta đang hỏi người!"

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1. Chương 92. "Khanh Nhi Tỷ Tỷ"

"Ta đang hỏi người!"

Thanh âm Lam Khanh Khanh hơi cao trong trẻo mà lạnh lùng khiến những người đang rối rít lên lầu hơi ngừng lại nhìn về phía nàng

Tiểu nhị giật mình "ah" một tiếng "Vị tiểu thư này chắc là người phương khác nên không biết, biệt viện phía sau khách điếm có một lão từng làm ngự y trong cung, trước đã mua biệt viện đó để khám bệnh cho dân"

"Vậy tại sao bây giờ không khám nữa?". Tiểu nhị bày ra vẻ mặt bất đắc dĩ "Cô nương nghĩ xem, lão ta đã già rồi không biết còn chuẩn bệnh chính xác hay không ấy chứ nói chi đến bệnh truyền nhiễm này. Vả lại đây là khách điếm, cho dân tị nạn bị nhiễm bệnh đi vào thì không hay lắm"

Lam Khanh Khanh lười biếng tựa người vào cột lớn trong sảnh, khoanh tay trước ngực, thanh âm lạnh lùng "Ta thấy là theo câu sau"

Khanh Khanh đưa mắt nhìn xung quanh một lượt, dừng lại khuôn mặt cậu bé đang nhìn chằm chằm nàng "Ta sẽ mua lại khách điếm này"

Phong Nguyệt Vô Thần tựa tiểu phi tiểu nhìn nàng "Nàng mua? Vậy ai trả tiền đây?". Khanh Khanh nhếch môi "Đương nhiên là vương gia ngài rồi"

Một câu vương gia đã làm tiểu nhị kia kinh sợ, mọi người xung quanh cũng chăm chú về phía này.

Phong Nguyệt Vô Thần dùng ngón trỏ cứng chiều chạm mũi nàng, cười sáng khoái "Được, khách điểm này bản vương sẽ mua, mở cửa biệt viện phía sau cho vị y nhân kia khám bệnh cho dân tị nạn"

"Vương gia... Còn khách quan trong đang trọ ở đây thì sao?"

"Không ngại thì cứ việc ở" Phong Nguyệt Vô Thần nhìn xung quanh một cái cười yêu nghiệt "Tiền thì phải thu đều đặn cho bản vương"

Quá bỉ ổi rồi! Nàng muốn dùng nơi này cho dân hãn lại muốn kiếm tiền từ khách điểm

Hàm Mộc Vân chạy lại đỡ cậu bé đứng lên "Này người tên gì?". Cậu bé nhìn lướt qua Khanh Khanh một cái mới trả lời "Ta tên là Hán Nhĩ Ba". Khanh Khanh cau mày đi tới "Người là người Mông Cổ?" cậu bé thành thật gật đầu

Trong lúc đó Phong Nguyệt Vô Thần đã phái hai quan binh nâng mẹ cậu bé vào trong.

Hán Nhĩ phu nhân được đưa vào căn phòng phía sau biệt viện, một lão nhân nghe tin liền chạy sang.

Lão nhân gặp Phong Nguyệt Quân Y liền sững người sau đó liền lập tức quỳ xuống hành lễ "Lão thần tham kiến Ngũ vương gia"

Phong Nguyệt Quân Y đỡ ông ta dậy "Không cần đa lễ, người biết ta sao?". "Ngũ vương gia không nhớ, lão thần từng làm trong thái y viện, trước đã gặp qua vương gia vài lần"

Lão thái y nhìn qua Hán Nhĩ phu nhân nằm trên giường một chút thở dài, "Làm sao? Không cứu được nữa sao?" Hàm Mộc Vân lo lắng hỏi

Lão lắc đầu "Vị phu nhân này tuy nhiễm bệnh nhưng mới giai đoạn đầu nếu tiến hành chữa trị có thể khỏi". Mộc Vân cau mày "Vậy sao ông lại thở dài?", "Bởi vì bệnh truyền nhiễm vốn không có thuốc chữa, cho dù có ở giai đoạn nào cũng có thể chờ chết"

"Ta không tin không có thuốc chữa"

Khanh Khanh nhìn một chút, trên người vị phu nhân kia nổi lên một tầng mụn nước, nếu mụn nước kia vỡ ra chắc chắn sẽ lây lan rộng thêm, còn lây cho người khác

"Người gọi sư phụ người thử xem"

Mộc Vân giật mình, sao nàng không nhớ tới lão quý y nhỉ, "Ta đi viết thư cho ông ta" nói rồi Mộc Vân liền chạy vụt đi

Khanh Khanh, Vô Thần và Quân Y cũng bị lão thái y đuổi khéo ra ngoài.

Hán Nhĩ Ba ngồi bên ngoài nhìn vào trong, thấy mọi người đi ra liền đứng dậy. Phong Nguyệt Quân Y cười nhẹ xoa đầu cậu bé "Không sao, mẫu thân ngươi có thể cứu". Hán Nhĩ Ba gật đầu

Khanh Khanh định rời đi bỗng thấy tay áo có người nắm kéo kéo, nàng cau mày quay đầu nhìn Hán Nhĩ Ba.

"Khanh Nhi tỷ tỷ, tỷ không nhớ đệ sao?"

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1. Chương 93

Thành Nam Cường

Vừa vào trong thành đã thấy đâu đâu cũng có bệnh nhân nằm rải rác trên con đường lớn vốn rất náo nhiệt trước đây. Chỉ trong vài tháng dịch bệnh lan tràn tòa thành đã nghèo đói đến cực điểm, không nghi ngờ gì nếu bây giờ giặc ngoại xâm kéo quân đến thì không cần đánh đã chiếm được thành

Bất quá bọn giặc có ham muốn mở rộng lãnh thổ ngoài kia ngại dịch bệnh?

Ban đầu khởi hành cùng đoàn người nhưng tới thành Nam Cường chỉ có Phong Nguyệt Vô Thần, Khanh Khanh, Thiên cùng vài hộ vệ đẩy xe lương thực. Phong Nguyệt Vô Thần chỉ hạ lệnh đem một phần lương thực vào thành số còn lại vẫn để ở huyện nha thành Viên Châu từ từ chuyển vào

Phong Nguyệt Quân Y và Hàm Mộc Vân cũng ở lại thành Viên Châu cứu chữa dân tị nạn mới bị nhiễm bệnh

Trước khi vào thành Khanh Khanh còn kéo Phong Nguyệt Quân Y nói nhỏ "Không được nói ta cùng bọn họ vào thành Nam Cường, đã tìm ra cách chữa trị liền lừa đem Mộc Vân về kinh, tránh cho cô ấy chạy vào thành"

Phong Nguyệt Quân Y nghĩ ngợi một hồi liền đồng ý, Mộc Vân hiện là đại tẩu của bọn hắn, tương lai sẽ là mẫu nghi thiên hạ nếu ở lại đây mà

gặp mệnh hệ gì thì hẳn chỉ có thể đem đầu đi gặp hoàng huynh của hẳn

Đoàn người Khanh Khanh âm thầm rời đi một lúc lão Quỷ Y liền xuất hiện trong thành Viên Châu sau khi nhận được thư của tiểu đồ đệ của hẳn. Khanh Khanh cũng tạm yên tâm về Mộc Vân

Thành Nam Cường có xây dựng một doanh trại cho binh lính cách ly với bên ngoài. Phong Nguyệt Vô Thần ra lệnh chuyển lương thực vào trong, tạm thời ở tại doanh trại

Khanh Khanh ngồi trên thư án, tay chống vào vô định nhìn ra ngoài cửa sổ. Nàng đã vào thành hai ngày nhưng lại chưa gặp mặt Phong Nguyệt Vô Thần lần nào, từ khi vào thành bọn họ đã chia nhau ra. Nàng hai ngày nay ở trong phòng ngoài ăn uống, ngủ nghỉ, đi nhà xí ra thì chỉ ngồi thất thần.

Mỗi lần nàng muốn ra ngoài thành xem một chút binh lính canh cửa lại nói "Bên ngoài hỗn loạn vương gia không cho người trong doanh trại ra ngoài". Lại còn nhấn mạnh câu "Nhất là Lam cô nương"

Khanh Khanh tức đến giậm chân, nàng đã vô dụng như vậy hẳn còn đem nàng tới đây làm gì?

Khanh Khanh buồn chán mài mực, cầm bút vẽ sau nữa khắc trên tờ giấy trắng lên xuất hiện đôi uyên ương hí thủy. Nàng nghiên nghiên đầu nhìn bỗng bật cười "Đúng thật suy nghĩ về ai liền vẽ những thứ liên quan đến họ"

Nàng đưa tay chạm mảnh ngọc lạnh băng trên cổ, nàng... Có chút nhớ hẳn rồi. Khanh Khanh lắc đầu cố không cho bản thân suy nghĩ về Phong Nguyệt Vô Thần nữa. Nàng nhìn khoản trống bên cạnh uyên ương liền nhất bút viết

"Forever"

Nàng nhìn nhìn bức tranh một chút lại thêm ba dấu chấm cạnh từ Forever như biểu thị sẽ có từ tiếp theo. Nàng ném bút hài lòng nhìn bức tranh leo lên giường ngủ.

Khanh Khanh chìm vào giấc ngủ không bao lâu đã có người đẩy cửa đi vào. Phong Nguyệt Vô Thần lại gần thư án, hẩn nâng bức trang còn mùi mực chưa khô mìn cười, uyên ương hí thủy?

Phong Nguyệt Vô Thần thả bức họa ra đi đến bên giường, chỉ là hẩn không lại gần chỉ đứng nhìn nàng cách một tấm màn che. Hai hôm nay hẩn bên ngoài thành tiếp xúc nhiều người như vậy, lại gần nàng chỉ sợ nàng bị nhiễm bệnh.

Phong Nguyệt Vô Thần đứng đó nhìn nàng thật lâu đột đến khi Thiên ngoài cửa kêu một tiếng hẩn mới rời mắt khỏi nàng. Vô Thần lưu luyến nhìn nàng một cái rồi tới cạnh thư án cầm bức họa rời đi

.
. .
. .
. .

Thư Phòng

Phong nguyệt Vô Thần mệt mỏi ngồi trên thư án, hẩn nhắm mắt dưỡng thần đưa tay day day thái dương đau nhứt, dưới mắt cơ hồ đã xuất hiện quầng đen nhạt nhạt do nhiều ngày không ngủ

"Bệnh dịch bên ngoài không những không tuyên giảm mà còn lây lan ra thêm, hôm nay trong doanh trại đã có hai tướng sĩ bị nhiễm bệnh"

Mọi người trầm mặc chẳng ai nói lời nào khiếm không khí im ắng đến quỷ dị

"Vương gia..." Tiêu tướng quân gọi nhẹ một tiếng. Phong Nguyệt Vô Thần mở mắt "Bên phía Phong Nguyệt Quân Y thế nào rồi"

"Vương gia, bên Ngũ Vương gia nhờ Quý Y giúp đỡ nên đã tạm thời ngăn được bệnh dịch, vẫn còn đang điều chế thuốc giải"

"Tạm thời đem phương thuốc của Quý Y sắc cho người dân uống đi, thái y điều chế thuốc giải, nội trong ba ngày phải tìm được thuốc khắc chế bệnh cho ta"

Thái y từ kinh thành phái đến cảm thấy như sét đánh giữa trời quang, nội trong ba ngày tìm được phương thuốc khắc chế bệnh? Thật sự mò kim đáy bể còn dễ dàng hơn

Mọi người lần lượt ra ngoài, lúc này trong thư phòng chỉ còn Thiên và Phong Nguyệt Vô Thần

"Chủ tử"

Phong Nguyệt Vô Thần tựa lưng vào thành ghế lười biếng phun ra một chữ "Nói"

"Lúc trước ở kinh thành thuộc hạ nghe qua Liễu đường chủ đang ở Nam Cương... Có cần thuộc hạ tìm nàng giúp đỡ không?"

"Không cần, nếu nàng muốn giúp thì sẽ không đợi người tới cầu xin"

Nhắc đến 'nàng' bỗng Phong Nguyệt Vô Thần cảm thấy có chút phức tạp, hẳn biết rõ 'nàng' đang ở đây còn nhận lệnh hoàng huynh tới cứu tế. Chẳng lẽ hẳn muốn mượn cơ hội này đường đường chính chính đem 'nàng' về? Nhưng tại sao lúc Hắc Minh muốn đưa 'nàng' về hẳn lại từ chối?

"Quả thật Tôn chủ rất hiểu nàng"

Nam tử vận dạ hành đeo mặt nạ hình quý phi thân qua cửa sổ vào, Hắc Minh tháo mặt nạ xuống cúi người hành lễ.

Hắc Minh lấy trong ngực ra một phong thư "Tôn chủ, Liễu đường chủ nhờ thuộc hạ đưa phong thư này đến tận tay người. Nàng nói trong thư chính là phương thuốc kiềm chế bệnh dịch. Đường chủ còn nói bệnh dịch lần này sẽ không đơn giản như vậy, mong Tôn chủ điều tra"

"Hiện giờ nàng ở đâu?"

"Liễu đường chủ đang ở ngôi nhà trúc ngoài thành" Hắc Minh dừng một chút ngẩn đầu "Nàng ấy hiện đang bị nhiễm bệnh, có cần thuộc hạ đưa nàng vào thành để chữa trị không?"

Phong Nguyệt Vô Thần hít sâu một hơi nhìn phong thư trên bàn, nàng là một y sư, hẳn bên cạnh nàng nhiều năm như vậy rất hiểu tính cách nàng. Khẳng định nàng đã cố ý để mình nhiễm bệnh để nghiên cứu thuốc giải đi

"Gửi đơn thuốc cho bên Ngũ vương gia và thái y, ngày mai sắc thuốc cho những người bị nhiễm bệnh uống"

"Tôn chủ, còn nàng? "

Phong Nguyệt Vô Thần có chút gì đó khó xử, nhưng nàng ấy đang bị nhiễm bệnh, nếu như người khác biết thân phận nàng thì nguy.

"Ngày mai, đón nàng vào thành"

Phong Nguyệt Vô Thần bất chợt nghĩ đến thân ảnh lạnh lùng cuồng ngạo giết chết thủ hạ của hắn lại có lúc chân chó chạy theo hắn vượt môn ngựa, nữ nhân thần kinh trước ngự thư phòng.

Nếu đã muốn tìm lại 'nàng'sao hử còn đưa Lam Khanh Khanh tới đây?

*

Phong Nguyệt Vô Thần nhẹ nhàng mở cửa phòng Khanh Khanh ra, người trên giường vẫn còn ngủ say dường như không phát hiện được có người trong phòng. Phong Nguyệt Vô Thần đi đến bên giường, ánh trăng mờ ảo chiếu lên khuôn mặt nữ tử đang say mộng.

Phong Nguyệt Vô Thần ngồi xuống bên mép giường, hử đưa tay chạm vào gò má lạnh băng của nàng

"Khanh Khanh... "

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1. Chương 94. Liễu An Nhiên

Lam Khanh Khanh tỉnh giấc thì trời đã sáng, Khanh Khanh theo phản xạ đưa tay sờ sang chỗ trống bên cạnh sớm đã lạnh băng. Hình như tối qua Phong Nguyệt Vô Thần có qua đêm ở phòng nàng

Khanh Khanh đá chăn sang bên leo xuống giường, buổi sáng ở biên cương lạnh lẽo khiến nàng phải rùng mình, nàng nhìn bản thân trong gương đồng khẽ chau mày. Khuôn mặt nàng sao có chút đỏ ửng nhỉ? Khanh Khanh đưa tay sờ trán nóng hổi bất thường giữ ngày đông

Không phải nàng bị cảm rồi chứ? Dù gì vậy sức khỏe nàng tốt lắm cơ mà, mười sáu năm nàng chưa từng bị đổ bệnh nha. Còn bốn ngày nữa chính là ngày giỗ của cha mẹ nàng nếu hiện tại nàng đổ bệnh thì làm sao trốn sang Mông Cổ một chuyến đây?

Khanh Khanh nhanh chóng thay y phục rồi đến được phòng

"Lam cô nương đến có chuyện gì sao?"

Thái y trong thái y cung kính trước nàng, dù mọi người chưa biết thân phận nàng nhưng Vương Gia đối với nàng tốt như vậy ắt họ phải cung kính.

Khanh Khanh lắc đầu "Không có gì, chỉ là ta cảm thấy thân thể có chút không khỏe, đến là để lấy thuốc". Vị thái y hoảng hốt "Lam cô nương

thấy chỗ nào không khỏe thần sẽ đi lấy thuốc ngay hiện giờ bệnh dịch vẫn chưa tuyên giảm nếu cô nương nhiễm bệnh thì nguy"

"Ta chỉ bị cảm mạo thông thường thôi, phiền thái y rồi". Vị thái y kia thở phào nhẹ nhõm khách sáo "Không phiền không phiền"

Vị Thái y kia đi bốc thuốc cho nàng, đương lúc nàng vừa nhận được thuốc thì bên ngoài có một cô nương khoảng 14, 15 tuổi hoảng hốt chạy vào.

"Thái y có ai là nữ tử không ạ?"

Cô bé nhìn khắp được phòng toàn đấng nam nhi thoáng vẻ thất vọng nhưng khi nhìn thấy Khanh Khanh lại mừng rỡ chạy lại "Cô nương, xin người giúp ta". Khanh Khanh lạnh nhạt gạt tay cô bé ra "Xin lỗi ta không phải y sư"

"Không cần, không cần y sư, xin người hãy cứu chủ tử của ta, trong doanh trường chỉ còn người là nữ tử thôi"

Khanh Khanh cau mày định ra lời từ chối lại nghe vị thái y khi nãy nói "Vết thương của Liễu cô nương lại chảy máu sao?". Cô bé đó gấp đến độ muốn khóc gật đầu "Xin cô nương giúp ta một tay", vị thái y kia đặng đo một lát cũng mở lời cầu xin "Lam cô nương, vết thương của Liễu cô nương chỉ cần thay y phục lau sạch vết thương rồi bôi cao được là được. Bọn nam nhân chúng tôi thật không thể làm"

Khanh Khanh chau mày, Liễu cô nương? Hình như từ lúc vào thành đến nay nàng chưa từng nghe qua cái tên này. Tên thái y đó mở lời cầu xin thì cứ nói, dẫn đo cái gì?

Không để nàng nói thêm lời nàng cô bé đó đã nắm tay nàng kéo nàng rời đi, Khanh Khanh chau mày, cô bé này có võ công?

Cô bé đó kéo nàng đến một biệt viện cách rất xa biệt viện nàng ở, bên trong ngập tràn mùi thuốc đắng khiến người ta phải nhúu mày.

"mời cô nương"

Nàng bước vào nội thất, trên chiếc giường có phủ màn màu đỏ thêu đóa U lan một cô nương đang nằm. Vẻ mặt nàng ấy nhợt nhạt đến không nổi nhìn, tựa như mảnh pha lê mỏng manh chỉ cần chạm là vỡ

"Nàng ấy bị nhiễm dịch bệnh? "

Cô bé đó gật đầu "Xin cô nương đỡ chủ tử ta ngồi dậy"

Khanh Khanh ngồi xuống đầu giường dùng sức lực nhẹ nhàng nhất có thể đỡ người con gái trên giường dậy. Nàng để lưng nàng ấy dựa vào vai nàng, bây giờ y phục nàng ấy thấm máu đỏ thẫm, nhìn nhếch nhác đến cực điểm.

Cô bé từ từ cởi y phục thấm máu của Liễu An Nhiên lộ ra vết lở lóe đã dần thối rửa

"Cô nương, người biết dùng dao không?"

Khanh Khanh nhìn vết thương cần cắt phần thịt thối rửa ra, gật đầu. Cô bé mừng rỡ đưa cho nàng thanh chủy thủ đã hơi qua lửa. Nàng nhìn thanh chủy thủ có chút hoài niệm, đã bao lâu rồi nàng chưa dùng lại chủy thủ nhỉ? Lần dùng lại chủy thủ không phải là giết mà cứu người

Khanh Khanh cẩn thận cắt phần thịt thối rửa ra, máu theo vết dao mà chảy, cô bé dường như đã nhìn quen cảnh máu me sau khi Khanh Khanh cắt thịt thối rửa ra liền dùng khăn lau rồi bôi thuốc cầm máu.

"Cô nương không ngại chủ nhân của ta bị bệnh dịch sao?"

"Vậy cô nương có ngại không?"

Cô bé ngậy người nhìn Khanh Khanh bỗng bật cười "Cô nương không ngại cho tiểu nữ biết danh tính chứ?"

"Lam Khanh Khanh"

Lau sạch vết máu trên người Liễu An Nhiên, Khanh Khanh giúp cô bé đó mặc lại y phục cho nàng ấy. Khanh Khanh vẫn duy trì tư thế để Liễu An Nhiên tựa lưng vào vai nàng để cô bé kia dứt thuốc

"Lam cô nương, đa tạ người hôm nay đã giúp đỡ, ta gọi là Tiểu Lan nếu sau này cô nương có chuyện cứ bảo Tiểu Lan, Tiểu Lan nhất định sẽ báo đáp ân tình này"

Lam Khanh Khanh cười nhẹ đáp lễ "Không cần, chỉ là tình cờ giúp chủ tử nhà cô, không cần câu nệ". "Vậy để ta tiễn cô nương nhé" Tiểu Lan mỉm cười đi theo Khanh Khanh ra cửa, nhưng ngàn lần vạn lần Khanh Khanh không ngờ gặp được người mấy hôm nay vẫn không gặp được ngay trước cửa

Tiểu Lan nhìn thấy Phong Nguyệt Vô Thần liền hành lễ "Tiểu Lan tham kiến vương gia"

Phong Nguyệt Vô Thần nhìn cũng không nhìn Tiểu Lan một cái chỉ thủy chung nhìn Khanh Khanh "Người ở đây làm gì?". Khanh Khanh cười nhạt không trả lời hỏi ngược lại "Vương gia bận rộn như người còn đến đây được vậy người nhàn hạ như ta sao lại không thể ở đây?"

Phong Nguyệt Vô Thần hơi rũ mắt "An Nhiên thế nào rồi?" hiển nhiên câu này không hỏi nàng, Tiểu Lan bên cạnh cúi thấp đầu cẩn trọng "Bẩm vương gia, Chủ tử hiện vẫn ổn, nhờ có Lam cô nương giúp đỡ mới vượt qua được nguy hiểm lần này"

Phong Nguyệt Vô Thần gật đầu, đi qua người Khanh Khanh đi vào trong, Tiểu Lan thấy hăn đi vào cũng đi vào theo. Lam Khanh Khanh nhìn

hắn một chút trong lòng dấy lên cảm giác gì đó rất khó tả

Nàng nhìn Vân đang đứng bên cạnh Thiên bổng chau mày "Sao người lại ở đây? Hiện giờ không phải người nên ở Viên Châu sao?". "Nơi đó ổn cả rồi ta nên tới đây bảo vệ vương gia chứ"

"Còn Hàm Mộc Vân?"

"Nương nương á? Bị Ngũ vương gia đưa về kinh thành rồi"

Khanh Khanh chau mày "Nàng ngoan ngoãn vậy sao?"

.

.

.

.

Thành Viên Châu

"Khanh Khanh về kinh từ khi nào sao ta lại không biết?"

Phong Nguyệt Quân Y ngoài cười như bên trong lại thầm chảy dài hai hàng lệ, vị tẩu tẩu này sao lại ngang bướng vậy chứ "Hôm trước Khanh Khanh đã cùng tam ca trở về kinh phục mệnh rồi"

Hàm Mộc Vân chau mày, quả thật hơn mười ngày nay nàng cùng Quý Y luôn ở trong dược phòng điều chế thuốc không để ý tới Khanh Khanh. Tính ra từ lúc gặp ở quan trọ tới nay nàng chưa gặp lại Khanh Khanh lần nào nữa, suốt hơn mười ngày Phong Nguyệt Quân Y và Vân luôn ở đây nàng cứ nghĩ Khanh Khanh và Phong Nguyệt Vô Thần cũng ở đây

Từ hôm qua tới giờ nàng không thấy Vân đâu, chẳng lẽ theo họ về kinh rồi "Khanh Khanh thật sự cùng Phong Nguyệt Vô Thần về kinh rồi?"

Phong Nguyệt Quân Y nặng ra nụ cười mà hăn cho là tự nhiên nhất, chân thật nhất "Thật nha, ta lừa tẩu làm gì?". Hàm Mộc Vân nhìn hăn chăm chăm như nếu hăn lộ ra tia sơ hở nào thì sẽ bị phát hiện ngay "Bên Nam Cương thế nào rồi?"

"Tốt nha, thái y đã cho dân chúng uống thuốc theo đơn thuốc kia, đã đến lúc về phục mệnh rồi"

Mộc Vân có chút dự cảm chẳng lành nhưng nhanh chóng bị Phong Nguyệt Quân Y thuyết phục

"Được vậy ngày mai về kinh"

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1. Chương 95. Hắc Y Nhân?

"Liễu An Nhiên đó là ai?"

Vân khó xử không biết nên trả lời Khanh Khanh thế nào, nếu nàng chỉ là một thủ vệ bình thường đương nhiên hẳn sẽ nói hết chuyện giữa Liễu An Nhiên và Phong Nguyệt Vô Thần cho nàng nghe

Nhưng mà nàng có vẻ đã được Tôn chủ coi trọng, nếu hẳn nói ra liệu có bị giết người diệt khẩu không ah?

Vân đưa mắt cầu cứu Thiên

Khanh Khanh nhìn vẻ mặt Vân cũng đoán được phần nào thân phận của Liễu An Nhiên kia, nàng nhìn thoáng qua cánh cửa đang đóng chặt buộc miệng hỏi "Không phải là tình nhân cũ của hẳn chứ"

"Sao người biết..." lời vừa nói ra Vân nhanh chóng bị miệng mình lại. Khanh Khanh cười lạnh "Quả nhiên bị ta đoán đúng rồi"

Tình tiết câu chuyện đúng thật quá cầu huyết đi, tình mới vừa đến tình cũ đã về? Khanh Khanh cau mày lắc lắc đầu đuổi đi ý nghĩ trong đầu. Cái gì mà tình mới tình cũ, người mà tình cũ tìm về là Phong Nguyệt Vô Thần chứ có phải nàng đâu, quan tâm làm cái quái gì chứ?

Tuy trong lòng nói vậy nhưng Khanh Khanh vẫn cảm thấy lòng ngực có chút khó thở, có chút đau đớn. Nếu đã luôn giữ trong lòng mình giai

nhân tuyệt sắc như vậy tại sao còn chọc ghẹo nàng chứ? Nàng chỉ là thuộc hạ của hắn, giống như Thiên và Vân mà thôi, đúng không?

"Khanh Khanh, ta không cố ý, không phải như cô nghĩ đâu, tôn chủ và Liễu đường chủ..." Vân nói càng ngày càng rồi

Khanh Khanh cười lại nắm bắt nhanh trong lời nói của Vân "Liễu đường chủ? Là nói Liễu An Nhiên sao?"

Vân ngậm chặt miệng thầm mắng bản thân ngốc, muốn giải thích cho Tôn chủ lại khiến Khanh Khanh hiểu lầm thêm.

Khanh Khanh gương mặt cười nhưng không có ý cười đôi mắt khô lạnh vẻ lạnh lẽo như trước đây vẫn thường thấy ở nàng. Khanh Khanh lười biếng vươn vai thanh âm lạnh nhạt "Nên về ngủ rồi"

Vân nhìn theo bóng dáng Khanh Khanh dần khuất ánh mắt đáng thương nhìn Thiên "Tôn chủ có khi nào bâm thân ta ra cho chó ăn không đây?". Thiên nghiêm túc suy nghĩ rồi gật đầu "Rất có thể"

Động tĩnh bên ngoài hết thảy đều lọt vào tai Phong Nguyệt Vô Thần, tay đang cầm chén thuốc hơi rung một chút đổ ra ngoài. "Vương gia hay cứ để Tiểu Lan dứt thuốc cho chủ tử", "Không cần, người lui ra ngoài đi để bản vương chăm sóc nàng"

Tiểu Lan nhìn người trên giường một chút cuối cùng cũng rời đi, nhưng lời nói khi nãy của họ ở bên ngoài cô cũng nghe thấy tất phần nào cũng biết được thân phận của Khanh Khanh. Tiểu Lan nàng đi theo Liễu An Nhiên cũng được một thời gian cô cũng biết ít nhiều chuyện của hai người

Lỡ may Lam Khanh Khanh và Liễu An Nhiên biến thành tình địch thì phải làm thế nào đây?

.

.

.

Khanh Khanh về biệt viện của mình liền sai người chuẩn bị nước nóng tắm, nàng đi ngang qua thư án khẽ chau mày, nàng nhớ hôm qua nàng có vẽ một đôi uyên ương hí thủy, bức tranh đâu rồi?

Nàng nhìn cửa sổ đang mở khăng định bức tranh đã bị gió thổi đi, nàng còn định trong đầu sẽ đốt đó bức tranh đi, còn việc tại sao phải đốt nàng cũng không biết. Có lẽ không muốn cho Phong Nguyệt Vô Thần nhìn thấy tránh cho hấn nghĩ nàng trèo cao? Nhưng nàng không biết bức tranh đang ở trong tay hấn

Khanh Khanh ngâm mình trong bồn nước nóng, khói bốc lên nghi ngút khiến làn da nàng ửng đỏ trong vô cùng xinh đẹp. Nàng ngồi xuống để toàn thân ngâm trong nước nóng chỉ chừa cái đầu nhỏ trên mặt nước

"Két..."

Tiếng cửa nhỏ như tiếng muỗi kêu vang lên, Khanh Khanh cau mày để phòng nhìn về phía màn ngăn. Phía trước bức bình phong lóe lên bóng màu đen Khanh Khanh liền nhanh chóng từ bồn tắm đứng lên kéo tấm mạn sa mỏng tạm thời che thân. Tóc nàng ướt một mảnh xỏa ngang hông, đôi má vẫn còn bị hơi nước làm ửng hồng trên khuôn mặt lạnh lùng

Trong nàng lúc này thập phần xinh đẹp!

Hắc y nhân thấy nàng trong cảnh này bỗng ngẩn người, hấn thật không ngờ vừa vào phòng lại bắt gặp cảnh này. Nàng tuy nhanh tay lấy mạn sa che người nhưng mạn sa quá ngắn không che được đôi chân thon dài đứng trong nước

"Người không cần dùng mắt nữa?"

Thanh âm lạnh lùng vang lên khiến hắc y nhân định thần lại, dưới lớp khăn che mặt hắc giương lên nụ cười. Nụ cười này đơn giản chỉ vì hắc cảm thấy nàng thú vị, không lẫn một tia tạp chất, dục vọng nào cả

Hắc y nhân tựa lưng vào cột nhà "Mắt đương nhiên là vẫn cần, mắt rồi làm sao còn được ngắm mỹ nhân nữa chứ. Ta cho nàng thời gian một chén trà, mặc lại y phục đi, kéo nàng lại cho rằng ta là một sắc lang vô liêm sỉ"

Nói rồi hắc đi ra trước tấm bình phong, cách một bước bình phong nàng thấy hắc quay lưng lại ngồi trên bàn trà. Khanh Khanh không biết nên khóc hay nên cười, hắc là người đột nhập vào phòng nàng mà ra vẻ như chủ nhân

"Nàng không muốn thay y phục sao? Hay muốn ta giúp nàng?"

Khanh Khanh hừ một tiếng leo ra khỏi bồn tắm, nam nhân cổ đại tên nào cũng vô sỉ mặt dày như nhau!

Đến khi Khanh Khanh chỉnh tề y phục đi ra đã thấy hắc đứng nấp phía sau cánh cửa, thần sắc cẩn trọng. Hắc cười nhẹ giọng điệu bất đắc dĩ

"Xem ra không thể nương nhờ chỗ nàng được nữa rồi, Tiểu Khanh Khanh vốn có chuyện muốn nói với nàng nhưng hiện tại nam nhân của nàng tới rồi"

Hắc phi thân ra cửa số tốc độ cực nhanh khiến Khanh Khanh không thể nhìn rõ hắc đi lúc nào, chỉ còn âm thanh hắc vọng lại "Có duyên tức gặp lại"

Ngay lúc đó cửa phòng bật mở, nàng nhìn thấy người bước vào chính là nam nhân khi nãy gặp nhau ở biệt viện Liễu An Nhiên, trong lòng bỗng nhiên khó chịu.

Phong Nguyệt Vô Thần bước vào phòng khê chau mày "Có người vừa đến?". Nàng nhún nhún vai không chút dấu diếm "Một hắc y nhân". Hắc nhìn mái tóc ướt tùy tiện buộc lên cùng với khuôn mặt của nàng liền chau mày "Lúc người đang tắm?" thanh âm hắc cao hơn một chút rõ sự nguy hiểm

Nếu là trước đây nàng trong tình huống này nhất định sẽ chân chó lấy lòng hắc tránh gặp rắc rối thế nhưng hôm nay nàng lại cảm thấy lời nói hắc có chút khó nghe. Cảm giác như là nàng là cô vợ lẳng lơ bị trượng phu bắt gian tại trận thế nhỉ? Khanh Khanh bướng bỉnh nhẹ cười "Thì sao?"

Người bao nuôi nữ nhân khác ngay tại doanh trướng này thì sao ta không thể phóng túng với nam nhân khác chứ?

Phong Nguyệt Vô Thần không nói gì nhưng không khí xung quanh giảm một cách kì lạ. Khanh Khanh khẽ rung một cái, mũi ngứa ngứa muốn hắt xì vì lạnh, nàng chợt nhớ ra nàng vẫn chưa lấy thuốc về nha

Nàng cúi kinh bĩu môi "Người bị nhìn thấy là ta, người chịu thiệt cũng là ta, người tức giận làm cái quái gì chứ"

Phong Nguyệt Vô Thần bật cười tà mị, bước lại gần Khanh Khanh, nàng cảm nhận được nguy hiểm bất giác lùi về phía sau. Kết quả bị hắc ép tới góc tường, mẹ nó chứ sao lần nào nàng cũng bị dồn vào góc tường thế này!

"Ta đã từng nói những thứ của người đều là của ta chưa nhỉ?", Khanh Khanh chau mày mạnh miệng cãi "Ta chỉ là thuộc hạ của người, ta... Ta bán nghệ không bán thân" lời nói ra Khanh Khanh mới ý thức được, thật muốn cắn lưỡi chết quách đi cho xong

"Bán nghệ không bán thân? Người có cầm kì thi họa sao?" Phong Nguyệt Vô Thần nén cười nói, nàng lí nhí yếu ớt phản bác "Ta bán võ không bán thân..."

Phong Nguyệt Vô Thần bật cười "Ta thấy ngươi vẫn nên bán thân thì hơn..." lời nói vô cùng mập mờ mơ hồ, Khanh Khanh mở to mắt nhìn hân đã bị bàn tay lớn của hân che lại, môi là một mảnh ẩm áp

Hân lại cưỡng hôn nàng? Trong đầu Khanh Khanh lại xuất hiện nữ tử xinh đẹp bệnh tật. Hân đã có giai nhân rồi tại sao vẫn còn chọc ghẹo nàng?

Đương lúc thất thần đã thấy bã vai đau nhức, cảm giác máu tươi theo vết cắn của Phong Nguyệt Vô Thần đưa nhau chảy ra

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1. Chương 96. Giúp Tình Dịch

Hắn là chó sao?

Suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu Khanh Khanh!

Phong Nguyệt Vô Thần liếm nhẹ vết thương, vết thương đã không còn chảy máu hẳn mới buông nàng ra. Phong Nguyệt Vô Thần sờ sờ vết thương trên cổ nàng hài lòng cười

"Người nhớ rõ một chút, người là nữ nhân của ta, nếu còn để nam nhân khác nhìn thấy thân thể người thì không chỉ là vết thương nhỏ như vậy đâu"

Mà sẽ trực tiếp biến nàng thành nữ nhân thật sự của hắn!

Khanh Khanh ngồi bệt xuống đất nhìn nam nhân vừa rời khỏi, nơi cổ đau nhứt khó chịu, Khanh Khanh cau mày thầm mắng hắn là chó ngao Tây Tạng đem mười tám đời tổ tông thăm hỏi một lượt. Cái gì mà nữ nhân của hắn? Bà chính là bà không phải của ai cả

.
. .
. .
. .

Ngoại ô thành Nam Cường

"Huynh về rồi"

Nam tử áo trắng ngồi tựa người trên cây, khuôn mặt nhệt nhật đến đáng thương, nếu bây giờ có người bắt gặp được cảnh này chắc hẳn sẽ la lớn lên có quý

Cũng không hẳn sai, hẳn chính là Bạch Kết nữa người nữa quý. Không ai đáp lại lời hẳn nói, chỉ có gió đêm lạnh lẽo luồng qua từ khe lá.

"Kể cả huynh cũng khinh thường ta?" giọng nói hẳn mang đậm sự giễu cợt, số phận những ánh vệ như hẳn luôn luôn vậy, dù tài giỏi đến đâu chỉ cần nhiệm vụ thất bại đều mang danh phế vật

"Đệ thật thảm hại!"

Tán lá rung chuyển một chút, một hắc y nhân nhẹ nhàng đáp xuống nhánh cây bên cạnh Bạch Kết

Bạch Kết nâng mắt nhìn hắc y nhân nhếch môi "Ta không may mắn như huynh, được tự do tự tại, kể cả bản thân là ai cũng chẳng biết, thân xác cũng không phải của ta". Hẳn nói lại đưa tay sờ khuôn mặt của mình, cười lạnh, à không phải là khuôn mặt nguyên chủ thân thể này

Hẳn quả thật chỉ là một oán linh, hẳn không có quá khứ cũng chẳng có kí ức, hẳn chỉ nhận thức được xung quanh lúc đã mười tuổi. Kể cả thân xác này cũng chỉ là mượn của một đứa trẻ mà nuôi lớn, hay nói cách khác chính là có người dùng cổ thuật ép thân xác này dung nạp hồn phách của hẳn*

Hắc y nhân ngồi xuống tựa vào nhánh cây "Quả thật ta tốt hơn người rất nhiều" hẳn dừng một chút, nhếch môi cười "Bởi vì ta là Hắc Kết".

Hắc Kết là tên tự thật của hắn, thân xác lẫn linh hồn đều là của hắn. Còn Bạch Kết, tên tự là do chủ tử ban, kể cả thân xác đều không phải của hắn, một cuộc sống tạm bợ!

Bạch Kết lắc đầu cười nhạt "Huynh từng thất bại bao giờ chưa?"

Hắc Kết nhẹ cười trong đầu hiện lên bóng dáng nữ nhân lạnh lùng dùng mạn sa che thân "Ta đã gặp qua Lam Khanh Khanh". Bạch Kết nhướng mày chờ hắn nói tiếp, Hắc Kết thở dài nhưng trên môi vẫn là nụ cười tuấn lãng "Chỉ là người quá ngốc, Thượng Quan Tề cũng chọn sai mục tiêu"

Nói đoạn Hắc Kết liền phi thân đi để lại Bạch Kết vẫn còn đang suy nghĩ về lời nói của hắn, quá ngốc? Sai mục tiêu? Cho dù hiện tại chủ tử có ghét bỏ hắn hắn nhất định sẽ khiến họ cảm thấy hắn đáng được nhiều hơn thế

.
.
.
.

"Lam cô nương..."

Lam Khanh Khanh nằm trên giường nhắm mắt, nàng hé hé đôi mắt nhìn, trời vẫn còn chưa sáng kê cái gì mà kê chứ. Nàng kéo chăn lên tới tận đầu, tiếp tục giả điếc ngủ

"Lam cô nương, cô nương đã dậy chưa?"

Dậy? Dậy cái đầu người ấy, mấy ngày nay rảnh rồi nàng ngủ tới khi mặt trời chiếu vào mông mới dậy cơ

"Lam cô nương..."

Khanh Khanh cau mày bức bối hất tung chăn, các người không biết phá giấc ngủ của người khác rất là vô lễ à?

Khanh Khanh bật tung cửa vừa định lớn tiếng mắng đã thấy khuôn mặt đầm đìa đáng yêu của Tiểu Lan khiến lời mắng chửi không nói ra được

"Lam cô nương tỉnh rồi?"

"Tìm ta có chuyện gì, vẫn còn sớm để lát hãy nói đi"

Thấy nàng định đóng cửa Tiểu Lan liền ngăn cản "Lam cô nương, bây giờ đã sáng lắm rồi". "Rốt cuộc tìm ta có chuyện gì?"

Tiểu Lan có chút lúng túng "Chủ tử của Tiểu Lan hiện không tiện cho lắm, Tiểu Lan đã đến hỏi vương gia tìm người giúp... Vương gia bảo đến tìm cô nương". Câu sau cô nói càng ngày càng nhỏ, dù là kẻ ngốc cũng nhận giữa Phong Nguyệt Vô Thần và Khanh Khanh có mờ ám nói chi là cô. Hiện tại chủ tử lại ở đây, cảm giác như chủ và Khanh Khanh là tình địch...

Khanh Khanh cau mày, cơn buồn ngủ cũng biến mất "Sao lại là ta?", "Vương gia nói trong doanh trại ít nữ tử, vương gia chỉ có thể tin tưởng người. Vả lại muội muội người là y sư"

"Tại sao ta phải đi chứ?" nàng nhướn mày có ý định đóng cửa, Tiểu Lan nhìn thoáng qua chiếc vòng trên cổ này e dè nói "Vương gia bảo bởi vì cô nương là người của Vương gia"

"Con mẹ nó muội muội ta là y sư thì ta phải biết y thuật sao?" Lam Khanh Khanh tức giận đóng sập cửa lại, Tiểu Lan ở ngoài còn nghe loáng thoáng được nàng mắng hăm "Chết tiệt! Ai bảo làm gì không làm lại làm thuộc hạ hăm chứ..."

Tiểu Lan không đi chỉ đứng ngoài cửa chờ nàng, bên trong là một mảng yên lặng cho đến khi cách cửa vốn khép mở ra một lần nữa. Khanh Khanh nhìn thấy Tiểu Lan vẫn còn đứng đấy thì cau mày "Sao cô vẫn còn ở đây?"

Tiểu Lan thấy Khanh Khanh đã y phục chỉnh tề thì cười đáp "Ta chờ cô nương nha", "Người biết ta sẽ đi theo người sao?". Tiểu Lan gật đầu "Ta tin cô nương sẽ giúp đỡ ta", giúp đỡ? Làm như nàng là thánh mẫu không bằng

Khanh Khanh theo Tiểu Lan vào biệt viện, giống như lần đầu nàng đến đây trong phòng tràn ngập mùi thuốc đắng, người con gái tuyệt sắc trên giường vẫn chưa có dấu hiện tỉnh lại

"Chủ tử người như vậy đã bao lâu rồi?"

Tiểu Lan đang lấy thuốc cho Liễu An Nhiên nghe nàng hỏi liền ngần đầu "Chủ tử trước khi được vương gia đón vào thành đã như vậy rồi". Khanh Khanh cau mày, nàng bệnh nặng đến vậy sao?

Tiểu Lan bưng chén thuốc đến lại nói tiếp "Chủ tử vốn chẳng yếu ớt như vậy, từ khi người bị phế võ công thì cơ thể rất yếu, người còn vì muốn chế ra thuốc giải bệnh truyền nhiễm mà lấy bản thân ra thử. Hiện tại bệnh thì đã trị hẳn... Nhưng mà người vẫn chưa tỉnh được"

Thì ra đơn thuốc cứu dân chúng là do nàng đánh cược cả mạng sống mà chế ra, nhưng rốt cuộc là vì dân chúng hay là vì một ai đó đây?

Khanh Khanh nhìn Liễu An Nhiên không nói gì, nói đúng hơn nàng không thể nói gì được nữa. Nàng ta và nàng là hai kẻ hoàn toàn khác nhau, một kẻ dùng mạng sống để cứu người, một kẻ giết người để tồn tại. Nhưng cho đến sau này Khanh Khanh lại cảm thấy ngu ngốc khi nghĩ về Liễu An Nhiên như vậy, nàng ta và nàng chính là cùng một loại người

"Ta giúp gì được đây?"

Tiểu Lan đặc chén thuốc lên lò đun nhỏ bên cạnh mìn cười "Không có gì, chỉ là đến lúc thay y phục, đắp thuốc cho người một mình ta có vẻ chật vật. Phiên Lam cô nương rồi"

Khanh Khanh giật giật khóe môi cố kéo ra nụ cười giữ lễ "Không cần khách sáo" làm như vậy chẳng khác nào làm nô tỳ cho cô nương Liễu An Nhiên kia sao? Nếu sau này nàng ta trở thành nữ chủ nhân có phải nàng sẽ là ân nhân của nàng ta không? Tới lúc ấy nàng đòi trả ân bằng Uyên Ương Phi Thúy cùng dãy phố Kim Vương, rất lời nha

Khanh Khanh nở nụ cười nhưng sâu trong lòng có gì đó rất khó chịu, nữ chủ nhân, tam vương phi của Phong Nguyệt cũng là phu nhân của Phong Nguyệt Vô Thần

*các nàng cứ hiểu nôm na như kiểu Hắc Kết là một khối linh hồn xuyên vào một thân thể khác ấy. Nhưng ở đây là hắc bị ép nhập thể bằng cổ thuật nha (Phần này tớ thấy cứ ảo ảo sao ý nhỉ ☹)

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1. Chương 97. "Ta Sẽ Không Phụ Ai Cả"

Lam Khanh Khanh gáp dài gục đầu lên bàn trà ngủ, nàng đến biệt viện của Liễu An Nhiên đã hai ngày, không phải ai bắt nàng thức khuya dậy sớm nhưng không hiểu tại sao nàng đặt đầu cũng ngủ được

Sức khỏe của Liễu An Nhiên đang khá lên, sắc mặt nàng cũng nhuận hồng nhưng cho dù tốt thế nào nàng cũng không tỉnh dậy.

Cách cửa phòng mở ra, không phải là Tiểu Lan đã đi lấy thuốc về mà là mẫu vương gia lại mất tích bấy lâu.

Khanh Khanh cảm giác có người vào phòng nhưng nàng lại nghĩ là Tiểu Lan nên chỉ chau mày ngủ tiếp, doanh trại Nam Cương còn có kẻ dám đột nhập vào sao, huống hồ biệt viện tách biệt này

Phong Nguyệt Vô Thần đi vào thoáng nhìn người trên giường chưa có dấu hiệu tỉnh lại, hắn lại nhìn sang Khanh Khanh đang gục đầu lên bàn ngủ cau mày. Phong Nguyệt Vô Thần cởi áo choàng của mình ra phủ lên người Khanh Khanh

Khanh Khanh nhú chặt mày mở mắt ra, nàng ngẩn đầu "Sao người lại ở đây?" lời nói ra nàng mới cảm thấy buồn cười, tiểu tình nhân hắn ở đây đương nhiên hắn sẽ đến rồi, nàng hỏi thật thừa. Khanh Khanh cảm thấy trong lòng có chút buồn bực hờn dỗi không biết lí do, nàng đứng dậy áo bào theo thể liền rơi xuống đất

Phong Nguyệt Vô Thần cười nhẹ cúi người nhặt áo bào "Ta tưởng người bị dày vò đến thiếu ăn thiếu ngủ nên mới đến xem một chút". Khanh Khanh bĩu môi vươn người "Hay là sợ ta hại chết tình nhân của của người?"

Phong Nguyệt Vô Thần thoáng cau mày nhưng vì nàng quay người nên chẳng thấy. Khanh Khanh vắn vắn cái cổ chợt nhớ ra chuyện qua trọng "Đúng rồi ngày mai ta muốn đến một nơi" nàng nhìn qua người trên giường tiếp tục nói "Liễu An Nhiên cũng không có gì trở ngại, ta vắng mặt một hai ngày chắc cũng không sao đi"

"Được"

Khanh Khanh trợn mắt "Người dễ vậy đã đồng ý, không hỏi thử ta đi đâu sao?". Phong Nguyệt Vô Thần cười nhẹ xoa đầu nàng "Ta nhớ vẫn câu nói kia của người, đợi về kinh thành người sẽ nói tất cả". Hắn dừng một chút trầm tư "Người không biết cười ngửa, có cần ta chuẩn bị xe không?"

Khanh Khanh thụ sủng nhược kinh lắc lắc đầu cười gượng "Không cần, không cần nha" có ai nói cho nàng biết tại sao nàng thấy hắn ôn nhu còn đáng sợ hơn lúc giết người không

Nàng mắc chứng thích ngược đãi?

"Vậy được" Phong Nguyệt Vô Thần thu tay lại "Người nếu mệt liền về biệt viện nghỉ ngơi đi". "Oh" Khuôn mặt Khanh Khanh khó coi đến cực điểm, nàng cứ cảm thấy cách cư xử của hắn cứ là lạ "Tôn Chủ đại nhân à, người... Không bị sốt cao đến thần trí không minh bạch chứ?"

Phong Nguyệt Vô Thần phì cười "Muốn tốt cho người một chút người lại nghĩ ta bị bệnh, thế nào muốn ta hành hạ đến sống dở chết dở?". Khanh Khanh vội xua tay, đùa à nàng chưa đến mức đó

"Vậy ta về biệt viện trước"

Nói đoạn thân ảnh nàng liền biến khỏi tầm mắt hần tức khắc, Phong Nguyệt Vô Thần nhìn người trên giường kia lặng lẽ thở dài. Đợi nàng tỉnh tức sẽ cho mọi người cái công đạo

.

.

.

.

Mặt trời đang dần xuống núi ánh hoàng hôn mang một màu hổ phách vừa xinh đẹp lại vừa thê lương.

Khanh Khanh thầm tính toán những thứ ngày mai lên đường, nàng ngẩn đầu nhìn ra cửa sổ, vài bông tuyết rơi xuống vương trên hàng cây đối diện

Khanh Khanh khoác tạm một chiếc áo lông màu đỏ đi ra ngoài mái hiên, ban đầu bông tuyết rơi lác đác vài đóa thì hiện tại rơi càng lúc càng nhiều. Nàng đưa tay đón những đóa bông tuyết khẽ cười "Là tuyết đầu mùa?"

Hoàng hôn rực rỡ, bông tuyết trắng xóa rơi dần đã phủ một lớp mỏng trên mặt đất, giai nhân được bọc trong áo lông dày khẽ mỉm cười

"không khuynh nước cũng chẳng khuynh thành nhưng một nụ cười cũng đủ để hoài niệm"

Hần y nhân khẽ mỉm cười, cách một tấm che mặt cũng có thể cảm nhận được nụ cười gió xuân ấm áp của hần. Hần ngồi trên một nhánh cây đối diện nàng, trong mắt hiện tại chỉ có bóng giai nhân đứng trong tuyết

Nếu như thời khắc này mãi ngừng lại thì tốt biết mấy, khung cảnh xinh đẹp như vậy như chỉ có thể nhìn thấy một lần. Đúng vậy có lẽ chỉ nhìn thấy nụ cười như vậy trên mặt giai nhân lần cuối hoặc có lẽ sau này... Nhưng cũng chỉ là có lẽ...

Rất lâu về sau Hắc Kết nhớ lại khung cảnh này, tại nơi này, chỉ tiếc hận ngày đó không dứt khoát trói nàng lại cướp đi...

"Lam cô nương..."

Khanh Khanh buông những bông tuyết trên tay ra, giấu vào trong áo choàng để sưởi ấm "Có chuyện gì mà người hốt hoảng như vậy" nàng vừa xoay người đi vào trong phòng đã nghe Tiểu Lan hoảng loạn, bối rối nói "Chủ tử xảy ra chuyện rồi"

Khanh Khanh Khẽ chau mày "Có liên quan đến ta sao?", Tiểu Lan gấp đến độ muốn khóc "Chủ tử ta đã gặp rắc rối, xin Lam cô nương giúp ta một tay, xin cô..."

"Ta không phải là y sư cũng không phải là dược sư, nên cứu chữa thế nào đây?". Tiểu Lan lúng túng, cô kéo tay Khanh Khanh "Xin cô nương giúp ta hiện tại ta chẳng biết tìm ai để giúp đỡ". "Chủ tử nhà cô có chuyện chẳng phải nên tìm vương gia trước sao, tìm ta làm gì?", "Vương gia đã tới biệt viện rồi"

Khanh Khanh nhếch môi lạnh lùng, nàng so với cái thời tiết ngoài trời còn muốn lạnh hơn mấy lần. Phong Nguyệt Vô Thần đã ở đó, vậy ý mời nàng đến chính là của hắn?

Tiểu Lan thấy nàng có chút thất thần liền kéo nàng đi

Vừa tới biệt viện quả nhiên đã nhìn thấy Phong Nguyệt Vô Thần đứng ngoài cửa, khuôn mặt hắn thoáng vẻ lo âu. Đúng vậy, chẳng phải trong

phòng là tiểu tình nhân hắn đang nguy kịch sao? Sao hân không lo lắng cho được

Ý thức được ánh nhìn của hắn đã chuyển sang đây, Khanh Khanh liền chủ động bước tới vài bước "Ta không phải là y sư gọi ta đến sẽ có ích sao?". Phong Nguyệt Vô Thần đang tính nói gì đó lại bị nàng chen ngang "Vốn tính ngày mai ta sẽ đi nhưng tuyết rơi rồi, ta muốn đi trong đêm kịp lúc"

Có trời mới biết nàng đã kìm chế cái cảm xúc chua xót lẫn phần hận trong lòng bao nhiêu, người yêu hắn có chuyện liền đến tìm nàng, xem nàng là cái gì đây?

"Ta biết, Quỷ y đang ở đây"

Khanh Khanh mất tự nhiên chau mày "Vậy gọi ta đến có việc gì?", "Ông ta nói muốn trị liệu cho nàng cần phải có người bên cạnh"

Khanh Khanh bật cười nhưng nụ cười này khó coi đến mức khiến người khác chán ghét "Ta không rảnh đến làm bức bình phong bên cạnh như vậy". Phong Nguyệt Vô Thần không nói gì chỉ im lặng nhìn nàng, nàng chưa bao giờ ghét ánh nhìn chăm chú của hắn như vậy

Nàng cười nhẹ thản nhiên hỏi "Liễu An Nhiên rất quan trọng với người?" Khanh Khanh chăm chăm hắn khiến hắn phải nhíu mày, nàng như muốn tìm ra sơ hở của hắn "Đối với ta ngày mai rất quan trọng"

Hai người lại nhìn nhau không nói một lời, yên lặng đến quỷ dị, Tiểu Lan bên cạnh không khỏi sốt ruột "Vương gia, Lam cô nương..."

"Cho ta một lí do đi"

Phong Nguyệt Vô Thần rũ mắt không nói lí do chỉ phun ra một câu không đầu không đuôi "Ta sẽ không phụ ai cả"

Khanh Khanh giương môi rồi bật cười "Không phụ ai cả? Hay cho câu không phụ ai cả" đến một cái lí do thuyết phục nàng cứu nàng ta hẳn cũng không nói được. Ngay lúc nàng hỏi nàng lại cảm thấy sợ, sợ phải nghe những câu như 'vì nàng là nữ chủ nhân...' Nhưng tại sao nàng lại sợ, lại đau lòng đến vậy?

Khanh Khanh lướt qua đi vào trong môi còn lăm bấp "Ta sẽ không phụ ai cả!"

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1. Chương 98. Đem Mạng Người Từ Quỷ Môn Quan Trở Lại

Không phụ ai cả!

Nàng sẽ không phụ hãn, sẽ không phụ nghĩa phụ nghĩa mẫu vì nàng mà mất kia, cũng sẽ chẳng phụ nghĩa tỷ mệnh gần kia

Khanh Khanh đá cửa đi vào trong

Quý y ngồi bên cạnh giường vẻ mặt nghiêm trọng, "Lão muốn ta bên cạnh làm cái quái gì?". Lão buông cánh tay Liễu An Nhiên ra bữu môi "Muội Muội người không có ở đây thì người phải giúp ta nha"

Nàng khoanh tay trước ngực tựa người vào cột nhà "Tại sao ta phải giúp người nhỉ, nàng cũng không phải thân nhân của ta". "Người là đồ đệ của ta nha, vả lại trong doanh trại còn có ai khác có thể nhờ cậy ngoài người sao?"

"Ta khi nào..." chưa để nàng nói hết thì đã nghe một tràn ho khan của nữ tử cắt đứt. Liễu An Nhiên trên giường vẫn mơ màng nhưng tình hình nguy hiểm đến cực điểm.

Lão Quý y lau vết máu chảy ra từ khóe miệng Liễu An Nhiên "Đẩy người xem người ta gấp đến vậy rồi, người thật nhẫn tâm mà"

Khanh Khanh chau mày đi tới giật lấy khăn lau từ trong tay Quý Y, nàng ngồi phía đầu nằm đỡ Liễu An Nhiên ngồi dậy để nàng ta tựa vào

nàng, "Coi như kiếp trước ta nợ nàng ta"

Lão Quỷ Y nhéo miệng cười "Có khi kiếp trước người nợ nàng cũng nên". Lam Khanh Khanh có chút giật mình, cái tên Liễu An Nhiên nàng quả thật không quen nhưng linh cảm cho nàng biết nàng đã từng gặp người này. Cảm giác rất quen thuộc, chỉ là nàng không nhận ra

Chẳng lẽ kiếp trước nàng nợ nàng ta thật?

Không phải chứ?

"Nàng ta tại sao lâu như vậy lại không tỉnh?"

Lão Quỷ Y bưng lại một chén thuốc đặt vào tay nàng "Nàng ta trước đây bị thương quá nặng còn bị phế hết cả võ công, cơ thể đã vô cùng yếu ớt hiện lại còn dùng độc thì làm sao mà dậy nổi được"

Khanh Khanh chau mày "Trúng độc? Không phải bị bệnh truyền nhiễm sao?". Lão thở dài lắc đầu "Các người đúng là ngốc thật, người đã bao giờ thấy ôn dịch nào mà đáng sợ như vậy không? Loại độc dịch này tương khắc với thuốc chữa ôn dịch, vào lúc thiên tai giáng xuống ôn dịch bắt đầu chính là thời cơ tốt nhất thực hiện chuyện xấu người không biết quý không hay"

"Đã là độc dịch thì một khi lan truyền sẽ không có thuốc trị, đến lúc đó dịch chết hết binh sĩ, tướng sĩ người nói xem ai sẽ được lợi?"

Quả thật không đơn giản như vậy! Khanh Khanh chau mày "Vậy tại sao Liễu An Nhiên lại trúng độc nặng như vậy?". "Cô ấy à, không phải bị trúng độc dịch mà là thử độc, cô ấy dùng tất cả các loại thuốc giải ôn dịch khắc lẫn giải lên bản thân để tìm ra thuốc giải đúng nhất. Nhiều loại độc xung khắc như vậy không mất mạng đã là mạng lớn lắm rồi"

Khanh Khanh nhìn lại nữ tử trong lòng một lần nữa, nàng không biết có cảm giác gì chỉ cảm thấy nữ tử này có thể tôn thành thánh mẫu được rồi

Lão Quỷ Y sờ trán Liễu An Nhiên thở dài "Nếu nàng ta không qua khỏi đêm nay thì... Thật đáng tiếc". Lão lại nhìn Khanh Khanh cười cười "Nhưng yên tâm có quý y đại nhân ta ở đây chút việc nhỏ này có là gì. Đêm nay khổ cho ngươi rồi"

Khanh Khanh liếc xéo lão một cái lăm bằm "Nói với ta làm gì đi mà nói với tên vương gia thối kia"

Quả thật đêm nay là một đêm khó khăn, nữ tử trên giường kia buổi chiều vốn chỉ ho ra máu thì hiện tại liên sốt cao không giảm, đôi lúc còn mơ hồ tỉnh dậy rồi lại ngất. Vết thương trên người nàng ta vốn đã kết vảy bỗng nhiên lại rỉ ra máu.

Quý Y châm cứu cho nàng ta, máu đã ngừng chảy nhưng người nàng ta càng ngày càng nóng, sốt càng ngày càng cao. Thuốc Khanh Khanh bón cho nàng cũng bị nàng mơ hồ nôn ra rồi bất tỉnh nhân sự

Lão Quỷ Y thấy tình trạng không ổn liền dùng nội lực điều chỉnh lại luồng nọc độc trong cơ thể Liễu An Nhiên. Lão muốn dùng nội lực bức độc ra ngoài nhưng lại lực bất tòng tâm.

"Khanh Khanh lấy cho ta chậu nước nóng"

Khanh Khanh bưng một chậu nước ấm gần đó đến, lão Quỷ Y nhìn nàng "Tiểu Oa nhi ngươi thật sự không có nội lực sao?". Nàng gật đầu

Lão đã biết trước cũng không ngạc nhiên là bao. Liễu An Nhiên trên giường nhợt nhạt đến cực điểm đã bắt đầu có dấu hiện co giật, lão bình tĩnh nói "Lát ta vận công ép độc ra trước ngươi nhìn xem đến khi nào ấn đường Liễu An Nhiên có một đóa hoa màu đen ngươi liền cắt một đường ở cổ tay nàng đặt khăn ướt nóng lên. Ta sẽ dẫn độc ra"

Tuy nàng không hiểu lắm nhưng vẫn ngoan ngoãn gật đầu

Lão đỡ Liễu An Nhiên dậy từ phía sau bắt đầu vận công ép độc tố còn sót lại trong người nàng ta ra.

Khanh Khanh chăm chú nhìn, nàng không dám lơ là một chút nào, đã hơn một canh giờ trôi qua nhưng Liễu An Nhiên vẫn như một cái xác chết ngồi đó chẳng có phản ứng gì, ấn đường cũng chẳng có đóa hoa nào. Ngoài trời cũng đã sáng hơn một chút, bên ngoài đã gõ mõ canh ba

Lại thêm một khắc qua đi nàng phát hiện trên ấn đường Liễu An Nhiên đã mơ hồ có vài vết đen đen nhưng phía lão Quỷ Y chẳng tốt đẹp là bao, trên trán lão đã lấm tấm mồ hôi, tay lão run rẩy dường như chẳng chịu đựng được bao lâu

Khanh Khanh cắn môi do dự một chút, nàng tìm kiếm trong kí ức những gì nàng học được từ những quyển sách luyện công của Phong Nguyệt Vô Thần và Dạ Nguyệt cho nàng. Khanh Khanh leo lên giường ngồi xếp bằng bắt đầu vận khí

Đoạn ảnh nàng bị thương lúc đánh nhau cùng Bạch Kết bỗng lướt qua, lần đó nàng cũng dùng nội lực? Nàng vẫn còn nhớ cái cơn đau lạnh băng mà Khổng Y kiếm gây nên kia. Nhưng nàng nhanh chóng gạt bỏ tạp niệm trong đầu tiếp tục vận khí, nàng không biết dừng khí từ đâu ra để nàng làm như vậy cũng chẳng biết tại sao nàng trở nên thánh mẫu như vậy

Ngay lúc Khanh Khanh cảm thấy mình đã thất bại thì xung quanh nàng xuất hiện ánh sáng màu lam quay xung quanh, nàng cảm nhận được trong cơ thể có luồng khí thức tỉnh đang chạy loạn lên

Bên dưới bụng nàng tỏ ra luồng nhiệt nóng bỏng nhưng bên trong cơ thể nàng lại lạnh băng. Nàng biết sức mạnh của Khổng Y kiếm đang hỗ trợ nàng, nhưng phải làm sao để khống chế nó đây?

Lão Quỷ Y đang cầm cự ngay lúc tưởng chừng bị phản phệ công lực thì cảm thấy cơ thể... Không phải chính xác hơn là linh hồn được bao bọc bởi luồng khí lạnh băng. Luồng nội lực này cũng dung hợp với nội lực của lão đi vào cơ thể Liễu An Nhiên

Khanh Khanh vì phải chịu đựng hai luồng nóng lạnh trong cơ thể mà trán đổ mồ hôi. Nàng nhắm mắt, linh hồn nàng như lạc vào một khoảng trống không có ý thức cũng không có cảm giác chỉ mặc cho luồng nội lực xa lạ đưa đẩy.

Lão Quỷ Y mở mắt kinh ngạc nhìn Khanh Khanh đang ngồi một bên, ấn đường của Liễu An Nhiên cơ hồ đã dần hiện rõ đó hoa màu đen. Lão cầm lấy cây chủy thủ bên cạnh rạch một đường trên cổ tay Liễu An Nhiên rồi đặt một tấm khăn ẩm nóng lên. Lão nhắm lại dùng nội lực của mình khống chế nội lực của Khanh Khanh bức ép độc tố

Ấn đường Liễu An Nhiên nhạt dần, trên cánh tay trắng nõn của nàng ta xuất hiện sợi tơ nhỏ màu đen chạy về phía vết thương nơi cổ tay. Máu từ động mạch, mao mạch bị cắt đứt thấm ra khăn ẩm đỏ rực dần dần chuyển sang màu màu đen. Đến khi đóa hoa trên ấn đường cùng những sợi tơ biến mất thì khăn ẩm đã biến hoàn toàn sang màu đen

Những luồng ánh sáng xung quanh ba người dần mất đi, Khanh Khanh mất hết ý thức như con rối vô hồn ngã xuống bên cạnh...

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1. Chương 99. Hắc Kết

Cơn đau nhứt toàn thân khiến nàng cau mày, Khanh Khanh chớp nhẹ đôi mắt tỉnh giấc, nàng nhìn lên đỉnh màn có chút xa lạ lại có chút quen thuộc

"Khanh Khanh cô tỉnh rồi"

Khanh Khanh ngồi dậy nhìn sang hướng vừa có âm thanh chau mày "Vân, sao người lại ở đây?". Nàng nhìn khắp phòng một lần nữa liền sửa lời "Sao ta lại ở đây?" đây chẳng phải là phòng nàng sao?

"Tối hôm qua cô bất tỉnh bên giường Liễu An Nhiên, vương gia bảo ta đưa cô về đây" Vân đi lại gần nàng chăm chú nhìn "Cô không sao đấy chứ, làm ta sợ chết đi được"

Khanh Khanh hơi cự người liền cảm nhận được một trận đau nhứt toàn thân truyền đến. Nàng chỉ nhớ hôm qua nàng cố gắng vận khí trợ giúp lão Quý Y, sau đó thì mất khống chế, sau đó thì cảm giác như hồn phách bị kéo cả ra khỏi thể xác, sau đó nữa... Thì chẳng nhớ được gì nữa

Khanh Khanh cau mày vỗ vỗ cái đầu nặng trĩu đau nhứt bỗng sắc mặt nghiêm trọng

"Vân, ta đã ngủ bao lâu rồi?"

"Từ hôm qua đến giờ đã gần một ngày, bây giờ trời cũng đã sắp tối rồi"

Khanh Khanh kinh ngạc nhìn ra ngoài cửa sổ, nàng như vậy liền ngủ gần một ngày, ngoài cửa sổ đã phản phát ánh tà dương.

Khanh Khanh hất tung chăn lên nhanh chóng leo xuống giường. Vân thấy nàng như vậy cũng giật mình vội kéo nàng lại "Này cô đi đâu, cô vẫn nên nằm trên giường nghỉ ngơi đi". Khanh Khanh đẩy tay Vân ra "Không kịp rồi"

Vân khó hiểu "Không kịp gì cơ?" chưa kịp nghe câu trả lời từ nàng đã thấy nàng cầm áo choàng lông màu đỏ khoác lên người chạy đi

Khanh Khanh chạy một mạch đến biệt viện của Liễu An Nhiên, quả nhiên như mong đợi Phong Nguyệt Vô Thần đang ở đó. Lão Quỷ Y thấy nàng đội tuyết chạy đến liền kinh ngạc "Tiểu oa nhi, chẳng phải người nên ở trong phòng dưỡng thương sao?"

Khanh Khanh thở gấp không màng đến lời của lão trực đẩy cửa vào phòng trong "Phong Nguyệt Vô Thần, ta muốn rời đi"

xoảng

Tiếng đổ vỡ khiến nàng và Phong Nguyệt Vô Thần phải quay đầu nhìn, nữ tử bệnh hoạn trên giường trong ấn tượng nàng giờ đang ngồi ở đó, có thể nhìn được rồi

Phong Nguyệt Vô Thần cau mày đi lại "An Nhiên, muội làm sao vậy?"

Liễu An Nhiên lắc đầu thủy chung ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm Lam Khanh Khanh. Tiểu Lan bên cạnh cũng bất ngờ vì phản ứng của chủ tử nàng, Tiểu Lan nhanh chóng cúi người nhặt mảnh sứ vỡ trên sàn lên

Khanh Khanh nhếch môi nhưng chẳng thể giương lên nổi nụ cười "Tốt rồi, nàng ấy cũng đã tỉnh ta có thể đi làm chuyện của ta được rồi?". "Ngày mai sẽ lên đường về kinh". Khanh Khanh cười lạnh "Tốt thôi" nói rồi nàng quay người đi

Vân ngoài cửa thấy nàng chạy đi liền kéo nàng lại "Cô đi đâu đấy?" nàng không trả lời mà hỏi ngược lại "Đến Mông Cổ mất bao lâu". Vân kinh ngạc đưa tay sờ trán nàng "Không phải cô lại phát sốt rồi chứ, mặt trời đã gần xuống núi rồi đi Mông Cổ làm cái quái gì?"

Khanh Khanh cau mày đẩy tay Vân ra "Ta hỏi mất bao lâu?", "Nhanh nhất thì phải tốc hành trong đêm, sáng mai sẽ đến nơi..." lời còn chưa dứt đã không thấy thân ảnh của nàng, lời nàng vẫn còn vọng lại "Ta mượn ngựa của người nhé"

Vân gãi gãi đầu "Cô không biết cười thì mượn ngựa của ta làm gì", hân tử vừa quay đầu đã bị khuôn mặt lạnh lùng của Phong Nguyệt Vô Thần làm cho giật nảy mình

"Nàng đi đâu?"

"Khanh Khanh hỏi đến Mông Cổ mất bao lâu, chắc là đến Mông Cổ Rồi" Vân thầm hỏi trong bụng rốt cuộc hai người này có chuyện gì mà suốt ngày mang khuôn mặt âm trầm đến mức dọa người như vậy nha.

Khanh Khanh chạy một mạch tới chuồng ngựa trong doanh trại, nàng có chút lưỡng lự, nàng không biết cười ngựa phải làm sao đây? Nhưng chỉ có đi ngựa thì mới nhanh được

"Cô nương đến lấy ngựa sao?"

Khanh Khanh hơi giật mình ngẩn đầu nhìn nam tử vừa nói kia, nghe giọng nói của hắn thật quen nhưng đến khi nàng nhìn thấy khuôn mặt bên dưới nón vành rộng thì hoàn toàn xa lạ. Nam tử này có khuôn mặt tuần tú,

thân thể cười trắng đường như không hợp với bộ y phục vải thô, cũng chính bộ y phục vải thô cho nàng biết hẳn là người chăm sóc ngựa chiến.

"Người biết ngựa của thuộc hạ tam vương gia?", nam tử đó gật đầu "Tiểu nhân dắt ngựa đến cho cô nương". Nàng gật đầu

Tuyết lại bắt đầu rơi, trước khi rời khỏi phòng nàng chỉ mặc một bộ y phục bằng lụa mỏng, cũng tùy tiện khoác lên người cái áo choàng lông, trước thời tiết mùa đông khắc nghiệt như vậy có chút lạnh lẽo. Gió tuyết quất vào khuôn mặt nàng khiến cho hai gò má đỏ ửng, đã có vài bông tuyết rơi trên đầu nàng

Nam tử kia dắt ngựa đến có chút ngăn người, Khanh Khanh nhìn con ngựa to cao hơn cô nhiều có chút do dự. Hẳn nhìn một chút lại hỏi "Cô nương chẳng lẽ không biết cưỡi ngựa?", nàng cắn môi thành thật gật đầu

Nam tử kia nhìn nàng hồi lâu, hẳn buộc ngựa vào gốc cột gần nàng, rồi chạy vào trong chòi chăn ngựa gần đấy lấy ra tấm thảm lông màu trắng lót lên yên ngựa. "Cô nương có việc rất gấp sao? Trời tuyết như vậy lại mạo hiểm rời đi, cô nương chẳng lẽ không sợ?". Hẳn vừa nói vừa gỡ những bông tuyết dính trên tóc nàng, hẳn tháo mũ rộng vành của mình ra đội cho nàng, ngăn tuyết.

Khanh Khanh hơi nhúng vai, cười nhạt "Sợ gì chứ? Ta nếu sợ thì sẽ không sống được đến bây giờ". Động tác buộc dây mũ cho nàng hơi khựng lại, hẳn bật cười, nụ cười như gió thoảng mang hơi ấm mùa xuân, gió xuân vô tình "Cô nương thật thú vị"

Khanh Khanh ngẩn đầu, hẳn vốn cao hơn nàng cái đầu hiện tại bị vành mũ che khuất nàng chỉ thấy được cằm của hẳn. Đường như cảm nhận được ánh mắt của nàng hẳn nhìn xuống hơi cúi người để nàng nhìn thấy rõ mặt hẳn, "Người là ai?"

Nam tử có chút bất ngờ vì câu hỏi của nàng song hần lại vui vẻ "Ta họ Hắc tên một chữ Kết, Hắc trong hắc ám Kết trong vĩnh kết đồng tâm"

Trong bóng tối chỉ mong có một tri kỉ? Nàng có cảm giác gì đó không đúng, cái tên Hắc Kết này có cảm giác quen quen nhưng nàng nhanh chóng gạt bỏ suy nghĩ nhanh chóng muốn lên ngựa rời đi

Hắc Kết thấy nàng muốn lên ngựa liền đỡ ở eo nàng để nàng lên ngựa một cách nhẹ nhàng. "Đa tạ người" Khanh Khanh có chút lúng túng cầm dây cương không biết nên làm thế nào

"Cô nương giật dây cương về phía mình thúc chân vào bụng ngựa, muốn ngựa phi nhanh thì cứ thúc chân vào bụng ngựa liên tục"

Nàng hơi do dự, làm theo cuối cùng con ngựa cũng đi, Hắc Kết mỉm cười cẩn thận dặn dò "Cô nương muốn rẽ đường thì giữ căng dây, kéo dây cương về phía cô nương muốn đi, nhớ phải giữ chặt dây cương kéo bị ngã ngựa đấy"

Mới lúc đầu Khanh Khanh cảm thấy có chút sốc nảy dần cũng quen được, nàng thúc ngựa chạy thật nhanh không quên cảm ơn hần "Đa tạ người, Hắc Kết, nếu có dịp gặp lại ta sẽ trả ân", nàng trời sinh có ân có báo

Hắc Kết mỉm cười "Khanh Khanh ta chờ nàng ở kinh thành" chỉ là lời này Khanh Khanh không nghe thấy được, nàng chỉ loáng thoáng nghe có ai đang gọi tên nàng

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1. Chương 100. Quay Về Mông Cổ

Mông Cổ

"Người cứ thế ngồi đây chờ nàng?"

Gia Lỗ Thượng Phong nhìn trời đã có dấu hiện muốn sáng liền hỏi, hôm nay chính là ngày dỡ phụ mẫu của Triệu Khánh Lâm cũng là nghĩa phụ nghĩa mẫu Lam Khanh Khanh.

Nàng không lâu trước đây đã hồi âm thư 'không gặp không về', Gia Lỗ Thượng Phong và Triệu Khánh Lâm từ sáng đã đem nhan đèn đến mộ Triệu bá Triệu mẫu thắp hương đợi nàng. Nhưng hiện tại đợi đã một ngày, trời đã muốn sáng vẫn không thấy mặt nàng

Qua ngày mai, chính là ngày giỗ của tiên hoàng cùng quan, tướng chết dưới lưỡi kiếm của nàng.

Triệu Khánh Lâm thất thần tựa người vào bia mộ Triệu bá nghe Gia Lỗ Thượng Phong nói liền ngắt đầu "Hoàng thượng nếu mệt mỗi xin hãy về cung đi, Còn thần..." hắn cúi đầu cười nhẹ "Thần tin muội ấy sẽ đến"

Trời còn chưa sáng, hắn vẫn tin nàng sẽ đến đúng hẹn

Gia Lỗ Thượng Phong bật cười "Trẫm cũng tin nàng sẽ đến, trẫm vẫn còn đủ sức chờ cùng người". Nói rồi hắn ngồi xuống bên cạnh, cầm mấy vòn rượu rót ra ly "Này uống đi cho tỉnh táo"

Triệu Khánh Lâm gật đầu nhưng ly rượu trên tay vẫn không uống, hẳn tin nàng sẽ giữ lời hứa nhưng hẳn không dám chắc Phong Nguyệt Vô Thần kia có để cho nàng đi không

"Đứng lại..."

Gia Lỗ Thượng Phong nghe một mớ hỗn loạn bên ngoài liền cau mày, mộ Triệu bá Triệu mẫu được xây ở gần khu lăng hoàng gia, thị vệ canh gác không thể không có. Ai lại dám xông vào như vậy

Còn đang để hai người suy đoán đã thấy một bóng dáng huyết y cười ngựa phi về phía này, phía sau còn có ảnh vệ canh giữ lăng đuổi theo.

Nữ tử kéo dây cương dừng ngựa, đợi khi bụi bay đi nhìn rõ người trên ngựa Gia Lỗ Thượng Phong mới kinh ngạc "Khanh Khanh, nàng biết cười ngựa sao?"

Ảnh vệ biết điều lui ra ngoài, Khanh Khanh loạn choạng nhảy xuống ngựa, chân chạm đất còn đứng không vững nếu không có Triệu Khánh Lâm nhanh mắt chạy lại đỡ có lẽ nàng đã ngã xuống đất

Khanh Khanh cau mày lắc lắc cái đầu vẫn còn ong ong khó chịu "Cười ngựa cũng thật khó quá đi". Gia Lỗ Thượng Phong nhìn con ngựa dường như đã chịu không nổi nữa rồi lại nhìn khuôn mặt nàng bị gió tuyết quất đến bông rạt kia kinh ngạc

"Đừng nói với ta nàng tốc hành không ngừng nghỉ đến đây nhé"

Khanh Khanh không thèm nhìn hẳn nhờ Triệu Khánh Lâm đỡ nàng đến cạnh mộ. Nàng quỳ xuống lấy nhan đã tỏa hương từ trong tay Triệu Khánh Lâm thả vào lư hương dập đầu lạy

Khanh Khanh quỳ bên bia mộ miệng cười nhưng trong lòng có chút ê ẩm, từng đợt từng đợt kí ức ủa về "Cha, nương, con về rồi, Khanh Khanh

về thăm hai người đây. Tỷ tỷ muội về thăm tỷ rồi đây"

Triệu Khánh Lâm đau lòng vỗ vai nàng, trấn an "Không cần nghĩ nhiều, chuyện đã qua đừng tự trách nữa"

Còn nhớ năm trước nàng vừa xuyên đến rơi tại cánh đồng hoang Mông Cổ, còn chửi rủa ông trời bất nhân không cho nàng xuyên thẳng đến trung nguyên nhiều mỹ nam tử. Còn nhớ ngày đó tuyết rơi, trời đông lạnh lẽo còn có mưa thất thường. Còn nhớ một nhà bốn người quay quẩn bên bếp lửa sưởi ấm, kể cho nhau nghe chuyện hôm đó đã gặp. Còn nhớ khuôn mặt hiền từ của Triệu bá Triệu mẫu, còn nhớ cảm giác ấm áp của một gia đình lúc đó...

Bây giờ chỉ là cảnh còn người mất, một gia đình hạnh phúc như vậy vì nàng mà gia đình ly tán. Ngày đó nắng ấm, đáng nhẽ ra là ngày đoàn viên vui vẻ nhưng cuối cùng lại biến thành máu tanh thảm khốc. Tất cả là vì nàng?

"Khanh Khanh..."

Khanh Khanh có lẽ vì mệt mỏi quá độ nên đã tựa vào bia đá ngủ thiếp đi, Triệu Khánh Lâm nhìn trời đã gần sáng liền nhẹ nhàng bế ngang nàng lên "Muội ấy mệt rồi, thần đưa muội ấy về cung". Gia Lỗ Thượng Phong gật đầu "Được cứ để nàng nghỉ ngơi trong Thiên An cung đi, cũng nên nhận chủ rồi"

*

Khanh Khanh tỉnh giấc thì trời đã sáng hẳn, nàng nhìn căn phòng rộng rãi sa hoa nhưng thật lạ lẫm khẽ chau mày.

"Quận chúa người tỉnh rồi?"

Cách một tấm màn che mỏng nàng có thể nhìn thấy một nữ nhân trạch tầm tứ tuần cùng một nữ tử khoảng mười bảy mười tám tuổi đang quỳ trên nền đất. Y phục họ mặc trên người rõ ràng là y phục truyền thống của Mông Cổ

"Các người là ai? Ta đang ở đâu?"

Người phụ nữ kia lại cúi thấp đầu giữ lễ "Bẩm Quận Chúa người đang ở Thiên An cung, lão nô gọi là Cát Tự còn đây là nhi nữ của lão nô gọi là Các Vân. Chúng lão nô là nô tỳ trong cung người"

Khanh Khanh chau mày, hôm qua hình như nàng ngủ quên bên mộ Triệu bá Triệu mẫu thì phải. Có lẽ đêm qua nàng được Gia Lỗ Thượng Phong đưa vào cung, nhưng mà Thiên An cung? Họ nhận ra nàng là Thiên An quận chúa sao?

"Ai phái các người đến?"

"Bẩm quận chúa là Đại vương phái lão nô đến, lão nô là nhũ mẫu trước khi lên ngôi của đại vương"

Khanh Khanh gật đầu, Gia Lỗ Thượng Phong kia xem ra cũng nghĩ cho nàng nhỉ, phái cả nô tỳ thân tín bên cạnh cho nàng. "Được rồi các người lui ra đi, ta không quen được người khác hầu hạ" nàng nghĩ nghĩ rồi lại bồi thêm một câu "Đừng xưng lão nô với quận chúa, cứ gọi ta là Lam cô nương gì gì tùy người". Cát Tự hơi ngẩn đầu kinh ngạc, bà tỏ ra hiểu ý liền hành lễ rồi.

Khanh Khanh vén màn xuống giường, bước chân nàng lão đảo xuýt té. Nàng vịn thành giường để đứng vững khẽ chau mày, có lẽ lúc nàng vận công để trị bệnh cho Liễu An Nhiên đã bị thương rồi

Khanh Khanh rửa mặt thay y phục xong liền đi ra gian ngoài nhanh chóng thấy được Cát Tự và Các Vân đang đứng bên ngoài cửa. Nàng đi lại

gần họ "Hai người ngấn đầu lên ta xem mặt"

Họ theo ý nàng ngấn đầu, Cát Tự kia mang khuôn mặt dày dặn từng trải, cũng đúng, bà sống trong cung đã lâu, gặp bao nhiêu thế sự nghiệt ngã. Đến giờ bà vẫn còn có thể trụ bên hoàng thượng phải biết bà đã vất vả bao nhiêu

Nàng nhìn đến Cát Vân bỗng giật mình, nàng ấy có khuôn mặt ngây thơ chưa trải qua sự đời, lại mang vẻ phóng khoáng của nữ nhân Mông Cổ. Thuần khiết, phóng khoáng thật giống người kia

"Người gọi là Cát Vân?"

Cát Vân hơi ngấn đầu "Thưa quận chúa nô tỳ gọi là Cát Vân"

"Người bao nhiêu tuổi?"

"Nô tỳ năm nay tròn mười tám tuổi"

Khanh Khanh hơi mỉm cười quay người đi, mười tám tuổi? Lại bằng tuổi Khánh Thư? Là duyên hay là nghiệt đây "Cát Vân, tỳ có biết Lâm Khánh Thư không?"

Cát Vân giật mình khó hiểu nhìn Khanh Khanh "Quận chúa hỏi vậy có ý gì? Khánh Vân là bằng hữu tốt nhất của nô tỳ". Cát Vân nhìn chăm chăm phía sau Khanh Khanh, lúc gia đình Khánh Thư xảy ra chuyện cô không có ở Mông Cổ. Lúc trở về thì đã 49 ngày của nàng ấy

Cát Vân nghe nói chính vì nghĩa nữ mà Triệu bá mẫu nhận nuôi chọn phải tướng quân nên gia đình nàng mới phải chịu tội như vậy. Cát Vân nhìn nữ nhân được gọi là quận chúa trước mặt có chút không thể tin, chẳng lẽ sao chổi kia chính là vị quận chúa này

"Khánh Thư... Là nghĩa tỷ của ta"

Cát Vân bật cười "Quả thật là người" Cát Vân bất chấp lễ nghĩa đứng dậy đi tới trước mặt Khanh Khanh "Là người hại chết Khánh Thư cùng Triệu bá Triệu mẫu?"

Khanh Khanh im lặng, nàng không biết nói gì cũng chẳng mở lời giải thích, bởi vì nàng cũng cho rằng chính nàng đã hại chết tỷ ấy.

Cát Vân cười nhưng đôi mắt to của cô lại ngập nước "Người thật sự hại chết Khánh Thư sao? Cô ấy tốt bụng như thế, xinh đẹp như vậy lại chết đi một cách nhục nhã. Còn người? Người lúc đó đang ở đâu? Chẳng phải người tài giỏi lắm sao, tại sao lúc đó lại không bảo vệ cô ấy? Kể cả một nén hương người cũng không thắp cho nàng, rốt cuộc người có coi nàng là tỷ tỷ không..."

"Cát Vân..."

"Đủ rồi!"

Cát Tự định lên tiếng can giải lại bị một giọng nói đầy tức giận cắt ngang...

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1, Chương 101. Trở Lại Phong Nguyệt

"Đủ rồi!"

Triệu Khánh Lâm tức giận đẩy Cát Vân ra cau mày thật chặt "Cát Vân, Ta biết muội là thương cho Thư Nhi nhưng muội cũng không thể chấp vãn Khanh Khanh như vậy. Muội ấy là muội muội của ta và Thư Nhi"

Cát Vân lau nước mắt cười cười "Khánh Lâm ca, huynh hôm nay bảo vệ cô ta như vậy cũng không biết liệu ngày mai cô ta có hại chết huynh hay không. Cô ta không có tội vậy Khánh Thư có lỗi sao?"

"Muội..."

"Được rồi! Chung quy là lỗi của ta, Vậy cô muốn thế nào đây?" Khanh Khanh lên tiếng cắt đứt cuộc cãi vã, đầu nàng cảm giác thật đau nếu cứ như vậy sẽ vỡ ra mất. Cát Vân nhìn nàng chăm chăm khẽ cười "Dù ta muốn thế nào thì Khánh Thư cũng không sống lại được" cô dừng một chút lại nói "Quận chúa người không có lời giải thích sao?"

Khanh Khanh cười nhẹ, nàng vịnh bàn trà để đứng vững giọng nói không lạnh nhạt nhưng xa cách "Nếu lời nói có thể hóa giải tất cả thì sẽ không có người bỏ mạng, nếu ta chỉ dùng lời nói thì có lẽ koing thể đứng đây nghe người chấp vãn"

Cát Vân cau mày, đôi môi xinh đẹp nhếch lên nhưng cô không cười, cũng không thể cười nổi. Nữ tử Mông Cổ tuy phóng khoáng có ân, có oán

tất có báo nhưng không phải người không phân biệt thị phi trắng đen. Cát Vân hận Khanh Khanh vì nàng có liên quan đến cái chết của Khánh Thư, Cát Vân hiểu những thứ Khanh Khanh làm nhưng lại cố tình không hiểu. Chung quy Cát Vân vẫn là vì nặng tình với Khánh thư mới muốn trách tội Khanh Khanh

Cát Vân gạt đi lệ còn vương trên má quay đầu bỏ đi, trước khi ra cửa cô còn nghe âm thanh nặng nề của vật gù đó ngã xuống. Tiếp đó là tiếng hốt hoảng của Triệu Khánh Lâm "Khanh Khanh..."

*

"Hôm nay muội làm sao vậy? Cây cỏ đó có lỗi với muội hay sao, muội hành hạ bọn chúng thật...chắc chắc..."

Gia Lỗ Thượng Phong ngồi xuống bên cạnh Cát Vân nhìn đám cây cỏ bị cô hủy hoại đến 'đáng thương' tặc lưỡi.

Cát Vân thấy hân liên quỳ xuống hành lễ. Gia Lỗ Thượng Phong chau mày không đỡ cô dậy mà chính mình nằm xuống bãi cỏ mệnh mông, gió thảo nguyên sau đêm mưa tuyết hôm qua có chút ấm áp hơn nhưng vẫn se lạnh.

Gia Lỗ Thượng Phong cất lời, thanh âm du dương trong gió có chút lạnh lẽo "Cát Vân, từ khi trẫm lên ngôi muội dần dần tỏ ra xa cách trẫm rồi". Cát Vân vẫn giữ tư thế quỳ một chân hành lễ có chút ngẩn đầu nhìn khuôn mặt lạnh lùng của hân, nhanh chóng cúi đầu "Hoàng thượng, người là chân mệnh thiên tử trên vạn người, dân nữ chỉ là nữ nhi của một cung nữ nhỏ nhỏ sao có thể như lúc trước tùy hứng được"

Gia Lỗ Thượng Phong bật cười "Không thể tùy hứng? Đúng vậy bây giờ ta là hoàng thượng, không phải vị vương gia tự tại của ngày đó". Quả nhiên để vương cô độc, ngày trước hân có tự do nhưng chẳng có quyền thế.

Hiện tại hẳn trên vạn người lại cô độc một mình, những người bên cạnh hẳn luôn miệng giữ lễ nghĩa đến đáng sợ

Gia Lỗ Thượng Phong lắc đầu "Thôi bỏ qua đi, Cát Vân, muội tại sao lại nổi cơn thịnh nộ như vậy, phải chăng bên Quận Chúa chọc giận rồi"

Cát Vân hừ mũi một cái ngồi bệt xuống bên cạnh Gia Lỗ Thượng Phong, câu trước là giữ lễ, hành động sau thì lại vô tư thoải mái như huynh đệ "Hoàng Thượng ngài đừng tưởng ta không biết, vị quận chúa kia chính là nguyên nhân dẫn đến cái chết cho Khánh Thư"

Cát Vân thở dài một tay chống cằm một tay vẽ vờ trên mặt đất lơ đãng nói "Khi còn tại thế ta còn muốn đưa nàng vào phủ của huynh mà hảo hảo làm vương phi, đáng tiếc.... Trời gan tỵ mỹ nhân"

"Khanh Khanh vì nhà họ Triệu mà huyết tẩy hoàng cung, muội không muốn nhìn nhận nàng cũng không thể làm ngơ những việc nàng làm"

Cát Vân bĩu môi "Huynh tưởng ta không biết? Ta chỉ là ghét Khanh Khanh, cũng không hiểu rốt cuộc Triệu bá mẫu nhắc cô ta ở đâu về"

Gia Lỗ Thượng Phong bật cười "Muội chính là có ấn tượng không tốt với người ta nên mới soi mói như vậy, trong lòng muội thật sự ghét nàng ấy sao?"

Cát Vân nhìn Gia Lỗ Thượng Phong một chút cũng không thể nói nên lời

Gió thảo nguyên còn lạnh nhưng ánh nắng đã ấm hơn nhiều, thời tiết thật giống vậy, ngày này năm trước máu tanh văng khắp hoàng cung...

*

[Ca, Muội nên trở về rồi!]

Phong thư chỉ vồn vẹn mấy chữ, Triệu Khánh Lâm thở dài buông phong thư. Khi nãy hẳn mới vừa nghe nói Khanh Khanh theo Phong Nguyệt Vô Thần đến biên cương đã mấy ngày trước, cũng đã nghe nói chuyện nàng xung đột với Phong Nguyệt Vô Thần mà cười ngửa trong đêm về Mông Cổ.

Có lẽ Khanh Khanh là người trong cuộc không rõ, nhưng Triệu Khánh Lâm biết rõ ràng Khanh Khanh đã có tình cảm với Phong Nguyệt Vô Thần. Nàng là một nữ tử quật cường, cứng đầu, chắc chắn sẽ không chịu thừa nhận

Chỉ mong nàng có thể hạnh phúc!

.

.

.

Thành Nam Cường

"Chủ Tử, thật sự phải rời đi ngay sao? Còn Lam Khanh Khanh phải làm thế nào?"

Vân một mặt lo lắng hỏi, tay vẫn còn mang tay nải đem vào trong xe ngựa, Khanh Khanh đã rời đi một ngày vẫn chưa quay lại, hiện tại chủ tử lại ra lệnh về kinh chẳng phải là bỏ mặt Khanh Khanh sao?

Phong Nguyệt Vô Thần nhìn sắc trời, mặt trời vẫn còn chưa xuống núi trời đã muốn tối, có lẽ đêm nay sẽ có cơn mưa to đây

"Vương gia..." Vân hấp tấp hỏi lại bị Thiên kéo lại "Vương gia là chủ tử hay là Khanh Khanh là chủ tử củ người đây". Vân nhìn qua Phong

Nguyệt Vô Thần rồi bỏ cuộc không xin nữa "Rốt cuộc hai người giận hờn việc gì vậy chứ"

Liễu An Nhiên được Tiểu Lan đỡ ra ngoài vừa vặn nghe được lời Vân và Thiên nói, đôi mày liễu của cô khẽ chau, trong đầu lặp đi lặp lại ba chữ 'Lam Khanh Khanh'

"Chủ tử người làm sao?"

Liễu An Nhiên thoáng giật mình lắc đầu, giọng nói yếu ớt đến cực điểm "Ta không sao". Cô nhìn lên trời môi hơi nhếch lên chẳng biết đang nghĩ gì, Lam Khanh Khanh? Rốt cuộc là Lam Khanh Khanh nào đây?

Phong Nguyệt Vô Thần thấy nàng liền đi tới "Thân thể muội đang yếu tại sao không vào trong xe nghỉ ngơi?", Liễu An Nhiên yếu ớt cười "Chỉ đứng một lúc, không chết được!"

Phong Nguyệt Vô Thần nắm tay cô dìu đi tới xe ngựa, Liễu An Nhiên dẫn đo hồi lâu mới mở miệng hỏi "Vân nói bên cạnh huynh có một Lam Khanh Khanh... Không chờ nàng ấy quay lại sao?". Hắn hơi chau mày đôi mắt thoáng qua một tia lo lắng "Tự nàng ấy có thể trở về!"

Liễu An Nhiên trầm mặt, Phong Nguyệt Vô Thần có lẽ đã đánh giá cao nữ nhân quá rồi. Chuyện năm đó, phải chăng hắn cũng nghĩ cô có thể tựa quay về?

"Làm sao?" Phong Nguyệt Vô Thần quay đầu thấy cô một bên thất thần đứng, mãi vẫn không lên kiệu "An Nhiên, muội làm sao?"

Liễu An Nhiên nâng mắt do dự hỏi "Huynh...coi trọng Lam cô nương?" đúng như dự đoán Phong Nguyệt Vô Thần hơi mất tự nhiên nhanh chóng mỉm cười che lấp sự lo lắng đương muốn nói gì lại bị Liễu An Nhiên nói trước

"Thần, Huynh sẽ hối hận..."

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1. Chương 102. Gặp Biến_Gợi Lại Chuyện Cũ

Lam Khanh Khanh một đường thúc ngựa từ Mông Cổ đến Thành Nam Cương không ngừng nghỉ, đến lúc vào thành thì mặt trời đã xuống núi.

Khanh Khanh vào doanh trường quân lính thì đã nhận được tin buổi trưa hôm nay Phong Nguyệt Vô Thần đã lên đường về kinh, có lẽ hiện tại đã đến Viên Châu.

Lam Khanh Khanh cũng chẳng muốn làm phiền bọn họ liền cáo từ, nàng chọn một khách điểm trong thành trọ lại một đêm. Sắc trời bên ngoài đã tối còn có mây đêm hắt đêm nay sẽ khó khăn nàng không thể lại phi ngựa đến Viên Châu được

Ăn tối xong, bên ngoài đã nổi giông, trên trời cũng đã có vài tiếng sấm chớp nổ.

Khanh Khanh ngồi một lúc liền cảm thấy mệt mỏi buồn ngủ liền lên giường, có lẽ vì mấy hôm nay quá mệt mỏi nàng vừa nằm xuống đã ngủ thiếp đi.

Khanh Khanh vừa chớp mắt chưa bao lâu đã nghe một màn huyền ảo từ bên ngoài truyền đến. Khanh Khanh muốn mở mắt nhưng mí mắt nặng trĩu chẳng mở nổi. Nàng cơ hồ nghe thấy mọi người hô hoán

"Cháy..."

"Cháy rồi... Mau dập lửa..."

"Mau mau cháy rồi..."

Cháy? Là chỗ nào bị cháy?

Khanh Khanh cảm thấy xung quanh nóng rực như bị lửa đốt, bên ngoài lại có người ho hoán "Khách điểm cháy rồi". Tinh thần nàng dần tỉnh táo, cháy? Chính là nơi ở của nàng bị cháy!

Khanh Khanh cố gượng mở đôi mắt nặng trĩu, xung quanh nàng toàn là lửa, đã đốt cháy đi mấy thanh xà nhà, cột nhà, khói bụi mù mịt. Nàng hoảng hốt muốn đứng dậy chạy ra ngoài nhưng đôi chân lại mềm nhũn căn bản không cách nào đứng lên

"Cô cô..."

Khanh Khanh nhắm mắt hoảng hốt bất giác nhớ lại cái kí ức đáng sợ mà nàng chôn giấu rất lâu.

Cũng như lúc này, lửa ngập tràn cả cô nhi viện, có một đứa bé gái ngồi trong góc tường sợ hãi, hoảng sợ như con chó nhỏ bị bỏ rơi giữa đồng lửa lớn. Cô bé thấy có vài bóng đen vượt lửa lớn đi vào, cô bé vui mừng, nắm được cây cỏ cứu mạng liền lớn tiếng kêu cứu.

Bọn họ quay đầu, bọn họ thấy đứa bé nhưng lại không ai chạy tới cứu đứa bé ấy. Lửa nơi cô bé quá lớn, thanh xà nhà ngã xuống, bọn họ nhất quyết quay đầu ôm những đứa bé mắc kẹt bên ngoài đi

Cô bé mở to mắt, miệng kêu cứu, nước mắt lưng tròng, cô bé kêu đến khàn cả giọng khóc đến đau cả mắt, khói bay mịt mù khiến cô bé nghẹt thở.

Cô bé ngất đi, khóe mắt còn đọng lệ chưa khô. Cô bé mơ hồ thấy có một bóng đen.... Là thần chết sao?

"Khanh Khanh..."

Mí mắt thật nặng! Là ai đang gọi tên nàng?

Cảm giác cơ thể được nâng lên, tiếp theo là tiếp thanh xà nhà rơi xuống, lửa càng lớn hơn.

"Khanh Khanh, chẳng phải nàng rất mạnh mẽ sao? Nên đối diện sự thật!"

Nàng muốn xem là ai đang ôm nàng! Khanh Khanh hơi hé mắt tăng sương lẫn khói bụi che phủ mắt, nàng không thấy rõ khuôn mặt người đang ôm nàng. Nhưng nàng chắc chắn đây là một nam tử, giọng điệu cũng thật quen

Nam tử áo đen bật cười, ôm nàng lùi ra vài bước, lại nghe tiếng đổ vỡ
"Khanh Khanh, coi như ta may mắn thấy được dáng vẻ yếu đuối của nàng".
Hắn nâng tay lau đi nước mắt ở khóe mắt nàng "Nàng nợ ta một ân tình!"

Trong mơ hồ Khanh Khanh chau mày, cảm thấy cơ thể được nam tử di chuyển đến một nơi nào đó. Hình như có gió, rất lạnh, lại có tiếng huyền nào rõ ràng.

Khanh Khanh cảm thấy phía cổ tay hơi lạnh lẽo, tay nam tử vừa rời đi nàng liền biết hắn đã lấy vòng tay hoa Ha Tuyết mà mẹ nàng cho nàng. Khanh Khanh khó nhọc mấp máy môi "Người làm gì?". "Không làm gì cả, ta chờ nàng báo ân"

Nói đoạn hắn đặt nàng bên lan can bên ngoài khách điểm, môi hắn nhếch lên một đường xinh đẹp buông tay.

"Trên lầu có người"

"Có người rơi từ trên lầu xuống..."

Trong đám người dập lửa dưới lầu thấy bóng nữ tử rơi xuống liền kinh ngạc, hoảng hốt. Nàng như vậy nếu rơi xuống... Chưa để mọi người nghĩ đến kết cục đã có một bóng nam nhân vận khinh công bay lên ôm trọn thân thể nữ tử, Xuống đất an toàn

"Khanh Khanh, Khanh Khanh"

Lâm Bích Tần lay lay bả vai Khanh Khanh nhưng nàng vẫn không thể tỉnh dậy, hẩn nhìn lên trên lầu sớm đã không còn bóng người. Tòa khách điểm hoàn toàn bị ngọn lửa nuốt trọn đã bắt đầu sụp đổ. Trên trời lại thêm vài tia sấm chớp, trời bắt đầu đổ cơn mưa lớn, mưa gió quất vào mặt đau rát. Cơn mưa đổ xuống vẫn không thể làm nguôi ngoai ngọn lửa, ngọn lửa bị mưa làm tắt hẳn là chuyện của một canh giờ sau

Lâm Bích Tần nhìn nữ tử hơi thở yếu ớt trong lòng không khỏi lo lắng. Hẩn vốn dĩ chỉ là biết Khanh Khanh đang ở Nam Cương nên xin Đại Ca đến đây tìm nàng, tiện thể bảo vệ nàng. Không ngờ khi hẩn tới thì nàng đã đi Mông Cổ, đến lúc nàng trở lại thì khách điểm lại gặp hỏa hoạn. Thật không dám nghĩ nếu như lúc này hẩn không ở đây thì nàng có thể đã ngọc nát xương tan

Lâm Bích Tần chau mày, Phong Nguyệt Vô Thần hiện tại lại đang ở đâu?

*

"Vương gia..."

Phong Nguyệt Vô Thần chau mày "Coa việc gì?". Vân gấp đến cực điểm thở hổn hển lắp bắp nói "Bên Thành Nam Cương xảy ra chuyện rồi"

Thành Nam Cương? Khi này đã có mật báo nói Khanh Khanh đã quay trở lại "Có chuyện gì?"

"Khách điểm Lam Khanh Khanh ở sảy ra hỏa hoạn, hiện giờ tình hình nàng ấy thật không tốt lắm..."

Cây bút trên tay Phong Nguyệt Vô Thần rơi xuống, hần hơi ngẩn đầu nhìn ra cửa sổ, ngoài trời đang mưa thật lớn. "Vương gia người không đến đó đón Khanh Khanh sao?", Phong Nguyệt Vô Thần không nói gì Vân lại hấp tấp "Hay để thuộc hạ đến đón Khanh Khanh"

"Không cần, ta tin tưởng nàng"

Vân trợn tròn mắt, hần tức giận, cái gì mà tin tưởng nàng? Tin tưởng thì bên phía Khanh Khanh sẽ tốt lên được sao? Cho dù hần có tức giận thì cũng không thể thay đổi ý của Phong Nguyệt Vô Thần được. Vân buồn bực cầu nhàu "Rốt cuộc sảy ra chuyện gì mà Vương gia lại đối xử với nàng ấy như vậy chứ?"

Vân quay người toan rời đi lại nghe thấy tiếng người phía sau "Ngày mai không cần lên đường gấp, ở lại thêm một ngày đi"

Vân quay đầu cười "Vương gia là muốn chờ Khanh Khanh sao?", Phong Nguyệt Vô Thần thủy chung vẫn nhìn ra phía cửa sổ, Vân vui vẻ rời đi "Được thuộc hạ sẽ chuyển lời xuống dưới"

Vân vừa ra khỏi cửa đã bị Thiên kéo lại "Huynh làm gì?", "Người có ý gì với Lam Khanh Khanh sao?". Vân cau mày đẩy cánh tay Thiên đang cầm tay mình ra "Huynh là có ý gì đây? Có ý gì với Khanh Khanh là sao? Ta không phải là người có học vấn huynh muốn nói gì cứ nói thẳng ra đi"

Thiên buông tay Vân ra trên mặt vẫn là vẻ bình thản lạnh lùng "Ta chưa từng thấy người nhiệt tình đối với ai như vậy". Vân chột hiếu ra cười cười "Nàng là nữ chủ tử tương lai của ta, ta không quan tâm Khanh Khanh thì đi quan tâm ai đây?"

"Chủ tử chưa nói người đã tự nhận người khác là nữ chủ tử. Để chủ tử biết xem có lộ da người không"

Vân bữu môi "Người còn nói ta, trong lòng người cũng không phải kích trọng nàng sao?" Vân thở dài, cụt mắt lại nói "Vả lại ta thấy Khanh Khanh cũng thật đáng thương, từ nhỏ đã bị cha nương bỏ rơi, cuối cùng cha nương mất hết để lại một mình nàng"

Thiên cau mày "Đây là ai nói cho người?". "Mấy ngày trước ở Khách điểm Viên Châu Hàm nương nương vô tình nói cho ta biết"

Vân thở dài "Khanh Khanh với Hàm nương nương cũng thật quá đáng thương đi"

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1. Chương 103. Gặp Lại Tại Khách Điểm Viên Châu

Lâm Bích Tần đưa Khanh Khanh trở lại một khách điểm ở ngoại thành Nam Cương. Bên ngoài mưa bão thật to, không khí ẩm ướt lạnh lẽo

Từ lúc ngã xuống lầu đến giờ Khanh Khanh vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại, đến nửa đêm nàng lại phát sốt mê sảng gọi tên ai đó. Chung quy từ trước đến nay Lâm Bích Tần chưa từng thấy dáng vẻ nàng yếu đuối như vậy, hẳn đã quen nhìn nàng cao ngạo rồi

Lâm Bích Tần dứt thuốc cho nàng, may thay nàng vẫn có thể uống, lau đi mồ hôi trên trán lẫn thuốc chảy ra từ khóe miệng. Đến khi trời lơ mờ sáng, bên ngoài đã tạnh mưa Khanh Khanh mới dần hạ sốt

Lâm Bích Tần viết một lá thư gửi về Dạ Nguyệt, cũng không biết bọn nam nhân ở đó có bị kích động đến điên lên đi đốt cả Tam vương phủ hay không...

*

Đông Phương Chính nhìn lá thư trầm ngâm, đôi mày có chút nhíu chặt nhưng nhìn đến dòng nhắc nhở nơi cuối thư mới thở dài

"Đại ca, huynh làm sao vậy? Phong thư đó chả nhẽ nói đại tẩu bị làm sao ah?" Diêu Chính Vũ nhìn vẻ mặt nghiêm trọng của Đông Phương Chính thì cười cợt.

Đông Phương Chính hừ một cái ném phong thư vào người hăn "Là tiểu cữu gửi về, Khanh Nhi gặp chuyện rồi". Diêu Chính Vũ lập tức thu hồi về bốn cột cau mày đọc thư, hăn vò lá thư tức giận đương muốn đi đâu đó

"Đệ đi đâu?" Diêu Chính Vũ dừng chân giọng điệu lạnh lùng "Huynh nói xem?". Đông Phương Chính đứng dậy vỗ vỗ vai hăn "Tiểu cữu đã nói dừng manh động, dù có xảy ra chuyện gì thì cũng phải để Khanh Khanh quyết định có chém chết hăn hay không"

Diêu Chính Vũ bức bội "Vậy đệ đi đón nàng" Đông Phương Chính lại kéo hăn lại "Cũng không được, tiểu cữu nói tình trạng của hiện tại của muội ấy không tốt lắm, đệ nghĩ một người cao ngạo như muội ấy muốn người khác thấy đáng về đó của muội ấy sao?"

Diêu Chính Vũ hăm hực hất tay Đông Phương Chính ra "Thật là bức diên đệ mà!". Ngoài miệng hăn nói vậy nhưng cũng ngoan ngoãn ở lại Dạ Nguyệt chờ nàng về, hăn biết hiện tại có lẽ nàng sẽ không muốn gặp ai. Nhưng mà hăn thật lo lắng cho nàng

Chưa đầy một canh giờ tin Tam vương gia_Phong Nguyệt Vô Thần bỏ rơi Lam Khanh Khanh ở Thành Nam Cương khiến nàng gặp hỏa hoạn bị thương truyền khắp Dạ Nguyệt. Phàm là người của tam vương phủ hoặc thuộc hạ của Phong Nguyệt Vô Thần đến Thành Tây đều không khách khí bị đuổi ra khỏi quán.

Người của Dạ Nguyệt có thể động vào sao?

.

.

.

"Lâm Bích Tần? Sao huynh lại ở đây?"

Lâm Bích Tần nghe thấy nàng nói liền nhanh chóng bưng bát thuốc đến bên cạnh "Khanh Khanh, muội tỉnh rồi, vậy uống thuốc đi". Khanh Khanh nhìn bát thuốc đen ngòm chau mày, Lâm Bích Tần cười nhẹ vuốt tóc nàng "Ngoan uống đi, sẽ khỏi bệnh nhanh thôi"

Lam Khanh Khanh lờm hẩn một cái "Ta không phải là con nít" uống hết bát thuốc nàng cảm thấy thoải mái hơn một chút. Lâm Bích Tần để nàng nằm xuống lại hỏi "Muội sợ lửa sao?", Khanh Khanh hơi ngạc nhiên nhìn hẩn, cuối cùng nàng rũ mắt "Khi muội còn nhỏ, cô nhi viện gặp hỏa hoạn..."

Khanh Khanh nhắm mắt hít sâu một hơi cố không bị quá khứ làm cho sợ hãi, Lâm Bích Tần chau mày nhận rõ vẻ ưu thương từ nàng. Hẩn vươn tay vuốt mái tóc xõa dài của nàng "Không cần sợ, có ca ở cạnh muội rồi"

Khanh Khanh mở mắt ra mỉm cười "Đa tạ ca". "Khanh Khanh, hôm qua muội là được ai cứu?" câu này của Lâm Bích Tần không khỏi khiến nàng chau mày, là ai cứu nàng? Không phải là Lâm Bích Tần sao?

Lâm Bích Tần thấy rõ nghi vấn của nàng liền giải thích "Lúc đó ta chỉ là vô tình đi ngang qua, phát hiện muội rơi từ trên lầu xuống" nếu không phải hẩn đi dò la tin tức của nàng mà đi ngang qua, chỉ sợ hiện tại hẩn đem về chính là xác của nàng

Khanh Khanh cau mày thật chặt, bên tai mơ hồ có tiếng nam nhân "Khanh Khanh, nàng nợ ta một ân tình". Nàng giật mình, đó không phải là mơ sao? Nàng xoa xoa cổ tay phát hiện vòng tay hoa Hạ Tuyết của nàng đã biến mất. Nó cũng cho nàng biết nam tử đó thật sự tồn tại, là ai?

"Khanh Khanh"

Nàng giật mình lắc đầu "Không biết, cũng không nhớ nổi". Lâm Bích Tần xoa đầu nàng cười "Không sao rồi, sau khi dập lửa ta có đến đó, tìm

thấy nhuễn hồn tán trộn bên trong sáp hương. Đây chắc không chỉ là một tai nạn"

Khanh Khanh gật đầu nhưng chẳng mấy quan tâm, nàng nhìn ra cửa sổ đã thấy mặt trời lên cao "Ca, muội muốn về kinh". Lâm Bích Tần có chút bất ngờ "Muội vẫn còn chưa khỏi hẳn nên..." , "Muội không muốn ở đây, muội muốn về Dạ Nguyệt"

Lâm Bích Tần nghĩ ngợi một chút cuối cùng cũng đồng ý. Hắn ra chợ mua cho nàng một cái áo lông cáo thật dày cùng với một con ngựa khỏe. Tuy rằng đã gần chuyển mùa nhưng vẫn còn lưu lại cái giá rét mùa đông, hiện tại Khanh Khanh yếu ớt như vậy vẫn là nên được chăm sóc kĩ

Sau khi Lâm Bích Tần mặc cho Khanh Khanh hai ba lớp y phục dày cộm, nhìn nàng như đoàn bánh tét thì hắn mới đem theo nàng lên đường hồi kinh.

Mặt trời xuống núi không bao lâu thì Lâm Bích Tần và Lam Khanh Khanh đã đến Viên Châu thành, nàng vẫn còn yếu lại đi ngựa sốc nảy không biết ngất đi bao nhiêu lần. Hiện tại đã vào thành nhìn nàng cũng không thể cầm cự thêm được nữa

Lâm Bích Tần dìu nàng vào khách điểm gần nhất nhưng vừa vào chưởng quầy đã nhìn hai người khó xử "Khách quan xin thứ lỗi, khách điểm này đã được bao trọn rồi thật không thể cho thuê"

"Ông..."

Khanh Khanh yếu ớt kéo vạt áo Lâm Bích Tần ý bảo bỏ đi. Vị chưởng quầy nhìn nữ tử yếu ớt trong lòng nam nhân cũng động lòng "Hay các vị nói một tiếng với người thuê khách điểm xem, người ta có thể nhường lại một phòng"

Lời ông vừa dứt đã nghe thấy một tràng bước chân trên lầu xuống, vị chủ nhân quỳ hồ hởi cười "Kia chính là vị bao thuê khách điểm"

Lâm Bích Tần thuận theo ngón tay chủ nhân quỳ nhìn sang, nam tử áo bào tím đứng cùng đám thuộc hạ, là nam nhân quen đếm không thể nào quen hơi. Hiện tại đã biến thành kẻ thù của Dạ Nguyệt, Khanh Khanh cũng hơi nâng mắt nhìn hắn, không biết có cảm xúc gì

"Nếu khách điểm này vương gia đã bao trọn thì ta cũng không cần"

Lâm Bích Tần hừ lạnh đặt tay ngang hông Khanh Khanh ôm nàng rời đi

"Khoan đã"

"Khanh Khanh"

Dường như thanh âm của Phong Nguyệt Vô Thần và Lâm Bích Tần đồng thời vang lên. Khanh Khanh trong lòng Lâm Bích Tần lại ngắt đi, nàng hiện tại suy yếu đến cực điểm

Vân đứng bên cạnh lo lắng nhìn Khanh Khanh nhưng chưa có lời của Phong Nguyệt Vô Thần hẳn không thể nào tới đó

"Chuẩn bị phong cho nàng"

Vân vui mừng chạy lại đỡ lấy Khanh Khanh giúp Lâm Bích Tần đưa nàng lên phòng. Lâm Bích Tần đi ngang qua Phong Nguyệt Vô Thần như có như không dừng lại "Cho dù Khanh Khanh có tha thứ Dạ Nguyệt cũng nhất định sẽ ghi hận"

Một lời nói liên sáng tỏa thân phận hắn, hắn chính là một trong mười một công tử Dạ Nguyệt sơn trang, hẳn đối với Khanh Khanh như vậy nàng chính là vị Thập nhị kia

Vân cũng nghe được lời của Lâm Bích Tần lại nhìn Khanh Khanh, thảo nào hai ngày nay người tam vương phủ h lẫn tới nơi nào của thành Tây cũng bị đuổi.

Vương gia tạo nghiệt rồi!

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1.Chương 104. Người Chưa Bao Giờ Hiểu Nàng

Lâm Bích Tần đưa Khanh Khanh lên phòng, hắt cho nàng uống thuốc để nàng ngủ rồi mới rời khỏi phòng.

Lâm Bích Tần vừa xuống chính sảnh đã bắt gặp Phong Nguyệt Vô Thần một mình ngồi uống rượu. Phong Nguyệt Vô Thần nghe tiếng bước chân cũng ngẩn đầu

"Vương gia, chẳng phải Khanh Khanh là thuộc hạ của người sao? Ngay lúc nàng gặp hỏa hoạn người đang ở đâu?"

Phong Nguyệt Vô Thần chau mày "Đã là thuộc hạ của bốn vương thì cần Lâm công tử quản sao?"

Lâm Bích Tần cười nhưng ánh mắt lại rét lạnh "Ta tại sao lại không quản? Ta là cứu ca của muội ấy, muội ấy chính là thập nhị tiểu thư của Dạ Nguyệt. Dám hỏi vương gia, bỏ mặt thế nào đây?"

Nhìn thấy đối phương tĩnh lặng không nói Lâm Bích Tần cảm thấy như vừa đánh một quyền vào gối bông, chẳng lẽ trong lòng hắt Khanh Khanh một chút cũng không quan trọng sao? Chỉ đáng trách muội ấy thông minh một đời nhưng lại dại dột trong chuyện tình cảm

"Vương gia, người có biết lúc ta gặp muội ấy trong tình trạng thế nào không? Khách điểm nhuộm lửa đỏ rực, muội ấy nhảy từ trên lầu xuống, nếu ta không cứu chỉ e là ngọc nát xương tan"

Thấy sắc mặt Phong Nguyệt Vô Thần hơi đổi Lâm Bích Tần lại cười lạnh "Còn người? Người lại ở đây nhàn nhã cùng với người xưa, Khanh Khanh là một lòng với người người lại đối xử với nàng ấy như vậy"

Phong Nguyệt Vô Thần sắc mặt nặng nề, cơ hồ cảm thấy tim co thắt như bị ai bóp chặt. Hắn không biết đây là cảm giác gì, dường như là lo sợ, dường như là hối hận. Cảm giác như sắp mất cái gì đó, chung quy không thể nói nên lời

"Vương gia, người đã bao giờ từng thử đứng ở cương vị muội ấy mà suy nghĩ không? Muội ấy cố gì sung sướng không mà lại cam chịu làm thuộc hạ dưới trướng người? Chẳng phải là muội ấy để tâm đến người sao?"

"Ca..."

Câu sau của Lâm Bích Tần chứa đầy tức giận, hắn không kiềm chế được thanh âm khiến mọi người trong khách điểm đều nghe thấy.

Lâm Bích Tần xoay người đã thấy Khanh Khanh khuôn mặt tái nhợt đứng trên lầu. Hắn nhìn Phong Nguyệt Vô Thần, môi nhếch lên lạnh lùng "Chung quy, người chưa bao giờ hiểu nàng" câu này chỉ có Lâm Bích Tần và Phong Nguyệt Vô Thần nghe thấy

Nói đoạn Lâm Bích Tần xoay người lên lầu, hắn cười áo choàng bên ngoài khoát lên cho Khanh Khanh, vuốt nhẹ tóc nàng ân cần hỏi "Sao không ngủ trong phòng chạy ra đây làm gì?"

Khanh Khanh muốn mở miệng nói chuyện lại cảm thấy môi khô khốc chủ có thể mấp mấp môi mấy chữ. Lâm Bích Tần cau mày như có như không nhìn về phía Phong Nguyệt Vô Thần nâng cao thanh âm "Muội lại gặp ác mộng?"

Khanh Khanh gật đầu. "Bên ngoài hãy còn lạnh muội nên vào phong nghỉ ngơi" Lâm Bích Tần thấy nàng có chút do dự điều gì hẳn liền nói tiếp "Ca bồi muội ngủ!"

Bóng dáng hai người đã khuất nhưng ánh nhìn của Phong Nguyệt Vô Thần vẫn dõi theo. Hẳn không rõ trong lòng có tư vị gì, có chút khổ sở, có chút buồn bực. Cảnh nàng mềm yếu với người khác như vậy, thủy chung phụ thuộc vào người khác như vậy, chung quy người đó không phải là hẳn

Cảm giác như mất mát cái gì đó, mất một thứ rất quan trọng...

Phía khuất hành lang có một đôi con người vẫn luôn theo dõi về phía này. Liễu An Nhiên cau mày nhích nhích ra khỏi góc hành lang, cô giơ tay lên định đập con muỗi đang vo ve nhưng lại thôi

Cô nhìn về phía Phong Nguyệt Vô Thần rồi lại nhìn căn phòng đang đóng chặt cửa kia, ánh mắt phức tạp

"Quá yếu đuối!" Liễu An Nhiên lẩm bẩm, như nhớ ra chuyện gì lại cau mày nhìn về phía căn phòng Lam Khanh Khanh và Lâm Bích Tần "Sợ lửa? Lam Khanh Khanh?"

.

.

.

Ngay sáng sớm hôm sau đoàn người khởi hành về kinh thành. Lâm Bích Tần nhìn Khanh Khanh vẫn còn yếu không thể đi ngựa liền đi khắp thành thuê xe ngựa cho nàng. Chỉ đáng tiếc qua một trận dịch bệnh cũng chẳng tìm ra được cỗ xe nào tốt lành

Bất đắc dĩ Khanh Khanh và Liễu An Nhiên đi cùng một cỗ xe ngựa

Lần trước đến Nam Cương gấp rút cứu tế còn đem theo nhiều lương thực nên mới đi đường rừng núi rút ngắn thời gian. Lần này trở về đi đường bằng thẳng thì mất tận mười ngày đêm mới đến được kinh thành

Lần này tuy đi đường 'tạm ổn' nhưng tình hình Khanh Khanh chẳng ổn tí nào, xe ngựa xóc nảy không biết bao nhiêu lần nàng bay ngay xuống xe nôn thốc nôn tháo. Chỉ khổ Tiểu Lan phải chăm sóc hai nữ nhân bị bệnh

"Người nhìn ta làm gì?" Khanh Khanh cau mày khó chịu ném chiếc muống xuống, ngấn đầu nhìn Liễu An Nhiên

Liễu An Nhiên cũng thu mắt lại lắc đầu cười nhẹ "Không có gì, cô ăn đi lát lại lên đường"

Khanh Khanh im lặng, có ai nói cho nàng biết cô Liễu An Nhiên này sao lại kì quái như vậy không. Hiện tại ngồi chung xe ngựa đã lâu, nếu như nói lúc đầu cô ấy luôn nhìn chăm chăm nàng vì đề phòng tình địch thì cũng đã qua mấy ngày rồi sao lại cứ rảnh là nhìn nàng vậy? Không phải cô ấy bị mắc chứng thích nhìn nữ nhân chứ? Hay là bệnh lâu quá nên... Có vấn đề?

"Ta chỉ cảm thấy cô giống một người" Liễu An Nhiên đột ngột nói khiến nàng không khỏi giật mình, giọng của cô ấy mềm mại uyển chuyển lại không điệu đà quá mức thật khác xa với nàng T.T

Giống một người? Là Phong Nguyệt Linh Nhi sao?

Liễu An Nhiên như cảm nhận được nghi vấn của nàng mà ngấn đầu, chỉ có điều lần này trong mắt cô ấy có gì đó rất phức tạp, giọng nói cũng lạnh theo mấy phần "Cô ấy gọi là... Lam Khanh Khanh"

Khanh Khanh hơi ngấn người, Lam Khanh Khanh? Không phải là nàng sao?

Khanh Khanh cau mày, trong lòng dâng lên một cảm xúc gì đó rất mãnh liệt, ý chí của nàng bảo, nàng quen biết Liễu An Nhiên

Liễu An Nhiên bật cười "Đừng bận tâm, dùng bữa của cô đi". Khanh Khanh cúi đầu cầm cái muỗng chọc chọc chén cháo, lầm bầm lầu bầu "cô cứ nhìn như vậy ta làm sao mà ăn chứ"

*

Hoàng cung Phong Nguyệt

"Khanh Khanh đi đâu rồi?"

Hàm Mộc Vân nhìn cung điện trống trải bất giác chau mày, có dự cảm chẳng lành. Mộc Vân hăm hực ra khỏi cung chạy đến tam vương phủ, quả thật như nàng đoán Phong Nguyệt Vô Thần với Lam Khanh Khanh vẫn chưa hồi kinh

Nàng bị lừa rồi!

Phong Nguyệt Phủ Hàn nhìn thấy nàng một mặt tức giận cũng chẳng dám chạy đến trước mặt chấp vấn chuyện nàng trốn đi.

"Nàng sao vừa về đã mang bộ mặt thối như vậy? Nhiệm từ Nam Cương rồi sao?"

Mộc Vân lờm hẩn một cái đem gối bông trên nhuyễn tháp ném về phía hẩn "Con mẹ nó đến lão nương cũng dám lừa".

Phong Nguyệt Phủ Hàn chớp lấy gối bông để lại trên nhuyễn tháp ngồi xuống bên cạnh nàng, "Ngũ đệ làm vậy cũng vì nghĩ tốt cho nàng, nàng xem nàng đường đường là phi tử trong cung lại trốn đi biên cương, không nói đến không hợp phép tắc nhờ nàng có mệnh hệ gì ta có cắt đầu của đệ ấy xuống nàng cũng không bình an mà trở lại"

Hàm Mộc Vân lườm hắn một phát "Hoàng thượng, người đang mong vị phi tử này chết sớm như vậy à? Còn cái quy tắc, quy tắc chẳng phải do người đặt ra sao, hoàng thượng sửa đi là được rồi"

"Nàng...."

Phong Nguyệt Phủ Hàn định nói gì thêm đã thấy một bên vai nặng trĩu, hắn nhìn đỉnh đầu vẫn chưa đeo trâm ngọc của Lương đệ tựa lên vai hắn khẽ mỉm cười "Ta biết nàng đang lo lắng điều gì"

"Ta lo Khanh tử sẽ gặp chuyện..."

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1.Chương 105.

"Ta lo Khanh Khanh sẽ gặp chuyện, ta sợ Phong Nguyệt Vô Thần sẽ bỏ mặc tử ấy, ta sợ Phong Nguyệt Vô Thần sẽ không hiểu tử ấy mà tổn thương tử ấy"

Phong Nguyệt Phủ Hàn đưa tay ôm trọn vai Mộc Vân "Ta tin Khanh Khanh sẽ vượt qua, cô ấy rất mạnh mẽ không phải sao?". Mộc Vân cắt mắt buồn bã "Tử ấy không mạnh mẽ như vậy, tử ấy cũng là một nữ tử, cần có người che chở bảo vệ, đáng tiếc..."

Phong Nguyệt Phủ Hàn muốn lên tiếng an ủi nàng đã nghe giọng điệu nàng thay đổi "Đáng tiếc, nam nhân trong thiên hạ đều thối như nhau"

Phong Nguyệt Phủ Hàn "..."

*

"Phong Nguyệt Vô Thần"

Đại môn tam vương phủ bị đập đổ, Hàm Mộc Vân hùng hùng hổ hổ xông vào trong lớn tiếng gọi. Vân cùng Huyền nhìn thấy nàng liền chạy lại ngăn chặn nàng

"Hàm nương nương, người sao lại đến gây chuyện rồi?"

Mộc Vân lườm Vân một cái hừ lạnh "Ta còn chưa tính chuyện các người lừa gạt ta người đã chấp vấn ta?". "Nương nương người đùa sao, ta

nào dám chấp vấn người"

"Khanh Khanh đâu?"

Vân nhìn qua Huyền hơi ngáp ngừng "Khanh Khanh, ờ cô ấy không có trong phủ". Mộc Vân cau mày "Chẳng phải các người hồi kinh đêm qua sao? Hiện tại tỷ ấy không hồi cung cũng chẳng ở tam vương phủ thì ở đâu?"

"Lam Khanh Khanh đang ở Dạ Nguyệt sơn trang" Vân nhìn qua Huyền mắt hơi nheo lại "Tỷ ấy ở đó làm gì?". Nàng có dự cảm chẳng lành, nếu không sao tự nhiên Khanh Khanh lại đến Dạ Nguyệt mà không nói cho nàng tiếng nào?

"Khanh Khanh...cô ấy..."

Vân ấp a ấp úng càng khiến Mộc Vân nghi ngờ "Có phải trên đường đã gặp chuyện gì không?", "Không có gì.... Cũng không phải, chỉ là khách điểm Khanh Khanh ở sảy ra hỏa hoạn, có lẽ nàng bị sốc gì đó nên..."

"Chỉ là?" Mộc Vân cười lạnh "Chỉ là chuyện nhỏ sao? Các người..." nàng hừ một tiếng đẩy Vân Huyền ra xong vào phòng Phong Nguyệt Vô Thần

"Phong Nguyệt Vô Thần, người lăn ra đây cho ta!"

Mộc Vân đi xuyên qua chính điện vào tẩm thất "Phong Nguyệt Vô Thần, rốt cuộc ngươi xem Khanh Khanh là cái gì? Tỷ ấy..."

Nàng đột ngột dừng lại nhìn nữ tử đang đứng trước mặt, Mộc Vân lại nhìn Phong Nguyệt Vô Thần đang đứng bên thư án vẽ tranh. Nàng cười lạnh "Rốt cuộc ta cũng biết lí do, thì ra chỉ thấy mỹ nhân trong lòng khóc chẳng biết tri kỉ xưa đau lòng"

Mộc Vân nhìn Liễu An Nhiên một lượt khẽ cười "Nghe nói vương gia đem về một nữ tử xinh đẹp ta còn không tin giờ thì ta tin rồi. Trước đây ta còn nghĩ Khanh Tỷ theo người sẽ tốt, nhưng người lại bỏ mặc tỷ ấy"

Phong Nguyệt Vô Thần chau mày "Thiên, đưa Lương Đế nương nương hồi cung"

"Phong Nguyệt Vô Thần, người có biết Khanh Khanh sợ lửa không?"

Nét bút bị lệch một đường mực trên giấy tuyên quan, Phong Nguyệt Vô Thần cầm chặt tay tiếp tục vẽ như chẳng nghe thấy lời nàng nói.

Mộc Vân bật cười nhưng khóe mắt lại lạnh băng "Người chẳng hiểu tỷ ấy, không đúng, người chưa từng muốn hiểu tỷ ấy. Lúc tỷ ấy cần người nhất người lại bỏ mặc, Phong Nguyệt Vô Thần, là ta đáng giá cao người quá rồi!"

Nói đoạn Mộc Vân xoay người rời đi, nàng trước nay luôn đề phòng nam nhân bên cạnh Khanh Khanh, không phải vì nàng không muốn Khanh Khanh hạnh phúc mà sợ Khanh Khanh phải chịu đau khổ. Chẳng phải hạnh phúc chính là đau khổ thấu tâm can sao? Trước đây cũng chính vì Khanh Khanh nhất thời mềm lòng, xem trọng Vương Tường Hải mới bị hãm hại. Kết cục bị đẩy xuống núi xuyên đến nơi quỷ quái này

Chỉ là nàng phòng, phòng nam nhân khắp thiên hạ lại lơ là bỏ sót người nhà họ Phong Nguyệt. Chỉ là nàng thấy Khanh Khanh bên cạnh hẳn có thể trở lại chính mình mà nghĩ hẳn sẽ là tương lai tốt cho Khanh Khanh. Chỉ là nàng ngầm nhận hẳn là tỷ phụ nên Khanh Khanh mới lại tổn thương

Nam nhân trong thiên hạ đều thối như nhau!

*

Dạ Nguyệt sơn trang

"Khanh Nhi" - Tô Yên đẩy cửa phòng Khanh Khanh ra, bên là một mảng tối đen. Tô Yên khẽ chau mày đi vào trong tính thấp nển

"Tẩu đừng thấp"

Giọng Khanh Khanh đột ngột truyền đến khiến Tô Yên giật mình, Tô Yên cũng là người tập võ cô thấy Khanh Khanh trong bóng tối đang đi về phía này. Khanh Khanh lướt qua cô đi ra ngoài

Khanh Khanh ngồi xuống bậc thềm trước cửa, nàng nhìn trắng, nhìn trời không biết đang suy nghĩ gì. Tô Yên lấy một tấm áo choàng khoát lên người nàng "Trời vẫn còn lạnh muội lại mới bệnh dậy không nên ngồi đây"

Khanh Khanh hơi giương môi nhưng nàng lại không cười nổi, gió đông thoảng qua nàng liền bị lạnh mà hơi run, hắt xì một cái

Tô Yên lắc đầu kéo áo choàng che kín cổ nàng lại "Muội đúng là đứa bé cứng đầu! Hẳn đã không tốt liền vứt bỏ đi, muội hà tất phải làm khổ chính mình?"

Khanh Khanh hơi nghiêng đầu khó hiểu "Tẩu nói vậy là ý gì?"

"Muội không hiểu trái tim của muội hay là trốn tránh cảm xúc đây? Muội hẳn đã coi trọng Phong Nguyệt Vô Thần rồi"

Khanh Khanh cười nhạt "Tẩu sao lại nghĩ đến khả năng đó? Muội ghét hẳn vì hẳn lợi dụng muội, hẳn dám bỏ mặt muội thôi. Tẩu nghĩ đi đâu vậy"

"Vậy sao muội không một đao chém chết hẳn đi?"

Khanh Khanh hơi ngẩn người, đúng vậy! Từ khi nào nàng lại nhân từ như vậy? Phạm là ai phạm nàng dù đối phương là thần thánh hay ma quỷ nàng đều khiến họ sống không bằng chết. Nhưng...

"Nhưng muội lại không muốn truy cứu hãn. Chỉ có một khả năng, muội..."

"Tẩu, sẽ không" Khanh Khanh nghiêm mặt "Từ lúc bị Vương Tường Hải phản bội muội đã quyết không tin tưởng vào nam nhân rồi. Không có khả năng"

Tô Yên cười trừ vuốt nhẹ tóc nàng "Tẩu cũng mong sẽ không có khả năng"

Tô Yên thấy Khanh Khanh lên giường ngủ mới yên lòng rời đi.

Khanh Khanh mới vừa chợp mắt liền gặp ác mộng. Nàng mơ thấy ngày đó khách điểm bị cháy, còn có một nam tử luôn không ngừng gọi tên nàng, cứu nàng ra khỏi đám lửa

Hãn rốt cuộc là ai?

"Khanh Khanh, muội làm sao vậy?"

Khanh Khanh giật mình nhìn người bên giường "Diêu Chính Vũ?". Diêu Chính Vũ lấy trong người ra một viên ngọc, căn phòng sáng hãn lên "Lại gặp ác mộng sao?"

Khanh Khanh không trả lời hãn mà nhìn chăm chăm viên ngọc "Đây là gì?". "Dạ Minh Châu, ta nghe đại tẩu nói nàng không thích thắp nến ta liền tìm cho nàng vài viên dạ minh châu thắp sáng"

Nói đoạn Diêu Chính Vũ đứng dậy đặt dạ minh châu lên các giá nến, cả căn phòng liền sáng.

Khanh Khanh nhìn Diêu Chính Vũ có chút ngập ngừng hỏi "Huynh, có từng đến Nam Cương?". Hãn hơi ngần người quay lại "Muội có ý gì? Lâm Bích Tần quản lý Nghi Ám, đệ ấy biết muội ở Nam Cương liền chạy

đến đó, nếu không phải đại ca không cho ta đã sớm đến đón muội. Khỏi để muội chịu ấm ức"

Khanh Khanh cau mày, không phải Diêu Chính Vũ, Lâm Bích Tần ở đó người của Dạ Nguyệt càng không đến. Vậy nam tử kia là ai? Sao lại cứu nàng? Chắc lẽ là Phong Nguyệt Vô Thần?

"Khanh Khanh, muội đang nghĩ gì mà xuất thần thế?". Khanh Khanh giật mình "Không có gì, huynh đi ngủ sớm đi ta mệt rồi"

"Được!" Diêu Chính Vũ đắp chăn cho nàng, kiểm tra cửa sổ đã đóng mới rời đi. Hắn vừa ra khỏi phòng liền có người nhảy xuống quỳ bên chân hắn

"Thế nào? đã điều tra được chưa?"

Hắc y nhân đó cúi đầu "Bát công tử xin thứ tội, thuộc hạ đã đến Nam Cương điều tra khách điểm Thập Nhị tiểu thư ở, ngoài trừ nhuyển cốt tán trong nền hương ngoài ra còn một thứ"

Hắc y nhân đưa cho Diêu Chính Vũ một cây chủ thụ, trên cây chủ thụ có hoa văn kì lạ. Dường như là kí hiệu đặc thù của ai đó

"Đã tìm ra hung thủ chưa?"

"xin công tử thứ tội"

Diêu Chính Vũ hừ nhẹ nắm chặt thanh chủ thụ "Nhất định phải tìm được hung thủ cho ta"

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1.Chương 106. Trở Thành Nữ Tử Xinh Đẹp

"Đây là cái thứ gì?"

Khanh Khanh lật qua lật lại y phục trên bàn cau mày hỏi. Tô Yên bảo nữ thuộc hạ trong Dạ Nguyệt mang theo vài cái rương nhỏ đặt trong phòng nàng, Tô Yên nghe nàng hỏi cũng chỉ cười

Khanh Khanh lại gần mấy cái rương nhỏ mở ra xem, bên trong rương là một số vòng vàng dây bạc, châu báu trầm cài, mấy rương kia là y phục đủ sắc màu cùng phấn son

"Đại tẩu, người đem những thứ này đến để làm gì? Tẩu là tranh chấp với đại ca nên di cư sang đây?"

Tô Yên phì cười "Những thứ này đều là của muội"

"Của muội?" khuôn mặt nàng có chút méo mó "Có cần phải bảy sắc cầu vòng, bánh bèo thực nữ thế này không?". Tô Yên gõ trán nàng một cái "Cái gì mà bánh bèo, muội y như ngày trước dùng từ ngữ quái lạ"

"Muội nhìn xem bộ y phục này thế nào?" Tô Yên chỉ vào huyết y đỏ tươi được treo trên gỗ móc y phục. Khanh Khanh lắc đầu "Quá đỏ, quá chói rồi". Tô Yên chỉ vào bộ y phục màu vàng nhạt bên cạnh "Cái này thì sao? Không quá chói chứ, rất thanh tao, hợp với muội"

Khanh Khanh tặc lưỡi "Yếu đuối, thực nữ quá rồi!"

"Còn cái này?" Tô Yên chỉ vào bộ y phục nữ thuộc hạ vừa đem đến
"Màu lục cũng rất đẹp nha, nếu muội khoát lên người..."

"Nhìn sẽ giống như cây chuối!"

"Hồng thì sao? Thêu cánh sen xinh đẹp, gần bùn lại chẳng hôi tanh
mùi bùn..."

"Hở han giống kĩ nữ lầu sanh!"

"..."

"Lam Khanh Khanh!" Tô Yên tức giận ném bộ huyết y đầu tiên về
phía nàng "Muội mau thay y phục cho ta, nhanh và gấp!"

Khanh Khanh yếu ớt lên tiếng "Không có bạch y hay hắc y sao?".
"Không có! Muội thân nữ nhi sao lại ăn mặc như vậy chứ? Muội nhìn lại
bản thân mình xem..."

"Rất tốt mà..." Khanh Khanh nhìn hắc y đơn sơ trên người không cho
là tồi, Tô Yên nhìn nàng đến quên nói chuyện. Nữ thuộc hạ bên cạnh cũng
bật cười "Thập Nhị tiểu thư, hôm nay là sinh thần của Đại thiếu gia, người
nên ăn mặc thật xinh đẹp"

"Ồ..." Khanh Khanh gật đầu khẽ nhìn qua Tô Yên đang một bụng hỏa
khí "Tẩu đường tức giận, muội đi thay y phục ngay"

*

Khanh Khanh nhìn nữ tử trong gương, nàng khẽ nghiêng đầu người
trong gương cũng nghiêng đầu. Tô Yên cau mày giữ cái đầu lộn xộn của
nàng lại "Muội đang làm gì vậy?"

Khanh Khanh chỉ vào người trong gương khó tin hỏi "Người trong
gương là muội sao?"

Tô Yên hắc giọng tự hào "Đương nhiên là muội, kĩ thuật trang điểm của ta có phải là rất xuất sắc hay không? Ta trang điểm khiến muội không còn nhận ra chính mình nữa??

Đúng thật nàng không còn nhận ra chính mình nữa rồi!

Khanh Khanh cảm thấy trên đầu nàng như có vạn con quạ bay qua "Tẩu tử, cái này gọi là cao thủ rồi..."

Tóc của nàng bị Tô Yên bó lại thành một cục to tướng trên đầu, trên đây lại cài nhiều cây trâm vàng bạc đến mức nàng tưởng như cổ nàng bị gãy vì nặng. Khuôn mặt nàng bị Tô Yên trét cho mấy lớp phấn, má quệt đỏ, môi hồng....

Trông không khác gì cương thi sống lại!

"Đại thiếu phu nhân, người có hơi lố tay rồi" - nữ thuộc hạ tận tình nhắc nhở

Tô Yên khó tin nhìn đi nhìn lại Khanh Khanh "Có sao? Hình như ta có chút lố ta thì phải"

Khanh Khanh trợn mắt trực tiếp gục xuống bàn trang điểm, như này gọi là hơi lố thì như thế nào mới là quá tay đây?

"Đại Thiếu phu nhân hay cứ để thuộc hạ làm". Tô Yên nhìn một mặt lười biếng của Khanh Khanh mới nhảy ra khỏi chỗ "Vây phiền người rồi"

*

"Chẳng phải đã phong tỏa tin tức rồi sao? Hiện tại lại có nhiều người đến dâng lễ vật như vậy?"

Mộ Dung Xuất tung hộp gấm lên rồi chụp lại cười cười "Đại ca, họ muốn biết thì không ai cản được, lễ vật cũng chỉ là nịnh bợ, nhận là được"

Đông Phương Chính đỡ trán "Sinh thần cũng bị bọn họ làm phiền chết rồi!"

"Đại ca, huynh gửi thiệp mời đến tam vương phủ sao?"

"Đúng vậy, ta muốn cho hẳn biết người của Dạ Nguyệt không phải hạng dễ dãi muốn vứt bỏ là vứt bỏ"

*

"Không cần đánh nhiều phần như vậy, tô chút son, tô chút son là được rồi"

Khanh Khanh nở nụ cười mà nàng cho là thiện ý nhất thỏa hiệp

Tô Yên nhìn khuôn mặt phù dung xinh đẹp của nàng hài lòng cười "Được rồi A Thiết tô cho muội ấy chút son là ổn rồi" Khanh Khanh hiện tại so với lúc nãy xinh đẹp hơn nha. Tô Yên vuốt mũi, có lẽ cô hơi quá tay thật

Khanh Khanh hơi nghiêng mặt, bộ điệu cài trên đầu khế đụn đưa, tua ngọc phát ra tiếng va chạm nho nhỏ. "Trên bộ điệu hình như có khắc gì đó"

"Là Phượng hoàng!"

"Chẳng phải chỉ có hoàng hậu mới được dùng đồ thêu khắc phượng hoàng sao?"

Tô Yên lắc đầu "Vốn là có luật, nhưng mà Phong Nguyệt Phủ Hàn đăng cơ liền bãi bỏ luật lệ. Có lẽ là vì muội muội của hẳn"

Khanh Khanh chau mày, nàng từng nghe nói Linh Nhi công chúa phụng mệnh hòa thân với Ngụy Quốc nhưng không rõ lý do gì mà trên đại lễ rút đao tự sát. Chỉ có Hoàng hậu mới mặc hỷ phục, Phong Nguyệt Vô Thần tận mắt thấy muội muội chết như vậy...

"Ta thấy họa tiết uyên ương vẫn hợp với muối hơn"

Khanh Khanh thuận theo ánh mắt Tô Yên nhìn vòng cổ phản chiếu trong gương. Là chiếc vòng Phong Nguyệt Vô Thần tặng nàng

"Được rồi đã đến giờ nên ra đại sảnh để các đệ ấy chiêm ngưỡng muối thôi" Tô Yên cười gian kéo Khanh Khanh đi

Khanh Khanh vừa đi hai bước đã giẫm phải vật vấy xuýt té "Tẩu à muối có thể đổi bộ y phục nào đơn giản được không?"

"không có khả năng"

*

Hiện tại ở chính đường là một mảng im lặng, im lặng đến mức một cây kim rơi xuống cũng nghe thấy âm thanh rõ ràng. Không khí ngột ngạt đến cực điểm

Hỏi lí do là vì sao? Chính là vì trong chính đường có một vị khách duy nhất được mời nhưng lại bị chủ nhà ghét bỏ

Đông Phương Chính nâng lên ly rượu, xung phong phá bỏ không khí "Hôm nay là sinh thần ta, các đệ cứ tự nhiên". Hắn quay sang nam tử áo bào tím mỉm cười "Tam vương gia mời!"

Phong Nguyệt Vô Thần nâng ly kính rồi ngửa mặt uống hết. Hắn làm sao không biết chủ nhân Dạ Nguyệt Mời hắn đến làm gì chứ? Hắn cũng muốn đến tìm nàng!

"Ây da, có Khách sao?"

Tô Yên vừa đến cửa chính đường liền thấy Phong Nguyệt Vô Thần, cô bỗng nhiên dừng bước kinh ngạc nhìn hắn rồi lại nhìn Đông Phương Chính như muốn hỏi "Đang xảy ra chuyện gì?"

Tà vấy bằng lụa của Khanh Khanh bị gió thổi móc vào đai lưng ngọc, nàng cuối đầu cố gỡ ra nên chẳng để ý đến Tô Yên phía trước. Tô Yên đột ngột dừng lại Khanh Khanh cũng chẳng biết mà đụng phải cô

"Tẩu dừng lại làm gì?"

Tô Yên quay đầu nhìn Khanh Khanh bỗng bật cười "Không có gì, muội vào trước đi". Khanh Khanh còn chưa tiêu hóa được lời Tô Yên đã bị cô đẩy vào trong

"Tẩu..."

Phụt

Khanh Khanh bị cắt lời cau mày quay đầu nhìn Mộ Dung Xuất đang bị sắc rượu ho đến muốn nghẹn. Bọn người bên cạnh cũng chẳng khác gì, họ nhìn nàng như sinh vật lạ

Khanh Khanh cúi đầu nhìn y phục "Ta có gì không đúng sao?"

"Muội rất đẹp!"

"Người rất đẹp!"

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1.Chương 107. Xem...Các Huynh Là Nam Nhân

"Muội/ Người rất đẹp!"

Không gian có chút im ắng, mọi người đều cảm thấy có chút điện phát ra từ đôi mắt hai nam tử. Chỉ duy nhất một người không nhận ra

Lam Khanh Khanh kinh ngạc nhìn Phong Nguyệt Vô Thần "Sao người lại ở đây?"

Diêu Chính Vũ thu mắt không thèm nhìn Phong Nguyệt Vô Thần thêm một cái, chấm dứt màn đấu mắt căng thẳng. Hắn mỉm cười đứng dậy đi đến bên cạnh Khanh Khanh ôm eo nàng

"Khanh Khanh hôm nay của chúng ta trở thành thực nữ rồi nha"

Khanh Khanh lườm Diêu Chính Vũ, khủy tay thúc vào bụng hắn giãy ra khỏi móng vuốt đang đặt ngang eo "Bát ca, ngại quá thời điểm không thuận lợi nếu không ta đã trở thành tội nhân của tổ tiên huynh rồi"

Khanh Khanh miễn phí cho Diêu Chính Vũ một khuôn mặt 'từ ái' đi đến bên cạnh Lâm Bích Tần ngồi xuống

Diêu Chính Vũ ôm bụng cười trừ "Muội muốn mạng ta ta liền dâng cho muội chơi đùa". Khanh Khanh hừ một tiếng cầm ly rượu của Lâm Bích Tần uống cạn

Không khí lại một lần nữa trở nên im ắng, Khanh Khanh cau mày "Có chuyện?"

Phong Nguyệt Vô Thần cười nhạt lặng lẽ uống rượu, nàng không biết cũng chẳng quan tâm hành động lúc này của nàng có bao nhiêu là không đúng lễ nghĩa

Lâm Bích Tần mắt thấy nàng lấy ly rượu mình chưa kịp can ngăn đã thấy nàng đưa lên môi uống, hấn bất đắc dĩ thở dài không tình nguyện đón nhận ánh mắt giết người của hai vị nào đó

"Khanh Khanh, đó là ly rượu của ta" -Lâm Bích Tần nhẹ giọng nhắc nhở

"Ta biết!"

"Muội là nữ tử đó Khanh Khanh, hai người...hai người như vậy có phải quá thân mật không?" -Mộ Dung Xuất kinh ngạc nhìn nàng lại nhìn Lâm Bích Tần

Diêu Chính Vũ nhìn nàng ánh mắt đáng thương "Khanh Khanh, ta thật sự đau lòng đấy!"

Khanh Khanh chau mày "Có cần nghiêm trọng vậy không?"

"Khanh Khanh!"

Sắc nặng nề đáng sợ của Tô Yên đang ngồi bên cạnh Đông Phương Chính khiến cho nàng biết được hành động này có bao nhiêu thất lễ. Khanh Khanh quay sang Lâm Bích Tần hỏi nhỏ "Ta làm sai rồi sao?"

Lâm Bích Tần cười nhẹ lắc đầu, trong mắt tràn đầy cưng chiều "Người đâu đem cho Thập Nhị tiểu thư một ly rượu mới"

Cảnh này trong mắt mọi người chính là chàng chàng thiếp thiếp liếc mắt đưa tình.

"Ôi mẹ ơi! Ta chỉ đến trễ một chút thôi lại xảy ra chuyện gì thế này?"

Lúc này mọi người mới để ý thấy hai nam tử bị hóa đá đứng ngoài cửa, một là hoa hoa công tử Vương Lăng Thần còn lại là Hồ ly Bạch Mặc Thương. Một lạnh một nóng hiện tại lại có cùng vẻ mặt tỏ rõ bốn chữ 'Không thể tin nổi!'

Khanh Khanh chau mày "Cũng chỉ là uống cùng ly rượu có cần phải làm quá vậy không? Nam nhân các huynh ăn chung ngủ chung uống chung chẳng lẽ tất cả đều mờ ám?"

Vương Lăng Thần thở dài vẻ mặt đáng thương đến bàn ngồi "Khanh Khanh của chúng ta..."

Lâm Bích Tần cảm nhận được tất cả mũi nhọn đều chĩa vào mình bất đắc dĩ gượng cười, hần mở miệng giải thích giúp Khanh Khanh "Các huynh hiểu lầm rồi, muội ấy là nữ tử phóng khoán uống cùng ca ca cũng chẳng cho là chuyện lớn. Dù sao mọi chuyện muội ấy làm đều không hợp phép tắc"

"Ca ca? Vậy ta không phải tam ca của muội sao?" - Mộ Dung Xuất ai oán. Mọi người đều tập trung vào vấn đề của Khanh Khanh mà quên mất còn một vị khách

Người Dạ Nguyệt cũng không nhận ra sắc mặt Phong Nguyệt Vô Thần có chút tái nhợt, hần từ khi này đã luôn uống rượu

Khanh Khanh ra vẻ nghiêm túc suy nghĩ "Tam ca? Ta cần phải cân nhắc kĩ!".

"Khanh Khanh, ta thấy từ khi muội vào Dạ Nguyệt đến nay đều bắt nạt mọi người đủ loại. Chỉ duy nhất Lâm Bích Tần là muội đối tốt. Nói! Muội đối với hắn là như thế nào?"

Lâm Bích Tần có chút đỡ khóc đỡ cười "Bát ca, ta dù gì cũng là đệ đệ của huynh". Diêu Chính Vũ hất cằm biểu thị rõ chẳng có quan hệ gì ngay lúc này

Khanh Khanh hơi nhếch môi lắc lắc ly rượu trong tay "Đơn giản vì Lâm Bích Tần là ca ca của ta, người khác cho ta bao nhiêu ân tình ta sẽ trả gấp đôi!"

"Hắn là ca ca vậy còn bọn ta thì sao?"

Khanh Khanh hơi nâng mắt nhìn Mộ Dung xuất, môi nàng hơi nhếch lên lạnh lùng lại trong trẻo phun ra từng chữ "Xem các huynh...là nam nhân!"

Bạch Mặc Thương vốn đang uống rượu nghe câu nói của nàng liền phun hết ra ngoài

Xem Lâm Bích Tần là ca ca, xem bọn hắn là nam nhân. Có ý gì?

Khanh Khanh nhẹ cười lại rót một ly uống cạn. Lâm Bích Tần cau mày nhìn nàng có vẻ khác thường "Khanh Khanh, muội say rồi"

Khanh Khanh bĩu môi "Ta không say!"

Mọi người có chút đỡ khóc đỡ cười, nàng chỉ mới uống hai ba ly đã say ra thành như vậy rồi

"Để ta đưa muội ấy về phòng" Tô Yên chạy lại đỡ lấy Khanh Khanh. Lâm Bích Tần lấy ly rượu nàng giữ chặt trên tay xuống "Đệ giúp tẩu một tay"

Khanh Khanh cảm thấy đầu hơi choáng váng, mắt cũng lơ mơ. Nàng thân sát thủ tửu lượng phải thật tốt, ngàn ly không say hoặc không thể đùng vào rượu. Cảm giác say rượu không thể khống chế được bản thân khiến nàng ghét bỏ

Nàng vùng ra khỏi hai người hét lớn "Ta muốn đến Tam vương phủ!"

Nàng chính thức gục xuống bàn

Hiện tại mọi người mới nhớ tới vị khách bên kia, Phong Nguyệt Vô Thần nghe nàng nói liền ngừng uống rượu. Hắn hoàn toàn đối lập với nàng, một người ngàn ly không say một lại ba chén đã gục

Phong Nguyệt Vô Thần trước ánh mắt kinh ngạc lẫn tức tối của người Dạ Nguyệt đi đến đỡ Khanh Khanh. Hắn nhếch môi lạnh lùng phun ra hai chữ cáo từ rồi ôm Khanh Khanh đi mất

Tô Yên giậm chân bực bội "Khanh Khanh Thật không có tiền đồ mà"

Vốn dĩ hôm nay muốn dạy cho Phong Nguyệt Vô Thần một bài học nhưng lại bị đảo ngược tình thế, người cũng bị hắn đưa đi

*

Phong Nguyệt Vô Thần bế ngang Khanh Khanh vào xe ngựa, nàng bị chất cồn kích thích sớm đã ngủ nhưng vì xe ngựa xóc mà mơ hồ tỉnh lại

Khanh Khanh vẫn không thể nhìn rõ chỉ lơ mơ thấy được bên cạnh có một nam tử, nàng bất giác níu vạt áo Phong Nguyệt Vô Thần

"Là người?" -Giọng nàng rất nhỏ, nàng trong mơ hồ nhớ lại cảnh hóa hoạn đêm đó

"Người rốt cuộc là ai?" Khanh Khanh kéo vạt áo hắn càng ngày càng chặt. Phong Nguyệt Vô Thần chau mày bế ngang nàng lên ngồi trên đùi

hắn "Khanh Khanh"

Khanh Khanh khẽ chau mày, nàng nhớ lại ngày hỏa hoạn, có một nam tử cũng gọi tên nàng, nàng nghe không rõ là giọng của ai nhưng nàng biết chắc hẳn gọi tên nàng

Nàng nhớ lúc đó chẳng thể cử động được, nàng nghe thấy tiếng binh khí va chạm. Hình như ai đó bị thương rời đi, nam tử đó ôm nàng nhảy qua đám lửa. Nàng nhớ hẳn đẩy nàng xuống lầu, cách tốt nhất đối với nàng lúc đó chỉ cầu cho khi nàng rơi xuống có người tiếp được

Khanh Khanh chau mày nắm chặt vạt áo Phong Nguyệt Vô Thần. Nàng nhớ lúc rơi xuống có người ôm được nàng, có trời mới biết lúc đó nàng sợ hãi đến mức nào. Lần đầu tiên sau sáu năm Khanh Khanh mới cảm thấy sợ hãi

Nàng vô thức gọi tên nam nhân đã làm nàng tổn thương "Phong Nguyệt Vô Thần"

"Có ta ở đây!"

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1.Chương 108. Ai Cũng Có Một Khoảng Thời Gian Đau Buồn

Nam tử cởi bỏ nón rộng vành trên đầu đội cho nữ tử, nữ tử đó vận áo choàng lông màu đỏ tươi. Nàng hơi ngấn đầu nhưng chỉ thấy được cái cằm thon gọn của nam tử

Nam tử khẽ cười, tiếng cười phóng khoáng như gió xuân giữa trời tuyết, ấm áp lại vô tình...

Ngày đó tuyết rơi, lạnh đến thấu xương, lạnh đến tâm can nữ tử bị tổn thương. Nam tử xa lạ quan tâm chăm sóc nàng, chỉ có điều nữ tử đó không nhớ hẳn...

Nam nhân vô tình sẽ khiến nữ tử đau khổ, nhưng thích một người mà bị người ấy lãng quên thì còn gì đau khổ hơn?

*

Lam Khanh Khanh giật mình thức giấc, nàng lắc lắc đầu hơi đau, nặng trĩu. Nàng ngấn đầu nhìn xung quanh "Đây là đâu?"

Hình như hôm qua nàng uống say, sau đó... Sau đó nhìn như Tô Yên cùng Lâm Bích Tân đưa nàng về phòng, sau đó nàng nói muốn đến tam vương phủ

Khoan đã! Tam vương phủ?

Nàng kinh ngạc nhìn kĩ xung quanh, căn phòng này chính là căn phòng Phong Nguyệt Vô Thần sắp xếp cho nàng khi mới vào phủ.

Khanh Khanh yếu xìu ngã ra giường vùng vằng đạp chân "Lam Khanh Khanh người thật là chẳng có chút tiền đồ nào!"

"Lam cô nương...."

Khanh Khanh ngồi bật dậy, ngó ra ngoài chính thất "Ai?"

"Nô tỳ là Yết Nhi bên Liễu tiểu chủ"

Yết Nhi? Không có ấn tượng. Liễu tiểu chủ? Chẳng lẽ là Liễu An Nhiên? Tiểu chủ chính là danh mà nô gia trong phủ gọi thất thiếp của Phong Nguyệt Vô Thần. Phong Nguyệt Vô Thần nạp Liễu An Nhiên làm trắc phi rồi sao? Còn tưởng hẳn sẽ cưới nàng ta là chính thê

"Có chuyện gì không?"

"Liễu tiểu chủ dặn dò nô tỳ đến chăm sóc cô nương"

Lam Khanh Khanh nhớ lại nữ tử yêu kiều xinh đẹp kia thờ dài "Không cần người hầu hạ, trở về đi". Nàng nghe thấy tiếng bước chân rời đi mới mệt mỏi nằm lại xuống giường

Khanh Khanh nhìn đỉnh màn có chút ngơ ngác, nàng đột nhiên nhớ ra ngày trước lúc mới xuyên đến thời đại xa lạ này nàng thường xuyên bị mất ngủ. Cách duy nhất để nàng không suy nghĩ nhiều chính là nhìn đỉnh màn đến thần thờ

Khanh Khanh nhếch môi khẽ cười, lúc đó nàng nghĩ nàng sẽ chẳng bao giờ dung hợp được với thế giới này, chẳng để tâm đến bất cứ việc gì bởi vì nàng nghĩ đây có lẽ chỉ là giấc mơ bình an do nàng tự tạo ra. Sẽ có

một ngày thời không này sẽ biến mất, nàng sẽ thức giấc trở về cuộc sống tối tăm như trước.

Nhưng hiện tại, nàng không chỉ để tâm mà còn bị tổn thương hay tức giận bởi những chuyện mà trước đây nàng cho là tầm thường của nhân loại, bởi vì nàng là ma quỷ

"Khanh Khanh, muội đâu rồi?"

Khanh Khanh cau mày nói vọng ra "Lại là ai?"

Liễu Mộng ngoài chính thất nghe thấy tiếng nàng liền đập cửa phòng xông vào "Thì ra muội trốn ở đây!"

Khanh Khanh ngồi dậy nhìn Liễu Mộng có chút mơ hồ. Liễu Mộng híp mắt nhìn nàng, hươu hươu tay "Ta là Liễu Mộng, muội nhớ không?"

Khanh Khanh gật đầu "Ta biết!". Liễu Mộng thở ra nhẹ nhõm cười cười "May muội còn nhớ, nhưng sao muội lại trưng ra bộ mặt mơ hồ thế kia"

Khanh Khanh gượng cười có chút khó xử "Ta quên tử cũng là thiếp thất của Phong Nguyệt Vô Thân...". Liễu Mộng nhướn mày "Cũng là?"

Khanh Khanh gật đầu "Cho nên tử cũng gọi là Liễu Chủ tử", Liễu Mộng gật đầu Nàng lại nói tiếp "Cho nên Yết Nhi là nô tỳ của tử"

Liễu Mộng đương gật đầu lại lắc đầu "Không hẳn, ta và Yết Nhi đều là thuộc hạ của vương gia". Nàng cười gượng đáp ứng "Cho nên..."

Liễu Mộng đột nhiên hiểu ra một chuyện "Cho nên người mới đuổi Yết Nhi đi, cho nên người tưởng Liễu Mộng ta là Liễu An Nhiên. Khanh Khanh người giỏi lắm đến người ta người cũng đuổi đi. Người..."

Liễu Mộng thở phì phò vì tức giận, Khanh Khanh chỉ cười vô tội, ai bảo hai người có chung họ làm gì.

Liễu Mộng ngồi xuống giường vỗ vai Khanh Khanh "Ta nghe nói ở Nam Cương muội sảy ra chuyện". Khanh Khanh Khanh không nói gì chỉ cười trừ, Liễu Mộng ghét bỏ đẩy mặt qua một bên "Muội thu lại nụ cười giả tạo đó đi, khó coi muốn chết"

Khanh Khanh nhếch môi cũng không cười nổi cúi đầu, Liễu Mộng nhìn nàng "Muội cố chấp như vậy là vì vương gia, là vì Liễu đường chủ đã trở về!"

Liễu Mộng không phải hỏi mà chính là khẳng định sự việc, Khanh Khanh lắc đầu "Sao có thể...", "Có thể! Bởi vì muội thích vương gia rồi!"

Khanh Khanh không nói gì chỉ cúi đầu, nàng thông minh, tài trí, am hiểu mọi thứ, có thể nhìn ra sắc mặt tất cả mọi người. Nếu không phải do hoàn cảnh có lẽ nàng sẽ trở thành công tố viên hay cảnh sát. Nàng có thể nhìn ra suy nghĩ mọi người chỉ duy nhất nàng không hiểu bản thân cũng chẳng có tài che dấu cảm xúc. Nhất là về phương diện tình cảm nam nữ

"Khanh Khanh, có lẽ hai người đang có hiểu lầm gì đó, muội thử gặp vương gia nói rõ xem biết đâu..."

"Liễu Mộng tỷ, muội cảm thấy có chút đau đầu tỷ trở về đi muội muốn nghỉ ngơi" Khanh Khanh kéo chân trùm cả cơ thể lại cuộn thành một cục, chẳng màng Liễu Mộng đang lải nhải một bên

Liễu Mộng thở dài bất đắc dĩ rời đi "Khanh Khanh, muội thử xem"

*

Khanh Khanh vận một bộ bạch y đơn giản, nàng dựa theo trí nhớ đến thư phòng trong phủ. Thư phòng của Phong Nguyệt Vô Thần nằm cạnh tấm

thất, nàng đi đến cạnh cây lê trước đình viện ngẩn đầu nhìn lên cao. Nàng nhớ trước ngự thư phòng cũng có một gốc lê, hiện tại vừa trải qua đông cây cũng đã sơ xác

Khanh Khanh hít một hơi thật sâu đi về phía thư phòng, nàng đứng ngoài cửa hơi ghé tai vào trong nghe một chút, hoàn toàn im ắng. Khanh Khanh cau mày, hiện tại hẳn không ở thư phòng thì đi đâu?

Nàng nghe thấy tiếng động, nàng vừa nấp đi nơi khuất cánh cửa vốn đang khép chặt bỗng mở ra. Bên trong bước ra một nữ tử, nàng ta vận y phục vàng nhạt thêu hoa hải đường, từng cái giơ tay nhắc chân đều lộ vẻ thanh tao

Liễu An Nhiên vốn rời đi bỗng quay người, nàng ta hơi nhìn qua phía Khanh Khanh đang nấp nhưng nhanh chóng thu nhãn quang.

"Sao lại không đi?" - Phong Nguyệt Vô Thần từ trong thư phòng bước ra chau mày hỏi

Liễu An Nhiên lắc đầu ôn nhu cười "Không có gì, muội đột nhiên nhớ ra một chuyện". "Chuyện gì?" Phong Nguyệt Vô Thần lơ đãng hỏi

"Trước đây huynh từng nói sẽ chăm sóc muội cả đời, hiện tại vẫn còn hiệu lực chứ?". Không chỉ Lam Khanh Khanh mà Phong Nguyệt Vô Thần cũng bất ngờ bởi câu hỏi của nàng ta

Liễu An Nhiên khẽ cười lại nói tiếp "Trước đây muội từng vì huynh mà không tiếc mạng, ngày đó ở Thiên Khanh không phải huynh đã nói như vậy sao. Hiện tại muội cái gì cũng đã mất, bắt đền huynh đây"

Phong Nguyệt Vô Thần cười xoa đầu nàng ta "Đương nhiên ta sẽ chăm sóc muội"

Liều An Nhiên cười vui vẻ nhìn bóng đen nơi khuất hành lang rời đi, nàng ta né đầu khỏi cánh tay Phong Nguyệt Vô Thần bĩu môi "Ta đùa huynh đó, tiểu muội cần phải đi tìm lang quân như ý để hắ ta chăm sóc không cần huynh lo"

Phong Nguyệt Vô Thần thu lại cánh tay, nụ cười trên môi có chút mất tự nhiên "Ta mong muội sẽ hạnh phúc"

Liều An Nhiên khẽ cười bước đi, tiếng cười như chuông bạc, thanh âm trong trẻo "Muội sẽ tìm một nam nhân giống huynh!"

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1. Chương 109. Hoa Văn Kì Lạ

Yêu một người là hạnh phúc nhưng yêu một người không yêu mình chính là nỗi đau

Từng không tiếc mạng vì một người, từng yêu người đó đến chẳng rõ thị phi trắng đen đến cuối cùng sau khi tỉnh khỏi giấc mộng thứ tình cảm đó của hãn chỉ là cảm giác áy náy, tội lỗi.

Ta từng hỏi hãn tại sao không cho ta cơ hội, hãn chỉ trả lời hai từ "Xin lỗi" cùng với sự áy náy vô tận "Ta sẽ chăm sóc muội cả đời"

Chăm sóc ta cả đời? Với tư cách gì đây? Muội muội? Ta không cần!

Ta đã từng từ bỏ, không! Là cố gắng từ bỏ hãn. Nhưng lại gặp cô ấy, người ta không bao giờ thắng được, người ta luôn ngưỡng mộ và ghen tỵ

Ta muốn một lần thắng cô ấy!

*

Lam Khanh Khanh thần thờ vô định hướng mà đi, nàng ra khỏi vương phủ cũng chẳng để ý. Con đường lớn tấp nập nhộn nhịp dần biến mất, nàng không biết đã đi bao lâu, thần thờ bao lâu, hiện tại trước mặt là một con sông rộng lớn ở ngoại ô

Khanh Khanh định thần nhíu mày, nàng nhìn xung quanh không một bóng người. Nàng nhớ đúng thật sau khi nhìn một màn tình chàng ý thiếp

đầy sến súa của đôi nam nữ kia liền tức giận ra khỏi phủ. Nhưng tại sao nàng lại xuất hiện ở đây?

"Quận chúa, lâu rồi không gặp"

Khanh Khanh quay người, đúng thật là người lâu rồi chưa gặp, người năm lần bảy lượt muốn nàng vào chỗ chết

"Thượng Quan Tề? Đúng thật có chút lâu, đến là muốn lấy mạng ta hay gì làm nhanh gọn đi. Ta là người bận rộn"

Thượng Quan Tề phì cười "Đúng thật bận rộn, một mặt là Quận chúa Mông Cổ cao cao tại thượng, một là thập nhị tiểu thư Dạ Nguyệt Sơn Trang quyền lực. Lại còn đảm nhiệm chức vụ thuộc hạ tam vương gia, cung nữ quét tước ngự thư phòng. Quận chúa khiến tại hạ bội phục!"

Khanh Khanh bĩu môi "Nói vào trọng điểm!". Thượng Quan Tề thu lại nụ cười trên môi nghiêm túc "Ta muốn hợp tác với người, đôi bên cùng có lợi!"

"Tại sao ta phải hợp tác với người? Ta còn chẳng nhớ người đã bao nhiêu lần muốn giết ta. Hiện tại..." Khanh Khanh nhìn hằm từ trên xuống dưới đánh giá "Hiện tại lại nói muốn hợp tác, trong hồ lô người rốt cuộc bán thứ gì?"

"Ta nào dám có ý đồ với người, chỉ là thân phận của người không bình thường, những người xung quanh người càng lại..." Thượng Quan Tề nghĩ đến người nào đó lặng lẽ xoa thái dương "Chung quy người rất có lợi với ta!"

Khanh Khanh cười khẩy phất tay "Người tốt nhất nên về nhà mà ngủ, ngủ đi rồi mơ, đến khi nào người thấy heo nái leo cây ta sẽ là đồng minh của người!"

Khanh Khanh đi lướt qua người Thượng Quan Tề, tầm mắt nàng đúng lúc hạ xuống vừa vặn nhìn thấy hoa văn kì lạ trên thanh đoản kiếm của hắn. Hoa văn có chút quen thuộc, dường như nàng đã thấy ở đâu rồi!

*

Khanh Khanh không trở lại vương phủ mà đến hoàng cung.

Hàm Mộc Vân lười biếng nằm trên nhụy tháp ngoài hoa viên phơi nắng vừa nhìn thấy Khanh Khanh liền nhảy dựng lên chạy lại

"Lam Khanh Khanh tử về rồi ah, nhớ tử chết đi được"

Khanh Khanh đưa tay chặn đầu Mộc Vân lại không cho cô phi đến ôm nàng. "Buông ra ta sẽ không hành động lỗ mãng đâu, thật đó!" Mộc Vân tròn mắt nhìn Khanh Khanh, Khanh hừ một tiếng thả tay

Mộc Vân cười hì hì trong lúc sơ ý ôm nàng "Ah nhớ tử chết đi được!", Khanh Khanh trợn mắt "Người..."

Bạch Nhi thấy gương mặt khó coi của nàng nhìn về phía này liền ngoan ngoãn kéo Mộc Vân ra "Nương nương người như vậy sẽ dọa Khanh Khanh chạy mất đấy"

Đầu Khanh Khanh như có ngàn con vượn con quạ bay qua, nàng không phải là con nít, Mộc Vân cũng không phải là con nít. Bạch Nhi không nên lấy câu này ra dọa nha.

"À đúng rồi mấy hôm nay tử đi đâu đấy?"

Khanh Khanh nhúng vai ngồi bên bàn đá "Nhàn rồi, dạo chơi một vòng thôi". Nàng cầm lấy bút trên bàn vẽ vờ lên bìa cuốn sách đặt gần đó.

Mộc Vân trợn mắt kéo quyển sách lại "Tử đang vẽ lên sách y thuật quý hiếm mà ta công khó mới tìm được đấy".

Khanh Khanh ném bút bĩu môi "Cũng không phải là do Phong Nguyệt Phủ Hàn tìm về cho người sao"

Mộc Vân xì một tiếng bất mãn, cô nhìn hoa văn Khanh Khanh vẽ mắt mày nhăn nhón "Tỷ vẽ một đồng kì cục này làm gì? Bẩn hết cả sách của ta".

Khanh Khanh lắc đầu "Ta nhìn thấy hoa văn trên thanh đoản kiếm của Thượng Quan Tề, cảm thấy có chút quen mắt"

"Hay là hỏi Phong Nguyệt Phủ Hàn đi, hẳn là hoàng đế cái gì mà chẳng nhìn qua". Khanh Khanh như nghĩ ngợi gật đầu "Hẳn là phu quân người người đi hỏi đi, chắc hẳn sẽ không cảm thấy phiền" còn nàng tức sẽ điều tra riêng, nàng có cảm giác có chuyện gì đó nàng quên mất

Mộc Vân lườm nàng "Tỷ thật quá đáng!". Nàng nhúng nhúng vai "Đó là điều hiển nhiên, người và hẳn chẳng phải đã kết bái thiên địa..."

"Tỷ là tên khốn!!!"

*

"Tiểu thư? Người có chuyện nhờ ta?"

Khanh Khanh ngồi trên cây, ánh trăng phá họa lên khuôn mặt lạnh lùng của nàng. Phùng Liên có cảm giác nàng có gì rất khác trước, có vẻ như trận hỏa hoạn đó chính là thứ khơi lại kí ức không đáng nhớ của nàng

Khanh Khanh hơi chuyển mắt nhìn Phùng Liên "Không có gì, chỉ là muốn người tìm hiểu một chuyện". Khanh Khanh xoay người nhảy từ trên cây xuống, nàng lấy trong tay áo ra một mảnh giấy đưa cho hẳn

"Bức tranh này...?" Phùng Liên nhìn bức tranh chau mày khó hiểu

"Ta đã từng thấy qua, cảm thấy tò mò thôi"

Cảm thấy tò mò? Theo Phùng Liên biết về nàng thì nàng không bao giờ rảnh hơi mà làm chuyện chẳng có chút lí do. "Thuộc hạ cảm thấy rất giống hoa văn Mông Cổ, chỉ có điều kiểu cách này có phần lạ mắt. Thuộc hạ theo hầu hoàng thượng nhiều năm khẳng định chưa bao giờ thấy qua"

Hoa văn Mông Cổ? Khanh Khanh chau mày cố moi móc trí nhớ cá vàng của nàng. Hình như trên đoản kiếm Gia Lỗ Phong và ca ca nàng đều có khắc hoa văn, nhưng mà nàng không nhớ nó hình dạng ra sao. Từng nghe qua người trong cung Mông Cổ đều dùng đồ khảm hoa văn theo từ thứ bậc

Khoan đã! Mông Cổ? Hẳn biết được thân phận thật của nàng thì chỉ có thể xuất phát từ Mông Cổ. Thượng Quan Tề chẳng nhẽ liên quan đến Gia Lỗ Thượng Phong?

"Tiểu thư?"

Khanh Khanh định thần "Người tìm cách xuất cung đưa bản vẽ này cho Diêu Chính Vũ, bảo hắn điều tra giúp ta"

Phùng Liên gật đầu "Được, ngày mai thuộc hạ sẽ xuất cung. Nhưng sao người lại không tự mình đi?"

Khanh Khanh nhớ lại hôm sinh thần Đông Phương Chính cảm thấy đầu có chút đau "Không đi, cảm thấy mất mặt!". Nàng ở trước mặt nhiều người như vậy ho hoá muốn đi cùng Phong Nguyệt Vô Thần, thật không biết bây giờ họ có còn coi trọng uy quyền của vị thập nhị tiểu thư này không

Phùng Liên như nghe được câu nói mới lạ liền kinh ngạc ồ một tiếng "Thì ra người còn có mặt để mất"

Lam Khanh Khanh "..."

"Phùng Liên người quả thật chán sống!"

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1. Chương 110. Biến Mất Như Chưa Từng Tồn Tại.

"Phong Nguyệt Phủ Hàn..."

Hàm Mộc Vân xông vào thư phòng, nàng dừng chân nhìn căn phòng không một bóng người "Người đâu cả rồi?"

"Hàm nương nương, hoàng thượng đã di giá đến ngự hoa viên rồi ạ" nô tỳ quét dọn ngự thư phong thấy nàng liền hành lễ kính cẩn bẩm.

Mộc Vân đến ngự hoa viên, nàng đi một vòng lớn vẫn chẳng thấy bóng dáng Phong Nguyệt phủ hàn đâu

Mộc Vân bỏ cuộc muốn đi về lại nhìn thấy bóng dáng Tử Thanh trong bộ quan phục đỏ thẫm đặc trưng. "Tử Thanh, người có nhìn thấy Phong Nguyệt Phủ Hàn không?"

Tử Thanh nhìn có vẻ có tâm sự, hẩn nhìn phía vườn hoa đào đang đâm chồi chuẩn bị cho một mùa xuân rực rỡ "Hoàng Thượng đang ở trong vườn hoa đào"

Mộc Vân đương muốn vào trong liền bị Tử Thanh kéo lại "Nương nương người nên chú ý một chút, hiện tại tâm trạng hoàng thượng không mấy tốt, người hãy ôn nhu mà tâm sự cùng hoàng thượng"

Mộc Vân cười gượng gật đầu "Được được, ta sẽ chú ý"

Phong Nguyệt Phủ Hoàng một thân hoàng bào vẫn chưa thay đang ngồi bên bàn đá cạnh gốc đào. Mùa xuân đã sắp sang xua cái lạnh của đông giá rét, hoa đào cũng đã chớm nở, chồi non, nụ hoa khắp cành.

Phong Nguyệt Phủ Hàn ngồi đó giữa không gian thoáng đãng nhưng lòng lại ngọt ngào, Mộc Vân hiếm khi thấy hân như vậy, ưu thương, cô độc. Chỉ duy nhất một lần hân kể về muội muội hân, chẳng lẽ...

"Hoa còn chưa nở người ngắm cái gì chứ" Mộc Vân ngồi xuống cách Phong Nguyệt Phủ Hàn, nàng nghiêng đầu nhìn hân, hân vẫn chẳng có chút biểu cảm nào. Nàng nhìn thấy bên bàn có phong thư liền lấy ra xem

"Ba ngày sau Ngự Thiên Sở sẽ phong Nguyệt Mỹ Nhân mới vào cung làm hậu, hiệu Nguyệt Linh Hoàng Hậu. Độc sủng lục cung!"

Mộc Vân đặc bức thư xuống nhìn về phía Phong Nguyệt Phủ Hàn. Hân như cảm nhận được ánh mắt nàng nhìn cũng nhìn sang nàng, hân khẽ cười như khoe mắt chẳng vui nổi. Phong Nguyệt Phủ Hàn đang tay ôm Mộc Vân vào lòng

Hân đặt cằm lên vai nàng như một con mèo đang cần sự an ủi "Ngự Thiên Sở đó chính là hoàng đế Ngự Quốc". Mộc Vân biết hiện tại lòng hân có bao nhiêu khổ sở, thương tiếc cho vị muội muội đã khuất kia

Năm đó Phong Nguyệt Linh Nhi bị chỉ đích danh đi hòa thân cũng do một phần Ngự Thiên Sở động tay chân. Thử nghĩ xem Linh Nhi là nhi nữ hoàng thượng yêu nhất lại là muội muội ruột của thái tử, sao hoàng thượng có thể đẩy nàng qua nước kẻ địch?

Vốn có thể để để cơ khác thay thế nhưng Linh Nhi chấp nhận hòa thân để cuối cùng nàng tự vẫn nơi đất khách quê người. Nàng ấy, đã làm trọn nghĩa vụ công chúa một nước và ích kỉ giải thoát bản thân với danh nghĩa một con người!

"Hắn ta lập hậu, ta không cam tâm, không cam tâm để Linh Nhi chết như vậy. Nếu không phải hắn ta ép gả Linh Nhi đã không tự sát!"

Mộc Vân vòng tay ôm lấy lưng Phong Nguyệt Phủ Hàn vỗ nhẹ "Ta biết, ta biết hiện tại người rất đau lòng nhưng mà người cũng không thể như thế này được"

Mộc Vân cắn môi chẳng biết an ủi ra sao "Đối lại là người xem, người nạp bao nhiêu thiệp bao nhiêu phi, giai lệ ngàn người chất đầy lục cung. Hiện tại người sủng ái ta như vậy chẳng phải cũng phản bội bọn họ sao?"

Phong Nguyệt Phủ Hàn chau mày "Hai chuyện không giống nhau!". "Ta nói là giống đấy, người xem Lan Phi đó không phải là oán đến mức muốn giết ta sao? Hoàng đế các người đều tham lam như vậy có một giai nhân xinh đẹp lại muốn có một mỹ nữ ôn nhu lại đòi hỏi một tri kỉ hiểu chuyện. Người sủng rồi lại bỏ xem nữ nhân như công cụ phát tiết!"

Phong Nguyệt Phủ Hàn bật cười dùng ngón trỏ đẩy trán nàng "Nàng không phải là an ủi ta mà là đang ghen!"

Mộc Vân bĩu môi "Ai thèm ghen chứ!"

Phong Nguyệt Phủ Hàn lại cười cưng chiều nhìn nàng như cả thế giới chỉ mình nàng tồn tại

Mộc Vân cũng mỉm cười, bởi vì chuyện của Phong Nguyệt Phủ Hàn tác động nên nàng quên mất lí do nàng tìm hắn rồi.

*

Khanh Khanh nhận được tín hiệu từ Phùng Liên, nàng ra khỏi Túy Linh Cung liền chạm mặt tỷ nữ bên cạnh Lương Chiêu Nghi.

"Nương nương nhà ta muốn gặp người"

Khanh Khanh cau mày "Tại sao ta phải đi với người?"

Tỳ nữ không rồi rắm cũng chẳng khó xử, bình tĩnh mỉm cười đáp "Nường nường muốn gặp người một chút, xin người bỏ chút thời gian"

"Ta cũng không phải là người dễ dãi, ta đi theo người thì có lợi ích gì đây?" , Tỳ nữ hơi suy nghĩ "Sẽ không để người thất vọng!"

Khanh Khanh hơi ngờ vực, hiện tại cũng đã rất lâu chưa gặp nàng ta, nàng ta lại muốn làm chuyện gì đây?

"Được, ta đi theo người!"

Khanh Khanh theo tỳ nữ đến Trúc Yên cung, khung cảnh ở đây vẫn như trước, bình yên khó đoán!

"Đến rồi?"

Lương Chiêu Nghi ngồi trong thủy hiên nghe tiếng liền nói vọng ra, tỳ nữ ra hiệu mời nàng vào đình rồi lặng lẽ rời đi

Khanh Khanh bước vào đình, không khí có chút gì đó không hợp với cảnh sắc, không khí có chút nặng nề, hẳn là vì chủ nhân đang có tâm sự

"Tâm trạng chiêu nghi đang không tốt, gọi ta đến để làm gì đây? Ta cũng không thể mua vui cho người!"

"Người quả thật rất tinh ý!"

Lương chiêu nghi khẽ cười nhưng tâm chẳng vui "Người có muốn nghe ta kể chuyện không?"

Khanh Khanh nhúng vai ngồi xuống bàn đá tự mình rót trà "Tùy người"

"Trong triều có một vị quan nổi tiếng là thanh liêm nhưng ít ai biết rằng ông đang có âm mưu mua chuộc quan lại tước đoạt ngôi vua"

Khanh Khanh hơi khựng lại hơi cau mày, nàng ta hẳn là đang nói về phụ thân nàng ta?

"Ông ta có một nhi tử hai nhi nữ cùng nhận nuôi một nghĩa tử. Đại tiểu thư Lương gia từ nhỏ đã lớn lên cùng nghĩa ca sớm đã phải lòng hẳn. Nàng ấy cũng đã tỏ lòng với hẳn, hẳn là hẳn ta cũng coi trọng nàng đi."

Nhưng đến năm nàng vừa đến tuổi cập kê cũng đến năm hoàng thượng tuyển tú. Lương gia vì muốn đạt được mục đích liền ép buộc Đại tiểu thư Lương gia vào cung. Nàng đến cầu xin nghĩa ca giúp đỡ hẳn lại nói "lấy sự nghiệp làm trọng". Nàng cùng với sự tuyệt vọng vào cung, nàng tranh đấu giành lấy sự sủng ái leo lên chức Lương Nghi.

Cuối cùng nàng được gì đây? Tình yêu chẳng có, hạnh phúc cũng không, sống trong thâm cung chỉ biết làm bạn với hoa cỏ thì gọi phế vật. Rốt cuộc học coi nàng là gì đây? Công cụ hay hàng hóa?"

Khanh Khanh trầm ngâm chẳng biết nói gì, im lặng một hồi nàng mở miệng "Người nói những chuyện này cho ta nghe làm gì?"

"Hiện tại ta muốn nhờ người một chuyện người có nguyện ý giúp ta?"

"Ta được lợi gì đây?"

Lương Chiêu Nghi hơi nâng bắt nhìn nàng, nở nụ cười xinh đẹp "Ta có một bí mật muốn trao đổi, thế nào?"

Khanh Khanh không hỏi đến bí mật "Người muốn ta giúp người thế nào?"

"Ta muốn xuất cung, biến mất như chưa từng tồn tại"

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1.Chương 111. Phơi Bày Âm Mưu

Con người một khi đã bị tổn thương rất nhiều, quá đau khổ, quá tuyệt vọng họ sẽ nắm chặt cọng rơm cứu mạng bên cạnh. Họ sẽ gửi gắm tất cả hi vọng và sự sống vào người đó, chỉ mong có thể giải thoát bản thân

Một khi đã chịu đựng quá nhiều họ sẽ bùng nổ, một người có thể từ ôn nhu như nước trở thành kẻ vô tình độc ác. Con người sinh ra đều có trái tim thuần khiết chỉ vì trải qua đau khổ, khó khăn nên mới trở nên độc tài, lãnh khốc

Con người không ai không có tâm ma quan trọng họ biết dừng đúng lúc hay không, kẻ xấu cũng chẳng ác cả một đời, người tốt cũng chưa chắc chưa sinh dã tâm. Không phải kẻ giết người nào cũng xấu, không phải kẻ bố thí nào cũng lương thiện

Duy nhất chỉ có tình yêu mới khiến con người trở nên khác đi, xinh đẹp hơn, thuần khiết hơn

Nhưng mà...

Chính tình yêu lại khiến ta rơi vào ảo mộng hạnh phúc đến cuối cùng khi tỉnh giấc đó chỉ là tầng tầng lớp lớp nỗi đau

Chỉ có đau thấu tâm can mới tìm ra hạnh phúc?

*

Nếu muốn có hạnh phúc phải trải qua tầng tầng lớp lớp đau khổ thì ta thà chẳng có còn hơn

Vốn dĩ tình cảm đối với ta quá xa vời, chỉ là phù dung trong tranh có thể cảm nhận nhưng chẳng phải là thật!

"Tiểu thư?"

Khanh Khanh định thần nhìn Hoắc Y "Phùng Liên đâu rồi?". "Hoàng Thượng giữ hân ở lại, ta thay hân đến để đưa thứ này cho người" nói đoạn Hoắc Y lấy từ trong vạt áo một thanh chủy thủ cùng một lá thư đưa nàng

Là thư Diêu Chính Vũ viết

"Chủy Thủ nhật được ở khách điểm, trong nển còn có nhuyễn cốt tán hân là có người thừa dịp ám sát. Hoa văn trên chủy thủ cùng bức tranh muội đưa là cùng một kiểu, là hoa văn của Mông Cổ. Mỗi vị hoàng gia Mông Cổ đều có một kiểu hoa văn riêng. Muội đặt tội vị nào của Mông Cổ?"

Khanh Khanh chau mày hoa văn hoàng tộc Mông Cổ? Quả nhiên không sai!

"Tiểu Thư người không bất ngờ sao?"

"Có người đã nói ta biết tất cả bí mật rồi" điều kiện để biến mất!

Hoắc Y có chút không hiểu cho lắm, "Ta nhờ người một việc, điều tra cho ta gần đây Mông Cổ có dự tính đem vật gì hay bàn tính chuyện gì với Phong Nguyệt không. Điều tra Thượng Quan Tề cho ta"

Hoắc Y tuân lệnh toan rời đi lại bị nàng gọi lại "Người từng nghe qua thuốc gì khiến người ta dần suy nhược rồi bất tỉnh một thời gian hay không? Hoặc thuốc giả chết gì đó"

"Khiến người ta suy nhược thì có nhưng bất quá không khiến bất tỉnh như người chết được. Tam công tử có lẽ sẽ có cách, thuộc hạ sẽ về sơn trang xem thử"

Khanh Khanh gật đầu "Được, trông cậy vào người!". Nàng là người có ân có báo, có lẽ nàng ta đã quá mệt mỏi với cuộc sống hiện tại nên mới đến cầu thỏa hiệp với nàng. Có qua ắt có lại, hơn thế vì nàng cũng là thân nữ nhi có phần nào đồng cảm với nàng ta.

Khanh Khanh trở về Túy Linh cung thì bắt gặp một nữ nhân vận hoa phục đơn giản đứng bên cổng cung.

Nữ tử kia thấy nàng liền ngẩn đầu lộ ra khuôn mặt phù dung xinh đẹp động lòng người, hình như nàng đã thấy qua nữ nhân này

Nữ tử kia mỉm cười, ánh trăng phản chiếu lên khuôn mặt nàng ấy như hăng nga tiên tử, xinh đẹp, kiều mị "Lam cô nương, ta có thể nói chuyện với cô một chút không?"

"Ta hình như không quen biết người, có chuyện cứ nói ở đây đi"

Nữ tử cắn cánh môi khó xử "Ta chỉ muốn nhắc cô cẩn trọng một chút... trận hỏa hoạn ở Nam Cương đó là do Bạch Kết làm, hẳn ta vẫn còn ôm hận việc của Kiều Hữu Lan ngày đó. Còn cả việc của Thượng Quan Tề..."

Nàng ta càng nói càng gấp cứ như rằng Khanh Khanh sẽ không tin lời nàng ta nói, "Thượng Quan Tề chính là vương tử thất lạc Mông Cổ, hẳn cầu kết với Lương gia lật đổ Phong Nguyệt đem quân chiếm Mông Cổ"

Khanh Khanh bình tĩnh nhìn nàng ta, không nóng không lạnh nói "Tại sao người lại nói những chuyện này cho ta nghe?"

Nữ Tử thoáng sững sốt, nàng ta khẽ cười, nụ cười xinh đẹp "Bởi vì cô là quận chúa Mông Cổ, bởi vì ta từng nợ cô, nợ rất nhiều!". Nợ một người nhưng người ấy chẳng bao giờ cho nàng ta cơ hội bù đắp, nàng ta đành trả cho nữ tử giống nàng ấy

Khanh Khanh cau mày "Người rốt cuộc là ai?"

Nữ tử đó quay lưng rời đi, bóng lưng cô độc "Ta gọi là Hàn Khiết Tử"

Khanh Khanh nhìn bóng dáng nữ tử dần khuất sau bóng đêm khẽ chau mày, gần đây quả thật nhiều chuyện xảy ra. Hàn Khiết Tử này rốt cuộc là ai? Tại sao lại giúp nàng?

*

Qua hai ngày Khanh Khanh nhận được thư từ Dạ Nguyệt gửi đến cùng hai bình nhỏ đựng vài viên thuốc

"Việc muội nhờ ta đã điều tra xong, nửa tháng sau Mông Cổ sẽ âm thầm đưa bảo vật đến Hoàng Cung. Nghe được rằng bảo vật này rất quan trọng giữa hai nước. Về Thượng Quan Tề có lẽ hẳn chính là vương tử thất lạc từ nhỏ của Mông Cổ. Bên cạnh hẳn có rất nhiều sĩ tử tài giỏi, hẳn cầu kết với Lương gia âm mưu lật đổ Phong Nguyệt Phủ Hàn.

Còn bình thuốc là ta điều chế cho muội, bình màu xanh là thuốc khiến người ta hôn mê, ngừng thở trong ba ngày. Đúng ba ngày sau phải dùng thuốc giải bên bình màu đỏ, nếu không đến thần tiên cũng khó chữa. Thuốc còn có thể tạm thời giữ kinh mạch khi nội thương."

Khanh Khanh nhìn hai lọ thuốc một xanh một đỏ trên bàn có cảm xúc kì lạ. Nàng đưa phong thư đến ngọn nến gần đó đốt đi, Khanh Khanh đến thư án viết một phong thư gửi đến Mông Cổ

*

Ngày hôm sau trong cung loạn đến mức gà bay chó sủa

Vị chủ tử Trúc Yên cung bị trượt chân ngã xuống hồ hiện tại vẫn còn chưa tỉnh lại, thái y viện ra vào tấp nập sau khi bắt mạch cũng chỉ đành lắc đầu

Phong Nguyệt Phủ Hàn nhìn nữ tử nhợt nhạt trên giường cũng chỉ biết lắc đầu, hiện tại thần tiên cũng đã chẳng thể cứu nàng ấy

Giữa trưa hôm ấy trong cung truyền ra tin tức Lương Chiêu Nghi tạ thế, Lương gia hiện tại khăn tang treo khắp phủ, đâu đâu cũng nghe tiếng thang khóc

Lương đại tiểu thư là phi tần trong cung theo cung quy không thể đem thi thể ra ngoài, một khi đã bước vào cung cấm sống là người trong cung chết cũng phải hỏa táng trong cung.

Lương lão gia ngồi trước bài vị đại nhi nữ của mình lòng đau thắt, người ta nói hổ dữ không ăn thịt con huống hồ ông thương yêu đứa con gái này đến thế

Nghĩa tử Lương gia đứng bên cạnh ông nhìn bài vị Lương Hồng Nhạn chẳng rõ cảm xúc vui hay buồn, một mặt lạnh như than

"Vũ Dật, con nói xem có phải ta đã làm sai rồi không? Ta không nên đẩy Nhạn Nhi vào cung. Nếu như ngày đó ta không ép buộc nó vào cung, không chia cắt hai đứa thì có lẽ nó cũng không ra đi như vậy"

"Nghĩa phụ không sai là do Nhạn Nhi vô dụng, đến hậu vị cũng chẳng chiếm được. Hiện tại muội ấy tạ thế còn chẳng báo hiếu cho người"

Lương lão gia thở dài lau khóe mắt "Dù sao nó cũng là nhi nữ của ta, chỉ trách tên cầu hoàng kia quá bạc tình!"

Lương Vũ Dật không nói gì, bàn tay dưới vạt áo khẽ siết chặt

Nhận Nhi nàng giỏi lắm!

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1.Chương 112. Xuất Hiện Lời Đồn Đãi Không May Mắn

"Có phải người có một vị huynh đệ thất lạc? Hiện tại hắc đang làm thượng thư ở Phong Nguyệt. Lần chuyển bảo vật đến cần người phối hợp!"

Gia Lỗ Thượng Phong nhìn bức thư không đầu không đuôi do Khanh Khanh gửi tới chau mày, nàng là có ý gì?

Gia Lỗ Thượng Phong triệu kiến Triệu Khánh Lâm đến đưa phong thư cho hắc. Triệu Khánh Lâm đọc phong thư một lượt khẽ chau mày

"Có lẽ muội ấy đang có dự tính gì đó, hắc là trên đường vận chuyển bảo vật sẽ có chuyện gì đó xảy ra"

Gia Lỗ Thượng Phong nhếch môi khẽ cười "Ta đoán hiện tại bên phong nguyệt đang rối thành một đoàn, vị ca ca thất lạc này hắc là có mưu đồ đoạt ngôi vua"

"Thần không hiểu lắm!"

"Ta từng nghe phụ thân nói qua ngoài thế tử vương huynh ta còn có một vị ca ca, thân là vương tử của thứ phi chẳng đáng nhắc đến. Hiện tại hắc làm quyền cao chức trọng ở Phong Nguyệt nếu cướp ngôi vua, hắc cũng sẽ chẳng dễ dàng bỏ qua Mông Cổ"

"Vậy phải làm sao?"

Gia Lỗ Thượng Phong suy nghĩ một hồi liền ra ý chỉ "Bảo tiêu đang vận chuyển bảo vật thay người đi, đưa tử sĩ thân cận bên cạnh người vào...."

"..."

Triệu Khánh Lâm tuân lệnh rời đi

*

Ngoại ô kinh thành có một cỗ xe ngựa dừng chân, bên trong bước ra hai nữ tử, một nữ tử trong đó thân bạch y đơn giản, nón rộng vành mạng sa che kín mặt

"Đa tạ!"

Khanh Khanh nhếch môi cười "Là do người dùng bí mật để đổi không phải ta giúp người"

Bạch y nữ tử vén mạng sa lên lộ ra dung mạo không son phấn xinh đẹp "Dù gì cũng là người giúp, đa tạ"

Nữ tử hơi cúi người về phía nàng ý chào từ biệt, nàng ta quay người rời đi lại nghe Khanh Khanh gọi lạ

"Lương Chiêu Nghi..."

"Lam cô nương, vị nương nương Trúc Yên cung kia đã tạ thế rồi, ta hiện tại chỉ là một dân nữ tên Nhạn Nhi"

"Người có hối hận không?"

Lương Hồng Nhạn hay hiện tại nàng là Nhạn Nhi, nàng mỉm cười ngẩn đầu nhìn bầu trời tự do "Không hối hận, vinh hoa phú quý hiện tại đối với

ta chinh là phù dung. Một chú chim đã được tự do há lại muốn trở về lồng?
Còn có..."

Còn có tìm một nơi để chữa lành vết thương lòng, rời xa hẳn, cần một khoảng cách thật lớn để dần quên nam nhân tồi tệ đó!

Khanh Khanh mỉm cười "Hy vọng người không hối hận", nói đoạn nàng quay người đi về phía cỗ xe ngựa

Nhạn Nhi mỉm cười lẩm bẩm "Sẽ không, hy vọng là như vậy!"

"Khanh Khanh, người tại sao lại không thử một lần?"

Khanh Khanh hơi dừng bước chân nhưng chẳng quay người đợi Nhạn Nhi nói tiếng "Người không nên giống ta, sai một li đi một dặm, tại sao người không thử làm theo ý mình một lần? Người nên đến Tam vương phủ làm rõ chuyện một chút!"

Khanh Khanh xoay người thì nàng ấy đã leo lên con ngựa đã chuẩn bị từ trước rồi đi

Thử làm theo ý mình một lần?

"Khanh Khanh?"

Bạch Nhi ngồi trong xe ngựa thấy nàng đứng thần thờ ở ngoài mãi không vào thì lo lắng gọi, cô xuống xe chạy đến bên cạnh Khanh Khanh

"Cô là sao vậy?"

"Không có gì, hồi cung thôi"

Bạch Nhi nhìn nàng như muốn tìm xem nàng có hay không quái lạ
"Thật không sao?"

Khanh Khanh hơi nhếch môi mỉm cười, nàng dùng ngón trỏ gõ lên trán Bạch Nhi "Người đi theo Mộc Vân lâu như vậy phải hay không nhiệm cái tính bà cụ non của nó rồi?"

Bạch Nhi xoa xoa trán, bấu môi "Cô lại ức hiếp ta!"

*

Hoàng Cung

"Phải hay không đây..."

"Là thật, ta nghe nói trước đây có vài quái vật ngoài không gian gì gì đó đến chỗ chúng ta giả dạng là người khiến trời trừng phạt mà giáng họa"

"Trời đất, bọn họ khác gì là yêu tinh..."

"Gần đây phi tần trong hậu cung nhiều người đột nhiên biến mất như vậy chẳng lẽ là do..."

"Khẳng định là như vậy rồi!"

Thái giám quản sự trong cung thấy đám cung nữ lười biếng tụ tập tám chuyện liền tức tối đi đến, cất giọng the thé "Bọn nô tỳ các người lại dám lười biếng? Mau mau đi dọn dẹp cho ta"

"Vâng, vâng..."

"Chúng nô tỳ đi ngay"

Đám cung nữ sợ hãi chạy đi phân chia công việc.

Trong cung lẫn ngoài thành bắt đầu xuất hiện một số lời đồn đại ma quỷ trong cung, từ một thành mười từ mười thành trăm chẳng rõ ai phát tán...

*

Túy Linh Cung

"Người nghe gì chưa, gần đây có lời đồn trung cung bị ma quỷ nguyên rửa, đấy"

"Làm sao có thể, hoàng thượng là chân mệnh thiên tử làm sao có ma quỷ nào dám lại gần..."

Bạch Nhi nghe thấy đám cung nữ bàn tán liền lại gần "Các người đang nói chuyện gì đó?"

Bạch Nhi từ khi đến Túy Linh Cung đã được phong làm đại cung nữ ngang hàng với Nguyệt Tuy cùng Liên Khuynh, khiến các cung nữ thái dám nề vài phần

"Bạch Nhi tỷ tỷ, tỷ có nghe qua những lời đồn đại trong cung không?"

Bạch Nhi thành thật lắc đầu "Nói gì cơ?"

"Bọn họ ai cũng nói trong cung bị ma quỷ ám, người còn nhớ trong thời gian gần đây có rất nhiều vị chủ tử đột nhiên biến mất không?"

Một cung nữ khác tiếp lời "Trước là Hy phi đột nhiên trở bệnh nặng, hết bệnh lại tự tử mà qua đời. Đến Lan Phi đột nhiên qua đời, sau vài ngày Trang Tần lại bị điều đến lăng thất. Gần đây nhất là Lương Chiêu Nghi vô duyên vô cớ sảy chân xuống hồ, vốn chỉ là té xuống hồ lại dẫn đến cái chết"

Bạch Nhi sờ sờ mũi cảm thấy chột dạ, xem ra toàn là Khanh Khanh nhà cô ban cho cả.

"Tỷ nói xem trước đây làm gì có những chuyện như vậy? Khăng định là hoàng cung bị ma ám!"

Bạch Nhi cười trừ "Có lẽ vận mệnh họ không tốt, sao có thể nói là do ma quỷ được chứ. Các người đừng nói bậy khéo đến tai các vị chủ tử họ phạt đánh đấy"

"Bạch Nhi tỷ tỷ không biết rồi, trận loạn lạc năm đó người ta nói cũng là do trời phạt vì có một có một số người ngoài hành tinh, quái vật cái gì vũ trụ đó đến chỗ chúng ta"

"Chính vì họ xé không gian mà đến nên mới bị trời phạt, chỉ không công bằng cho chúng ta, chịu thay họ gánh nạn"

Bạch Nhi cau mày cảm thấy có gì đó không đúng lắm "Là xuyên không sao?"

Cung nữ đó gật đầu "Đúng là xuyên không, ta nghe có người nói vậy"

Sắc mặt Bạch Nhi dần tái đi, cô nhớ Khanh Khanh từng kể cho nàng một câu chuyện, câu chuyện đó...

"Cấm các người bàn tán chuyện này đấy, nếu không chủ tử biết sẽ phạt" Bạch Nhi dọa họ

Bọn cung nữ gật đầu "Nhưng mà trong cung ai cũng biết cả"

"Dù vậy cũng không được bàn tán trong Túy Linh cung"

Bọn cung nữ ngoan ngoãn gật đầu từ ai người nấy đi làm việc của mình

Bạch Nhi chạy tới tìm Khanh Khanh nhưng đến phòng chẳng thấy người đâu. Bạch Nhi phân vân không biết có nên nói chuyện này với nàng hay không

Nếu nàng biết chắc chắn sẽ tức giận lắm nhưng nếu để bọn thầy pháp gì đó vào cung tìm ma quỷ, nếu tra ra Khanh Khanh và Hàm nương nương

thì nguy mất

"Làm gì mà rồi bởi vậy?"

Bạch Nhi thấy nàng trở về liền nhanh chóng đóng kín cửa lại

"Khanh Khanh không xong rồi, trong cung đang có lời đồn đãi không tốt"

Khanh Khanh không quan tâm cho lắm "Thì cứ kệ họ"

"Là liên quan đến cô là Lương Đế nương nương" Bạch Nhi gấp gấp nói

Khanh Khanh hơi dừng động tác rót trà chờ Bạch Nhi nói tiếp

"Là liên quan đến chuyện cô là người thế giới khác, xuyên không!"

P/s: nơi các nàng có bị ảnh hưởng bão, mưa gió gì không. Nhớ mặc ấm nhé kẻo bị cảm lạnh (Chỗ tớ bị ảnh hưởng mưa gió lạnh quá T.T)

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1.Chương 113.

Khanh Khanh nghe Bạch Nhi kể hết lại một lượt chuyện trong cung, sắc mặt nàng lạnh dần tràn đầy nguy hiểm

"Điều tra cho ta xem lời đồn này bắt đầu từ đâu"

Bạch Nhi gật đầu rời đi

Khanh Khanh đi qua phòng Hàm Mộc Vân, trong phòng đốt hương, mùi thơm bay khắp phòng. Vài cơn gió thi thoảng vượt qua cửa sổ vào phòng thổi bay màn che

Hàm Mộc Vân hiện tại đang nhàn nhã nằm trên tràng kỉ tận hưởng sự biến đổi nhẹ nhàng của thiên nhiên

"Người nhàn nhã quá nhỉ"

Mộc Vân kinh ngạc ngồi bật dậy "Khanh Khanh, tỷ...tỷ đến tìm ta sao?"

Đây là lần đầu tiên Khanh Khanh chủ động tìm nàng nha

"Có chuyện!"

Mộc Vân nhìn sắc mặt Khanh Khanh nghiêm túc cũng không đùa bỡn nàng, cô ra hiệu cho Khuynh Liên ra ngoài "Có chuyện gì mà khiến tỷ nghiêm túc như vậy ah?"

"Người nghĩ tại sao chúng ta lại xuyên đến đây?"

Mộc Vân gãi gãi đầu "Làm sao muội biết được. Muội thấy trong mấy cuốn tiểu thuyết kia là do nữ chính mạng chưa tận, chết oan, có nhân vật huyền bí đưa về hoặc trả nợ"

Mộc Vân nhìn nàng "Sao tự nhiên tỷ đề cập đến chuyện này?"

Khanh Khanh ngồi xuống ghế nhỏ bên tràng kỉ "Người nghe qua những lời đồn đãi trong cung chưa?"

"Đồn cái gì?"

"Xuyên không gây rối loạn không gian, bị trời phạt, thiên tai ập đến trái đất"

Mộc Vân tròn tròn mắt "Trời đất, thời đại nào rồi mà còn tin trời phạt?" cô sờ sờ mũi "Nghĩ lại cũng đúng đây vẫn còn là thời cổ đại lạc hậu mà"

"Không phải là trời phạt mà là do người dựng lên"

Mộc Vân ôm gối tựa chau mày "Chúng ta có kết thù với ai sao?" ừ thì hình như có hơi...rất nhiều kẻ thù thì phải "Nhưng quan trọng là hẳn biết chúng ta là người hiện đại sao?"

Khanh Khanh gõ gõ tay lên bàn đột nhiên nghĩ đến một chuyện "Ta và người có thể sống sót mà xuyên qua, vậy người khác..."

Mộc Vân buông gối ra nhúu mày "Chúng ta là cả thân xác lẫn linh hồn xuyên, nếu như..."

Nếu như còn người nào đó xuyên đến nhận ra các nàng thì?

*

Bên ngoài hoàng cung trời đã tối mịch, ở nơi ngõ nhỏ tối tăm, tách biệt với con đường lớn náo nhiệt bên ngoài có ba người đang đứng. Cùng là ba nữ nhân chỉ có điều kẻ khom lưng, nịnh nọt kẻ nắm trong tay sinh mệnh kẻ khác

"Cô nương chúng ta đã loan tin ra rồi, có phải nên..." -Một nữ nhân tầm trung niên ăn vận bộ quần áo thô kệch khom người trước nữ tử áo đen. Bà ta cười nịnh nọt "Ta làm rất tốt hiện tại tin đồn đã loan khắp kinh thành..."

"Cô nương, người cũng không nên quên ta, hiện tại trong cung không ai không nghe chuyện. Hắc hắc... Cô nương có phải nên thưởng..." -nữ tử bên cạnh sợ bà ta giành hết công lao liền hấp tấp nói, bên môi còn nụ cười rẻ mặt

Nữ tử áo đen khẽ cười, bờ môi dưới lớp mặt nạ cong lên xinh đẹp "Được, thưởng, đương nhiên phải thưởng"

Nữ tử áo đen lấy trong người ra hai thỏi vàng ròng thả lên hai bàn tay đang chìa ra kia. Nữ tử nâng mắt nhìn họ khẽ mỉm cười, họ không biết bộ dáng hiện tại của mình có bao nhiêu là thấp hèn, lương tâm rẻ mặt

Hai người họ nhận được vàng liên tục tạ ơn nhanh chóng rời khỏi ngõ tối tăm này. Đáng tiếc, họ đã nhìn thấy ánh sáng đèn của con phố lớn, ước chừng hơn mười bước nữa đã rời khỏi đây nhưng mà lại bị hai hắc y nhân bay ra, mỗi người một đao

Sinh mạng họ mất đi vẫn ở trong tối tăm, lương tâm đen tối, họ chọn cho mình con đường này đã quyết định không thể chết trong minh bạch

Nữ tử áo đen đi ngang qua người họ cũng chẳng thèm liếc mắt nhìn như nàng ta chỉ vô tình đi ngang qua, như họ không phải do nàng ta giết

Nàng ta hơi ngẩn đầu, nón của áo choàng rơi xuống để lộ đôi mắt tinh tế trong trẻo

"Lam Khanh Khanh, rất vui được gặp lại cô, mùi vị bị người khác chỉ trở thể nào? Những thứ ta từng trải qua ta sẽ cho cô nếm thử. Ta và cô là đồng đội tốt mà"

*

Huyết Ưu cung

"Tôn chủ người định xử lí thế nào?"

Vô Ưu ngồi trên ghế chính gỗ gõ ngón tay lên bàn nhỏ bên cạnh, mặt vẫn lạnh băng không rõ là nổi giận hay vui vẻ

"Người của Thượng Quan Tề dám đụng đến người của ta, Tôn Chủ không làm gì sao?"

"Không phải là hấn mà là...cung chủ"

Hắc Minh ngẩn người "Người nói ông ta đã xuất quan?"

Vô Ưu nhếch môi nhưng không cười, Hắc Minh nhìn Vô Ưu vẻ mặt có hơi lo lắng "Nếu ông ta xuất quan thì Tôn chủ chẳng phải..."

"Bọn họ hẳn biết Lam Khanh Khanh là người của chúng ta nên mới ra tay với cô ấy?" Chính là màn khởi đầu cho sóng gió!

Vô Ưu lắc đầu "Còn vì nàng có thân phận đặc biệt"

Chuyến trở về Mông Cổ lần này nàng đã để lộ sơ hở quá nhiều

"Tôn chủ, Thượng Quan Tề đó là vương gia Mông Cổ mà Khanh Khanh lại là quận chúa, theo lí mà nói hẳn sẽ không đụng đến cô ấy chứ?"

"Người nói xem người giết cha người không những được phong quan còn đang đứng bên cạnh người đầy kiêu ngạo người sẽ có cảm xúc gì?"

Hắc Minh chợt hiểu ra. Khanh Khanh không chỉ là thân phận đặc biệt nàng còn là quân cờ quan trọng, khắc tinh của Tôn chủ. Trận hỏa hoạn ngày đó chung quy cũng chỉ là một vở kịch do bọn họ bày ra thăm dò Tôn chủ.

Không sợ vạn nhất chỉ sợ nhất vạn, rốt cuộc bọn họ bày ra mồi nhử lại bị chính người của họ thu tóm

"Vậy bước tiếp theo chúng ta nên làm sao đây? Nếu như Cung chủ... Ông ta xuất huệ chỉ sợ..."

Vô Ưu ngả lưng ra sau, tựa lưng vào thành ghế nhìn vô định vào một nơi. Hắc Minh thấy hắn không nói gì thì nghi hoặc nhìn theo ánh nhìn của hắn

Chỉ là một bức tường đá, Tôn chủ nhìn cái gì?

"Tôn chủ?"

"Khoảng thời gian này nàng ấy phải chịu khổ rồi" Vô Ưu nói có ba phần thờ dài bảy phần bất đắc dĩ

Hắc Minh trưng ra bộ mặt khó hiểu. Vô Ưu khẽ cười phất tay ra hiệu hắn rời đi

Hắc Minh cúi đầu rồi lui ra ngoài

*

Đã vài ngày trôi qua lời đồn quỷ quái đó không ngừng giảm đi mà ngày càng lan rộng ra hiện tại đã đến tai hoàng thượng. Phong Nguyệt Phủ Hàn nghe chuyện cũng chỉ đành ra lệnh cấm lan truyền, nhưng lời đồn đãi đâu chỉ ngày một ngày hai là dừng.

Bạch Nhi chạy khắp nơi trong Túy Linh cung tìm Khanh Khanh nhưng vẫn không tìm thấy nàng. Cô lo lắng chạy đến ngự hoa viên thử may mắn nhưng rốt cục cũng chẳng thấy nàng đâu, đương lúc muốn quay về lại bắt gặp một người

"Nô tỳ tham kiến Tứ vương gia"

Phong Nguyệt Hoàn Ân không nghĩ đến sẽ gặp Bạch Nhi ở đây, có chút bất ngờ "Bạch Nhi sao cô lại ở đây?"

"Nô tỳ đang đi tìm Khanh Khanh" -Bạch Nhi cúi đầu lễ phép nói

Phong Nguyệt Hoàn Ân cảm thấy có chút khó chịu, trước đây Bạch Nhi hay Khanh Khanh gặp hần đều vênh mặt bắt nạt hần. Hiện tại Bạch Nhi lại quy cũ như vậy khiến hần phần nào cảm thấy xa cách

"Ta vừa nhìn thấy Khanh Khanh ở Ngự Thư Phòng"

Bạch Nhi có chút sững sốt ngẩn đầu quên mất quy cũ lễ nghĩa "Khanh Khanh ở đó làm cái gì?"

Phong Nguyệt Hoàn Ân bật cười "Ta vẫn thích cách nói chuyện này hơn". Bạch Nhi khó hiểu nghiêng đầu, hần chỉ cười trừ "Người đi gặp Khanh Khanh đi, ta đi trước"

Bạch Nhi vẫn còn đang tiêu hóa câu khi nãy của hần theo thói quen chỉ "Ừ" một tiếng

Phong Nguyệt Hoàn Ân không giận mà còn cực kì vui vẻ rời đi

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1. Chương 114. Tìm Ra Kẻ Chủ Mưu

Bạch Nhi đi đến ngự thư phòng, một khoảng sân trống trải khiến cô nhớ đến những ngày cực khổ lẫn vui vẻ cùng Khanh Khanh quét tước

Bạch Nhi nhìn lên cây lê đã được trồng ở đây nhiều năm, Khanh Khanh thích nhất ngồi dưới tán lê hưởng thụ những đóa hoa lê theo gió rơi xuống. Quả nhiên cô thấy vạt áo màu trắng đua đưa trong gió.

"Khanh Khanh, cô lên đó làm gì?"

Khanh Khanh nhắm mắt dưỡng thần tựa lưng lên thân cây, môi nàng khẽ nhếch lên mỉm cười "Túy Linh Cung cũng nên trồng một gốc lê" để nàng khỏi phải lúc buồn chán lại chạy đến ngự thư phòng

Nàng không biết nàng chỉ tùy tiện nói một câu nhưng lại có nhiều người để tâm đến, rất lâu sau này khi nàng trở lại Phong Nguyệt điều đầu tiên khiến nàng bất ngờ chính là mỗi nơi nàng nán lại đều có hoa lê. Nàng không ngờ chỉ một câu nói đã khiến kinh thành Phong Nguyệt trở thành một vườn hoa lê lớn. Nhưng đó cũng chỉ là rất lâu sau này, có lẽ không quá lâu nhưng đã khiến nàng quên mất một số chuyện...

Khanh Khanh mở mắt ra nhìn xuống Bạch Nhi "Tìm ta có việc gì?"

Bạch Nhi giật mình nhớ ra chuyện quan trọng muốn nói với nàng "Đã tìm ra người tung tin đồn, là một cung nữ trong cung. Còn nữa bên ngoài cung tin đồn này đã trở thành chuyện chiếm trong trà lâu tửu quán rồi."

"Người đâu?"

"Hôm qua đã tìm thấy xác của họ ở ngõ nhỏ phía sau phố Kim Vương"

Khanh Khanh không mấy bất ngờ, việc này nàng đã liệu trước, nếu là người không minh hãn sẽ không để loại người hám danh hám lợi này sống sót.

"Chúng ta phải làm gì tiếp theo đây? Nhân chúng cũng đã chết rồi"

Khanh Khanh nhảy xuống đất, phủi đi bụi bám trên vạt áo thông thả rời đi "Không sao, binh đến ắt có tướng chặn". Nàng khẽ cười, đêm nay hãn sẽ có người đến tìm nàng?

Quả như Khanh Khanh dự đoán, sau bữa tối nàng đi dạo một vòng đến hoa viên lại nhìn thấy nữ tử ngày đó đứng chờ nàng ở trước cửa Túy Linh cung

"Cô biết ta sẽ đến tìm cô sao?"- Hàn Khiết Tử có chút bất ngờ khi thấy nàng đến

Khanh Khanh khẽ cười, tự ngồi xuống bàn đá gần đó "Ta chợt nhớ ra trước đây từ có một nữ tử theo dõi ta", nàng nhìn thấy vẻ lúng túng trên mặt cô ấy càng chắc chắn thân phận người này

"Hàn Quý Phi người giúp ta là vì mục đích gì?" Khanh Khanh lên tiếng vạch trần thân phận của Hàn Khiết Tử

Hàn Khiết Tử không lấy làm lạ khẽ cười "Quả nhiên không thể qua nhãn quan của cô" cô ngồi xuống, đối diện với nàng "Ta vì Linh Nhi"

Khanh Khanh cúi đầu khẽ cười "Hàn Quý Phi, ta không phải là Phong Nguyệt Linh Nhi"

"Ta biết, vì người không phải là Linh Nhi ta càng áy náy" Hàn Khiết Tử ngấn đầu nhìn vào mắt nàng "Chuyện của Kiều Hữu Lan là một phần do ta, ta muốn bù đắp"

Khanh Khanh cảm nhận được sự chân thật trong ánh mắt cô ấy, chỉ là trong đó còn có một phần ưu thương bị cô cố gắng che giấu. "Người hân không chỉ vì chuyện đó?"

Hàn Khiết Tử phì cười nhưng đáy mắt lại đọng nước "Quả không thể qua mắt người". Cô bình ổn cảm xúc lại nói "Cái chết của Linh Nhi là một phần do ta mà ra, muội ấy đã không còn, muội ấy đã không cho ta có cơ hội để bù đắp nữa..."

Nước mắt cô kiềm nén suốt ba năm bắt đầu tuôn rơi "Vì vậy ta muốn giúp người, giúp Phủ Hàn coi như chuộc lại một phần lỗi lầm ta đã gây ra"

Khanh Khanh dần hiểu. Hàn Khiết Tử là thanh mai trúc mã của Phong Nguyệt Phủ Hàn, cùng lớn lên với Phong Nguyệt Linh Nhi tình như tỷ muội. Vậy vì cớ gì lại đẩy Phong Nguyệt Linh Nhi đến bước đường chẳng thể quay đầu đó? Nàng chẳng hiểu, cũng chẳng thể hiểu. Phong Nguyệt Phủ Hàn hân vì thế nên mới lấy cô ấy theo lời hứa năm xưa nhưng chẳng may may để ý tới cô ấy, dầy vào lãnh cung, tuy là Quý phi một nước lại chẳng bằng hầu nữ trong cung

Khanh Khanh đứng dậy, môi nhếch lên hình bán nguyệt "Ta không phải là Phong Nguyệt Linh Nhi cũng chẳng có tư cách nhận ân huệ này". Nói đoạn nàng liền rời đi

Hàn Khiết Tử thấy nàng đi liền vội vã đứng dậy "Tin đồn xuất phát từ Tam vương phủ, ta tin cô sẽ rõ là ai"

Bước chân Khanh Khanh bỗng khựng lại, nàng không xoay người chỉ để Hân Khiết Tử nhìn thấy bóng lưng nàng "Ân tình này ngày sau ta sẽ trả"

Chung quy nàng vẫn không muốn chiếm đoạt sự bù đắp vốn không phải cho nàng, hay nói cách khác nàng không muốn thế thân người khác

*

Tam Vương phủ

Khanh Khanh đứng trước đại môn tam vương phủ, nàng có ý muốn vào lại có cảm xúc gì đó ngăn chặng, lôi kéo nàng lại. Nàng không phải người nóng nảy tức giận mà đến chấp vấn gì gì đó. Nàng chỉ muốn đến hỏi rõ một số chuyện

"Khanh Khanh?" Vân nhìn thấy nàng liền vui vẻ chạy lại, hân cười đến vô cùng vui vẻ "Cô đến tìm vương gia sao?"

Khanh Khanh lắc đầu "Ta đến tìm Liễu An Nhiên"

Khuôn mặt Vân thoáng chút đờ ra "Cô tìm đường chủ làm gì?"

"Có một số chuyện muốn hỏi cho rõ"

Khanh Khanh nhắc chân bước vào phủ, nàng có cảm giác lần này trở lại sẽ có chuyện gì không tốt xảy ra, nàng cảm thấy có chút sợ, sợ thật sự Liễu An Nhiên là chủ mưu phía sau.

Còn tại sao nàng lại sợ? Nàng chẳng biết.

Khanh Khanh đi đến biệt viện phía đông nơi Liễu An Nhiên ở, trong viện cũng chỉ có mỗi Tiểu Lan hầu hạ nàng ta nằm chẳng có ai cản nàng

"Đến rồi?"

Liễu An Nhiên ngồi trên thư án vẽ tranh nghe thấy tiếng bước chân khẽ nhú mày, cô không giấu đầu cũng biết là ai tới

Khanh Khanh vào phòng, nàng không nói gì chỉ đứng tựa vào cửa nhìn cô ta.

Liễu An Nhiên vẽ một nét cuối, cô đặt bút xuống, ngẩng đầu nhìn nàng "Là biết được chuyện rồi?"

Khanh Khanh cuối đầu khẽ cười, nàng ngẩng đầu lên trong mắt chỉ có một mảng lạnh lùng "Người là ai?"

Lần này đổi lại Liễu An Nhiên bật cười, cô đi khỏi thư án đứng trước mặt nàng "Lam cô nương chẳng nhẽ trí nhớ người kém như vậy, ta gọi là Liễu An Nhiên, người quên rồi?"

"Vậy sao? Vậy người tung tin đồn là người?"

Liễu An Nhiên gật đầu về mặt thản nhiên "Nếu người đã nghĩ vậy thì cứ cho là vậy đi"

"Tại sao người lại biết...ta là người nơi khác?"

Đôi mắt xinh đẹp của Liễu An Nhiên hơi trầm xuống, môi cô nhếch lên đường cong xinh đẹp "Ta chưa từng chỉ đích danh...". Nhìn vẻ lạnh băng của Khanh Khanh cô thu lại nụ cười giả tạo "Là một nữ tử áo đen nói cho ta biết, còn việc người tin hay không thì tùy"

Chắc chắn nàng sẽ không tin!

"Nếu người tìm được đáp án rồi thì có phải là nên rời khỏi không?" Liễu An Nhiên ra ý tứ đuổi khách nàng cũng không thể mặt dày ở lại

Khanh Khanh chào lấy lễ đường rời đi lại nghe thấy tiếng Liễu An Nhiên

"À nhắc người một chuyện, đừng tin tưởng vào nam nhân quá, xuyên đến đây chắc hẳn người đã biết vì lí do gì?"

*Thông báo nhỏ:

Có phải các nàng sắp kiểm tra học kì I rồi không ah? Tớ cũng vậy 🙄
🙄

Tạm thời tớ sẽ ngưng up truyện trong hai tuần tới để ôn thi nhé, thi xong tớ nhất định sẽ bù (Tin tớ đi cho dù hơi lười 😊)

Chúc các nàng thi tốt nhé 🙄

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1. Chương 115. Lợi Dụng Một Người Để Đẩy Một Người Ra Xa

"À nhắc người một chuyện, đừng quá tin tưởng vào nam nhân, nhất là họ Vương, người đã xuyên đến đây hẳn nên biết vì lí do gì?"

Khanh Khanh dừng chân, tay nàng khẽ động, trên tay liền xuất hiện kiếm Khổng Y. Nàng xoay người đặt thanh kiếm lên cổ Liễu An Nhiên

"Rốt cuộc người là ai?" giọng nói nàng lạnh băng, nàng như đung phải điểm mẫn cảm hóa thành thú dữ gầm lên.

Liễu An Nhiên khẽ cười, cơn gió nhẹ đùa nghịch thổi qua, thổi bay loạn tóc cô va vào thanh kiếm trên cổ. Tóc mai đen nhánh bị kiếm cửa đứt rơi tán loạn, nhìn cũng biết thanh kiếm có bao nhiêu là sắc bén

"Khanh Khanh, không nhận ra ta chính là sự thua thiệt lớn nhất của người"- Liễu An Nhiên không ngại thanh kiếm trên cổ, nhích từng bước nhỏ lại gần nàng "Bởi vì ta biết điểm yếu của người... Nhưng người như con thỏ trắng chẳng biết gì cả"

Khanh Khanh cau mày thanh kiếm trên tay có chút run rẩy, nàng làm sao vậy chứ? Từ trước đến nay nàng chưa bao giờ mềm lòng hay e ngại kẻ địch, nhưng hôm nay thanh kiếm đang kề cổ cô ta trong tay do dự, bất lực, chẳng tài nào xuống tay được. Khí tức này nàng cảm thấy rất quen thuộc...

"Chủ tử..." Tiểu Lan nghe tiếng gầm của Khanh Khanh liền chạy vào, nhìn thấy màn này cô thoáng kinh hãi. Từ khi nào họ đối đầu đến chẳng để

đối phương có đường lui như vậy?

"Cút"

"Ra ngoài!"

Liễu An Nhiên và Khanh Khanh dường như đồng loạt lên tiếng, không khí hạ xuống như mất phanh, lạnh lẽo đến cực độ. Tiểu Lan bộ dạng lo lắng lại sợ hãi, do dự ra ngoài

"Ta từng xem ngươi là thánh mẫu"

Liễu An Nhiên bật cười như vừa nghe câu buồn cười nhất trên đời
"Ngu ngốc"

"Đúng vậy, ta rất ngốc" - Khanh Khanh không phủ nhận, ngày đó ở Nam Cương nàng còn có chút ngưỡng mộ bởi hành động thánh mẫu của cô ta, nhưng hiện tại...

Liễu An Nhiên thu lại nụ cười, cô ta nhìn thẳng vào sâu trong mắt nàng như muốn nhìn thấu tâm tư nàng. Cô ta không nóng cũng chẳng lạnh chậm rãi phun ra từng chữ một

"Ta và ngươi cùng một loại người..."

Khanh Khanh nhìn cô ta có chút thất thần, thanh kiếm trên tay bất giác hạ xuống

"Khanh Khanh..."

Nàng ngẩn đầu nhìn người vừa gọi tên nàng lại nhìn cánh tay bị hấn kéo đến phát đau, thanh kiếm trên tay rơi xuống đất phát ra âm thanh chói tai.

"Vương gia, ngươi làm đau ta đấy"

Phong Nguyệt Vô Thần buông tay Khanh Khanh ra, nàng xoa xoa cổ tay thoáng chốc đã ửng đỏ một mảnh cười tự giễu. Nàng là người đến gây chuyện cuối cùng chính nàng là người chật vật nhất, thật buồn cười

Phong Nguyệt Vô Thần đẩy Liễu An Nhiên lùi lại mấy bước bảo hộ ở phía sau, giọng nói có chút lạnh "Nhiên Nhi hiện tại đã mất hết võ công, thân thể còn chưa khỏe không phải đối thủ của nàng"

Khanh Khanh ngẩn đầu, nụ cười trên môi nàng có chút chướng mắt "Hay nói cách khác ta không nên ức hiếp nàng ta?"

"Có chuyện gì cứ đến tìm ta, không nên gây khó dễ cho người bệnh"

Lời nói của hắc nghe sao cứ như nàng đang ỷ mạnh hiếp yếu, cứ có cảm giác hắc đang che chở tình nhân nhỏ bé, còn nàng là nữ phụ độc ác bắt nạt nữ chính. Nàng cuối cùng cũng hiểu, nàng chung quy cũng chỉ là nữ phụ trong cuốn tiểu thuyết của họ, chỉ là nhân vật tạm bợ ngoại lệ của thời không này

Là tự nàng quá đa tình?

"Ta hiểu rồi"

Khanh Khanh lẩm bẩm, lời này như muốn nói cho hắc nghe cũng muốn đánh thức chính nàng tỉnh mộng. Nàng mơ hồ mà sống như vậy thật lâu, thật lâu, lâu đến mức nàng chẳng biết đã rơi vào bẫy tình của hắc tự bao giờ

Nàng còn nghĩ lần này đến sẽ tìm cơ hội bày tỏ với hắc, nhưng xem ra không cần rồi.

Khanh Khanh cố gắng treo trên môi nụ cười "Vốn đến là muốn trả cho người một thứ". Nàng đưa tay tháo đai ngọc nơi thắt lưng ra, áo ngoài không có gì ràng buộc theo cơn gió nhẹ đùa nghịch

Khanh Khanh thở hắt ra một hơi nhặt thanh Không Y dưới đất lên nhìn hình ảnh chính mình phản chiếu trên lưỡi kiếm có chút thất thần

"Một năm qua là nhờ vương gia chiếu cố, mạng của ta trong một năm qua là vương gia bảo hộ, hiện tại ta không muốn làm thuộc hạ của người nữa, trả lại cho người"

Lời nói vừa dứt nàng đặt lưỡi kiếm lên cổ tay cắt một đường dài, máu theo lưỡi kiếm đua nhau tuôn ra, máu chảy dọc theo cánh tay trắng nõn của nàng từng giọt từng giọt rơi xuống đất

Mỗi giọt máu của nàng rơi xuống như mỗi giọt nước rơi xuống mặt hồ tĩnh lặng trong lòng Phong Nguyệt Vô Thần, cuối cùng cũng đã tràn. Bàn tay dưới ống tay áo thùng thình khẽ xiết chặt, có trời mới biết hãn khổ chịu đến mức nào, có trời mới biết hãn ghét phải nhìn cảnh này đến mức nào

Khanh Khanh khẽ mỉm cười, nàng không cảm thấy đau, vết thương trên tay lẫn vết thương trong lòng, có lẽ bởi vì nàng có quá nhiều vết sẹo rồi.

"Không cần tự trách, người hãn biết ta là người có ân có báo. Hiện tại ta và người cũng chẳng có ân nợ gì nữa, nên nói câu vĩnh biệt rồi"

Là 'Vĩnh biệt' không phải tạm biệt, nàng không muốn gặp lại hãn nữa?

Tim Phong Nguyệt Vô Thần co rút đau đớn nhưng trên khuôn mặt tuấn mã chỉ thoáng nhú mảy, cũng chỉ là thoáng qua. Hãn không thể nói gì với tình huống hiện tại, nói trắng ra hãn sợ bản thân không kiềm được giữ nàng bên cạnh

Nàng bên cạnh hãn sẽ muôn phần nguy hiểm, cứ như vậy là tốt? Hãn không biết

Khanh Khanh khẽ cười, lưu lại dáng vẻ xinh đẹp nhất trong lần từ biệt. Nàng thích hẳn, cho dù không được đáp trả cũng sẽ không hận hẳn, chỉ xem như là nàng vừa tỉnh khỏi giấc mộng đẹp để đi.

Khanh Khanh xoay người rời đi.

"Huynh nhẫn tâm?"

Bàn tay đang xiết chặt dưới tay áo Phong Nguyệt Vô Thần buông ra, cả người hẳn như mấy thăng bằng chao đảo một chút, chống tay lên bàn trà để đứng vững

Liễu An Nhiên nhìn hẳn như vậy cũng chỉ nhíu mày "Huynh hà tất phải như vậy? Hiện tại có thể đuổi theo Khanh Khanh...còn kịp"

Phong Nguyệt Vô Thần cũng không nhìn cô một cái, nhặt thanh kiếm lên hẳn vuốt nhẹ vết máu trên lưỡi kiếm, thanh âm lạnh lùng "Cung chủ... Ông ta xuất quan rồi"

Liễu An Nhiên ngăn người ra "Ta xem như lập được công lớn?"

"Tạm thời để nàng ấy rời khỏi ta là tốt nhất"

Liễu An Nhiên bật cười nhưng khóe mắt lại chứa nước "Huynh biết tất cả, huynh biết là muội cố tình gây sự với Khanh Khanh, huynh lợi dụng cơ hội đẩy Khanh Khanh ra khỏi huynh. Huynh quá nhẫn tâm rồi". Nhẫn tâm với Khanh Khanh cũng quá nhẫn tâm với cô, hẳn biết cô thích hẳn, hẳn biết cô đang cố quên hẳn, hẳn thành toàn cho cô?

"Thần, huynh sẽ hối hận"

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1. Chương 116. Cướp Bảo Vật

Khanh Khanh không biết mình đi đâu, thất thần đến khi mặt trời xuống núi, mây đen kéo tới, đổ mưa

Vết thương trên tay không đau nhứt, vết thương trong lòng cũng không đau. Nàng không đau khổ như tưởng tượng, không đau thấu tam can như người ta nói. Trong lòng nhẹ tênh như chưa từng có chuyện gì xảy ra nhưng nàng lại không tài nào khiến bản thân tỉnh táo, hiện tại cứ như một con rối mất phương hướng

Bầu trời có sấm chớp, chẳng bao lâu đã nghe tiếng mưa rơi. Nàng ngấn đầu, từng giọt mưa lạnh toát phủ vào mặt nàng như muốn khiến nàng tỉnh táo.

Nàng chau mày nhìn vết thương trên tay bị nước mưa làm lạnh đến không còn chút máu, nàng khẽ cười, nàng không phải kẻ ngốc vì chút chuyện nữ nhi thường tình mà đem tính mạng mình ra đùa giỡn. Nhưng mà nếu cứ ngược đã bản thân thế này e rằng cánh tay này sẽ bị phế mất

Nên trở về rồi.

*

Phản ứng đầu tiên Mộc Vân nhìn thấy Khanh Khanh là ngấn ra, khoe môi Mộc Vân co giật mạnh chỉ về phía Khanh Khanh không dám tin hỏi Bạch Nhi kể bên

"Đây là xác chết vùng dậy sao?"

Khanh Khanh hừ lạnh một cái ném cho cô ánh mắt đầy khinh bỉ. Nàng ngồi xuống ghế, vén tay áo lên cao, đặt cánh tay bị thương lên bàn trà "Băng bó giúp ta"

Lần này đối lại là Mộc Vân nhìn nàng bằng ánh mắt tràn đầy khinh thường "Hừ tỷ tập tành người ta thất tình cắt cổ tay đấy à? Ngược đãi bản thân rồi về bảo ta băng bó, xì ta cũng không phải nô tỳ của tỷ"

Mộc Vân bên ngoài nói những lời đáng ghét nhưng lại ngoan ngoãn lấy dụng cụ khử trùng cho nàng. Khanh Khanh chỉ cười trừ không nói

Bạch Nhi một bên lấy nước rửa vết thương cho nàng vừa lâu bầu trách cứ "Khanh Khanh cô bị thương còn đi dầm mưa, nhờ may lại bị phong hàn thì không nói, vết thương này mà bị thối rửa đến phế đi thì..."

Khanh Khanh bật cười trước ánh mắt "oán giận" của hai nữ tử đối diện, nàng có cảm giác mình là nam nhân phong lưu, còn các nàng chính là tiểu nương tử của nàng nha.

Mộc Vân hừ một tiếng cố ý đè lên vết thương Khanh Khanh thành công khiến nàng ngừng cười chau mày.

"Tỷ muốn khóc thì khóc, muốn mắng người thì cứ mắng đừng để trong lòng"

Khanh Khanh lắc đầu thở hắt ra một hơi "Ta không đau khổ cũng không muốn khóc, tư vị trong lòng chính ta cũng không hiểu rõ. Trước đây bên cạnh hân cảm thấy có chút ấm áp, nhìn hân tình chàng ý thiếp với nữ nhân bên cạnh cũng có chút ghen tuông. Nhưng hiện tại lời từ biệt đã nói, vết thương này đã cắt đứt duyên nợ, trong tâm cũng không đau khổ. Có lẽ đây là lựa chọn đúng"

Nàng không chắc mình yêu hẳn nhưng nàng dám chắc mình thích hẳn, thích một cái gì đó rất mơ hồ. Có lẽ trước đây nàng biết bản thân thích hẳn vì điều gì nhưng hiện tại chẳng còn nhận ra nữa. Chỉ có thể biết nàng thích hẳn bởi vì hẳn là Phong Nguyệt Vô Thần

Mộc Vân và Bạch Nhi đều trầm mặc.

Người ta nói có yêu mới có đau, nàng không vui vẻ cũng chẳng đau buồn vậy rốt cuộc là cái gì?

"Tỷ có thể quên hẳn sao?"

Khanh Khanh khẽ cười đình ninh thốt ra hai chữ "Có thể!"

Chỉ là có thể cũng chẳng phải là chắc chắn, nhưng dù là chắc chắn cũng sẽ quên được? Trên thế gian này chẳng có gì là tuyệt đối, kể cả tình cảm!

*

Núi Điệp Tam

Điệp Tam là con đường thứ hai có thể từ Mông Cổ đi qua để đến Kinh Thành Phong Nguyệt. Cửa khẩu phía Bắc của Phong Nguyệt canh giữ thành Bắc, kiểm soát nghiêm ngặt thương nhân từ Mông Cổ và vùng lân cận du nhập vào Phong Nguyệt

Nếu con đường đi qua Viên Châu phần hoa tấp nập bấy nhiêu thì đường tắt băng qua núi Điệp Tam lại gặp nhiều bất trắc nhất. Phàm là thương lái hay kiều dân họ đều chọn con đường qua Viên Châu mà đi

Núi Điệp Tam địa thế hiểm trở, núi lại dốc dễ phòng khó công. Nếu thương nhân chọn đường này gặp phải mai phục thì xác định, chúc bạn may mắn lần sau!

Con đường mòn chia cắt cảnh quan khu rừng ra hai bên dần xuất hiện một đoàn người. Dẫn đầu là hai nam tử mặc giáp y cưỡi ngựa chiến, bên hông dắt đao kiếm, xem chừng là người của triều đình

Giữa đoàn người có tám áp tiêu khiêng một cỗ kiệu, phía sau có hai nam tử ăn mặc như hai người trên bảo vệ.

Xem ra người, vật trong xe rất có giá trị!

Phía bên sườn núi cách đó không xa thấp thoáng vài bóng hắc y nhân. Thủ lĩnh của đám hắc y nhân ở trên cao quan sát động tĩnh đoàn người phía dưới. Hắn giơ tay lên ra hiệu đánh lẹp tức mấy chục hắc y nhân đã mai phục sẵn nhảy xuống xông lên cướp đồ

Ngựa chiến của áp tiêu dường như cảm thấy có nguy hiểm phi lên hí vang. Đoàn người nhanh chóng dừng lại quan sát xung quanh.

Thủ lĩnh hắc y nhân nhìn đoàn người như miếng mồi trên thớt chậm rãi phun ra hai chữ "Xong lên"

Mấy chục hắc y nhân xông ra bao vây đoàn người. Áp tiêu rút kiếm tranh đấu với đám hắc y nhân một phen

Phía bên này đánh chém kịch liệt, bị thương vô số chẳng có lòng đau mà để ý cách đó không xa có một đám hắc y nhân vừa đến

Đám hắc y nhân vừa đến chỉ đứng lặng lẽ quan sát tình hình đánh chém bên này. Đợi đến bên kia đám hắc y nhân đã chiếm thế thượng phong sắp chiếm được vật trong cỗ kiệu bên này mới có động tĩnh

Người cầm đầu ra hiệu đám hắc y nhân mới đến liền ồ ạt xông ra chiến trường

Đoàn người áp tiêu lẫn hắc y nhân cướp bóc nhìn cảnh thảm than không ổn bắt đầu chiếm giết loạn xạ. Bọn người hắc y nhân chẳng biết là phe nào đều liều mạng xông lên cướp vật trong kiệu

Tình thế hỗn loạn cùng cực, cũng vì hỗn loạn nên chẳng ai để ý hay phát giác ra điều đáng ngờ phía bên này. Thủ lĩnh áp tiêu như đang đánh chém nhưng lại lúc không ai để ý đưa một thứ cho hắc y nhân đối diện. Người này vươn tay lấy vật để lộ ra cổ tay áo màu đỏ thắm, nếu chẳng nhìn rõ hẳn chẳng phân biệt được hai phe trong đám hắc y nhân

Đồng lúc đó bên phía cổ kiệu cũng nghe tiếng ai đó bảo "Đã cướp được hàng".

Tất cả hắc y nhân nghe vậy đều rút đi, cũng chẳng rõ là bên phe nào lắt được bảo vật trong xe ngựa, để lại một bãi hỗn độn

"Bảo vật đã bị trộm, người xem nên làm sao đây?"

Những người còn sống sót chau mày than ngẩn thờ dài nhìn bảo vật bị cướp mất một cách trắng trợn như vậy

"Chưa nói đến mất hàng phải đền tổn hại, này là bảo vật của Mông Cổ dâng tặng Phong Nguyệt hoàng đế, chúng ta phải làm sao đây?"

"Không chừng bị chém đầu cả đám"

Tiếng xôn xao lo lắng bắt đầu vang lên, bốn vị thủ lĩnh áp tiêu nhìn nhau vờ như trấn tĩnh "Các người yên lặng, đến kinh thành trước đối phó sau"

"Chẳng lẽ người muốn trộm long tráo phượng?"

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1. Chương 117. Bình Phù_Khế Ước Máu.

"Khanh Khanh..."

"Tiểu thư!"

Bạch Nhi vốn hớn hở muốn khoe công trạng với Khanh Khanh lại nghe thanh âm nghiêm túc đầy quy củ vang lên. Bạch Nhi kéo vải che mặt xuống bĩu môi, cô không ngốc, là bọn họ chê cô thiếu phép tắc

Khanh Khanh tựa lưng vào cây trúc già giường môi hình bán nguyệt, tiểu nha đầu Bạch Nhi này luôn quen tùy tiện với nàng như vậy. Bị thuộc hạ Dạ Nguyệt nói xéo chắc đang rất khó chịu

Bạch Nhi lấy trong tay áo ra vật thủ lĩnh đoàn áp tiêu lên đưa cô đưa cho Khanh Khanh. Đám hắc y nhân đến sau trên cổ tay có viền lụa đỏ chính là người của Dạ Nguyệt, hắc y nhân cầm đầu chính là Lam Khanh Khanh.

Nàng mấy ngày trước đã gửi thư đến Mông Cổ bảo họ hợp tác một chút, cái hợp tác chính là người của hắc y nhân chuyển bảo vật "vô tình" để bảo vật bị cướp mất

"À phải rồi, đám hắc y nhân tới trước kia là người của ai?"

Nàng nhếch môi "Chắc là của Thượng Quan Tề đi"

Bạch Nhi nghiên nghiên đầu khó hiểu "Hắn cướp bảo vật để làm gì? Và lại bảo vật đang trong tay chúng ta vậy thứ bọn họ cướp ở trong kiệu là thứ gì?"

Khanh Khanh cười cười gõ đầu Bạch Nhi một cái "Thứ trong kiệu là giả đấy! Nên bảo cô ngốc hay bảo cô quá ngây thơ đây? Tìm cơ hội ném cô vào ổ huấn luyện ma quỷ của Dạ Nguyệt học hỏi một thời gian mới được"

Bạch Nhi bĩu môi không thèm quan tâm nàng nữa.

Khanh Khanh cầm miếng ngọc thạch như tấm lệnh bài ngó nghiên, rốt cuộc cũng chẳng biết là thứ gì. Nàng ném ngọc thạch về phía thuộc hạ Dạ Nguyệt, người đứng gần nhất bất ngờ trước hành động của nàng, loạn choạng chụp lấy ngọc thạch

"Đây là thứ gì?"

Người kia lật ngọc thạch sang trái rồi lại sang phải kinh ngạc kêu lên "Là binh phù"

Khanh Khanh lấy lại ngọc thạch bĩu môi đáng vẻ không tin "Binh phù gì thế này? Thật giống mấy cái ngọc bội bình thường ở ngoài chợ. Không nói binh phù điều binh khiển tướng, là nước nào? Mông Cổ? Bên đó tốt đến nỗi đem tặng cả dàn binh tinh nhuệ sao? Phong Nguyệt? Vật quan trọng như này tại sao lại ở Mông Cổ?"

"Tiểu thư người không biết sao, đại lục Huyền Lam chúng ta có sáu vương quốc lớn Phong Nguyệt, Ngụy, Phong, Tây Hạ, Mông Cổ, Liêu. Trừ hai nước Liêu, Tây Hạ ở xa, Phong Quốc đối đầu với ta từ trước thì Phong Nguyệt, Mông Cổ và Ngụy đã từng lập ra giao ước Liên Minh"

Khanh Khanh nhướn mày "Giao ước liên minh?"

"Đúng vậy, năm đó các vị tiên hoàng còn là bằng hữu giang hồ với nhau. Trong một lần nổi hứng họ đã cùng nhau kí khế ước máu nhằm lấy con dân, thái bình làm gốc, sẽ không vì bất cứ chuyện gì đem quân xâm lược hai nước còn lại."

"Ba nước còn xây dựng một mật doanh cho các binh sĩ, phàm là người trong mật doanh đều có tài khí hơn người. Binh phù này cũng chính là lệnh bài hiệu lệnh binh sĩ trong mật doanh, trước đây là do ba vị vua đương thời giữ nhưng ba năm trước Ngụy quốc không tham gia vào nữa, binh phù chỉ còn Hoàng đế Mông Cổ và Phong Nguyệt biết tung tích"

Khanh Khanh nhìn chăm chăm miếng ngọc thạch nàng từ cho là tầm thường trên tay cảm thán "Uy lực mạnh như vậy? Bán ra sẽ được bao nhiêu đây?"

Bạch Nhi phì cười, dám thuộc hạ Dạ Nguyệt chỉ dám cúi đầu vai rung rung chẳng dám cười lớn

Nàng nhú mày "Ta nói gì sai sao?"

"Khanh Khanh đại tiểu thư của ta ơ, đây là binh phù mật doanh ba nước, là binh phù đấy" Bạch Nhi tận tình ra tay thông nã cho nàng

"Ta biết, hần cũng vừa nói"- mặt mỗi nữ tử nào đó vẫn tỉnh bơ

"Vậy người còn đem bán sao?" Bạch Nhi thật sự hết nói nổi nàng rồi

"Mật doanh này có ghê gớm không? Không kém Dạ Nguyệt sơn trang vĩ đại của chúng ta chứ?"

"Tiểu thư, mật doanh này có rất nhiều anh tài, khí thế có hơn chứ không kém Dạ Nguyệt!" -Thuộc hạ thứ nhất nói chắc như đinh đóng cột

"Tiểu thư người hãn biết Phi Yến Hoàng phi, mẫu thân Tam vương gia, bà ấy chính là đào tạo từ mật doanh ra. Trước đây là ám vệ hoàng gia bậc nhất Phong Nguyệt"- Thuộc hạ thứ hai đưa ra ví dụ

Khanh Khanh nhếch môi "Oh" một tiếng "Vậy Binh phù trong tay bản tiểu thư, vậy... Mật doanh cũng là của bản tiểu thư!"

*

Khanh Khanh cho thuộc hạ Dạ Nguyệt trở về Sơn Trang trước, nàng cùng Bạch Nhi thay hắc y ra vận thường phục cưỡi ngựa trở về kinh thành

Bạch Nhi lúc đầu nhìn thấy nàng muốn cưỡi ngựa trở về còn hoảng sợ nhất quyết muốn ra trấn lớn mua một cỗ xe ngựa

Khanh Khanh cười trừ, nàng trực tiếp lên ngựa thúc ngựa đi trong cặp mắt kinh ngạc của Bạch Nhi

"Cô biết cưỡi ngựa từ khi nào?"

Khanh Khanh tùy tiện trả lời "Khi ở Nam cương". Nàng đột nhiên dừng ngựa "Là một nam tử dạy ta cưỡi ngựa, hãn...tên gì ấy nhỉ?"

Bạch Nhi còn tưởng nàng có chuyện gì quay đầu lại vừa vận nghe nàng nói, xúc cảm dâng lên đột ngột xuyết té ngựa, "Khanh Khanh hãn ta chắc chắn đã nói tên sao? Khuôn mặt thì sao, có nhìn rõ không?". Cô dám khẳng định trên thế gian này chỉ có duy nhất Khanh Khanh nhà nàng có não cá vảnh tệ hại như vậy. Một người quen biết cũng bị nàng cho thành xa lạ

"Chắc chắn hãn đã nói tên" Khanh Khanh nghiên đầu suy nghĩ "Khuôn mặt...không nhớ rõ!"

Bạch Nhi rất ưa chi đồng tình với vị kia! (*Tiểu Hắc Kết --: Khanh Khanh! Nàng là nữ nhân vô lương tâm nhất ta từng gặp*)

Khanh Khanh gạt cái thắc mắc rốt cuộc ngày đó ở Nam Cường nàng gặp người nào sang một bên. Khanh Khanh cùng Bạch Nhi thúc ngựa liên tục trở về kinh, lần này động tĩnh lớn như vậy hẳn Thượng Quan tề sẽ nghi ngờ

Không thể để hẳn biết nàng rời kinh

Khanh Khanh và Bạch Nhi trở về trời cũng đã chuyển sang màu hổ phách, vừa vào cổng thành nàng đã thấy con phố lớn treo đầy đèn lồng đỏ, náo nhiệt hơn này thường rất nhiều.

"Hôm nay là ngày gì sao?"

"Khanh Khanh cô không biết sao hôm nay là 25 tháng chạp, chắc hiện tại trong cung cũng nên trang trí đón tết rồi"

Khanh Khanh ngẩn ra, hôm nay đã là 25 tháng chạp vậy mà nàng chẳng nhớ ra, ở hiện đại hôm nay chính là giáng sinh phải không? Cũng chính là....

Bạch Nhi thấy nàng thờ người ra liền cười "Cô xem cô, sắp qua năm mới rồi mà còn chẳng biết. Cũng đúng ngày đó cô từ vương phủ trở về liền ở lì trong cung...". Bạch Nhi biết mình lỡ lời liền lén nhìn sắc mặt nàng, giọng điệu áy náy "Khanh Khanh, ta không cố ý, xin lỗi"

Trước đây ở hiện đại Khanh Khanh chẳng quan tâm mấy đến chuyện lễ tết, năm trước cũng chỉ ở Dạ Nguyệt hết ngủ lại ăn chẳng quan tâm đến bên ngoài. Hiện tại đột nhiên nhận ra lại sắp sang một năm mới cảm thấy trong lòng có gì đó rất kì lạ

Khanh Khanh nhẹ cười lắc đầu "Không sao, cô hồi cung trước, ta muốn đi dạo một chút"

Bạch Nhi gật đầu "VẬY cô phải về sớm một chút, hiện tại đã có giờ giới cấm, trời cũng đã gần tối rồi chú ý một chút..."

Khanh Khanh phì cười "Được rồi, ta không phải con nít"

"VẬY ta trở về trước, chuẩn bị cơm tối chờ cô"

"Được!"

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1.Chương 118.

Khanh Khanh đi bộ dạo quanh con phố lớn, trời còn chưa tối khắp nơi đã treo lồng đèn đủ kiểu sắp màu.

Khanh Khanh đi ngang qua một người, trên đường lớn nhiều người đi khiến khoảng cách giữ hai người ngắn lại. Cơn gió nhẹ thoảng qua đem vạt áo nàng như có như không cùng vạt áo màu đen tuyền của hắc dây đưa một chỗ.

Nàng đột nhiên dừng bước, khí tức của nam tử này...có chút quen thuộc! Khanh Khanh xoay người lại đã không còn nhìn thấy bóng dáng nam tử vận hắc y đâu. Người này khiến nàng có cảm giác vừa quen thuộc vừa xa lạ, tuy chỉ là đi lướt qua nhau.

Khanh Khanh nhíu mày thu hồi tầm mắt, gạt bỏ cảm giác kì lạ vừa xuất hiện kia. Mắt thấy trời đã gần tối hắc, nàng quyết định đi đến Thành Tây. Nàng không nhận ra cách đó không xa có một đôi mắt từ nãy đến giờ vẫn dõi theo nàng

"Về nói với Thượng Quan Tề, nàng chưa từng rời khỏi thành" - Nam tử áo đen mở miệng nhưng chẳng nhìn lấy người bên cạnh một cái. Đôi con người thủy chung quan sát bóng dáng nữ tử đang như tìm kiếm thứ gì trên phố lớn

Người bên cạnh vận y phục thị vệ khó xử "Công tử, chuyện này..."

"Thế nào? Một thị vệ nhỏ của phủ thượng thư cũng lười để lời bản công tử vào tai? Người nên cảm thấy may mắn vì ta đến hỗ trợ các người"

Nam tử hắc y nhếch môi cười lạnh lùng lười nhìn thị vệ kia lấy một cái, cất bước rời đi

Thị vệ kia mang vẻ mặt vừa sợ hãi vừa rối rắm vâng vâng dạ dạ trở về phủ Thượng Thư

Nam tử áo đen đi ra khỏi góc khuất, ánh chiều tà phản chiếu lên khuôn mặt yêu nghiệt có chút phong lưu có chút tà khí của hắn. Nam tử hơi dừng bước, hắn kéo tay áo lên lộ ra vòng tay hình hoa hạ tuyết. Ánh nắng yếu ớt chiếu qua ngọc thạch hình hoa màu lục, tựa như ngày ấy hắn từng thấy nàng làm...

Nam tử khẽ mỉm cười thanh âm mơ hồ "Khanh Khanh, chờ nàng nhớ ra ta"

*

Túy Yên Lâu

Khanh Khanh vừa bước vào thanh lâu đã thấy Thương Liên một thân hồng y loan màu xinh đẹp đứng chờ nàng

Thương Liên kiềm chế cảm xúc muốn nhào lại ôm nàng cho thỏa, cô đứng một bên dùng ánh mắt đáng thương nhìn nàng

"Khanh Khanh, cô thật lâu rồi không đến thăm ta, sợ là đã quên mất ta rồi"

Khanh Khanh phì cười gõ lên trán cô một cái "Tỷ làm như ta là nam tử phong lưu dạo thanh lâu không bằng"

Thương Liên chu chu cái môi nhỏ nhắn ai oán "Đây đúng là thanh lâu, người là đang dạo thanh lâu đấy"

Thương Liên thúc tay nàng một cái hất cằm lên tầng trên "Đã chờ người hơn nửa canh giờ rồi"

Khanh Khanh theo tầm mắt nhìn lên tầng trên, vừa vặn người trên lầu cũng thấy nàng. Mộc Vân ra sức vẫy tay gọi nàng lên, chỉ sợ nàng không thấy không sợ mọi người đang nhìn cô

Khanh Khanh nhìn vẻ mặt không tình nguyệt của Thương Liên cảm thấy khó hiểu. Chỉ là Mộc Vân đến sao cô lại bày ra vẻ mặt này?

Khanh Khanh lên lầu, cuối cùng cũng biết tại sao Thương Liên lại khó chịu như vậy. Bên cạnh Mộc Vân còn có Bạch Nhi cùng ba nam tử, trong số đó có người Dạ Nguyệt ghét nhất

Khanh Khanh nhìn người kia, tâm tình có chút khó chịu, hẳn ngồi đó uống rượu chẳng màn xung quanh. Nàng vờ như không ngại vì sự có mặt của ai đó, ngồi xuống bên cạnh Phong Nguyệt Hoàn Ân. Là không biết vô tình hay cố ý tiếng đàn, tiếng ca trầm bổng của ca kỹ dưới lầu bao trùm lấy không gian yên tĩnh, quý dị

"...

Tìm tìm kiếm kiếm

Sống mơ mơ màng màng một đời lại trôi qua

Còn nhớ rõ lời thề ước kiếp trước

Muốn nói nhưng lại không có lời nào

Hận đối diện nhưng không nhận ra nhau

Ta nguyệt hóa thành nơi tảng đá kia nhìn hết chân trời xa xăm

Khắc dấu ghi trong lòng cái tên của chàng

Cánh bướm luân hồi đổi sắc rực rỡ, tự nhả kén nhốt mình

Dệt thành tơ tằm mùa xuân

Cắt không được, cùng triền miên

Đời đời, kiếp kiếp...."(*)

Là một bản nhạc buồn!

Khanh Khanh khẽ nhếch môi cười, nàng cũng chẳng rõ vì sao cười, vốn dĩ là một bản nhạc buồn nhưng nàng lại cười. Là do tâm tình chăng?

Hận đối diện nhưng không nhận ra nhau? Phải chăng tình yêu này quá đổi buồn cười?

Khanh Khanh không biết cũng không ngờ được thứ nàng cho là buồn cười hôm nay sẽ là kết cục sau này của nàng. Nàng cho rằng tình cảm khiến đối phương hi sinh là cái ngu ngốc nhất nhưng đến chính nàng cũng vấp phải ngu ngốc này!

"Các người nói xem bản nhạc này thế nào?" -Mộc Vân nâng ly trà hỏi

Phong Nguyệt Hoàn Ân chẳng nhận ra không khí kì quái, thản nhiên bình phẩm "Là một câu chuyện buồn, nữ nhân trong câu chuyện đó có lẽ rất đau khổ"

"Sau khi trải qua đau khổ không phải họ sẽ hạnh phúc sao?"

Mộc Vân cùng mọi người đồng loại nhìn về phía Bạch Nhi.

"Bạch Nhi, cô quá ngây thơ rồi, đôi khi phía sau đâu khổ không thực sự là hạnh phúc...."

"Là vực thẳm!" - Khanh Khanh lạnh nhạt phun ra ba chữ khiến không khí trở nên im ắng

"Ta thấy đây chỉ giai thoại được phổ thành nhạc, chuyện nữ nhi thường tình không thể tránh khỏi. Các người bàn bàn luận luận cũng chẳng phải vô ích sao?" -Phong Nguyệt Phủ Hàn mắt thấy tình hình không ổn lên tiếng hòa giải nào ngờ được lại chọc phải vị nữ tử dân ngôn đầy cảm xúc bùng nổ.

Mộc Vân chau mày "Người có phải xem thường nữ tử quá rồi? Khi còn yêu thương thì thề non hẹn biển, chẳng biết quý trọng. Mất đi rồi mới hối tiếc, kiếp sau trả cho nàng? Liệu nam nhân các huynh còn nhớ lời hẹn kiếp trước?"

"Nàng không thể đặt nam tử trong thiên hạ một chỗ mà nói được..."

Mộc Vân hừ một cái hất mặt "Vậy sao? Người hứa mãi mãi lại chẳng rõ mãi mãi là bao xa, xa nhất của nam nhân cũng chỉ là ngày ấy nói yêu nàng hiện tại kề vai cùng người khác. Đến cuối cùng hậu viện ngàn giai lệ đầy tiếng oán than, mỹ nhân dù xinh đẹp tài năng đến đâu cũng bị chôn vùi sau bức hồng tường. Nam nhân trong thiên hạ mấy ai khác biệt?"

Phong Nguyệt Phủ Hàn á khẩu, Mộc Vân hiện tại hỏa khí tăng cao, cô nói những lời này không chỉ ám chỉ hãn hậu cung ngàn gia lệ còn nhằm vào Phong Nguyệt Vô Thần mà nói. Mộc Vân là ghi hận Vô Thần tổn thương Khanh Khanh

Phong Nguyệt Hoành Ân rót cho Mộc Vân chén trà, nói lấy mấy lời dễ nghe muốn nàng hạ hỏa "Tẩu tử uống trà đi, đừng quá nóng giận không tốt cho sức khỏe đâu. Một bản nhạc buồn thôi không cần phải vì vậy phu thê bất hòa"

Mộc Vân cầm ly trà uống một ngụm bĩu môi "Có heo mới thèm"

Phong Nguyệt Phủ Hàn nhếch môi thầm cười trộm, Mộc Vân đầu gì cũng là trắc phi của hắn, nàng tự cho nàng là heo rồi?

"Tẩu tử à, tẩu nhìn xem ấm trà này thế nào?"

Mộc Vân bị Hoành Ân hỏi có chút khó hiểu "Rất bình thường"

"Tẩu nhìn xem trên bàn có bao nhiêu bình trà, bao nhiêu ly trà"

Mộc Vân vẫn cảm thấy mờ mịch "Một ấm trà, tổng cộng sáu cái ly nhỏ"

Phong Nguyệt Hoành Ân mỉm cười đem ly trà trên tay dùng nội công bóp nát lại bảo tiểu nhị đem cho hắn một ly trà mới

"Người làm gì vậy?"

"Tẩu tử, nam nhân cũng như ấm trà này, xung quanh có rất nhiều ong bướm, dù tẩu có hủy đi một cái ly thì vẫn sẽ xuất hiện thêm vài cái nữa"

"Vậy thì...ta không cần ấm trà đó nữa"

(*) lời bài hát của "Cửu Trương Cơ"

Nhạc phim "song thế sủng phi" được chuyển thể từ Tiểu thuyết "bạo tếu sủng phi: gia ta chờ người bỏ vợ"(năm 2017)

Sáng tác: Chu Kỳ

Ca sĩ: Diệp Huyền Thanh

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1. Chương 119. Sinh Thần

"Nếu là như vậy... Thì ta không cần ấm trà đó nữa" Hàm Mộc Vân nâng ly trà uống một ngụm, đặt ly trà xuống bàn khẽch môi lạnh nhạt

"Một quả dưa chuột không nên đặt ở hai môi trường nhiệt độ khác nhau, sẽ hỏng đấy!"

Cả người Phong Nguyệt Phủ Hàn cứng đờ ra, Phong Nguyệt Hoàn Ân cũng bị câu nói của cô làm cho ngây người. Bạch Nhi muốn cười lại sợ cường thế của ba vị nam tử chỉ có thể che miệng vai run run

Khanh Khanh khẽ khẽch môi, khuôn miệng giương hình bán nguyệt "Nếu là ta là nữ nhân đấy, ta sẽ hủy hoại ấm trà, hoặc là...". Nàng ngân dài âm tiết ra nhìn về phía Mộc Vân khẽ cười "Hoặc là cắt bỏ đi quả dưa chuột bần đó đi. Nam nhân qua lại với nhiều nữ nhân chẳng khác gì nữ tử thanh lâu mời gọi nam nhân"

Hai nam nhân hoàng quyền cao chất ngất khuôn mặt vẫn vẻ khó coi, chẳng lẽ hôm nay bọn hã ra đường quên bái thiên địa cầu may nên mới bị hai nàng nói đến mất mặt như vậy?

Phong Nguyệt Vô Thần khuôn mặt vẫn lạnh lùng chẳng có biểu cảm, hã rót rượu uống liên tục chẳng để tâm lời các nàng nói.

Mộc Vân cau mày không cam tâm nhìn Phong Nguyệt Vô Thần không chút nào chột dạ "Tam đệ, đệ nói xem?"

Phong Nguyệt Phủ Hàn kinh ngạc, Mộc Vân ấy vậy mà gọi Vô Thần là tam đệ, vậy chẳng phải đồng nghĩa Mộc Vân đã ngầm chấp nhận danh nghĩa thê tử hần rồi?

Mộc Vân nhìn thấu tâm tư nam tử tươi cười như hoa bên cạnh, nhìn hần bằng ánh mắt tràn đầy khinh bỉ, có kẻ ngốc mới không nhìn ra cô đang thị uy Phong Nguyệt Vô Thần. Có lẽ Mộc Vân nghĩ đúng, trong tình yêu có mấy ai bình thường?

Phong Nguyệt Vô Thần nâng ly rượu vâng vâng trên tay, ánh mắt mơ hồ trong trẻo như lưu ly khẽ lướt qua Khanh Khanh, ngay sau đó thu về không để nàng phát giác ra

"Có một số nữ nhân là bình rượu, chứa trong mình một mùi vị khiến người khác không thể không say mê, lưu luyến. Một khi đã nếm qua sẽ không bao giờ quên được"

"Không quên vậy tại sao lại từ bỏ?" - Mộc Vân không chịu thua lên tiếng

"Lưu luyến, say mê chưa hẳn là yêu, từ bỏ hay không là do người trong cuộc quyết định" - Khanh Khanh lạnh lùng mở miệng, nàng đứng dậy thân ảnh có hơi loạn choạng phải vịn thành tường mới đứng vững

Khanh Khanh vốn tửu lượng kém hôm nay tâm tình không tốt lại uống hơi nhiều khiến gò má ửng đỏ. Nàng lắc lắc đầu làm bản thân tỉnh táo "Trể rồi nên tự ai về nhà người nấy đi"

Nàng là đối tượng phải rời khỏi đầu tiên vì nàng biết sau khi say sẽ không khống chế được bản thân, thật không biết sẽ làm ra chuyện gì mất mặt nữa.

"Khanh Khanh hay ta đưa cô về cung" - Bạch Nhi lo lắng đi đến dìu nàng

Khanh Khanh đẩy tay Bạch Nhi ra "Ta không muốn trở về, hôm nay muốn hồi cung"

Nói rồi nàng vịnh lan can đi xuống lầu, Khanh Khanh nhìn ca kỹ vừa hát bản nhạc khi nảy một cái rồi rời khỏi Túy Yên Lầu

Khanh Khanh vừa đi Phong Nguyệt Vô Thần cũng rời đi, Mộc Vân mất hứng nhất quyết không muốn về cung kéo Phong Nguyệt Phủ Hàn đi dạo phố. Chỉ còn duy nhất Bạch Nhi và Phong Nguyệt Hoàn Ân

"Bạch Nhi, để ta đưa cô về cung"

Bạch Nhi lắc đầu từ chối "Vương gia, không cần đâu, nô tỳ có thể tự trở về được"

Phong Nguyệt Hoàn Ân nhú mày có chút khó chịu quay mặt đi chỗ khác "Cô thân nữ tử đi một mình trời tối như vậy ta không yên tâm, cô có chuyện gì thì ta... Làm sao ăn nói với Khanh Khanh"

Bạch Nhi nhìn vẻ mặt lúng túng mất tự nhiên của hắn khẽ cười "Vương gia nếu đã quan tâm nô tỳ như vậy, vậy nô tỳ cung kính không bằng tuân lệnh"

*

Mộc Vân đi khỏi Túy Yên lầu một đoạn vẫn không nhìn thấy bóng dáng Khanh Khanh đâu "Tỷ ấy đi đâu được nhỉ?"

"Cô ấy không phải là con nít, chỉ sợ người khác bị nàng tổn hại"

Mộc Vân lườm mõ nam tử nào đó "Khanh Khanh uống say rồi, chỉ sợ tỷ ấy làm ra chuyện gì đó thôi"

Phong Nguyệt Phủ Hàn khẽ cười "Đã lâu rồi ta chưa cùng nàng hẹn hò, hôm nay không cần trở về cung"

Mộc Vân liếc xéo hăn cũng mặc cho hăn kéo đi dạo phố. Nàng nhìn ánh đèn rực rỡ trên phố đến gần người đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó

"Này, ta dẫn các người đến Túy Yên lâu làm gì ấy nhỉ?"

Phong Nguyệt Phủ Hàn quay đầu nhìn nàng khó hiểu "Tìm Khanh Khanh uống rượu"

Mộc Vân trợn mắt vỗ đầu một cái "Trời đất ơi, ta quên mất một chuyện quan trọng rồi" chỉ tại tên Phong Nguyệt Vô Thần khiến nàng chướng mắt quên bèn đi việc hôm nay là ngày gì

"Chuyện gì?"

"Hôm nay là sinh thần của Khanh Khanh đấy!"

Mộc Vân xụ mặt xuống buồn bực, vốn muốn làm một bữa tiệc cho tỷ ấy, hiện tại tốt rồi cái nào cá vàng này lại quên mất. Phong Nguyệt Phủ Hàn cũng chẳng biết nói thêm gì chỉ đành vỗ vỗ vai nàng an ủi "Được rồi, ngày mai chúng ta bù cho nàng ấy"

Hai người không phát giác ra bên gian hàng bên cạnh có một nam tử áo đen đang đứng, nam tử đó ngẩn mặt nhìn Mộc Vân môi khẽ nhếch lên hình bán nguyệt

Sinh thần Lam Khanh Khanh?

*

Khanh Khanh đi dọc theo con phố lớn, gió đêm lạnh phả vào mặt khiến nàng tỉnh táo hơn một chút. Nàng nhìn lồng đèn rực rỡ lại nhìn ánh trăng khuyết một nửa trên trời đến thất thần, khẽ cười

"Cô nương, ăn một bát mì trường thọ đi"

Nàng thu tầm mắt nhìn ông chủ quán mì bên cạnh, nàng cũng không rõ làm sao nàng đi ngang qua đây, cũng chẳng rõ nàng muốn đi đâu, nơi này là nơi nào. Khanh Khanh lắc đầu "Hôm nay không phải sinh thần của ta"

Ông chủ quán mì là một nam tử trung niên nhìn có vẻ chất phát hiền từ, bên trong đi ra một người phụ nữ, bà nhìn Khanh Khanh cũng thêm lời "Cô nương, hôm nay không phải sinh thần thì không thể ăn mì sao?"

Khanh Khanh nhìn đôi vợ chồng bán mì bỗng sinh ra cảm giác thân thiết. Nàng ngồi xuống ghế

"Vậy phiền bá mẫu cho ta một tô mì"

Đôi phu phụ cười hiền lành làm cho nàng tô mì trường thọ

Khanh Khanh nhìn tô mì trước mặt, ánh mắt mới hồ nhìn làn hơi nóng bốc lên từ tô mì

"Hai người có con cái không?"

"Từng có một nữ nhi, nhưng mà năng lên ba tuổi không may mắc bệnh nặng qua đời rồi" - người phụ nữ thở dài, trong đôi mắt còn đọng nước, dù chuyện đã qua lâu nhưng nhắc lại vẫn đau buồn

Khanh Khanh ngần đầu nhìn người phụ nữ kia áy náy "Xin lỗi, ta không cố ý"

"Không sao, không sao" người phụ nữ lau lau khóe mắt phẩy phẩy tay

Ông chủ nhìn nàng ăn mặc đơn giản không đành lòng lên tiếng "Ban đêm gió có lạnh, cô nương nên ăn mặc nhiều một chút kéo cảm lạnh khiến người nhà lo lắng"

Khanh Khanh cười nhẹ lắc đầu "Ta không có nhà, cũng chẳng có ai lo lắng"

Đôi phụ phụ nhìn nhau thở dài đương muốn nói đôi lời an ủi nàng lại thấy có một nam tử áo đen ngồi xuống bên cạnh nàng

Nam tử cởi áo choàng ra khoát lên người Khanh Khanh "Nàng nói vậy thật khiến ta đau lòng"

Khanh Khanh ngẩn đầu nhìn hắn chau mày "Người là ai?"

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1. Chương 120. Tìm Một Nam Nhân Gọi Là 'Hắc Kết'

"Ông chủ cho ta một bát mì"

Hai phu phụ nhìn nhau liếc hiếu ý không xen vào chuyện của Khanh Khanh nữa, việc ai người nấy làm.

Khanh Khanh muốn đẩy áo choàng ra lại bị nam tử áo đen nắm chặt tay, nàng cau mày "Người tốt cuộc là ai?"

Hắc không nói, đẩy tay nàng ra chỉnh lại áo choàng cho nàng "Trời lạnh như vậy nàng còn dám ăn vận mỏng manh thế này ra đường"

"Người đừng đánh trống lảng"

Nam tử khẽ cười, hắc nâng tầm mắt nhìn thẳng vào mắt nàng "Khanh Khanh, nàng quên ta rồi? Ta vẫn luôn đợi nàng đến trả ân tình đấy"

Khanh Khanh nhìn hắc, đôi mày cau lại thật chặt, nàng không rõ có gặp qua hắc hay không nhưng cảm giác có chút quen thuộc. Hình như đã từng gặp qua nhưng hiện tại không thể nhớ, chẳng lẽ vì tác dụng của rượu?

Nam tử khẽ cười đặt ngón trỏ lên mi tâm nàng vuốt nhẹ "Để lại nếp nhăn sẽ xấu lắm"

Khanh Khanh cảm thấy đầu hơi đau, tâm trí mơ hồ, rượu hình như đã bắt đầu có tác dụng. Có lẽ sau đó nam tử có nói thêm gì đó nhưng nàng không nghe thấy tiếp tục xuống bàn. Bên tai lưu lại giọng nói ầm ập

"Khanh Khanh, sinh thần vui vẻ"

*

"Khanh Khanh, sinh thần vui vẻ"

Đầu nàng đau như búa bổ, trong tâm trí tràn ngập những đoạn kí ức vụn vặt trước đây.

Nàng nhìn thấy nam tử ôn nhu chăm sóc nàng ở Nam Cương, nàng nhớ lại viễn cảnh mơ hồ trong trận hỏa hoạn. Xung quanh là lửa nóng, tai nàng ù ù chẳng nghe được gì, chỉ duy nhất biết được có ai đó đang gọi nàng

Trước mắt nàng lại xuất hiện một nam tử áo đen, hắc rất giống hắc y nhân từng gặp ở Nam Cương. Hắc mang cho nàng cảm giác ấm áp tựa như nam tử ở chuồng ngựa trong doanh trại.

Không rõ là ác mộng hay hảo mộng, trong cơn mộng hoàn toàn là sự đau đớn tuyệt vọng, bất lực giữ biển lửa, là sự ôn nhu ấm áp của nam tử giữ gió tuyết ngày đó.

Cuối cùng dừng lại hai chữ "Hắc Kết"

"Người tên gì?"

"Ta họ Hắc, tên một chữ Kết, Hắc trong sự u ám, Kết trong vĩnh kết đồng tâm"

Chỉ cầu mong trong sự u ám đầy rẫy gian truân ở hồng trần có một tri kỉ vĩnh kết đồng tâm!

...

Khanh Khanh giật mình tỉnh dậy từ giấc mộng, cơn đau đầu ập đến khiến nàng cau mày. Lau đi mồ hôi trên trán nàng nhìn kĩ xung quanh một

chút, nơi này có hơi quen mắt...

"Muội tỉnh rồi?"

"Thương Liên tỷ sao tỷ lại ở đây?" Khanh Khanh nhìn quanh căn phòng khẳng định nàng đang ở Túy Yên Lầu mới sửa lời "Sao ta lại ở đây?"

Thương Liên bưng chén canh giải rượu đưa đến chỗ nàng cau mày "Không biết, lúc phát hiện ra muội muội đang nằm trước đại môn. Muội đây uống say như vậy rồi còn chạy loạn, thích ngủ trên bậc thềm vậy sao?"

Khanh Khanh bật cười xoa xoa thái dương "Không sao đâu, ta chỉ là mệt mỏi nên ngồi xuống đó nghỉ không ngờ lại không chờ kịp giường êm đã thiếp đi"

Thương Liên hừ một cái lườm nàng "Ta còn tưởng muội bị tên tam vương gia đó thương tổn đến hổng não luôn rồi"

Khanh Khanh cười trừ không nói, Thương Liên thu dọn chén canh đi ra ngoài còn không quên bồi thêm một câu "Muội ngoan ngoãn nằm nghỉ đó cho ta"

Đợi đến khi Thương Liên quay lại trong phòng đã trống trơn, cô nhìn chiếc giường được gấp ngăn nắp gào tên nữ nhân nào đó đầy tức giận

"LAM KHANH KHANH!!!"

*

Khanh Khanh khoát áo choàng lông đỏ phủ đầu, nàng tránh né người trong Túy Yên Lầu đi ra cửa sau chuồn mất.

Khanh Khanh đi dọc theo con Phố lớn trở lại quán mì đêm qua

Đôi phu phụ bán mì nhìn thấy nàng thì kinh ngạc "Cô nương?"

Khanh Khanh đẩy mũ áo choàng xuống để lộ khuôn mặt không điểm phấn xinh đẹp "Bá mẫu, người có biết nam tử hôm qua đi đâu rồi không?"

"Hôm qua chẳng phải cậu ấy đưa cô về nhà sau, bọn ta cứ tưởng cậu ấy là người nhà của cô"

Ông chủ vừa bưng bát mì ra cho khách nghe vậy cũng đi tới "Hôm qua cô nương uống say gục xuống bàn, nam tử đó để lại bạc rồi đưa cô đi mà, chẳng lẽ cô không quen biết cậu ta?"

Khanh Khanh chau mày lắc đầu "Bá phụ bá mẫu nếu hai người nhìn thấy hắc tử trở lại xin hãy đến Túy Yên lầu báo cho ta biết". Nàng dừng một chút lại nói "Ta gọi là Lam Khanh Khanh"

Hai người họ gật đầu. Khanh Khanh nhìn xung quanh một lát rồi rời đi, nàng tìm một nam tử, một nam tử mà nàng không hiểu tại sao hắc tử quan tâm nàng đến vậy, một nam tử gọi là Hắc Kết

Phía tòa trà nhĩ đối diện có một nam tử dựa người vào cửa sổ nhìn nàng. Đôi môi nam tử giương lên nụ cười yêu nghiệt "Khanh Khanh coi như đây là có qua có lại"

Nàng có thể quên đi một người sống sờ sờ như hắc tử thì hắc tử cũng có thể để nàng đi tìm hắc tử. Coi như trả thù nho nhỏ vậy!

Khanh Khanh rời quán mì không lâu đã cảm thấy phía sau có người theo dõi. Nàng tăng nhanh cước bộ, nhanh chóng rẽ qua góc khuất. Người phía sau để mất dấu nàng hoảng hốt tìm kiếm.

Khanh Khanh đứng phía sau hắc tử cất giọng lạnh lùng tựa như ma quỷ "Dạo này trò theo dõi rất thịnh hành sao?"

Người kia quay lại thấy nàng thì hốt hoảng, hấn phập một cái quỳ xuống trước mặt nàng "Quận chúa, Hoàng thượng gặp chuyện rồi!"

Khanh Khanh cau mày kéo hấn qua bên ngõ nhỏ "Có chuyện gì?"

"Hôm trước hoàng cung bị tập kích, hiện tại hoàng thượng và Triệu tướng quân không rõ tung tích. Bây giờ Mông Cổ đang rất rối ren"

"Tại sao người nhận ra ta?"

"Thuộc hạ là thị vệ trong Thiên An cung, Cát Vân tiểu thư cũng đã trốn thoát hiện đang ở kinh thành. Thuộc hạ theo lệnh Cát Vân tiểu thư đến tìm một nữ nhân tên Lam Khanh Khanh"

Khanh Khanh cau mày, xem ra không phải là giả rồi, Cát Vân hận nàng nhưng một lòng trung thành với Gia Lỗ Thượng Phong. Nếu không phải gặp chuyện sẽ không tìm đến nàng

"Dẫn ta đi gặp cô ấy"

*

Thị vệ Mông Cổ dẫn Khanh Khanh đi đến căn nhà tranh nhỏ trong góc phố ít người qua lại, căn nhà nhìn đơn sơ đến tột độ, dường như đã lâu rồi không có người

Nàng đi qua khoảng sân nhỏ đầy bụi đến căn phòng nhỏ, Khanh Khanh đẩy cửa ra ngay lập tức một thanh đao sắc bén kề lên cổ

"Thân thủ tốt!"

Nữ tử đối diện nghe ra giọng nàng, thu kiếm lại đi ra từ phía sau cánh cửa mục đến muốn rơi ra.

"Cô đến rồi" - thanh âm nghe có vẻ rất miễn cưỡng

Cát Vân nhìn ra ngoài thấy thị vệ còn ở đó liền phân phó "Người đi tìm những huynh đệ còn sống sót trở về". Thị vệ Mông Cổ cúi đầu nhận lệnh, rời đi.

"Đã xảy ra chuyện gì?"

Cát Vân đóng cửa lại nói "Mấy ngày trước trong triều rối loạn, gian thần cấu kết với bọn phản động kéo quân bao vây hoàng cung. Bọn ta liều mạng mở con đường máu cho hoàng thượng nhưng lúc đó đại loạn rồi thành một đoàn, chẳng rõ từ khi nào đã lạc mất hoàng thượng."

"Là có kẻ âm mưu cướp hoàng quyền!"

Cát Vân chau mày, cô đảo mắt qua chỗ khác "Trừ người ra còn ai to gan như vậy sao?"

"Đúng vậy, trừ ta ra không kẻ nào được phép to gan ở địa bàn của ta. Hẳn ta, ngại mạng quá dài rồi!". Khanh Khanh nhếch môi cười, hướng Cát Vân đưa tay ra

"Làm cái gì?"

"Đưa ta thứ người lấy được"

Cát Vân cau mày "Tại sao người biết ta lấy được Ngọc Tỷ?".

Khanh Khanh phì cười "Là cô nói, không phải ta". Nàng vẫn đưa tay về phía Cát Vân "Ta không thể ở bên ngoài lâu được, diễn kịch phải diễn cho trọn vẹn, không nên để hắc phát giác ra"

Cát Vân nhìn nàng cau mày "Người nghĩ ta sẽ đưa cho người?"

Khanh Khanh không ngần ngại nhìn vào đôi mắt đầy tơ máu vì mệt mỏi của cô "Nếu không người sẽ không tìm đến ta". Nếu không tin nàng

Cát Vân sẽ không tìm tới, nếu Cát Vân cho rằng nàng là chủ mưu phía sau thì sẽ không tìm đến nàng.

Cát Vân chung quy là người ngoài lạnh trong nóng, ngoài miệng ghét bỏ nàng cũng là vì vẫn còn oán giận chuyện trước đây. Nàng nhìn Cát Vân như nhìn thấy bóng dáng của nghĩa tử năm đó, Triệu Khánh Thư.

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1. Chương 121.

Khanh Khanh rời khỏi căn nhà tranh không bao lâu người bên trong cũng rời đi. Khanh Khanh đưa ngọc bội thân phận ở Dạ Nguyệt của nàng cho Cát Vân bảo cô đến Túy Yên lâu nhờ giúp đỡ.

Khanh Khanh trở về cung ngay lập tức đi tìm Hoắc Y

"Tiểu thư tìm thuộc hạ có việc?"

"Người nói xem gần đây bên phía Thượng Quan Tề có động tĩnh gì lạ không?"

Hoắc Y nghĩ một lát, lắc đầu "Không có"

Khanh Khanh chau mày nghĩ ra một khả năng "Vậ Lương gia?"

"Lương gia? Nghĩa tử Lương Vũ Dật của Lương lão gia mấy ngày trước đã rời kinh. Nghe nói trở về quê làm chút việc cho Lương chiêu nghi quá cố"

Khanh Khanh cười lạnh, không phải trở về quê lo mộ phần cho Lương Hồng Nhạn mà thay Thượng Quan Tề dẫn quân đến Mông Cổ. Phong Nguyệt sắp xảy ra trận đại loạn rồi

"Hoắc Y người trở về Dạ Nguyệt một chuyến truyền lệnh của ta tìm kiếm tung tích của Gia Lỗ Thượng Phong và Triệu Khánh Lâm. Sống phải thấy người, chết phải thấy xác"

Hoắc Y nghiêng đầu khó hiểu "Chẳng phải Gia Lỗ Thượng Phong đang ở Mông Cổ sao?"

"Đến Dạ Nguyệt cũng không biết chuyện?", khá khen cho Thượng Quan Tề, hăn xử lí gọn gàng như vậy đến Dạ Nguyệt còn không biết Mông Cổ vừa xảy ra trận Huyết tẩy. Nếu không phải Cát Vân trộm ngọc tỷ trốn đi được chỉ e rằng nàng cũng chẳng biết được, đợi Phong Nguyệt loạn lên nàng chính là người thảm nhất.

"Mông Cổ đã xảy ra chuyện gì sao?"

"Hoàng cung Mông Cổ bị tập kích, hiện tại Gia Lỗ Thượng Phong chẳng rõ sống hay chết. Bằng mọi giá phải tìm được hăn, trước khi Phong Nguyệt loạn lên!"

Hoắc Y khẽ chau mày, hăn cúi đầu phụng mệnh rời đi.

Khanh Khanh trở về Túy Linh cung vừa thấy giường mền đã nằm lăn ra, nàng ném ngọc tỷ sang bên cạnh thở dài

"Hoàng quyền tốt đến thế nào mà người trong thiên hạ đều muốn có? Thật là mấy kẻ rảnh hơi, chiến đến ta sống người chết chỉ vì cái ngôi cửu ngũ chí tôn. Thật không hiểu nổi, cũng chẳng muốn hiểu lòng thiên hạ"

"Cũng chỉ có cô mới nói ra những lời này thôi"- Bạch Nhi vào phòng đóng kín cửa lại tránh 'tai vách mạch rừng' nghe những lời này của nàng.

Khanh Khanh lồm cồm bò dậy thấy Bạch Nhi lại mệt mỏi ngã người xuống giường lăn qua lăn lại "Thật sự hôm nay mệt chết ta rồi"

"Hôm qua cô đi đâu đấy, ta chờ cô cả một đêm nhưng chẳng thấy cô trở về" - Bạch Nhi ai oán ngồi xuống bên cạnh nàng

"Uống nhiều say mất, ngủ ở Túy Yên Lâu, bởi vậy đầu mới đau nhưt mệt mỏi như vậy, ta thề lần sau sẽ không uống rượu nữa!"

Bạch Nhi "Xì" một tiếng nhìn nàng bằng ánh mắt khinh thường ném cái hộp trên tay cho nàng "Phùng Liên đem tới, nghe nói có một nữ nhân đưa cái này đến Túy Yên Lâu nói là có một nam tử nhờ đưa đến cho cô. Còn có nam tử đó nói chúc cô sinh thần vui vẻ"

Khanh Khanh cầm hộp gỗ trên tay cau mày, nữ nhân đưa đến chẳng lẽ là bà chủ quán mì, nam tử biết hôm qua là sinh nhật nàng chỉ có thể là nam tử tối qua đưa nàng đến Túy Yên Lâu, Hắc Kết!

Nàng mở ra bên trong là vòng tay hình hoa Hạ Tuyết làm bằng ngọc thạch màu lục xinh đẹp, chiếc vòng tay này quen đến không thể nào quen hơn. Vòng tay này chính là món quà sinh nhật năm tám tuổi mẹ nàng tặng cũng là chiếc vòng trong trận hỏa hoạn bị mất. Hiện tại có thể khẳng định nam tử cứu nàng trong biển lửa chính là Hắc Kết

Còn việc nàng không hiểu, tại sao hẳn lại đối tốt với nàng như vậy? Nàng không tin hẳn đối với nàng như vậy là vô điều kiện!

"Hôm qua là sinh thần cô sao?"

Khanh Đổng nắp hộp gỗ lại nằm xuống giường "Là ngày ta bị đưa vào cô nhi viện, chẳng đáng để chúc mừng". Nàng nhớ trước đây cha mẹ nàng đều lấy ngày này làm sinh thần nàng, họ bảo ngày sinh của nàng xấu nên chẳng cho nàng biết. Nàng còn từng hoài nghi có phải cha mẹ nàng đã quên mất hay không

"Còn là ngày...cha mẹ ta chết!"

Vốn là một party sinh nhật nhỏ cuối cùng trở thành trận thảm sát. Dù là ngày sinh thần đúng hay ngày dời đều là ngày không tốt!

Bạch Nhi ngáy người "Xin lỗi ta..."

"Không sao" Khanh Khanh phẩy tay "Ta mệt rồi cô ra ngoài đi"

Bạch Nhi nhìn nàng một lúc mới do dự ra ngoài. Cô là sợ nàng nhớ đến chuyện cũ mà thương tâm.

*

Không khí tết đến ngập tràn trong lẫn ngoài cung, lồng đèn đỏ treo khắp mọi nơi. Khung ảnh vốn là vui vẻ an lành như ít người ngờ tới rằng phía sau không khí náo nhiệt lại có một âm mưu to lớn

Trong hoàng thành, cung tỳ thái giám bận rộn chuẩn bị cho một năm mới, đèn cung đình treo trên lan can được thắp sáng rực rỡ cùng lồng đèn

Theo quy cũ ngày cuối năm hoàng thượng chủ trì cúng lễ tổ tiên thần phật, cầu một năm mới an lành cùng đa tạ năm đã qua trời ban cho dân chúng thái bình.

Phong Nguyệt Phủ Hàn trong đại điện phong Hàm Mộc Vân thăng cấp Quý Phi, đầy đủ tư cách cùng hoàng thượng tham gia cúng lễ.

Một đạo thánh chỉ ban đến Túy Yên cung còn khiến Mộc Vân kinh hãi rơi từ trên ghế xuống. Cô sau đó còn chạy đến Ngự Thư Phòng tính sổ với Phong Nguyệt Vô Thần, cuối cùng bị làm cho tức mà trở về.

Lương Đề, Chiêu Nghi, Tần, Phi trở xuống không thể cùng hoàng thượng đến tế lễ, cô còn nghĩ thoát được kiếp không ngờ hãm lại giữa đại điện phong nàng làm quý phi. Cuối năm còn phải khổ như vậy!

Sáng ngày cuối năm gà vừa gáy, mặt trời còn chưa mọc trong cung đã chuẩn bị tế lễ.

Mộc Vân vốn đang ôm mộng đẹp bị Thương Khuynh kéo dậy, giằng co mãi mới lôi cô được ra khỏi giường. Mộc Vân mơ mơ màng màng mặc cho Nguyệt Tuy cùng Thương Liên chỉnh chu cho cô.

Mộc Vân từng cảm thán phục sức của Chiêu Nghi rườm rà, khó chịu, cô không ngờ tới phục sức Quý Phi còn rắc rối hơn gấp bội. Y phục màu nâu thêu khổng tước xinh đẹp, trên cổ quàng khăn cổ lông cáo màu trắng tuyết.

Đầu tóc cô được búi lên, đỉnh đầu cài bộ diều dài có lưu tô điểm vài viên ngọc thạch, hai đầu bộ diều khắc hình khổng tước xòe cánh. Thương Khuynh cài thêm vài cây trâm bạc nữa mới buồn tha đầu tóc nàng. Nguyệt Tuy gắn móng tay giả làm bằng vàng nạm ngọc thạch cho cô.

Thương Khuynh trang điểm cho cô cố ý làm nhạt một chút để phù hợp buổi tế lễ, mi tâm Mộc Vân được vẽ một đoá mai màu vàng nhạt, thoáng ẩn thoáng hiện dưới tua trâm cài.

Từ đầu đến cuối Mộc Vân chỉ chìm vào giấc mộng mặc Nguyệt Tuy cùng Thương Liên giầy vò. Thương Khuynh vỗ nhẹ mặt cô "Quý Phi nương nương, đã xong rồi nên đến Hàm Minh Điện rồi"

Mộc Vân mở mắt nhìn bên ngoài mặt cũng chỉ bắt đầu mọc sắc mặt cực kì khó coi "Tế lễ gì mà sớm vậy không biết"

Nguyệt Tuy khoác áo choàng lông lên cho Mộc Vân. Hiện tại Mộc Vân đã là Quý Phi cũng đã có loan liền đưa đón, cô vừa ngồi lên loan liền lại tiến vào mộng đẹp đến khi bị Thương Khuynh lay tỉnh mới hoảng hồn bởi đoàn quan lại nghiêm chỉnh đứng trước điện.

Quy mô như này cũng quá mức lớn rồi!

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1. Chương 122. Hoàng Gia Yến

Hàm Minh Điện tế lễ từ khi mặt trời vừa lặn đến khi lên cao tới đỉnh. Có phải là vì ngày cuối cùng trong năm nên trôi qua nhanh không, chớp mắt trời đã tối, cũng đến lúc âm mưu phơi bày

Như hằng năm đêm giao thừa trong cung sẽ tổ chức Hoàng Gia yến, tất cả quan lại trong triều, phi tần, hoàng thất đều tham gia.

Tư Yến các_cung điện tổ chức yến tiệc lớn hằng năm treo đầy đèn cung đình thắp sáng một khoảng trời. Tư Yến Các không lớn bằng Hàm Minh điện, ngoại trừ tòa thủy đình lớn giữa đại trì hồng liên tiếp dài chúng quan tiệc tùng thì xung quanh đều là hoa cỏ trân quý.

Trời đông lạnh lẽo trong hồ không có lấy một bông sen, chỉ có những chiếc lá màu lục lơ lửng trên mặt nước. Hoa cỏ trong khuôn viên Tư Yến các cũng đã ra chồi, tràn ngập sức sống đợi chờ mùa xuân.

Bên gốc lê nhỏ xuống hiện bóng dáng huyết y, nàng khoanh tay tựa vào cây bạch đằng phía sau.

"Khanh Khanh, nhìn cô không vui?"

Khanh Khanh khẽ cười, nữ tử huyết y chính là nàng, nàng chán ghét cái sự kiện nhàm chán này, là Hàm Mộc Vân mời nàng đến nhưng nếu không phải có việc nàng sẽ không bao giờ đến

Bạch Nhi không để tâm Khanh Khanh không trả lời cô, gió lạnh thổi nhẹ qua là vạt áo Khanh Khanh bay lên, Bạch Nhi thuận thế nắm vạt áo nàng trong tay

"Khanh Khanh, đây là lần đầu tiên ta thấy cô vận huyết y" -Bạch Nhi nhìn nàng đến vô cùng si mê

Đây là lần thứ hai trong đời nàng vận Huyết y, cho dù cổ đại hay hiện đại đều không dùng đến vì quá nổi bật. Lần trước Bạch Nhi không nhìn qua vẻ diễm lệ của nàng, hôm nay hẳn cảm thấy mới lạ

"Không đẹp?"

"Làm gì có chữ không đẹp, ta thấy cô hợp với màu đỏ lắm đó. Ta cam đoan không có nữ tử nào vận huyết y xinh đẹp như cô"

Khanh Khanh chỉ cười trừ gõ trán nàng một cái "Tiểu nương tử trong ngày đại hôn là đẹp nhất" ích nhất đối với tân lang quan mà cô ấy lựa chọn sách vai đến răng long đầu bạc

Khanh Khanh rời khỏi hoa uyển đi vào đại thủy đình, nàng đi lướt qua Phùng Liên dùng thanh âm chỉ hai người nghe hỏi "Người đâu?"

"Đã đưa vào cung, đang ở hậu đường"

Khanh Khanh khẽ gật đầu đi tiếp như chưa có cuộc đối thoại với Phùng Liên. Người khác cũng khó nhìn ra được bất thường.

Khanh Khanh đi theo cung nữ đến một bàn rượu phía bên phải thủy đình, chỉ cách long kỷ của Phong Nguyệt Phủ Hàn hơn mười bước. Bên phải nàng là bàn rượu của Phong Nguyệt Hoàn Ân, bên Trái là Phong Nguyệt Quân Y. Hiển nhiên không nghĩ cũng biết nàng đang ngồi ngang hàng với công tôn quý tộc hoàng gia

Khanh Khanh ngẩn đầu nhìn về phía đối diện, người vẫn vận tử y, đôi mắt như lưu luy kia luôn nhìn nàng từ khi nàng vừa bước vào thủy đình. Nàng nâng ly rượu hướng người đó kính "Tam vương gia"

Có một mỹ nhân gặp một lần không quên, không gặp nhớ nhưng da diết!*

Không đau khổ không có nghĩa không nhưng nhớ, đã cùng nhau một thời gian dài không thể nói quên là quên. Hiện tại gặp lại mới nhận ra là từ trước đến nay luôn kiềm chế, luôn khiến bản thân bận rộn để không nghĩ đến người đó.

"Hoàng Thượng, Quý Phi giá đáo"

Giọng nói mạnh mẽ trầm ổn vang lên cắt ngang không khí náo nhiệt, bọn họ đã quá quen với tiếng công công đại tổng quản the thé với thân ảnh béo ú như cây chuối di động. Hiện tại nghe giọng người này cảm thấy hơi lạ

Toàn người trong thủy đình hơn trăm người quỳ xuống hành lễ, thanh âm như sấm rền

"Hoàng Thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế"

"Quý Phi thiên tuế, thiên thiên tuế"

Phong Nguyệt Phủ Hàn vận hoàng bào thêu rồng giương móng vuốt uy nghi, Mộc Vân thân phục sức Quý Phi thêu khổng tước màu vàng đứng bên cạnh. Hai người muôn vàn xứng đôi!

"Bình thân"

"Tạ sủng long ơn!"

Người người trở về bàn rượu riêng của mình, Phong Nguyệt Phủ Hàn ngồi trên long kỷ đưa mắt về phía nữ tử huyết y. Khanh Khanh đáp trả hắt bằng ánh mắt đầy tự tin, sự lo lắng trong mắt hắt giảm đi phần nào

Mộc Vân nhìn hai người bồng cúi đầu, tất cả mọi người ở đây đều không biết đằng sau buổi hoàng gia yến này có bao nhiêu tính toán. Họ không biết nhưng Mộc Vân cô biết, vì vậy cô càng lo lắng Cho Khanh Khanh

*

Ngự Thư Phòng

Phong Nguyệt Phủ Hàn ngẩn đầu nhìn Khanh Khanh đứng trước mặt, hắt phất tay bảo Tử Thanh đang ở trong phòng ra ngoài

"Tìm trẫm có việc?"

Khanh Khanh cong môi khẽ cười "Ngài hắt biết có người muốn mạng lẫn ngài vàng của ngài?". Hiện tại nàng và hắt đều đang đứng trên lập trường quân thần để nói chuyện, nàng không còn là cung nữ giống muội muội hắt, hắt cũng không bao dung cho nàng.

"Trẫm biết, ngài vàng này của trẫm có mấy ai không muốn ngồi lên. Người đến nói với trẫm chuyện này là có chủ ý gì sao?"

"Binh Phù mật doanh đã bị mất, thứ đang đưa vào cung chỉ là một cái hộp rỗng"

Phong Nguyệt Phủ Hàn cau mày không nói, hắt nghĩ nàng muốn nói cho hắt điều gì đó

"Là Thượng Quan Tề cướp"

"Hắn vì sao phải cướp, cho dù hắn cướp cũng chẳng thể dùng, trăm vẫn còn ngồi đây"

Khanh Khanh khẽ cười "Ngài không biết? Hắn là thế tử Gia Lỗ Tề, Mông Cổ đã bị hắn huyết tẩy dù người có bị lật đổ hay không hắn vẫn có thể lên ngôi, sử dụng binh phù"

Phong Nguyệt Phủ Hàn chau mày, hắn biết Thượng Quan Tề có giả tâm nhưng không ngờ đến hắn lại có thân phận này. Thật không uổng phí hắn ta dốc hết tâm tư trà trộn vào Phong Nguyệt bao năm nay

"Vậy người nói trăm nên làm gì?"

Khanh Khanh nghiêng đầu cười xinh đẹp "Bất quá binh phù thật đang trong tay ta, người cũng nên cẩn thận vì ta cũng có thể sử dụng nó"

Khanh Khanh quay người lại đưa lưng về phía Phong Nguyệt Phủ Hàn nên chẳng nhìn thấy vẻ mặt hắn, nàng chậm rãi phun ra từng chữ

"Vì ta là Thiên An Quận chúa" ở Mông Cổ dưới một người trên vạn, nói về lòng dân một vị quận chúa chẳng chảy huyết mạch hoàng tộc hiển nhiên có địa vị cao hơn thế tử mất tích mười lăm năm kia.

Khanh Khanh đương muốn rời đi lại nghe người phía sau hỏi "Điều kiện là gì?"

Khanh Khanh hơi dừng bước, thanh âm nhẹ nhàng "Đổi lấy một đời bình an cho Mộc Vân cùng bách tính".

Nàng rời đi, Phong Nguyệt Phủ Hàn bóng dáng nàng dần khuất chợt cảm thấy xót xa. Năm đó hắn cũng từng hỏi Linh Nhi "vì có gì chấp nhận" muội ấy cũng đã nói lời đó "Đổi lại một đời bình an cho mọi người, bách tính"

Khanh Khanh và Phong Nguyệt Phủ Hàn không nhận ra phía sau cánh cửa Ngự Thư phòng có một nữ tử, Mộc Vân thần thờ nhìn bóng Khanh Khanh khuất dần lệ hoa lăn dài trên má.

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1. Chương 123. Ngửa Bài_Tiết Lộ Thân Phận

Tư Yến Cung

"Sứ giả Mông Cổ đến"

Công công ngoài cửa thông báo ngay lập tức nhìn thấy bốn nam tử vận y phục truyền thống Mông Cổ bước vào, trên tay người đi đầu còn cầm một hộp gỗ khắc hoa văn tinh xảo

"Tham khiến Phong Nguyệt hoàng"

Bốn người đứng cúi đầu, tay phải lên ngực trái hành lễ theo quy tắc của Mông Cổ.

"Bình Thân"

Người cầm đứng đầu cầm hộp gỗ đưa về phía trước, cất cao giọng "Hoàng thượng, chúng thần phục mệnh Đại Vương đến dâng lễ vật tặng hoàng thượng"

Phong Nguyệt Phủ Hàn vô thức nhìn qua Khanh Khanh, nàng vẫn ngồi uống trà không có dấu hiệu nào khác, "Vậy người mở ra cho trẫm và tất cả mọi người chiêm ngưỡng xem"

Bốn sứ giả Mông Cổ nhìn nhau, người đứng đầu có hơi do dự, cuối cùng cũng mở nắp hộp gỗ ra

Trống rỗng!

"Chuyện này..."

Người trong Thủy đình bắt đầu xôn xao, người cầm đầu tiếng lên một bước cúi thấp đầu "Thứ cho thần mạo muội, trên đường đến kinh thành qua núi Tam Trùng lễ vật đã bị cướp mất. Thần không còn cách nào khác đành vào cung thỉnh tội"

"Lại có chuyện này sao?" Phong Nguyệt Phủ Hàn chau mày lên tiếng, cắt đứt không khí ồn ào bên dưới. Phong Nguyệt Phủ Hàn lại nhìn về phía Khanh Khanh, nàng chỉ lắc đầu ý bảo chưa đến lúc. Phong Nguyệt Vô Thần vô ý nhìn qua nàng nhận ra giữa hai người đang có gì đó khẽ chau mày.

Giữ đám quan thần có một người đứng dậy, như Khanh Khanh dự đoán chính là Thượng Quan Tề

"Hoàng thượng, theo như lời sứ giả nói vật là bị mất ở Phong Nguyệt, há chẳng phải nói Phong Nguyệt ta quản sự không nghiêm sao?"

Bên dưới lại ồn ào, Phong Nguyệt Phủ Hàn nhướng mày "Ý của khanh là?"

"Nếu như Đại vương Mông Cổ lấy cớ này mà gây chuyện chẳng phải chúng ta phải chịu thiệt thòi ư? Huống hồ lễ vật này bị người khác cướp hay là Đại Vương không nổi giao ra?"

Người đứng đầu đôn sứ giả tức giận "Người là nói bọn ta giở trò sao?"

Thượng Quan Tề cười nhạt lắc đầu "Ta có nói ra lời này sao? Lễ vật lần này chính là Binh Phù mật doanh, thứ có giá trị như vậy cầm trong tay còn phải dâng cho kẻ khác?"

Quan lại trong triều ít nhiều gì cũng đều biết lễ vật lần này chính là Binh Phù mật doanh nhưng mà có mấy ai dám mở lời lớn tiếng đâu. Phong Nguyệt Phủ Hàn cao mào vừa muốn nói gì lại nghe một giọng lười biếng của nữ nhân vang lên

"Thượng Quan thượng thư đang nói đến cái này?"

Khanh Khanh cầm Binh Phù đun đưa, mọi ánh mắt trong thủy đình đều hướng về mỹ nhân huyền y.

Trong đám đông lại vang lên tiếng xôn xao "Cô ta là ai? Sao lại có Binh Phù trong tay?"

"Mỹ nhân xinh đẹp kia là ai vậy? Ta chưa từng gặp qua..."

"Người kia chắc không phải là phi tần của hoàng thượng, ngồi cạnh các vương gia chẳng lẽ là vương phi của vị nào..."

"..."

"Tại sao người lại có nó?" Thượng Quan Tề vẫn chưa hết kinh ngạc, nhìn thấy thứ nàng cầm trong tay là giả

"Tại sao ta lại không thể có nó?" Khanh Khanh nhếch môi nhưng chẳng cười lạnh lùng hỏi.

"Sứ giả cũng đã nói Binh Phù bị người khác cướp đi, chẳng lẽ Lam cô nương..." Thượng Quan Tề bắt đầu thiếu tự tin, hẳn e rằng nàng sẽ...

"Bản quận chúa cầm đồ của Hoàng huynh chẳng lẽ không được? Huống hồ cái lễ vật trong cái hộp kia là giả, có kẻ ngốc mới đi cướp" giọng điệu nàng tràn đầy trào phúng

"Người nói dối"

Khanh Khanh chóng tay đứng dậy "Nói dối? Là lời nào gạt người? Binh phù người cho người cướp là giả hay bản quận chúa là Thiên An là giả đây?"

Mọi người trong đình như sét đánh ngang tai ngớ người ra nhìn nàng, dàn Vương gia họ nhà Phong Nguyệt cũng chẳng kém, nhìn nàng như sinh vật lạ. Ai mà không nghe qua danh Thiên An quận chúa, một phần vì nàng diệt đế vương vô dụng Mông Cổ, một phần nàng được biết với danh "nữ nhân máu lạnh, lãnh khốc, huyết tẩy toàn bộ hoàng cung Mông Cổ"

Danh của nàng cũng có thể dọa trẻ con khóc đến tè ra cả quần.

Thượng Quan Tề cười lạnh "Người Mông Cổ chưa ai từng gặp Thiên An quận chúa, người ở đây tự nhận là hoàng tộc cũng quá dễ dãi rồi"

Khanh Khanh cười lạnh đi tới gần hắt "Thiên An có thể một lần huyết tẩy hoàng cung Mông Cổ, đương nhiên một lần nữa không thành vấn đề". Nàng đứng cách hắt khoảng ba bước chân, giọng điệu lạnh đến cực điểm "Bản Quận chúa không phải cùng huyết thống với các người, ra tay rất dễ dàng. Còn người? Nhị vương tử, người còn có thể đem quân bao vây hoàng cung ra lệnh giết chết tam đệ ruột thịt của mình mà"

Thượng Quan Tề trợn mắt "Người nói vậy, Nhị vương tử gì chứ?" hắt không rõ tại sao nàng lại biết việc hắt đem quân đánh Mông Cổ, chẳng phải đây là tuyệt mật sao? Chẳng lẽ có nội gián?

Khanh Khanh cười lớn xoay người đi, gió thổi vào khiến tà váy nàng bay lên, xinh đẹp diễm lệ. Nàng hiện tại ngạo nghễ tựa ma nữ, xinh đẹp khiến người khác biết nàng là tà ma nhưng không thể nào cưỡng lại.

"Nhị vương tử, bản quận chúa dám thừa nhận thân phận người lại không dám?"

"Nếu ta là Nhị vương tử thì đã sao? Chẳng có bằng chứng nào nói ta đã dẫn quân bao vây Mông Cổ. Huống hồ hoàng thượng không rõ tung tích, Binh Phù không đến lượt một quận chúa không cùng huyết thống như người bảo quản"

Khanh Khanh cười lạnh "Cuối cùng đã thường nhận?". Nàng nhìn qua Bạch Nhi ở góc tường mỉm cười "Đưa người ra đây".

Bạch Nhi dẫn ra một nữ tử, nàng ấy mặt áo choàng lông, đội nón che nửa mặt. Nàng ấy đứng giữa đại điện kéo mũ xuống "Nhị vương tử, còn nhớ Cát Vân không?"

Trước sự kinh ngạc của Thượng Quan Tề, bốn người sứ giả đặt tay lên ngực cúi chào cô "Cát Vân tiểu thư"

Cát Vân mỉm cười "Vương tử, có Cát Vân ở đây người còn nghi ngờ thân phận của Thiên An quận chúa?". Cát Vân là nữ nhi duy nhất của nữ mẫu khi bé hoàng thượng, là thanh mai trúc mã của Gia Lỗ Thượng Phong, hiện cô cùng mẫu Thân phụ trách cai quản Thiên An cung. Đến Cát Vân cũng thừa nhận hẳn không phải là giả

Thượng Quan Tề tức giận, hẳn thật không ngờ lại để Cát Vân trốn thoát được "Nếu đã vậy Việc Binh Phù là việc trọng đại còn phải chờ Đại vương quyết định, nếu ta là Nhị vương tử có phải..."

Khanh Khanh bật cười "Từ khi nào lại để một vương tử thất lạc hơn mười lăm năm quản chuyện này? Ta là Thiên An quận chúa chẳng lẽ không thể quyết, huống hồ còn có ngọc tỷ cùng mẫu nghi thiên hạ tương lai ở đây?"

Cát Vân trợn mắt "Mẫu Nghi thiên hạ? Là ta á?"

Khanh Khanh thúc nhẹ vào hông cô một cái nói nhỏ "Mau lấy ngọc tỷ ra, quan tâm cái cơ này làm gì?"

Mọi người kinh ngạc trước màn này, Thượng Quan Tề cũng chẳng thể làm được gì, vạn kế vạn mưu lại chậm hơn nàng một bước.

Thượng Quan Tề cắn răng nói "Nếu vậy thì Thiên An quận chúa người tự quyết đi"

Khanh Khanh lắc đầu cười nhẹ "Thiên An không dám, chờ hoàng huynh đến Phong Nguyệt chúng ta tính rõ chuyện luôn một thể"

Thượng Quan Tề hừ một tiếng "Tùy người vậy"

Khanh Khanh kiêu ngạo hất cằm khiêu khích hắc, trước đây hắc dùng kế với nàng hiện tại nàng trả gấp bội. Khanh Khanh vừa định thu tầm mắt liền nhìn ra một bóng nam tử vận hắc y đứng một góc nơi bàn rượu Thượng Quan Tề. Nàng nhìn hắc, hắc như cảm nhận được ánh mắt nàng mà ngẩn đầu, người đó chính là nam tử nàng đang tìm, Hắc Kết

Hắc Kết đón nhận ánh mắt nàng khẽ cười, môi mấp máy gì đó. Nàng đoán ra được là ba chữ "Làm tốt lắm". Hắc nói rồi quay người rời khỏi Thủy Đình

Khanh Khanh hướng Phong Nguyệt Phủ Hàn khi này giờ vẫn ngồi yên lặng trên long kỷ "Đa tại hoàng thượng cho phép Thiên An giải quyết chuyện nhà"

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1.Chương 124. Yêu Một Nữ Nhân Qua Một Lời Nói Của Một Người.

Trăng đã lên cao, tiếng pháo hoa nổ tung bừng, hình thù đẹp đẽ nhưng mấy ai còn có tâm trạng mà ngắm?

Khanh Khanh rời khỏi thủy đình đi dạo khuôn viên Tư Yển các, nàng dừng lại trước cây Bạch Đằng cao lớn nhúng người phi thân lên cành cây to.

Thân hình cao to của cây Bạch Đằng chẳng hề lung lay trước động tác của nàng, nàng ngồi xuống cành cây đủ chắc

Khanh Khanh nghe bên cạnh có tiếng động, một giọng nói tràn đầy ý cười truyền đến "Cuối cùng cũng tìm được rồi?". Nàng ngẩn đầu nhìn nam tử áo đen nửa nằm nửa ngồi tựa lưng vào thân cây "Cuối cùng cũng tìm được rồi!"

Hắc Kết khẽch môi cười "Nàng muốn hỏi gì cứ việc"

Khanh Khanh nghiêng đầu "Ta quen người không?". Hắc nhướng mày lắc đầu "Không quen"

"Vậy người quen ta sao?"

"Nếu như gặp qua vài lần gọi là quen biết thì cho là vậy đi"

Khanh Khanh nhìn hắc, nếu nàng không quen hắc, hắc không quen nàng thì tại sao hắc lại giúp nàng? Chỉ còn một khả năng "Người quen

Phong Nguyệt Linh Nhi?"

Hắc Kết chau mày "Tại sao nàng không nghĩ ta vì nàng, Hắc Kết ta không quen người hoàng tộc Phong Nguyệt trừ một nam tử"

Khanh Khanh cười "Vậy thì ta không tìm ra được lí do nào để lí giải ra việc người giúp ta được. Huống hồ người là người của Thượng Quan Tề"

Hắc Kết cười cười lắc đầu "Ta không phải là người của Thượng Quan Tề, loại người như hắc ta còn lười thu nạp, hắc có tu ba kiếp cũng không thể khiến ta trở thành thuộc hạ hắc được. Bất quá chỉ vì lão già kia thôi"

Khanh Khanh bĩu môi "Bốc phét!"

Hắc Kết cười "Ta không nói dối, trên đời này duy nhất chỉ có hai người ta tình nguyệt phục tùng, một là Lão sư phụ ta, người còn lại chính là nàng"

Khanh Khanh hừ lạnh muốn chê hắc thả thích quá sến súa bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện "Người biết từ bốc phét nghĩa là gì sao?" nếu không nhầm hai chữ này chỉ có người hiện đại mới biết, chẳng lẽ...

"Từ đó không phải nghĩa là ta đang nói dối, ba hoa sao? Chẳng lẽ đại sư huynh ta nói sai?" -Vẻ mặt Hắc Kết vô cùng hoang mang

"Sư huynh người sao lại biết những từ ngữ này?"

Hắc Kết bật cười "Khanh Khanh, không chỉ có mình nàng xuyên qua thời không này đâu". Hắc bỗng nhíu mày cuối đầu, bởi vậy không chỉ mình hắc nhận ra nàng, nếu Đại sư huynh hắc nhìn thấy nàng chỉ e rằng mỹ nhân trước mặt không thể chạm tới rồi.

Khanh Khanh chau mày muốn hỏi gì thêm lại bị hắc đánh lạc hướng "Khanh Khanh, xong chuyện thi phi này nàng muốn đi đâu?"

"Người hỏi để làm gì?"

Hắc Kết cười, là nụ cười xinh đẹp ấm áp nhất nàng từng thấy "Bảo vệ nàng một đời bình an"

*

Khoảng tối bao trùm lấy không gian lạnh lẽo ở rừng trúc ngoại thành, trong rừng trúc tăm tối có một người vận áo choàng đen che kính mặt.

Người đó nghe tiếng bước chân, xoay người "Người cũng muốn phản bội bản cung chủ?", giọng nói hắc ta có chút khàn khàn, lộ rõ uy nghi, ma mị.

"Nếu con phải bội người thì con đã không đến đây, có ai ngốc đến cho người giày vò chứ" người vừa đến chính là Hắc Kết, hắc vừa rời cung liền đến nơi này

"Các người đều vì nữ nhân mà phản bội ta, có đang không?"

Hắc Kết bật cười "Sư phụ người sống quá lâu rồi, cô độc quá lâu rồi, người không thể hiểu được chuyện nữ nhi tình trường ở hồng trần"

Người áo đen cười bằng giọng khàn khàn "Là các người u mê"

"Sư phụ người là không cam lòng chuyện của đại sư huynh và nhị sư huynh? Nếu không phải vì người ép họ cũng không phản bội người. Nếu như sự phụ dụng đến nàng ấy con cũng sẽ làm vậy"

Người áo đen hừ lạnh, hắc ta cho dù tàn ác đến mức độ nào cũng không thể ra tay với đứa đồ đệ nuôi từ nhỏ này "Các người là một lũ vô dụng". Hắc hơi ngấn đầu liếc về phía Hắc Kết "Chỉ nghe từ một người đã đem lòng yêu cô ta, chỉ biết một cái tên mà đi tìm hết lục quốc. Chính sự của người chỉ có vậy?"

Hắc Kết cúi đầu cười "Sư phụ, người không thể nào biết được, nàng là nữ tử đầu tiên con biết, đầu tiên cũng là cuối cùng". Hắc biết sẽ có một ngày đối diện với đại sư huynh hắc nhưng hắc vẫn cố chấp.

Người áo đen hừ lạnh quay đi "Tùy người, chỉ cần làm tốt chuyện này người muốn làm gì bản cung chủ không quản".

Hắc Kết khẽ cười nhìn theo bóng lưng sư phụ hắc rời đi, qua chuyện thị phi này đã có thể tự do, tự do hắc có thừa nhưng trong tự do của hắc là cùng với ai mới quan trọng.

*

Túy Yên Cung

Khanh Khanh đến chính điện tìm Mộc Vân nhưng cô lại không có đây, nàng tùy tiện kéo một nô tỳ lại hỏi "Quý phi đâu rồi?"

"Nô tỳ vừa thấy quý phi nương nương cùng Nguyệt Tuy tử đến ngự hoa viên"

Nàng gật đầu thả tiểu nô tỳ đi, đến ngự hoa viên. Khanh Khanh cảm thấy mấy hôm nay Mộc Vân có chút kì lạ, ngày thường cô như chú chim nhỏ rú ríc bên cạnh, mấy ngày nay lại không thấy bóng dáng. Nàng cảm nhận được Mộc Vân đang tạo khoảng cách giữ nàng và cô ấy

Hoa đào ở Ngự hoa viên đã nở rộ, cách hoa theo gió thổi bay, một khoảng trời xuân xinh đẹp. Khanh Khanh nhìn thấy bóng dáng Mộc Vân phấp phất trước đường định đi đến lại bị người chặn lại

"Tử Thanh đại nhân?"

"Quận chúa, thần có thể cùng người nói chuyện một chút?"

Khanh Khanh nhìn thoáng qua Mộc Vân ở phía xa, gật đầu "Được!"

Khanh Khanh và Tử Thanh đi đến thủy đình bên hồ liên trì

"Có chuyện gì đại nhân cứ nói"

Tử Thanh có chút ngại ngùng, do dự "Quận chúa lần này có thể nắm chắc phần thắng không?"

Khanh Khanh nhú mày nhìn hắn "Chỉ cần Đại Vương bình an trở về mỗi họa này ắt sẽ bị diệt trừ, nói với hoàng thượng không cần lo"

Tử Thanh biết nàng hiểu lầm liền ngăn đầu, giải thích "Thần không phải phụng mệnh hoàng thượng, chỉ muốn biết lần này người có an toàn không..."

Khanh Khanh khẽ cười "Tử Thanh người nhìn vào mắt ta"

Hắn không hiểu lắm ngăn đầu vừa vặn chạm phải ánh mắt nàng. Đôi mắt nàng rất đẹp, chỉ có điều đôi con ngươi này rất lạnh lùng, ba phần ưu thương bảy phần cao ngạo tựa một bậc đến vương tối cao khiến người khác e sợ. Ba phần ưu thương này đã theo nàng từ năm mười tuổi e rằng chẳng xóa bỏ được, ánh mắt nàng khiến người ta muốn che chở lại sợ hãi bởi sự cao ngạo lạnh lùng của nàng.

Khanh Khanh hài lòng nhếch môi, âm thanh dụ hoặc "Ta không phải Phong Nguyệt Linh Nhi"

Tử Thanh giật mình, cả người cứng đờ như đang chịu đựng điều gì rất tệ hại. Đúng vậy, Linh Nhi có đôi mắt to tròn, một đôi mắt thuần túy tràn đầy ý cười, Linh Nhi khi ấy còn là cô bé ngoan chưa hiểu sự đời. Còn Nàng, nàng là bậc sát thủ cao ngạo, sống chết, đau thương trên đời đều đã trải qua.

Khanh Khanh mở lời khẳng định một lần nữa "Ta là Lam Khanh Khanh không phải Phong Nguyệt Linh Nhi"

Tử Thanh cười chua xót cúi đầu "Xin lỗi, thần không nên như vậy"

Khánh Khanh tựa lưng vào bàn đá lười nói đến chuyện này "Nói đi, kể ta nghe chuyện của cô ấy, Phong Nguyệt Linh Nhi"

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Phiên Ngoại 1.

...4 năm trước...

Nhà trúc ngoại thành

"Linh Nhi"

Cô bé ngồi trên bàn đá tầm mười ba mười bốn tuổi ngần đầu, đôi mắt tròn xoe híp thành một đường thẳng

"Khiết Tử tỷ tỷ, tỷ cuối cùng cũng đến rồi, muội nhớ tỷ chết đi được"

Nữ tử vừa đến chính là Hàn Khiết Tử, cô năm nay đã mười bảy tuổi, Phong Nguyệt Linh Nhi mười bốn tuổi. Lúc này Linh Nhi và Phủ Hàn còn là những đứa bé chưa hiểu chuyện, từ nhỏ đã lớn lên ở ngoại thành trừ những gia yến chưa hề vào cung.

Hoàng hậu mất sớm để lại đại hoàng tử lúc đó năm tuổi cùng tiểu công chúa hai tuổi. Tiên hoàng hậu vì lo sợ hai đứa con thơ ở trong cung sẽ gặp tai họa liền trước khi tạ thế cầu xin hoàng thượng đương thời để Phủ Hàn cùng Linh Nhi về quê ngoại, đến khi trưởng thành trở về cung.

Hoàng Thượng là vị đấng minh quân, biết rõ việc để hai đứa con trong cung có bao nhiêu nguy hiểm, thương tình hoàng hậu liền đồng ý.

Đến nay hai người đã lớn năm sau có thể trở về cung.

Hàn Khiết Tử_ tiểu thư Hàn gia, thanh mai trúc mã Phong Nguyệt Phủ Hàn cùng hai huynh muội hần lớn lên từ nhỏ, bằng tuổi Phủ Hàn. Nàng cười dịu dàng xoa đầu Linh Nhi "Muội đó, năm sau liền trở về cung mà còn tùy tiện như vậy, ma ma trong cung trách phạt đấy"

Linh Nhi bĩu môi "Muội mới không thích vào cung, muội muốn ở cùng tỷ tỷ ah~". Nàng dụi dụi cái đầu nhỏ vào tay Khiết Tử làm nũng, Linh Nhi hiện tại vẫn là một cô bé vô lo vô nghĩ, cũng chẳng ngờ rằng lần này trở về sẽ là sóng gió lớn...

"Phủ Hàn đâu rồi?"

"Ca ca vào cung rồi, phụ hoàng truyền ca ca vào cung từ lúc sáng sớm, không biết làm cái gì hiện tại vẫn chưa về"

Khiết Tử bất giác nhìn ra cổng "Oh" một tiếng thất vọng.

Linh Nhi nhìn vẻ mặt Khiết Tử cười khúc khích, chọc ghẹo "Ôi, có ai nhìn thấy nơi này có một nữ tử nhớ mong tình lang không này"

Khiết Tử đỏ mặt thúc khủy tay vào hông Linh Nhi "Muội đừng có mà ghẹo ta, còn lâu ta mới nhớ hần"

Linh Nhi cười tinh nghịch cầm lấy tay Khiết Tử đưa qua đưa lại "Tỷ tỷ, phụ hoàng cũng đã nói sau khi trở về sẽ nạp tử cho ca ca, tỷ sẽ là tấu tấu của muội, đến lúc đó xem tỷ còn nhớ mong không"

Khiết Tử đỏ mặt ngại ngùng "Muội chỉ biết chọc ghẹo ta"

Hai người đang đùa giỡn bỗng thấy hai thân ảnh từ rừng trúc vào, Linh Nhi nhìn ra là Phủ Hàn cùng Tử Thanh liền phấn khởi chạy đến "Ca ca, huynh về rồi. Tử Thanh người cũng đến ah?"

Phủ Hàn cau mày nhìn Linh Nhi, đưa tay vuốt tóc nàng, ánh mắt xót xa "Linh Nhi ngoan".

Linh Nhi ngẩn ra nhìn Phủ Hàn đi vào phòng, có chút chật vật. Nàng cảm thấy hôm nay ca ca nàng có chuyện gì đó, chẳng nhẽ phụ hoàng gây khó dễ cho huynh ấy

"Tử Thanh huynh ấy làm sao vậy?"

Tử Thanh lắc đầu không nói

Trong phòng, Phủ Hàn ném hết tất cả sách trên thư án xuống, hăn bất lực ngồi xõm xuống đất dựa vào tường

"Ngụy Quốc ra điều kiện hòa thân"

"Là vị đế cơ nào?"

Hoàng thượng nhìn Phủ Hàn thở dài "Là Linh Nhi"

Phủ Hàn kinh ngạc lắc đầu "Không thể nào, Linh Nhi từ nhỏ đã sống bên ngoài không lí nào Ngụy Quốc biết tới Linh Nhi"

Tiên Hoàng hậu đã lo lắng cho hai người, đưa hai người ra ngoài cung nhưng rốt cuộc vẫn không ngờ khi trưởng thành vẫn gặp họa.

Hoàng thượng thở dài "Sứ giả chỉ đích danh Linh Nhi còn có bức họa chân dung nó, chỉ e rằng Linh Nhi không gả sẽ không xong"

"Không được, đưa Linh Nhi đến đó chẳng khác nào đưa nó vào miệng cọp. Không được, Linh Nhi không thể đi"

"Phủ Hàn, chẳng lẽ con muốn Ngụy Quốc hủy bỏ kế ước đem quân qua xâm lược Phong Nguyệt? Binh phù còn trong tay Ngụy Quốc, Lần này Linh Nhi phải gả đi"

Phủ Hàn không dám tin nhìn người mà hấn gọi là phụ thân suốt mười bảy năm "Phụ hoàng, Linh Nhi chẳng phải là nữ nhi người yêu nhất sao?"

Trong mắt hoàng thượng thoáng vẻ xót xa nhưng chỉ là thoáng qua, ông nhanh chóng giữ dáng vẻ nghiêm nghị "Phủ Hàn, trầm là đang đứng ở cương vị hoàng thượng vì dân vì nước không phải là người cha. Con là đại hoàng tử, con muốn dân chúng lầm than sao? Loạn lạc khắp nơi đã khiến dân chúng khốn khổ lắm rồi, nếu như xảy ra chiến tranh chỉ e rằng sẽ không còn Phong Nguyệt nữa"

Phủ Hàn cúi đầu, bàn tay giấu sau ống tay áo rộng thùng thình siết chặt. Lại nghe hoàng thượng nói

"Phủ Hàn, trong thời cuộc này con và Linh Nhi đang đứng ở cương vị hoàng tộc. Người kia chỉ dính danh Linh Nhi hấn là đã quen biết từ trước, có lẽ Linh Nhi đến đó là một chuyện tốt"

Phủ Hàn ngẩn đầu nhìn bóng lưng cao quý mà cô độc của phụ hoàng hấn. Hấn không biết tại sao lại có cảm giác bầy xích phụ thân hấn, có lẽ là vì ngày mẫu hậu ra đi phụ hoàng không có đó, người chỉ đến nhìn mặt mẫu hậu một lần duy nhất, mẫu hậu mất người cũng không mấy may đau lòng. Mười hai năm ở bên ngoài người cũng chưa từng đến thăm, hiện tại người lại đẩy Linh Nhi đi, rốt cuộc người có phải phụ thân hấn không?

"Con sẽ tìm quý y, tìm hấn dịch dung cho nữ tử khác thay Linh Nhi đi"

*

"Ca lần này đi khi nào người trở lại?"

Phủ Hàn vuốt tóc Linh Nhi cứng chiu "Sẽ quay lại sớm" Hấn lần này rời đi để tìm quý y, thật không biết có tìm được hay không nhưng nhất định hấn sẽ không để Linh Nhi đi hòa thân.

Linh Nhi và Khiết Tử nhìn bóng dáng Phủ Hàn cùng Tử Thanh khuất dần.

Ngày hôm sau hoàng thượng triệu Linh Nhi cùng Khiết Tử vào cung. hoàng thượng gọi Linh Nhi đến chính là vì chuyện hòa thân, Linh Nhi sững sờ nhìn phụ hoàng nàng

"Phụ hoàng, nữ nhi chỉ mới có mười bốn tuổi"

"Linh Nhi..."

Nàng khóc, nhất quyết không chấp nhận mối hôn sự này "Phụ hoàng, người biết, người biết nữ nhi thích Tử Thanh mà, người..."

"Linh Nhi, con họ Phong Nguyệt, là công chúa của vương triều này! Bách tính đều phụ thuộc vào con!"

Linh Nhi dờ dẩn rồi cũng, Khiết Tử có chút lo lắng đỡ nàng. Hai người trở về nhà trúc, Linh Nhi luôn tự nhốt mình trong phòng.

Khiết Tử đứng ở ngoài cửa có chút do dự "Tỷ có thể vào không, Linh Nhi?"

"Trẫm mong người có thể khuyên Linh Nhi"

Khiết Tử quỳ dưới đất gần đầu

"Linh Nhi là Công chúa của Phong Nguyệt, nó cần phải hòa thân giữ cho đất nước bình an. Hàn Khiết Tử, Trẫm nghĩ người có thể khuyên nó"

Khiết Tử cúi đầu xuống đất "hoàng Thượng, dân nữ chẳng có tài cán, không thể..."

"Người chính là thái tử phi tương lai, cũng nên có dáng vẻ của một mẫu nghi thiên hạ"

Khiết Tử Kinh Ngạc ngẩn đầu "Ý hoàng thượng?"

"Phủ Hàn khi trở về sẽ là thái tử, hoàng thượng tương lai cũng Phong Nguyệt. Người sẽ là chính thất của nó, giang sơn của Phủ Hàn có an bình hay không tùy thuộc vào người. Người hiểu chứ?"

Khiết Tử cúi đầu "Dân nữ hiểu"

"Tỷ có thể vào" - giọng nói Linh Nhi run run, có vẻ là đang khóc

Khiết Tử hít sâu một hơi đẩy cửa vào "Linh Nhi, tỷ có thể nói chuyện với muội không?"

Linh Nhi lau đi nước mắt gật đầu

Khiết Tử vò vò vạt áo cổ trần định nói "Linh Nhi, muội là công chúa Phong Nguyệt, tuy rằng muội sống bên ngoài lâu như vậy cũng không thể phủ nhận muội là công chúa"

Linh Nhi cau mày "Tỷ là đang khuyên muội, muốn muội hòa thân?"

Khiết Tử nắm lấy tay Linh Nhi giọng áy náy "Linh Nhi, muội phải nghĩ cho lê dân bách tính, phải nghĩ cho hoàng huynh của muội. Nếu muội không đi chỉ e rằng giang sơn Phong Nguyệt này sẽ không còn, bách tính lầm than, muội là công chúa, Phủ Hàn là hoàng tử, hoàng tộc đều phải chịu tội"

Nước mắt Linh Nhi lăn dài trên đôi má, giọng nức nở "Vậy nên hi sinh ta?"

Nàng quệt đi dòng nước mắt khẽ cười, nụ cười có bao nhiêu lương không hợp với dáng vẻ thanh thuần của nàng "Ta không phải là thánh mẫu, không làm được!"

Khiết Tử đột nhiên quỳ xuống nắm lấy tay Linh Nhi thành khẩn "Coi như ta thay bánh tẻ cầu xin muội"

Linh Nhi lạnh nhạt rút tay ra "Tỷ mong ta rời đi như vậy? Ta nghĩ tỷ sẽ hiểu ta, ta cứ nghĩ tỷ sẽ bảo vệ ta dù cho ta có làm gì sai, ta cứ nghĩ, cứ nghĩ...". Nàng càng nói thì khóc càng lớn, chung quy nàng chỉ là một cô bé, vì có gì lại bắt nàng phải chịu những thứ này?

Khiết Tử cũng khóc, cô yêu thương nàng như muội muội, nàng khóc cô cũng đau lòng, nhưng có yêu Phủ Hàn nhiều hơn, chỉ đành hi sinh Linh Nhi.

*

Ngày đại hôn đã đến, trên gương đồng phản chiếu khuôn mặt tiểu nương tử xinh đẹp có phần thuần khiết của Linh Nhi, nàng thần thờ ngồi đó như một cái xác không hồn.

Nàng đồng ý thành thân, với thân phận Linh Nhi công chúa của Phong Nguyệt vương triều gả cho thái tử Ngụy Quốc_ Ngụy Thiên Sở

"Sứ giả đã đến rồi"

Khiết Tử đỡ Linh Nhi đứng dậy ra ngoài, Phong Nguyệt Phủ Hàn đứng ở cửa, bàn tay siết chặt "Linh Nhi muội thật sự muốn hòa thân? Nếu muội không muốn hiện giờ vẫn kịp"

Linh Nhi nhếch môi cười, nụ cười xinh đẹp nhưng gượng gạo, không còn là nụ cười ngọt ngào luôn chạy theo hân gọi ca ca nữa.

"Ca ca, bảo trọng!"

"Muội vì có gì đồng ý?" - Phủ Hàn thật sự muốn hét lên, vốn dĩ nàng có thể để người khác thay thế tại sao lại chấp nhận?

"Đổi lấy một đời bình an cho mọi người, cho bách tính!"

Khăn voan thêu phượng hoàng phủ xuống, không còn nhìn thấy mặt nhau nữa, hẳn cảm thấy lời này như lời vĩnh biệt.

Phủ Hàn đại diện cho Trường bối của Linh Nhi đi theo đoàn kiệu dâu đến Ngụy Quốc. Đi suốt mười ngày mới đến Ngụy Quốc nhưng chung quy suốt dọc đường Linh Nhi đều ngồi trong xe ngựa, cũng không nói chuyện với ai.

Đại điện lớn trong hoàng cung Ngụy Quốc treo đầy lồng đèn, lụa, chữ hỉ. Người đứng trên đài cao vận hỷ phục mà đỏ đen, thêu rồng uy vũ nhìn người con gái vận hỷ phục đỏ đen thêu Phượng hoàng đang đi về phía này

Ngụy Quốc luôn có phong tục, hoàng gia kết hôn lấy hai màu đỏ đen là chủ đạo. Vừa u ám vừa rực rỡ, ý như cho dù là hào quan hay bóng tối cũng sẽ gắn bó nhau trọn đời.

"Giờ lành đã tới"

Ngụy Thiên Sở đưa tay ra trước mặt nàng, Linh Nhi đặt tay lên tay hắn nhưng...đã không còn cảm giác được hơi ấm của đối phương!

Nàng đặt tay lên tay hắn, máu từ cổ tay chảy xuống hỷ phục, màu đỏ của máu còn chói hơn cả hỷ mục nàng đang mặc. Màu đỏ, màu đen hiện tại như hòa vào nhau...

Khăn voan lụa trên đầu rơi xuống, người con gái trước mặt ngã xuống cùng với máu tươi. Ngụy Thiên Sở hẳn còn chưa cầm tay nàng, nàng đã cứ thế rời bỏ hắn.

Trong đại điện vắng lặng tiếng náo nhiệt, Phủ Hàn nhìn muội muội mình nằm đó, nở rộ lần cuối cùng trong biển hoa rực rỡ

Ngụy Thiên Sở quỳ xuống ôm lấy người Linh Nhi, Nàng khẽ cười dùng hết sức lực cuối cùng cười thật ngọt ngào

"Nếu như có kiếp sau ta không muốn làm công chúa"

"Nếu như có kiếp sau, ta... Sẽ bù đắp cho người...Ngụy Thiên Sở..."

Một sinh mạng như vậy rời khỏi thế gian, Linh Nhi cuối cùng được tự do nhưng nàng không biết có nhiều người bị ràng buộc bởi chấp niệm vì nàng!

Thời Niên Thiếu Của Phong Nguyệt Linh Nhi

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1. Chương 126. Nên Kết Thúc Rồi!

Trong rừng cây u ám, một nữ tử vận y phục dạ hàng cười ngửa như bay. Nàng đeo mạn sa mỏng che mặt, mái tóc dài tùy tiện buông thả bị gió làm rối tung.

Nàng nghe thấy tiếng binh khí va chạm lòng cười lạnh, gấp như vậy đã đánh nhau rồi?

Nàng giảm tốc độ, lấy đà từ trên lưng ngựa phi thân lên thân cây cổ thụ trong rừng.

Là một đám hắc y nhân đuổi giết hai nam tử, thuộc hạ của hai nam tử kia hiển nhiên không phải đối thủ của bọm lính đánh thuê trên chợ đen, toàn bộ bị mất mạng. Hai nam tử kia mắt giăng đầu tơ máu, khắp người bị thương cơ hồ không thể đối kháng nổi

Nàng nhúng người bay về hướng thanh đao đang lao đến chém nam tử, "Keng" một tiếng thanh đao của hắc y nhân vỡ vụn. Nàng xoay xoay thanh chủy thủ trong tay, một chiêu đoạt mạng người đối diện.

Nàng đẩy hai nam tử ra phía sau, một mình đối chọi hơn mười hắc y nhân

"Thật lâu không giết người!" - nàng cất giọng cảm thán, ánh mắt đột nhiên sắc lạnh. Đó là lần đầu cũng là lần cuối cùng đám hắc y nhân nghe giọng nàng.

Trời bắt đầu có sấm chớp, chẳng bao lâu lại đổ mưa, cơn mưa đầu tiên của mùa xuân ẩm áp

Đã đến lúc kết thúc rồi!

*

Mùng năm tháng giêng Phong Nguyệt vương triều thứ xx

Hoàng cung mở yến tiệc tầy trần cho đại vương Mông Cổ_Gia Lỗ Thượng Phong. Người lấy cố yến tiệc vui mừng nhưng có kẻ ngốc mới không nhận ra đây chính là hồng môn yến

Trong đại điện, Đại vương Mông Cổ lấy được Ngọc tỷ. Thượng Quan Tề cùng Lương gia bị kết án mưu phản, nhân chứng, vật chứng đều rõ ràng, cái quan đại thần liên quan đều bị nhốt vào đại lao.

Năm mới vừa qua, khí trời còn hơi ẩm mùa xuân ẩm áp Phong Nguyệt đã đổi gió. Chuyện hoàng thượng hai nước bắt tay diệt loạn thần truyền xa.

Đại lao

Bạch Nhi theo Khanh Khanh vào trong đại lao, chân trước vừa vào chân sau đã rút lại. Không nói đến mùi ẩm mốc của đại lao nồng nặc khiến cô chịu không nổi mà tiếng kêu la thảm thiết từ bên trong khiến người khác không thể không sợ hãi.

Khanh Khanh nhìn thoáng qua khuôn mặt khó coi của Bạch Nhi nhếch môi "Cô về trước đi"

Bạch Nhi ngẩn đầu, tỏ ra mình không sao "Khanh Khanh, ta còn có thể..."

"Trở về đi"- thanh âm lạnh lùng không cho phép người khác kháng cự, Khanh Khanh vào trong chỉ để lại bóng lưng cô độc

Bạch Nhi cúi đầu ủ rũ, cô cảm thấy dạo gần đây Khanh Khanh càng ngày càng trở nên lạnh lùng, ít nói. Cô có cảm giác nhìn thấy nữ nhân trong mưa đêm đó, giết sạch hơn mười đại hãn Mông Cổ. Ánh mắt nàng bắt đầu có ưu thương trở lại mà trước đây thường bị nụ cười che mất. Cô có cảm giác, cô không thể bên cạnh Khanh Khanh được nữa...

Khanh Khanh lạnh lùng đi qua những tiếng kêu gào, những bàn tay vươn ra muốn nàng cứu. Cai ngục dẫn nàng đến một căn thất sâu trong lòng đất, nơi giam giữ tội phạm mang trọng tội.

Khanh Khanh đứng bên ngoài song sắt nhìn người ngồi trong kia, bình thản đến lạ thường

"Người đang mong chờ điều gì?"

Người kia ngẩn đầu, đại lao bắn thiếu không thể làm nhòe đi kích chất của hãn, hãn khẽ cười "Chờ Nhạn Nhi trở lại!"

"Lương Vũ Dật, Lương Hồng Nhạn đã chết rồi, người lẽ nào không biết? Hay là giả vờ không biết?"

"Người chết là Lương chiêu nghi của hoàng thượng, người sống trong lòng ta là Nhạn Nhi"

Khanh Khanh bật cười, nàng cười lớn "Nam nhân các người đều như vậy, khi còn bên cạnh chẳng biết trân trọng, nàng rời đi rồi lại mang dáng vẻ người bị hại? Drama cũng thật hay chỉ là quá nhạt nhẽo"

Vũ Dật không biết từ "Drama" có nghĩa gì nhưng hãn biết sẽ chẳng là điều tốt lành. Hãn ngẩn đầu nhìn nàng "Ta tin nàng sẽ trở lại"

"Được nếu nàng ta ngốc đến mức trở lại cứu người, ta sẽ thả người đi"

Khanh Khanh quay lưng rời đi lại nghe người phía sau nói, giọng điệu bình thản

"Không phải lúc nào cũng nên xem người bị hại là mình, sau này biết rõ tất sẽ hối hận!"

*

Mưu phản là trọng tội tru di cửu tộc, Lương phủ cùng Thượng Thư phủ bị tịch biên tài sản xung quân khố. Lương tướng gia cùng vài viên quan tham gia trực tiếp bị kết án tử, gia quyến lưu đầy lên phía Bắc. Riêng Thượng Quan Tề nguyên lai là thế tử Mông Cổ được Gia Lỗ Thượng Phong đem trở về Mông Cổ xử trí.

Ngày chém đầu loạn thần, dân chúng đều tụ tập xem náo nhiệt.

Vị quan giám sát nhìn mặt trời, khoảng khắc đẹp nhất của buổi sáng

"Giờ Ngọ đã đến" - ông cầm thẻ gỗ màu đỏ ném xuống "Trẫm!"

Mấy đại hán béo ú cầm chén rượu uống một ngụm rồi phun lên thanh đao. Họ rút ván gỗ sau lưng tội thần ném sang một bên, giờ đao cao, một đao này rơi xuống ắt hẳn sẽ không còn đầu trên cổ nữa

Nhưng thứ rơi xuống không phải là đầu tội thần mà thanh đao của đại hán kia, thân thể hẳn mất hết sức sống ngã xuống.

Xung quanh xuất hiện rất nhiều hắc y nhân từ trên mái nhà ngõ hẹp phi ra. Dân chúng hỗn loạn chạy tìm chỗ trốn, binh lính bao vây lại đài, bảo vệ vị quan giám sát kia.

Đám hắc y nhân phi thân đến chỗ phạm nhân, họ nhìn thấy đám hắc y cứ tưởng sẽ cứu mình vui mừng đến rơi nước mắt.

Nữ tử vận hắc y cùng một vài người khác kéo những tội thần lại xem mặt "Không có thiếu chủ"

Nữ tử đẩy tên tội thần kia ra hô lớn "Rút!". Trong chốc lát đám hắc y nhân rút hết không còn một ai, không cứu tội nhân cũng không giết binh lính.

Ở góc khuất nọ có một hắc y nam tử, hắc châu mày thâm than không ồn liên một mảnh phi thân đi, hướng hoàng cung.

*

Cổng thành phía đông hoàng thành, nam tử vận y phục thô sơ của phu xe đội nón đan bằng trúc vành rộng che nửa khuôn mặt.

Lam Khanh Khanh vận bạch y đơn sơ, áo choàng lông đỏ thẫm khoát bên ngoài "Coi như ta đánh giá quá cao nàng ấy"

Nam tử cười "Là cô ngốc!"

Nàng liếc xéo hắc "Ta không giống như nữ nhân các nàng, quá ngốc!"

Người trong xe ngựa bất mãn với lời nói của nàng, vén màn xe lên "Cô nói ai ngốc đấy hả? Hừ đừng tưởng người là ân nhân của ta thì muốn nói thế nào thì nói!"

Người trong xe ngựa không ai khác chính là Nhạn Nhi, nữ nhân vốn dĩ đã tạ thế trong Trúc Yên cung. Nam tử ngẩn đầu để lộ ra khuôn mặt, hắc chính là Lương Vũ Dật.

"Lam Khanh Khanh, ta đã nghe qua về người, trước khi người tới đây!"

Khanh Khanh cau mày "Người có ý gì?"

Vũ Dật mỉm cười "Vẫn là câu đó, không phải lúc nào người cũng nên tự cho mình là người bị hại. Hắc Kết là người tốt, ít ra chấp niệm của hắn đối với cô lớn đến mức có thể khiến hắn đổi tốt, bảo vệ cô một đời."

Khanh Khanh nhìn xe ngựa rời đi, đại não vẫn không thể tiêu hóa được lời của Vũ Dật trước lúc rời đi. Trong lòng nàng bắt đầu có cảm giác gì đó rất không đúng, có phải ở thời không này nàng thuận lợi quá mức không? Trở thành quận chúa mộng cổ, trở thành tiểu thư Dạ Nguyệt, còn có Phong Nguyệt Vô Thần coi trọng, giống phong Nguyệt Linh Nhi. Liễu An Nhiên biết nàng, Hắc Kết biết nàng, ngay cả Vũ Dật cũng biết nàng, nàng lại không hề biết họ.

Nếu trước đây nàng cho rằng mọi người đối với nàng như vậy đều vì nàng giống Linh Nhi thì sau khi gặp Hắc Kết nàng cảm thấy có rất nhiều điểm rất không khớp. Nàng có cảm giác như có ai đó điều khiển mọi thứ...

Và...

Tại sao nàng lại xuyên đến thời không này? Rốt cuộc có chuyện gì mà nàng không biết?

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1. Chương 127. Có Người Muốn Giết Nàng

Khanh Khanh mang theo lòng đầy suy tư đến ngự hoa viên, từng đóa, từng đóa hoa đào theo gió xuân rơi xuống khiến cho lòng nàng cũng nhẹ đi phần nào

Nàng ngồi xuống, tựa vào gốc hoa đào nhắm mắt dưỡng thần

Gió xuân mang hương vị ngọt ngào của hoa cỏ còn có xen lẫn mùi vị... Sát khí! Khanh Khanh chau mày tỏ ra vẻ không hề biết đến

Phía cây đào đối diện xuất hiện một thanh kiếm hướng mi tâm nàng đâm tới. Khanh Khanh đột nhiên mở mắt, xoay người né đi, thanh kiếm đâm vào thân hoa đào.

Nàng vô thanh vô thức đứng sau hắc y nhân cảm thán "Cảnh đẹp như vậy lại có chuột làm bẩn, chết ở đây cũng coi như không uổng phí đi". Hắc y nhân hoảng hốt quay đầu, chưa kịp nhìn thấy diện mạo nàng đã nặng nề ngã xuống, miệng trào máu.

Phía sau nàng lại có sát khí, nàng hừ lạnh, xoay người né mũi kiếm phía sau. Xung quanh xuất hiện năm hắc y nhân, về võ công lẫn nội lực đều rõ ràng cao hơn rất nhiều tên hắc y nhân vừa bỏ mạng kia, là thăm dò thực lực sao?

Năm hắc y nhân cước bộ nhẹ nhàng căn bản khó mà nhận ra họ đến gần, năm người chia thẳng mũi kiếm vào Khanh Khanh, đồng loạt xông

lên.

Nàng nhúu mày, kiều khí tức, võ công này thật giống ngày đó ở khu săn bắn hoàng gia. Nàng phi thân lên, mũi chân chạm vào mũi kiếm lấy thế bay lên cây bạch đằng cao to. Hắc y nhân cũng không tha một cước bay lên, nàng chau mày rút chủy thủ ngăn bên hông cười lạnh "Thật lâu rồi mới dùng tới mày"

Khanh Khanh dùng hai ngón tay trái kẹp thanh kiếm đang đâm tới, nàng nghiêng người, chủy thủ trên tay cắt đứt y phục của hắc y nhân nọ, da thịt bên trong rỉ máu.

Nàng buông thanh kiếm ra ngã người ra sau đập tên hắc y đang bị thương ở bụng xuống né thanh đao vừa quét qua, loạn tóc nàng bị thanh đao cắt đứt rơi xuống.

Năm hắc y nhân nhìn nhau, thu kiếm, từ khi nào trong tay xuất hiện đoạn dây xích. Khanh Khanh hừ lạnh "Lại dùng chiêu đó", nàng đang ở nơi vắng vẻ chỉ sợ rằng có chết cũng không ai biết được.

Ba mươi sáu kế tẩu vi là thượng sách

Khanh Khanh nghe thấy gần đó có tiếng người nói chuyện, Nàng xoay lưng nhúng người chạy đi "Không chơi với các người nữa".

Nàng nương theo tiếng nói kia đi đến, phát hiện ra là ở bìa rừng trúc gần hoa viên. Khanh Khanh thấy đám hắc y nhân đã bị bỏ xa liền nấp gần đó xem tình hình.

Hai người phía trước có công lực rất mạnh nên nàng đành phải nấp xa hơn mười trượng, dù cho nàng có đôi mắt tốt đến cỡ nào thì vẫn không nhìn ra diện mạo bọn họ. Chỉ có điều bóng lưng nam tử vận tử y kia có chút quen thuộc, khí tức cũng có chút quen thuộc.

Nam nhân vận áo đen đội mũ trùm của áo choàng che nửa mặt nhìn về phía nàng, nhanh chóng thu hồi tầm mắt "Cô ta đến rồi"

Phong Nguyệt Vô Thần hơi nhìn ra phía sau, Khanh Khanh lập tức lui vào chỗ tối, nàng không thấy dung mạo cũng rõ nam tử vận tử bào kia là Phong Nguyệt Vô Thần. Bọn họ nói gì nàng cũng bản không nghe rõ, nhưng mà lúc này ở hoa viên nàng nghe thấy chẳng lẽ là dụ nàng đến? Có người muốn giết nàng, là ai? Chẳng lẽ...

Khanh Khanh to gan đi lại gần hơn một chút, nàng không biết hai nam tử kia vốn dĩ đã biết sự hiện diện của nàng.

Vô Thần thu hồi tầm mắt, vẻ mặt bình thản "Ông muốn gì?"

Hắn ta cười lớn "Lấy mạng cô ta"

Khanh Khanh nén khí tức, đứng cách hai người họ hơn hai mươi bước. Lúc này nàng đã nghe được họ nói chuyện, nàng nhú mày, cô ta? Là ai?

Nam nhân hắc y nhìn thoáng qua nàng "Trước là Liễu An Nhiên, hiện tại là cô ta? Người muốn cô ta giống Liễu An Nhiên sao?"

Vô Thần nhếch môi lạnh lùng cười "Người có giết hết tất cả nữ nhân trên thiên hạ ta cũng sẽ không trở về Xích Hà cung"

Đôi con ngươi của người kia híp thành đường nguy hiểm "Kể cả ta giết cô ta người cũng giữ y chí đó?"

Khanh Khanh cảm nhận được sau lưng có sát khí, rất nồng đậm, chưa kịp để nàng quay người xích sắc đã quất tới, nàng cầm đầu xích lại, tay dì cửa mà rỉ máu.

Phong Nguyệt Vô Thần xoay người muốn đến chỗ nàng lại bị nam tử áo đen cản lại, Vô Thần vận nội công tụ khí tặng cho hắn một chưởng nhưng nhanh chóng bị hắn hóa giải.

Người kia phong luân khí đen bao lấy Vô Thần, không chế hắn "Mới như vậy đã không nữa nhìn? Xem ra vẫn còn chưa tệ hơn Liễu An Nhiên năm đó người đã đau lòng rồi."

Khanh Khanh né những đoạn dây xích phóng tới chẳng còn tâm trạng đâu mà để ý đến bọn họ. Năm hắc y nhân đuổi từ hoa viên tới kia cùng lúc phóng xích sắt, nàng xoay người bay lên chạt vật né, bên hông nàng bị xích cửa rách ngoại y, mơ hồ thấy vết ứa máu trong da thịt.

Chân Khanh Khanh bị xích quấn lấy, hắc y nhân thu xích nàng thuật thể bay lên, chủ thủ trong tay đâm thẳng mi tâm hắn. Thân chủ đã chết xích cùn mất đi linh hoạt đứt đoạn rơi xuống. Bốn người còn lại nhìn nhau, bày trận

Khanh Khanh cảm thấy đầu có chút đau, nhìn thấy xung quanh toàn xích sắt. Đây nhất định là ảo giác do bốn người kia tạo ra, giữa đoạn dây xích có một thanh kiếm từ phía sau nàng đâm tới. Nàng nghiêng người dùng chủ thủ đẩy thanh kiếm, nàng dùng chân đá vào tay hắc y cầm kiếm, thanh kiếm rơi xuống nàng nhanh chóng cầm lấy.

Lại thêm vài thanh kiếm giữa những đoạn xích xuất hiện, nàng cật lực né tránh, nàng không rõ thì thế bên ngoài, không tài nào đánh trả được, chỉ có thể thuận thế tiếp chiêu.

Phong Nguyệt Vô Thần vận nội công phá bỏ kết giới, hắn phi thân đến nơi bày trận dùng Khổng Y kiếm chém đứt đoạn xích. Khanh Khanh nhìn thấy chỗ hồng liên thừa cơ hội giết chết bốn hắc y nhân.

Nam tử áo đen hừ lạnh, tay trái tụ chưởng lực đánh phía sau lưng Phong Nguyệt Vô Thần. Vô Thần không hề phòng bị liền bị đẩy ra xa, thân

thể bị va đập vào thân trúc, khóe miệng rỉ máu.

Người áo đen hạ phép, trước mặt hiện ra cung tên bằng bạc, tay hần lướt trên dây cung lập tức xuất hiện một mũi tên vô hình, nhắm thẳng Khanh Khanh mà bắn.

Khanh Khanh cảm nhận được sức mạng rất lớn đang có hướng về phía này, nàng chỉ cảm thấy bên tai ù đi, mũi tên vô hình cắt một vết trên má nàng đau rát.

Có người đẩy ngã nàng?

Khanh Khanh quay đầu liền nhìn thấy một thân ảnh nặng nề ngã xuống, phía sau bóng hình ấy là mũi tên vô hình biến thành mũi tên bạc dính đầy máu găm vào thân trúc.

Khanh Khanh đỡ lấy Hàn Khiết Tử, cô nhìn nàng khẽ cười "Thật may quá!".

Nàng chau mày "Tại sao..."

Hàn Khiết Tử dùng chút sinh lực cười xinh đẹp, đưa tay che miệng nàng "Thiên sát tiên nếu không dính máu sẽ không biến mất, coi như người giúp ta giải trừ ân hận một đời này của ta đi"

Khanh Khanh cuối đầu, thanh âm nhỏ đến cực điểm "Ta không phải Phong Nguyệt Linh Nhi"

"Ta biết, ta biết, Linh Nhi chắc chắn cũng muốn ta giúp người..." Hàn Khiết Tử muốn cười xinh đẹp trước khi rời khỏi trần thế, cô đưa tay lau đi vết máu trên mặt nàng "Xin lỗi!"

"Ta nhất định cứu sống cô!"

Nam tử áo đen thấy Thiên sát tiên không giết chết Khanh Khanh liền đặt tay lên dây cung, tạo Thiên Sát tiên thứ hai.

Phong Nguyệt Vô Thần bị trọng thương nương theo thân trúc đứng dậy muốn cản Thiên Sát tiên lại nhìn thấy một bóng đen đứng chắn trước mặt Khanh Khanh

"Ta đã nói, nếu người hại nàng ấy thì ta sẽ không còn là người của Xích Hà cung nữa"

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1. Chương 128. Quá Khứ Của Hắc Không Muốn Nàng Trải Qua Một Lần Nữa

"Ta đã nói, nếu người giết nàng ta sẽ không còn là người của Xích Hà cung nữa"

Người áo đen thu lại tiễn, cung Thiên Sát trên tay cũng biến mất. Hắc ta hừ lạnh thanh âm có mấy phần bất đắc dĩ "Cô ta rốt cuộc tốt đến mức nào khiến ba người các ngươi đều phản bội ta?"

Hắc Kết nhìn qua Phong Nguyệt Vô Thần bị trọng thương "Người không bao giờ biết được!"

Hắc Kết ngồi xuống xem tình hình của Khanh Khanh, nàng ngấn đầu kéo lấy tay hắc "Cứu cô ấy"

Hắc Kết Gật đầu đưa Khanh Khanh cùng Hàn Khiết Tử đi, lúc đi ngang qua Vô Thần hắc dùng thanh âm chỉ hai người nghe nói "Nếu người đã không bảo vệ được nàng thì nàng là của ta"

Phong Nguyệt Vô Thần siết tay thật chặt nhìn hai người họ rời đi.

"Thế nào đau lòng?"

Phong Nguyệt Vô Thần ngồi bệt xuống đất cười "Ta có thể đau lòng cho cả thiên hạ, chỉ duy nhất không đau lòng cho người!"

Người áo đen kia im lặng, hần đẩy mũ áo choàng xuống, tháo mặt nạ sắt trên mặt ra, giọng nói cũng thay đổi "Là vì dung mạo của ta?"

Vô thần ngẩn đầu nhìn nữ tử xinh đẹp tràn đầy oán hận đang đứng ở kia, khuôn mặt nàng rất đẹp chỉ là má trái có một vết sẹo bị chủ thủ hủy đi. Vô Thần cười "Người quá lộ liễu rồi, đóng giả ông ta phải đóng thật một chút, không nên tùy tiện dùng Thiên Sát cung hai lần"

Phong Nguyệt Vô Thần đứng dậy lau đi vết máu ở khóe miệng "Nói với ông ta, cho dù ta chết cũng quyết không trở lại nơi ghê tởm đó"

Nữ tử đứng nhìn hần rời đi, khẽ cười, nụ cười đau khổ "Tất cả nhưng gì ta làm cho người đều vô nghĩa, chỉ vì ta là con gái ông ta sao?"

Phong Nguyệt Vô Thần hơi dừng bước "Ta không quan tâm người là ai, người ta yêu chỉ có một và không thể nào là người!"

*

Túy Yên cung

Hàm Mộc Vân đang nằm nhàn nhã trên tràng kỉ nhìn thấy Khanh Khanh một thân dính máu cùng Hắc Kết đi vào thì kinh hãi "Khanh Khanh, tỷ làm sao vậy, tỷ..."

"Người có thể cứu cô ấy không?" - giọng nói nàng yếu đến cực điểm.

Mộc Vân nhìn qua Hàn Khiết Tử đang trong vòng tay Hắc Kết chau mày, cô cầm tay cô ấy kiểm tra mạch đập "Nàng ta đang đứng trước quỷ môn quan rồi, chỉ cần cửa mở nàng ta sẽ toi đấy"

"Còn cách nào khác không?"

Mộc Vân nhìn Hàn Khiết Tử, dò mạch ở cổ, tim không còn đập nữa nhưng mạch vẫn không bị đứt gãy. Cô nhìn Khanh Khanh ánh mắt nghi

hoặc "Tỷ đã cho nàng uống cái gì vậy? Kinh mạch nàng ta đáng lẽ là đã đứt cả rồi. Tỷ khi nào biết y thuật vậy?"

Khanh Khanh nhớ đến lọ thuốc Mộ Dung Xuất cho nàng trước đây dùng để giả chết cho Lương chiêu nghi. Nàng vịnh vào bàn trà ngồi xuống, lấy trong người ra hai lọ nhỏ ném cho Mộc vân

"Một bình dùng để phong bế tâm mạch, giả chết một thời gian. Một bình là thuốc giải"

Nàng nén chịu cảm giác mệt mỏi đau nhứt toàn thân bị xích sắt cửa đến chảy máu "Cứu cô ấy, ta không muốn nợ ai, cứu cô ấy người cũng được lợi"

Mộc Vân bĩu môi "Được được, ta cứu nhưng mà ta phải chữa trị cho tỷ trước...."

Hắc Kết không để cô nói hết, đặt Hàn Khiết Tử lên giường nhỏ bên cạnh, đi tới chỗ Khanh Khanh "Không cần ta lo cho cô ấy".

Mộc Vân nhìn hắc đầy mắt đầy nghi ngờ "Người là ai? Ta không quen biết người làm sao giao Khanh Tỷ cho người được..."

Hắc Kết không quan tâm Mộc Vân đang ở bên cạnh lải nhải, hắc đỡ Khanh Khanh dậy để nàng tựa vào người hắc mà đứng vững "Ta còn nghĩ người không phải là Quý phi nương nương mà là bà tử trông trẻ mới đúng"

Mộc Vân trợn mắt tức đến mức nói không nên lời trừng mắt nhìn Khanh Khanh bị Hắc Kết đưa đi. Cô nhìn qua Hàn Khiết Tử sống dở chết dở trên giường nhỏ, trong ba ngày nếu không cứu e rằng sẽ đi báo danh với diêm vương.

"Nguyệt Tuy, cô đưa người này đi tìm lão quý y một chuyến đi"

*

Hắc Kết muốn đưa Khanh Khanh đến một khách điểm ngoại thành trị thương nàng lại cản lại

"Đưa ta về Dạ Nguyệt sơn trang"

Hắc Kết đắn đo một chút, có lẽ hiện giờ Dạ Nguyệt chính là nơi an toàn nhất của nàng, cho dù Xích Hà cũng có muốn giết nàng cũng không dám vào Dạ Nguyệt sơn trang đi.

Khanh Khanh dần mất ý thức trong lòng Hắc Kết, nàng ghét thân thể yếu hiện tại chỉ chút vết thương nhỏ đã kiệt sức. Có lẽ là do nàng lười biếng lâu quá rồi!

Người đầu tiên phát hiện ra Khanh Khanh là Đông Phương Viên Nhi, cô bé thấy Hắc Kết đặt nàng dưới gốc đào trước cửa sơn trang. Viên Nhi chạy lại kéo áo Hắc Kết "Sao ca ca lại để Khanh Nhi Tỷ Tỷ ở đây?"

Hắc Kết ngồi xuống vuốt tóc cô bé "Ngoan, vào trong kêu phụ thân con cứu Khanh Nhi đi, nàng đang bị thương rất nặng"

Viên Nhi ngoan ngoãn gật đầu ánh mắt lo lắng nhìn Khanh Khanh "Tỷ tỷ có chết không?"

"Sẽ không đâu. Tiểu muội này, phụ thân con nếu hỏi thì bảo không thấy ca ca nhé, khi nào Khanh Nhi tỉnh ca ca sẽ quay lại"

Viên Nhi có chút không hiểu nhưng cũng gật đầu "Vâng ạ"

"Người đang làm gì đó, lại nói chuyện với người lạ? Thật không sợ phụ thân đánh chết nha" - Đông Phương Hạo thấy Viên Nhi đứng đó liền chạy lại

"Ta không nói chuyện với người lạ, ca ca là đưa Khanh Nhi tỷ tỷ về, tỷ ấy bị thương rồi"

Đông Phương Hạo nhìn Khanh Khanh bất tỉnh nằm dưới gốc đào, bạch y loan lỗ vết máu, xen ra bị thương rất nặng

"Người ở đây, ta vào gọi phụ thân"

*

Tam Vương phủ

"Huynh làm gì lại để bản thân bị thương nặng đến mức này?" Liễu An Nhiên cau mày nhìn Phong Nguyệt Vô Thần đem một thân đầy thương tích trở về.

Vô Thần lắc đầu ngồi xuống ghế nhỏ bên bàn trà "Không nghiêm trọng"

Liễu An Nhiên hừ một tiếng, kéo ghế tới ngồi đối diện bắt mạch cho hắc ánh mắt ngờ vực "Huynh bị ông ta đánh trọng thương?"

Vô Thần lắc đầu "Là Xích Dụ Yên"

Liễu An Nhiên không dám đùa giỡn nữa nghiêm túc "Huynh cởi y phục ra ta coi vết thương xem". Cô không cho hắc mở lời cự tuyệt đã tháo đai lưng, kéo áo hắc xuống

Trên lưng Vô Thần xuất hiện một vết thâm đen tím, Liễu An Nhiên chau mày lấy trong người ra lọ thuốc bôi lên vết thương "Huynh nên trở về Huyết Ưu cung một chuyến, ta hiện tại đã không còn công lực, chỉ có Hắc Minh vận công chữa trị cho huynh"

Vô Thần hừ hờ "Ừ" một tiếng, xem như người bị thương không phải là hắc.

Liễu An Nhiên kéo vạt áo hắn lên liền chú ý đến vết thương trên bả vai hắn, cô đưa tay chạm nhẹ vào liền nhìn thấy đôi mày của Vô Thần nhíu lại

"Vết thương này của huynh từ đâu mà có?" - Liễu An Nhiên hỏi, trong lòng cô dần hiện ra một đáp án

Phong Nguyệt Vô Thần dường như mất tự nhiên kéo lại vạt áo "Không có gì, chỉ là vô ý để bị thương". Vô Thần đứng lên muốn rời đi lại nghe Liễu An Nhiên nói

"Rõ ràng là vết bỏng, hơn nữa bị bỏng rất nặng, vết thương đã bị một thời gian rồi nhưng vẫn không lành được"

Phong Nguyệt Vô Thần cười khổ, giọng điệu bất đắc dĩ "Nhiều khi ta thật hối hận vì để muội theo học y thuật"

Cho dù Vô Thần không để Liễu An Nhiên học y thuật cô cũng có thể nhận ra những vết thương như vậy, hắn không biết và cũng không thể biết trước khi cô đến bên cạnh hắn cô là ai.

"Thần, ngày đó huynh biết mất là trở lại Nam Cương?"

Phong Nguyệt Vô Thần thu lại nụ cười, vẻ mặt mất tự nhiên. Liễu An Nhiên cuối cùng cũng đã rõ mọi chuyện, ngày đó ở khách điểm Viên Châu cô không tìm được hắn, cứ nghĩ hắn trở về Huyết Ưu cung. Không ngờ lại đến đó

"Tại sao huynh không nói cho Lam Khanh Khanh biết?"

Vô Thần trầm mặt "Nàng đã rời xa ta còn bị Xích Dục Yên đuổi giết, Hắc Kết là đồ đệ ông ta nuôi lớn, là người ông ta yêu thương nhất. Nàng ở bên cạnh hắn sẽ an toàn hơn ở bên cạnh ta"

Ngày đó, ngày khách điếm Khanh Khanh ở gặp hỏa hoạn Phong Nguyệt Vô Thần đã đến. Hãn và Hắc Kết đều có mặt ở đó, chỉ là quá khứ đã có quá nhiều người hãn quan tâm vì hãn mà chết.

Cho dù Khanh Khanh có hận hãn, hiểu lầm hãn, Vô Thần cũng tuyệt đối bảo vệ nàng. Không cần nàng biết!

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1. Chương 129. Nhớ Một Người Là Một Loại Thống Khổ

Xích Hà cung

"Người không phải đã hứa sẽ không làm hại nàng sao, tại sao lại còn cho người giết nàng?" - Hắc Kết phần nộ hướng người trên tràng kỉ hỏi tội

"Vì một nữ nhân đáng không?"

Hắc Kết cười "Sư phụ người sẽ không bao giờ hiểu được, từ nay trở đi con không còn là người của Xích Hà cung nữa. Con đến chỉ để nói cho người hay, nếu người còn làm hại Khanh Khanh thì Xích Hà Cung tự nhiên cũng sẽ biến mất"

Người ngồi trên tràng kỉ cười, ông ta ngồi dậy "Ba người các người là muốn liên thủ lật đổ lão già này? Kết Nhi con nên biết sư huynh con có bao nhiêu chấp niệm với cô ta, người thắng được nó?"

"Sư Phụ, người sai rồi! Khó không phải là có thể đoạt được người hay không mà là có thể giữ được trái tim người đó hay không"

Người kia dừng như có chút chấn động, bàn tay đặt trên ghế siết chặt, ông ta dừng như nghe lại được thanh âm của nữ tử mà ông ta từng yêu, rất nhiều năm trước

"Xích Thiên Ngạo, khó nhất không phải làm sao để là giành được nữ nhân người muốn mà là làm thế nào để nàng toàn tâm toàn ý yêu người, trái

tim của nàng thuộc về người"

Ông dùng cả cuộc đời để lấy thứ khó nhất cuối cùng vẫn không bằng kẻ đã ruồng bỏ nàng. Nàng vẫn không thể nào chấp nhận ông ta.

Hắc Kết cười "Sư phụ, một ngày nào đó người sẽ hiểu. Vĩnh biệt"

Rời khỏi đại môn Hắc Kết sẽ không còn là người của Xích Hà cung nữa, có thể như những đồng môn khác, rời khỏi Xích Hà cung mà tự tại.

Xích Dụ Yên đi vào liền chạm mặt Hắc Kết "Tiểu Kết, đệ về rồi? Ông ấy đã biết chưa?"

Hắc Kết cười, hẳn luôn có hảo cảm với vị sư tỷ này. Có lẽ hẳn được Xích Thiên Ngạo nuông chiều quá lâu, mặt hắc ám của Xích Hà cung hẳn không thấy được, hai sư huynh hẳn rời khỏi vì ghê tởm nơi này. Hắc Kết hẳn rời khỏi vì Khanh Khanh

"Sư tỷ, lần này đệ về là nói lời từ biệt"

"Tại sao?"

Hắc Kết lắc đầu "Không có gì, đệ muốn được tự do, nếu có duyên chúng ta sẽ gặp lại"

Xích Dụ Yên nhìn Hắc Kết rời đi lòng nặng nề, Xích Hà vốn dĩ đã vắng lặng bây giờ thật lạnh lẽo, từng người cứ thế rời đi. Đáng tiếc cô là nữ nhi của ông ta, một nữ nhi ông không bao giờ thừa nhận, càng không thể rời khỏi.

*

Dạ Nguyệt sơn trang

"Tình rồi?"

Khanh Khanh ngồi dậy vỗ vỗ cái đầu nặng nề, Tô Yên nhìn động tác của nàng sợ đến mức ngồi bật dậy, giữ lại tay nàng

"Muội xem đầu mình là đậu hủ mà vỗ thế à, cẩn thận rách miệng vết thương"

Khanh Khanh cảm nhận được thân thể đau nhứt mới buông tay "Đại tẩu, ta ngủ bao lâu rồi?"

"Không lâu mới có một đêm thôi, muội làm sao bị thương thế này? Viên Nhi cùng Hạo Nhi bảo thấy muội ở gốc đào ngoài cửa. Là ai đưa muội đến?"

Khanh Khanh nhú mày, Hắc Kết đưa nàng đến sao? Người đâu rồi?

Tô Yên nhìn vẻ mặt mơ hồ của nàng khẽ cười, kéo chăn lên đắp cho nàng "Thôi được rồi muội nghỉ ngơi đi, ta đi lấy thuốc cho muội"

Khanh Khanh nằm trên giường, nhìn lên đỉnh màn đến thất thần. Nàng chợt nghĩ đến hôm qua, hắc y nhân kia rốt cuộc là ai, vì có gì lại muốn hại nàng?

Khanh Khanh chợt nghĩ đến thân ảnh tử y rơi xuống trong một khắc nàng phá bỏ kết giới kia, hẳn dường như bị trọng thương...

Nàng nhắm mắt đè lại trái tim đau đớn, Khanh Khanh thật không hiểu bản thân, nàng rốt cuộc có yêu hắn hay không. Nếu là yêu tại sao ngày đó đoạn tuyệt nàng lại chẳng đau đớn mà từ bỏ, nếu là không yêu tại sao mỗi lần nhớ đến lại có cảm giác trống rỗng

Gập lại hắc trái tim vốn tĩnh lặng lại như mặt hồ gợn sóng. Rốt cuộc là tại sao? Bóng tử y như hắc sâu trong đầu óc, không xóa bỏ được.

"Khanh Nhi, muội suy nghĩ gì mà nhập tâm đến vậy? Ta đến gần muội cũng không nhận ra."

Khanh Khanh nghiêng đầu thấy người đến là Diêu Chính Vũ thì cười "Thế nào? Biết ta bị thương nên đến ỨC HIẾP ta sao?"

Diêu Chính Vũ thở dài "Tần số bị thương của muội đang tăng dần đấy, khi nảy gặp Tô Yên tẩu, tẩu ấy nhờ ta đem thuốc đến cho muội"

Khanh Khanh nhận lấy chén thuốc từ tay hắc, vừa ngửi thấy mùi nàng đã muốn nôn ra, không uống cũng biết đắng cỡ nào.

Diêu Chính Vũ nhìn nàng uống thuốc do dự hỏi "Khanh Nhi, Muội đối với Phong Nguyệt Vô Thần... Là loại cảm giác gì?"

Khanh Khanh vừa đưa chén thuốc đến bên môi nghe hắc hỏi liền dừng lại động tác, nàng thối nhẹ làn khói bốc lên từ chén thuốc "Không rõ, rất mơ hồ". Có lẽ vì trái tim nàng đóng băng quá lâu rồi, mất cảm giác rồi việc nữ nhi tình trường chẳng thể phân biệt.

"Ta..." - Diêu Chính Vũ ngập ngừng "Ta có thể có cơ hội không?"

Thân thể Khanh Khanh thoáng mất tự nhiên, nàng uống một hơi hết chén thuốc, cổ họng nàng hiện tại đắng đến phát nôn. Nàng mỉm cười "Đa tạ huynh, ta thành thật xin lỗi"

Diêu Chính Vũ bật cười "Muội đến suy nghĩ cũng không cần đã từ chối ta, tim ta thật sự rất đau nha"

Khanh Khanh mỉm cười, nàng biết hắc là chỉ đang giả vờ mình không sao, tình cảm hắc giành cho nàng nàng biết, chỉ là nàng không thể chấp nhận hắc, không có lí do.

"Ta muốn đến Túy Yên lâu, huynh đi cùng ta đi"

"Được!"

*

Phố Tây tấp nập người qua lại, Khanh Khanh một thân bạch y đi bên cạnh Diêu Chính Vũ một thân hắc y không khỏi khiến người khác chú ý.

Khanh Khanh không ngại vết thương trên mặt, dù Diêu Chính Vũ đã bảo nàng đeo mặt nạ sa che nhưng nàng vẫn từ chối.

"Khanh Nhi, muội muốn rời khỏi đây?"

Khanh Khanh dừng bước, nàng cười nhẹ "Không qua khỏi đôi nhãn quang của huynh"

"Muội muốn đi đâu?"

Khanh Khanh ngẩng mặt lên trời, ánh nắng dịu nhẹ lướt qua khuôn mặt, dù có vết thương bên má cũng không thể nào phá vỡ khuôn mặt xinh đẹp, thanh thuần của nàng

"Có lẽ sẽ trở về Mông Cổ. Thảo Nguyên xanh, không khí trong lành có lẽ sẽ giúp tâm ổn định hơn. Muội muốn ngao du khắp đại lục này, muốn xem xem nó rộng lớn bao nhiêu"

Diêu Chính Vũ nhìn nàng có chút đau lòng, nàng là muốn rời khỏi Phong Nguyệt để quên đi Phong Nguyệt Vô Thần. Có nhiều người vì nàng như vậy nàng lại vấp phải tên vương gia phong lưu đó, thật không đáng mà.

Nhắc tới tào tháo, tào tháo liền xuất hiện.

Khanh Khanh thấy Diêu Chính Vũ đột nhiên yên lặng liền nường theo ánh mắt hắc nhìn qua phía đối diện. Phố lớn ngàn người qua lại nhưng lúc này nàng chỉ nhìn thấy đôi nam nữ đứng đối diện không xa

Nam tử vận áo bào tím sang trọng, nữ tử vận lục y nhã nhặn, đứng bên cạnh quả thật xứng đôi.

Khanh Khanh quay đầu nhìn Diêu Chính Vũ "Huynh có thể giúp ta một chuyện?"

Diêu Chính Vũ nhìn nàng chưa kịp mở lời nàng đã đặt tay lên mặt hắn, khuôn mặt Khanh Khanh dần phóng đại.

Giữ phở lớn có đôi nam nữ khí chất bất phàm, giữ phở lớn thân mật hôn nhau.

Phong Nguyệt Vô Thần xiết tay thật chặt, hắn kiềm chế cảm xúc muốn chạy lại bắt nàng nhốt ở bên cạnh hắn. Nàng không còn là nữ tử luôn kề bên cạnh hắn nịnh nọt, nàng cũng không còn là nữ tử hắn sắp đặt để bên cạnh nhìn nàng mỗi ngày. Nàng bây giờ không là của hắn, trước đây cũng vậy, sau này càng không thể...

Ở góc nhìn Phong Nguyệt Vô Thần không nhìn thấy được ngón tay Khanh Khanh xen giữa đôi môi nàng và Diêu Chính Vũ.

Khéo mắt nàng rơi ra hạt lệ châu, nàng cũng không rõ tại sao lại khóc, chỉ cảm thấy thật đau, thật khổ sở...

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q1. Chương 130. Có Thế, Quên Đi Hẳn!

Khanh Khanh lau đi nước mắt, nhìn người kia đã rời đi. Diêu Chính Vũ vuốt tóc nàng đau lòng "Muội hà cố phải khổ sở như vậy?"

Khanh Khanh lắc đầu "Không biết"

Nàng cũng không biết vì sao lại khóc, có lẽ rất lâu rồi nước mắt nàng mới lại rơi, rơi vì một nam tử, đúng thật vô dụng!

*

Liễu An Nhiên nhìn vẻ thất thần của Phong Nguyệt Vô Thần thờ dài "Hối hận rồi sao?"

Hân lắc đầu "Không có"

"Aiz, muội thật sự ghen tỵ với Lam Khanh Khanh" trước đây cũng vậy, hiện tại cũng vậy!

"Muội có chuyện giấu ta?"

Liễu An Nhiên nghiêng đầu nhìn hân khẽ cười "Muội không phải nữ phụ độc ác, không phải vai phản diện vì tranh giành nam chủ mà làm hại nữ chính. Thần, huynh không hiểu được, muội và Lam Khanh Khanh kiếp trước không thể phân thắng bại, kiếp này cô ấy còn phải trả lại muội có cái ân tình"

Phong Nguyệt Vô Thần nhú mày, Liễu An Nhiên nhìn hắn bỗng bật cười "Huynh yên tâm, muội sẽ không ăn thịt nữ nhân của huynh đâu. Muội đã từ bỏ huynh rồi, từ bỏ triệt để, huynh cũng đừng ảo tưởng"

Cô cố nặn ra nụ cười xinh đẹp "Vở kịch này muội không đóng không công đâu nhé, tiền công phải thật hậu hĩnh đấy!"

Phong Nguyệt Vô Thần biết cô đang làm hắn vui, nặn ra nụ cười lấy lệ. Có lẽ sẽ giống như cô nói, hắn sẽ hối hận.

*

Khanh Khanh ngồi trên phòng thượng hạng trong Túy Yên Lâu, nàng gối cằm lên cổ tay thần thờ nhìn ra cửa sổ.

"Khanh Khanh, ta mới rời nàng đi một ngày sao lại tâm trạng nặng nề thế này?"

Khanh Khanh chẳng buồn liếc nhìn Hắc Kết "Túy Yên lâu có cửa không cần phải leo cửa sổ vào".

Hắc Kết cười, hắn lại ngồi bên cạnh nàng "Trên đường đến đây có nghe qua Thượng... Gia Lỗ Tề được Tử Dạ cứu ra rồi, vẫn đang truy tìm, còn chưa có tung tích"

Khanh Khanh thờ ơ "Ừ" một tiếng.

Hắc Kết nhìn nàng "Nàng không sợ hắn ta đến báo thù sao? Quận chúa mông cổ, Thiên An?"

Khanh Khanh nhếch môi cười "Sợ gì chứ?". Cái đáng sợ trên thế gian này có cái gì nàng chưa gặp qua? Chết cũng đã chết một lần, còn sợ cái gì chứ.

"Muốn rời đi rồi sao? Muốn tạo 'Kinh hỉ' cho bọn họ à? Có cần dẫn dò người trong cung một chút không?" - Hắc Kết đoán nàng là muốn rời khỏi nơi thị phi này rồi!

Khanh Khanh cúi mặt giọng trầm ổn "Gửi một phong thư là được rồi, tiện thể nhờ Tứ vương gia chăm sóc Bạch Nhi"

"Ta kiêm là người đưa thư cho nàng sao? Ta dù gì cũng là trưởng bối, lớn hơn nàng hai tuổi đấy" - Hắc Kết ai oán nhìn mỗi nữ tử vô lương tâm xem hắn là sai vật mà phân phó.

Nàng chống cằm nhìn hắn "Hắc trong hắc ám, Kết trong vĩnh kết đồng tâm, chỉ mong có một tri kỉ sánh vai. Vị Hắc Kết tiên sinh này có ý kiến gì?"

Hắc Kết bật cười "Lừa nàng đấy, cái tên buôn nôn như vậy nàng cũng tin? Ta cũng không biết Hắc Kết là ý gì, chắc là sư phụ ta chỉ tùy tiện đặt cho thôi".

Giọng hắn đột nhiên trầm xuống, nét cười trên mặt biến mất "Ta đã rời khỏi Xích Hà cung rồi!"

"Xem ra nơi đó rất quan trọng với người? Rời khỏi đó có đau lòng không?"

Hắc Kết nhìn nàng "Không đau lòng, bất quá là nơi từ nhỏ lớn lên có chút không dễ dàng. Khanh Khanh, Xích Hà cung muốn giết muội, còn ta... Muội có để ý không?"

Khanh Khanh đứng dậy mỉm cười, đưa tay về phía Hắc Kết "Hắc Kết lão đệ có chuyện không vui? Để tỷ tỷ dẫn đệ đi chơi nhé, được không?"

Hắc Kết cười ảm áp đặt tay lên tay nàng "Được!"

Nàng đã có tâm sự còn muốn dỗ người khác vui, Hắc Kết không phải không nhìn ra, chỉ là hắn có chút tham lam cảm giác này, muốn ở bên cạnh nàng như vậy...

Đợi đến khi Thương Liên cùng Diêu Chính Vũ lên phòng thì người đã biến mất. Đầu Thương Liên như có hàng ngàn con quạ bay qua, cô nghiêng rặng nghiêng lợi

"LAM KHANH KHANH!!!"

*

Hôm nay là ngày mười lăm tháng giêng, màn đêm vừa buông xuống đã thấy mặt tròn treo ở đỉnh đầu.

Trên một mái nhà nọ có một nam một nữ đang ngồi, nữ tử vận bạch y, nam tử vận hắc y, có chút...dọa người ah~

Khanh Khanh ngẩn đầu nhìn trăng đôi mắt có chút mơ hồ, gò má đã ửng đỏ. Hắc Kết giành lấy vò rượu trên tay nàng "Khanh Khanh, nàng uống nhiều rồi nên trở về đi"

Nàng nghiêng nhìn hắn, đoạt lại vò rượu, đầu ánh mắt như lưu luy thoáng về cô độc "Trở về? Là trở về đâu ah?"

"Khanh Khanh, nàng đang khổ sở, nàng cũng là nữ tử không cần phải lúc nào cũng cố tỏ ra mạnh mẽ"

Khanh Khanh nằm xuống, khóe mắt có chút ướt át, nàng nhắm mắt lại hạt lệ châu rơi khỏi mắt nàng. Nàng lại khóc, quả thật vô dụng mà!

"Nơi ta có một lọ vong tình thủy, nàng có cần không?"

Khanh Khanh mở mắt ra, đôi mắt đầy nước nhưng bao phủ một làn sương mù không nhìn rõ được, chỉ thấy ánh trăng, một màu tuyệt đẹp.

Nàng bật cười "Vong tình thủy? Chẳng phải có tình mới có hận, có hận mới muốn quên đi sao? Ta chưa bao giờ coi trọng tên khốn phong lưu đó thì tại sao phải dùng vong tình thủy?"

Hắc Kết bật cười, nhắc bình rượu lên uống một ngụm. Nàng nói không coi trọng Phong Nguyệt Vô Thần nhưng mỗi lần nhắc đến hắc trong mắt nàng thoáng vẻ ưu thương. Nàng là nữ nhân vô tâm, đến mình yêu hay không yêu hắc cũng chẳng rõ. Khanh Khanh và Vô Thần đều gốc giống nhau, là đại ngu ngốc!

Chỉ đáng tiếc nhiều người vì nàng mà dốc hết sức lực như vậy nhưng trong mắt nàng chỉ có Phong Nguyệt Vô Thần!

"Ta đến bên cạnh hắc chỉ là vì Uyên Ương Phi Thúy, bây giờ hay rồi, Phi Thúy không có còn bị hắc lừa bốn một trận. Lam Khanh Khanh mà đúng là đại ngu ngốc mà..." - Nàng trách móc bản thân nhưng lại nước nỡ, nàng uống quá nhiều không còn làm chủ được lí trí của nàng nữa. Trái tim đau nhói hiện tại muốn gào lên, muốn một lần bày tỏ cảm xúc, muốn khóc một lần, khóc hết buồn bực trong lòng.

Hắc Kết nhìn nàng hoa lệ đài vũ hắc cũng đau lòng, hắc nhìn thoáng qua vòng cổ uyên ương trên cổ nàng khẽ cười, dường như là nụ cười tự mỉa mai hắc "Khóc đi, khóc xong rồi sẽ cảm thấy đỡ hơn. Không có Phong Nguyệt Vô Thần nàng còn có ta, con đường sau này nàng đi ta sẽ bảo vệ nàng!"

Khanh Khanh mỉm cười nhưng lòng lại đau, có lẽ nàng không có duyên với nam tử. Nàng ý lại họ họ đều rời xa nàng, cuộc đời tăm tối của nàng, con đường nàng đi có lẽ đã định không có nam tử nào kề bên. Hiện đại đã vậy, Cổ đại cũng thế, Vương Tường Hải phản bội nàng, Phong Nguyệt Vô Thần ruồng bỏ nàng...

Chỉ có điều ngày đó nhìn người nàng quyết định giao phó cuộc đời này xuống núi, nàng chỉ có cảm giác phẫn nộ, tức giận, hận hận phản bội nàng, hận đến mức muốn giết hẳn.

Nhưng Phong Nguyệt Vô Thần lại khiến nàng khổ sở, ngày đó vì chấp niệm với Vương Tường Hải mà không nhắc lên được tình cảm đối với Phong Nguyệt Vô Thần, hiện tại rời khỏi hẳn lại buông xuống không được.

Khanh Khanh ngồi dậy, lau đi nước mắt trên mặt "Vong tình thủy lợi hại không?"

Hắc Kết cổ treo nộ cười trên môi "Không rõ, chỉ biết có thể để nàng quên đi hẳn, không chỉ là tình cảm mà còn quên đi cả ký ức. Trong thế giới của nàng hẳn sẽ không tồn tại nữa!". Hắc Kết lấy trong người ra lọ sứ nhỏ màu trắng đưa cho nàng, hẳn rời đi chuyến này chính là tìm cho nàng vong tình thủy, hẳn nghĩ nàng cần nó

Khanh Khanh cầm bình sứ màu trắng cười "Có tác dụng phụ không đây?", nàng không do dự uống hết bình sứ.

Hắc Kết có chút mất tự nhiên "Nàng cũng không sợ ta lừa nàng, cho nàng uống thuốc độc!"

Khanh Khanh buông bình sứ nhỏ, bình sứ theo gợn sóng mái nhà rơi xuống "Sau khi tỉnh lại, hy vọng sẽ không phải là ở Phong Nguyệt Vương Triều!"

Khanh Khanh chìm sau vào giấc ngủ, Hắc Kết ôm lấy thân thể nàng có chút do dự, hẳn không rõ việc cho nàng uống vong tình thủy có phải nên làm hay không. Hắc Kết cũng đang thử thách Khanh Khanh cùng chính mình, tác dụng phụ của vong tình thủy chỉ có một. Rõ ràng yêu đối phương lại không nhận ra đối phương là một loại cực hình...

Hắc Kết sẽ hối hận, Khanh Khanh sẽ hối hận, Phong Nguyệt Vô Thần sẽ hối hận. Thời niên thiếu đã không nắm bắt thì cho dù còn nhiều thời gian cũng vô ích

Vong tình thủy! Lợi hại hơn rất nhiều!

__Hoàn Văn Quyển I__

P/s: cái kết cho Q1 có chút tệ phải không nhỉ. Cảm thấy dạo gần đây viết cứ càng ngày càng tệ, tớ sẽ cố gắng ở Q2. Cảm ơn các nàng đã theo dõi «Tử Thần Vương Phi» hơn một năm nay.

Quyển thứ hai của «Tử Thần Vương Phi» sẽ comeback sau một tháng nữa. Chương đầu tiên sẽ up vào đêm giao thừa nhé^^

Lần nữa cảm ơn các nàng đã ủng hộ tớ trong thời gian qua.

Thân ái~

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Ngoại Truyện 1.1 Hàm Mộc Vân

Hàm Mộc Vân là nữ nhi duy nhất của Hàm gia, phải nói nàng được Hàm gia nâng niu trong tay như cô công chúa nhỏ trong truyện cổ tích.

Mộc Vân tuy từ nhỏ đã được an nhàn sung sướng nhưng nàng không như tiểu thư hào môn khác mà sinh kiêu ngạo. Nàng luôn cảm thấy cô đơn, cửa Hàm gia nàng không được phép bước ra dù nửa bước, cha mẹ, anh hai yêu thương nàng nhưng lại bận rộn đến thời gian bên cạnh nàng cũng chẳng có.

Đối với một đứa bé gái nhạy cảm như nàng tự nhiên sẽ bài xích xung quanh.

Trên đời này Mộc Vân chỉ duy nhất thích hai thứ, y thuật và Khanh Khanh.

Lam Khanh Khanh là người chị nuôi mà năm nàng chín tuổi ba mẹ đem về, cũng là người đầu tiên nàng thấy thân thiết, có nhiều thời gian bên cạnh nàng. Chị ấy luôn tỏ ra lạnh nhạt nhưng nàng biết Khanh Khanh thật sự quan tâm nàng.

Mộc Vân rất thích Khanh Khanh nên lúc nào cũng bám theo cô ấy, có một lần Khanh Khanh rời Hàm gia. Đó là lần đầu tiên Mộc Vân ra khỏi Hàm gia mà không có vệ sĩ theo bên cạnh. Rốt cuộc hôm đó nàng phát hiện ra một bí mật lớn, Khanh Khanh là sát thủ của tổ chức ngầm lớn nhất thành phố X

Năm đó nàng mười một tuổi, Khanh Khanh mười hai tuổi, nàng không ngờ đến chị ấy chỉ mới 12 tuổi đã là sát thủ giết người không chớp mắt.

Lần đó nàng lén theo Khanh Khanh vào tổ chức cuối cùng bị người trong tổ chức phát hiện, một người con gái nhìn đáng vẻ tầm mười bảy tuổi dí súng vào trán nàng.

Khanh Khanh thấy chuyện chủ lạnh lùng gọi tên cô gái ấy "A Sát!"

Cô gái hừ lạnh một tiếng đẩy Mộc Vân ra "Nếu còn có người theo chân cô vào tổ chức sẽ không chỉ là dí súng vào đầu đầu. Huống hồ là người của Hàm gia!". Ánh mắt cô gái A Sát đó rất lạnh, nhìn đến mức nàng run sợ, nàng cảm giác được tổ chức rất ghét người Hàm gia. Nàng không rõ là tại sao!

Lần đó nàng còn gặp một người đàn ông tên Vương Tường Hải, anh ta nhìn rất điển trai, ấm áp, nàng không ngờ hẳn như vậy lại là sát thủ.

Từ lần đó Khanh Khanh trở nên xa cách nàng hơn, những lúc không cần thiết chị ấy luôn trốn trong phòng. Mọi người không biết nhưng Mộc Vân biết, Khanh Khanh là lén đi làm nhiệm vụ.

Kể từ khi Mộc Vân biết Khanh Khanh là sát thủ thì chú ý tới cô hơn, nàng nhận ra trên người Khanh Khanh có rất nhiều vết thương, loại nào cũng có.

Vết thương nghiêm trọng nhất mà nàng nhớ chính là lần năm Khanh Khanh 14 tuổi, chị ấy bị súng bắt ở cẳng tay. Mộc Vân không thể đưa Khanh Khanh đi bệnh viện cũng không thể gọi bác sĩ đến đành tự mình ra tay. Rốt cuộc đạn đã được lấy ra nhưng vết thương lại bị viêm nhiễm, Khanh Khanh hôn mê, sốt cao ba ngày không tỉnh. Mộc Vân cuống quýt liền tìm cậu nàng tới chữa cho Khanh Khanh.

Vốn dĩ Mộc Vân nghĩ nàng và Khanh có thể trở thành chị em tốt nhưng thật không ngờ, cái đêm kinh hoàng ấy Khanh Khanh giết cả nhà nàng báo thù. Khanh Khanh bức ép nàng đến vách núi ngoại thành, chị ấy điên rồi, mất hết lý trí rồi. Cho dù nàng có thích Khanh Khanh bao nhiêu thì người chết vẫn là gia đình nàng.

Nàng nên hận Khanh Khanh!

Đêm đó nàng gặp lại người đàn ông ôn nhu ở tổ chức, người mà Khanh Khanh muốn giao phó cuộc đời. Hắn cứ thế đẩy nàng và Khanh Khanh xuống núi.

Giây phút đó nàng lại đau lòng cho Khanh Khanh, dù biết chị ấy là kẻ giết người nàng vẫn đau lòng...

.

.

.

"Khanh Khanh"

Trong đầu Hàm Mộc Vân như có một tiếng sấm nổ rất lớn, cả đầu nàng ong ong đau nhức. Nàng mở mắt ra nhìn xung quanh, suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu chính là "Nàng đã chết rồi sao?"

Mộc Vân khẽ cười, cảm giác toàn thân đau đến phát ngất này chắc nàng chưa chết đi. Nàng chống đỡ người ngồi dậy, có lẽ nàng đang ở trong một khu rừng, là dưới chân núi?

Mộc Vân nhắm mắt nhớ lại chuyện trước khi rơi xuống núi, hôm qua Hàm gia còn tổ chức gia yến vui vẻ, trên người nàng còn vận chiếc đầm công chúa thiết kế xinh đẹp. Vậy mà hôm nay đã không còn một ai sống sót

"Ngày trước các người giết cha mẹ ta cũng nên nghĩ rằng tương lai các người cũng sẽ vậy. Chuyện sai nhất các người làm là nhận ta làm nghĩa nữ!"

Mộc Vân bịt tai lại cố không cho phép mình nhớ lại chuyện tốt qua, nàng thật sự thích Khanh Khanh, coi cô ấy như chị ruột của mình. Thật không ngờ chị ấy vào Hàm gia chỉ có một mục đích trả thù, nàng không ngờ cha mẹ nàng lại giết cả nhà Khanh Khanh.

Nàng nên hận Lam Khanh Khanh!

Nhưng tại sao giây phút Chị ấy gào thét đau đớn trước mặt cha mẹ nàng nàng lại đau lòng. Chị ấy luôn lạnh nhạt với nàng nhưng không bao giờ tổn hại tới nàng, hiện tại chị ấy lại đẩy nàng xuống vực thẳm không đáy

Hoàn cảnh của Mộc Vân và Khanh Khanh giống nhau rồi!

Nàng lau đi nước mắt trên mặt, tìm cái túi nhỏ nàng luôn mang bên mình, thật may mắn khi rơi xuống núi vẫn không rơi mất.

Mộc Vân rất thích y học, từ nhỏ đã tỏ ra thiên phú về mặt này, nàng đi theo cậu nàng là bác sĩ học tập, không chỉ y thuật hiện đại nàng nắm rõ mà nàng còn hiểu rõ các vị thuốc đông y cổ đại.

Mộc Vân lấy ra hộp thuốc khử trùng vết thương trong túi khử trùng tất cả vết thương trên người nàng. Nàng là người yêu bản thân, có đau khổ, hận thù cũng không phải phát tiết vào lúc này.

Có lẽ lúc rơi xuống nàng va vào thứ gì đó nên chân đã bị thương, đau đến mức căn bản đi không được. Nàng lấy ra hộp ngân châm bạc bảo bối dấu bên mình châm cứu cho cái chân đáng thương.

Mộc Vân băng bó xong vết thương liền tìm đường ra khỏi khu rừng, đi một hồi, trời đã chập tối nàng phát hiện ra một chuyện! Nàng là kẻ mù

đường...

Mộc Vân ngồi xuống góc cây về mặt bức bội, trời tốt thế này còn phải lưu lại trong rừng, ai biết trong rừng này có thú dữ gì không ah.

Mộc Vân nhân lúc trời còn không quá tối nhặt lại một đống củi khô, nàng lấy trong túi nhỏ ra hai cây kim châm bạc ra sức ma sát. Chẳng phải nói kim loại có thể tạo ra lửa sao? Có gì nàng đã cọ hơn nửa canh giờ rồi mà còn chưa thấy lửa? Đúng thật là lừa người!

"Haha đúng là đồ ngốc"

Mộc Vân chau mày bức bội "Kẻ nào bảo ta ngốc đấy? Có giỏi thì nhóm lửa lên...đi...". Nàng còn chưa nói hết câu đống củi khô trước mặt đã rực lửa, thiên ah! Trong rừng...có...có ma quỷ ma ah...

Tiếng cười kia lại vang lên lần nữa, nhưng mà lần này lại rất gần. Mộc Vân nhìn qua bên cạnh xuýt nữa bị hù đến ngất

Lão già râu tóc bạc phơ ngồi bên cạnh bất mãn "Đừng có dùng ánh mắt đó nhìn lão phu"

"Ông là ai? Chỗ này là của ta sao ông lại tùy tiện ngồi chứ?"

Lão hếch mặt lên kiêu ngạo "Lửa là do ta nhóm người có ý kiến thì ra chỗ khác chơi"

Mộc Vân tức đến hóa cười "Lão già à, nhà lão không có người thân chăm nom à? Lão đã lớn tuổi còn chạy đến rừng sâu này làm gì? Còn nữa củi là ta kiếm được đấy, ta có quyền ngồi đây!"

Lão bĩu môi "Tiểu oa nhi là khuê nữ nhà ai? Một chút thực nữ hiền lương cũng không có!"

"Đã là thời đại nào rồi mà còn hiền lương thực đức? Lão ơi 2017 rồi! Con gái phải biết bảo vệ quyền lợi bản thân..."

Mộc Vân đột nhiên ngừng lại nhìn chăm chăm ông lão, nếu nàng không nhầm thì ông ta đang mặc y phục của cổ đại nha, râu tóc cũng nuôi dài trắng bạc thật dễ liên tưởng đến lão Ngoan Đồng trong Anh Hùng Xạ Điêu nha

Mộc Vân ngồi sát lại lão "Nè ông đang đóng phim cổ trang à? Ông biết ra khỏi đây bằng cách nào không?"

Lão nhìn nàng bằng ánh mắt nghi ngờ "Tiểu oa nhi à, không phải người ở trong rừng lâu quá não hỏng rồi đấy chứ?"

Trong lòng Mộc Vân bỗng dân lên cổ bất an "Lão à, ông có thể cho ta biết đây là đâu hay không? À hay là bây giờ là năm nào?"

"Người đang ở địa phận của Phong Nguyệt Vương Triều, bây giờ đã là Phong Nguyệt Thứ xx rồi"

Mộc Vân gục ngã, không phải chứ? Cư nhiên nàng... Xuyên rồi?

"Ông à, không đùa chứ? Ta làm sao ở đây được vả lại Phong Nguyệt gì đó hình như không có trong lịch sử nha"

Lão nhìn cô từ trên xuống dưới "Người bệnh rồi? Có cần lão sửa lại não giúp người không?"

Mộc Vân ủ rũ gạt tay lão ra, sang ngồi một góc, thì ra đây không phải khu rừng dưới chân núi mà là nàng rơi đến thế giới khác ah. Con mẹ nó thế mà cũng xuyên đượ, Mộc Vân nàng đọc nhiều tiểu thuyết như thế đến cuối cùng nàng lại biến thành nữ chính xuyên không. Đáng ghét!

Mộc Vân bỗng trầm mặt, Nàng và Khanh Khanh là cùng rơi xuống núi, nàng đã xuyên qua, không biết Khanh Khanh có thoát nạn mà xuyên không... Trong đầu Mộc Vân như xuất hiện thêm hai bóng ác quỷ thiên thần.

Bóng ác quỷ vỗ vỗ khuôn mặt nàng "Khanh Khanh là thủ phạm huyết tẩy Hàm gia mà còn lo lắng rảnh. Đợi chị ấy đến sẽ giết mày luôn đó"

Mặt thiên thần hờ hững bay qua bay lại mặt nàng "Chịu thôi, là cha mẹ mày giết cả nhà cô ấy trước còn giả vờ tốt bụng nhận nuôi Khanh Khanh. Cô ấy hận nên báo thù thôi"

Bóng ác quỷ - "Hừ báo thù? Giết hết Hàm gia để báo thù cho Lam gia, Khanh Khanh có nghĩ đến cảm nhận Mộc Vân này không? Uống công lại tốt với cô ấy như vậy!"

Bóng thiên thần - "Vậy trong sáu năm qua ai hiểu cho cô ấy? Từ nhỏ đã bị bỏ rơi trong cô nhi viện vừa nhận được cha mẹ họ lại bị giết, còn được kẻ thù nhận nuôi. Khanh Khanh không phải vì hận thù mà huyết tẩy Hàm gia thì cái tổ chức sát thủ kia cũng phải người giết thôi!"

"Đủ rồi!" - Mộc Vân hét lên, hai bóng thiên thần ác quỷ lập tức biến mất. Vì làm động tác quá đột ngột nên chân nàng lại phát đau, nàng lấy kim châm ra châm cứu

Lão già tóc bạc bên cạnh thấy kỹ thuật của nàng thì mắt sáng lên "Tiểu oa nhi, người biết y thuật sao?"

Mộc Vân lau đi nước mắt "Có biết một chút!"

Lão cười "Ở đây ta có một quyển y thuật, người có hứng thú không?"

Mộc Vân chau mày "Điều kiện là gì?"

Lão cười lớn "Thông minh lắm, ta muốn người báỉ ta làm sư, ta sẽ truyền cho người tất cả tuyệt học cả đời ta"

Mộc Vân nhìn ông bằng ánh mắt nghi ngờ. Lão hừ một tiếng, dáng vẻ tự dương tự đắc "Người đừng nhìn ta bằng ánh mắt đó, ta chính là quý y vạn người ngưỡng mộ đó nhé"

Mộc Vân "Oh" lên một tiếng "Nếu người là Quý y vạn người ngưỡng mộ vậy tại sao lại đến nơi rừng hoang này nhận ta là đệ tử ah?"

"Người...người nghi ngờ ta?"

Mộc Vân nhúng vai "Ai mà biết được, ai mà biết ông có phải là biến thái, yêu râu xanh đi lừa gạt trẻ vị thành niên hay không"

Tuy lão quý y không hiểu lắm lời nàng nhưng biết lời từ miệng nàng mà ra chắc sẽ không mấy hay ho gì!

Lão Quý Y bĩu môi "Nếu không phải lão tử vừa mắt người thì còn lâu ta mới đếm xỉa, nhân ta làm sư phụ ta dẫn người rời khỏi rừng!"

Mộc Vân đen mặt, Đây là uy hiếp ah! Biết nàng không có cách nào rời khỏi liền uy hiếp, đúng là lão ngoan đồng mà

"Được tạm thời ta nhận ông làm sư, chỉ có điều nếu y thuật của ông không ra gì, lừa gạt ta đến lúc đó thì..."

Lão quý y cười hì hì "Được, được không làm người thất vọng. Nhìn xem tiêu oa nhi người cũng bị thương rất nặng, đợi vào kinh ta chữa trị cho người!"

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Ngoại Truyện 1.2 Hàm Mộc Vân

Diệp Huyền Các

"Tiểu oa nhi người ăn nhiều một chút nha, nhìn bản thân kìa như chỉ cần một cơn gió cũng đủ thổi bay người"

Lão Quỷ y vờ tốt bụng gấp cho Hàm Mộc Vân thức ăn, nàng nghi ngờ nhìn bàn trái đầy 'Sơn hào hải vị'

"Người có nhiều tiền như vậy sao? Cho ta ăn nhiều thứ ngon như vậy không phải có ý đồ gì đó chứ?"

Lão nhéo miệng cười "Người là đồ đệ của ta, không ai với người thì tốt với ai đây hả?"

Lão lấy trong người ra cuốn sách ném tới chỗ nàng "Đây là tâm huyết cả đời ta đây, cách giải độc, chế độ, trị thương cơ bản đều ở trong đó, người phải học tập chăm chỉ ah"

Mộc Vân nhìn quyển sách bữu môi "Chỉ có một cuốn này? Ông không nghe nói chỉ học lý thuyết không làm được gì à? Ông là lão sư vô tâm nhất đây!"

Lão quỷ y cười hề hề "Khi nào có cơ hội ta dạy người"

Mộc Vân nghi hoặc, lời này của ông ta có ý gì đây? Nàng cứ cảm thấy có gì đó không đúng cho lắm nha

"À nói cho sư phụ biết người tên gì?"

"Hàm Mộc Vân"

"Tiểu Mộc Vân, vì sư có chuyện đi trước lần sau lại bồi con nói chuyện tiếp nhá"

Mộc Vân trợn mắt há hốc mồm nhìn người vốn đứng trước mặt nàng chỉ nháy mắt đã biến mất. Võ công thời cổ đại đúng thật vĩ đại nha, nhưng mà lúc này không phải là lúc nàng cảm thán chuyện đó. Chuyện chính là bữa ăn này ai trả đây ah?

Lão Quỷ y bỏ chạy rồi, đương nhiên nàng phải trả

"Ta có thể nợ không ah?"

Chưởng quầy Diệp Huyền các nhìn nàng từ trên xuống dưới "Nhìn cách ăn mặt của người không phải là người ở đây, chất liệu y phục của người sang trọng như vậy chẳng nhẽ không có tiền?"

Nàng nhìn lại bản thân, Lão quỷ y kia sau khi đưa nàng ra khỏi rừng liền đi đến đây dùng bữa, căn bản chưa kịp thay bộ đầm thiết kế trên người ra nha

"Đại thúc à, người nể tình ta còn là trẻ vị thành niên cho ta nợ được không" nàng vội đưa hai ngón tay lên trời hứa danh dự "Trong thời gian ngắn nhất ta nhất định sẽ đem tiền đến trả nợ"

Lão bản hừ một tiếng hất mặt qua chỗ khác đưa tay ra trước mặt nàng "Ta chỉ cần tiền, một trăm hai mươi lượng một xu cũng không được thiếu!"

Mộc Vân cắn cắn cánh môi "Ta không có tiền"

"Không có tiền? Không có tiền mà lại gọi nhiều món như thế sao? Hôm nay cô không trả được thì đừng hòng rời khỏi đây!"

Thanh âm của chương quỳ có chút lớn thành công làm cho mọi người dưới lầu chú ý đến. Vài quan khách nhìn nàng chỉ chỉ trỏ trỏ

"Nhìn cô ta kìa ăn mặc thật kìa lạ"

"Cô nương kia ăn mặc thật mát mẻ nha"

"Có chút xinh đẹp đấy"

"..."

Mộc Vân hận không thể đào cái lỗ chui xuống ngay lập tức, trong đầu thầm mắng lão già vô lương tâm bỏ nàng ở lại trả tiền cho ông ta

"Có chuyện gì mà ồn ào như vậy?"

"Nhị công tử"- Chương quỳ cung kính

Mộc Vân nhìn qua người vừa đến là một nam tử tuấn tú vận bạch y, trên tay hắn cầm phiến quạt phe phẩy. Chương quỳ cúi đầu chào hân rồi chỉ về phía nàng "Cô nương này dùng bữa xong bảo không có tiền để trả, nhìn y phục cô ta cũng thuộc loại quý hiếm vậy mà..."

Bạch Mặc Thương giơ tay lên ngăn chương quỳ "Diệp Huyền các không phải là han ố cướp của các người không cần làm khó một vị cô nương"

Chương quỳ ngẩn ra nhanh chóng im miệng đi qua một bên

"Cô nương nếu không có ngân lượng thì dùng đồ thế đi"

Mộc Vân cắn môi, trên người nàng làm gì có thứ để thay thế ngân lượng chứ. Một gã quan khách nhìn thấy nàng xinh đẹp liền đi lên "Ta trả ngân lượng giúp cô nương này"

Hắn muốn lấy ngân lượng ra liền bị Mộc Vân ngăn lại "Xin lỗi vị công tử này, ta không quen biết người". Nhìn gã như vậy nàng liền liên tưởng đến những vụ mang ơn rồi lấy thân báo đáp. Nếu là Mỹ nam tử thì thôi đành này... Hắn ta vừa xấu vừa béo. Nàng chưa hiểu hết người ở xã hội này, tốt nhất là không nên mang ơn!

Gã kia cố chấp "Gia đã có lòng tốt giúp cô rồi mà, không sao! Không nên ngại, không nên ngại nha"

Thấy chưa thấy chưa, chưa gì đã giở cái giọng dê xồm đó rồi. Mộc Vân chán ghét ánh mắt háo sắc của gã hừ lạnh "Bản cô nương không cần, thu lại cái vẻ mặt háo sắc của người đi!". Vừa xấu lại vừa béo, mắt nhìn của bà đây không thấp đến mức đi theo người.

Mộc Vân lấy ra hộp ngân châm bạc để lên bàn, ánh mắt tràn đầy không tình nguyện cùng thương xót "Ta cầm hộp ngân châm này, là bạc thiết đấy, là bảo bối của ta đấy. Các người giữ một lúc ta nhất định sẽ tìm bạc đến chuộc lại"

Vốn dĩ chương quỳ không đồng ý nhưng Bạch Mặc Thương lại gật đầu, hắn nhếch môi cười theo sau Mộc Vân ra khỏi Diệp Huyền các. Hắn muốn xem nàng kiếm tiền chuộc như thế nào?

Mộc Vân ra đến đường lớn "Các vị bà con cô bác, ta là người ở nơi khác đến trên đường không may bị cướp nên không có tiền trả cho quán này. Ta xin hiến vũ tại đây mong các vị chiếu cố"

Mọi người dần vây quanh Mộc Vân, Bạch Mặc Thương đứng khoanh tay dựa người vào tường xem kịch hay

Mộc Vân hít một hơi thật sâu, đôi tay đưa cao quá đỉnh đầu từ từ hạ xuống, cả cơ thể di chuyển thước tha. Nàng thầm than thật may mắn trước anh trai nàng bắt nàng học múa đương đại, có chỗ dùng rồi

Giữa đường phố lớn, dưới ánh nắng dịu nhẹ của trời đông có một cô gái vận y phục dạ hội thiết kế của hiện đại múa một khúc khuynh đảo thiên hạ.

Trong đám đông có một nam nhân luôn nhìn về phía nàng, từng cái nhắc ta nhắc chân đều một mực nhớ rõ, khuôn mặt xinh đẹp mang vài phần non nớt kia chắc hẳn hẳn sẽ không bao giờ quên!

Mộc Vân xoay một vòng đầy nghệ thuật kết thúc điệu múa, nàng cúi người trên môi nở nụ cười tươi tắn "Đa tạ các vị quan tâm đến, ta chỉ cần một trăm hai mươi lượng bạc, xin các vị giúp đỡ"

Có vài người trong đám đông đưa cho nàng vài đồng bạc lẻ, dần dần đám đông tản hết ra, nàng căn bản vẫn chưa thu được số ngân lượng cần có.

Mộc Vân bĩu môi, nàng đã ra hạ sách này rồi còn không kiếm đủ tiền, phải làm sao đây ah!

Trước mặt nàng xuất hiện mũi giày màu nâu, Mộc Vân ngẩn đầu nhìn người đang đứng trước mặt nàng. Hẳn thật sự rất cao nha, nàng chỉ đứng tới ngực hẳn. Hẳn che đi ánh mặt trời khiến cho xung quanh như có hào quang tỏa sáng, nam tử khẽ cười đặt một thỏi bạc vào tay nàng "Đã đủ chưa?"

Mộc Vân vô thức gật đầu, vị ca ca này thật sự rất.... Xinh đẹp nha, trời đất hẳn còn đẹp hơn mấy diễn viên trong truyền hình nữa.

Nam tử cởi áo choàng của mình ra khoát lên cho nàng "Người thân nữ tử để lộ vai với chân như này không mất mặt sao?"

Hắn buộc lại áo choàng cho nàng, đương muốn rời đi lại bị nàng kéo lại "Vị ca ca này cho ta xin info đi"

"În pho?" - Nam tử có chút khó hiểu nhìn nàng

"À người tên gì? Dù sao giúp ta cũng là ân nhân của ta, sau này nếu có gặp lại ta sẽ dốc sức báo ân". Sau này nàng mới cảm thấy hối hận vì đã nói những lời này, nàng cứ tưởng hắn là tiểu mỹ nam mặc nàng chơi đùa thật không ngờ lại là cừu non ăn thịt sói. Ngày ngày nhìn mặt hắn hận không thể nào vẽ hoa trên khuôn mặt tuần tú kia cho hả giận!

Nam tử cười ấm áp "Ta gọi là Phủ Hàn!"

Ngày này, năm này, giờ khắc này Mộc Vân tiểu bạch thỏ trực tiếp rơi vào bẫy của mỗ hoàng thượng gian trá nào đó!

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Ngoại Truyện 1.3 Hàm Mộc Vân

"Cô nương ta nhìn cũng có chút nhan sắc đấy!"

"Này nói nhỏ một chút..."

Căn phòng Mộc Vân thuê ở khách điểm ngoại thành bị bao phủ một tầng sương trắng. Mộc Vân ngủ trên giường lớn có chút nhú mào, nàng mở mắt ra nhìn thấy làn sương trắng lững lờ bên cạnh nhanh chóng che mũi lại.

"Người nói thuốc đã phát huy tác dụng chưa?"

"Chúng ta thôi nhiều như vậy chắc cô ta sẽ bị trúng thuốc"

Nàng bị người ta chuốc thuốc? Nhưng ở cổ đại nàng đâu có gây thù chuốc oán với ai. Chẳng lẽ...

Cửa phòng mở ra, Mộc Vân vờ như không biết gì nhắm mắt nằm yên trên giường. Khói thuốc mê bay đi hết hai người kia đi vào phòng, một nữ nhân đi đến bên giường quan sát "Cô ta hôn mê rồi, đem dây đến đây"

Nam nhân phía sau cầm một đoạn dây thường buộc tay chân Mộc Vân lại. Nam nhân cười hề hề hỏi nữ nhân "Cô ta đáng giá bao nhiêu đây? Nhìn xinh đẹp thế này chắc cũng phải..." nói đến đây hắn lại cười

Mộc Vân thầm khinh thường bọn họ, đối với y thuật bằng thạch sĩ không nói quá của nàng chút thuốc mê nàng cũng chỉ là món đồ chơi lúc

nàng còn nhỏ thôi. Muốn bán nàng đi à? Cũng không biết Mộc Vân nàng đáng giá bao nhiêu

Nữ nhân hừ lạnh liếc xéo hắt ta "Thu lại ánh mắt háo sắc của người đi, xem cô ta chỉ tầm mười mấy tuổi bán đi còn nguyên vẹn sẽ có giá hơn"

Bà nó nàng đâu phải gà mà gà tơ cao giá hơn gà già, bà nhin!

Mộc Vân bị hai phu phụ kia ném lên xe ngựa nàng cũng chẳng buồn quan tâm họ đưa nàng đi đâu, ngủ một giấc. khi tỉnh lại đã nghe thấy xung quanh rất náo nhiệt, mùi son phấn nồng nặc xộc vào mũi khiến nàng ho khan vài cái.

"Tỉnh rồi sao?"

Mộc Vân ngồi dậy nhìn xung quanh, nàng đang ở trong một căn phòng rất đẹp, trong phòng treo rất nhiều màn che đủ màu. Nàng có vảm giác rất giống phòng của mấy cô nương thanh lâu trong phim.

Mộc Vân xuống giường vén màn lên đi ra ngoài liền nhìn thấy một nữ tử vận y phục loan màu xinh đẹp, có chút chói mắt.

"Người là ai?"

Nữ tử kia đặt ly trà xuống quay sang nhìn Mộc Vân "Đúng thật không tồi, rất xinh đẹp"

Mộc Vân ngẩn ra trong chốc lát, không phải vì lời nói mà là vì khuôn mặt của người kia. Nếu dùng hai từ miêu tả nữ tử đối diện thì chỉ có thể là hai từ 'Yêu Nghiệt'! Ở cổ đại đúng là lò tạo mỹ nhân mà, ai cũng xinh đẹp hết phần thiên hạ

"Sao vậy?"

Mộc Vân giật mình, ý thức được mình vừa thất thố liền cười cười gãi đầu tới ngồi cạnh nữ tử kia "Không có gì cảm thấy người rất xinh đẹp"

Nữ tử xinh đẹp như nghe được chuyện vui nhất trong hôm nay cười lớn "Người biết ta là ai không?"

Mộc Vân lắc đầu

"Ta gọi là Tử Dạ!"

Khoan! Đại nào Mộc Vân bắt đầu chuyển động, nàng vừa đến đây nhưng không phải là không biết chuyện. Kinh lăng Phong Nguyệt có ba con phố lớn, Thành Tây của Dạ Nguyệt Sơn trang, Phố Kim Vương của Huyết Ưu cung, còn lại con phố ong bướm tấp nập chính là Thành Đông của Tử Dạ cô nương _ thiên hạ đệ nhất mỹ nhân năm giữ.

Người trước mặt nàng đây chính là Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân vạn người ngưỡng mộ? Nghe nói muốn gặp Tử Dạ ngoại trừ vàng bạc châu báu còn phải tinh thông thơ phú để đối đáp. Vật mà nàng bị bắt cóc liền gặp được Tử Dạ cô nương. Mộc Vân hiện tại có cảm giác như gặp được idol vậy nha

"Kinh ngạc lắm sao?"

Mộc Vân gật đầu "Nhưng tại sao ta lại ở đây?", nàng nhanh chóng nắm bắt vấn đề

"Có người bán người vào thanh lâu của ta"

"Nếu chỉ đơn giản như vậy thì tại sao ta có thể gặp thiên hạ đệ nhất mỹ nhân Tử Dạ cô nương đây?"

Tử Dạ bật cười "Thông minh lắm! Ta muốn người trở thành người của ta" cô chỉ vào hộp ngâm châm trên bàn

Mộc Vân cau mày lục lợi trên người, quả thật là đã mất ngân châm "Cô uy hiếp ta? Cùng lắm chỉ là ngân châm châm cứu, ta chỉ là một lang băm nhỏ nhoi làm sao có tư cách làm thủ hạ của thiên hạ đệ nhất mỹ nhân đây?"

"Đương nhiên được ta xem trọng người ắt có chỗ để dùng, ngoan ngoãn ở trong phòng suy nghĩ một chút. Hoặc theo ta hoặc như nữ nhân trong thanh lâu này đi tiếp khách đi". Tử Dạ uyển chuyển đứng dậy rời khỏi phòng, cô không sợ Mộc Vân trốn khỏi, cửa cũng không thêm cài then chốt.

"Nhận một xú nha đầu không hiểu lễ nghĩa làm gì?"

Tử Dạ dừng bước nhìn về góc khuất bên ngoài hành lang rồi lại nhìn về phía cửa phòng tầm thất Mộc Vân ở, "Chúng ta lộ liễu quá rồi không nên để người trong cung nhận ra lại gây phiền phức cho chủ tử"

Nam nhân trong góc khuất khẽ cười, cất giọng châm biếm "Người không sợ xú nha đầu kia dựa vào nhan sắc mà leo lên giường Thượng Quan Tề?".

"Hừ, chuyện của ta không cần kể nữa người nữa ma như người quản". Khuôn mặt yêu nghiệt của Tử Dạ tức giận đến khó coi, cô điều chỉnh lại tâm tình, bật cười

"Người tưởng mình là người của Xích Hà cung mà kiêu ngạo sao? Bạch Kết à Bạch Kết người cũng chỉ là một sinh vật do Xích Hà cung chủ tạo ra thôi. Cho dù ông ta có lấy tên của đồ đệ hãn yêu nhất đặt cho người thì người cũng chỉ mãi là món hàng lợi dụng xong rồi vứt đi. Người bằng Hắc Kết sao?"

Tiếng rắc rắc vang lên từ trong bóng tối, thanh âm của vật nặng đổ sập xuống. Tử Dạ nhếch môi cười tặc lưỡi "Người thật đáng thương!"

*

Hàm Mộc Vân đi dạo khắp thanh lâu được gọi là Tương Hy Quán, nơi đây là thanh lâu bậc nhất ở Thành Đông cũng chỉ do một mình Tử Dạ coi quản.

Tử Dạ cô nương này đẹp thì đẹp thật chỉ đó điều quá thâm độc thật phù hợp với cái tên 'Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân rắn rết'

Cô ta muốn cô làm thủ hạ cho mình cũng không đơn giản như vậy, cứ nói trắng ra chính là tìm kiếm chuột bạch vô tình bắt được nàng. Mộc Vân đến đây không lâu chẳng biết được thế sự trọng đại gì gì đó cũng chẳng biết Tử Dạ kia có âm mưu to lớn gì. Nàng chỉ biết muốn hại nàng, không có cửa à mà lỗ chó cũng chẳng để qua đâu nhé.

Đang mơ hồ suy nghĩ mông lung, đuôi mắt nàng nhìn đến một bóng người dưới lầu. Mỹ nhân như hoa như ngọc à nhầm là mỹ nam ngọc thụ lâm phong mang vẻ mặt lạnh lùng sải bước lên từng bậc than. Khí chất này, khuôn mặt này là trời ban nha, hảnh giống như hạc lạc giữa bầy gà, đứng gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn...

Nam tử này chính là người ngày đó trên phố lớn nha, gọi là cái gì Phủ Hàn, là soái ca tên Phủ Hàn nha.

Đôi môi Mộc Vân cong lên hình bán nguyệt, nàng xách váy chạy xuống lầu.

Tương Hy Quán gồm có ba dãy lầu chia ra làm Thượng, Trung, Hạ. Tầng cao nhất của ba dãy liên thành dãy gọi là Tiên dùng để tiếp khách quý trọng đa số là những người có thẻ vàng được cấp mỗi năm của Tương Hy Quán.

Tầng trệt cuối cùng dùng để tiếp dân đen thấp cổ bé họng gọi là Đẳng. Phàm là những người vào Tương Hy Quán đều phải bỏ ra số tiền không

nhỏ dù là tầng Đẳng hay tầng Thượng Trung Hạ. Chỉ duy nhất tầng Tiên dù có ngàn vàng của chẳng vào được dù chỉ là một bước.

Phía sau Đại sảnh chính là khuôn hoa viên rộng lớn đủ mọi sắc màu, phía sau khuôn viên chính là khuê các của các cô nương ở Tương Hy Quán. Các cô nương ở đây cũng phân theo thứ bậc mà chia nơi ở theo bốn dãy Thượng, Trung, Hạ, Đẳng. Bên phải khuôn viên là một biệt viện, Tiên Mặc Cư lớn dành cho những cô nương, nô dịch phục vụ ở Tiên sảnh, còn là nơi trú ngụ của một số vị khách quý thẻ vàng.

Và hiển nhiên Mộc Vân không phải cô nương ở Tiên sảnh, cũng không phải khách vip của Tương Hy Quán cũng được dọn vào ở Tiên Mặc cư.

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Ngoại Truyện 1.4 Hàm Mộc Vân

"Chủ nhân, hoàng thượng đến Tương Hy Quán"

Tử Dạ đứng dậy cau mày "Hắn ta đến đây làm gì?" cô đi ra ngoài định mở cửa lại chậm một bước, cánh cửa bật ra người đứng bên ngoài là Mộc Vân.

"Ta suy nghĩ kĩ lời đề nghị của cô rồi" Mộc Vân nghiêng đầu đứng đó không có ý định vào phòng "Chỉ là ta dù là chuột bạch cũng nên có chút lợi lộc chứ?"

Tử Dạ nhếch môi "Điều kiện?"

"Điều kiện nhỏ thôi, Tương Hy Quán này là đủ rồi"

Tương Hy Quán là đủ? Muốn cả cơ nghiệp của cô mà bảo điều kiện nhỏ? Cô bé này nói quá đơn giản rồi!!!

Mộc Vân nghiêng đầu bĩu môi ra vẻ hết cách "Đành vậy, ta chỉ cần chỗ dựng nhỏ người cũng không cho, vậy thì thôi"

Tử Dạ hừ lạnh "Người nói cũng thật dễ, Tương Hy Quán có cho người được không còn phải xem bản lĩnh của người đã"

"Được thôi!" - Mộc Vân đứng sang một bên tránh đường cho Tử Dạ đi. Nơi này là Tiên sảnh của Tương Hy Quán, nàng nhìn xuống sảnh dưới

liền nhìn thấy bóng nam tử tuấn dật rời đi môi khẽ nhếch lên đường cong bán nguyệt

"Phủ Hàn soái ca, lần này là ta cho huynh một cái ân tình, coi như là hòa nhau"

Tử Dạ đẩy cửa phòng ở sảnh Trung ra, bên trong đã trống rỗng "Người đâu?"

"Chủ nhân, người phòng này vừa đi rồi" - tiểu nhị nom nóp lo sợ nói

"Chết tiệt chắc chắn hẳn đã nghỉ ngơi chúng ta rồi"

Bạch Kết trong góc tối đi ra chỉ cười trừ, hắc vổ vai tiểu nhị "Khi này là ai ở cùng vị công tử kia?"

"Là...là một vị quan gia lạ mặt"

Tử Dạ nhìn thoáng qua Hàm Mộc Vân ở sảnh trên nhú mày. Bạch Kết cười lạnh "Là rước sói vào nhà?"

"Ta xem cô ta có bao nhiêu bản lĩnh!"

*

Hẻm nhỏ trong thành vắng lặng, một nam tử vận hắc y tựa vào tường, trong tay cầm đoản kiếm dính đầy máu tươi theo lưỡi kiếm nhỏ xuống mặt đất.

Phía trước vang lên tiếng bước chân, nam tử nhú mày cảnh giác.

Tiếng bước chân dừng lại cách hắn tầm hai mét, trong bóng tối người kia dường như đang đánh giá nam tử. Người tiếng lại gần, nam tử liền vung kiếm đặt ngay cổ người kia

"Chậc, đại soái ca, ta tự biết bản thân xinh đẹp khả ái, hoa nhường nguyệt thẹn, người gặp người người thích nhưng mà huynh cũng không cần đối với ta vừa nhìn thấy đã kích động đâu. Soái ca, đao kiếm không có mắt nha"

Khóe môi nam tử giật giật, thanh đoản kiếm vẫn không dời đi "Người là ai?"

"Ta sao? Chính là mỹ nữ xinh đẹp gọi là Hàm Mộc Vân, Phủ Hàn soái ca huynh nên bỏ kiếm ra khỏi cổ ta đi? Nếu lỡ như huynh run tay, lưỡi kiếm cắt đứt động mạch chủ của ta chẳng phải huynh sẽ đau lòng đến chết sao?"

Sau gáy Phong Nguyệt Phủ Hàn tràn đầy hắc tuyến. Mỗ nữ tử lại cười cười lưu manh "Phủ Hàn soái ca?"

Phong Nguyệt Phủ Hàn thả lỏng người, lấy thanh kiếm ra khỏi cổ nàng.

"Kì thật ta đến đây là phụng lệnh giết người!"

Phong Nguyệt Phủ Hàn vừa mới thả lỏng nghe nàng nói lập tức trừng nàng, tay động động thanh kiếm.

"Nhưng mà, huynh xinh đẹp như vậy, chắc chắc chết thì uổng quá nha. Chi bằng huynh trở thành người của ta sau này ta bảo hộ người?"

Phong Nguyệt Phủ Hàn kinh ngạc nhìn nàng, hẳn là đương kim hoàng thượng của một nước nha từ khi nào cần phải dựa vào nàng để sống sót đây?

Phong Nguyệt Phủ Hàn trầm ngâm, ma xui quỷ khiến thế nào lại gật đầu "Ân!"

Mỗ nữ tử thu được soái ca vui vẻ ra mặt "Ha ha ta tuyệt đối sẽ không ủy khuất người"

Hàm Mộc Vân lại gần, cởi áo choàng trên người khoát lên người Phong Nguyệt Phủ Hàn, đặt một tay hấn lên vai nàng, tay phải thừa dịp chiếm tiện vòng qua ôm lấy eo hấn

"Ta đưa người đi trị thương!"

Phong Nguyệt Phủ Hàn hơi nghiêng đầu nhìn sườn mặt của nàng, có chút thất thần, dựa vào nàng cũng không quá mất mặt đi?

Mộc Vân đưa hấn tới một khách điểm ở Thành Tây, nàng nhìn bảng hiệu 'Duyệt Lai các' nheo nheo mắt, thời đại cổ trang nào cũng phải có một cái khách điểm duyệt lai à?

Nàng thuê một căn phòng trên tầng, xử lí vết thương ở vai phải cho Phong Nguyệt Phủ Hàn, nấu một chén thuốc uy hấn uống. Phong Nguyệt Phủ Hàn mệt mỏi ngủ thiếp đi.

Mộc Vân ngồi bên cửa sổ thất thần nhìn dòng người tấp nập bên dưới, cổ đại cũng tốt, hiện đại cũng tốt, vốn dĩ hiện tại nàng ở nơi nào đều như nhau.

Lòng nàng trầm xuống, đôi mắt nhuộm ưu thương, không phát giác ra người nằm trên giường đang nhìn nàng.

Dưới lầu có tiếng đao kiếm va chạm, Mộc Vân chau mày đóng cửa sổ, nhanh chóng thổi tắt đèn.

Nhanh như vậy người của Tử Dạ tìm ra tung tích của nàng rồi sao?

Mộc Vân đi đến bên giường nhìn thoáng qua dung nhan tuần mi đang an giấc, trong lòng ngứa ngáy. Mẹ nó! Nam nhân sao có thể còn xinh đẹp

hơn nữ nhân thế này chứ!

Bên ngoài không còn vang lên tiếng binh khí nữa, không gian trở nên tĩnh lặng. Trôi qua hơn một khắc, Mộc Vân tưởng bên ngoài đã không còn việc gì liền nghe tiếng gõ cửa.

Mộc Vân nhú mày, tiếng gõ cửa càng thêm dồn dập.

Mộc Vân nhìn thoáng qua người trên giường, thấp nển lên, mở cửa.

Nam nhân gõ cửa kia dường như không dự đoán người bên trong sẽ mở cửa liền muốn gõ tiếp nhưng vừa đưa tay cửa liền mở, bàn tay hẵn trực tiếp rơi xuống khuôn mặt của nữ tử.

Mộc Vân nhú mày, nghiêng đầu tránh.

Nam nhân thô kệch kia cũng giật mình thu tay lại, nhìn vào dò xét phòng nàng "Cô nương không biết có từng thấy qua một nam nhân vận hắc y không?"

Mộc Vân nhú mày, nam nhân vận hắc y? Muốn nói là vị Phủ Hàn soái ca kia à?

Nàng nghiêng đầu "Nam nhân thì trong phòng ta có một, bất quá chính là phu quân của ta. Xin hỏi ngài tìm huynh ấy có việc gì?"

Nam nhân nhú nhú mày, nghi ngờ nhìn nàng "Phu Quân người?"

Mộc Vân đột nhiên giật mình, ra vẻ bừng tỉnh đại ngộ "Các người tìm hắc không phải để bắt hắc về cho vị đại tiểu thư kia chứ? Ta đã nói hắc đã có thể tử, vẫn khuyên vị tiểu thư kia chết tâm đi"

Nam nhân kia có chút mờ mịt.

Nàng lại nhếch môi khinh bỉ "Về nói với tiểu thư nhà người cho dù phu quân ta có chết thì thê tử hắn vẫn là ta, muốn bắt hắn về làm nam sủng, mơ đi!"

Trước mặt nam nhân đầu đầy dấu chấm hỏi to lớn, nàng đóng sầm cửa lại, nàng tựa vào cửa không kiềm được nhếch môi cười. Cố đại là lũ ngốc? Lừa người dễ như vậy.

Nam nhân tự nhiên hiểu lời nàng, cái gì mà phu quân nàng bị tiểu thư nhà nào nhắm trúng muốn bắt về làm nam sủng, cho rằng hắn là người của vị tiểu thư kia.

Nam nhân không biết mình bị lừa, bất đắc dĩ đi qua phòng khác tìm kiếm.

Này là hắn đang tìm kẻ thù nha!

P/s: các nàng có thấy cảnh này quen không? Chính là lúc Tiểu Khanh lần đầu tiên gặp Mộ Dung Xuất nha^^

Các nàng 8/3 vui vẻ!!!

Các nàng đã đọc quyển 2 chưa? Tớ sẽ chăm chỉ làm ngoại truyện của Q1 cho xong. Mơn các nàng đã ủng hộ nha^^

Thân ái~~

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Ngoại Truyện 1.5 Hàm Mộc Vân

Đợi đến khi Phong Nguyệt Phủ Hàn tỉnh lại đã là buổi trưa. Hãn có chút thất thần nhìn phòng trọ vắng lặng, cửa sổ mở tung, trên bàn có một mảnh giấy.

Phủ Hàn xuống giường, nhìn mảnh giấy trên bàn, đôi môi bất giác giương lên

[Soái ca, ta đi trước, lần sau lại đến tìm người. Đây soái ca, huynh nhớ kĩ huynh đã là người của ta nha, trong lúc ta vắng mặt không được hồng hạnh vượt tường đấy nhé!]

Hồng hạnh vượt tường? Đây có thể dùng cho nam tử sao?

*

Hàm Mộc Vân trở lại Tương Hy quán, tay trái quấn băng vải trắng, ẩn hiện huyết nhục mơ hồ, sắc mặt tái nhợt.

Tử Dạ nhìn thấy khẽ nhíu mày.

Mộc Vân không đợi Tử Dạ mở miệng, oán hận nói "Cái tên người bảo ta đi giết rốt cuộc là ai vậy hả?"

Tử Dạ thản nhiên nhún vai "Người không cần biết" nàng ta liếc mắt qua vết thương trên tay nàng "Thất bại?"

Mộc Vân liếc xéo nàng ta "Hử? Vậy chẳng lẽ ta tự mình đả thương mình? Đùa à, ta còn thương tiếc bản thân hơn ai hết nha!"

Nhưng mà soái ca bị thương thì nàng cũng không nở nhỉ?

Tử Dạ sắc mặt âm trầm, nàng tay cầm lấy tay trái nàng, đột ngột ấn mạnh xuống khiến nàng thét một tiếng đau đớn. Vết máu trên băng vải vốn đã khô nay lại ẩm ướt một lớp, hẳn là bị lực đạo của Tử Dạ làm cho rách vết thương. Tay Tử Dạ dính đầy máu

Mộc Vân thở hổn hển vì đau, trừng mắt "Người muốn ta đau chết hay sao?"

Tử Dạ kiểm tra vết thương nàng là thật hay giả xong liền rút tay, lau máu trên tay đi "Nói một chút chuyện đêm qua"

Mộc Vân tháo băng vết thương ra, trên cánh tay xuất hiện vết kiếm dài tầm 10cm, Tử Dạ hơi nhú mày, nhìn thoáng qua khuôn mặt vì đau mà tái nhợt của nàng cuối cùng cũng không còn nghi ngờ.

"Đêm qua ấy à? Ta theo lời người đi giết nam tử kia, vốn dĩ hẳn đã bị thương, chỉ còn một hơi tàn ta dễ dàng ra tay rồi nhưng mà đương lúc muốn kết liễu hẳn lại nhảy ra một hãn y nhân võ công rất cao cường"

Mộc Vân bĩu môi, tỏ vẻ căm giận, nói dối không chớp mắt "Ta một không võ công, hai không nội lực thì làm sao địch lại tên kia nha, độc chưa kịp tung ra thì ta đã trúng một kiếm. Ta mới không muốn ở đó chờ chết tung bột trắng ra trốn đi!"

"Tại sao không trở về ngay đêm qua?"

"Cô đùa à? Ta đang bị thương có sức đi sao? Vả lại họ còn đang tìm kiếm ta, ta trốn đại vào một khách điếm, băng bó vết thương rồi mới trở về đây!"

Tử Dạ nhíu nhíu mày cuối cùng cũng cho nàng trở về phòng mình, vết thương trên cánh tay kia đúng thật là do bảo kiếm của Phong Nguyệt Phủ Hàn đả thương, có lẽ không thể tin nàng những lời của nàng không thể nghi ngờ.

Mộc Vân trở về phòng riêng ở biệt viện, cửa phòng vừa đóng, khoe môi nàng giương lên nụ cười giảo hoạt "Chắc chắc, muốn chơi với lão tử à? Người còn non lắm nha!"

Hôm qua vốn dĩ nàng không bị thương, vết thương trên tay trái chính là do nàng dùng kiếm của Phong Nguyệt Phủ Hàn chém lên qua mặt Tử Dạ.

Phủ Hàn soái ca, huynh lại nợ ta một cái ân tình nha.

*

Từ lần từ biệt ở khách điểm đã hơn một tháng, hơn tháng này Hàm Mộc Vân ở Tương Hy quán dưỡng thương, 'ngoan ngoãn' làm thuộc hạ Tử Dạ.

Phong Nguyệt Phủ Hàn hồi cung, trở lại cuộc sống hoàng đế Phong Nguyệt vương triều, còn có 'bất đắc dĩ' gặp một cung nữ đầu óc có vấn đề nhưng lại thật phần giống bào muội đã mất kia. Tính cách cung nữ kia lại khá giống Hàm Mộc Vân, khiến hấn tức điên nhưng lại không đành lòng phạt nặng.

Lần đầu tiên gặp lại Mộc Vân phụng lệnh Tử Dạ đi gặp mật báo của Thượng Quan Tề ở một gian trà nhỏ bên phố Kim vương, vừa vặn Phong Nguyệt Phủ Hàn cải trang vi hành.

Mộc Vân nhận mật thư của người nợ xong đương tính dạo một vòng nơi này liền chạm mặt Phong Nguyệt Phủ Hàn

"Soái ca!"

Phủ Hàn quay đầu liền nhìn thấy tiểu cô nương tươi cười như hoa hướng hân vẫy vẫy tay. Mộc Vân xúc động lao đến ôm hân, thừa dịp chiếm tiện nghi cọ cọ.

Phủ Hàn có chút bất đắc dĩ, này hai người đang ở trên đường cái nha, may mắn hôm nay hân không đem theo hộ vệ.

"Người ta thật nhớ huynh" - nói nói nàng lại ở trước ngực hân cọ cọ vài cái.

Phủ Hàn cười nhẹ, xoa đầu nàng "Này chúng ta đang ở trên đường"

Mộc Vân buông hân ra cười hì hì "Vậy chúng ta tìm chỗ nào hẹn hò đi"

Hẹn hò? Là ý gì nha?

Nàng mặt kệ vẻ mặt nghi hoặc của hân kéo hân tùy tiện vào một quán rượu, hai người thuê một gian nhà thất trên lầu.

"Soái ca, huynh nói thử xem có nhớ ta không?" - nàng chống cằm hỏi.

Phong Nguyệt Phủ Hàn không nói, chỉ lặng lẽ uống trà.

Mộc Vân bĩu môi "Uống công người ta nhớ huynh như vậy!"

Hân không nói gì chỉ lắc đầu cười.

Nàng nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ đến thất thần, đột nhiên hỏi "Huynh là ai?"

Phủ Hàn nhíu mày nhìn nàng.

Mộc Vân dời mắt trên người hấn, ánh mắt mang theo ý cười không có truy vấn hay nghi hoặc "Ta đoán huynh không phú cũng quý, là nhân vật không tầm thường nha"

"Tại sao nàng cho là vậy?"

"Huynh nhìn xem trên người huynh không có chỗ nào không được tốt không? Cẩm y lụa thượng hạn, ngọc bội, giày thêu chỉ kim tuyến. Hơn hết là huynh rất đẹp trai nha!"

Phủ Hàn có chút dở khóc dở cười, cái lí luận đẹp trai là không phải phú thì quý là gì đây ah?

"Thế tử gia? Vương tử? Vương gia? Quận vương hay là hoàng thân quốc thích?"

Phủ Hàn nhú nhú mày "Nàng cho rằng ta là hoàng thân quốc thích sao?"

Mộc Vân nhúng nhúng vai "Không phải trong tiểu thuyết lúc nào cũng vậy sao?"

Phủ Hàn cóc một cái trên đầu nàng "Nàng đọc mấy cái tiểu thuyết vợ vẫn gì vậy hả?"

Tiểu thuyết ở hiện đại mới không vợ vẫn đâu nhá!

Mộc Vân bĩu môi đùa dai "Không phải huynh là hoàng thượng đi!"

Phủ Hàn thoáng cứng đờ, nhanh chóng đảo mắt "Nàng nói ta có thân phận gì mới hợp ý nàng nha?"

Mộc Vân cười híp mắt, không chút do dự nói "Chỉ cần không phải là hoàng đế ta đều thích!"

(Vân Nhi đơn thuần đâm một nhát dao vào tin Hàn Nhi rồi ah!)

Trong lòng Phong Nguyệt Phủ Hàn trầm xuống, thật khóe hăn chính là hoàng đế.

"Tại sao?"

Nàng nhìn ra cửa sổ có chút mơ màng "Vì sao ah? Chính là ta muốn một nam nhân toàn tâm toàn ý với ta, chỉ có thể lấy duy nhất ta, ta không cần hăn kiếp này đời này chỉ yêu mình ta chỉ cần ta chính là người cuối cùng hăn tin tưởng cùng yêu thương. Ta không quan trọng quá khứ hăn ra sao chỉ quan trọng tương lai chỉ có ta là đủ!"

"Hoàng thượng thì không thể thế, hăn có hậu cung ba ngàn giai nhân không thể toàn tâm toàn ý trong tim chỉ có mình ta. Ta cũng không muốn chôn cả thanh xuân cuộc đời trong thâm cung lạnh lẽo chỉ có thể nhìn bầu trời mơ ước tự do. Ta không muốn làm cái mẫu nghi thiên hạ gì đó, thật sự rất nặng nề. Chung quy ta ghét cái thâm cung ăn thịt người kia, không muốn trải qua cũng không muốn thử, càng không muốn đánh cược vận mệnh bản thân với đế vương vô tình"

Bàn tay dưới lớp áo xiết chặt, nàng nói không phải không đúng, chỉ là hăn thân bất do kỉ. Đường đường là đế vương một nước nhưng lại không thể làm thứ mình thích.

Đế vị chính là xiềng xích đời này của hăn, không thể vứt bỏ, mang theo lại thống khổ, không có khả năng an ổn.

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Ngoại Truyện 1.6 Hàm Mộc Vân

"So ra ta thích trở thành vương phi hơn! Vừa có quyền lực lại có tự do, sống bên ngoài cung ít ràng buộc quy củ hơn!"

Phong Nguyệt Phủ Hàn khẽ thở dài.

Hàm Mộc Vân quay đầu nhìn hăn, thấy hăn có vẻ ủ rũ thì khẽ cau mày "Người làm sao?"

Phủ Hàn lắc đầu "Không có gì!"

"Ta nói soái ca này, huynh cũng thật phù hợp tiêu chuẩn phu quân trong lòng ta nha, chi bằng huynh toàn tâm toàn ý với ta ta liền cho người là chính thất phu quân thế nào hả?"

Phủ Hàn có chút dở khóc dở cười, hăn càng ngày càng cảm thấy lí luận của nàng rất khó hiểu nha!

Đột nhiên khuôn mặt hăn âm trầm, Phủ Hàn nhìn nàng ánh mắt nguy hiểm "Chính thất phu quân? Vậy chẳng lẽ có thông phòng với cả tiểu thiếp?"

"Không đúng không đúng, phải gọi là nam sủng!" - nàng hảo ý sửa lời.

Khóe môi hăn giật giật, nàng thật không thể nói nổi mà!

"Không có khả năng!"

"Không có khả năng gì cơ?" - nàng mờ mịch.

"Không có khả năng nàng nuôi sủng nam!"

Mộc Vân bất mãn bĩu môi "Vậy sao được nha, ta đến đây chính là thu phục mỹ nam tử!"

Sắc mặt Phong Nguyệt Phủ Hàn ngày càng đen "Chẳng phải nàng nói cần một phu quân toàn tâm toàn ý sao? Gã cho ta ta liền đối với nàng một lòng, ngược lại nàng cũng phải một lòng với ta!"

Mộc Vân trừng lớn mắt kinh ngạc, này là đang cầu hôn sao? Nhưng nghĩ đi nghĩ lại cái vẻ sau nàng lại lắc đầu

"Không được ah, tuy rằng huynh rất xinh đẹp nhưng mà ta muốn thu phục mỹ nam toàn thiên hạ, đành từ chối huynh rồi!"

Phong Nguyệt Phủ Hàn tức đến mức học máu nhìn mỗi nữ tử ăn nói đến hùng hồn kia, thật có cảm xúc muốn lôi nàng trở về nhốt lại một chỗ mà!

Mộc Vân thấy hắn không để ý đến nàng nữa liền cảm thấy khó chịu, dịch băng ghế lại gần "Soái ca, huynh giận rồi sao? Ah ta đảm bảo sau này sẽ sủng huynh nhất, dù sao huynh cũng là tiểu mỹ nam đầu tiên...Ngô..."

Lời còn chưa dứt môi nàng đã bị chặn, cảm xúc mèn mại trên môi khiến nàng kinh ngạc đến trừng lớn cả mắt nhìn nam tử gần trong gang tấc.

Phong Nguyệt Phủ Hàn thừa dịp cánh môi anh đào hơi hơi hé mở mà xâm nhập vào địa bàn, dây dưa quấn quýt với cái lưỡi đình hương ngọt ngào của nàng.

Triền miên hồi lâu, Mộc Vân mền mền nhũn tưa vào người hắn, Phủ Hàn tách môi ra mang theo sợi chỉ bạc mờ ám.

"Sau này không cho nàng có suy nghĩ nuôi sủng nam nữa!"

(Ahh!! *che mặt* thật sự là lần đầu tiên viết cảnh thân mật như vậy ahh)

Mộc Vân được thả tự do, hít lấy hít để không khí, khuôn mặt đã nhuộm một màu hồng nhuận mê hoặc. Nàng trừng mắt, cánh môi anh đào đỏ mọng càu nhàu "Người như vậy ỨC HIẾP TA, ta muốn nuôi sủng nam người lại không cho, người nhất định là không thương ta vậy còn muốn ta gả cho người..."

"Nàng có tiền sao?"

Một câu cắt đứt tâm trạng của nàng, Mộc Vân ngơ ngẩn nhìn mỗi nam tử đặc ý mười phần đang ôm nàng

"Nàng có nhiều tiền đến mức nuôi nhiều sủng nam như vậy sao?"

Mẹ nó! Không cần đã kích nàng như vậy chứ!

"Bất quá ta có tiền, nhưng chỉ đủ nuôi mình nàng thôi!"

Mộc Vân nheo nheo mắt "Huỳnh giàu lắm sao?"

"Không tệ!"

Không tệ? Không tệ là giàu bao nhiêu nha?

Mộc Vân cắn cắn môi "Ta sẽ là chính thất sao? Người sẽ cưới mình ta sao? Chắc nam nhân làm gì có ai vừa giàu lại chung tình như vậy ah."

Phong Nguyệt Phủ Hàn im lặng nhìn nàng, hồi lâu bỗng nghiêm túc nói "Có thể!"

Mộc Vân vốn chỉ đùa đùa một chút nhưng lại nhận được câu trả lời nghiêm túc như vậy bỗng ngẩn ra. Nàng cười tin nghịch, nhướn người lên nâng cằm hắn "Tiểu gia hảo huynh rốt cuộc là đại nhân vật nào vậy ah? Thật khiến người ta yêu chết đi được!"

Phong Nguyệt Phủ Hàn khéo bàn tay đang nghịch cằm hắn, ôm lấy thắt eo nàng "Chỉ cần yêu, không cần chết!".

Chỉ sợ đến lúc nàng biết thân phận hắn lại chán ghét hắn, hậu cung ngàn giai lệ hắn có thể từ bỏ, chỉ sợ nàng không chấp nhận.

Mộc Vân nhìn ngoài trời phát giác đến lúc nàng nên trở về Tuyên Hy Quán liền giã ra khỏi Phủ Hàn, thừa dịp hắn không phòng bị hôn cái chụt lên má hắn "Tiểu mỹ nhân gia phải trở về rồi, ngoan ngoãn ở nhà sau này lại tìm mỹ nhân hảo hảo nói chuyện tâm tình!"

Lời dứt, bóng dáng nhỏ nhắn của nàng đã khuất, còn không cho Phong Nguyệt Phủ Hàn nói câu nào đã rời đi.

Phong Nguyệt Phủ Hàn lắc đầu cười khổ, vốn dĩ muốn nói cho nàng biết gần đây hắn gặp một người, nàng lại cứ thế đi rồi.

Nghĩ đến người kia hắn lại cảm thấy có chút phiền muộn, thật giống!

*

Hàm Mộc Vân ở Tương Hy Quán biểu hiện tương đối khá tốt, nàng cảm giác được Tử Dạ dần bỏ cảnh giác với nàng.

Hôm nay Tử Dạ gọi nàng đến phòng khách quý Tiên Sảnh. Xếp một tấm bình phong giữa phòng, nàng cùng Tử Dạ ngồi một bên. Không lâu sau cửa phòng mở ra, một nam nhân che mặt đi vào ngồi đối diện họ cách tấm bình phong.

"Người đến Tương Hy Quán là muốn gì?"-Tử Dạ lạnh nhạt hỏi.

Nam nhân che mặt bên kia cân nhắc một chút mới mở lời "Nghe qua Tử Dạ thành chủ đã lâu, hôm nay ta đến là muốn nhờ thành chủ truy bắt một người!"

"Giá?"

Nam nhân: "Người ta muốn bắt hẳn thành chủ sẽ có hứng thú, ta chỉ muốn lấy một thứ còn người kia giao cho thành chủ?"

Tử Dạ nhướng mày "Là ai mới khiến ta hứng thú đây?"

Nam nhân im lặng một hồi mới lên tiếng "Hậu duệ của Miêu Cương tộc nhân!"

Nụ cười trên môi Tử Dạ thoáng cứng nhắc.

Miêu Cương tộc nhân là một tộc người am hiểu độc thuật cùng cổ thuật, Miêu Cương là một bộ phận tách biệt nhưng có quan hệ mật thiết với Di quốc. Có người của Miêu Cương tộc dưới trướng quả là một lực lượng tốt. Chỉ là Miêu Cương tộc gần đây đã mất tích, không ai biết được họ đang ở đâu, có người còn nói Miêu Cương tộc đã sớm bị diệt không còn một ai.

Nam nhân kia lại không nhanh không chậm nói "Ta cho thành chủ thông tin hậu duệ Miêu Cương tộc kia, người bắt hẳn về dưới tay, ta lấy lại vật thuộc về ta. Không phải vẹn cả đôi đường sao?"

Tử Dạ cân nhắc một chút "Không phải không biết Miêu Cương tộc đã sớm hủy diệt, làm sao ta có thể tin người?"

Nam nhân khẽ cười "Tin hay không tùy thành chủ, ta ở khách điểm Duyệt Lai thành Tây chờ tin thành chủ!" Nói đoạn nam nhân đứng dậy rời đi.

Hàm Mộc Vân đứng làm không khí từ nãy đến giờ có chút khó hiểu nhìn Tử Dạ, nàng ta giao dịch với người ta gọi nàng đến làm gì?

Tử Dạ thu hồi lại ánh mắt đăm chiêu, nhìn Mộc Vân "Người nghe hẳn nói đủ?"

Mộc Vân mù mịt gật đầu.

Dung nhan tuyệt mỹ dưới lớp mạn sa che mặt khẽ cười "Nhiệm vụ này ta giao cho người, người có đảm đương nổi?"

Mộc Vân há hốc mồm "Ta á?"

Tử Dạ như đã quyết định tươi cười nhìn nàng "Sắp xếp đi, ngày mai đến khách điểm Duyệt Lai gặp hẳn ta, nhiệm vụ này giao cho người!"

Khuôn mặt Mộc Vân méo mó, phàm là những nhiệm vụ Tử Dạ giao cho nàng không phải khó khăn thì chính là có người giám sát. Nàng khẳng định đi truy bắt cái người Miêu Cường tộc gì đó rất khó khăn ah!

Tử Dạ như nghĩ đến gì đó thoáng quay đầu lại nhìn nàng tựa tiểu phi tiểu "Nếu là này người biến hiện tốt, Tương Hy Quán chính thức thu nhận người!"

Mộc Vân dè dặt "Còn nếu không hoàn thành?"

Tử Dạ nhếch môi "Còn sống trở về hãy tính!"

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Ngoại Truyện 1.7 Hàm Mộc Vân

Trong rừng rậm tối om, một đốm lửa nhỏ miễn cưỡng có thể chiếu sáng một vùng, sưởi ấm bên cạnh có bóng dáng một nữ tử. Hàm Mộc Vân ngồi bên đống chán nản dùng nhánh cây khô chọc chọc tàn tro.

Khi không lại bị Tử Dạ nhìn trúng lệnh đi bắt hậu duệ Miêu Cường tộc, giờ thì tốt, nàng theo lời nam nhân ủy thác đi về phía nam đã hai ngày. Tối hôm trước còn có thể miễn cưỡng qua đêm tại khách điểm nhỏ ngoại ô hôm nay trực tiếp ở ngoài trời.

Không phải nàng muốn gấp mà nàng không đủ thời gian, Tử Dạ chỉ cho nàng thời gian một tháng, không xong cũng đừng hòng vác mặt trở về.

Mộc Vân thở dài bĩu môi, vì có gì cũng đều là xuyên không người ta thì trở thành tiểu thư, công chúa, con ông cháu cha, hằng ngày ngoại trừ ăn uống thì thu nạp mỹ nam, đối phó phản diện. Nàng xuyên thì tốt?! Rơi ngay rừng rậm, làm thuộc hạ cho người ta, còn bị thương vô số lần.

Nàng muốn vùng lên!!!

Đương lúc chìm trong oán thán của bản thân, nàng nghe tiếng sột soạt từ bụi cây đối diện.

Mộc Vân nhú nhú mày nhìn chăm chăm về phía bụi cây. Bụi cây tối om run rẩy một chút đột nhiên nổi lên hai đốm sáng màu xanh. Xung quanh dần dần xuất hiện nhiều đốm sáng màu xanh, gần như bao vây nàng.

Mộc Vân thầm mắng con mẹ nó, vận may chó chết kiểu gì đi rừng liền gặp chó sói??!!

Nghe nói chó sói sợ lửa... Có thật không ah???

Những đốm xanh xanh kia dường như di chuyển chậm chạp đến gần nàng, cách vài trượng thì dừng lại, vừa vặn là giới hạn ánh lửa chiếu đến. Những con sói dường như e ngại gì đó chỉ đứng bao vây xung quanh dùng ánh mắt nhìn con mồi nhìn chăm chăm nàng.

Hàm Mộc Vân cố gắng trấn tĩnh đứng dậy, rút dao găm bên hông ra đồng thời dùng cành khô mồi thêm lửa khiến đốm lửa nhỏ hực cháy dữ dội hơn. Đốm lửa rực cháy lên thành công khiến những đôi mắt xanh lui vài bước.

Nàng thầm thở phào một hơi, lại cố gắng không thể hiện sự sợ hãi trước bày đàn động vật ăn thịt kia. Nàng biết nếu như bọn chúng nhận ra nàng sợ hãi thì lửa cũng không thể cản chân được bọn chúng.

Nhưng đây không phải là cách, củi lửa nếu tàn nàng cũng sẽ bị vồ đến chết ah!

Mộc Vân nhìn cây cổ thụ không rõ giống gì phía sau lưng cách không quá mười bước, sói có biết leo cây không ah? Nàng nhớ chó không thể leo cây vậy sói là dòng họ của nó... Không biết leo chứ?

Mộc Vân cắn răng nhìn đàn sói vây xung quanh bắt đầu mất kiên nhẫn rứt rứt quyết định leo lên cây trốn. Thật ra thì đây là lần đầu tiên nàng chơi trò leo cây ah!!!

Nàng dùng dao găm leo lên thân cây cổ thụ to lớn, leo đến cành cây khá chắc chắn cách đất rất cao thì đốm lửa bên dưới đã leo lắt tắt ngóm. Đàn sói di chuyển tới gần, bọn chúng nhìn thấy nàng trên cây từng thử

dùng móng vuốt cào cào thân cây nhưng dù thế nào vẫn không với được. Bọn chúng không hề bỏ cuộc quanh quanh quẩn quẩn bên dưới gốc cây.

Mộc Vân thầm toát mồ hôi, nàng chỉ cần chậm một bước liền bị bọn sói vồ tập thể rồi!

Đột nhiên cành cây bên cạnh khẽ động một cái, nàng giật mình quay sang liền bị cái đồng thù lù đen thui ngồi bên nhánh cây bên cạnh dọa trượt chân. Mộc Vân kinh hãi dùng dao găm cắm chặt vào thân cây kéo lại thân thể suýt rơi xuống làm mồi cho sói.

Đàn sói nhận ra dị động liền nhao nhao vây lại, bọn chúng nhìn thấy nàng đứng trên cành thì ra sức phi lên chụp nàng. May mà cành khá cao dù bọn chúng với cũng không với tới, dù vậy nàng vẫn co rụt chân lên, cố bám lấy cành cây leo lên.

Trên có ma dưới có sói, mẹ nó cái số hưởng gì đây?

Đồng thù lù ngồi trên nhánh cây bên kia giương đôi mắt đen tuyền nhìn nàng đang vùng vẫy, đôi mắt kia trong đêm tối lại sáng đến lợi hại.

Mộc Vân vất vả vất vả cuối cùng cũng leo lên được, nàng vắt người nằm dài trên thân cây thở hổn hển. Nhìn đồng thù lù kia cũng không còn sợ hãi như ban đầu.

Nàng nhìn kĩ mới phát hiện thứ kia vậy mà lại là người, là một cô gái tầm mười bảy mười tám đầu tóc dài rối bời, y phục màu đen tuyền rách rưới. Nhìn thật giống như một nữ khất cái, nữ tử lại có một đôi con ngươi rất sáng rất thuần khiết lại rất lạnh lùng. Đang nhìn chăm chăm nàng!?

Mộc Vân thở hổn hển "Người nhìn ta làm gì? Dọa sợ chết ta!"

Nữ tử kia chỉ nhìn chăm chăm nàng, không nói chuyện.

Mộc Vân cũng lười để ý, nàng ngồi dậy dựa vào thân cây nhìn xuống đàn sói không có ý muốn đi phía dưới, có lẽ người này cũng trách sói đi?

Đàn sói đã không muốn đi nàng cũng lười đi, tá túc trên cây một đêm vậy.

Mộc Vân nhìn thoáng qua nữ tử cuộn người lại thành một đống ngồi bên kia không có ý bắt chuyện đành nhắm mắt ngủ. Nàng cũng không dám ngủ sâu, sợ đang ngủ lại rơi xuống làm mồi cho sói.

Chợp mắt không lâu nàng bị gió lạnh làm tỉnh, nàng vừa mở mắt liền nhìn thấy một đôi con người đen tuyền nhìn mình bị dọa suýt nữa rơi xuống. Nàng định thần lại mới nhận ra là vị tỷ tỷ kì quái kia, nàng vượt vuốt ngực, cố bắt chuyện

"Vị tỷ tỷ này... À tỷ vì sao lại ở đây một mình?"

"..."

Nữ tử chỉ nhìn chăm chăm nàng không có đáp lời.

Mộc Vân nghĩ nghĩ, bản thân không phải có chỗ nào kì quái đó chứ? Vị tỷ tỷ kia tại sao lại nhìn nàng như vậy?

"A, vị tỷ tỷ này..."

Lời còn chưa dứt bỗng thấy nữ tử cau mày, đôi mắt vốn màu đen dần dần chuyển sang màu tím, ban đầu chỉ nhàn nhạt, sau lại biến thành tím đen. Khuôn mặt nữ tử có chút vặn vẹo như đang chịu đựng thống khổ nào đó, nữ tử chôn mặt vào đầu gối, hai tay không ngừng vò tóc. Đúng lúc mặt trăng tròn trịa treo cao.

Mộc Vân kinh hãi, nàng di chuyển đến nhánh cây của nữ tử cẩn thận dò xét "Tỷ tỷ, tỷ bị làm sao vậy?"

Nàng đương muốn bắt mạch cho nữ tử nhưng vừa động vào tay nàng ấy liền bị nàng ấy hất ra. Mộc Vân lão đảo một chút suýt rơi xuống đất, đây là lần thứ ba nàng suýt làm mồi cho sói rồi nha.

Mộc Vân cưỡng chế bắt mạch cho nàng ấy, nữ tử vùng ra không được đột nhiên ngấn đầu nhìn nàng, đôi môi khô khốc mấp máy ra ba chữ không trọn vẹn "Buông ta ra..."

Mộc Vân không nghe "Ta là thầy thuốc, thầy thuốc làm sao lại thấy người bị thương trước mặt mà không cứu?"

Nữ tử có vẻ không hiểu, thống khổ nhìn nàng.

Mộc Vân thoáng nhíu mày "Mạch tượng của tử thật rối loạn, tử trúng độc sao?"

Nữ tử nhìn nàng, môi mấp máy "Độc... Trúng độc..."

Mộc Vân nhíu mày, vị tử tử này thần kinh không được bình thường sao?

Nàng lấy trong người ra một lọ thuốc nhỏ, đổ ra hai viên được đưa đến bên miệng nữ tử "Uống đi, đây là thuốc giảm đau, áp chế độc, tử uống thử xem."

Nữ tử do dự một chút cuối cùng cũng uống lấy hai viên thuốc. Nàng ấy nhăn mày, dường như cơn đau không giảm bớt được bao nhiêu. Đôi con ngươi màu tím đen nhìn nàng như giận dữ nàng lừa nàng ấy, cánh tay nàng đang nắm cùng vùng vẫy.

Mộc Vân dờ khóc dờ cười.

Nàng thật tò mò, rốt cuộc nữ tử trúng độc được gì mà thuốc của nàng lại không có tác dụng. Nàng lấy bộ ngân châm ra châm cứu giảm đau cho

nữ tử. Lần này cơn đau quả thật giảm bớt phân nửa, hai người kiên trì đến gần sáng cuối cùng đôi mắt của nữ tử cũng khôi phục màu đen, không còn đau đớn nữa.

Đàn sói bên dưới đã tản đi.

Mộc Vân cất ngân châm nhìn thoáng qua nữ tử "Vị tỷ tử này muốn đi đâu vậy?"

Nữ tử không đáp lời lại chỉ nhìn nàng chăm chăm.

Mộc Vân cảm thán "Tỷ đã không có nơi nào để đi hay là theo ta đi, độc trong cơ thể tỷ rất đặc biệt, tỷ có thể đi theo ta để ta nguyên cứu không? Nếu có thể chế ra giải dược tỷ cũng không đau nữa."

Nữ tử nhìn nàng, đôi mắt khẽ động như đang do dự gì đó.

Mộc Vân cũng không quá ép buộc nữ tử, nàng còn có nhiệm vụ bên mình cũng không có quá nhiều thời gian để lãng phí.

"Nếu tỷ không thích ta cũng không ép buộc, nhưng mà tỷ tốt nhất theo ta ra khỏi rừng đi, trong này nguy hiểm vạn phần, tỷ một thân một mình không thể ở lại được."

Nữ tử lại nhìn nàng chăm chăm, đôi mắt tròn xoe như cảm thấy nàng thú vị lại như khó hiểu.

Mộc Vân nghiêng đầu nhìn nàng ấy "Tỷ?"

Nữ tử nhìn nhìn, bỗng mở miệng "Ta... Ta... Có thể..." nàng ấy nghĩ nghĩ lại như không tìm được từ ngữ, không thể nói tiếp.

Mộc Vân thâm dò "Tỷ đi theo ta ra chứ?"

Nữ tử như hiểu được câu này thoáng suy nghĩ lại gật đầu.

Mộc Vân vui vẻ "Vậ tỷ tên gì?"

Nữ tử nheo nheo mắt có vẻ không hiểu.

Mộc Vân cẩn thận hỏi lại "Tỷ có tên không? Là tên tự cha nương tỷ đặt cho đấy."

Nữ tử nghĩ nghĩ nửa ngày mới khó khăn phun ra hai chữ "Nguyệt...Tuy."

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Ngoại Truyện 1.8 Hàm Mộc Vân

"Nguyệt Tuy tử, bạc trên người ta không đủ đành ủy khuất tử cùng ta ngủ một gian phòng vậy!"

Hàm Mộc Vân cùng nữ tử trong rừng gọi là Nguyệt Tuy đi ra khỏi rừng hơn một ngày mới tìm được khách điểm nhỏ, trời cũng vừa lúc tối lại.

Mộc Vân đưa y phục của mình cho Nguyệt Tuy mặc, tuy Nguyệt Tuy đã mười chín tuổi nhưng bộ dáng trong như mười sáu tuổi, vừa vặn mặc vừa y phục nàng.

Nguyệt Tuy sau khi tắm gội chỉnh chu lại chính là một mỹ nữ băng sương ngọc khiết. Dung nhan kiều diễm lại lạnh lùng, màu da ngăm cùng với thân thể đầy đặn khiến Mộc Vân nhìn mà chảy cả nước dãi.

Má ơi, Nàng vậy mà nhạt được một cực phẩm ah!!!

Mộc Vân vốn tính đến trấn rồi sẽ từ biệt Nguyệt Tuy, hai người hai ngả nhưng nhìn hình dạng này của Nguyệt Tuy nàng nhất quyết ném ý nghĩ đó sau đầu. Nguyệt Tuy tử tử người ta thuần khiết như trang giấy trắng như vậy ra ngoài tự mưu sinh không biết có bị gạt hay không. Cứ ở cạnh nàng là tốt nhất!!!

Nguyệt Tuy bị nàng nhìn chăm chăm không khỏi khó hiểu nhìn nàng.

Mộc Vân cười hì hì kéo Nguyệt Tuy "Nào đi ngủ đi, ta cùng tử ngủ một giường, giường rộng rãi lắm ah."

Nguyệt Tuy để mặc 'quỷ hạo sắc Hàm Mộc Vân' kéo lên giường chiếm tiện nghi.

Mộc Vân nằm trên giường thảnh thơi bắt chuyện cùng nàng ấy, tỉ như vài câu "Tại sao tử lại một mình ở trong rừng?", "Nhà tử ở đâu?", "Người thân tử đâu?".... Nhưng đáp lại nàng chỉ là sự im lặng của Nguyệt Tuy.

Mộc Vân thoáng chốc bỏ cuộc chìm vào giấc ngủ.

Nửa đêm nàng đột nhiên tỉnh giấc, nàng cảm giác người bên cạnh biến mất đột nhiên ngồi dậy "Nguyệt Tuy, tử ở đâu?"

Không ai đáp lại nàng.

"Nguyệt Tuy!"

Mộc Vân lo lắng ngồi dậy, vừa bước xuống giường liền phát hiện bên góc phòng có một bóng đen đang ngồi. Nàng nhẹ nhàng đi lại gần phát hiện Nguyệt Tuy đang trốn một góc ngủ, dường như nàng ấy ngủ không tốt đôi mày luôn nhíu chặt. Trong lòng nàng thoáng qua tia đau lòng.

Mộc Vân khẽ vỗ vai nàng "Nguyệt Tuy tử, tử mau tỉnh."

Nguyệt Tuy mơ mơ hồ hồ mở mắt.

"Sao tử lại ngủ ở đây chứ? Mặt đất lạnh lắm mau đứng dậy."

Nguyệt Tuy không nói gì chỉ giương mắt nhìn nàng.

Mộc Vân thở dài một hơi kéo nàng đứng dậy, phất bụi đất trên người nàng "Tử khi không lại xuống đó ngủ làm gì? Độc có tái phát không? Có

còn đau không?"

Nguyệt Tuy ngồi trên giường nhận lấy sự chăm sóc của nàng khẽ lắc đầu.

Mộc Vân vuốt lại tóc rối của nàng "Ngủ đi, không cho phép tử lại trốn góc ngủ, ngủ trên giường cùng ta đi!"

Nguyệt Tuy nhìn nhìn nàng, gật đầu.

.

Sáng ngày hôm sau Mộc Vân trả phòng liền cùng Nguyệt Tuy đi tiếp về phía Nam.

Khách điểm cách một trấn nhỏ không xa, Mộc Vân dẫn nàng vào trấn nhỏ mua chút lương khô mang theo vô tình gặp một cô gái trẻ bị mấy tên nam nhân thô kệch vây ở một góc.

"Các người muốn gì? Ta.. Ta còn phải trở về mau... Mau nhường đường..." - Cô gái sợ sệt nhìn mấy nam nhân.

Mấy tên nam nhân dâm đãng cười xoa xoa tay "A Khuynh tiểu muội, muội gấp như vậy làm gì? Ca ca cũng không ăn thịt muội, nào lại đây ca ca cùng muội hảo hảo nói chuyện."

Một đám nam nhân cười ồ lên.

Nữ tử càng sợ hãi.

Hàm Mộc Vân nhú nhú mày "Ban ngày ban mặt còn giở trò lưu manh, đúng là một đám tinh trùng lên não!"

Nguyệt Tuy khó hiểu nhìn nàng.

Mộc Vân cười trừ "Không cần nhìn ta như vậy ah! Nguyệt Tuy tử, tử nói có nên dạy dỗ đám nam nhân kia một trận không ah?"

Nguyệt Tuy nghĩ nghĩ rặn ra một chữ "Cứu...?"

Mộc Vân cười tán thưởng "Đúng ah, ta muốn cứu vị tử tử kia, tử nhìn xem tử tử kia xinh đẹp như v..." lời còn chưa nói xong Nguyệt Tuy đã đi đến chỗ đám nam nhân.

Mộc Vân há hốc mồm, nàng không có bảo Nguyệt Tuy đi cứu trực diện ah! Dùng chút thủ thuật là được rồi.

Ngoài dự liệu của nàng, Nguyệt Tuy vừa đến liền tay vung hai cái, chân bước hai bước liền hạ gục bốn tên nam nhân thô kệch.

Nữ tử kinh sợ ban nãy nhìn Nguyệt Tuy đến quên cả bản thân quần áo sọc sệt vừa bị người ta khinh nhục.

Mộc Vân cũng không ngờ tới Nguyệt Tuy vậy mà biết võ công. Nàng ấy đứng cạnh bốn tên nam nhân nằm dưới đất rên rỉ nhìn nàng như chờ nàng ra chỉ thị tiếp theo.

Mộc Vân cười cười vỗ vai nàng ấy "Nguyệt Tuy tử, tử thật giỏi nha!"

Mộc Vân lúc này mới nhớ tới nữ tử kia, nàng vội lấy áo choàng phủ lại cơ thể nàng ấy "Cô không sao chứ?"

Nữ tử hoàn hồn rồi rít cảm ơn, nàng ấy vội vã thu gom đồ đạc rơi dưới đất rồi chạy đi mất.

Mộc Vân có chút cảm thấy khó hiểu "Cô ấy chạy nhanh vậy làm gì? Còn đỏ mặt kia, ta không nhìn nhầm ah?"

Nguyệt Tuy càng lại không rõ nhìn nàng. Mộc Vân lắc đầu, kéo Nguyệt Tuy đi mua lương thực.

"Nguyệt Tuy tỷ, tỷ nhìn như không thích nói chuyện, hay là tỷ... Không biết nói?"

Nguyệt Tuy nhìn nàng, khuôn mặt lộ ra chút khó xử.

Mộc Vân kinh ngạc "Tỷ thật sự không biết nói? Không đúng, trước ta còn nghe tỷ nói chuyện... Không phải tỷ chỉ nhận biết một chữ chữ đấy chứ?"

Nguyệt Tuy nghiêng đầu nghĩ nghĩ rồi gật đầu.

Mộc Vân bất ngờ "Oa" một tiếng.

Phía trước vang lên tiếng mắng nhiệt âm ỉ, một đám người vây quanh lại xì xầm bàn tán cái gì đó.

Mộc Vân hiếu kì nhón chân nhìn nhìn thử, nàng nhìn thấy trong đám đông có một nữ tử ngồi bị một người phụ nữ không ngừng chỉ trích mắng nhiệt.

Giữ đường phố như vậy lại lôi người khác ra chửi không phải quá mất mặt hay sao? Nữ tử kia ngẩn đầu giải thích gì đó, khuôn mặt đầm nước mắt.

Mộc Vân nhìn nữ tử kia ngẩn ra, đó chẳng phải là nữ tử bị khinh nhục khi nãy sao?

Nàng kéo Nguyệt Tuy lại gần, nghe phụ nữ kia mắng nữ tử "Đồ thứ nữ nhân hạ tiện, câu dẫn nam nhân!"

Nữ tử kia khóc lóc giải thích "Không có... Không có... Là hăn, hăn chặn đường ta..."

Thì ra mấy nam nhân khi nãy có một người là đường ca của nữ tử cũng là nhi tử của phụ nhân kia. Nàng trở về còn chưa kịp sửa sang y phục

đã bị người dì này đẩy ra người nói nàng quyết rũ con trai bà ta, quyền rũ không thành còn đánh con trai bà ta. Che đậy hoàn toàn sự việc con trai bà ta cưỡng hiếp không thành, biến nàng trở thành nữ tử lăng lợ, hạ tiện.

Nữ tử khóc lóc giải thích thế nào mọi người cũng không nghe, cũng không ai đứng ra bảo vệ nàng.

Phụ nhân giọng điệu cao vút "Gia đình ta niệm tình người mồ côi cha mẹ mới thu nhận, hừ nào biết lại thu một cái hồ ly tâm địa xấu xa..."

Mộc Vân tức giận đẩy đám người ra, đỡ nữ tử dậy che chắn phía sau "Cái gì mà hạ tiện lăng lợ, con mắt nào của người nhìn thấy nàng ấy quyết rũ con bà? Không phải đều toàn lời của một phía che dấu bản tính háo sắc thối tha của con bà thôi sao?"

Đột nhiên nhảy ra một người bảo vệ nữ tử, phụ nhân thoáng sửng sốt sau lại rống lên "Xú nha đầu nào đây? Thật thích lo chuyện bao đồng, mau cút đi!"

Mộc Vân cười lạnh "Cái gì? Người bảo ai cút cơ? Bà chưa nghe câu rác thì phải ở nơi của rác à? Con trai bà chòng ghẹo nữ nhân nhà lành, giờ trò với người ta bị phát hiện đánh đến răng rơi đầy đất còn bảo vệ?"

Phụ nhân lúng túng "Người nói bậy bạ gì đó!"

"Đừng có giả vờ không hiểu, con bà khinh nhục người khác còn quay ra nói ngược người ta quyền rũ hẳn? Thật nói không biết ngượng, đừng nói không đau eo!"

Nữ tử phía sau bỗng kéo tay áo nàng, lắc đầu.

Phụ nhân then quá hóa giận "Đồ cái thứ lăng lợ nhà nó quyền rũ người khác, đúng! Chính là như vậy! Ai lại thêm cái thứ hạ tiện như vậy!"

Mộc Vân nhìn nữ tử đáng thương hề hề trước mặt mà lòng đau không dứt, nữ tử mền mại như sương ủy khuất kéo vạt áo nàng. Trời ạ, lại là một cực phẩm ah!!!

Nhất định phải cuốn nữ tử này đi!

Nàng lười cãi, lấy trong người ra túi bạc ném cho phụ nhân "Dưỡng dục mấy năm gì đó xin chân thành cảm tạ 'ân đức' của bà, hiện tại trả nợ tốt ta mang nàng đi, nàng và ba hiện tại dứt khoát không còn liên quan nữa. Cảm tạ!"

Nói đoạn nàng xoay người kéo nữ tử rời đi.

Đi ra khỏi trấn nàng mới dừng lại nhìn nữ tử không khỏi có chút ngượng ngùng "Ah, thật xin lỗi ta chưa hỏi qua người mà tùy ý hành động..." Khi này ý muốn đem nữ tử này ra khỏi bọn họ quá mãnh liệt mà quên mất nàng, tùy tiện cắt đứt quan hệ với họ. Chỉ sợ nàng lại oán mình!

Nữ tử cúi đầu lau lệ, nàng lắc đầu "Cảm tạ cô nương cứu giúp, ta vốn ở lại nhà dì cũng tốt nhưng rơi đi lại không có nơi nương tựa. Chuyện đã lỡ làn thì đành vậy, ta dù có trở lại e rằng cũng sẽ bị thôn trưởng bắt lại trầm lòng heo."

Mộc Vân kinh ngạc "Cái gì trầm lòng heo?"

"Nữ tử mất đi trinh tiết sẽ bị trầm lòng heo dù cho là bị khinh nhục. Chỉ khi nam nhân kia nguyệt ý cưới nữ tử về làm vợ, ta cũng không muốn gã cho vị đường ca đã có hai vị thê kia."

Mộc Vân kinh ngạc không thôi "Cô nương..."

Nữ tử bỗng nhiên ngẩn đầu nhìn nàng như ra quyết định quan trọng gì đó lại thấp thỏm "Cô nương, Không biết... Không biết cô nương có thể... Có thể thu nhận ta không?"

Mộc Vân ngạc nhiên "Ta? Thu nhận?"

Nữ tử cắn cắn cánh môi "Ta đã không còn nơi nào để đi, ta..."

Mộc Vân mỉm cười "Được ah!"

Nữ tử vui mừng "Thật sao? Có thể sao? Đa tạ, đa tạ!"

Mộc Vân ngăn lại nữ tử đang rồi rít cảm tạ "Không cần, chỉ là ta không thể cho người ăn ngon mặc đẹp phải tự lực cánh sinh ah!"

"Không...không vấn đề!"

"Ta gọi là Hàm Mộc Vân" -Nàng chỉ ra Nguyệt Tuy phía sau "Tỷ ấy gọi là Nguyệt Tuy."

Nữ tử nhìn Nguyệt Tuy, đôi má hơi hơi đỏ lên "Ta...ta gọi là Thươ..."
Nàng đột nhiên sửa miệng "Ta gọi là Liên Khuynh!"

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Ngoại Truyện 1.9 Hàm Mộc Vân

Nguyệt Tuy và Liên Khuynh đi theo Hàm Mộc Vân suốt nửa tháng, nàng truy tìm túc tích của hậu nhân Miêu Cương tộc vẫn mãi không ra.

Liên Khuynh trước đây có trộm học được vài chữ, nhận biết được khá nhiều, miễn cưỡng có thể viết trọn vẹn được bức thư. Nàng hằng ngày dạy cho Nguyệt Tuy nói chuyện viết chữ.

Mộc Vân biết được độ của Nguyệt Tuy cách một tháng lại tái phát, đúng vào này trăng rằm. Nàng luôn tìm được chế thuốc.

Hôm nọ nàng vô tình nhắc đến Miêu Cương tộc trước mặt Liên Khuynh và Nguyệt Tuy, ngoài dự liệu Nguyệt Tuy có phản ứng.

Nguyệt Tuy nhìn chăm chăm như có điều muốn nói lại không biết dùng từ ngữ ra sao.

"Tỷ biết Miêu Cương tộc?"

Nguyệt Tuy nhìn sang Liên Khuynh, gật đầu.

Mộc Vân lại hỏi "Tỷ biết hậu duệ duy nhất của Miêu Cương tộc không?"

Nguyệt Tuy nhìn Liên Khuynh khó hiểu.

Liên Khuynh cầm giấy bút vẽ ra "Là người duy nhất đấy, người duy nhất của Miêu Cương tộc còn lại."

Nguyệt Tuy nhìn Liên Khuynh phát họa lại nghe nàng nói, ngẫm ngẫm "Ta...hậu duệ..."

Mộc Vân: "Tỷ biết sao? Người đó ở đâu?"

Nguyệt Tuy khó khăn nói "Ta...hậu duệ...ta..."

Mộc Vân nhú mày.

Liên Khuynh thoáng dừng bút "Không phải tỷ... Tỷ là hậu duệ của Miêu Cương tộc chứ?"

Nguyệt Tuy nhìn Liên Khuynh gật đầu.

Đầu óc Mộc Vân bỗng chốc quay cuồng, thì ra người nàng luôn tìm kiếm chính là Nguyệt Tuy ah!

Liên Khuynh cũng im lặng.

Nguyệt Tuy thấy hai người không nói gì thì nghiêng đầu khó hiểu.

"Người muốn tìm hậu duệ Miêu Cương tộc làm gì?"-Liên Khuynh trầm giọng hỏi.

Mộc Vân nhìn hai người khó xử, nàng kể lại một lượt ý định cùng mệnh lệnh của Tử Dạ gán cho nàng.

Vừa nghe nàng nói sẽ đem hậu duệ Miêu Cương tộc giao cho Tử Dạ, Liên Khuynh liền đứng dậy kéo Nguyệt Tuy ra phía sau che chở "Người muốn giao tỷ ấy ra?"

Mộc Vân cười khở "Ta cũng vô pháp."

Liên Khuynh nhíu mày "Người nhần tâm sao?"

Nàng ủ rũ ngồi xuống bàn đá "Tỷ nghĩ ta nhần tâm như vậy sao? Ta cũng là người, ở chung với hai tỷ lâu như vậy ta sao nỡ đem tỷ ấy giao ra."

"Vậy phải làm sao?"

Mộc Vân thở dài "Chúng ta về kinh thành trước, ta tìm hắc giúp đỡ xem sao."

Liên Khuynh vẫn nắm chặt vạt áo Nguyệt Tuy, chắn đàng trước nàng ấy nhìn chăm chăm Mộc Vân như có ý không tin tưởng.

Mộc Vân nhìn nàng như vậy chỉ cười trừ "Đoạn thời gian này tỷ ở cùng Nguyệt Tuy đi, giúp tỷ ấy giao tiếp, dù sao tỷ hiện tại vẫn không tin tưởng ta."

Liên Khuynh im lặng không đáp lời, không khí giữa ba người dần trở nên ngưng ngùn, khó xử. Mộc Vân nhún vai, trở về phòng mình.

Nàng viết một lá thư cho Phong Nguyệt Phủ Hàn nhờ giúp đỡ, ngay ngày hôm sau liền khởi hành trở về Kinh thành.

.

Phong Nguyệt Phủ Hàn nhận được thư của Mộc Vân khi đang ở trong hoàng cung. Hắc xem xong thư liền lập tức chuẩn bị nơi ở an toàn trong thành, chuẩn bị xe ngựa đến cổng thành đón nàng.

"Nàng có dự tính gì?"-Phong Nguyệt Phủ Hàn đưa Mộc Vân cùng Nguyệt Tuy, Liên Khuynh đến căn nhà nhỏ hắc chuẩn bị cho nàng phố Kim Vương.

Nàng ủ rũ "Không rõ, ta không thể giao ra Nguyệt Tuy càng không thể trở về thành Đông. Một khi thời hạn một tháng qua đi chuyện của ta cũng

không giữ được lâu, đến lúc đó chỉ sợ không chỉ ta gặp rắc rối Nguyệt Tuy và Liên Khuynh cũng sẽ bị liên lụy."

Phong Nguyệt Phủ Hàn trầm mặc "Hay nàng đến chỗ của ta, ta cam đoan có thể bảo đảm tốt sự an toàn của nàng."

Mộc Vân nghiêng đầu cười "Huynh làm sao bảo hộ ta? Lai lịch Tử Dạ cũng rất lớn đi, chỉ sợ lại liên lụy huynh!"

Phong Nguyệt Phủ Hàn nhú mày "Ta đương nhiên có thể bảo vệ tốt nàng" Thiên tử một nước lễ nào không thể bảo hộ được nữ nhân của mình?

Mộc Vân cười cười đưa tay捏 má hắn "Ta biết Phủ Hàn quan tâm ta, ta nghĩ kĩ rồi, Tương Hy quán này nhất định phải trở về. Dù sao trốn tránh cũng không phải là cách tốt, ta trở về một chuyến huynh chỉ cần bảo vệ Nguyệt Tuy và Liên Khuynh tốt là được rồi"

Phong Nguyệt Phủ Hàn nhú mày muốn nói gì thêm đã bị nàng chặn lại.

"Chờ ta trở về!" nói đoạn Mộc Vân nhón chân hôn cái 'chụt' lên má hắn.

Phong Nguyệt Phủ Hàn thần thờ nhìn theo bóng lưng nàng khuất đi mới định thần. Hắn xoa xoa má, nữ nhân này... Thật là!

.

Tương Hy Quán

"Sao lại trở về rồi? Sớm như vậy ah!"-Tử Dạ vận y phục đỏ thẫm kiêu mị ngồi trên tràng kỷ, nhìn tới Mộc Vân trở lại có chút bất ngờ.

Mộc Vân cười cười "Bên ngoài ồn ba nhiều ngày như vậy bạc đã tiêu hết từ sớm, hiện tại nên bò về ah!"

"Hử, vậy người đã tìm được hay chưa?"

Mộc Vân bĩu môi "Ta còn đang nghĩ rốt cuộc tên ủy thác kia có phải rảnh rỗi trên đầu ta hay không. Gần tháng nay ta chưa từng thấy qua người nào như lời hứa. Người không thấy chỉ thấy đàn sói, suýt biến thành thức ăn của chúng!"

Tử Dạ nâng mắt tựa tiểu phi tiểu nhìn nàng "Nói như vậy là không tìm thấy?"

Mộc Vân thầm vã mồ hôi, trước mặt vẫn treo nụ cười thản nhiên "Đúng nha, không tìm thấy!"

Tử Dạ bật cười "Hôm qua thủ hạ của ta vô tình nhìn thấy người hồi thành, bên cạnh người còn xuất hiện thêm hai nữ tử nữa đi?"

Mộc Vân giật mình 'A' một tiếng lại vội che giấu lo lắng trong lòng cười cười "Người nói hai người kia? Là hai vị bằng hữu ta quen bên ngoài nha. Đúng lúc ta nghèo khó, nương nhờ người ta chút thôi mà."

Tử Dạ cười càn quỵ dị "Phải không?"

Mộc Vân thầm mắng nữ tử yêu nghiệt kia trong lòng ngàn vạn lần, bên ngoài cười cười "Phải, phải nha!"

Tử Dạ cười lạnh, không biết từ khi nào trong tay nàng ta xuất hiện một cái roi dài màu đen tuyền. Mộc Vân chưa kịp phòng bị đã bị nàng ta quất một phát văng ra xa, bả vai bị roi dài xé rách, máu tươi thấm đầm bạch y.

"Hàm Mộc Vân, ta đã nói qua chưa nhỉ? Nhiệm vụ lần này giao cho người, thành thì người hoặc trở thành thủ hạ của ta hoặc được tự do rời đi, bại thì ắt sẽ bị trừng phạt. Đã nói qua?"

Mộc Vân ôm bả vai nhین đau nhứt nói "Đã nói qua!"

"Người rất tốt, tìm được người còn đem giấu đi lại còn rất gan dạ nhỉ dám trở về đây. Người tưởng người có thể bảo hộ được bọn họ sao?"

Mộc Vân trợn mắt "Người..."

Tử Dạ nhếch môi cười, nàng ta cầm theo roi dài lê đất, bước từng bước tới gần nàng "Hàm Mộc Vân ah Hàm Mộc Vân, người đừng nghĩ tên cầu hoàng đó có thể bảo hộ được người cả đời. Nếu như người hèn nhát núp bên cạnh hắn ít ngày xem ra còn sống lâu thêm một chút, hiện tại rất tốt, lại tự chui vào trong rọ!"

Mộc Vân nhú mày ngơ ngác "Người nói cái gì? Cầu hoàng? Cái gì mà hoàng đế? Người có phải xem trọng ta quá rồi không?"

Tử Dạ bật cười "Xem ra hắn vẫn còn giấu người? Cái vị Phủ Hà ca ca mà người vẫn quần quýt kia chính là Phong Nguyệt Phủ Hàn, đương kim hoàng đế Phong Nguyệt vương triều. Người cho rằng từ trước đến nay người qua lại với hắn ta không phát giác ra? Ta không giết người chỉ là vì người còn giá trị, hiện tại tốt người lại tự tìm đường chết, vậy ta thành toà cho người vậy!"

Tử Dạ cười kiêu mị, tay phải nâng lên roi dài tùy thời có thể xé nữ tử trước mặt thành hai mảnh.

Mộc Vân không hề nhận ra động tác của nàng ta, nàng vẫn còn ngơ ngác đắm chìm trong thế giới của mình.

Nàng trước luôn nghĩ Phủ Hàn là quan nhân quý tộc gì đó, thật không ngờ hắn chính là đương kim hoàng thượng. Nàng còn nói muốn làm vương phi, không thích hoàng thượng, thật là buồn cười mà!

Lừa nàng lâu như vậy!

Phong Nguyệt Phủ Hàn khốn kiếp! Lừa nàng lâu như vậy!

Đương lúc Tử Dạ hạ roi lại có người ngăn lại.

Tử Dạ nhìn Bạch Kết vận áo choàng che kín mặt đang chặn lại roi dài nhú mào "Người làm gì?"

"Nàng ta vẫn còn giá trị!"

Tử Dạ nâng cằm "Hử? Giá trị?"

Tay kia của Bạch Kết nâng lên một lá thư "Phong Nguyệt Phủ Hàn, đọc rồi sẽ hiểu!"

Tử Dạ giật lấy lá thư đọc qua một lượt, khuôn mặt kiêu diễm thoáng vẻ kinh ngạc. Nàng ta nhìn qua Mộc Vân còn đang thất thần, đôi môi khẽ nhếch "Nàng ta quan trọng như vậy?"

Bạch Kết buông tay đứng lui ra một bên "Người biết nên làm thế nào rồi?"

Tử Dạ ném roi đi "Nàng ta biết khá nhiều chuyện rồi đấy!"

Bạch Kết hững hờ nhìn qua Mộc Vân "Cho nàng ta dùng thuốc đi, hãn chỉ cần người, giao người còn sống là được."

Dứt lời hãn tựa như một cơn gió biến mất giữa phòng.

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Ngoại Truyện 1.10 Hàm Mộc Vân

"Nàng ta biết quá nhiều..."

"..."

"Tại sao nàng lại thành ra như vậy?"

"Người chỉ nói cần người sống. Nàng chỉ nhận chút trừng phạt thuộc về nàng, thuộc hạ... Người không cần lo như vậy... Nàng sẽ chỉ quên một chút..."

"..."

"Hắn lừa ngươi lâu như vậy... Hoàng đế..."

"Hoàng đế..."

Cái gì mà hoàng đế? Cái gì mà trừng phạt?

Thật đau đầu!

Hàm Mộc Vân mơ màng tỉnh dậy, ban đầu đôi mắt đau nhứt như phủ một màn sương. Đôi mắt dần có tiêu cự, cảnh vật trước mặt dần rõ ràng. Nàng phát hiện bản thân nằm trên một chiếc giường gỗ lót nệm mềm mại, trên đỉnh còn treo mảnh màu hồng phấn bằng lụa.

Nàng nheo nheo mắt, căn phòng của cô tiểu thư công chúa nào đây?

Nàng đưa mắt nhìn xung quanh đột nhiên phát hiện căn phòng này không những xây theo phong cách công chúa mà còn là phong cách cổ phong nha!!

Cửa phòng đột nhiên bật mở, Liên Khuynh tay bưng khay thuốc trở vào nhìn thấy Mộc Vân ngồi ngơ ngát nhìn xung quanh.

"Người tỉnh rồi? Thật tốt, ta đi báo cho công tử với Nguyệt Tuy."

Liên Khuynh đặt khay thuốc lên bàn tươi cười ra mặt "Người uống thuốc trước, ta đi gọi người!"

Hàm Mộc Vân nghiêng đầu nhìn nàng ấy "Cô là ai?"

Liên Khuynh sửng sốt "Người... Người không nhớ ta sao?"

Mộc Vân nhú mày, ta làm sao biết cô? Ta còn không biết ta đang ở đâu đây!

"À, cô có thể cho ta biết đây là đâu sao?"

Liên Khuynh kinh hãi "Là căn hộ của Phủ Hàn công tử mua ở phố Kim Vương."

Mộc Vân lắc đầu "Không biết!" trong đầu nàng đột nhiên lóe lên một ý nghĩ "Vậy, đây là thời đại nào?"

"Phong Nguyệt vương triều, tân hoàng năm thứ ba."

Trong đầu nàng oàn một tiếng nổ thật lớn, cái gì Phong Nguyệt vương triều? Con mẹ nó nàng xuyên không ah?!

.

Phong Nguyệt Phủ Hàn nhìn Mộc Vân kinh hoảng đến mức bất tỉnh, đôi mày kiếm nhíu chặt "Nàng không nhớ?"

Liên Khuynh nghiêm trọng gật đầu "Người không nhận ra ta, còn không nhớ rõ đây là đâu, thời đại nào, hành xử rất kì quái!"

Phong Nguyệt Phủ Hàn hít sâu một hơi, tay nắm chặt thành quyền "Rốt cuộc bọn họ cho nàng dùng cái thứ gì?!"

Ngày đó ngay sau khi Mộc Vân trở về Tương Hy Quán, Phong Nguyệt Phủ Hàn liền đuổi theo dùng điều kiện x (ấn) để đổi lấy tính mạng nàng từ tay Tử Dạ.

Chung quy tính mạng được bảo toàn nhưng thân thể nàng vẫn không tránh khỏi thương tổn. Lúc Hắc đến mang nàng đi nàng đã hôn mê bất tỉnh, trên người nhiều vết roi sâu xé da chảy máu. Từ lúc đó nàng chìm sâu trong hôn mê suốt một tháng.

Tử Dạ còn nói nàng biết quá nhiều chuyện, chỉ dùng chút biện pháp. Hắc lại không ngờ biện pháp kia chính là làm nàng mất trí nhớ, đến hắc là ai cũng chẳng rõ!

.

Đến đêm, Hàm Mộc Vân mới tỉnh dậy. Nàng mơ hồ nhìn xung quanh chốc lát bỗng nhíu mày.

Nàng thật sự xuyên không?

Mộc Vân không biết kí ức của bản thân quay lại thời gian mới đầu xuyên đến. Trong mộng luôn có những thước phim vỡ vụn như kí ức của ai đó lướt qua rất nhanh, nhanh đến mức khó mà nắm bắt.

Mộc Vân đến gương đồng, vẫn là hình dáng này, vẫn là dung nhan này, không lí nào linh hồn nàng xuyên vào cơ thể người khác! Vậy tại sao nàng lại như vậy?

Chẳng lẽ chứng rối loạn sau xuyên không?

Kí ức sau khi tỉnh dậy của nàng chỉ nằm ở đoạn nàng cùng Khanh Khanh rơi xuống vách núi. Nhưng nàng cứ có cảm giác trống trải giống như quên thứ gì đó, thật khó chịu!!!

"Mộc Vân, người tỉnh rồi?"

Mộc Vân nghiêng đầu nhìn, lại là nữ tử khi sáng?!

Liên Khuynh bưng khay gỗ đặt cháo và thuốc vào, phía sau còn có Nguyệt Tuy đi theo.

Liên Khuynh mỉm cười đặt cháo và thuốc lên bàn nhỏ cạnh giường "Người ngủ lâu như vậy rồi, mau ăn chút gì đi!"

Mộc Vân mơ mơ hồ hồ nhận bát cháo từ tay nàng ấy, như vô tình hỏi "Người tên gì?"

Liên Khuynh thoáng khựng lại, trên mặt thoáng qua vẻ mất mát, rất nhanh lại khôi phục "Người quên ta rồi sao? Ta là Liên Khuynh!"

Mộc Vân lẩm bẩm, Liên Khuynh... Liên Khuynh?

Hình ảnh một cô gái ngồi co ro trên đường bị mọi người bao vây mắng mỏ thoáng qua trong đầu, nàng nhú chặt mày, áp chế cơn đau đầu mãnh liệt.

"Chúng ta quen nhau sao? Rất thân?"

Liên Khuynh điềm đạm mỉm cười "Người từng cứu ta!"

Mộc Vân nhú mày càng lợi hại, cố gắng quên đi những đoạn hình ảnh không ngừng lướt qua trong đầu "Khi nào?"

Nếu là vừa xuyên không tại sao lại có nhiều người biết nàng như vậy? Rốt cuộc có chuyện gì?!

Liên Khuynh cúi đầu buồn bã, nàng ấy bỗng kéo Nguyệt Tuy phía sau đến trước mặt nàng "Người có còn nhớ tỷ ấy không?"

Mộc Vân nhìn Nguyệt Tuy chăm chăm, thoáng quen thuộc thoáng xa lạ. Nàng lắc đầu "Không biết!"

Vành mắt Liên Khuynh đã ửng đỏ "Tỷ ấy là Nguyệt Tuy..." người mà người cứu, người mà người nhất quyết bảo vệ!

Thật quen tai! Nhưng vẫn không thể nhớ!

"VẬY..." Mộc Vân nghĩ một chút tìm lời lẽ thích hợp "VẬY, hai người các người là gì của ta?"

Liên Khuynh nhìn thoáng qua Nguyệt Tuy, bàn tay đang nắm tay nàng ấy khê siết chặt "Bọn ta... Là thuộc hạ của người!"

Từng là ân nhân, từng là tỷ muội, từng bảo hộ cho hai người bọn họ. Nàng ra nông nổi như vậy cũng chỉ vì muốn bảo hộ bọn họ an toàn.

Nàng không còn là ân nhân của họ mà chính là chủ tử duy nhất đời này họ tôn kính!

Nguyệt Tuy nghiêng đầu nhìn Liên Khuynh, nàng hiểu những gì Liên Khuynh nói cũng không phản bác. Bởi vì nàng giống nàng ấy, nhận thức Mộc Vân là chủ tử!

Mộc Vân kinh ngạc nhìn hai người bọn họ "Khoan khoan, ta không nắm bắt kịp..."

Mộc Vân chớp chớp mắt áp chế cơn đau đầu "Các người có thể kể lại những chuyện xảy ra với ta không? Ít nhất là từ khi gặp hai người!"

Nguyệt Tuy với Liên Khuynh ăn ý đến lạ thường, hai người kể hết những chuyện từ khi gặp Mộc Vân chỉ duy nhất không nhắc đến Thành đông Tử Dạ, chỉ nói nàng từng gia nhập một nhóm dong binh đoàn nhận nhiệm vụ tìm hậu duệ Miêu Cương tộc, lại vì bảo vệ Nguyệt Tuy mà bị bọn họ đuổi giết!

Mộc Vân nghe họ kể xong lại nửa tin nửa ngờ, trong những đoạn kí ức vụn kia quả thật có vài điểm với những gì hai người kể lại có chỗ không giống.

Mộc Vân xoa xoa đầu, lúc này Phong Nguyệt Phủ Hàn bên ngoài bước vào. Nàng vừa nhìn đến hắc đới mày liền nhíu chặt, trên mặt viết rõ bốn chữ 'Vô cùng khó chịu'.

Không biết vì lí do gì khi thấy mặt hắc đới nàng lại nghĩ đến hai từ 'lừa đảo', ba từ 'đại lừa đảo'.

Liên Khuynh và Nguyệt Tuy thấy Phong Nguyệt Phủ Hàn vào liền xin lui ra.

Mộc Vân không chờ hắc đới mở lời liền hỏi "Người cũng quen ta đi?"

Phong Nguyệt Phủ Hàn mỉm cười "Không chỉ là quen, người là nữ nhân của ta!"

Mộc Vân nhíu mày "Nữ nhân của người?" từ khi nào nàng lại là nữ nhân của người ta?

"Người biết cái gì về ta, cảm phiền nói ta chút ít. Ta hiện tại có chút không nhớ rõ những chuyện trước đây!"

Phong Nguyệt Phủ Hàn theo ý nàng nói hết tất cả quãng thời gian hai người ở cạnh, cũng che giấu đi chuyện của Tử Dạ, cũng thay bằng nàng từng tham gia một dong binh đoàn, như lời Nguyệt Tuy và Liên Khuynh nói trước.

Đột nhiên Mộc Vân nhìn hăn, lâu sau mới nghi ngờ hỏi "Người... Từng lừa gạt ta chuyện gì sao?"

Phong Nguyệt Phủ Hàn ngẩn ra.

Mộc Vân nhú mày "Từ trước đến nay cảm giác của ta vẫn luôn rất tốt, người từng lừa gạt ta chuyện gì sao?"

Hăn giật mình, muốn nói gì đó lại bị nàng chặn lời.

"Nếu trước người đã muốn giấu thì hiện tại không cần nói, ta hình như không thân quen người lắm! Người ra ngoài đi, ta mệt mỏi muốn đi ngủ!"

Không biết vì sao, tim có hơi đau lại rất tức giận, cho dù nàng đã quên hết mọi chuyện nhưng trái tim vẫn còn nhớ cảm giác đó. Nàng tin tưởng trái tim mình!

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Ngoại Truyện 1.11 Hàm Mộc Vân.

Thời gian dần trôi qua, kí ức của Hàm Mộc Vân cũng dần dần trở nên bình ổn, ví như nàng không còn nhìn thấy những mảnh vỡ vụn kí ức như trước. Nàng hiện tại có thể nhớ ra một số chuyện, như nàng được lão quý y nhận làm đồ đệ, như nàng từng bị lão quý y lừa ở quán ăn nọ phải mãi nghề kiếm tiền để trả.

Nàng cũng nhớ ra lần đầu tiên gặp Nguyệt Tuy cùng Liên Khuynh. Kí ức của nàng về Phong Nguyệt Phủ Hàn cũng chậm rãi trở về.

Kí ức duy nhất nàng không nhớ được chính là quãng thời gian ở Tương Hy Quán cùng Tử Dạ, những thứ còn lại tuy có thể nhớ nhưng khác mơ hồ.

Qua khoảng vài ngày sau khi Mộc Vân tỉnh lại Phong Nguyệt Phủ Hàn đã đến nhận lỗi, kể lại chuyện hãm giấu nàng về thân phận hãm. Mộc Vân không biết là do không nhớ rõ hay do tức giận quá mức, nàng chỉ nhìn hãm, lạnh lùng tiễn khách.

Kể từ khi tình dục cách Mộc Vân thay đổi lớn, có lẽ vì không dám tin tưởng xung quanh nên luôn từ chối tiếp xúc với mọi người. Một quãng thời gian dài nàng luôn dùng vẻ mặt lạnh lạnh lùng lùng với mọi người kể cả Nguyệt Tuy và Liên Khuynh. Sau khi nhớ lại nàng mới có thể khá thoải mái hơn khi giao tiếp cùng hai người nhưng lại triệt để mặt lạnh với 'đại lười đảo' Phong Nguyệt Phủ Hàn.

.

"Mộc Vân, hôm nay là lễ Hoa Đăng, người có muốn ra ngoài không?"

Mộc Vân uống chén thuốc từ Liên Khuynh đưa đến, đôi mày liễu vì vị đắng mà chau lại "Không có hứng thú!"

Liên Khuynh mỉm cười "Người đã ở trong phòng nhiều ngày rồi, không thấy chán sao?"

Mộc Vân nhúng vai, thả chén thuốc trống rỗng về lại khay thuốc "Không chán, ra ngoài còn không biết có gặp lại đám đuổi giết ta khi trước không, ở nhà cho lành vậy."

Liên Khuynh rũ mắt im lặng, Nguyệt Tuy đứng ở bên cửa sổ cũng trầm mặc.

Mộc Vân chú ý đến hai người khác thường liền hỏi "Hai người làm sao vậy?"

Liên Khuynh gượng cười lắc đầu "Không... Không sao, người nghỉ ngơi đi."

Mộc Vân nghiêng đầu khó hiểu nhìn Liên Khuynh cùng Nguyệt Tuy ra ngoài. Nàng cũng mệt mỏi, nằm ì ra giường.

Những ngày này nàng hết ngủ rồi lại ăn, ăn rồi lại uống, uống rồi lại tiếp tục ngủ, sắp bị nuôi biến thành heo ah! Làm con sâu gạo cũng tốt, làm heo cũng tốt, tốt hơn ra ngoài xui xẻo gặp lại kẻ thù cũ. Nàng còn chưa biết mình đắc tội kẻ nào nha!

Chưa chớp mắt được bao lâu, bên ngoài có chút ồn ào. Mộc Vân tỉnh dậy lắng tai nghe động tĩnh bên ngoài.

Nàng nghe thấy tiếng của tên 'đại lừa đảo' Phong Nguyệt Phủ Hàn, có vẻ như hẳn muốn chuẩn bị bàn tiệc nhỏ. Liên Khuynh nói hôm nay chính là ngày gì đó nhỉ? À lễ hoa đăng!

Lại bị 'đại lừa đảo' kia quẩn lầy! Dù hẳn có đẹp trai, dù trước kia có thích hẳn đến mức nào thì chuyện hẳn lừa gạt nàng không thể tha thứ được!

Mộc Vân leo xuống giường, quơ lấy bộ bạch y trong tủ cùng mạn sa che mặt, lên ra khỏi nhà bằng cửa sau.

Nguyệt Tuy cùng Liên Khuynh sau khi phát hiện nàng không có trong phòng liền hốt hoảng tới báo cho Phong Nguyệt Phủ Hàn. Ba người lập tức ra ngoài tìm kiếm.

Còn vị khiến gia nhân trong căn biệt viên rồi tung rồi mù đi tìm kiếm lúc này đang đi dạo trên phố.

Quả nhiên hôm nay có lễ hội, đường phố Kim Vương đông đúc người qua lại, khắp phố treo đèn lồng đủ màu sắc, bên bờ hồ nơi thả hoa đăng ước nguyệt tương đối đông đúc.

Nàng nhìn người người thả hoa đăng cầu nguyệt đột nhiên ngẩn ra.

"Chị Khanh, thả hoa đăng cùng em đi, chúng ta cùng ước nguyện!"

Cô gái lạnh lùng đứng nhìn, cho dù nàng có năn nỉ thế nào cũng không cùng nàng thả hoa đăng.

Mộc Vân thở dài, Lam Khanh Khanh tỷ đang ở đâu?!

Mộc Vân quay người rời khỏi bờ hồ thả hoa đăng, đi lướt qua hai người. Nàng đột nhiên nhíu mày quay đầu lại nhìn nhưng giữ đám đông cuộn cuộn như nước chảy chẳng nhìn thấy gương mặt quen thuộc nào.

Nàng nhúu mày, tim bỗng nhảy hột một nhịp "Nam tử khi nầy thật quen mắt!"

Có chút giống... Khanh Khanh? Không đúng! Khí tức rất giống!

Nhưng giữ biến người mênh mong, muốn tìm người như mò kim đáy bể!

Tay trái nàng đột nhiên bị người ta nắm lấy, Mộc Vân nhúu mày quay lại, ngân châm nơi đầu ngón tay tùy thời có thể phóng ra.

"Là ta!"

Nguyệt Tuy phía sau giữ chặt tay nàng, kéo ra khỏi đám đông.

Mộc Vân thu lại ngân châm, nhúng nhúng vai mặc nàng ấy kéo đi "Tìm được cũng thật nhanh!"

Nguyệt Tuy không nói gì, khuôn mặt lạnh lùng im lặng suốt đoạn đường, nơi bàn tay kéo nàng lại không một chút buông lỏng.

Mộc Vân cảm thấy nàng lạ lạ, kéo tay lại " Nguyệt Tuy, người làm sao?"

Nguyệt Tuy không nói gì, một mạch kéo nàng trở về biệt viện.

Liên Khuynh vừa nhìn thấy nàng cùng Nguyệt Tuy trở về liền òa khóc ôm chặt nàng. Nguyệt Tuy lạnh lùng đứng một bên.

Mộc Vân dờ khóc dờ cười, chẳng phải nàng chỉ ra ngoài một chút thôi sao?

"Được rồi, khóc cái gì!"

Liên Khuynh ôm chặt nàng, bả vai không ngừng run rẩy "Người tốt cuộc đi đâu, không...còn không nói với bọn ta một tiếng..."

Mộc Vân vỗ vỗ vai nàng "Ta chỉ là ra ngoài một chút..."

"Bọn ta thật lo cho người, lo sợ người bị người ta bắt đi... Lo sợ người lại gặp bất trắc..."-Liên Khuynh khóc đến hoa lê đài vũ.

Mộc Vân ngẩn ra, nàng thở ra một hơi, đưa tay vỗ vỗ vai Liên khuynh "Không sao, ta không sao, người đừng khóc nữa."

Mộc Vân nhìn thoáng qua Nguyệt Tuy và Liên Khuynh, trong lòng ấm áp đến lạ thường. Hai người họ đều là thật tâm lo lắng cho nàng!!!

Liên Khuynh buông nàng ra, dùng ống tay áo lau nước mắt "Người... người nghĩ ngơi, ta nói với Phủ Hàn công tử một tiếng. Công tử vẫn còn đang phái người tìm kiếm người đây."

Nguyệt Tuy đứng một bên nhìn nàng, bàn tay xiết chặt kiếm. Mộc Vân nhìn nàng ấy như vậy chỉ cười cười vỗ vỗ vai nàng ấy "Yên tâm ta sẽ không tùy tiện rời đi nữa, sẽ không để các người lo lắng nữa!"

Nàng cười "Nguyệt Tuy tỷ tỷ!"

Nguyệt Tuy thoáng kinh ngạc, nàng thả lỏng tay, theo Liên Khuynh ra ngoài.

Mộc Vân bĩu môi "Tiểu miêu này sao càng ngày càng lạnh lùng ah?"

.

"Mộc Vân..."

Hàm Mộc Vân nằm dài trên sạp mỹ nhân đọc mấy cuốn tiểu thuyết cổ lưu hành ngoài chợ, lơ đãng đáp "Liên Khuynh, tỷ có việc gì?"

Liên Khuynh ngồi một bên pha trà, úp úp mở mở "À, ta..."

Mộc Vân gấp sách lại, chống cằm nhìn nàng ấy "Tỷ có gì mau nói ah!"

Liên Khuynh rũ mắt "Người nghĩ thế nào về lời đề nghị của Phủ Hàn công... À hoàng thượng?"

"Hả?" Mộc Vân chớp chớp mắt "Cái đề nghị gì cơ?"

"Chính là... Tiến cung!"

Mộc Vân xì một tiếng nằm xuống, nghịch nghịch ống tay áo "Muốn ta tiến cung làm gì? Hầu hạ hăn? Đừng có mơ!"

Liên Khuynh che trán cảm thán, đầu óc của chủ tử nhà cô có vấn đề ah? Kê mù còn thấy được hoàng thượng có bao nhiêu yêu thích nàng, người ta là muốn lập phi ah!

"Hoàng thượng là muốn lập người làm phi!"

Mộc Vân nghiêng mặt nhìn Liêng Khuynh "Rồi thế nào? Rồi bị nhốt trong lòng ngày ngày trong ngóng hăn ân sủng sao?"

Liên Khuynh cuối đầu "Trong cung an toàn hơn ở đây rất nhiều!"

"Ha! Thâm cung còn nguy hiểm hơn trăm ngàn lần, ta mới không thèm!"

Liên Khuynh biết khuyên nhủ không thành đành đưa mắt cầu cứu Nguyệt Tuy đứng khoanh tay bên kia. Nguyệt Tuy lại không có ý giúp nàng khuyên nhủ, Liên Khuynh ỉu xìu pha trà.

"Người cũng phái đến, là đang trông coi phạm nhân sao?"

Liên Khuynh theo ánh mắt nàng nhìn sang "Đó là thuộc hạ thân cận của hoàng thượng, gọi là... Là..."

Nguyệt Tuy tốt bụng nhắc nhở "Tử Thanh."

"Ah, là Tử Thanh đại nhân. Là đến bảo vệ người ah!"

Mộc Vân bĩu môi "Ta cần hẳn bảo vệ? Tên đại lừa đảo kia chỉ là đang giám sát ta thôi! Hừ ta có Nguyệt Tuy bảo vệ là đủ rồi!"

Mộc Vân hăm hực mở cuốn sách phủ lên mặt ngủ.

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI!

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Ngoại Truyện 1.12 Hàm Mộc Vân

"Mộc Vân... Liệu người có giận chúng ta không?"

Nguyệt Tuy nhìn Liên Khuynh như con cún nhỏ lo sợ nhìn về phía căn phòng giảng đèn kết hoa, khung cửa dán đầy chữ hỉ đôi môi cong hình bán nguyệt.

Liên Khuynh nhìn thấy Nguyệt Tuy cười thoáng dần ra. Nguyệt Tuy xoa đầu nàng "Đi thôi, đến lúc rồi!"

Hàm Mộc Vân vừa tỉnh dậy đã cảm thấy cả người vô lực, nàng nhìn màn lụa màu đỏ tươi thoáng ngẩn ra, lại nhìn đến hầu như khắp căn phòng đều một màu đỏ đôi mày liễu nhíu lại.

Đây là cái quỷ gì?!

Mộc Vân ngồi dậy mới phát hiện ra bản thân không biết từ khi nào mặc một bộ y phục màu đỏ tươi, chỉ kim tuyến thêu phượng hoàng, đầu tóc nàng được vấn lên đội kim quan cùng trâm cài hình phượng hoàng.

Càng nhìn càng giống... Giá y? Không đúng! Giống hỷ phục của hoàng hậu một nước hơn!

"Mộc... Mộc Vân, người tỉnh rồi?"

Mộc Vân nhíu mày "Này là chuyện gì?"

Liên Khuynh rút đầu, núp sau lưng Nguyệt Tuy.

"Không nói?"

Nguyệt Tuy lãnh đạm "Hôm nay là ngày người xuất giá!"

Mộc Vân trợn mắt "Xuất cmn cái gì mà giá? Gả cho ai chứ?!"

"Chính là hoàng thượng, Phong Nguyệt Phủ Hàn!"-Liên Khuynh đưa đầu ra nói với vào một câu.

"Ta thành thân cùng tên đại lừa đảo kia á? Ta phải thành thân á? Ta quỳ! Ta đương là tân nương mà không biết bản thân mình thành thân có được không?!"

Nguyệt Tuy gật gù "Đúng vậy, người không biết, là Liên Khuynh bán người!"

"Ah, Nguyệt Tuy, tỷ nói vậy được ah? Ta nào có bán chủ tử, ta... Cũng chỉ vì người..."

Đầu óc Mộc Vân không ngừng quay cuồng, tại sao nàng chỉ vừa ngủ một giấc tỉnh dậy liền vào lễ đường thành thân ah?

"Các người cho ta dùng cái gì?" toàn thân không có sức!

Nguyệt Tuy bình thản "Một ít nhuyễn cốt tán thôi."

Mộc Vân trợn mắt "Người..."

Nguyệt Tuy rũ mắt "Hiện tại bên ngoài đang rất loạn, trong cung tương đối an toàn hơn, người đường đường chính chính thành thân cùng hoàng thượng tức là người trong cung, người của hoàng gia. Bọn họ... Cũng sẽ không lỗ mẫn đến tìm người gây chuyện."

Đêm qua nàng có nghe tiếng đánh nhau, chẳng lẽ có người đến tìm nàng gây sự?

Mộc Vân không biết trong suốt thời gian này luôn có do thám ẩn nấp xung quanh để ý đến nhất cử nhất động của nàng, chỉ là bị Phong Nguyệt Phủ Hàn phát hiện mà bắt lại.

"Thật ra, hoàng thượng cũng không quá tệ, trước đây người cũng rất thích hăn." Liên Khuynh nhỏ giọng "Lúc gặp nguy hiểm người mà người tìm đến đầu tiên không phải hăn sao? Người rất tin tưởng hăn!"

Mộc Vân nhú mày "Hăn lừa gạt ta!"

"Phải không? Người đã nghe hoàng thượng giải thích chưa?"

Mộc Vân trầm mặt.

Bên ngoài đột nhiên náo nhiệt lên, tiếng pháo nổ, tiếng người nói chuyện náo nhiệt.

"Hoàng thượng đến rồi!"

Liên Khuynh lấy khăn voan đỏ thắm xấp nghiêm chỉnh trên bàn nhìn Mộc Vân áy náy "Chủ tử, thất lễ!"

Nói đoạn Liên Khuynh trùm khăn voan lên đầu nàng, đồng thời nàng cảm nhận được thứ gì đó mỏng như tơ quấn chặt lấy cổ tay cổ chân nàng, không thể nhúc nhít.

"Cái quái gì thế?"

Liên Khuynh trấn an nàng "Mộc Vân, chỉ là một chút thủ pháp nhỏ, không làm hại người đâu."

Mộc Vân nhú mày, rất chi là tức giận.

Nàng được Liên Khuynh dìu ra ngoài, biệt viện này không phải nhà nàng cũng không có cha mẹ thân sinh nên không có quá nhiều nghi thức. Liên Khuynh dìu nàng lên kiệu hỉ xa hoa, cách khăn voan lụa nàng nhìn thấy đầu đoàn rước dâu là một nam tử áo bào đỏ thẫm. Người đó không phải tân lang, không phải Phong Nguyệt Phủ Hàn mà là Tử Thanh_Thuộc hạ của hắn.

Cũng đúng, hoàng thượng nạp phi dâu nhất thiết phải đích thân tới rước dâu. Hàm Mộc Vân, người đang mong chờ cái gì?

Nàng nhếch môi cười khẩy ngồi vào kiệu hoa.

Từ Phổ Kim Vương vào hoàng cung không quá xa, ồn ào náo nhiệt bên ngoài dường như không ảnh hưởng được tân nương trong xe ngựa. Nàng ngồi yên, yên lặng đến lặng người.

Khi tỉnh dậy biết bản thân sắp gã cho người ta cảm thấy có chút kinh ngạc, tựa như nàng vẫn còn ngủ, đây là một giấc mơ hoang đường.

Sau đó chính là tức giận, tức giận vì bọn họ lừa nàng, che giấu nàng.

Hiện tại đã tâm tình đã bình ổn nàng cũng không rõ cảm xúc trong lòng là gì, không vui không buồn, không oán không hận, chỉ có bình thản. Cảm xúc này một tân nương nên có ư?

Cứ có cảm giác chuyện này đáng lí ra phải như vậy thì cứ tự nhiên thuận theo nó. Một chút cũng không cần kháng cự.

Kiều hoa dần đến cổng hoàng cung, bên ngoài tiếng nói rộn rã cùng tiếng pháo hoa dần nhỏ đi. Phía trước chính là hoàng thành, phía trước chính là hoàng cung, hoàng cung thâm sâu, là chốn ăn thịt người không nhà xương.

Người can tâm sao?

Thật sự muốn gã cho hần sao?

Gã cho Phong Nguyệt Phủ Hàn...

Cầu hoàng!" - Không ai đáp lại lời nàng

Hàm Mộc Vân trừng mắt nhìn cầu hoàng đế yêu nghiệt kia, Phong Nguyệt Phủ Hàn làm như không nghe thấy nàng la lối tiếp tục nhàn nhã rót rượu uống.

"Người thả ta ra đi mà" nàng dần như vang xin, thật sự khốn nạn à nha ở cổ đại tại sao trong lúc kết hôn cô dâu không được ăn uống chứ? Và lại nàng là bị bắt ép đưa đến a, tệ hại đến mức hần không cho nàng uống lấy ngụm nước.

Càng nghĩ nàng càng thấy tức "hoàng đế thối tha, làm nường tử người đúng là ta đã tạo nghiệt ra lớn rồi thì phải. Cầu hoàng!". Hàm Mộc Vân gai mắt nhìn chăm chăm người kia như muốn xé nát hần ra.

Phong Nguyệt Phủ Hàn nhếch môi cười tà mị khuôn mặt ửng hồng vì tác dụng của rượu, "cầu hoàng thì vẫn là phu quân của nàng, người khác tu tám kiếp mới được ta coi trọng nàng thì coi như vận xui" . Hàm Mộc Vân trừng hần qua lớp khoan voan mỏng, nàng nghiêng răng rặn từng chữ "tốt! Tốt nhất đừng thả lão nường ra nếu không ta cho của quý của người đi châu ông bà"

"Vân Nhi nàng nở làm vậy sao a? Ta dù gì cũng là phu quân nàng mà" hần đi đến vén khăn voan lên, khuôn mặt xinh đẹp dần hiện rõ, có lẽ nàng chỉ khá tốt nhưng trong mắt hần nàng thật sự hơn mọi nữ nhân hần từng gặp gấp n lần.

"Phong Nguyệt Phủ Hàn! Người thả lão nương ra" hăn nhếch môi "ta không bắt trời nàng, cho nàng dùng nhuyễn cân tán thì làm sao nàng thành hôn cùng ta?". Hàm Mộc Vân thật sự cảm thấu uất ức.

"Vân Nhi, nàng càng ngày càng thô lỗ nha, hình tượng xinh đẹp lãnh đạm thường thấy của nàng đâu rồi?" hăn nâng cằm nàng chăm chú nhìn. Nàng tránh ánh mắt của hăn thản nhiên nói "chó tha rồi! Cậu hoàng nha người tha đấy", hăn phì cười chắc chỉ có nàng mới dám nói như vậy với hăn... À có lẽ còn người khác nhỉ?

Nàng vờ hờn dỗi quay mặt đi nơi khác "ta chỉ mới 16 tuổi người không thể nào lấy ta được, ta chưa đủ tuổi kết hôn, người là đang cưỡng ép trẻ vị thành niên a". Phong Nguyệt Phủ Hàn chau mày "trẻ vị thành niên? Nàng đang nói gì vậy?"

Nhiều lúc hăn cảm thấy Hàm Mộc Vân thật quái dị, nàng nói gì hăn hoàn toàn không hiểu. Bất chợt Phong Nguyệt Phủ Hàn nghĩ đến Lam Khanh Khanh, hai người cũng thật giống nhau. Phong Nguyệt Phủ Hàn thở dài hóa giải thủ pháp cho nàng, thu lại một đoạn tơ màu bạc

Hàm Mộc Vân xoa xoa cổ tay đã ứa đỏ không khỏi trừng mắt về phía ai đó "Đồ vũ phu, đồ không biết thương hoa tiếc ngọc". "Ta nghĩ không cần đối với nàng" hăn cười cười đặt ly rượu và bình lên bàn bên cạnh, rồi đến mép giường

Canh lúc nàng không để ý Phong Nguyệt Phủ Hàn bất ngờ ngã nhào xuống người Hàm Mộc Vân, nàng điểm một giây hoảng hốt đưa tay đỡ hăn rồi mày chau chặt lại "Phong Nguyệt Phủ Hàn người ngồi dậy cho lão nương". Phong Nguyệt Phủ Hàn ngoáy ngoáy trên người nàng tìm chỗ thoải mái, đầu hăn gối lên bả vai nàng "ta mệt"

Nhìn vẻ mặt mệt mỏi của hăn nàng bỗng chốc chùng lòng, dường như hăn đã ngủ, hơi thở đều đặn. Hàm Mộc Vân thở dài cẩn thận nằm xuống

giường chỉnh cho hắn nằm thật thoải mái bên cạnh, tay hắn vẫn nắm tay nàng, đầu gối lên tay nàng.

Hôm nay nàng cũng thật mệt mỏi chẳng mấy chốc đã chìm vào giấc ngủ. Phong Nguyệt Phủ Hàn đang ngủ bỗng mở mắt, đôi con ngươi màu nâu khóa chặt lấy nàng. Phong Nguyệt Phủ Hàn thở dài đưa tay vuốt ve khuôn mặt Hàm Mộc Vân, hắn khẽ nhích người ôm nàng vào lòng

Hàm Mộc Vân, đời này ta đã xác định nàng, dù chết cũng không buông!!!

(-trích chính văn chương 51)

Ngoại Truyện 1. Hàm Mộc Vân (Hoàn)

Mục lục

[Giới Thiệu Nhân Vật](#)

[Q2. Chương 1. Người Nhớ, Người Đã Lãng Quên Từ Lâu.](#)

[Q2. Chương 2. Nữ Tử Huyết Y](#)

[Q2. Chương 3. Vì Một Người?](#)

[Q2. Chương 4. Có Người Muốn 'Cửa Đổ' Nàng](#)

[Q2. Chương 5.](#)

[Q2. Chương 6. Xảy Ra Án Mạng](#)

[Q2. Chương 7.](#)

[Q2. Chương 8. Nghi Vấn](#)

[Q2. Chương 9](#)

[Q2. Chương 10. Dịch Bệnh Bắc Biên Cường](#)

[Q2. Chương 11. Có Người Giở Trò](#)

[Q2. Chương 12. Dùng Sáo Trúc Điều Khiển Thi Xác.](#)

[Q2. Chương 13.](#)

[Q2. Chương 14. Hắc Y Nam Tử.](#)

[Q2. Chương 15. Thăm Dò](#)

[Q2. Chương 16.](#)

[Q2.Chương 17. Thạch Động](#)

[Q2. Chương 18. Tử Động Xích Hà Cung](#)

[Q2. Chương 19. Bị Thương](#)

[Q2. Chương 20.](#)

[Q2. Chương 21. Ác Mộng](#)

[Q2. Chương 22. Xích Liệt](#)

[Q2.Chương 23.](#)

[Q2. Chương 24. Kết Nghĩa Kim Lang](#)

[Q2.Chương 25. Đi Xứ](#)

[Q2. Chương 26. Quốc Sư Di Quốc.](#)

[Q2. Chương 27. Mưu Kế](#)

[Q2. Chương 28. Mắc Mưu](#)

Q2. Chương 29. Thương Tâm

Q2. Chương 30. Đối Chiến.

Q2. Chương 31. Yêu Đạo

Q2. Chương 32. Truy Nã Xích Liệt.

Q2. Chương 33. Lần Đầu Đến Liêu Quốc Gặp Bảo Cát.

Q2. Chương 34. Giúp Đỡ.

Q2. Chương 35. Phí Duyệt Thành.

Q2. Chương 36. La Mạn Gia Tộc.

Q2. Chương 37. Chuyện Xưa

Q2. Chương 38. Nạp Lan Hình Nhã Bị Thương.

Q2. Chương 39. Lựa Chọn Đôi Mắt Tốt.

Q2. Chương 40. Dụ Dỗ.

Q2. Chương 41. Vùng Cấm

Q2.Chương 42. Hạ Huyền.

Thông Báo Nhỏ

»Nghị Vãn Nhỏ«

Q2. Chương 43. Địa Động-Truyền Tống Trận.

Q2. Chương 44. Hạ Gục Xích Dụ Yên.

Phiên Ngoại 2.

Q2. Chương 45. Bị Khống Y Kiểm Khống Chế.

Q2. Chương 46. Nàng Là Muội Muội Người!

Q2.Chương 47. Từ Biệt

Q2. Chương 48. Trở Về Phong Nguyệt Vương Triều.

Q2. Chương 49.Hoàng Hậu Phong Nguyệt Vương Triều.

Q2.Chương 50. Bạch Nhi Xuất Giá.

Q2.Chương 51. Tâm Ý Của Tân Lang.

Q2. Chương 52. Tam Vương Gia Phong Nguyệt Vô Thần.

Q2. Chương 53. Cường Ép Làm Khách.

Q2. Chương 54. Biến Cố Nơi Biên Cương.

Q2. Chương 55. Xuất Chinh.

Q2. Chương 56. Đưa Nàng Đến Nam Cương.

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI! QUYỂN 2

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Giới Thiệu Nhân Vật

+Lam Khanh Khanh (Thuộc hạ cấp dưới của Dạ Nguyệt còn gọi nàng là Lãnh công tử) thập nhị tiểu thư Dạ Nguyệt sơn trang.

+Phong Nguyệt Vô Thần (Vô Ưu_tôn chủ Huyết Ưu cung) tam vương gia Phong Nguyệt vương triều.

+Hàm Mộc Vân: muội muội của Khanh Khanh, Hoàng Quý Phi Phong Nguyệt.

+Phong Nguyệt Phủ Hàn: đế vương Phong Nguyệt Quốc

+Bạch Mặc Thương: Nhị công tử Dạ Nguyệt

+Hắc Kết: tam công tử Xích Hà cung

+Liễu An Nhiên: đường chủ Huyết ưu cung, thân phận đặc biệt *ẩn*

+Bạch Nhi: cung nữ cùng phòng của Khanh Khanh, Tứ Vương phi Phong Nguyệt

+Phong Nguyệt Hoành Ân: Tứ vương gia Phong Nguyệt vương triều

+Phong Nguyệt Quân Y: Ngũ vương gia Phong Nguyệt

+Nguyệt Vi: Đại hoa khôi danh bảng Viên Linh Các, đường chủ Huyết Ưu cung

+Thương Liên: Chủ quản Túy Yên Lầu, thuộc hạ cấp cao của Dạ Nguyệt sơn trang.

+Mộ Dung Xuất: Tam công tử Dạ Nguyệt

+Tô Yên: Thiếu phu nhân Dạ Nguyệt, thê tử Đông Phương Chính

+Đông Phương Chính: Đại công tử Dạ Nguyệt sơn trang

+Đông Phương Viên Nhi, Đông Phương Hạo: nhi nữ và nhi tử của Tô Yên

+Nam cung Thận: Tứ công tử Dạ Nguyệt

+Phi Yến Lãnh Thiên: Ngũ công tử Dạ Nguyệt

+Vương Lăng Thần: Lục công tử Dạ Nguyệt

+Lăng Vân: Thất công tử Dạ Nguyệt

+Diêu Chính Vũ: Bát công tử Dạ Nguyệt

+Lâm Bích Tần: Cửu công tử Dạ Nguyệt

+Thiệu Phi thập nhất công tử Dạ Nguyệt

+Vu Trác Nhận: Thập công tử Dạ Nguyệt

+Nạp Lan Hình Nhã: công chúa Tây Hạ

+Na Bố Lạp Hàn Minh: Tướng quân Tây Hạ

+Gia Lỗ Thượng Phong: Đế Vương Mông Cổ

+Cát Vân: Thanh mai trúc mã của Gia Lỗ Thượng Phong, Hoàng hậu Mông Cổ

- +Triệu Khánh Lâm: Tướng quân Mông Cổ, ca ca của Khanh Khanh
- +Tử Dạ: Chủ nhân thành Đông, thiên hạ đệ nhất mỹ nhân
- +Bạch Kết: thuộc hạ Thượng Quan Tề
- +Xích Dục Yên: Tiểu Thư Xích Hà cung
- +Hắc Minh: đường chủ Huyết Ưu cung
- + Nhĩ Hà Tam Lạc: Thế tử đích tôn Nhĩ Hà gia tộc, biểu đệ của Hàn Minh.

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI! QUYỂN 2

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q2. Chương 1. Người Nhớ, Người Đã Lãng Quên Từ Lâu.

...2 năm...

là một khoảng thời gian ngắn, cũng là một khoảng thời gian dài, còn phải tùy vào người trải qua khoảng thời gian này là ai. Có thể là nhớ nhung da diết, có thể là tương tư sầu não. Cũng có thể là vô lo vô nghĩ, ngao du thiên hạ.

Thảo Nguyên Mông Cổ hoa cỏ tươi mát, trên đồi cao có bóng nữ nhân ngồi trên ngựa. Nàng đưa tay đón gió lẫn ánh hoàng hôn màu hồng phách chiều thu. Từng tia nắng yếu ớt phản ánh trên ngọc thạch hình hoa hạ tuyết trên tay nàng, xinh đẹp vô cùng.

Trời đã vào thu, từng cơn gió thu se lạnh thổi bay vạt áo mây huyết y của giai nhân, mái tóc buộc tùy tiện phía sau tung bay theo gió. Không có ràng buộc, không có lễ nghi như chủ tử của nó, tự do tự tại

"Thì ra nàng ở đây"

Đôi mắt vốn khép hờ của nữ tử mở ra, nàng nhìn về nơi mặt trời lặn, đôi môi anh đào khẽ nhếch lên. Đôi mắt nàng rất đẹp, như mặt hồ tĩnh lặng, trong trẻo nhưng đáng tiếc lại rất lạnh, lạnh lòng đến mức khiến đối phương không dám lại gần.

Lạnh lòng đến mức khiến người xung quanh cảm thấy nàng là kẻ lãnh khốc vô tình.

Nam tử vừa cười ngựa đến thấy nàng có phản ứng nhưng lại chẳng nói chuyện thì cau mày "Ta đang nói chuyện với nàng đấy, nàng cứ như vậy bỏ lơ ta sao?"

Giai nhân liếc cũng không liếc hẳn lấy một cái, nàng thu tay, kéo dây cương ngựa muốn rời đi.

"Nàng muốn đi đâu?"- nam tử cứ nghĩ nàng sẽ tiếp tục cho hắn ăn bơ nào ngờ ngoài dự kiến nàng mở miệng. Thanh âm trong trẻo, lạnh lùng

"Thiên hạ rộng lớn cũng không phải không nơi nào chứa ta"

Nam tử kinh ngạc "Nàng muốn rời đi? Còn ta?" nếu không phải hắn chạy đến đây tìm nàng chắc nàng đã cao chạy xa bay chẳng thềm ngó ngang gì đến hắn đi.

Giai nhân ghìm dây cương, miệng ngâm dài âm tiết, nàng hờ hững nhìn qua nam tử, đôi môi anh đào cong thành hình bán nguyệt.

"Từ đâu đến cứ trở về nơi đó đi".

Nam tử còn đang ngăn người thì giai nhân đã thúc ngựa đi mất, người từ đâu đến thì cứ trở về nơi đó? Chết tiệt là muốn đuổi hắn đi mà!

Nam tử không cam tâm gào to phía sau bóng lưng giai nhân dần khuất

"Lam Khanh Khanh, Nàng chờ đấy cho ta, Hắc Kết ta lần này lại để nàng chạy mất ta mang họ nàng!"

Giai nhân huyết y phi ngựa như bay khẽ cười "Lam Kết, không tồ!"

Hắc Kết bất lực nhìn bóng lưng nàng mất hút sau đồi cao, tức đến hộc máu, hắn thật sự hối hận đã dạy nàng cười ngựa rồi.

Lam Khanh Khanh, nàng chờ đó cho ta!!!

Hỏi tại sao Hắc Kết không ngay lúc này đây thúc ngựa đuổi theo nàng?

Không không, hắc hiện tại rời đi Mông Cổ lại rất mất. Nhớ lại hai năm trước Khanh Khanh không từ mà biệt đã khiến Phong Nguyệt nổi sóng rồi. Hắc Kết dù đã gửi thư tín nhưng mấy cái người trong cung kia vẫn gào lên muốn gặp nàng.

Người trong cung không hiểu chuyện thì thôi đi, Dạ Nguyệt còn một hai muốn đưa nàng đến địa phận của sơn trang. Hắc thật khó khăn mới thuyết phục họ đưa Khanh Khanh đi, vừa trốn quan phủ vừa trốn người Huyết Ưu cung lại phải né người của Xích Hà cung.

Ấy vậy mà cái cô nương vô lương tâm kia vừa mới thức giấc sau ba ngày ba đêm do tác dụng của thuốc đã cầm kiếm kề vào cổ hắc. Khanh Khanh vẫn nhớ nàng là ai, đã trải qua những gì, chỉ duy nhất không biết Phong Nguyệt Vô Thần là người phương nào, những đoạn kí ức có mặt hắc cũng bị quên sạch hoặc bị vô hiệu hóa tình cảm mất.

Chỉ đáng thương những người thân cận Phong Nguyệt Vô Thần, dù nàng không có tình cảm với bọn họ nhưng hễ xuất hiện cùng hắc đều bị quên sạch sành sanh.

Hiện tại Khanh Khanh đang ở Mông Cổ, cứ không từ mà biệt như vậy chẳng nào trong cung cũng gà bay chó sủa, suy ra tình huống nàng bị thương bị bắt vân vân và mây mây.

Suy cho cùng Hắc Kết lại phải kiêm gã thuộc hạ của Khanh Khanh, lo liệu ổn thỏa, loại trừ phiền phức cho nàng.

Trong lòng Hắc Kết thầm chảy hai hàng lệ nhìn về phía Khanh Khanh rời đi chỉ biết uất ức gào thét trong lòng

Lam Khanh Khanh nàng chỉ biết ước hiếp người già, ta dù sao cũng hơn nàng hai tuổi, sống lâu hơn nàng hai năm, ăn nhiều hơn nàng 2130 hạt gạo, còn cứu nàng một mạng. Nàng lại nỡ làm thế với ta, Khanh Khanh! Hắc Kết ta ghi hận, sẽ có một ngày trả lại nàng tất!!!

*

Phong Nguyệt vương triều

Huyết Ưu cung

...Rầm...

Hòn giả theo tiếng động lớn vỡ thành trăm mảnh, khói bụi dần tản đi lộ ra khuôn mặt tuần mi lạnh lùng tức giận. Hắc Minh thầm lau mồ hôi nhìn vị Tôn chủ cao cao tại thượng đang tức giận kia, trong hai năm này không biết bao nhiêu tài sản trong Huyết Ưu đã bị hãm biến thành khói bụi. Tôn chủ đại nhân, người có tức giận thì đi chỗ khác xả được không? Dù gì Huyết Ưu cung cũng là thành quả gây dựng của ta trong sáu năm nha

"Tôn chủ bớt giận"

Vô Ưu hừ lạnh "Các người ăn no rồi không làm được tích sự gì ta còn nên giữ lại?"

Hắc Minh lau mồ hôi "Tôn chủ, chuyện này..."

"Cũng không thể trách Hắc Minh, nàng ấy muốn trốn thì cho dù có lật tung cả đại lục này lên cũng chẳng tìm được" - Nguyệt Vi đến nhìn thấy bãi 'hoang tàn' lại lắc đầu nói đỡ cho Hắc Minh

Vô Ưu nhếch môi cười lạnh, ngồi xuống tràng kỉ "Muội đang trách ta?"

"Thuộc hạ nào dám, chỉ là đã hai năm rồi nếu nàng muốn trở về thì sẽ không đợi đến hai năm đâu. Huống hồ nếu là ta ta cũng chẳng quay về" trên mặt Nguyệt Vi viết rõ hai chữ 'Đáng đời' to đùng. Cô nhúng vai rời đi "Ta trở về Viên Linh Các trước, tôn chủ đại nhân cũng đừng tức giận phá hết đồ đạc trong Huyết Ưu nữa. Cung ta sắp bị đốt đến nơi rồi đến lúc đó Viên Linh các cũng không đủ sức lực hỗ trợ Huyết Ưu cung nữa đâu"

Cái cô Nguyệt Vi này có phải nói quá rồi không?

Hắc Minh thấy Vô Ưu không nói gì cũng rời đi để lại một khoảng vắng lặng cùng Vô Ưu chìm sâu vào suy tư.

Trong hai năm này hắc đã chặn hết đường lui của Xích Hà cung, hiện tại Xích Hà trở thành một cung nhỏ nhoi không đáng nhắc tới cũng chẳng thể góc đầu dậy. Nếu không phải vì nể tình mẫu thân hắc đã biến Xích Hà cung thành khói bụi.

Mỗi họa đã diệt nhưng người đã không còn, lần cuối cùng hắc nhìn thấy nàng là lần ở ngoài phố đó, cùng nam nhân khác...

Vô Ưu xiết chặt nắm đấm, Khanh Khanh! Ta nhất định sẽ tìm được nàng!

Liễu An Nhiên đứng ở cửa nhìn hắc thật lâu cũng không đi vào, hắc cũng không phát hiện ra có người đứng ở cửa. Liễu An Nhiên thở dài quay người đi

Thần, ta đã nói huynh sẽ hối hận!

"Đường chủ"

"Sao rồi có tin tức gì không?"- Liễu An Nhiên hướng hắc y nhân vừa đến hỏi

Người kia có chút lúng túng quỳ xuống đất "Đường chủ tha tội, thuộc hạ đã phái người điều tra vẫn không có tin tức gì của Lam cô nương. Người của Hắc Minh đường chủ cũng không tìm ra manh mối"

Liễu An Nhiên chau mày "Có thể nào là Dạ Nguyệt che giấu không?"

"Quả thật tin tức của Lam cô nương bị phong tỏa nhưng chắc không phải là Dạ Nguyệt sơn trang. Theo thuộc hạ biết trong hai năm nay Dạ Nguyệt luôn phái người đi, có lẽ là đi tìm Lam cô nương"

Liễu An Nhiên nhíu mày càng chặt "Rồi cuộc thì ai lại có thể lực lớn như vậy? Cả một dấu vết nhỏ cũng không để lộ ra"

Đột nhiên cô nghĩ đến một người, sắc mặt dần kém đi.

"Đường chủ?"

Liễu An Nhiên có chút sợ hãi lắc đầu "Người phái một vài người đến nhìn xem động tĩnh của vị ở Phong Quốc kia một chút"

Người kia có chút giật mình "Đường chủ ý người là?"

"Ta mong không phải như ta dự đoán, nhớ kỹ phải làm gọn gàng nếu người kia biết có chuyện không bình thường chỉ sợ sẽ có chuyện"

Hắc y nhân cúi đầu tuân lệnh rời đi.

Liễu An Nhiên cảm thấy có một cỗ bất an dâng lên trong lòng kèm theo là nỗi hoảng sợ, chỉ mong người kia không biết đến sự tồn tại của Lam Khanh Khanh!

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI! QUYỂN 2

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q2. Chương 2. Nữ Tử Huyết Y

Tây Hạ Quốc

"Người nói xem Nạp Lan công chúa kia lúc nào cũng bám theo Na Bố Lạp tướng quân có phải không biết xấu hổ không?"

Thiếu nữ Giáp mang vẻ mặt khinh bỉ "Nói trắng ra người ghen tỵ người ta đi, Trưởng công chúa đi rồi Nạp Lan thay tỷ tỷ gả cho tướng quân là chuyện đương nhiên!"

"..."

"Nhớ năm đó Na Bố Lạp tướng quân uy vũ, đơn thân độc mã vào động sơn tặc diệt sạch không còn một tên. Lại nhớ năm đó thiếu niên ấy ở sa trường đánh thắng ngoại lai khải hoàn trở về..."

Ông lão kể chuyện bên đường nước miếng phun tung tóe kể lại chuyện cũ của vị tướng quân vị đại nhất Tây Hạ.

"Trời đất, nữ nhân kia là ai?"

Nam hữu nọ bên cạnh nhìn qua, chỉ thấy nữ tử một thân huyết y khuôn mặt trong trẻo lạnh lùng, nàng xinh đẹp mỏng manh lại cười một con chiến mã hùng dũng. Nam hữu ngơ ngác nhìn theo nàng "Thật xinh đẹp!!!"

Vài quan khách trong gian trà bên phó cũng chú ý đến mỹ nhân vừa xuất hiện kia, lão kể chuyện đang nói hăng say thấy khách quan không chú

tâm liên tục nhìn theo ánh mắt họ.

Hai nữ tử nói chuyện phiếm bên đường cũng nhìn sang nhìn giai nhân đến quên mất mình đang nói cái gì

"Cô nương này nhìn thật xinh đẹp"

"Nhìn y phục của cô ấy thật giống người trung nguyên"

"Không phải chứ, ta từng nhìn thấy loại chiến mã kia, là của Mông Cổ"

"Ta từng thấy trang sức cô ấy đeo, là loại làm bằng thiết quý hiếm của Phong Nguyệt"

"..."

Mọi người đều kết luận nữ nhân này không phải người thường, huống hồ Tây Hạ cách xa trung nguyên, người đến nơi này chỉ có ba dạng. Thứ nhất dân chạy nạn do chiến tranh, thiên tai. Thứ hai là thương nhân ở trung nguyên không có đất dụng hay gian thương muốn mở rộng thị trường làm ăn buôn bán.

Loại cuối cùng chính là sứ giả.

Nhìn giai nhân kia thật không giống ba loại người trên nha.

Giai nhân trên ngựa cảm nhận được ánh mắt hiếu kì của mọi người liền nhíu mày. Giai nhân nhìn sang, ánh mắt lạnh lùng, mọi người tức khắc im lặng. Suy nghĩ đầu tiên của nàng chính là "họ thật ồn ào"

Giai nhân xuống ngựa đi vào gian trà nhả bên đường. Mọi người đều im lặng, con người thủy chung luôn dán lên người nàng.

Lão bà bà chủ quán nước bưng ấm chè đi ra nhìn thấy nàng liền giật mình

"Cô nương là người nơi khác đến sao?"

Giai nhân không lạnh không nóng gật đầu.

Lão bà cười cười ném cho bọn người hóng chuyện một ánh mắt, họ lập tức ngó nghiêng xung quanh không để ý đến bên này nữa.

"Cô nương chắc không biết, Tây Hạ kị nhất việc nữ tử chưa xuất giá đơn thân ra đường. Nữ tử chưa xuất giá muốn ra ngoài hầu hết phải che mặt lại"

Giai nhân khó hiểu nhìn ra phố, quả thật có rất người mang tấm khăn trùm đầu che kín mặt.

"Che mặt lộ thân?"

Lão bà bị câu hỏi đột ngột làm cho ngẩn ra, lão bà nhìn y phục của Tây Hạ liền hiểu.

"Nữ tử Tây Hạ phóng khoáng, bọn trẻ luôn thích mặc y phục thoải mái cứ thành tục lệ, nữ tử còn có thể săn bắt. Với lại khí hậu Tây Hạ nóng bức không như trung nguyên"

Giai nhân quan sát y phục của nữ tử Tây Hạ một chút, có chút thích thú, nhìn có ba phần giống y phục của hiện đại. Ngoại y của họ để lộ tay, váy dài nhất chỉ tới đầu gối hoặc quần bó sát đổi lại mang giày bó cao. Bên ngoài phủ một lớp áo choàng chóng khí hậu khắc nghiệt của Tây Hạ.

Thật giống y phục của sát thủ ngoại y của họ rất giống y phục nàng mặt đi thực hiện nhiệm vụ ở đời trước.

"Cô nương?"

"Khách điểm ở đâu?"

Lão bà nghiêng người chỉ về một con phố "Đi đến kia rẽ trái đi một đoạn sẽ thấy khách điểm lớn nhất thành"

"Đa tạ" Giai nhân đứng dậy để lại một thỏi bạc rồi lên ngựa đi mất.

Lão bà nhìn thỏi bạc chói mắt kia thở dài, giai nhân chỉ uống ngụm nước, năm đồng là đắt đỏ rồi đành này lại ở lại thỏi bạc trắng đủ để mua luôn tiệm nước của bà rồi.

"Lão thái thái, thế nào? Giai nhân đó tên gì? Ở đâu? Có dự định gì? Đến đây làm gì?"

Lão bà ném cho tên kia ánh mắt khinh thường "Cô nương kia là người nơi khác tới, nhìn khí chất cô bé kia như vậy không phải hoàng tộc thì là quý tộc. Người nhìn lại bản thân đi"

Nam tử kia chỉ vào mình khó hiểu "Ta làm sao?"

Nam hữu bên cạnh che miệng cười "Ý của lão bà là người cóc ghè đòi ăn thịt thiên nga đấy"

Nam tử trợn mắt "Ta dù gì của là thế tử Nhĩ Hà Tam Lạc có gì mà không xứng. Các người chờ đó ta nhất định sẽ khiến nàng phe phẩy đuôi chạy theo ta!"

Nam hữu không khách khí nói "Ta chờ ngày thế tử Nhĩ Hà Tam Lạc người phe phẩy đuôi chạy theo nàng!"

Nhĩ Hà Tam Lạc nghiêng răng nghiêng lợi

"HÀN THANH NGƯỜI ĐỢI ĐÓ"

*

Khách điểm

"Cô nương cô muốn ở trọ hay dùng bữa?" - Tiểu nhị tỏ ra thân thiết hỏi

"Ở trọ" - Nữ tử lạnh nhạt phun ra hai chữ.

Tiểu nhị không mấy quan tâm đến thái độ lạnh nhạt của nàng, vắt khăn lên vai chạy vào trong hô lớn "Chuẩn bị cho vị cô nương này một căn phòng"

Tiểu nhị trở lại với chìa khóa phòng, nữ tử kéo tiểu nhị lại hỏi "Tiệm y phục ở đây?"

Tiểu nhị có chút ngần ra, đại đa số người dân ở Tây Hạ đều tự tay may y phục của bản thân. Phải nói tiệm dệt may y phục ở Tây Hạ thật rất hiếm hoặc giá trên trời.

"Ở cuối phố có đấy, nhưng mà có chút..." tiểu nhị đưa ngón cái với ngón trỏ xoa lại, nhìn vẻ mặt hắc cũng biết đặt đến mức nào.

"Đa tạ!" - nữ tử nhận lấy chìa khóa phòng rồi rời đi, nàng đến cuối phố, tiệm trang phục kia thật không khó gì để tìm ra. Cuối phố lớn chỉ duy nhất một căn tiệm to với bảng tên mạ vàng sáng chói «Diệp Phục Ti»

"Cô nương người muốn mua y phục gì đây?" cô nương tiếp khách thấy nàng liền đánh giá một vòng, nhìn chất liệu vải y phục của nàng, còn có cài thiết quý buộc tóc, xem ra là người có tiền.

Giai nhân nhìn qua đã biết nàng ta nghĩ gì, chẳng thềm bật tâm đi vào trong

"Cô nương cần gì?" - Lão bản niềm nở, lịch sự hỏi

"Có nhận may y phục?"

"Cố cố, cô nương muốn may loại nào Diệp Phục Ti đều có thể làm ra. Diệp Phục Ti là phường may nổi tiếng nhất Tây Hạ, nơi này không thể làm ra ắt nơi khác càng không thể"

Tự tin quá chẳng? Sao cũng được chỉ cần phù hợp yêu cầu của nàng có cao ngạo sao cũng được. Những thứ không liên quan nàng cũng lười quan tâm.

Giai nhân rút trong người ra tờ giấy đặt lên bàn "Ba ngày!"

Lão bản có chút ngần ra chưa kịp tiêu thụ lời của nàng nàng lại nói tiếp "Ba ngày sao giao đến Khách điểm đông thành!"

Ông chủ giật mình hiểu ra, giai nhân đi đến tủ y phục tùy tiện lấy một bộ huyết y cùng áo choàng màu đen tuyền. Nàng đem đến trước mặt Ông chủ "Một chiếc khăn lụa đỏ che mặt, tính tiền!"

Lão bản vội gọi người lấy đồ đến gói lại cho nàng, giai nhân không chút do dự đặt thỏi vàng ròng trước mặt ông chủ "Hôm nay" lại đặt thêm hai thỏi vàng lên bàn "Y phục kia, thời hạn nhớ kĩ!"

Nàng có thể thiếu mọi thứ duy nhất không thiếu tiền, nhìn vàng trên bàn nàng lại nhớ đến người nào đó. Ngân khố hao hụt nhiều như vậy không biết lần sau trở về Gia Lỗ Thượng Phong có giết nàng không nhỉ?

Ông chủ lúc này mới nhớ đến cầm tờ giấy lên xem lại nhìn ba thỏi vàng có chút khó xử, muốn nói gì đó nhưng bóng dáng huyết y đã đi xa

"Làm sao vậy?"

"Cô nương kia gia hạn ba ngày phải làm xong bộ y phục này. Nhưng... Người xem" - ông chủ đưa tờ giấy cho ma ma phòng may, một nữ nhân lại đặt may y phục của nam tử?

Vị ma ma kia nhìn qua tờ giấy, khuôn mặt có chút hưng phấn "Bộ y phục này nhìn thật thú vị, cô nương ấy có yêu cầu gì không?"

"Nhìn phía sau"

Người kia lật tờ giấy lại chỉ có bốn chữ "Dùng thứ tốt nhất!"

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI! QUYỂN 2

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q2. Chương 3. Vì Một Người?

Tây Hạ không giống các nước ở Trung Nguyên, màn đêm vừa buông xuống con phố liền trở nên vắng lặng, người trên đường ít ỏi đến đáng thương.

Trời đã vào Thu, Tây Hạ không còn thường xuyên có bão cát nữa, khí trời ban đêm có chút rét lạnh.

Mặt trăng đã treo cao đỉnh đầu, Tây Hạ chìm sâu vào bóng tối chỉ duy nhất có ánh trăng bạc len lỏi cùng ánh đèn mờ nhạt phát ra từ căn phòng nhỏ ở khách điểm Đông thành.

Giai nhân huyết y ngồi trên bệ cửa sổ nhìn ánh trăng đến thất thần, đột nhiên giai nhân mỉm cười, nụ cười tuy xinh đẹp lại lạnh nhạt, ý cười không lan đến khóe mắt. Nhìn nàng hết như nữ nhân vô tâm không biết cười, giống như trước đây...

Giai nhân cúi đầu, ánh mắt có chút phức tạp

"Lam Khanh Khanh..."

Giai nhân nhắm chặt mắt, xung quanh tỏ ra ưu thương vô bờ, đôi môi nàng lẩm bẩm

"Lam Khanh Khanh, mày rốt cuộc bị làm sao?"

Trong đầu nàng lại hiện lên dáng vẻ ấy, nữ tử vận lục y của cung nữ tóc búi tói hai bên, nữ tử đó dường như nhìn một người cười xinh đẹp. Ý cười trong mắt nồng đượm, người rất giống nàng!

Không thể nào!!!

Lam Khanh Khanh thở dốc đưa tay đặt lên phần ngực phập phồng khó chịu. Kể từ năm mười tuổi nàng chưa từng cười rục rờ như vậy, rốt cuộc là tại sao hai năm nay những hình ảnh đó cứ luôn quanh quẩn trong đầu nàng? Đối phương rốt cuộc là ai?

Đầu bắt đầu truyền đến cơn đau nhứt, Khanh Khanh buồn tha đoạn kí ức kia. Nàng nhìn ánh trăng bạc càng lúc càng thấy quen thuộc, nàng không hề biết trước đây nàng từng nhiều lần cùng người đó lẳng lặng ngồi ngắm trăng thế này. Nàng càng không thể biết dưới cùng một ánh trăng, nơi nào đó ở Phong Nguyệt có một nam nhân ngồi bên gốc lê, nhìn ánh trăng mà hoài niệm.

Khanh Khanh cảm thấy mình như quên cái gì đó rất quan trọng, cảm giác như trong tay đang nắm thứ gì đó nhưng khi nhìn lại thì trống rỗng. Cảm giác này khiến nàng bất lực, cảm giác này đã thật lâu nàng chưa trải qua.

"Đang nhớ đến chuyện cũ?"

Khanh Khanh cũng không nhìn đến nơi phát ra tiếng nói, khuôn mặt nhanh chóng khôi phục vẻ lạnh lùng vốn có "Không nhớ được!"

Hắc Kết phi thân đến trước mặt nàng, ngồi xuống mái nhà "Không thể nhớ ra thì đừng nhớ"

Năm đó nàng uống Vong Tình thủy, khi tỉnh dậy đã quên rất nhiều chuyện, đặc biệt là liên quan đến người kia. Tác dụng phụ duy nhất của

Vong Tình thủy chính là cố nghĩ về những đoạn kí ức bị lãng quên kia thì cơn đau đầu sẽ phát tác.

Hắc Kết nhìn nàng ngẩn người có chút đau lòng "Có nghi vấn liền hỏi ta đi" chung quy nàng vẫn không thể quên đi đoạn tình cảm dành cho hắn. Hắc Kết có chút cảm thấy thất bại!

Khanh Khanh nghĩ nghĩ lại nhớ đến bóng dáng nữ tử lục y tươi cười kia khẽ cau mày "Tại sao ta lại vào cung... làm cung nữ?"

Nàng nhớ sau khi được Dạ Nguyệt thu nạp thì xảy ra một số chuyện, là chuyện gì nhỉ? Đại não nàng có chút mơ hồ, sau đó thì nàng nhập cung gặp Bạch Nhi, Phong Nguyệt Phủ Hàn, Hàm Mộc Vân.

Đoạn kí ức mơ hồ kia rốt cuộc là gì? Tại sao nàng phải vào cung?

Đầu nàng lại phát đau, trong hai năm qua có quá nhiều nghi vấn, kí ức nàng mơ mơ hồ hồ lại càng khiến nàng phát bực. Con bà nó xuyên không xong thì nàng gặp trúng cái loại quỷ quái gì chứ!

.

Nơi nào đó ở Phong Nguyệt có một nam nhân hắc xì liên tục, hắn chẳng biết là Khanh Khanh ở Tây Hạ đang 'thương nhớ' hắn.

Liễu An Nhiên khoanh tay dựa người vào cây lê, ánh mắt khinh bỉ nhìn mỗi nam tử nào đó "Thân thể yếu ớt vậy rồi?"

Phong Nguyệt Vô Thần khẽ cười không nói.

Liễu An Nhiên cũng lười nói thêm, hai người không ai nói câu nào khiến không gian trở nên yên ắng đến lạ lùng.

.

"Vì một người!"

Lam Khanh Khanh ngẩn ra, đây lần đầu tiên Hắc Kết nói về người đó, trong hai năm qua nếu nàng hỏi hắc về người trong mơ hồ kia hắc liền đánh trống lảng. Những lúc như vậy nàng nhận ra Hắc Kết có chút gì đó rất khác thường.

Nếu đã giấu nàng suốt hai năm vậy vì cớ gì nói ra?

"Người khiến nàng bị tổn thương, hắc là nguyên nhân nàng dùng Vong Tình thủy" - Hắc nhận được tin Xích Hà cung đã bị diệt, không còn gây uy hiếp nữa. Hắc ích kỉ độc chiếm nàng hai năm. Giấu giếm nàng hai năm, nàng vẫn không quên được người kia, đành chịu.

"Hắc ta tên gì?"

Hắc Kết do dự một lúc "Ta có thể cho nàng biết mọi thứ, chỉ duy nhất thân phận hắc. Đợi nàng trở về trung nguyên ắt sẽ biết!" ít nhất hiện tại hãy để hắc ích kỉ bên cạnh nàng một thời gian, một thời gian thôi.

Khanh Khanh không hỏi gì thêm tĩnh lặng nhìn trắng.

*

Diệp Phục Ti

"Tam Lạc công tử người đến có gì phân phó ah?"

Nhĩ Hà Tam Lạc đi dạo quanh Diệp Phục Ti, hắc dừng chân trước bộ y phục chưa hoàn chỉnh, ngoắc tay gọi ông chủ đến "Lão biết bộ y phục này của ai không?"

Diệp Phục Ti chính là gia sản nhà họ Nhĩ Hà nhà hắc, Nhĩ Hà là một trong những gia tộc lớn nhất ở Tây Hạ. Phụ thân Nhĩ Hà Tam Lạc làm quan

lớn trong triều, phải nói hẳn sinh ra đã là hòn ngọc được Nhĩ Hà gia nâng niu yêu chiều, chưa từng trải qua chút khổ sở nào.

"Đây là của một nữ tử ngoại ban đến đưa mẫu về để may thành, hai ngày nữa giao đến khách điểm Đông thành cho nàng"

Tam Lạc gật gù, nhìn bộ trang phục này có chút thú vị đấy, tuy mới hoàn thành một nửa đã nhìn ra là cực phẩm. Hẳn nhìn lụa đỏ của y phục bỗng nghĩ ra chuyện gì đó

"Có phải cô nương ta vận một kiện y phục trung nguyên màu đỏ, không đeo mạn che mặt, cười chiến mã không?"

Ông chủ có hơi kinh ngạc "Đúng vậy!"

Tam Lạc cười tà mị, đang muốn tìm mỹ nhân đó thì người đã chui vào rọ

"Hai ngày nữa ta lại đến, bộ y phục đó cứ để ta đem đến cho nàng ta!"

Ông chủ thừa biết tính cách thiếu gia nhà mình, chỉ sợ thiếu gia gặp phải nàng ấy lại nổi tật xấu, ông e dè hỏi lại "Thiếu gia quen biết cô nương kia sao?"

"Trước đây thì không, hiện tại thì có quen rồi" - Nhĩ Hà Tam Lạc cười cười tung tăng đi lên lầu trên

Xác định!

Ma ma phường may xấp lại ông chủ "Có nên báo cho lão gia một tiếng không đây?"

"Không nên, lão gia mà biết được thiếu gia đi trêu hoa ghẹo nguyệt không khéo lại đánh gãy chân cậu ấy" - ông chủ mang vẻ mặt lo lắng, ông

biết Khanh Khanh không phải nhân vật tầm thường, chỉ sợ Tam Lạc chọn phải nàng lại rước phiền phức

"Hay là nói một tiếng với Na Bố Lạp tướng quân? Dù gì tướng quân cũng đang ở Kinh Lăng, cũng chỉ có ngài ấy mới trị được thiếu gia"

Ông chủ suy nghĩ một chút rồi gật đầu "Được đi nói với ngài ấy một tiếng", nói thì nói là vậy chỉ sợ Na Bố Lạp tướng quân lại đem theo cái đuôi gây chuyện kia.

Giúp thì chẳng giúp được lại rước họa ngập đầu.

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI! QUYỂN 2

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q2. Chương 4. Có Người Muốn 'Cửa Đổ' Nàng

Này đã là ngày thứ tư Lam Khanh Khanh đến Tây Hạ. Hắc Kết luôn đi theo bên cạnh nàng tỏ vẻ nghi hoặc, bốn ngày này nàng trừ phi ra chợ mua đồ dùng thì ngồi trong phòng ngây ngốc chẳng biết nàng nghĩ gì.

Chẳng lẽ nàng chỉ đơn giản rảnh rồi tấp dạp vào Tây Hạ dừng chân? Không thể nào.

"Khanh Khanh nàng đi đâu đấy?"

Lam Khanh Khanh không đáp lời, Hắc Kết nhanh nhẹn chạy theo sau nàng, chỉ sợ nàng lại vác tới cho hắn thêm mới phiền phức.

Khanh Khanh đi dạo phố lớn trong Kinh Lăng một vòng, Hắc Kết không nhận ra nàng muốn đi nơi nào cũng chẳng thấy nàng mua gì. Đột nhiên hắn nhận ra từ khi rời Phong Nguyệt đến nay nàng liên trở nên lạnh lùng khó đoán như vậy. Không! Là từ khi quên đi ai đó.

Khanh Khanh đang đi đột nhiên dừng chân, Hắc Kết đi phía sau cũng suýt va vào nàng "Khanh Khanh sao vậy?"

Nàng không nói chỉ nhìn về phía trước, Hắc Kết tò mò đưa mắt nhìn về phía nhãn quang nàng phóng đến.

Phía trước có hai nam tử cùng một nữ nhân đi về phía này, à là đi trên đường lớn ngang qua này. Trong ba người kia có một nam tử cao khoảng

mét chín, dáng người vạm vỡ, anh tuấn khôi ngô, nhìn là biết người học võ. Bên cạnh là nam tử thư sinh mang vẻ nhu nhược, cước bộ trầm ổn. Nữ tử ăn mặc cao quý, vừa nhìn đã thấy sự kiêu ngạo không chút dấu gấm.

Ba người bọn họ đi ngang qua bên này, dường như cảm nhận được ánh mắt của Khanh Khanh nam tử vạm vỡ kia ngoái đầu nhìn lại.

"Đại ca?" - nam tử thư sinh gọi hăn cũng nhìn lại nhưng Khanh Khanh sớm đã thu ánh mắt, hòa vào biển người trên phố.

"Tỷ phu có chuyện gì à?"

Na Bố Lạp Hàn Minh lắc đầu thu lại tầm mắt "Không có gì!"

Nạp Lan Hình Nhã quét mắt xung quanh, cảm thấy không có điều bất thường liền lôi lôi kéo kéo tay hăn "Tỷ phu người lại đa nghi rồi?"

Na Bố Lạp Hàn Minh khéo léo rút tay ra khỏi móng vuốt của nàng ta cười cười "Công chúa xuất cung ta phải bảo vệ thật tốt rồi!"

Nam tử thư sinh im lặng bấy giờ luôn nhìn về phía dòng biển người có chút mờ mịt, hình như khi nãy hăn cảm thấy có gì đó không đúng cho lắm, hình như nghe thấy tên một người, cảm thấy thật quen tai!

"Lăng Vân, đi thôi!"

*

Đợi đi xa một đoạn Hắc Kết mới mở miệng hỏi "Khanh Khanh, ba người kia có gì bất thường sao?"

"Người của Dạ Nguyệt Sơn Trang"

Hắc Kết ngẩn ra "Ba người kia?"

"Không, là nam tử nhìn thư sinh kia"

Khóe môi Hắc Kết giần giật "Ta thấy tên thư sinh kia thật yếu đuối, hẳn lại là người của Dạ Nguyệt?"

"Không những vậy còn là Thất công tử, Lăng Vân" - Từ đây đến cuối thanh âm nàng rất nhẹ nhưng chuyện rất hiển nhiên, không liên quan đến bản thân.

Hắc Kết cuối cùng hiểu ra mục đích nàng chọn điểm dừng chân ở Tây Hạ, chính là tìm ba vị nghĩa ca ở Dạ Nguyệt. Thất công tử Lăng Vân, Thập công tử Vu Trác Nhận, Thập nhất công tử Thiệu Phi.

"Khanh Khanh, nàng chỉ cần nhìn qua là biết hẳn là người của Dạ Nguyệt?"

Khanh Khanh dừng cước bộ, đôi môi cong lên, thanh âm lạnh lùng "Hắn... Quá ngốc!"

Hắc Kết ngơ ngác.

Dạ Nguyệt Sơn Trang không chỉ nổi tiếng bởi nền móng kinh tế vững chắc cùng thế lực hắc ám. Người ngoài còn biết Dạ Nguyệt là nơi hội tụ anh tài xuất chúng, chỉ cần một nô dịch nhỏ trong sơn trang đã có thể chẳng tốn sức đã hạ gục du côn ngoài chợ.

Thuộc hạ trong Sơn Trang đã lợi hại càn miễn bàn đến các vị Công tử, chỉ là có một người xem ra thì tư chất có chút... Người đánh ta một quyền ta tránh người trăm dặm. Chính là vị thất công tử Lăng Vân kia.

Cũng chả biết năng đó vì sao Dạ Nguyệt thu nạp hẳn.

Trời dần tối, Khanh Khanh đi ngang qua gian bán rượu, mua hai vò «Nữ Nhi Hồng» trở về khách điểm đông thành.

Hắc Kết thấy nàng mua rượu sắc mặt liền ai oán, thầm tính toán đêm nay giả vờ có việc chuồn đi. Nhưng càng nghĩ lại càng thấy sai, hẳn đi rồi ai có đủ can đảm quản nàng chứ?

Còn chưa kịp bàn kế hoạch 'tác chiến' tối nay Khanh Khanh đã giáng cho hắn một câu rét lạnh "Hôm nay người bồi ta uống rượu"

Khóe miệng hắn co giật dữ dội, Khanh Khanh của ta ơi nàng không nhận ra lúc nàng say rượu có bao nhiêu... Đáng sợ sao?

*

Khách điểm Đông thành Kinh Lăng

Nhĩ Hà Tam Lạc cùng một gã nô bộc trong Diệp Phục Ti đem y phục Khanh Khanh đặc may đến khách điểm.

"Này cô nương ngoại ban vận huyết y có ở trong khách điểm không?"

Ông chủ khách điểm nhận ra người hỏi là Tam Lạc công tử liền cười nịnh nọt "Có có, nàng ấy ở phía sau hậu viện"

Tam Lạc nghĩ nghĩ liền bưng mâm gỗ đặt kiện y phục, bên trên còn có khăn lụa trùm lên từ tay gã nô bộc "Người trở về trước, bản công tử tự tay đem tới cho nàng ta"

Nhĩ Hà Tam Lạc hí ha hí hửng đi về phía hậu viện, trong đầu bày ra không biết bao nhiêu 'mỹ nhân kế' quyến rũ người đẹp. Chỉ là vừa tới nơi, chưa nhìn thấy người đã nghe thấy âm thanh vật gì đó nặng nề nện vào thân cây Bạch Đằng trong hậu viện. Hắn kinh ngạc bước nhanh thêm vài bước thầm nghĩ ai lại cả gan náo loạn ở đây.

Hắn vừa bước tới liền thấy 'thứ' vừa đập vào thân cây Bạch Đằng kia rơi xuống đất. Hắc Kết lồm cồm bò dậy, ho khan vài tiếng ai oán nhìn mỗ

nữ tử vô tâm đang ngồi uống rượu

"Khanh Khanh, nàng thật không biết thương hoa tiếc ngọc!"

"Người là hoa hay là ngọc?" - giọng nói mang bảy phần say ba phần khinh bỉ vang lên.

Nhĩ Hà Lam Lạc nhìn cảnh này liền đực mặt ra nhìn Hắc Kết một thân nam tử cũng được xem là mạnh mẽ lại bị một nữ tử đáng bay.

Hắc Kết lúc này ý thức được có kẻ tới xem trò vui liền phóng tới ánh mắt rét lạnh "Người là ai?"

Nhĩ Hà Tam Lạc không thèm quan tâm tới Hắc Kết chỉ thủy chung nhìn giai nhân huyết y đang uống rượu. Hắn phớt lờ Hắc Kết chạy tới chỗ nàng "Tiểu mỹ nhân, gặp lại nàng rồi!"

Hắc Kết bị cho ăn bơ liền xụ mặt đi đến bên cạnh nàng ngồi xuống vừa nghe lời hắn nói liền bắn tia nghi hoặc qua nàng "Nàng quen hắn?"

Khanh Khanh mở màn ngẩn đầu nhìn Nhĩ Hà Tam Lạc, lắc đầu "Không quen!"

"Tiểu Mỹ Nhân, ta gọi là Nhĩ Hà Tam Lạc, ngày trước nàng lần đầu vào thành ta đã gặp qua"

Khanh Khanh nghiêng đầu "Không nhớ!"

Nhĩ Hà Tam Lạc thầm cười trộm, hắn không biết chỉ khi nàng say rượu mới mở miệng nói chuyện với hắn. Hắn đặc ý nói "Ta là thế tử của Nhĩ Hà gia danh thế hiển hách, giàu có nhất Tây Hạ đấy"

Khanh Khanh khó hiểu "Thế nào?"

Nhĩ Hà Tam Lạc trợn mắt chỉ chỉ vào bản thân "Ta là thế tử Nhĩ Hà gia, ta là Nhĩ Hà Tam Lạc đấy!"

"Ta biết!"

"Vậy thôi sao?"

Nàng vậy mà lại không ngạc nhiên cũng không vui mừng? Trong Tây Hạ này ai mà không muốn hắt để ý lấy một cái, bọn nữ nhân ngoài kia chỉ cần hắt cười một cái là đã cảm thấy vinh hạnh đến chết rồi. Nàng bộ dạng lạnh lùng, hờ hững này là sao?

Hắc Kết rốt cuộc đã hiểu chuyện gì đang xảy ra, hắt cười cười vỗ vai Tam Lạc "Người nên cảm thấy may mắn mới không bị nàng ấy một cước đá bay ra khỏi đây"

Tam Lạc nghiêng đầu khó hiểu "Tại sao?"

Hắc Kết cười cười, xem ra nhóc này thật ngốc, ngốc như vậy mà muốn theo đuổi Khanh Khanh nhà hắt? Chắc, nếu hiện tại Phong Nguyệt Vô Thần ở đây không biết có ném nhóc này vào Huyết Ưu cung dạy dỗ một trận không nữa.

"Tiểu Mỹ Nhân, nàng thật vô tâm!" - Tam Lạc ai oán

Khanh Khanh đột nhiên ngẩn đầu "Bao nhiêu tuổi?"

Tam Lạc ngẩn ra "Mười tám"

Hắc Kết phì cười "Nên gọi nàng là tiểu tử tử, nàng mười chín tuổi"

Khóe miệng Tam Lạc co giật kịch liệt, nhìn Khanh Khanh thật sự rất ít tuổi, hắt còn tưởng nàng nhiều nhất chỉ mười bảy mười tám. Tiểu tử tử này cũng thật là yêu nghiệt đi.

Khanh Khanh hơi cau mày ném vò rượu về phía Hắc Kết "Thật ồn!" nói đoạn nàng vịn bàn đá đứng dậy rời đi.

"Nàng đi đâu?"

"Ngủ!"

Có trời mới biết nàng có đi ngủ hay không!

Hắc Kết thầm nhớ lại mỗi lần nàng uống rượu vào trước đây, trong lòng dâng trào hai hàng lệ. Hắc không đi theo nàng chỉ sợ nàng nháo đến gà bay chó sủa mất.

Hắc Kết vỗ vỗ vai Tam Lạc đang ngốc ngốc nhìn theo bóng dáng nàng "Này, nhóc trở về nhà đi, muốn tán tỉnh nữ tử lạnh lùng khi thì phải tính kế lâu dài. Về nhà mà suy nghĩ"

Hỏi tại sao hắc khuyên nhủ Tam Lạc? Hắc chỉ sợ Tam Lạc hối hận nha, hắc theo đuổi nàng suốt hai năm nàng còn chẳng màng. Nhóc này thật sự không có uy hiếp...

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI! QUYỂN 2

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q2. Chương 5.

Hoàng cung Tây Hạ

"Bẩm thượng vương, vùng rừng núi phía Bắc có chút bất thường. Một số thôn dân nhỏ ở phía Bắc đột nhiên xảy ra một số chuyện. Thần nghi ngờ là nước Di đang giở trò!"

"Nước Di vốn chỉ là một tộc nhỏ bé lâu dần sinh kiêu ngạo xưng vương. Trước đây không lâu bạo gan đem quân qua nước ta đã bị Na Bố Lạp tướng quân đánh tan. Có uy hiếp gì chứ?"

Vị quan viên vừa bẩm báo quay đầu có chút khó chịu "Đại nhân nói vậy là đang khinh địch? Ai mà không biết Nước Di rất phổ biến các loại tà thuật, hạ cổ"

"Hàn Minh, khanh thấy thế nào?" - Thượng Vương Tây Hạ _ Doãn Chính Uyên nửa nằm nửa ngồi trên long ki, như vô tình như cố ý hỏi Na Bố Lạp Hàn Minh.

Nam tử mặc áo giáp, hông mang bảo kiếm lãnh đạm đứng một góc lúc này bị gọi tên liền nhàn nhạt nói

"Nước Di ưu chuộng tà thuật là chuyện ai cũng biết, hiện dân chúng gần giới biên xảy ra chuyện bất thường Hàn Minh nguyện ý đến phương Bắc điều tra một phen"

Long nhan không rõ vui buồn, Doãn Chính Uyên phun ra chữ "Duyệt" liền bãi triều.

"Hàn Minh, có rảnh bồi trẫm?"

Na Bố Lạp Hàn Minh cúi đầu "Có thể!"

Quan lại trong chính điện lục lui ra ngoài, đến khi trong điện chỉ còn hai người Doãn Chính Uyên lúc này mới rời khỏi Long Kỳ, hắc đưa tay gỡ long mào trên đầu xuống, tóc hắc không còn gì bó buộc tùy ý tung bay.

Hàn Minh nhìn cảnh này cũng đã thành quen chỉ nhắc nhở hắc một câu "Thượng vương, người là hoàng đế không nên tùy tiện như vậy!"

Doãn Chính Uyên giương môi, vén tóc mai lại, ánh nắng nhẹ nhẹ chiếu lên khuôn mặt của hắc, thập phần yêu nghiệt. Dung nhan, thân hình hắc còn xinh đẹp hơn cả nữ tử, chỉ là hắc rất ghét bị người khác gọi là nữ nhân.

Trước đây có sứ giả Phong Quốc đến Tây Hạ, vô tình gặp hắc mặt thường phục ở ngoại thành sống chết muốn bắt hắc về làm thiếp thất. Hậu quả của vị sứ giả kia chính là bị lăng trì đến chết. Những vị sứ giả còn lại cũng chẳng dám làm gì trước sự giận dữ của hắc.

Doãn Chính Uyên lấn át cả danh mỹ nam yêu nghiệt chính là bạo quân tàn nhẫn.

"Trẫm biết" - Hắc nhàn nhạt phun ra hai từ, mặt kệ ánh mắt khó chịu của Hàn Minh một đường hướng thư phòng mà đi.

"Hàn Minh, lần này đến phía Bắc trẫm cần người quan xác giúp trẫm một việc!"

"Xin Thượng Vương phân phó"

Doãn Chính Uyên ngã người ra ghế, vân vê cái ly nhỏ trên bàn "Không khó gì, chỉ cần người quan sát một chút xem cái vị ở Phong Quốc kia có động tĩnh gì hay không thôi"

Nhắc đến 'Vị kia' ở Phong Quốc lảng giềng Hàn Minh đột nhiên cau mày, sắc mặt có chút tệ "Thượng Vương tại sao lại đột nhiên nghĩ đến người nọ?"

"Không rõ, gần đây trẫm thấy bất an. Dường như không chỉ trẫm mà mấy vị ở Phong Nguyệt cũng bắt đầu động tay động chân rồi. Trước là Xích Hà cung bị diệt sau là phái người đến 'nhìn' vị kia. Trẫm thật hiểu kì năm đó bọn họ cũng chưa hiểm lạ gì thủ đoạn của vị kia, hiện tại gấp gáp như vậy là đang lo sợ điều gì?"

Hàn Minh trầm mặc, đột nhiên mở miệng "Vô Ưu đang tìm kiếm một nữ tử, thượng vương biết chuyện này chăng?"

Doãn Chính Uyên hờ hững "Biết!" chỉ là hắn có chút khinh thường chuyện nữ nhi tình trường. Loại động vật yếu ớt như phụ nữ cũng chỉ để làm phiền toái thôi.

"Liệu có phải là nữ tử kia, chính là..."

Doãn Chính Uyên nhìn Hàn Minh ấp úng nửa ngày vẫn không nói ra vẻ sau liền chau mày "Người muốn nói ai?"

Hàn Minh có chút khó xử, chuyện năm đó ở Xích Hà Cung hắn cũng chỉ nghe thượng nói qua. Từng ghi nhận một nữ tử thần bí trong miệng mọi người, cũng chỉ là suy đoán!

"Chính là giai nhân trong lòng vị kia, nguyên nhân của sáu năm trước ở Xích Hà cung"

Doãn Chính Uyên dường như bị lời nói của Hàn Minh là cho giật mình "Người cho rằng nàng ta là thật? lúc đó trẫm cùng Vô Ưu cũng chỉ xem chuyện hăn ta là rượu vào lời ra không chút nào đáng tin. Chỉ có thằng ngốc Hắc Kết kia tin lời hăn. Nếu thật sự nàng ta có thật trẫm lại thật hiểu kì"

Doãn Chính Uyên trầm ngâm một hồi liền xoa tay "Tóm lại người để ý một chút, vị kia nếu có ý định phân tranh thì dù trẫm hay Vô Ưu đều thiệt hại. Tiện thể gọi người qua nhìn xem bên Phong Nguyệt họ xảy ra chuyện gì"

"Tuân lệnh!"

*

Khách điểm Đông thành Kinh Lăng

Lam Khanh Khanh day day trán ngồi dậy dần người ra nhìn đỉnh màn, qua mắt một khắc nàng mới dần tỉnh táo đi xuống giường. Tác hại của rượu khiến đầu nàng ong ong nặng nề, thật đau đầu!

"Tỉnh?" - Hắc Kết đi vào nhìn nàng mơ mơ hồ hồ khẽ cười, tuy lúc nàng say tâm tính thật khủng khiếp nhưng mà sau khi tỉnh trạng thái của nàng có chút.... Khả ái nha

Khanh Khanh "Ủm" một tiếng liền ngồi vào bàn đọt hăn đặt canh giải rượu xuống. Nàng dùng canh một cách tự nhiên như chuyện đã thành thói quen, mỗi lần nàng say tỉnh lại Hắc Kết đều sẽ chuẩn bị canh giải rượu cho nàng.

Hắc Kết cười tươi như hoa "Nàng cũng thật tự nhiên đi, xem ta là tướng công của nàng rồi sao?"

Khanh Khanh không mấy để tâm tới lời trêu ghẹo của hắc, hờ hững đáp trả "Nô dịch"

Hắc Kết ngẩn ra, dần dần tiêu hóa được hai chữ kia lập tức phồng mang trợn má "Lam Khanh Khanh, nàng giỏi lắm!!!" cứ nhiên xem hắc là nô dịch của nàng!

Mồ nử tử vô tâm "Đa tạ!"

Hắc Kết liếc xéo không thèm chấp nàng, kéo ghế ngồi xuống "Nàng có dự định gì không?"

"..."

"Khanh Khanh?"

"..."

Lam Khanh Khanh yên lặng húp canh chẳng màng Hắc Kết đang hỏi

"Vậy tại sao nàng lại đến Tây Hạ?"

"Không biết!"

Hắc Kết thở dài đành mở ra cho nàng con đường nhỏ "Phía Bắc giáp nước Di có chuyện lạ, hình như có người sử dụng tà thuật gây rối. Na Bồ Lạp Hàn Minh dẫn người đến đó rồi, cái kia, Lăng Vân cũng đi. Xem ra Vu Trác Nhạn cùng Thiệu Phi cũng sẽ đến đó bảo vệ Lăng Vân"

"..."

"Khanh Khanh có đi không?" - Hắc Kết thăm dò

"Vì sao?"

Hắc Kết á khẩu, hắc thật sự không nhìn ra ý định của nàng nha.

Khanh Khanh dường như nhớ đến cái gì đó thâm nghiêm đầu tính toán. Nàng uống xong chỗ canh cuối cùng liền đứng dậy "Đi"

"Đi đâu cơ?" - Hắc Kết có chút ngờ ngác

Khanh Khanh nghiêng đầu nhìn hắc, Hắc Kết đột nhiên hiểu ra, nàng là muốn đi phía Bắc với bọn người kia nha. Nhưng mà tại sao nàng lại đổi ý?

Khanh Khanh như nhìn thấu nghi vấn của hắc nhân nhạ lên tiếng "Nghe qua Nhị ca muốn bắt Lăng Vân quay về"

Hắc Kết chờ nàng nói tiếp

"Sinh Thần của nhị ca, sắp rồi!"

Hắc Kết bỗng phì cười, Bắt tên Lăng Vân ương bướng kia trở về làm quà sinh thần cho Bạch Mặc Thương, ý là nàng là vậy? Ah tên nhóc Lăng Vân kia mà biết tư vị sẽ ra sao nhỉ?

Khanh Khanh nhà hắc càng ngày càng xảo huyệt!

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI! QUYỂN 2

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q2. Chương 6. Xảy Ra Án Mạng

Huyết Ưu cung

"Lam Khanh Khanh đang ở Tây Hạ"

Nam tử vận bào y màu tím ngồi trên tràng kỷ uống rượu ngân đầu "Tại sao lại nói cho ta biết?"

Liễu An Nhiên: "Vậy huynh còn muốn tìm nàng không đây?"

Vô Ưu khẽ cười "An Nhiên, ta tưởng rằng muội rất ghét Khanh Khanh!"

"Đúng vậy, muội rất ghét Lam Khanh Khanh nhưng so với một người khác muội càng hận hơn. Khi có chung kẻ địch thì sẽ trở thành bằng hữu"

Liễu An Nhiên xoay người, thanh âm có trầm xuống "Cho dù ghét đến thế nào muội cũng không thể nào không bảo vệ, vì một lời hứa" dù là kiếp trước hay kiếp này, cô đều muốn giữ trọn vẹn lời hứa đó.

Vô Ưu thả vò rượu, đứng dậy "Muội... Rốt cuộc là ai?"

Liễu An Nhiên khựng lại "Huynh vẫn nghi ngờ muội? Hay sự hiện diện của muội và Lam Khanh Khanh đều khiến huynh nghi ngờ?"

Cô quay người đối diện hẳn "Thần, huynh đang lo sợ cái gì? Lam Khanh Khanh thật sự là nữ tử trong lời của người kia thì đã sao? Huynh có

thế cướp nàng về?"

Liễu An Nhiên thở dài "Thần, huynh có lẽ thắng vị kia nhưng huynh hoàn toàn thua Hắc Kết. Lam Khanh Khanh đang đi cùng Hắc Kết, ở phía Bắc Tây Hạ giáp nước Di cùng Phong Quốc"

Hắn hoàn toàn thua Hắc Kết? Đúng vậy Hắc Kết tin tưởng nàng vô điều kiện, nguyện dùng cả đời bảo hộ nàng. Nàng là nữ tử đầu tiên khiến Hắc Kết động tâm, nàng trở thành tín ngưỡng của Hắc Kết chỉ qua một lời kể, khi nàng còn chưa xuất hiện. Điều này cả hắn và người kia đều không bằng!

*

Tây Hạ có khí hậu rất khắc nghiệt, nếu ở vùng Kinh Lăng nắng nóng mưa nhiều thì vùng phí Bắc giáp nước Di hoàn toàn trái ngược. Quanh năm ở đây khô cằn, màn đêm buông xuống lại mang hơi lạnh lẽo, hiện tại đã sang thu, khí trời lại lạnh hơn vài phần.

Biên giới phía Bắc giáp nước Di chính là Họa Thành, Họa Thành tuy không náo nhiệt bằng Kinh Lăng nhưng cũng xem là nơi có 'sức sống' nhất trong hai ngày nay Khanh Khanh đi qua.

Họa Thành không chỉ giáp nước Di còn tiếp giáp cửa khẩu phía Nam của Phong Quốc.

Lam Khanh Khanh vận bộ nam trang phối đen đỏ, tóc buộc cao lộ ra cái cổ trắng ngần. Nàng cùng Hắc Kết vào thành liền thu hút sự chú ý của người dân.

Khanh Khanh đến Họa thành trước đoàn quân Na Bố Lạp Hàn Minh trước một ngày. Nàng cùng Hắc Kết chọn hai gian trọ trong khách điểm lớn nhất trong thành nghỉ lại. Quả nhiên ngày hôm sau rời phòng liền nhìn thấy đám người Hàn Minh thuê trọ tại đây.

*

Khanh Khanh bị tiếng ồn ào bên ngoài đánh thức, nàng ngồi dậy chờ dẫn một hồi. Tiếng lao xao, la hét bên ngoài càng lớn, nàng cau mày khoát bữa ngoại y rồi ra ngoài.

Vừa mở cửa đã thấy bóng hắc y đứng tựa vào lan can phía đối diện, nàng nghiêng đầu nhìn về phía phát ra ồn ào

"Có chuyện gì?"

Hắc Kết hất cằm về phía đông dưới lầu "Sảy ra án mạng"

Hử? Người của triều đình đến liền sảy ra án mạng? Thật không muốn để người ta yên giấc mà.

Hắc Kết xoa xoa khuôn mặt buồn bực bị người ta chọc đến thức giấc của nàng cười thành tiếng "Trở vào chĩnh chu một chút, ta chờ nàng bên ngoài!"

Khanh Khanh hăm hừ "Ừ" một tiếng liền đóng cửa.

Khoảng sau gần hai khắc cánh cửa lại mở ra lần nữa. Khanh Khanh vận nam trang, buộc tóc cao, trên tay cầm thiết phiến, khuôn mặt không còn mang vẻ chút ngái ngủ, buồn bực như khi nãy.

"Nha khi nãy đáng vẻ thất thổ, y phục xộc sệt như vậy đi ra ngoài, nàng thật không sợ?"

Lam Khanh Khanh xòe quạt che nửa mặt, đầu hơi nghiêng "Ta biết người ở bên ngoài!", hơn nữa cho dù đáng vẻ nàng có thất thổ bao nhiêu cũng chẳng ai làm gì được nàng, đánh chẳng lại.

Lời sau của nàng không nói Hắc Kết cũng tự nhiên hiểu ra, chỉ là cô nàng này cũng quá ỷ lại vào hắc y rồi đi? Hắc Kết bỗng dưng cảm thấy hạnh

phúc ngập trời, vui vẻ ra mặt

"Nếu ta không đến để nam nhân khác nhìn thấy dáng vẻ của nàng thì sao nha. Khanh Khanh nàng phải biết dáng vẻ khi nàng vừa tỉnh giấc có bao nhiêu khả ái"

Nàng sóng vai cùng Hắc Kết xuống lầu, lơ đãng đáp "Nhìn thấy? Liên móc mắt!"

Hắc Kết trong lòng haha vài tiếng, nếu kẻ khác nhìn thấy không cần nàng ra tay hẳn liền đi hỏi tội.

Lam Khanh Khanh nhìn thoáng qua vẻ mặt vui vẻ của Hắc Kết thoáng trầm mặt. Nàng là một sát thủ kị nhất chính là lúc mất cảnh giác hay ngủ sâu, nàng không nhớ rõ trước đây như thế nào nhưng hai năm trở lại đây Hắc Kết luôn theo sát cạnh bảo vệ nàng. Nàng vô thức ỷ lại vào Hắc Kết, chỉ cần y bên cạnh liền cảm thấy an toàn, kể cả lúc nghỉ ngơi y cũng một mực bảo vệ.

Nàng biết Hắc Kết đối với nàng là thứ tình cảm gì, nàng cũng biết những việc này đều xuất phát từ thứ tình cảm đó. Nhưng nàng lại không có cách nào chấp nhận tình cảm của y, nói về vị trí của y thì chính là một đứa em trai không hơn không kém (Dù y lớn hơn nàng hai tuổi?). Có lẽ tâm nàng đã chết, vì nam nhân kia, còn vì một người khiến nàng uống vong tình thủy.

Hắc Kết vẫn còn là một đứa trẻ (trong mắt nàng), vẫn nên khiến y buông bỏ tâm tư sớm? Y... Sẽ tổn thương!

"Dùng làm thuộc hạ quả thật không tệ!"

Hắc Kết dần người ra hồi lâu, câu kia của nàng là ý gì đây?

Khanh Khanh thu quạt đi tới đám đông vây quanh một phòng trọ phía đông khách diếm. Hắc Kết đột nhiên hiểu ra giậm chân hờn dỗi chạy lại bên cạnh nàng, nàng cứ nhiên xem hắc là thuộc hạ cận thân?! Nàng càng ngày càng quá đáng ah!

Khanh Khanh được Hắc Kết chen lấn mở đường vào trong, nàng đứng ở mép cửa nhìn vào trong phòng đã hỗn đột thành một đoàn.

Trong phòng có một thi thể nam nhân nằm dưới đất, thất khiếu chảy máu mà chết, bên trên cổ còn có vết thâm tím như bị bóp cổ, trên bàn trà cách đó không xa đặt một thanh trường kiếm bọc vải. Là người giang hồ

Khanh Khanh đưa nhãn quang quét khắp căn phòng một lượt, nhìn đến vết tím đen hình hoa mai trên cổ tay bị vén lên. Nàng xòe quạt che đi nửa mặt thoát ra khỏi đám đông.

"Thế nào? Không vào nhìn xem một chút sao?"

"Nhìn một cái xác chết có vẻ vui? Người của Na Bố Lạp đã ở bên trong vào làm gì?" - Khanh Khanh bước trở về phòng, dáng vẻ lười biếng

"Nhìn ra gì sao?"

"Người có biết ban phái nào có kí hiệu hoa mai màu đen?"

Hắc Kết nghĩ nghĩ lại lắc đầu "Không có, hiện tại rất ít môn phái nào lại đi khua chiêng gõ trống nói mình đi giết người cả"

"Vậy thì thuốc?"

"Thuốc? Ah hình như có" Hắc Kết cau mày suy nghĩ "Hình như gọi là gì đó... ah Túy Lục Thủy, độc này có màu vàng nhạt mùi thơm tựa hoa mai chộp nở trong sương sớm. Người trúng độc sau khoảng nửa khắc liền phát tác, ban đầu cảm thấy hoa mắt tự như say rượu, tiếp đến thần trí mơ hồ kinh

mạch đau đớn. Người trúng độc di chuyển sáu bước liền thất khiếu chảy máu mất mạng, mỗi bước xuất hiện một cánh mai trên cánh tay, nếu không cử động liền có thể kéo dài mạng sống được hai canh giờ. Túy Lục Thủy thường hạ trong rượu, độc không thuốc giải cũng khó mà phân biệt"

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI! QUYỂN 2

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q2. Chương 7.

Người triều đình vừa tới liền sảy ra án mạng?

Lam Khanh Khanh giương môi phun ra câu tán thưởng "Hắc Kết, trí nhớ thật tốt!"

Hắc Kết: "Trước đây ở Xích Hà Cung ta đã từng thấy qua người bị trúng Túy Lục Thủy. Loại độc này chính là do sư phụ ta... chế ra"

Hắc Kết nói đến câu cuối liền dè chừng đưa mắt nhìn Khanh Khanh, nàng cảm nhận được Y đang nhìn mình liên ngấn đầu.

"Nhìn ta làm gì?"

"Độc đó là do sư phụ ta luyện chế ra, ta..."

Khanh Khanh cầm thiết phiến gỗ đầu hấn một cái, thanh âm mang vẻ lười biếng "Thế nào? Hắc Kết công tử đang hoài niệm những ngày tháng ở Xích Hà cung hay hối hận việc rời khỏi đó? Hay là sợ ta nghe thấy ba chữ 'Xích Hà cung' liền ghét bỏ người?"

Hắc Kết xoa xoa cái trán khẽ cười "Trái tim mỏng manh của ta sợ nàng nổi giận bóp nát nha. Chỉ là ta cảm thấy có chút lạ, từ rất nhiều năm trước đã không còn nghe thấy ông ta luyện chế Túy Lục Thủy nữa, càng không cần bàn đến hai năm nay Xích Hà cung chật vật ra sao. Tại sao ở biên cương Tây Hạ lại xuất hiện?"

"Thi thể kia ngoại trừ trúng độc còn có vết bầm trên cổ, có lẽ là vết thương sau khi chết. Có lẽ hôm qua có ai đó vào phòng hắc, kiểm ở trên bàn, thi thể nằm cách bàn trà khoảng ba bước"

Hắc Kết trầm tư một hồi, ngẩng đầu nhìn nàng "Ý nàng..."

"Là do người của Xích Hà cung hạ độc!" độc là do bọn họ hạ, còn việc người đến là ai thì chẳng liên quan đến nàng!

Xem ra lần này cho dù có muốn ngồi không hóng chuyện cũng không được rồi, không nhúng tay vào thì họa cũng tự giáng xuống. Không nghi ngờ gì dư đảng của Xích Hà cung nhắm vào nàng và Hắc Kết!

"Theo lý bọn họ sẽ không nhận ra nàng"

"Đúng vậy! Không nhận ra ta nhưng nhận ra Tứ công tử là người chứ?"

Hắc Kết trầm hiểu ra "Xem ra đêm nay không thể ngủ ngon rồi"

*

Màn đêm buông xuống, trăng đã lên cao, trên đường phố đã không còn một bóng người từ lâu, cả Họa Thành chìm trong yên ả.

Khách điểm lớn nhất Họa Thành bỗng sáng đèn, tiếng binh khí va chạm chói tai không cho người yên giấc. Bên dưới đại sảnh đã loạn thành một đoàn, khách trọ hỗn loạn chạy ra ngoài.

Khanh Khanh đi xuống lầu liền thấy Hắc Kết đứng cạnh Na Bố Lạp Hàn Minh, xung quanh có hơn hai mươi tên hắc y nhân đang dần yếu thế.

Bọn hắc y nhân nhận ra họ dần rơi vào thế hạ phong liền sinh hạ sách, bắt khách trọ, thường dân trong khách điểm làm con tin.

"Na Bố Lạp tướng quân, người đừng manh động. Người là quan lại hẳn nên lấy dân làm trọng đi?"

Khanh Khanh vốn mang theo tâm tình hóng chuyện bỗng thấy thanh đoản kiếm kề vào liền mất hứng. Hắc y nhân nọ dí sát kiếm vào cổ nàng, tròng mắt đe dọa đẩy nàng về phía đám con tin.

Na Bố Lạp Hàn Minh: "Các người muốn gì?"

"Giao nữ nhân kia cùng hắc y nam tử bên cạnh người ra đây!"

Khanh Khanh đưa mắt nhìn liền cảm nhận được ánh mắt nóng nảy của Hắc Kết nhìn về phía nàng. Nàng hơi nghiêng đầu nhìn xuống đoản kiếm, lưỡi kiếm kề trên cổ nàng dính vết máu đỏ tươi chói mắt. Hắc Kết nóng nảy như vậy là vì nàng bị thương rồi?

Na Bố Lạp Hàn Minh nhìn qua Nạp Lan Hình Nhã đang nổi giận cùng Hắc Kết_nam tử vừa gặp mặt có chút khó hiểu

"Vị này có phải đã nhầm? Người tại sao lại muốn bắt vị công tử này cùng... Nghĩa muội của ta?". Không phải hẳn ta nhận ra nàng ta là Nạp Lan công chúa muốn bắt về làm con tin chứ?

"Nghĩa muội? Na Bố Lạp tướng quân người không nên nhận bừa..."

"Này đao kiếm không có mắt người yên phận một chút cho ta!"

Tên hắc y cầm đầu chưa kịp nói xong đã bị tiếng quát của tên phía sau cắt đứt, mọi người tại đại sảnh không hẹn cùng nhau quay về phía người kia.

Khanh Khanh chau mày, lạnh lùng nhìn hắc y vừa quát lên cầm kiếm dí sát vào cổ nàng "Đúng là đao kiếm không có mắt!"

Nàng đưa hai ngón tay kẹp lấy lưỡi kiếm 'rắc' một cái thanh kiếm liền gãy đôi.

Hắc y nhân nọ cùng người trong sảnh trở mắt kinh ngạc, chưa kịp định thần lại đã thấy nàng ném lưỡi kiếm về phía đám hắc y nhân. Đoạn lưỡi kiếm linh hoạt xẹt qua mặt hơn hai mươi tên hắc y nhân, cuối cùng cắt đứt động mạch chủ tại cổ của tên hắc y vừa uy hiếp nàng. Hắn ta chưa kịp rên một tiếng đã ngã xuống, mắt trợn trắng đầy vẻ không thể tin

Na Bồ Lạp Hàn Minh định thần, ra lệnh binh lính bắt đám hắc y nhân lại, trên mặt đám hắc y nhân bị lưỡi kiếm của nàng cắt qua, đầy máu tươi.

Hắc Kết cau mày đi lại chỗ Khanh Khanh, nâng cằm nàng lên lau đi vết máu ở cổ nàng

"Ta không sao!"

Bọn hắc y nhân của Xích Hà cung bị khống chế tại chỗ thấy cảnh này liền tức đến nhe răng, bọn họ đến tìm chính là nàng lại nhằm nàng thành Nạp Lan Hình Nhã. Thật thất bại mà!

Na Bồ Lạp Hàn Minh đi lại chỗ nàng cùng Hắc Kết mang vẻ áy náy "Công tử, để ngài liên lụy rồi!"

Khanh Khanh hờ hững nhìn lướt qua hắn dừng lại chỗ Lăng Vân cùng Nạp Lan Hình Nhã phía sau. Nàng thu ánh mắt nhàn nhạt nói "Không có gì"

Vốn dĩ là bọn nàng liên lụy đến họ.

Na Bồ Lạp Hàn Minh đưa mắt nhìn vết thương trên cổ nàng "Công tử bị thương? Chi bằng để bọn ta..."

Hắn còn chưa nói hết câu Khanh Khanh đã xòe quạt che đi phần cổ, đôi môi phía sau phiến quạt mấy máy nói ra lời khách sáo "Không cần, vết thương nhỏ"

Hắc Kết thu lại dáng vẻ muốn giết người nhàn nhạt nhìn qua Khanh Khanh. Nàng nhìn ra hắn khó chịu liền cảm thấy có chút buồn cười, người ta nhìn cổ nàng một chút hắn liền muốn giết người? Chắc nếu nàng không che lại y có khi nào đập Na Bố Lạp kia một trận không?

Na Bố Lạp Hàn Minh có chút khó xử "VẬY... Đây là thuốc trị thương mong công tử nhận cho" hắn lấy ra một bình cao dược nhỏ đưa về phía nàng.

Hắc Kết nhanh một bước nhận lấy "Đa tạ tướng quân, nàng... Đệ ấy là đệ đệ của ta, ta sẽ chăm sóc!"

Na Bố Lạp Hàn Minh gật đầu "Thì ra là đệ đệ của huynh, à ta có thể biết tên của hai người không?"

"Họ Lãn" - Khanh Khanh xoay người lên lầu.

Hắc Kết cười lấy lễ hướng Na Bố Lạp Hàn Minh "Đệ đệ ta luôn như vậy mong tướng quân thứ lỗi, ta gọi là Lãn Kết, đệ ấy... Không thích cho người lạ biết tên"

Na Bố Lạp Hàn Minh cười trừ "Không sao, trời đã khuya huynh đài nên trở về phòng đi"

"Được!"

Hắc Kết lên lầu, không trở về phòng mình mà đi qua phòng Khanh Khanh.

Lăng Vân nhìn theo bóng họ lẩm bẩm "Họ Lãn? Nghe thật quen"

"Lăng Vân đệ có chuyện gì?"

Lăng Vân lắc lắc đầu "Không có gì, hình như đệ từng nghe qua một người họ Lãnh. Chắc chỉ là trùng hợp, à phải rồi đại ca, ngày mai Thập đệ cùng Thập Nhất sẽ đến"

Na Bồ Lạp Hàn Minh gật đầu "Được, dọn dẹp chỗ này đi!"

Na Lan Hình Nhã giận dỗi giậm chân "Hàn Minh ca ca, huynh phải dạy dỗ họ một chút, lại dám nảy sinh ý đồ với muội"

"Nạp Lan, ta đã nói trước đến đây sẽ rất cực khổ, muội vẫn nên trở về Kinh Lăng đi"

Nạp Lan Hình Nhã bĩu môi "Ta không về, đáng chết cũng không về!"

"Được rồi, được rồi ta sẽ bảo vệ muội..."

Hắc Kết đóng cửa phòng lại nhìn mỗ nữ nhân đang lười biếng gác đầu lên bàn "Thoa thuốc đi"

Khanh Khanh ngồi thẳng dậy ném cao dược qua cho Hắc Kết "Ta tưởng người sẽ ném thuốc đi, dấm chua khi nảy nòng nặc như vậy"

"Đành, ta không mang theo thuốc trị thương" Hắc Kết kéo ghế ngồi đối diện nàng nhẹ nhàng thoa thuốc "Ngày mai Thiệu Phi cùng Vu Trác Nhạn sẽ tới đây"

"Ừ!"

"..."

"Nàng không có dự định gì à?"

Khanh Khanh đứng lên đi về phía giường "Đi ngủ!"

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI! QUYỂN 2

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q2. Chương 8. Nghi Vấn

Họa Thành

Trận gió bão đột ngột nổi lên từ đêm qua kéo dài xuyên suốt đến rạng sáng dừng lại một đợt, ánh mặt trời bị mây đen che khuất khiến khoảng trời ở Họa Thành có chút u tối. Yên ả được chốc lát lại nổi cơn giông, áng mây đen nặng nề dừng chân, cơn mưa đặc trưng của mùa thu Tây Hạ rơi tí tách ngoài trời. Họa Thành bị bao phủ bởi màn mưa mờ ảo

Cửa khách điểm bị đập tung, kiếm khách, cư sĩ các vùng lân cận lần lượt vào khách điểm. Có lẽ họ nhận được tin Túy Lục Thủy_độc được thất truyền đã lâu của Xích Hà cung đột nhiên xuất hiện ở Họa Thành hoặc thủ thuật tàn độc nước Di hạ xuống bách tính Tây Hạ mà đến.

Đội đoàn khách giang hồ vào trong tiểu nhị khách điểm vội vã đóng đại môn ngăn mưa bão tạc vào trong. Hai trong số kiếm khách giang hồ đi lại gần bàn của Lăng Vân. Người nọ tháo mũ rơm che mưa xuống, nở nụ cười ôn hòa

"Thất ca!"

Nam tử bên cạnh gỡ bỏ mũ rộng vành, nhàn nhạt nhìn Lăng Vân đang bắt chuyện cùng người kia, không nóng không lạnh hỏi

"Na Bố Lạp tương quân đâu?"

"Đại ca? À huynh ấy đến gặp quan viên cai quản Họa Thành, rất nhanh liền trở lại" - Lăng Vân.

Thấy hần lạnh nhạt, nam tử ôn hòa kia chỉ cười trừ "Thập ca, huynh như vậy sẽ là Thất ca đau lòng đấy!"

Nam tử được gọi là Thập ca kia hừ lạnh, hần lườm Lăng Vân một cái liền quay phắt đi. Nam tử này chính là Vu Trác Nhận_Thập công tử mưu mô xảo huyệt của Dạ Nguyệt Sơn Trang, còn người kia chính là vua đua ngựa, thập nhất công tử_Thiệu Phi.

Trên lầu hai Hắc Kết đẩy vai Lam Khanh Khanh hất cằm hướng dưới lầu "Nhìn kìa, hai vị ca ca của nàng đã đến rồi, có nên xuống đây đoàn viên không hả?"

Khanh Khanh dùng phiến quạt che nửa mặt, môi khẽ nhếch "Hắn đang nghĩ... Không có tiền đồ"

Hắc Kết bật cười, đúng là người giống nàng, suy nghĩ cái gì nàng đều nhìn ra. Bất quá... Không phải nàng cũng phỉ nhổ Lăng Vân nhu nhược kia không có tiền đồ hay sao?

Vu Trác Nhận nhíu mày, đưa mắt nhìn lên lầu, vừa vặn chạm phải ánh mắt của nàng và Hắc Kết.

"Hai người kia là ai?"

"Hả?" - Lăng Vân mờ mịt nhìn lên lầu "À, huynh hỏi hai vị Lãnh công tử kia sao? Tối qua trong khách điểm xảy ra chút chuyện. Thật thủ của họ không tầm thường, có lẽ là người trong giang hồ"

Vu Trác Nhận nhăn mày "Họ Lãnh?"

"Đúng vậy, vị áo đen gọi là Lãnh Kết, còn vị kia... Hình như hắc không thích tiếp xúc với người lạ, không biết tên"

Thiệu Phi: "Thập ca, làm sao vậy?"

Vu Trác Nhận thu ánh mắt, lắc đầu "Không có gì, chỉ là họ Lãnh..."

Lăng Vân: "Huynh cũng thấy quen sao? Ta nghĩ mãi chẳng rõ"

"Các huynh quên rồi sao? Thập Nhị trước đây ở Phong Nguyệt cũng dùng họ Lãnh." Thiệu Phi cười cười, đừng hỏi hắc tại sao nhớ rõ như vậy, người luôn gần mặc là cậu út trong nhà đột nhiên có thêm một tiểu đệ đệ (tiểu muội muội) đương nhiên sẽ nhớ rồi.

Lăng Vân bày ra vẻ mặt đã hiểu "Không phải trùng hợp như vậy?"

"Hai năm trước đại ca có gửi thư đến nói Thập Nhị rời Phong Nguyệt bảo chúng ta xem hắc có thể đến đây không. Đại ca cũng thật kì quái, lại vì còn giận chuyện sinh thân của người không về sao? Hai năm nay không cho trở lại Phong Nguyệt, muốn vào cửa biên trước hết phải tìm thấy Thập Nhị. Còn về lí lịch của hắc lại giữ kín như bưng, ngoại trừ nghe thủ hạ nói qua mang họ Lãnh cũng chẳng biết là nam hay nữ thì phải tìm làm sao đây?"

Lăng Vân cùng Vu Trác Nhận quăng cho Thiệu Phi ánh mắt đồng tình, Thiệu Phi bĩu môi "Kia cũng chẳng biết có phải Thập Nhị hay không"

Ba người lại đưa mắt nhìn người trên lầu.

"Này họ cứ nhìn về bên này, có phải hay không nhận ra nàng?"

Khanh Khanh nhú mày gập quạt, trở lại trong phòng, vút mấy ánh mắt tìm tòi từ dưới lầu ra sau lưng "Chưa từng gặp qua!"

Hắc Kết nghĩ nghĩ "Cũng đúng, nhưng mà Dạ Nguyệt sẽ không phát họa chân dung nàng đưa thủ hạ đi tìm sao?"

Khanh Khanh từ chối cho ý kiến.

"Khoan màng đến người kia có phải là Thập Nhị hay không nhưng việc dư đảng Xích Hà cung xuất hiện ở đây có lẽ có liên quan đến họ". Lăng Vân nhìn qua cách cửa đã đóng kín trên lầu tiếp tục nói "Đêm qua, vị cầm thiết phiến kia dùng hai ngón tay bẻ gãy đoản kiếm, trước mắt bao nhiêu người như vậy đã thương bọn hắc y nhân. Người uy hiếp hẳn làm con tin liền bị một dao cắt đứt động mạch tại cổ."

"Rất xuất sắc!" hiếm khi Vu Trác Nhạn phun ra lời khen.

"Thập Nhị cùng Xích Hà cung đây đưa là không có khả năng đi? Dạ Nguyệt Sơn Trang chưa qua giờ qua lại cùng Xích Hà, huống chi nếu họa của người sơn trang thì tại sao ngay lúc đó ta cũng có mặt lại không nhắm vào ta? Thân phận của Thập Nhị có lẽ rất ít người biết" - Lăng Vân

Ba người dần loại trừ khả năng họ Lãnh kia chính là Thập Nhị đệ (muội) của họ.

"Vậy thì nếu người của Xích Hà cung không nhắm vào Dạ Nguyệt, thì người kia là thân phận gì?"

Thật rồi!

Đại môn khách điểm lần nữa bật mở, mưa bão bên ngoài vẫn còn chưa nguôi, Na Bố Lạp Hàn Minh dần xuất hiện sau mưa gió mờ ảo, đứng ở đại môn.

"Vu công tử, Thiệu công tử nhanh như vậy đã đến nơi rồi? Thứ lỗi cho Hàn Minh không nghênh tiếp từ xa"

Thiệu Phi cười trừ phất tay "Tướng quân khách khí làm gì? Chúng ta cũng xem như quen biết cần gì đến nghênh đón hay bỏ mặc?"

Hàn Minh cười ôn hòa, cời đi ngoại y ướt sũng đưa cho một thủ hạ "Hai vị có thể lên phòng nói chuyện một lát?"

Thiệu Phi, Vu Trác Nhận cùng Lăng Vân nhìn nhau thầm biết hẳn có điều muốn nói liền gật đầu.

Bốn người đến gian phòng phía Tây trên lầu của Lăng Vân, Na Bố Lạp Hàn Minh thận trọng đóng cửa lại

"Chắc hẳn hai vị đã nghe A Vân nói qua hai vị họ Lãnh kia rồi?"

Thiệu Phi cùng Vu Trác Nhận gật đầu.

Na Bố Lạp Hàn Minh lại nói tiếp "Ta đã đến tri phủ Họa Thành một chuyến, họ không có tin tức gì về hai người này, hai vị kia chắc là người phương khác đến. Theo như lời chủ khách điểm thì hai vị này đến Họa Thành trước chúng ta một ngày, mấy hôm nay cũng chẳng có hành động gì khác thường. Ta đã phái người trở lại Kinh Lăng nhờ hoàng thượng điều tra họ."

Thiệu Phi: "Ta thấy họ không giống người Tây Hạ, có lẽ là người trung nguyên!"

Na Bố Lạp Hàn Minh gật đầu "Tuy Xích Hà cung đã bị Huyết Ưu cung diệt phân nửa, không có cơ hội trở mình nhưng ai biết được dư đảng Xích Hà có ử ấp âm mưu gì hay không? Huống hồ Xích Hà cung tồn tại mấy chục năm nay, người trong cung vốn chẳng ai tầm thường, đã tâm đều lớn."

"Hai vị họ Lãnh kia tuy không gây bất lợi cho chúng ta nhưng đáng đáng đến Xích Hà cung thì cũng chẳng thuộc loại dễ chơi gì. Vẫn tốt nhất

nên đề phòng!"

Vu Trác Nhận ngẫm nghĩ một lát bỗng chen vào một câu "Làm sao các người khẳng định Xích Hà cung là nhằm vào hai người kia?"

Không khí bỗng nhiên yên ắng, Lăng Vân yếu ớt mở miệng "Tối hôm qua bọn hắc y nhân nhằm Nạp Lan công chúa thành người nào đó, chỉ đích danh thì chỉ có vị Lãnh Kết kia. Người Xích Hà cung tìm là một nam một nữ nhưng kia... Rõ ràng là hai huynh đệ?"

"Ánh mắt căm thù của bọn hắc y nhân nhằm vào hai vị họ Lãnh kia quả không sai. Vậy...."

Bốn người nhìn nhau trầm ngâm, vị tiểu đệ kia chẳng lẽ là nữ nhân?

"Ta chưa từng thấy qua nữ tử nào ra tay tàn độc như vậy..."

Hoặc là không phải??!

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI! QUYỂN 2

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q2. Chương 9

Cạch

Lam Khanh Khanh nhàn nhạt liếc nhìn thanh đao vừa để trên bàn, chẳng thèm nhìn lấy chủ nhân của nó lấy một cái tiếp tục vùi đầu vào bàn ăn.

Thiệu Phi cười ha ha hai tiếng đem thanh đao ném tới vị chủ nhân nào đó "Lãnh công tử, xin thứ lỗi Thập ca ta, hăn lúc nào cũng vậy, không có ác ý đâu"

Khanh Khanh hơi ngược đầu nhìn Thiệu Phi cùng Vu Trác Nhạn ngồi xuống đối diện nàng "Chỗ này của ta!"

Thiệu Phi sờ sờ mũi ngượng ngùng "À là vậy, ta có thể nói chút chuyện với huynh được không?"

"Nha, ta vừa đi một lát tại sao đây lại dư ra hai người rồi?" - Hắc Kết nửa cười nửa không cười ngồi xuống bàn.

"À chưa giới thiệu với các vị, ta tên Thiệu Phi, vị này gọi là Vu Trác Nhạn" - Thiệu Phi niềm nở giới thiệu.

"..."

Hắc Kết cùng Khanh Khanh trực tiếp làm lơ.

Thiệu Phi ngượng ngùng sờ sờ mũi, ho khan hai tiếng "Thật ra..."

"Các người là muốn hỏi chuyện đêm hôm đó?"

Thiệu Phi hơi kinh ngạc, vốn dĩ là muốn đến thăm dò một chút, cư nhiên lại ngoài ý muốn đối phương mở lời trước?!

"Thật không dám giấu hai vị đây, bọn ta và Xích Hà cung có chút tư thù riêng. Thật làm phiền các vị rồi" - Hắc Kết bày ra vẻ khổ không thể nói nhìn thoáng qua Khanh Khanh vô tư bên cạnh, bỗng nhiên khẽ cười.

Vu Trác Nhạn liếc nhìn hai người cảm thấy có chút không đúng "Ta có thể biết là vì chuyện gì không?"

Hắc Kết rũ mắt, lắc đầu buồn bã "Không có gì to tát, chỉ là bọn ta còn một vị muội muội gọi là Lãnh Khanh..."

Phụt...

Khanh Khanh phun hết canh ra mặt bàn, trợn mắt nhìn Hắc Kết. Y vẫn bộ dạng 'Khổ sở' tùy ý lau mặt cho nàng, nói tiếp

"Muội ấy cũng xem có vài phần tư sắc, không may bị một vị công tử trong Xích Hà cung nhắm trúng. Hắn ta cưỡng ép muội muội ta, muội ấy không chấp thuận liền đánh đập, cưỡng ép. Khi ta cùng đệ đệ đến nơi cứu người thì... Muội ấy chỉ còn lưu lại hơi tàn..."

Khóe môi Khanh Khanh co giật mãnh liệt, nàng dần ra một hồi bỗng nhiên tức giận đứng dậy, giáng một chưởng xuống bàn "Lãnh Kết!"

Khanh Khanh âm thầm véo đùi, đôi mắt lập tức hồng lên, nàng xoay người đi thẳng lên lầu. Trong mắt người khác hiện tại nàng không khác gì vị ca ca 'đau lòng', 'khổ sở' khi chuyện cũ của muội muội mình bị khai quật.

Hắc Kết nhìn theo bóng nàng, thở dài "Đệ ấy hẳn vẫn còn khổ sở chuyện của Khanh Nhi, bọn ta thề không đội trời chung với Xích Hà cung!"

Nói dối không chớp mắt!

Hắc Kết trong lòng thầm hối lỗi với mấy vị công tử còn lại của Xích Hà cung, lại tự khen diễn xuất tuyệt vời của bản thân.

Thiệu Phi nhìn qua Vu Trác Nhạn.

"Nếu đã như vậy không biết Lãnh công tử có nguyệt cùng bọn ta xử lý dư đảng đang ẩn nấp ở biên giới hay không?" - Thiệu Phi đề nghị

Hắc Kết tỏ vẻ khó xử "Chuyện này..."

"Hiện tại nước Di đang ngang ngược hoành hành, dư đảng Xích Hà cung cứ nhiên vào thời điểm này lộ diện tuyệt không phải trùng hợp. Ta nghi ngờ người nước Di cùng Xích Hà cung đánh cầu kết làm bừa. Chẳng lẽ Lãnh công tử nữ nhìn thấy lại thêm nhiều người khác bị họ hại sao?"

Hắc Kết hơi ngần đầu liền nhìn thấy Na Bố Lạp Hàn Minh đứng trước mặt hẳn, nghiêm nghị "Lãnh công tử có thể xem xét lại một chút, Hàn Minh mong có thể được Lãnh công tử trợ giúp!".

*

"Tướng quân tin những lời hẳn nói sao?"

Na Bố Lạp Hàn Minh lắc đầu "Không hẳn, như ta đã nói nước Di phá rối, Xích Hà cung xuất hiện cùng lúc không phải chỉ là trùng hợp, hai người họ xuất hiện cũng không phải là trùng hợp. Hai người họ đối với ta có thể là kẻ thù cũng có thể là hảo hữu. Theo như lời cùng hành động đêm đó của họ hẳn sẽ không là đồng bọn của Xích Hà cung."

Lăng Vân tiếp lời "Đại ca chặn chặn họ sẽ không đối nghịch chúng ta sao?"

"Ít nhất họ không cùng chiến tuyến với người Xích Hà cung, ánh mắt của vị Lãnh công tử kia tuyệt nhiên là chán ghét, ra tay không chút nương tình." - Na Bố Lạp Hàn Minh

"Cũng không thể mạo hiểm đưa họ đi theo"

Vu Trác Nhạn trầm ngâm lúc bấy giờ đột nhiên lên tiếng "Ta có linh cảm họ sẽ không đối nghịch với chúng ta!"

Mọi người đưa mắt đến hắn.

"Phòng ngừa vạn nhất ta gửi một phong thư về Dạ Nguyệt giúp điều tra về lai lịch hai người kia. Hai người họ tuyệt đối không phải nhân vật bình thường!"

Na Bố Lạp Hàn Minh gật đầu "Trước tiên cứ như vậy. Ngày mai chúng ta đến trấn nhỏ bên biên giới, nơi đầu tiên xuất hiện dị biến. Mọi người chuẩn bị một chút!"

"Được!"

*

"Ngày mai bọn họ đến trấn nhỏ giáp biên, nàng có muốn đi không?"

Khanh Khanh nửa nằm nửa ngồi trên giường hẹp, nghịch phiến quạt trong tay "Làm gì?"

"Khoảng hai tháng trước nơi này đột nhiên xuất hiện dị biến, mấy ngày liên tiếp mưa gió không ngừng, sấm chớp liên tục. Đêm ngày thứ năm trời bỗng giáng một đạo thiên lôi, đánh ngã một khoảng rừng phía Đông Bắc. Sau đêm đó liền ngừng mưa, thay vào là thời tiết khô hạn, kênh mưa

đều dần cạn nước. Người dân đột nhiên trở ra đổ bệnh lạ, ban đầu chỉ sốt cao sau đó liền trở nên thất thần, không lâu sao cơ thể nổi mẩn đỏ, da thịt trở nên thối rữa, lan khắp toàn thân rồi tử vong. Quá trình tầm khoảng mười lăm đến hai mươi ngày, có tính lây truyền rất cao"

Khanh Khanh nâng mắt nhìn Hắc Kết "Họa Thành rất bình an?"

"Bệnh dịch đã lây lan khắp các trấn nhỏ giáp biên, có thể nói Họa Thành chính là biên giới của bệnh dịch, cũng chính là nơi bệch dịch chưa xâm lấn vào"

Khanh Khanh gật gù, chẳng mấy quan tâm. Hắc Kết lại nói tiếp "Có người nói trời giáng thiên tai, ôn dịch hoành hành, có người lại nói nước Di thi triển tà thuật hãm hại, chưa có gì chứng thực rõ việc này cả"

"Ngày mai đi sao?"

Hắc Kết gật đầu.

"Vậy chuẩn bị một chút!" - Khanh Khanh đi về phía giường lại đột nhiên nghĩ đến một chút, xoay người lại "À, chuyện của Lãnh Khanh... Muội, khi nào lại sinh ra một tiểu muội muội như vậy?"

Hắc Kết ha ha hai tiếng hươ hươ tay "Tiểu tiết, chỉ là tiểu tiết chớ có nên để tâm, nàng nghỉ ngơi đi, ta không làm phiền nữa ha"

Còn chưa nói xong Hắc Kết đã ba chân bốn cẳng chạy ra khỏi 'khu vực nguy hiểm'_ phòng nàng, còn không sợ chết ném lại câu "Khanh Khanh, thật sự nàng diễn xuất rất tốt nha"

*

Hoàng Cung Tây Hạ

Doãn Chính Uyên ngồi trên tràng kỉ, trên ngón trỏ tay trái có một con bồ câu trắng đang đậu. Hắn rút ống trúc nhỏ truyền tin được buộc vào chân bồ câu, lấy từ bên trong ra mảnh giấy nhỏ.

Hắn đưa mắt nhìn lướt qua tờ giấy, môi nhếch lên hình bán nguyệt, lộ ra nụ cười rục rờ

"Từ khi nào công tử Xích Hà cũng chơi trò cường ép gái nhà lành đây?"

Hắn nhìn qua hai chữ 'Lãnh Kết' phía dưới tặc lưỡi "Chậc, lớn rồi vẫn còn ngây thơ như vậy, thật sự là không biết đệ sống trong cái nơi ăn thịt người đó như thế nào, lại nói nơi như thế lại dưỡng ra một ngốc tử như đệ? Hắc Kết ah"

Doãn Chính Uyên cười tà mị nhắc bút viết lại một mảnh giấy hồi âm. Nhìn chim bồ câu vỗ cánh bay đi hắn vẫn chưa thu hồi ý cười trên mặt

"Này, tứ đệ ghé qua có nên chào hỏi một tiếng không nhỉ? Hay là thông tri một chút cho Vô Ưu? Chậc chậc"

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI! QUYỂN 2

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q2. Chương 10. Dịch Bệnh Bắc Biên Cương

Dịch nạn bắt đầu xuất hiện từ trấn nhỏ phía Đông Bắc, dần lan ra khắp vùng lân cận, biên cương phía Bắc duy có Họa Thành vẫn bình an vô sự, cũng là ranh giới dịch nạn.

Trời vừa sáng, trấn nhỏ Đông Bắc đã dư ra thêm bảy người.

Vu Trác Nhạn xuống ngựa nhìn qua phía nữ tử 'duy nhất' trong đoàn người, hừ lạnh một tiếng.

Nạp Lan Hình Nhã vừa xuống ngựa nhìn thấy liền cau mày liếc "Người không vừa ý ta sao?"

"Tại hạ nào dám không vừa ý công chúa" trong lời nói của hãn trăn đầy vẻ khinh thường.

Vốn dĩ Na Bố Lạp Hàn Minh muốn để nàng ta lại khách điểm tại Họa Thành nhưng nàng ta lại một mực đòi đi theo, nháo đến phiền phức, đành phải để nàng ta theo tới. Nữ tử này thật phiền!!!

Thiệu Phi nhìn Nạp Lan Hình Nhã tức giận đến vung tay vung chân liên chen tới giảng hòa "Ấy ấy, công chúa điện hạ người đừng nóng giận, Thập ca chỉ là lo sợ thân thể người không tốt, không nên đến nơi nguy hiểm như này ah"

"Ai cần hấn lo" Nạp Lan Hình Nhã trường Vu Trác Nhận, nàng ta chạy sang chỗ Na Bố Lạp Hàn Minh liền đổi giọng ngọt ngào gọi hai tiếng "Tỷ phu"

Lam Khanh Khanh nhàn nhạt nhìn về phía Nạp Lan Hình Nhã, tùy tiện hỏi "Nàng ta là ai?"

"Nàng... Đệ không biết nàng sao? Chính là Nạp Lan công chúa, vị công chúa khác họ của Tây Hạ quốc đấy"

Khanh Khanh nghiêng nghiêng đầu, hình như đã nghe đâu đó, chính là người có scandal tình ái mập mờ với Na Bố Lạp tướng quân kia?

"Nàng ta trước có một tỷ tỷ, chính là vị hôn thê của Na Bố Lạp Hàn Minh, nhưng thật không may trước ngày thành thân lại bỏ mạng. Trước khi mất có để lại vài lời nhờ vị hôn phu chăm sóc muội muội của mình."

Hử? Tỷ tỷ mất vậy muội muội thế chỗ, thành thân cùng Na Bố Lạp Hàn Minh sao?

Hắc Kết thấy nàng suy tư, khẽ cười, rút trong áo ra mảnh vải che mặt trắng, buộc lên cho nàng "Bên trong trấn bệnh dịch hoàng hoành, cẩn thật!"

Thiệu Phi thúc tay Lăng Vân đang nhìn Nạp Lan Hình Nhã, hất hất cằm "Huynh nói xem hai người kia là huynh đệ sao?"

Lăng Vân lưu luyến dời mắt "Có chỗ nào lạ sao?"

Thiệu Phi khoanh tay trước ngực "Ta nhìn thế nào cũng giống như một đôi tình nhân"

Lăng Vân cười nhạt từ chối cho ý kiến.

"Mọi người đeo khăn che mặt, vào trấn cẩn thật một chút!"

Vừa vào trấn Khanh Khanh liền cau mày, trong trấn nhìn thật u ám, không khí trong trấn bị nhuộm thành một màu xanh mờ hồ, trong gió có mùi thuốc, thảo dược, còn có mùi thi xác hôi thối. Trông thật quỷ dị!

Mọi người đi một đoạn mới nhìn thấy một người đang tựa vào tường đá, Lăng Vân lại gần đẩy nhẹ đầu vai hấn rồi đứng dậy lắc đầu "Đã chết rồi!"

Khanh Khanh nhìn qua thi xác, đầu mày hơi nhíu lại.

"Có gì bất thường sao?" - Hắc Kết nghiêng đầu hỏi.

Khanh Khanh lại gần 'người' kia, chỉ nhìn qua một chút liền rời đi.

Hắc Kết cũng nhìn thi xác kia nhiều hơn hai lần vẫn cảm thấy không có gì không đúng, đuổi theo Khanh Khanh "Phát hiện cái gì sao?"

Khanh Khanh lắc đầu.

Mọi người lại tiếp tục đi một đoạn, có lẽ đã đến trung tâm trấn nhỏ. Nơi này có một sân đài nhỏ, giữa đài đặt một tòa phật tháp cao tầm hai mét rưỡi, trên tháp có rất nhiều ô vuông tùy tiện đặt các tượng phật nhỏ, không có quy luật. Trước tháp bày một cái bàn gỗ nhỏ, bên trên là lư hương, giấy cúng, có lẽ nơi này thường xuyên làm phép, cầu an.

"Quái lạ, đây hẳn là trung tâm trấn, tại sao một bóng người cũng không có?"

"Các người đến đây làm gì?" - một âm thanh già nua vang lên phía sau họ, là một lão giả tầm tám mươi mấy tuổi, phía sau ông là vài nam thanh niên cùng nữ nhân trung niên. Có lẽ là những người chưa bị bệnh đi tìm lương thực cùng hái thảo dược.

"Các người trở về đi, kéo lại rước họa vào thân" lão giả lắc đầu nhắc nhở, chống gậy rời đi.

Lăng Vân đi lại, vẻ mặt ôn hòa "Bọn ta đến không phải có ý xấu, này... Bọn ta đến xem bệnh trạng của người trong trấn một chút, chỉ là muốn điều chế thuốc giải, tuyệt không có ý xấu!"

Lão giả hơi nghi ngờ nhìn hẩn "Các người đến xem bệnh?"

Lăng Vân gật đầu chắc nịch.

Lão giả xoay người chống gậy đi về một hướng, thanh âm có chút phiền não "Các người có lòng lão xin cảm tạ chỉ là trước đây người đến không phải không có, cuối cùng hoặc nhiễm bệnh hoặc vô pháp mà rời đi. Các vị xem qua một chút rồi có thể rời đi, tránh lại rước thêm phiền phức."

Này là đồng ý đi?

Bảy người đi theo sau lão giả đi một đoạn liền thấy phía trước là rào cản cao tầm một đứa trẻ mười mấy tuổi, trên rào treo lung tung vải trắng. Đến càng gần mùi thuốc cùng mùi hôi thối càng nồng.

Nạp Lan Hình Nhã vốn là công chúa trong sống trong nhung lụa từ nhỏ nào đâu gặp qua cảnh này. Nàng ta vừa đến gần liền gặp người nô nức nô náo.

Lão giả nhìn qua nàng có vẻ như không hài lòng. Hai ba thanh niên đi cùng lão kéo ra một hàng rào chắn, tạo ra lối đi để mọi người vào trong.

"Hình Nhã, nếu muội không khỏe thì ở bên ngoài đi"

Nạp Lan Hình Nhã còn muốn theo vào lại cảm thấy bụng cồn cào, lại nôn khan.

"Đại ca, để đệ ở lại chăm sóc Hình Nhã"

Na Bối Lạp Hàn Minh nhìn qua Lăng Vân, gật đầu "Được!"

Trừ Lăng Vân cùng Nạp Lan Hình Nhã những người còn lại theo lão giả vào trong.

Bên trong chính là những người bị nhiễm dịch bệnh trong trấn, người nằm, người ngồi rải rác khắp nơi.

Hắn đây là khu cách ly đi? Nhưng dịch lan toàn bộ trong trấn thì tại sao lại cần phải cách ly?

Mọi người chia nhau ra nhìn xem tình trạng bệnh nhân. Đường lúc đang xem xét lại nghe tiếng khóc thê lương của người phụ nữ vang lên. Lão giả cũng không đi lại, chỉ thở dài lắc đầu.

Người phụ nữ kia ôm trong ngực là thi xác một nam nhân, có lẽ là chồng bà, bên cạnh còn một đứa bé ngồi ngơ ngác nhìn cha nó dần dần chết đi.

Thiệu Phi đi đến nhìn qua thi xác nam nhân vừa chết kia qua một lần "Người này có lẽ đã nhiễm bệnh hơn mười ngày, dấu hiệu đều giống những người còn lại trên mình đều có vài phần bị thối rữa"

Lão giả gọi lại mấy thanh niên chưa nhiễm bệnh lại, đặt thi xác nam nhân kia lên một cái chiếu rồi cuộn lại vác đi.

"Này là đến nơi nào?"

"Thi xác người nhiễm bệnh dịch đều được đem chôn ở rừng cây phía Đông Bắc. Đây là đem đi an táng, cánh rừng kia vốn vắng vẻ, an táng nơi đó giảm được phần nào mầm bệnh " - lão giả chậm rãi nói

"Các người rất thường ra ngoài?"

Lão giả nhìn qua Khanh Khanh gật đầu lại lắc đầu "Chúng tôi ra ngoài là tìm thức ăn cùng thảo dược, nói nhiều cũng không nhiều, ít cũng không ít, nếu thiếu liền rời đi một chuyến"

Khanh Khanh đi tới một tiểu hài tử, ngồi xổm xuống cầm tay nó lên, trên da xuất hiện vết đỏ đỏ hồng hồng lan khắp tay, còn có một số chỗ bắt đầu hoại tử.

Hắc Kết đi lại chỗ nàng khẽ nhắc nhở "Cẩn thận"

"Tại sao mọi người phải ở đây? Hay nói cách khác tại sao lại có nơi cách ly bệnh nhân này?" - Khanh Khanh đứng dậy hướng lão giả hỏi

"Người bị nhiễm bệnh giai đoạn đầu thì thất thần sau da thịt lại bị thối rữa, làm sao còn có thể hoạt động bình thường? Bọn ta là muốn giảm thiểu phạm vi lây lan cũng là dễ bề chăm sóc họ"

"Người bệnh chưa từng rời khỏi?"

Lão giả gật đầu "Chưa từng!"

Khanh Khanh đột nhiên đưa tay tháo khăn che mặt xuống, tùy tiện lau tay hai cái rồi vứt đi.

"Này... Lãnh công tử?"

"Cái này không thể lây truyền được, nếu đã muốn chúng ta trúng độc che cũng vô ích!"

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI! QUYỂN 2

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q2. Chương 11. Có Người Giở Trò

"Lãnh công tử người là có ý gì? Khoan đã... Trúng độc? Đây không phải là dịch bệnh lây truyền sao?"

Khanh Khanh nhếch môi lạnh lùng "Bệnh nhân đã không thể tùy ý đi lại vậy lúc mới vào thôn tại sao lại có một cái 'thi xác' nằm bên đường? Lão giả đây cùng người khác đi tìm kiến thức ăn tại sao không phát hiện ra?"

Thiệu Phi giật mình, đúng vậy nha, từ khi vào trấn liền không thấy lấy một bóng người chỉ duy cái 'thi xác' kia.

Lão giả cũng hơi ngạc nhiên "Người nói trong trấn có thi xác? Bọn ta chưa từng thấy qua còn người nào xót lại, lí nào lại xuất hiện thi xác?"

"Hắn là hắc còn sống, Mùi hương! Những người trúng độc ở đây đều có mùi thuốc rất nồng còn có mùi hôi thối của xác chết. Người kia quả thật có hai loại mùi trên nhưng mùi hôi thối của hắc rất nhẹ, tựa như vừa nhiễm bệnh hơn năm ngày, không thể nào giống nam nhân vừa chết kia. Ngoài ra người hắc còn có mùi rượu, rất nhẹ, người nhiễm loại độc này không thể dùng rượu!"

Na Bố Lạp Hàn Minh hơi kinh ngạc, 'hắc' vậy mà có thể để ý đến từng chi tiết nhỏ như vậy, lại còn dễ dàng ngửi ra mùi hương có chút khác thường!

"Vậy người kia khẳng định có vấn đề!"

Khanh Khanh thờ ơ nhìn qua mọi người "Thiếu mất hai người, đang ở bên ngoài"

"Lăng Vân và Hình Nhã!"

Na Bố Lạp Hàn Minh vừa hô lớn mọi người lập tức cấp tốc ra ngoài khu cách ly. Lăng Vân cùng Nạp Lan Hình Nhã vốn ở bên ngoài, biến mất.

"Chết tiệt! Lại bị người khác gài bẫy"

Khanh Khanh vẻ mặt thản nhiên, bình chân như vại, xem như chuyện không liên quan đến mình. Nàng quay người hỏi lão giả "Rừng cây kia đi thế nào?"

"Phía Đông Bắc, đi một đoạn thời gian nửa nén hương liền đến nơi!"

Khanh Khanh mờ mịt, rừng hướng Đông Bắc ai mà chẳng biết, chẳng phải gọi là rừng Đông Bắc sao? Không thể chỉ về phía nào để đi à? Nàng bị mù đường, mù phương hướng!!! Có thể chỉ cụ thể không?!

Hắc Kết nén cười kéo kéo tay nàng "Đi theo ta"

"Đến rừng làm gì?"

"Tìm người!"

Trên đầu Thiệu Phi, Vu Trác Nhạn cùng Na Bố Lạp Hàn Minh hiện ra ba dấu chấm hỏi thật lớn.

Khanh Khanh liếc mắt nhìn qua họ, phun ra chữ "Ngốc!"

Hắc Kết nhìn thấy mặt họ càng ngày càng đen liền mở miệng "Chẳng phải dị tượng xuất hiện ở khoảng rừng Đông Bắc sao? Đến liền biết"

*

Mảnh rừng phía Đông Bắc là một khoảng âm u, càng vào sâu trong rừng càng không thể nhìn thấy ánh mặt trời. Trong rừng vừa ẩm ướt vừa hôi thối, không khí âm u lạnh lẽo, rất ghê người.

Mọi người thận trọng đi vào trong, phía trước đột nhiên vang lên tiếng sột soạt. Năm người dừng bước, ngưng thần cảnh giác nhìn về hướng tiếng động, càng ngày càng gần họ.

"Aaa...quý...có quý..."

Phía bên phát ra tiếng động kia đột nhiên hét lớn, có người còn ném loạn đồ trên tay tới đây.

Thiệu Phi có chút bất đắc dĩ lên tiếng "Bọn ta là người, gặp qua ở khu cách ly trong trấn"

Đám người đằng trước dần bình tĩnh, họ chính là đám thanh niên đem thi xác của nam nhân bị dịch bệnh kia vào trong rừng chôn, lúc này đang trở về. Bọn họ nhìn ra năm người từng gặp trong trấn liền thở phào một hơi.

"Thật là dọa người!"

Năm người nhìn lại bản thân thầm đáng giá một chút, ừ thì... Có hơi dọa người rồi. Khanh Khanh, Hắc Kết cùng Vu Trác Nhận vận hắc y, trong rừng tối cơ hồ không thể thấy rõ. Da dẻ nàng cùng Hắc Kết khá trắng trẻo, có chút...

Na Bố Lạp Hàn Minh cùng Thiệu Phi mỗi người vận trường bào màu xám cùng nâu. Bọn họ đi qua đi lại trong rừng, quả thật giống quý.

"Các người từ khi nãy đã vào rừng vậy có nhìn thấy một nam tử vận bạch y cùng một nữ tử không?"

Đám thanh niên lắc đầu "Không thấy!"

Một thanh niên trong đám đột nhiên "Ah" lên một tiếng "Hình như lúc rời trấn ta có thấy một nữ tử vận y phục màu cánh sen, nhưng mà ta không thấy nam tử nào cả"

Na Bố Lạp Hàn Minh đưa mắt nhìn Thiệu Phi, quả thật Nạp Lan Hình Nhã vận y phục màu cánh sen đến đây, vậy Lăng Vân đâu?

"Nàng đi về hướng nào?"

Thanh niên gãi gãi đầu "Hình như là hướng tới cửa trấn, nhìn nàng ấy có vẻ rất vội vàng!"

Na Bố Lạp Hàn Minh gật đầu quay sang Thiệu Phi "Thiệu huynh, có thể phiền huynh bảo hộ họ rời khỏi rừng không? Trở lại trấn tìm Lăng Vân cùng Hình Nhã"

Thiệu Phi ôn thanh cười "Không vấn đề, ta trở lại tìm họ, các người bảo trọng!"

"Khoan đã!"

Thiệu Phi cùng đám thanh niên đương muốn trở ra liền nghe Khanh Khanh lên tiếng.

Nàng đi lại gần họ "Trong các người một người ở lại"

"Để...để làm gì?"

"Dẫn đường" Khanh Khanh nhìn sơ qua năm sáu thanh niên, chỉ tay về phía người thấp bé đứng phía sau "Chọn người vậy"

Thanh niên thấp bé kia chính là người phát hiện Hình Nhã lúc trong trấn, thanh niên có chút bối rối chỉ vấp bản thân "Ta sao? Ta ở là có thể

giúp cái gì ah?"

"Người chẳng phải thường ra vào rừng chôn thi xác sao? Hẳn là khá quen với nơi này, để người lại chỉ dẫn đường thôi" - Hắc Kết nở nụ cười thân thiện kéo vai thanh niên.

Khuôn mặt thanh niên méo mó "Ta... Ta trước luôn đi cùng họ, này đã gần tối, muốn ta cùng các người vào rừng làm mồi cho quỷ à?"

"Không sao, ca ca bảo vệ người"

Thanh niên nửa cường chế nửa mua chuộc lương tâm bị Hắc Kết bắt ở lại.

Thiệu Phi cùng đám thanh niên kia rời khỏi rừng.

Na Bố Lạp Hàn Minh cùng Vu Trác Nhận có chút không hiểu lắm tại sao nàng lại giữ người này ở lại, hẳn một không võ công hai không nội lực thì đi theo họ làm gì? Huống hồ nơi này chỉ có một lối vào một lối ra, bảo hẳn dẫn đường làm gì?

"Người nói trong rừng có quỷ?"

Thanh niên có chút sợ sệt đi lại gần Hắc Kết "Người chết đều chôn ở đây, sao lại không có được và lại..."

Thanh niên nước ngum nước bọt, âm thanh run run "Ta nghe nói trong rừng có một nữ quỷ thường đi lại, tối đến nàng ta liền xuất hiện, sâu trong rừng phát ra tiếng gầm thét rất đáng sợ, dân trong trấn chúng ta trời chạng vạng đã không dám vào trong rừng"

"Từ khi nào?" - Khanh Khanh bỗng nhiên dừng bước, mặt lạnh hỏi.

"Ah, có lẽ đã hơn nửa năm rồi!"

Không đúng!

Thời gian không đúng!

"Chẳng phải dịch bệnh chỉ mới xảy ra hơn hai tháng thôi sao?" - Vu Trác Nhạn nhíu mày hỏi.

"Đúng vậy nha, dịch bệnh bộc phát từ hơn hai tháng trước nhưng ma quỷ quấy rối trong rừng đã xuất hiện gần nửa năm rồi"

Thieu niên lại nói "Nửa năm trước chính là thời điểm Na Bố Lạp tướng quân vừa đánh tan quân Di. Rừng này khi đó cũng chẳng đáng sợ gì cho cam, dân trong trấn ở qua đêm tại đây đều là hiển nhiên. Nhưng có một đêm tiều phu họ Trương trong trấn thất tha thất thểu chạy về bảo trong rừng có nữ quỷ. Thanh niên trong trấn liền đem đuốc vào rừng nhìn xem thử, kết quả chẳng thấy gì cả"

"Lại nói họ Trương kia sau đêm đó nói thấy nữ quỷ liền trở nên điên dại, sống chưa đến ba ngày liền mất mạng. Sau đó phàm là dân trong trấn vào rừng đều gặp phải nữ quỷ kia. Việc này kéo dài rất nhiều ngày, cũng đã mời nhiều thiên sư, đạo nhân, kết quả vẫn không bắt được nữ quỷ kia"

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI! QUYỂN 2

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q2. Chương 12. Dùng Sáo Trúc Điều Khiển Thi Xác.

Mọi người lâm vào trầm mặc.

"Các vị lúc vào trấn có thấy tòa phật tháp trên đài tại trung tâm trấn chứ? Bốn tháng trước có một vị thiên sư trừ yêu đi ngang qua trấn, ông ấy bảo người dân trong trấn xây một tòa phật tháp tại đó lập đàn cúng bái. Chúng tôi xây nên phật tháp đã là nửa tháng sau. Vị thiên sư kia lập đàn cúng bái, quả thật có một đoạn thời gian trong rừng rất yên tĩnh, không, chỉ là mấy ngày thôi. Sau đó nữ quỷ trong rừng có vẻ như bị chọc tức đã kêu gọi rất nhiều đồng minh, đêm đến trong rừng thường truyền ra tiếng gầm rú rất đáng sợ."

"Vị thiên sư kia lại lập đàn làm phép thêm một lần nữa. Nhưng không diệt quỷ mà lại kéo đến thiên tai, nhiều ngày liên tiếp mưa gió rất nặng. Dân trong trấn đều không dám ra ngoài nửa bước. Vị thiên sư kia một mình vào rừng, bị thiên lôi đánh chết. Sau đó không lâu dịch bệnh lan tràn như mọi người biết đấy."

Lại còn có chuyện này? Tại sao lại chưa từng nghe qua?

"Các người cũng thật gan dạ nhỉ? Dám vào rừng chôn xác?" - Hắc Kết ngoài mặt cười nhưng đôi mắt lại lạnh lùng khóa chặt Thanh niên.

Khuôn mặt Thanh niên méo mó "Ta nào gan dạ gì, ta nghe nói vị thiên sư kia mất mạng như chết cũng muốn trừ yêu ma nên đã làm một cái kết giới trong rừng. Ta cũng không biết là cái kết giới gì nhưng mấy vị trưởng

giả nói đem xác người bị nhiễm dịch bệnh chôn ở đây sẽ không bị lây nhiễm. Vả lại quỷ chỉ xuất hiện vào ban đêm, bọn ta vào rừng vào ban ngày có có bùa do vị thiên sư đó cho..."

Thanh niên móc trong ngực ra lá bùa màu vàng đưa ra "Chính là cái này, nghe nói hộ thân, ma quỷ không thể đến gần"

Vu Trác Nhận cùng Na Bố Lạp Hàn Minh lại gần, xem sét lá bùa.

"Dẫn bọn ta đến nơi chôn cất thi hài"

Thanh niên "À" một tiếng, chỉ chỉ về phía trước "Kia đi thêm một lát liền tới thôi"

Hắc Kết nghiêng đầu khẽ cười "Cậu lên trước dẫn đường đi"

Thanh niên rụt cổ lắc lắc đầu "Không đi, không đi"

Hắc Kết kéo vai hắn lại đẩy về phía trước "Đi, ca ca ở phía sau bảo hộ người!"

Năm người đi một đoạn liền bắt gặp một khoảng đất trống lớn giữ rừng cây. Trên mặt đất cây cối ngã nghiêng, còn có vết tích đào bới. Nơi này không có tàn cây che chắn đã nhìn rõ sắc trời bên ngoài. Mặt trời đã xuống núi, chỉ còn vài sợi tàn quang màu hồng phách lập lòe, rất nhanh trời sẽ tối.

Thanh niên hơi sợ sệt lên tiếng "Các vị đến là muốn xem thứ gì? Xem xong liền mau rời khỏi, rất nhanh trời sẽ tối, sẽ..."

"Vậy người rời đi trước?"

Thanh niên ngó xung quanh đột nhiên rùng mình, kéo lấy vạt áo Hắc Kết, dù chết cũng không buông "Này trời đã sắp tối, ta... Nhờ may gặp phải..."

Hắc Kết cười cười đẩy tay hẳn ra "Sợ thì ngoan ngoãn ở đó đi!"

Hắc Kết đi lại nằm đất có vẻ bị người ta đào bởi gần đó ngôi xóm xuống "Nơi này chôn thi hài người mất do dịch bệnh?"

"Đúng vậy nha!"

Khanh Khanh đưa mắt nhìn qua đoạn xương cánh tay trắng toát nằm lẫn lóc cách đó không xa, hỏi: "Gần đây có dã thú không?"

"Chắc, nơi này đã có yêu ma còn thêm dã thú nữa thì bọn ta chết chắc rồi!"

"Không có sao?" - Nàng hỏi lại một lần nữa.

Thanh niên gật đầu.

Rắc

Tiếng động đập gãy cây khô vang lên rất nhỏ nhưng trong không gian rừng rậm yên tĩnh vang lên khá lớn. Năm người hít sâu một hơi ngưng thần cảnh giác bốn phía.

"Rốt cuộc đây là nơi quỷ quái nào? Chết tiệt!"

Bụi cỏ phía trước bị vén ra, thân ảnh nữ tử vận y phục cánh sen nhếch nhác xuất hiện, phía sau còn có một nam tử vận bạch y

"Hình Nhã, cẩn thận một chút..."

Lăng Vân nhìn năm người phía trước, kinh ngạc "Đại ca, sao các huynh lại ở đây?"

Nạp Lan Hình Nhã vừa thấy rõ Na Bố Lạp Hàn Minh liền oa oa khóc lớn nhào vào lòng hẳn "Tỷ phu"

Vu Trác Nhạn cùng Hàn Minh nhìn rõ người đến liền thở ra một hơi, buông bỏ phòng bị

"Bọn ta đến tìm hai người đó"

Thanh niên nhìn Nạp Lan Hình Nhã, gãi gãi đầu "Không đúng"

"Cái gì không đúng?"

"Nữ tử ban chiều ta thấy trong trấn tuy cùng vận y phục hồng sen giống nàng ấy nhưng mà tóc người kia buông xõa, trên mặt còn mang mạn sa che, cao hơn một chút."

Vậy có nghĩa Nạp Lan Hình Nhã cùng nữ tử kia không phải cùng một người?

Khanh Khanh cúi đầu, tay phải vân vê một cái ám khí, nàng phóng ám khí về phía bụi rậm, thanh âm lạnh lùng

"Còn không mau rút ra?"

Mọi người đột nhiên im bật nhìn chăm chăm nơi nàng vừa phóng ám khí tới. Bên kia tràn ra tiếng cười ha ha quỷ dị, từ trong bụi rậm bước ra một thiếu nữ y phục hồng sen cùng một nam tử vận áo vải đơn sơ.

Hai người chính là 'thi xác' mà đám người Khanh Khanh vào trấn trông thấy cùng nữ tử thanh niên kia nhằm thành Nạp Lan Hình Nhã.

Nữ tử nhìn về phía Khanh Khanh, đôi mắt cong lên tràn ý cười "Nha vậy cũng nhận ra? Hôm nay gặp cao thủ rồi haha"

Khanh Khanh lạnh nhạt liếc nam tử bên cạnh nàng ta, thanh âm chán ghét "Nếu không có hắn ta người rất thành công"

Nữ tử cau có nhìn về phía nam tử "Ngu ngốc có chút chuyện cũng làm không xong!"

Khanh Khanh cúi đầu nhìn xuống đất, lười để ý đến bên kia đang mâu thuẫn nội bộ.

Nữ tử thu lại tầm mắt nhìn tới Khanh Khanh cùng Hắc Kết đang đứng cùng một chỗ "Lần này đến cũng có lấy hai người có thực lực, không tồi"

Khanh Khanh cau mày ngẩn đầu nhìn Hắc Kết "Nàng ta có bệnh à?". Tuy nàng hỏi Hắc Kết nhưng thanh âm lại chẳng chút kiêng dè, mọi người đều nghe thấy.

Đánh thì đánh đi nói những lời vô nghĩa làm gì?

Sắc mặt nữ tử có chút khó coi, nàng ta lấy từ bên hông ra cây sáo trúc màu lục ra đưa lên môi khẽ cười "Tiểu nữ sẽ tiếp đãi các vị thật tốt nhĩ?"

Dứt lời nàng ta thổi sáo, đôi tay linh hoạt di chuyển qua lại trên thanh sáo, thanh âm chói tai vang lên, càng ngày càng quý dị.

Ngay khi đầu mày nàng ta nhú lại có chút mất kiên nhẫn thì từ dưới đất mọc ra rất nhiều bàn tay. Từ bàn tay trở thành cánh tay, từ cánh tay cả thân thể 'người' đều chui ra khỏi đất. Hơn hai chục cỗ thi thể xếp thành hàng trước mặt.

Này... Điều khiển xác chết?

Thanh niên cùng Nạp Lan Hình Nhã chưa từng nhìn qua cảnh ghê rợn này sắc mặt tái nhợt, hét một tiếng lùi ra sau mấy bước, ngã xuống đất.

Nữ tử nhìn cảnh này có vẻ rất hài lòng thả sáo trúc xuống "Để bọn họ chơi đùa cùng các vị vậy"

Hơn hai chục cỗ thi thể kia có lẽ là những người mất mạng bởi bệnh dịch. Có kẻ thi thể đã hư thối đến không ra hình dạng, có kẻ xương sống đã lộ ra trắng toát, có kẻ quần áo rách rưới nhưng da thịt khá toàn vẹn hơn những 'người' khác.

Khanh Khanh nhìn qua thấy Hắc Kết nhú mày, nhẹ giọng hỏi "Quen mắt?"

Hắc Kết trầm ngâm không nói ra lời nào.

Nữ tử kia cười lớn vài tiếng, gõ gõ sáo trúc lên tay "Hành động đi"

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI! QUYỂN 2

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q2. Chương 13.

Đám 'người' cứng ngắc ngẩn đầu, những đôi mắt trắng già vô hồn nhìn về phía họ.

Nữ tử đưa sáo lên môi tiếp tục thổi. Hơi hai mươi cổ thi thể như được tiếng sáo tiếp thêm sức mạnh thét chói tai, lao về phía đám người Khanh Khanh.

Lam Khanh Khanh hừ một tiếng phi thân nhảy ra khỏi khu vực mảnh đất lộ thiên, hòa mình vào bóng tối u ám.

Hắc Kết cũng nhảy ra khỏi mảnh đất trống, tránh móng vuốt của những 'người' kia "Mọi người rời khỏi khu đất chôn thi thể, điều giảm khí tức, những cổ thi thể này không thể nhìn thấy!"

Na Bố Lạp Hàn Minh nghe thấy liền ôm Nạp Lan Hình Nhã đã sớm ngất lúi lại, rút đao chém đứt cánh tay 'người' vừa đến.

Vu trác Nhận cùng Lăng Vân cũng kéo thanh niên rời khỏi khu vực 'nguy hiểm'.

Nữ tử không tức giận ngược lại còn cười "Thật là, sao lại biết nhiều như vậy nha". Nàng ta tiếp tục thổi sáo, thúc dục đám 'người' tiến vào rừng bắt người.

Những cổ thi thể kia tựa như không cảm thấy đau đớn, tay chân chúng bị chặt đứt cũng không làm chúng ngừng lại, còn điên cuồng hơn.

Chỉ trong chốc lát, xung quanh gốc ngang cây cối đổ, xương cốt cùng cánh tay cẳng chân đứt lìa. Trên người Vu Trác Nhận, Na Bố Lạp Hàn Minh cùng Lăng Vân đều vậy máu, có của họ cũng có của địch.

Hắc Kết rút kiếm đâm vào gáy một cái xác, thân xác nọ nặng nề ngã xuống

"Điểm yếu nằm ở gáy!"

Được Hắc Kết chỉ điểm, mọi người dần chiếm ưu thế.

Khanh Khanh đâm một nhát vào gáy thi xác tấn công nàng, nhìn về phía nữ tử thối sáo nhú mày. Nàng ném chủy thủ về phía thi xác đang lảo lư nhào tới, nhát viên đá nhỏ phóng về phía nữ tử.

Nữ tử bị nàng bất ngờ tập kích, chột vật xoay người né, tiếng sáo bị loạn một nhịp. Những thi xác kia dừng hoạt động trong vài giây đột nhiên găm lên, tấn công hỗn loạn, gặp vật cản liền cào cào cắn bắt chấp địch bạn.

Nữ tử nhú mày phi thân lên cành cây cao, điều chỉnh lại âm điệu tiếng sáo hy vọng điều khiển được thi xác nhưng Khanh Khanh nào bỏ qua cho nàng ta. Nàng nhát đá nhỏ dưới chân liên tục ném về phía nàng ta.

Hắc Kết nhìn lại bỗng nhiên muốn cười, nàng nhìn thật nhàn nhã nhỉ?

Nữ tử bị nàng ném đá liên tục cũng phát giận, ra lệnh cho nam tử áo vải đi chặn nàng.

Hắc Kết liền nhanh một bước chặn chân nam tử kia để nàng thoải mái 'chơi đùa'.

Nữ tử vừa tận lực né Khanh Khanh ném đá tới vừa điều chỉnh âm thanh tiếng sáo, những cổ thi xác kia dần dần nghe lời.

Khanh Khanh buồn chán ngáp, tự cảm thấy chơi đùa với nữ tử đủ rồi liền rời khỏi mặt đất phi thân lên nhánh cây đối diện nàng ta

"Tài nghệ kém như vậy còn thối? Ném đá nhiều như vậy còn biểu diễn ah?"

Nữ tử kia cau mày ẩn ẩn tức giận, chỉ thấy một hòn đá sượt qua mặt nàng ta, mạn sa che mặt rơi xuống, lại tiếp một hòn đá đập vào tay nữ tử, cây sáo trúc đơn sơ rơi khỏi tay nàng ta.

Khanh Khanh vươn tay đón lấy sáo trúc, tay khẽ động, sáo trúc dài tầm hai gang tay nháy mắt vỡ thành bột mịn. Đồng lúc sáo trúc vỡ nát, mấy cổ thi xác đang điên cuồng bỗng chốc dừng hoạt động.

Nữ tử cắn môi thầm than không ổn, tay nàng ta vung ra, bột trắng trong ống tay bay lả tả trong gió, che mất ánh nhìn. Mọi người che lại mặt không để bột trắng rơi vào trong miệng hay hít phải. Bột trắng bay đi, miễn cưỡng có thể nhìn thấy xung quanh thì nữ tử hồng y cùng nam tử áo vải đã biết mất.

Na Bố Lạp Hàn Minh nhìn Nạp Lan Hình Nhã cùng thanh niên trong trấn đã sớm ngất xỉu "Lăng Vân, đệ đưa Hình Nhã cùng thanh niên trở về trấn trước hạp cùng Thiệu Phi rồi trở về Họa thành trước. Ta cùng Vu huynh cùng hai vị Lãnh công tử đuổi theo nữ tử hồng y"

Lăng Vân gật đầu, một tay đỡ lấy Hình Nhã một tay vát thanh niên "Vệ đệ trở về trước, các huynh cẩn thận". Nói đoạn hắn nhúng mình liền biến mất trong chớp mắt, khinh công tuyệt diệu cũng không bị hai người hắn đang mang theo vướng víu.

Khanh Khanh phúi phúi bột trắng còn vương lại trên y phục, nâng mắt nhìn Lăng Vân đi. Hẳn ta ngoại trừ cái khinh công tuyệt diệu, cước bộ nhẹ nhàng ra thì hoàn toàn bỏ đi. Võ công không cao siêu tạm có thể đấu tay đôi với đạo khách giang hồ vô danh, không có tuyệt kỹ lại nhu nhược đa tình, chắc người như vậy còn có thể trở thành công tử Dạ Nguyệt?

Đi cửa sau ah?!

"Lãnh công tử, chúng ta chia ra hai đường tìm kiếm, hai vị thấy thế nào?"

"Hảo!" - Khanh Khanh xòe quạt tùy tiện chọn một hướng mà đi, tư thái ung dung nào đâu giống vừa trải qua hỗn chiến, đang truy đuổi người khác.

Hắc Kết cười khố, cáo biệt Na Bố Lạp Hàn Minh cùng Vu Trác Nhận vội chạy theo hướng của nàng.

Vu Trác Nhận nhượng mi "Tướng quân, người nghĩ hai người kia sẽ giúp chúng ta sao?"

Na Bố Lạp Hàn Minh cười lắc đầu "Không quá kì vọng, chỉ là..." nhớ tới bức thư hồi âm của hoàng thượng, hẳn nhìn hướng hai người rời đi có chút âm chiêu "Hai người kia có lẽ sẽ không thương tổn chúng ta! Hoàng thượng dặn dò phải hảo hảo chăm sóc họ!"

Vu Trác Nhận kinh ngạc "Hoàng thượng?"

Na Bố Lạp Hàn Minh cười cười vỗ vai hắn "Chúng ta đi thôi!"

*

Khanh Khanh cùng Hắc Kết đi một đoạn liền cảm thấy có gì đó rất bất thường, nàng lại gần một thân cây chau mày "Chúng ta đã đi qua nơi này

ba lần rồi!"

Hắc Kết nhìn ba vết đao trên thân cây do Khanh Khanh để lại "Có lẽ chúng ta đi lạc hơn nén nhang rồi."

Hắc Kết nhìn rừng rậm thỉnh thoảng truyền đến tiếng kêu quỷ dị của những động vật hoạt động ban đêm "Nơi này có người đặt trận pháp, chúng ta vô ý bước vào rồi!"

"Vậy là không lầm đường đi?"

Xung quanh vang lên tiếng sột soạt, càng ngày càng lớn. Khanh Khanh cùng Hắc Kết ngưng thần, tiếng động không kiêng dè vang lớn hơn, như vật gì đó đang di chuyển.

Khanh Khanh nhếch môi "Không phải chúng ta lạc mà 'chúng' di chuyển"

Lời nàng vừa dứt trong bụi rậm thân cây vươn ra mấy cái dây leo to bằng bắp tay trẻ nhỏ, 'chúng' dường như đang thăm dò, dè dặt bò lại gần hai người.

Hắc Kết hơi chau mày, kiếm trong tay chém về một hòn đá gần đó đẩy lên ánh lửa, những đoạn dây leo có chút sợ hãi rút về phía sau.

Khanh Khanh hơi nâng nâng mắt nhìn Y "Nhận ra chuyện gì?"

Hắc Kết cúi đầu nhẹ giọng "Rất giống thủ thuật Xích Hà cung"

Nàng rút bên hông ra chủy thủ, chém đứt đoạn dây leo 'không biết sợ hãi' liền mình tấn công nàng "Trở ra rồi nói tiếp!"

Hắc Kết gạt đầu, kiếm vung lên chặt đứt dây leo gần đó vừa tạo ánh lửa khiến chúng sợ hãi. Hai người dần chiếm thế thượng phong, những đoạn dây leo rậm rạp đột nhiên rút lui toàn bộ.

Hắc Kết thầm than không ổn vừa quay đầu đương muốn nhắc nhở Khanh Khanh liền không thấy nàng đâu. Không gian xung quanh dần biết đổi.

Hắc Kết hoảng hốt chạy về phía vốn nàng đang đứng nhưng nơi đó chỉ toàn bụi cây rậm rạp chưa từng xuất hiện bóng dáng nào.

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI! QUYỂN 2

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q2. Chương 14. Hắc Y Nam Tử.

Lúc quay đầu đã không còn nhìn thấy Hắc Kết đứng bên cạnh, không gian xung quanh biến đổi một cách kì quái.

Lam Khanh Khanh cảnh giác nhìn xung quanh. Trong đêm tối, rừng rậm phát ra tiếng gió rít, cô trùng kêu, còn có tiếng vật nặng kéo lê trên đất.

Khoan đã!

Vật nặng kéo lê trên đất?

Phía sau nàng trở nên lạnh lẽo, âm thanh kéo lên ngày càng rõ, Khanh Khanh chau mày, cúi người tránh được một quyền phía sau đánh đến. Nàng nhúng người nhảy ra xa, nhìn lại nơi nàng khi nãy đứng xuất hiện một 'người' đang quỳ trên mặt đất, quần áo rách rưới loan lỗ máu, tóc tai rối bời

'Người' nọ ngẩng đầu nhìn về phía nàng, khuôn mặt be bét máu, đôi mắt trắng già, hăn mở miệng, máu trong miệng lập tức trào ra.

Khanh Khanh cố trấn định, tay sờ đến đùi chủy thủ bên hông, mẹ nó! Nàng đúng là trúng số độc đắc mà! Cái chuyện xác sống, tẩu thi phi lí trong phim lại gặp tất!

Phía sau nàng chợt lạnh, Khanh Khanh rủa một tiếng, rút chủy thủ xoay người chém ra sau, lui lại vài bước.

Thi xác vừa tập kích kia bị nàng chém đứt cánh tay, máu bắn lên cả tay nàng, 'hắn' mở miệng gào thét, khuôn mặt huyết nhục mơ hồ tựa giận giữ, huyết tương đe sì sì chảy từ hốc mắt ra.

Khanh Khanh lau cánh tay dính máu vào vạt váy, có trời mới biết máu của chúng nó có nhiễm độc gì đó không.

Theo tiếng gào của 'hắn' xung quanh xuất hiện càng nhiều thi xác lẫn lư di chuyển đến. Nàng tắc lưỡi, cho dù nàng có giỏi đến mấy cũng không thể hạ gục ba mươi tẩu thi trâu bò này nha.

Ba mươi cỗ thầy người nhìn chăm chăm về phía nàng, đôi bên đều bất động.

Tẩu thi 'không thiết sống' vừa bị nàng chặt mất cánh tay kia gào một tiếng lao về phía nàng, đám còn lại như nghe được 'tiếng nói' của đồng bọn nhiệt liệt hưởng ứng nhào tới muốn xé xác nàng.

Khanh Khanh chau chau mày, lộ ra tia bất đắc dĩ từ trước đến nay hiếm thấy, thật sự là nàng trúng số độc đắc ah, từ xuyên không đến gặp tẩu thi, con mẹ nó! Muốn bà nghịch thiên để lại sử sách cho đời hay gì đây?

Nàng lấy trong người hai viên thuốc nổ ném về nhóm tẩu thi đang đến gần, tay xoay chủ thủ đâm về phía tẩu thi bên cạnh. Từng đợt từng đợt nổ vang lên, nổ tung tẩu thi, trên người nàng cũng không còn loại ám khí nào nữa, tẩu thi càng ngày càng đông dần.

Tẩu thi không biết đau, bị nàng cắt mất chân tay không chùn bước còn điên tiết lao về phía nàng, hắc y vốn sạch sẽ thoáng chóc dính đầy bụi khói cùng những vệt máu đen đen dính dính không phải của nàng.

Khanh Khanh xoay người cắt đứt đầu một tẩu thi, tẩu thi rơi mất đầu nặng nề ngã xuống, bị từng lượt tẩu thi phía sau giẫm đạp.

Nhược điểm ở đâu?!

Nàng nhận ra được nhược điểm của đám chúng, xử lí đám tẩu thi dễ dàng hơn nhưng chung quy chỉ có độc thân đầu mấy mươi tẩu thi. Nàng lau vội mồ hôi thầm mắng, không biết rốt cuộc có bao nhiêu tẩu thi gần đây, mẹ nó lúc đầu ba mươi hiện tại không biết có phải lên ba trăm hay không.

Khanh Khanh trở tay cắt đứt đầu hai tẩu thi trước mặt, phía sau nàng đột nhiên lãnh lẽo, cổ hàn ý cùng âm khí khiến nàng nổi cả da gà. Chưa kịp quay người đã nghe phía sau vang lên tiếng xé y phục cùng tiếng gào thép hưng phấn của tẩu thi.

Mẹ nó nàng bị cào trúng rồi?

Nàng đá bay một tẩu thi, lùi lại vài bước, lưng chạm phải một thân cây.

Không đúng! Nàng bị cào nhưng sao lại không thấy đau? Nàng tự cho mình có thể chịu đau không rên ra tiếng nhưng này...

Khanh Khanh ngoảnh đầu nhìn 'thân cây' nàng đang tựa.

"Cẩn thận!"

'Thân cây' vòng tay ôm lấy eo nàng trở người đá bay tẩu thi đang thừa dịp nàng ngẩn người mà tấn công.

Người kia tung ra năm bột màu trắng sau đó nhúng người mang theo cả nàng phi thân đi.

Khanh Khanh dẫn người ra nhìn nam tử vận hắc y đen tuyền đeo mặt nạ quỷ mà vừa nãy nàng nhận lầm thành thân cây. Trong lòng đột nhiên dâng lên trận chua xót không rõ nguyên nhân, trái tim có chút thắt lại đau đớn. Nam tử này thoát nhìn rất quen

"Nhìn đủ chưa?"

"A!" - Khanh Khanh giật mình đẩy hẳn ra, hiện tại cũng không rõ hẳn đưa nàng đến đâu, xung quanh vẫn rừng cây âm u như trước.

Nam tử ngồi xuống gốc cây, lấy trong ngực ra lọ thuốc đổ lên vết thương trên cánh tay phải bị tấu thi cào xuất hiện bốn đường huyết nhục mơ hồ.

Khanh Khanh nâng mắt nhìn hẳn, trong lòng có chút phức tạp.

Nam tử xé vạt áo băng lại vết thương, hành động có chút vụng về.

Khanh Khanh chau mày, đè lại cảm xúc khó hiểu trong lòng "Tại sao người lại cứu ta?"

Nam tử ngẩn đầu nhìn nàng.

Nàng có chút mất tự nhiên "Ta và người... Không quen biết nhau"

Trong mắt nam tử thoáng qua tia phức tạp, đôi môi phía sau tấm mặt nạ quỷ nhếch lên hình bán nguyệt. Hắn cuối đầu "Đúng vậy, không quen nhau... Không quen"

Khanh Khanh chau mày, tại sao lời hẳn nàng cảm thấy có chút khổ sở nhỉ?

"VẬY..."

"Ta bị lạc vào chỗ này, khi này chỉ là trượt chân, tiện nghi cho người vậy"

Khóe môi nàng giật giật, vốn cảm thấy có chút có lỗi hiện tại liền biến mất không tung tích.

Khanh Khanh cởi xuống áo choàng dính máu ném đi, ngồi xuống bên cạnh hăn, lau đi vết máu dính trên chủy thủ "Ta nghe nói tẩu thi rất có thể mang độc, không chừng người 'ngoài ý muốn' đỡ cho ta lại bị trúng thi độc".

Nàng đùa nghịch chủy thủ trong tay, tựa tiểu phi tiểu "Có cần ta giúp người hủy đi cánh tay này không?". Nói đoạn nàng vỗ vỗ chủy thủ lên lớp vải hăn vừa băng bó như ý chỉ cần hăn gạt đầu nàng liền thành toàn.

Khóe miệng nam tử co giật kịch liệt.

Nàng nhướn mày "Thế nào?"

"Không cần, tẩu thi không có độc, ít nhất vết thương của ta không bị nhiễm độc!"

Nàng "Ồ" một tiếng thu lại chủy thủ, vẻ mặt tiết nuối.

Phía sau mặt nạ, nam tử ôn nhu cười, trong mắt tràn đầy sùng nịch có chút bất lực. Nàng ngẩn đầu nhìn hăn, sùng nịch cứng chiều trong nháy mắt biến mất.

Khanh Khanh do dự chốc lát hỏi "Ta quen người sao?"

Nam tử lắc đầu "Có lẽ...không"

"Vậy người quen ta?"

Nam tử cười, khoanh tay ở trước ngực "Vị huynh đài này vẫn còn vương mắt gì? Ta đã nói trượt chân, ta chẳng phải thích tự ngược"

Nàng rũ mắt, nàng không hề nhớ từng gặp một nam tử như hăn. Vậy tại sao lại có cảm giác quen thuộc như vậy?

"Người có thể rời khỏi khu rừng này?"

Nam tử nghiêng đầu "Không chắc, chúng ta đang ở trong trận pháp nếu không tìm được điểm yếu của trận pháp này thì chỉ có thể đợi"

Nàng nhú mày.

Nam tử dường như nhận ra nghi vấn của nàng liền cười đáp "Đợi chủ nhân trận pháp phát hiện ra hoặc có thể tìm may mắn một chút". Nói đoạn hắt đứng dậy "Đi theo ta, tìm cách ra"

Khanh Khanh nhìn bóng lưng hắt, đột ngột hỏi "Ta có thể tự đi tại sao phải theo người?"

"Nàng mù đường!"

Không khí trở nên im lặng.

Nàng đứng dậy, đối diện với bóng lưng hắt "Người biết ta mù đường sao? Thật kì lạ!".

Trừ phi người từng đồng hành cùng nàng hoặc người rất hiểu nàng mới biết nàng mắc bệnh mù đường. Nam tử này luôn nói không quen biết nàng vậy tại sao...

"Ah người không chỉ mù đường mà còn ngốc" nam tử xoay người tựa tiểu phi tiểu nhìn nàng "Người bị lạc trong rừng lâu như vậy không nhận ra điều gì sao?"

Khanh Khanh cau mày.

"Người chạy loạn như vậy, chạy vào ổ tẩu thi lại không nhận ra? Nếu người biết đường thì có thể chạy đến chỗ chết à? Thật ngốc!"

Thảo nào khi nãy tẩu thi xuất hiện ngày càng nhiều như vậy!

Nam tử thầm thở ra một hơi, cười nói "Đi thôi, nếu không đi ta bỏ người ở lại tự sinh tự diệt!"

Khanh Khanh cứ cảm thấy không đúng nhưng lại không nhận ra không đúng chỗ nào. Mắt thấy nam tử đi dần xa nàng vội vã đuổi theo, dù gì nàng bị mù đường, ở lại cũng chết không bằng theo hẳn tìm cách trở ra.

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI! QUYỂN 2

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q2. Chương 15. Thăm Dò

Xoẹt... rầm...

Lam Khanh Khanh một thân hắc y giảm đập trên tứ chi rụng rơi lung tung trên mặt đất. Dưới chân nàng là một mớ hỗn độn thi thể bị cắt rời cùng hắc huyết nhót nháp.

Nàng lau đi vết máu trên chủy thủ, cất lại vào bên hông "Thật ghê tởm!"

Hắc y nam tử đứng tựa vào một góc cây nhìn nàng, đôi môi dưới mặt nạ quỷ khẽ cười "Thật bẩn!".

Khanh Khanh nâng mắt trừng hẳn "Hử? Người là đang ghét bỏ ta sao? Khi này là kẻ nào nhìn đột tẩu thi công kích mà ném ta ra làm đờ đòn?"

Nam tử vô tội nhắc lên cánh tay bị thương bó thành một đoàn "Ta đang bị thương"

"Ồ, nếu vướn như vậy ta liền cắt giúp người, người yên tâm hôm nay ta cắt nhiều tay chân tẩu thi như vậy thêm một cánh tay của người không vấn đề!"

Nam tử xua xua tay "Không cần, không cần"

Khanh Khanh hừ một tiếng tìm một chỗ sạch sẽ tựa lưng.

Nam tử đi lại ngồi xuống bên cạnh nàng, lấy bên hông ra thanh đoản kiếm bọc vải đưa qua "Cho người".

Nàng nhú mi, kéo lớp vải bọc xuống, chuôi kiếm hiện ra màu lam xinh đẹp khắc hình chim khổng tước. Nàng chạm vào kiếm, ngón tay cảm nhận được từng trận lạnh buốt "Ý gì đây?"

"Cho người, dùng chủy thủ đôi khi không thuận tiện!"

Khanh Khanh hơi cau mày, trong đầu lặp đi lặp câu nói kia, đầu óc có chút ong ong. Nàng đã từng nghe câu nói này ở đâu rồi, thật quen thuộc!

"Trên đời này không có món quà nào miễn phí!"

"Đúng vậy nha" nam tử nhìn nàng có chút cân nhắc "Nhưng mà đối với ta này chỉ là thanh sắc vụn, ta đã có kiếm không cần nó nữa, hoặc vứt hoặc cho. Ít ra cho người người có thể bảo vệ ta rời khỏi đây"

Khanh Khanh nhướng mày "Vậy sao?"

Nam tử thầm cười khở, lửa gạt nàng đấy, vật về chủ cũ thôi.

"Không lấy thì vứt đi!"

Nàng rút kiếm ra, ánh kiếm màu bạc phản chiếu lên khuôn mặt nàng, vốn dĩ ban đầu chỉ cảm thấy thanh kiếm lãnh lẽo vô tri vô giác nhưng lúc này nàng cảm nhận được thanh kiếm nóng lên, linh khí xao động.

"Gọi là gì?"

"Khổng Y Kiếm, tên gọi cũng như kiếm, khổng tước chuyển thế, âm hàn cùng hỏa diễm đang xen. Uy lực rất lớn!"

Khanh Khanh hơi nhú mày, nàng tra kiếm vào vỏ, giọng điệu khinh thường

"Uy vũ như vậy? Cho không ta ư?"

Trong mắt nam tử thoáng qua tia thất vọng, nàng vậy mà lại không nhớ, nàng thật sự quên rồi, quên tất cả rồi?

"Tin hay không tùy người, hoặc lấy hoặc ném đi!" nói đoạn nam tử đứng dậy muốn rời đi.

Đôi đồng tử Khanh Khanh hơi tối lại, nàng rút Khổng Y kiếm đâm về hướng nam tử.

Nam tử chau mày, xoay người né tránh. Nàng không từ bỏ, nghiêng người đập vào thân cây tấn công hắn.

Nam tử dùng tay không kẹp chặt lưỡi kiếm, hai ngón tay chạy dọc theo lưỡi kiếm chế trụ cổ tay nàng.

Khanh Khanh lật cổ tay, chuyển kiếm sang tay trái chém tới hắn. Nam tử né đường kiếm, vòng qua sau chế trụ tay phải nàng trên lưng, một tay đặt trên cổ nàng.

Nàng bị hắn khống chế, đánh tới không được, né tránh cũng không xong. Ngón tay nam tử chạm phải thứ lạnh băng trên cổ nàng bỗng khựng lại. Nương theo ánh trăng, ánh sáng màu lục nhạt phát ra từ ngọc thạch hình uyên ương ẩn ẩn dưới cổ áo nàng.

Khanh Khanh cau mày, trở tay vùng kiếm tới cổ nàng. Nam tử phía sau có chút hoảng hốt trở tay nắm chặt lưỡi kiếm. Tay hắn bị kiếm cửa đứt, máu nường theo tay hắn rơi xuống cổ nàng tanh nồng, tuy vậy hắn vẫn không buông nàng ra.

Tim nàng có chút co rút, nàng hít sâu một hơi trầm giọng hỏi "Người rốt cuộc là ai?"

Nam tử phía sau im lặng như đang lâm vào trầm tư, đến khi nàng nghĩ hẳn sẽ không trả lời nàng hẳn mới mở miệng "Ta nói thì nàng sẽ nhớ ra sao?"

"Không nói làm sao biết ta không thể nhớ?"

Nam tử buông tay ra "Đợi nàng trở về Phong Nguyệt ta sẽ nói cho nàng biết!"

Khanh khanh siết chặt nắm tay "Người... Người cùng người kia có quan hệ gì?"

"Người nào?"

Nàng có chút không biết mở lời thế nào "Chính là người... Ta không biết..."

"Tại sao nàng không nghĩ ta là người kia?"

Nàng lắc đầu "Ta không biết"

Nam tử nâng cằm nàng lên để nàng đối mặt với hẳn, nhẹ giọng "Trở về Phong Nguyệt, ta cho nàng câu trả lời thích đáng!"

Là chuyện trước đây hay chuyện lúc này ta đều nói rõ cho nàng biết!

Khanh Khanh cau mày, mọi chuyện đều bắt đầu từ Phong Nguyệt? Hắc Kết giấu nàng, nam tử này cũng giấu nàng, rốt cuộc vì chuyện gì?

Nàng còn muốn hỏi thêm đã nghe bụi cây gần đó vang lên tiếng sột soạt nhỏ, tiếp đó xuất hiện một bóng trắng mờ ảo nhanh chóng lướt qua rồi biến mất.

Nam tử xoa đầu nàng "Xem như cho nàng lời hứa hẹn, đi thôi!"

Khanh Khanh căn cứ môi muốn hỏi lại thôi đi theo hấn đuổi theo bóng trắng lúc ẩn lúc hiện kia.

Đột nhiên nàng dừng bước, khung cảnh lúc này đã thay đổi từ rừng rậm tối tăm sang rừng trúc, trên bầu trời treo một vầng trăng bạc tròn trịa.

Nàng đưa mắt nhìn nam tử, đột nhiên nghĩ đến một chuyện "Từ khi nào người nhìn ra thân phận nữ nhi của ta?"

Nam tử bật cười, xoa xoa đầu nàng "Ta quen biết nàng đương nhiên sẽ nhận ra, dù nàng nhìn rất...bẩn nha"

Nàng hừ lạnh né tránh móng vuốt hấn, bóng trắng ẩn hiện kia hiện tại biến mất không thấy tung tích.

Bấy giờ Khanh Khanh cùng nam tử đang đứng ở ngã ba đường mòn nhỏ trong rừng trúc, nàng nhìn vết chân nhỏ nhỏ còn in lại nơi mặt đất nhú nhú mây

"Thứ màu trắng kia có lẽ là một con vật nào đó, nó hấn là muốn dụ chúng ta đến!"

Nam tử khụy một chân xuống xem xét vết chân "Có lẽ là dòng chó sói"

"Hử? Chó sói sao?"

Chó sói có bộ lông trắng? Sao nàng chưa từng nghe nói nhỉ? Nàng cứ nghĩ là hồ ly hay cáo tuyết.

"Khanh Khanh?"

Nàng ngoảnh đầu nhìn nơi phát ra giọng nói, Hắc Kết đứng ở một bên đường mòn kinh ngạc lẫn mừng rỡ nhìn nàng.

Hắc Kết đi vội tới ôm chăm lấy nàng, đôi mắt xuất hiện vài tơ máu tỏ rõ phong trần mệt mỏi. Y thở ra một hơi lẩm bầm "Cuối cùng cũng tìm được nàng, tìm được nàng rồi!"

Khanh Khanh đứng bất động, tuy ý để Hắc Kết ôm mình. Y kéo khoảng cách ra, nhìn nàng từ trên xuống dưới, có chút dỗi hờn "Nàng có bị thương không? Khi nãy đột nhiên biến mất làm ta sợ chết đi được!"

Nàng nghiêng đầu nhìn y, từ lúc tách ra đến nay chỉ khoảng gần hai canh giờ vậy mà nhìn Hắc Kết chật vật không ít, đôi mắt vẫn còn vương tơ máu. Nàng kiềm lòng không được đưa tay xoa đầu y "Ta không sao!"

Nam tử hơi hơi chau mày, đưa tay lên miệng ho khan một tiếng, thành công thông báo ở đây có một người bị coi là không khí.

Hắc Kết quay đầu nhìn nam tử, đôi mày nhíu lại "Này là...?"

Khanh Khanh nhúng vai tỏ rõ không có gì để nói.

Nam tử cười nhẹ "Cư sĩ giang hồ vô tình bị lạc vào đây thôi"

Hắc Kết nhìn hẩn lại nhìn thoáng qua Khanh Khanh, cánh tay xiết chặt rồi lại mở "Ồ, là người qua đường ah?"

Ba chữ 'người qua đường' Hắc Kết cố ý nhấn mạnh, y nắm lấy cánh tay Khanh Khanh nhìn nam tử bằng ánh mắt khiêu khích

"Khanh Khanh, đoạn đường tới ta đi cùng nàng!"

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI! QUYỂN 2

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q2. Chương 16.

"Khanh Khanh, đoạn đường tới ta đi cùng nàng!"

Hắc Kết nhìn hắc y nam tử đầy khiêu khích, y trở tay, nắm chặt tay Khanh Khanh.

Khanh Khanh hơi nhú mày cũng để mặc y làm loạn, nàng nhìn thoáng qua nam tử kia có vẻ không vui cũng chẳng để tâm mấy quay người hỏi Hắc Kết "Người làm sao tới được chỗ này?"

"Có một cục bông màu trắng dẫn ta đến đây!"

Nàng hất cằm về phía nam tử "Hắn nói là chó sói"

"Đúng vậy nha, có lẽ là một con chó sói nhỏ. Nó gọi một chữ Tuyết, là sủng vật ở Xích Hà cung, trước đây ta cũng có một con"

Khanh Khanh hơi hơi cau mày, vốn dĩ nàng biết chuyện này liên quan đến Xích Hà cung, không có gì đáng kinh ngạc nhưng mà Hắc Kết vô tư nói như vậy không e ngại nam tử kia sao?

Nam tử này rốt cuộc là ai?

Khanh Khanh, Hắc Kết cùng hắc y nam tử chọn lối ngược hướng với lối mà họ tới mà đi. Một đường này khá là sông sẻ, không có trận pháp, không có tấu thi cung không có sinh vật kì dị gì.

Trên bầu trời xuất hiện ám hiệu phát sáng màu lục nhật, nam tử hơi chau mày "Ta phải đi"

Khanh Khanh buộc miệng hỏi "Đi đâu?"

Khóe môi dưới lớp mặt nạ của nam tử giương lên "Ta phải trở về rồi, lần tới lại bồi người!".

Nam tử đi ngang qua Hắc Kết, đè thấp giọng "Chăm sóc nàng!", nói đoạn hẩn trở lại đường cũ, biến mất trong khoảng tối.

Khanh Khanh nhìn theo bóng lưng hẩn có chút trầm ngâm, nàng đột nhiên ngẩn đầu nhìn Hắc Kết "Hẩn có liên quan đến người kia?"

Hẩn Kết hơi nhúu mày, hỏi ngược lại "Hẩn nói gì với nàng?"

"Đợi ta trở về Phong Nguyệt hẩn sẽ nói cho ta biết"

Hắc Kết xoa đầu nàng, giọng điệu ôn nhu "VẬY ĐỢI TRỞ VỀ PHONG NGUYỆT TA LIỀN NÓI CHO NÀNG BIẾT HẾT THẢY". Y thở dài, xoay người đi, lẩm bẩm "Chỉ cần nàng không hối hận"

Khanh Khanh nhìn bóng lưng y cảm thấy có chút cô đơn, Hắc Kết nói nàng trước đây thật đau khổ mới dùng Vong Tình thủy, nàng thật thắc mắc, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì với nàng?

"Nàng không đi à? Nhanh một chút có thể thu lượm hài cốt của Thập ca nàng đó"

Hắc Kết vươn một đôi tay về phía nàng, đôi mắt tràn đầy ý cười. Nam tử trước mặt nàng luôn như thế, luôn có thể cười ôn nhu với nàng như vậy, chẳng bao giờ từ bỏ nàng!

Khanh Khanh bước tới chỗ Hắc Kết đưa tay nắm lấy bàn tay y, người này nàng không thể yêu nhưng cả đời này nàng sẽ bảo vệ y như y luôn bảo

vệ nàng!

*

Nam tử hắc y ly khai Khanh Khanh cùng Hắc Kết liền một mạch hướng bìa rừng mà rời đi. Làn trở ra khá êm đẹp, không bị vướng phải trận pháp, chẳng mấy chốc đã rời khỏi rừng.

Nam tử nhìn về phía hắc rời đi, tay xiết chặt, phải thật nhanh để nàng gặp lại hắc mới được!

Nam tử trở lại Họa Thành, vào một căn hộ gần cổng thành, vừa mở cửa chính đường liền bắt gặp bạch y nữ tử cùng hai nam tử hắc y đứng bên trong.

Liễu An Nhiên cau mày nhìn nam tử vừa vào "Tôn chủ, người đi đâu mà trở nên khó coi như vậy?"

Phong Nguyệt Vô Thần cười nhạt gỡ mặt nạ quý ra ném sang bên, từ chối đáp lời nàng.

Liễu An Nhiên hừ lạnh "Tôn chủ đại nhân, muội biết huynh là kiếm có thâm dò vị kia để tới đây gặp nàng, nhưng mà huynh đừng có không từ mà biệt được không?"

Phong Nguyệt Vô Thần lười để ý đến nàng, nâng tay uống ngụm trà "Có chuyện gì?"

Vân bên cạnh thấy Liễu An Nhiên tức đến sắp bốc khói liền nhanh nhẹn đáp lời "Người của ta điều đi đã đột nhập vào hoàng cung Phong Quốc, tra ra được Thượng Quan Tề được người khác cứu ra hai năm trước đang ở trong cung, thuộc hạ Tử Dạ của hắc trở thành vương phi của Trụ vương, có lẽ nàng ta bị chủ nhân bán đi nha!"

Liễu An Nhiên liếc qua Vân một cái "Sao người không báo cho Tôn chủ đại nhân của chúng ta biết người phải đi hơn mười người cuối cùng chỉ có mình Thiên đem tin trở về?"

Vân thâm lẻ lười, nhìn qua thiên trầm mặt đứng một bên. Thiên hiện tại đã thay ra y phục sạch sẽ nào đâu còn giống hơn canh giờ trước, hắc y dính đầy máu, vết thương lớn nhỏ trải đầy da thịt. Trở về với một thân chật vật như vậy cũng nhìn ra được cái hoàng cung Phong Quốc đáng sợ tới chừng nào.

Phong Nguyệt Vô Thần nhìn thoáng qua Thiên ở một bên "Trở về Phong Nguyệt trước"

Người của Phong Quốc đã đề phòng họ, nếu vị kia nhận ra điều gì mà đến đây quả thực không tốt.

Liễu An Nhiên nhìn ra suy nghĩ trong lòng của hắn, ngoài miệng khinh bỉ "Còn không phải sợ tình nương của huynh bị vị kia phát hiện sao? Trở về, phải trở về gấp, nàng cũng nên đặt dưới mí mắt của huynh mới an toàn!"

Phong Nguyệt Vô Thần lười để ý nàng, trở lại phòng của mình.

"Ngày mai liền xuất phát!"

*

Khanh Khanh cùng Hắc Kết men theo đường mòn đi hết nửa canh giờ vẫn lẫn lộn trong rừng trúc.

Hắc Kết nhíu mày kiểm tra xung quanh một lượt cũng không thấy dấu vết y để lại trên thân cây, khẳng định không phải vòng về lại chỗ cũ, cũng không phát hiện ra cái trận pháp nào.

Khanh Khanh ngẩn đầu nhìn mặt trăng dần mờ nhạt, bầu trời có chút sáng sủa hơn, sương sớm theo lá trúc rơi xuống, không khí trở nên lạnh lẽo hơn, hẳn đã gần sáng.

Hắc Kết xem xét xung quanh nửa ngày cũng không nhìn ra có điểm nào khác thường "Đây là đang dẫn đến đâu nha?"

Nàng nhìn trời một lát bỗng nhiên liên tiếng "Có lẽ đã tới địa phận nước Di"

Hắc Kết giật mình, đúng vậy nha, rừng rậm kia nối liền nước Di, vượt qua rừng chắc là địa phận nước Di rồi. Có lẽ con đường mòn trong rừng trúc này là do thương nhân đi qua, mở đường mà tạo thành.

"Bên kia có thứ gì"

Hắc Kết nhìn theo ánh mắt nàng, phía xa hình như có người đốt lửa, ánh lửa chập chờn nửa ẩn nửa hiện.

Hai người đi về hướng đó, nhìn có vẻ khá gần nhưng hai người càng đi càng xa, dần đã không thấy đường mòn dẫn tới nước Di nữa. Càng đi sâu vào rừng trúc đường càng khó mà đi, không lâu sau nàng cùng Hắc Kết đã tới một bờ suối.

Trời đã dần dần sáng, ánh sáng mờ mịt khiến người ta đau mắt. Bên dưới, nước suối chảy xiết, chỉ có một cái cầu dây lủng lẻo bắc ngang con suối, hẳn là còn đường duy nhất để qua bờ bên kia.

Khanh Khanh nhìn thoáng qua Hắc Kết, đi đến bên cầu "Có người đã đi qua đây!" nàng chỉ chỉ dấu chân mờ in trên tấm ván.

"Có lẽ là vị Thập ca của nàng đấy, vậy thì phải nhanh chóng vào trong nhặt xác hẳn rồi"

Khanh Khanh từ chối cho ý kiến điều chỉnh cước bộ, chậm rãi đi qua cầu dây.

Bờ bên kia khá xa, càng đi tới giữa dòng chảy xiết phía dưới cây cầu càng lắc lợi hại. Đợt nàng cùng Hắc Kết đặt chân tới bờ bên kia trên trán hai người đã lấm tấm mồ hôi.

Trước mặt hai người lúc này không còn là rừng trúc âm u nữa. Phía trước có một cửa động, xung quanh mọc rất nhiều loài hoa kì lạ nàng không biết tên, trên còn có đom đóm bay lượn lập lòe, vô cùng sinh đẹp.

Hắc Kết nhìn có chút thất thần, tựa như trở về khi y còn nhỏ, bàn tay bất giác xiết chặt.

P/s: bù hôm chủ nhật nà, sorry vì đã update trễ ah~

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI! QUYỂN 2

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q2.Chương 17. Thạch Động

"Người làm sao?"

Hắc Kết cuối đầu không nói, đi về phía thạch động.

Khanh Khanh nhú nhú mày không không truy vấn thêm, nàng cảm nhận được từ khi đến trấn nhỏ y luôn có gì đó rất khác thường.

Hắc Kết đến cửa động, nhìn quanh một lát mới từ từ chạm tay vào miếng đá nhô lên, cửa động nặng nề kéo lên lộ ra không gian ẩm tối bên trong, không thể nhìn thấy rõ.

Nàng cùng y vào trong, cửa động liền nặng nề đóng lại.

Bên trong động tối đến mức giơ tay không thấy năm ngón, mùi ẩm mốc quanh quẩn bên mũi.

Hắc Kết nắm lấy tay nàng nhẹ giọng "Bên trong này thật tối, cẩn thận lại lạc nhau!"

Y sợ nàng lại bị lạc một lần nữa? Khanh Khanh thầm nghĩ có lẽ khi này quay đầu lại không thấy bóng dáng nàng y có bao nhiêu là kinh sợ.

Nàng không đáp, trở tay nắm lấy tay Hắc Kết cho y cái trấn an.

Hắc Kết lấy trong người ra viên dạ minh châu, đặt trên tay chiếu sáng một khoảng không gian nhỏ. Hai bên là vách động ghồ ghề chật hẹp. Hắc

kết nắm chặt tay nàng dẫn về phía trước.

Đi càng sâu bên trong thạch động thì càng ẩm mốc, càng tối, dưới chân hiện tại toàn bùn đất ướt át. Từ cửa động đến chỉ có một con đường duy nhất, không có ngã rẽ cũng chẳng có cơ quan nào.

Vừa đi Hắc Kết vừa kiểm tra xung quanh, hai bên vách động. Khanh Khanh hờ hững đi phía sau y, khi thì đưa mắt nhìn xung quanh, khi thì giúp y cầm dạ mình châu. Bình thản như đang đi thám hiểm, không mảy may đề phòng, tra xét xung quanh.

Vì sao nàng phải vậy ah? Có Hắc Kết bên cạnh, y còn am hiểu hơn nàng rất nhiều, y không nhìn ra thì nàng nhìn ra cái gì? Huống hồ có khi đây là địa bàn y.

Hai người đi tầm non nửa canh giờ thì chạm phải một bức tường đá chặn mất lối đi. Hắc Kết hơi nhíu mày, tiếp tục công tác tra xét xung quanh, vẫn không thể tìm ra bất cứ cơ quan nào.

Hắc Kết đặt một tay lên bức tường, vận nội lực thâm dò. Y hơi cau mày thu tay lại, lắc đầu "Này không thể dùng nội lực phá vỡ được, đây hẳn là nơi cuối cùng của thạch động, 'tường' đá dày tầm chục thước, không thể phá vỡ!"

Khanh Khanh đưa mắt nhìn xung quanh một chút "Vậy hẳn ở đây có cơ quan"

Mâu quang nàng chạm tới dưới chân bức tường, đôi mày chau lại "Trong thạch động toàn là bùn đất ẩm mốc, có lí nào đột nhiên xuất hiện cát khô không?"

Hắc Kết nhìn theo hướng nàng, nửa ngồi nửa quỳ tra xét, gốc dưới chân tường đá ẩn hiện dấu chân cùng đất khô bên ngoài động.

"Có người từng đây!"

Khanh Khanh nghiêng đầu "Vu Trác Nhạn cùng Na Bồ Lạp Hàn Minh!"

Hắc Kết cười nhẹ "Bên ngoài tùy tiện đùa một chút hiện tại là đến nhật xác thật rồi".

Khanh Khanh kéo Hắc Kết dậy, bản thân lại tiến lên, ướn thử chân nàng vào, đương lúc Hắc Kết còn đang không hiểu nàng đang làm cái gì thì đột nhiên dùng lực giảm thật mạnh xuống.

Không gian xung quanh yên tĩnh đến kì lạ, một cước của nàng ngoại trừ bùn đất nơi đó chấn động một chút thì không còn hiện tượng gì nữa.

Hắc Kết không nở cười trước mặt nàng, giơ tay vỗ vỗ vai nàng "Không sao, có lẽ nơi này không có cơ quan..."

Một từ quan vừa thốt ra thạch động yên tĩnh động nhiên vang lên tiếng cọt kẹt của chuỗi cơ quan. Dưới chân hai, người chấn động mạnh, chưa kịp nhận ra bất thường dưới chân đã biến thành khoảng không, hai người trực tiếp rơi xuống dưới.

Hai người đều cảm nhận được trong quá trình rơi xuống xung quanh dường như đang biến đổi. Hàn khí từ bên dưới quất vào mặt đau rát.

Tay Hắc Kết đập phải vật gì tê rần nhưng nhất quyết không buông tay Khanh Khanh ra. Xung quanh thật tối, chỉ nhìn thấy một màu đen, cảm nhận được âm hàn bốc lên cùng nghe tiếng gió rít quỷ dị.

Khanh Khanh trở tay, ngón trỏ ấn mạnh vào mu bàn tay Hắc Kết, cổ tay trượt ra khỏi khống chế của y.

Nàng cảm giác được Hắc Kết kinh hoảng, nàng vô định nhìn xung quanh, chẳng phân biệt y đang ở đâu đành lên tiếng "Ta sẽ không sao, trở ra lại đến tìm người chịu phạt!"

Lời nàng vừa dứt xung quanh lại một lần nữa biến đổi, nàng cảm nhận hàn khí càng ngày càng dày đặc, xung quanh đã không cảm nhận được nhân khí. Nàng và Hắc Kết lại lạc nhau rồi!

Khanh Khanh rơi xuống đất theo tư thế thông thường nhất, toàn thân cứ thế rơi, lưng nàng thân mật tiếp xúc đất. Lần này rơi triệt để không thương hoa tiếc ngọc, xương sườn nàng đều muốn gãy làm đôi.

Nàng khó khăn ngồi dậy, đưa tay xoa lưng đau rát, chạm trúng chất lỏng sền sệt, mùi rỉ sắc tràn ngập khoan mũi. Con mẹ nó lại chảy máu!

Nàng đứng dậy quang xác xung quanh một chút, ở đây vẫn tối như trước, giơ tay không thấy năm ngón nhưng vách động đã không còn gồ ghề. Ba phía là vách nhẵn nhụi, hẳn là nàng đang ở trong một thạch thất.

Nàng sờ loạn trên tường đá một chút, chạm phải một vật lạnh băng tựa ngọc thạch. Nàng hơi đẩy cái thứ lạnh lẽo đó về phía trước một chút cả gian thạch thất đột nhiên bừng sáng. Thứ lạnh lẽo nàng chạm phải là một giá đèn làm từ ngọc thạch. Thứ đặt trên giá đèn không phải nến cũng chẳng phải dạ minh châu, là một khối màu đỏ đỏ nàng chưa thấy qua. Khối màu đỏ kia cũng không cháy thành lửa, chỉ tự mình phát sáng tựa như đèn lồng thu nhỏ.

Gian thạch thất này rộng tầm ba mét, trên tường đá khắc đầy hoa văn kì dị. Nàng hiện tại đang ở một góc thạch thất, cũng không biết là điểm đầu hay điểm cuối. Thạch thất kéo dài một đường chẳng biết nối đến đâu.

Khanh Khanh nương theo một đường đi đến chạm phải một cửa đá khắc hoa văn kì lạ tương tự hoa văn trên tường. Hai bên thạch môn gần hai giá đèn to tướng, trên là hai viên dạ minh châu cỡ lớn.

Nàng có chút đề phòng xem xét thạch môn. Giá đèn phía bên trái có vẽ một đoá hoa U Lan xinh đẹp, nàng lại gần nhìn một chút liền phát hiện hoa lan như đang nở rộ nhìn về một hướng. Nàng nhìn về phía sau liền phát hiện hướng hoa U Lan nở rộ là một giá đèn khác trên tường.

Khanh Khanh lại gần giá đèn kia, đẩy nhẹ, giá đèn không phản ứng. Nàng lại đẩy trái đẩy phải, ấn vào kéo ra nó đều bất động.

Nàng nhíu mày nhìn chăm chăm khối màu đỏ đỏ to bằng bàn tay trẻ em đang tỏ sáng đặt trên giá đèn. Nàng cẩn thận chạm vào khối màu đỏ, nó phát sáng lâu như vậy ngược lại không nóng như nàng tưởng tượng mà lạnh lẽo tựa khối băng vạn năm.

Nàng bọc tay lại bằng một lớp vải, nhắc khối đỏ đỏ kia ra khỏi giá đèn. Cửa động vốn tĩnh lặng ở đó chậm rãi dịch chuyển mở ra.

Khanh Khanh cầm khối màu đỏ phát sáng đi vào thạch thất bên trong. Khoảng khắc nàng bước vào thạch môn liền đóng chặt. Thạch thất dường như cảm nhận được có người đến toàn bộ giá đèn đều tự động sáng lên, nhưng kì lạ thứ thấp sáng lại là nền đỏ, không còn là khối màu đỏ ngoài kia.

Nàng nhìn thoáng qua gian thạch thất rộng tầm bốn, năm mươi mét vuông, chính giữa gian thạch thất xếp năm mươi cái huyền giáp, sừng sững tựa người.

Khanh Khanh có cảm giác chỗ này có gì đó thật lạ, cảm giác như đi vào lăng mộ mấy vị vua, họ cũng nặng tượng tượng, nô bộc như vậy cùng xuống cửu tuyền hầu hạ mình.

Trong gian thạch thất tĩnh lặng đột nhiên vang lên tiếng 'leng keng' như giáp sắt va chạm nhau. Nàng cau mày nhìn năm mươi giáp sắc vốn vô tri vô giác lúc này đột nhiên như có sinh khí mà cầm lên binh khí. Hốc mắt của mũ giáp sắc xuất hiện hai ngọn lửa màu đỏ, đồng loạt nhìn tới nàng.

Xem ra đây chính là tử thất rồi!

Năm mươi cái giáp sắc không để nàng suy nghĩ gì thêm, rút ra binh khí lao tới nàng.

Đám lính giáp sắc này không có linh tính, cũng chỉ đơn thuần là đóng sắc vụn bị người ta cố chấp gắn vào mà điều khiển. Giáp sắt đao thương bất nhập, trừ phi tách rời tất cả bộ phận ra biến trở thành đóng sắt vụn.

Khanh Khanh biết chủ thủ không có tác dụng với 'đám sắt vụn' này liền không tốn thời gian rút ra, nhanh chân tránh né chiêu tử đánh tới.

Vật vả một hồi toát cả mồ hôi nàng đột nhiên phát hiện 'đám sắt vụn' dường như sợ khối màu đỏ phát ra ánh sáng trên tay nàng. Nàng thăm dò đưa khối đỏ đỏ đến, qua nhiên giáp sắc đều lui lại.

Nhưng dần dà bọn họ liền chống cự cái gọi là sợ hãi, nhất loạt xông lên.

Nàng thăm mắng một tiếng chạt vật né tránh, trên người chịu không ít vết thương, ăn không ít khổ sở.

Nàng thề lần sau nhất định sẽ không tùy tiện buông tay Hắc Kết nữa ah!!!

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI! QUYỂN 2

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q2. Chương 18. Tử Động Xích Hà Cung

Hắc Kết nặng nề rơi xuống đất, phần lưng ma sát với đất đá đến rách cả da thịt. Y mờ mịt nhìn tay mình hồi lâu, trong mắt là kinh hoàng chưa qua đi.

Khanh Khanh vậy mà buông tay y? Nàng thật khiến người ta lo lắng mà!

Hắc Kết ngồi dậy nhìn xung quanh, nương theo ánh sáng của dạ minh châu nhận ra y đang ở trong gian thạch thất rộng tầm ba mét.

Hắc Kết đưa dạ minh châu đến gần tường đá, nhìn thấy hoa văn kì dị trên tường khẽ nhíu mày. Đây là hoa văn của Xích Hà cung!

Hắc Kết tìm thấy giá đèn, đẩy mạnh giá đèn ngọc thạch, cả thạch thất được thắp sáng lên bởi khối màu đỏ tươi.

Hắc Kết cất đi dạ minh châu, đi theo lối duy nhất trong thạch thất. Chẳng qua bao lâu liền chạm phải cửa đá thật to, bên trên khắc vô số hoa văn Xích Hà cung.

Y nhìn thoáng qua hai giá đèn trên thạch môn, nương theo hướng giá đèn bên trái nhìn về phía giá đèn đối diện. Hắc Kết đi đến bên giá đèn, nhắc khối màu đỏ phát sáng ra, thạch động nặng nề mở.

Hắc Kết hơi chau mày, đi lại đứng trước thạch môn ngừng thần thăm dò bên trong. Y nghĩ một chút lấy trong ngực ra viên dạ minh châu ném vào bên trong. Đường lúc dạ minh châu chạm đất, nền trong thạch thất liền được thắp sáng.

Bên trong vang vọng tiếng kêu kì quá, tiếng vỗ cánh phành phạch. Hắc Kết hơi nhíu mày, này là Ứng thất?

Thạch động vang lên tiếng kéo nặng nề, có dấu hiệu muốn đóng lại. Hắc Kết vận nội lực giữ thạch môn, tay cầm khối màu đỏ chuẩn sát ném về phía ngọn nến giữa phòng đang thắp sáng. Y xoay người, cửa động 'rầm' một tiếng đóng sầm lại, Hắc Kết lùi ra xa, nhìn về phía giá đèn trống không một chút, đưa tay bẻ gãy.

Ngay lúc giá đèn vỡ nát trong tay Hắc Kết, thạch động vang lên tiếng nổ thật lớn, thạch môn nặng nề cũng không chịu nổi áp lực lập tức vỡ nát.

Hắc Kết lùi ra thật xa né tránh vụn đá văng ta cùng liệt hỏa đang phừng phừng bùng cháy.

Quả nhiên y đoán không sai, thạch động này dựa trên kiến trúc lẫn thủ thuật của Xích Hà cung mà xây nên. Thạch động này chung quy cũng chỉ là một cái động dựa theo những Tử Động của Xích Hà mà xây, hàng giả cũng chỉ là hàng giả, dùng để đối phó người người ngoài còn tốt, gặp người của Xích Hà cung liền bị phế.

Tay Hắc Kết xiết chặt, y là từ nhỏ đã lớn lên ở Xích Hà cung, những thứ này đối với y cũng chỉ là trò chơi khi còn nhỏ, nhưng mà Khanh Khanh... Nàng nhất định phải thoát ra! Nhất định phải vậy!

Hỏa diễm bùng cháy thật lớn, đốt rụi thạch thất, khối màu đỏ trên giá đèn bên ngoài vừa thấy hỏa diễm liền nháy mắt ngừng phát sáng, biến thành khối băng lạnh lẽo.

Hắc Kết tùy tiện cầm lấy một khối đỏ trên giá đèn, vận nội lực khiến nó phát sáng. Lùi lại vài bước, ném về phía bức tường cạnh thạch môn bị phá vỡ.

Khối màu đỏ vừa chạm ánh lửa lại nổ một tiếng thật lớn, tường đá nó chạm vào bị vỡ nát, hỏa diễm lại hùng hực dâng cao. Hỏa diễm lan ra, chạm vào khối màu đỏ trên tường liền nổ tung. Tiếng nổ không ngừng vang lên, Hắc Kết phải chật vật né vọt đá cùng hỏa diễm phun ra. Chẳng mấy chốc cả thạch động rung dữ dội, không trụ nổi một lát liền sập mất.

Đương lúc Hắc Kết không ngừng lui về sau, tìm lối ra trong Tử Động đột nhiên bước hụt vào khoản không, cả người rơi xuống. Cùng lúc y rơi xuống Tử Động nổ một tiếng thật lớn, toàn bộ chìm trong biển lửa.

Mắt nhìn biển lửa nuốt trọn Tử động, Hắc Kết hoảng hốt, Khanh Khanh sợ lửa, nếu nàng gặp phải Tử Động thù phải làm sao?

Hắc Kết lại rơi xuống đất một cách nhanh nhất, lưng bị thương hai lần không ngừng rỉ máu, hàn khí động ngọt xông tới khiến y muốn nghen.

Hắc Kết khó khăn ngồi dậy, không gian xung quanh lạnh đến mức tường đá đã đóng một lớp băng mỏng, dưới chân là vụn tuyết ẩm ướt.

Hắc Kết nhìn xung quanh thầm phán đoán, nếu y nhớ không nhầm thì Tử Động của Xích Hà cung gồm ba tầng. Tầng thứ nhất là Tử, tên cũng như cảnh, đi vào tầng Tử chỉ có một con đường chết. Tầng thứ nhất lại chia thành ba gian thạch thất

Ứng_thạch động chứa một loài chim cổ quái ăn thịt người, đao kiếm bất nhập, cực kì phiền toái, chính là gian thạch thất y vừa đi qua.

Thiết_thạch động chứa năm mươi kị sĩ huyền giáp, chúng đơn thuần là đồng sắt không có linh tính được chủ động điều khiển.

Xà_ thạch động chứ trăm nghìn xà đột hai đầu, có thể chém chết chúng nhưng dính máu của chúng liền bị thối rữa ngay lập tức.

Tầng thứ hai gọi là Hàn, chính là nơi Hắc Kết đang đứng, âm hàn thấu xương, tuy nhiên ngoài vấn đề lạnh buốt thì chẳng có gì nguy hiểm, trừ phi động chủ tuyệt đường sống, làm phép triệu oán linh.

Tầng thứ ba gọi là Linh, là tầng an toàn cũng là nguy hiểm nhất. Tầng Linh chính là nơi động chủ bày trận pháp điều khiển Tử Động. Nếu có vận may thật tốt, không chạm mặt động chủ phá hủy đi trận pháp thì có thể ra ngoài. Nếu đen đủi hoặc gặp động chủ hoặc không khống chế được trận pháp liền trở thành đồ hiến tế cho Tử Động.

Hắc Kết đứng dậy quan sát xung quanh, y hơi nhíu mày nhắm mắt ngưng thần.

Trong thạch động lạnh lẽo cơ hồ vang lên tạp âm rất nhỏ, phàm không phải cao thủ khó mà nghe ra. Trong tiếng tạp âm thoang thoảng nghe ra giọng ca của nữ tử, nhẹ nhàng mà mê lương, thật sự quý dị.

Hắc Kết nhíu mày càng chặt, tập trung nghe lấy âm thanh vang vọng thật nhỏ, đột nhiên giọng ca nữ tử dần cao, thanh âm ngày một lớn dần hẳn là hướng về phía này mà đến.

Thạch động âm u lướt qua bóng trắng, Hắc Kết hơi nhíu mày, đuổi theo.

Bóng dáng màu trắng lướt một đoạn đường, đến góc tường thì dừng lại.

Hắc Kết dần nhìn rõ thứ màu trắng kia, là một nữ tử vận trang y trắng toát dài, mái tóc đen nhánh tùy tiện xõa ngang eo rối loạn. Nhìn nàng ta hiện tại không khác gì ma nữ trong truyền thuyết dọa trẻ nhỏ.

Nữ tử bạch y dường như thở dài mang vài phần bất đắc dĩ, xoay người lại "Kết Nhi!"

Hắc Kết giật mình, bàn tay xiết chặt nhìn nữ tử kia, thanh âm nghi hoặc "Người là ai?"

Nữ tử bạch y có vẻ như cười lại có vẻ như đau khổ, nàng bước lại gần y hơn một bước. Tay trái nâng lên, không biết từ khi nào vô số đom đóm tụ lại trên tay, khuôn mặt nàng nương theo ánh sáng của đom đóm mà lộ rõ.

Hắc Kết khó tin nhìn nàng, lùi lại vài bước, âm thanh run nhè nhẹ tỏ vẻ kinh hãi "Sư...tỷ? Là tỷ? Sao tỷ lại có thể ở đây?"

Nữ tử ngấn đầu, đôi mắt vô hồn trên dung nhan trắng trẻo đến mức quỷ dị, môi nàng đỏ như vừa uống máu tươi, khẽ mấp máy "Kết Nhi, lâu như vậy, đệ không thể nhận ra tỷ rồi sao?"

Trong mắt Hắc Kết là kinh hoàng chứ vơi đi, cũng thật khó trách y không nhận ra nàng ta. Nữ tử trước mặt làn da đã lâu không thấy mặt trời trắng đến mức quỷ dị, cả người tiêu tụy, trông thật giống ma nữ tràn ngập oán niệm chưa thể đầu thai.

Hắc Kết than nhẹ một tiếng "Thật sự là tỷ? Bối Lan sư tỷ?"

Trong trí nhớ của y vị đại sư tỷ Bối Lan này là một nữ tử ôn nhu như ngọc diêu dàng như nước. Nàng là một đóa hoa xinh đẹp trong Xích Hà cung. Hắc Kết lớn lên trong Xích Hà cũng không ích nhờ công lao chăm sóc của nàng, y thật sự xem nàng là tỷ tỷ của mình.

Y nhớ lần cuối cùng gặp nàng cũng đã thuộc về sáu bảy năm trước, trước khi thiên hạ đại loạn. Nàng khi ấy vẫn là Bối Lan sư tỷ một mực y kính trọng, nàng yêu một nam tử giang hồ, bất chấp sự phụ cấm cản mà qua lại với nam nhân kia. Nàng yêu thương nam tử kia đến mức đoạn tuyệt quan hệ với Xích Hà cung cùng nam tử cao chạy xa bay.

Y còn nhớ khi đó nàng từng nói, hẳn là nam tử nàng yêu nhất trên đời, là người duy nhất không kì thị tỷ ấy là người của tà môn ngoại đạo. Ngày đó nàng rời đi liền không gặp lại nữa!

Thật không ngờ sau bao năm trùng phùng lại gặp trong tình cảnh này!

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI! QUYỂN 2

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q2. Chương 19. Bị Thương

"Tỷ phu đâu rồi? Tại sao tỷ lại ở đây?"

Bối Lan có chút giật mình, ánh mắt trống rỗng vô hồn của nàng vẫn luôn nhìn về phía Hắc Kết. Trên dung nhan trắng toát lộ ra vẻ khó xử cùng bi thương khó nén.

Hắc Kết hơi chau mày "Bối Lan sư tỷ?"

"Chàng ấy... Đi rồi, chàng ấy bỏ rơi ta mà đi rồi!" - thanh âm nàng nước nở, khuôn mặt vằn vện khó coi cùng cực. Nàng hoảng loạn lại đau khổ, như một kẻ điên bị nhốt lâu năm, chìm trong thống khổ, tuyệt vọng.

Hắc Kết siết chặt tay, tiến lên một bước muốn đỡ lấy thân thể gầy yếu đang run rẩy của nàng nhưng nàng lại lùi lại. Đom đóm tụ trên tay chậm rãi bay xung quang nàng cùng Hắc Kết.

Bối Lan tựa vào bức tường đá, đôi mắt vô hồn nhìn vô định về một phía, đôi môi như máu lấm bầm "Chàng ấy từng hứa sẽ bên cạnh ta trọn đời trọn kiếp, nhưng chàng ấy lại không giữ lời! Chàng ấy vậy mà lại phụ ta! rồi bỏ ta! để ta lại một mình! Nam nhân trong thiên hạ đều giống nhau, đều thích phụ tình nữ tử!". Nói đoạn nàng cúi đầu nước nở

Hắc Kết siết chặt nắm tay, cúi đầu hít sâu một hơi điều chỉnh tâm tình. Y ngẩn đầu liền bị khuôn mặt đẫm máu của Bối Lan làm cho kinh hãi.

"Sư...sư tử, mắt của người..."

Bối Lan bật cười, tiếng cười thê lương mang theo tiếng nước nở vang vọng trong thạch động, nàng khóc nhưng đôi mắt không chảy ra lệ mà là máu tươi.

"Đôi mắt này của ta sớm bị phế rồi!"

Hắc Kết khó khăn thở dốc, tim như người ta bóp nghẹn lại. Y một tay vịn tường chống đỡ thân thể "Tại sao tử lại ở đây?"

Bối Lan ngốc ra, nàng thờ thẩn nhìn y "Chàng ấy đang ở đây, ta phải ở bên cạnh chàng!"

Hắc Kết cảm thấy có gì đó không đúng lắm nhưng chẳng thể nghĩ ra. Y lại gắng hỏi "Chuyện trấn nhỏ ở biên quan Tây Hạ là do tử làm?"

Bối Lan ngốc ngốc đưa đôi con ngươi vô hồn hướng về phía y như thật sự sẽ nhìn ra vẻ mặt y, nàng khẽ cười "Đúng vậy!"

"Thủ thuật điều khiển tẩu thi, thi độc cùng trận pháp trong rừng cũng là do tử?"

Bối Lan vượt ve thanh tiêu ngọc thạch trắng như tuyết bên hông, không trả lời y ngược lại nói "Thanh tiêu này là chàng ấy tặng ta, chàng ấy nói ta thổi tiêu rất hay!"

Hắc Kết nhếch môi, không thể cười cũng không thể khóc, y thừa biết trên đời này chỉ có duy nhất hai người biết dùng tiếng sáo điều khiển thi xác chính là sư phụ cùng đại sư tử. Nữ tử hồng y trong rừng có lẽ chỉ là kẻ tạm bợ thay nàng cầm chân bọn họ. Ngay từ đầu y đã nhận ra, chỉ là y luôn lừa dối bản thân.

"Tử rốt cuộc có âm mưu gì?"

Bối Lan thở dài, gọi y một tiếng "Kết Nhi!"

Nàng đẩy tường đứng dậy, thanh âm có chút mơ hồ "Kết Nhi, ta đã nhìn đệ lớn lên cũng xem như từng chăm sóc đệ. Chỉ là chàng ấy đối với ta thật tốt, ta thật yêu huynh ấy!"

"Vậy nên ý tỷ là cho dù đệ có ở đây, cho dù trước đây tình nghĩa chúng ta rất tốt thì hiện tại cũng không thể cản tỷ lại? Còn không bằng một tên phụ tình?"

Bối Lan thoáng ngẩn ngơ, nàng lắc đầu "Là do ta không tốt, là do ta không tốt nên chàng ấy mới rời khỏi ta, quốc sư đã nói chàng có thể quay lại, chỉ cần một chút nữa thôi. Kết Nhi, đệ chẳng phải rất yêu nàng ấy sao? Ta cũng thật yêu chàng, Kết Nhi, dung túng ta một lần có được không?"

Hắc Kết giật mình, tức giận chạy lại phía Bối Lan nhưng y nhận ra không thể nào chạm tới được nàng.

Hắc Kết nóng giận gào lên "Tỷ nhất Khanh Khanh ở đâu? Thả Khanh Khanh ra!"

Bối Lan xoay người rời đi, ngâm nga ca khúc vô danh bí ẩn "Khanh Khanh là tên nàng ấy sao? Là Lam Khanh Khanh kia sao? Không tồi!"

Hắc Kết bất lực nhìn bóng lưng Bối Lan, y đâm thật mạnh lên tường, đôi mắt giăng đầy tơ máu. Nếu như trước đây y đi theo sư phụ học hỏi hiểu về thủ thuật của Xích Hà một chút liền có thể biết cách phá giải Tử Động không? Nếu như y tài giỏi như các vị sư huynh sư tỷ đồng môn có phải lúc này có thể nhìn ra được căn thất nào nhất Khanh Khanh không?

Chỉ tại y quá ngây thơ, được sư phụ nuôi chiều từ bé, chẳng thể nghĩ được tới hôm nay Khanh Khanh ở một gian tử thất nào đó chiến đấu y lại vô lực tìm nàng.

Bối Lan đột nhiên dừng bước "Kết Nhi!"

Hắc Kết ngẩn đầu, tiếp theo một tiếng nổ thật lớn vang lên, vách tường trong thạch động bị thứ gì đó làm cho nổ tung, hỏa diễm phùng phực cháy.

"Xem ra không cần ta cho đệ biết nàng đang ở đâu rồi!"

Trong biển lửa, Hắc Kết dần nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, nàng găm một thanh đoản kiếm xuống đất chống đỡ thân thể, trên người quần áo tả tơi, vết thương chi chít đang chảy máu.

Hắc Kết kinh hoảng, bất chấp hỏa diễm rực cháy lao vào trong ôm lấy thân thể nhỏ gầy gầy như lịm đi của Khanh Khanh. Y cảm nhận được thân thể nữ tử trong lòng run rẩy, Khanh Khanh níu chút sức lực mở mắt nhìn Hắc Kết, nhận ra y liền buông thả bản thân, ngất đi.

Hắc Kết ôm nàng ra ngoài, âm hàn trong Hàn Thất đột ngột xông đến khiến nàng rung rẩy. Y cởi áo choàng phủ lên người nàng, tinh ý nhìn ra trên tay nàng có một vết thương bị bỏng, huyết nhục mơ hồ.

Bối Lan nghiêng nghiêng đầu lắng nghe "Hỏa diễm Tử thất không thể vào Hàn thất, tạm thời rời khỏi đây trước đi!"

Hắc Kết ôm Khanh Khanh ngẩn đầu "Nàng bị Huyết Thạch làm bị thương rồi!"

Bối Lan nghiêng đầu "Ta không biết trị!"

Hắc Kết cúi đầu có chút thất vọng, y vén tay áo Khanh Khanh lên, một mảnh huyết nhục đập vào mắt y khiến y đau đớn. Hắc Kết đặt tay trước vết thương vận nội công áp chế lại tính ăn mòn của Huyết Thạch làm bỏng da thịt.

Huyết Thạch chính là khối màu đỏ phát sáng đặt ở giá đèn trong Tủ thất, đã là chữ 'Tủ' thì đồ vật ở đấy chẳng có gì là tốt lành. Huyết Thạch là một trong những đồ vật Xích Hà cung chế tạo, nó có thể phát sáng trong đêm tối như khối thạch lại lạnh lẽo như băng vạn năng. Khắc tinh của Huyết Thạch chính là ánh nến, chỉ cần chạm vào liền phát nổ. Huyết Thạch bị lửa của ánh nến làm nổ tung, một phần tan chảy văng ra, có tính ăn mòn cực mạnh. Nếu ví dụ ra so sánh với axit thời hiện đại có thể tương đương, phồng vào da không những để lại sẹo còn nguy hại đến tính mạng.

Huyết thạch chính là do Đại sư huynh của y chế tạo ra, cũng chỉ có y có thể biến vết thương hoàn hảo trở lại như ban đầu.

Nhưng...

Hắc Kết nhìn dung nhan tái nhợt của người trong lòng, cắn chặt răng.

Bối Lan như nhận ra tâm sự của y, mở lời "Đệ đang lo sợ? Sợ Đại sư huynh nhận ra nàng ấy?".

Hắc Kết ôm chặt Khanh Khanh, lắc đầu "Đại sư huynh sẽ cứu nàng, chắc như vậy, nhưng..." y không thể ở cạnh nàng nữa, sư huynh chắc chắn sẽ giữ nàng lại, điều huynh ấy chờ từ lâu, chính là nàng.

"Ta không thể trì dốt, bất quá có thể tiết chế tốc độ ăn mòn, nếu nàng may mắn vết thương có thể đóng băng vài tháng. Chỉ là tái phát thì ta không thể bảo đảm được tính mạng nàng".

Hắc Kết có chút do dự, cuối cùng gật đầu "Đợi xong việc đệ...đưa nàng đến Phong Quốc...tìm đại sư huynh chữa trị"

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI! QUYỂN 2

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q2. Chương 20.

Hắc Kết bế ngang Khanh Khanh đi theo phía sau Bối Lan. Bối Lan đi đến đâu, trong Hàn thất đều xuất hiện đóm đóm quanh quần bên cạnh nàng, thấp sáng lối đi trong động.

Bối Lan tuy hai mắt đã bị phế nhưng cước bộ không chậm chạp ngược lại rất nhanh nhẹn. Nàng vừa đi vừa ngâm nga ca khúc vô danh nào đó thật thê lương, lúc lại lẩm bẩm một mình như kẻ điên.

Bối Lan dẫn Hắc Kết đi loanh quanh trong động khoảng nửa canh giờ rồi cuộc cũng ngừng lại trước tường đá chắn lối đi. Nàng nâng tay lên ấn vào bức tường phía trước, thanh âm bánh răng động cơ vang lên thật lớn, mặt đất phía sau nàng chậm rãi lay chuyển, kéo ra một khoảng không.

Bối Lan lại ngâm nga ca khúc vô danh nào đó, nhảy xuống mật đạo bên dưới.

Hắc Kết ghé mắt nhìn xuống, bên dưới là một khoảng không tối đen như mực. Đột nhiên bên dưới sáng lên, từ cửa mật đạo dần xuất hiện bậc than đá kéo thẳng xuống bên dưới.

Hắc Kết bế Khanh Khanh đi xuống dưới.

Vừa chạm chân xuống đất, hàn khí lạnh lẽo đột ngột xông tới khiến Hắc Kết có chút lão đảo. Y cau mày chưa mở lời hỏi Bối Lan đã lên tiếng "Trong thất lạnh hơn bên ngoài rất nhiều, có thể ức chế độc"

Hắc Kết vận khí điều chỉnh khí tức, không quên truyền nội lực áp chế vết thương cho Khanh Khanh. Y đi đến vài bước liền nhìn thấy một chiếc giường băng trong tầm mắt, bên trên có một nam nhân đang nằm. Người nọ an ổn nằm đó, hai mắt nhắm nghiền tựa ngủ say. Bối Lan từ khi vào mật thất liền đứng bên cạnh giường băng, đôi mắt vô hồn nhìn chăm chăm nam nhân.

Hắc Kết có chút kinh ngạc, nam tử kia nếu không lầm chính là nhân sĩ giang hồ năm đó cùng Bối Lan cao chạy xa bay. Khi nãy ở Hàn thất Bối Lan còn thương tâm oán trách hắt bỏ rơi nàng, hiện tại làm sao ở đây?

"Bên cạnh còn một chiếc giường băng vụn năm, để nàng lên đó đi!"

Hắc Kết nhìn qua Bối Lan, muốn nói lại thôi, ôm Khanh Khanh đặt lên giường băng bên cạnh nam nhân kia. Có lẽ chiếc giường băng này là của Bối Lan.

"Sư tỷ, tỷ phụ..."

Bối Lan ngẩn đầu "Làm sao?"

Hắc Kết không biết nên mở lời như thế nào đành thôi "Không có gì!"

"Đệ đang muốn hỏi tại sao chàng lại trở thành như vậy sao?"

Hắc Kết chỉnh lại tư thế thoải mái cho Khanh Khanh, không mở lời.

"Là vì ta, tất cả là vì ta! Vì bảo vệ ta chàng mới biến thành như vậy!"

Hắc Kết ngẫm hiểu những lời Bối Lan nói ở Hàn thất có cuộc có ý gì. Tỷ phụ phụ tình nàng, rời bỏ nàng, để lại một mình nàng tự sinh tự diệt chính là do tỷ phụ đã không còn trên thế gian này nữa. Sáu năm đủ có một người ôn nhuận như nàng trở nên điên dại, có lẽ trong sáu năm qua nàng đã

trải qua rất nhiều chuyện đau khổ, trong đó chính là nhìn người mình yêu nhất chết đi.

"Kết Nhi, Quốc sư nói chàng không chết, chỉ cần thu hồi tất cả hồi phách đang phiêu tán trong nhân gian lại chàng sẽ trở về!"

Hắc Kết nhú mày "Vậy nên tử mới lưu lại đây? Xây dựng Tử Động, phát động dịch thi, tạo tấu thi, bày trận pháp, rốt cuộc để làm gì?"

Bối Lan trầm mặt vài giây "Quốc sư nói lấy hồn của người khác làm phép dụ hồn phách của chàng trở về, tấu thi, trận pháp cùng Tử động chỉ là phòng tuyến bảo hộ thôi"

Nàng nói được vài lời nghiêm chỉnh lại bắt đầu điên dại lẩm bẩm "Chẳng phải chàng ấy là nhân sĩ gian hồ luôn thích hành hiệp trượng nghĩa sao? Ta giết nhiều người như vậy, hành hạ nhiều người như vậy tại sao chàng lại không trở về ngăn ta? Ta là ma nữ! Là ma nữ Xích Hà cung! Chẳng phải giang hồ đều gọi ta như vậy sao? Ta liền trở thành ma nữ cho họ xem, bắt họ tuần táng theo chàng!"

"Huynh ấy vì sao mà chết?"

Bối Lan khụy xuống, ôm chặt nam nhân trên giường, thì thào "Ta và chàng rời đi không lâu liền gặp đám nhân sĩ ở Lạc Dương, lúc ấy sơn phỉ trên núi ngoại thành hoành hành, chàng giúp một tay tiêu diệt sơn phỉ. Nhưng lại không ngờ, trong đám sơn phỉ có thuộc hạ Xích Hà cung. Có rất nhiều người chết. Bọn họ biết thân phận ta là tiểu thư Xích Hà cung liền muốn đem ta đến võ lâm minh trị tội. Chàng bảo vệ ta, đem ta chạy trốn trong đêm nhưng bọn súc sinh vô sỉ đó sớm đã giăng bẫy. Bọn họ giết chàng, tuyệt chẳng lưu tình. Ta nổi giận liền triệu hồi oan hồn trong khu vực, biến nơi đó thành bãi tha ma hoang tàn. Chàng... Chàng, không thể vẫn hồi"

Xích Hà cung tồn tại mấy trăm năm nay đều bị người đời gắn mác 'tà ma ngoại đạo' cũng chỉ vì phương thức tu hành khác nhau. Người của Xích Hà cung liền bị quy vào ma giáo, học pháp tu hành của Xích Hà cung liền quy vào cấm thuật. Đi đến đâu cũng bị đáng đuổi vốn đã là chuyện quá quen thuộc.

Hắc Kết chau mày, nếu thời gian không lầm chính là lúc xảy ra đại loạn khắp đại lục. Năm đó hẳn từng nghe Lạc Dương Phong Quốc xảy ra sự vụ đẫm máu do Xích Hà cung gây nên. Cũng thật không ngờ chính là nàng.

"Sau đó ta gặp quốc sư, hẳn nói có thể cứu được chàng, ta liền theo hẳn, mọi chuyện ta làm đều do quốc sư chỉ điểm, tất cả đều vì chàng!"

"Tỷ luôn gọi quốc sư, quốc sư là ai?"

Bối Lan ngẩn ra, chốc lát lại cười "Quốc sư đang ở đây! Tại tầng Linh thất. Kết Nhi, đệ đã nghe qua nhị vị yêu đạo chưa?"

Hắc Kết cúi đầu, nhị vị yêu đạo trong nhân gian lưu truyền sao hẳn lại chưa nghe qua? Một trong hai yêu đạo kia chính là đại sư huynh của y, cũng là đại đệ tử Xích Hà cung.

"Hẳn chính là vị còn lại, là quốc sư của nước Di!"

Hắc Kết chau mày "Hẳn giúp tỷ là vì cái gì?"

Bối Lan lắc đầu "Không biết!"

Hai người đều rõ, hẳn giúp Bối Lan không vì cái gì khác, chỉ biến Bối Lan trở thành vũ khí dưới tay chỉ đâu đánh đó.

Xích Hà cung danh chấn một thời đã là chuyện của trước kia. Nay Xích Hà cung không còn như trước, truyền đến đời Xích Thiên Ngạo kiêu ngạo hồ đồ gần như đã hủy đi một nửa. Lại trải qua đại loạn sáu năm trước,

bị vây quét một lượt phải trốn đi. Đã không còn như trước lại trở nên tệ hại hơn. Hai năm trước vừa ngóc đầu dậy đã tự chui vào rọ, bị Huyết Ưu cung vây quét lại một đợt. Hiện tại đã không thể gượng dậy nổi.

Xích Hà cung hiện tại còn giá trị để người khác lợi dụng chỉ còn thủ hạ tàn dư biết được chút học thuật. Còn có thể uy hiếp giang hồ chỉ còn cung chủ Xích Hà cung Xích Thiên Ngạo mất tích, thế tử Xích Hà cung_con trai Xích Thiên Ngạo, hai vị tiểu thư, bốn vị công tử là thuộc hạ thân truyền của Xích Thiên Ngạo.

Hắc Kết thở dài "Sự tử, tử như vậy đáng sao? Tử phu cho dù sống lại cũng sẽ không chấp nhận sự điên cuồng của tử. Tử phu là nhân sĩ giang hồ, huynh ấy chỉ mong dân chúng an ổn, tử lại đi ngược với ý của huynh ấy khuấy động giang hồ. Huynh ấy sẽ tha thứ cho tử sao?"

Bối Lan khẽ cười, lẩm bẩm "Sẽ không tha thứ, chàng sẽ không tha thứ cho ta. Chỉ cần chàng sống lại cho dù trả cái giá gì ta đều chấp nhận!"

Hắc Kết lắc đầu "Tỷ điên rồi!"

"Đúng vậy! Ta điên rồi! Kể từ khi chàng chết dưới đao của bọn súc sinh kia ta đã không còn là Bối Lan nữa!"

Bối Lan điên cuồng cười, nàng về phía Hắc Kết trào phúng "Kết Nhi, đệ không hiểu đâu, à có lẽ đệ sẽ hiểu, hiểu cảm giác vô lực đứng nhìn người mình yêu thương nhất từ từ trút bỏ hơi thở cuối cùng. Kết Nhi, rồi đệ cũng giống ta thôi!"

Hắc Kết trừng lớn mắt nhìn Bối Lan như đang nguyên rửa y, hơi thở nặng nề.

"Kết Nhi, đợi đến lúc nhân tộc biết được thân phận thật sự của Lam Khanh Khanh nàng sẽ thế nào? Bị đem đi tế thiên, trước mặt đệ từ từ chết

đi! Đại sư huynh không cứu được, tam sư đệ không cứu được, còn cả đệ, cứ nhìn nàng chết đi!"

"Tỷ im đi!"

Bối Lan quỷ dị cười "Thế nào? Ta nói sai sao? Nếu nàng không xuất hiện thì tốt rồi! Đều trách nàng không nên xuất hiện ở đây! Đều trách nàng mang mệnh thiên sát! Kết cuộc của nàng chính là...

Chết đi!"

P/s: các nàng biết hôm nay là ngày gì hông nè? Đừng để bị ăn cá nhiều quá nha.

E hèn, vì hôm nay là ngày cá tháng tư nên Bối Lan sư tỷ chỉ đùa với các nàng một chút thôi. Yên tâm có tớ ở đây và với Tiểu Khanh mệnh dai như gián nhà ta sẽ không bị như lời Bối Lan nói đâu nà...

Chúc các nàng ngày cá may mắn!!!

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI! QUYỂN 2

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q2. Chương 21. Ác Mộng

Khanh Khanh bị cái nóng rát ở cánh tay làm cho tỉnh. Nàng thất thần nhìn nam tử trên giường băng bên cạnh, chẳng rõ hiện tại đang ở đâu, người này là ai.

Tiếng bước chân nhỏ vụn vang lên trong thạch động tĩnh lặng trở nên tương đối chói tai.

Hắc Kết trong tay cầm một hộp cao dược trở lại, nhìn thấy nàng đã tỉnh liền vui vẻ "Cuối cùng nàng đã tỉnh rồi!"

Khanh Khanh nghiêng đầu, muốn mở miệng nói chuyện lại cảm thấy cổ họng khô khốc, không nói nên lời.

Hắc Kết tháo túi nước bên hông ra, mở nút, kê đến bên miệng nàng "Nào, uống đi!"

Khanh Khanh muốn nhắc tay cầm nhưng vừa cử động liền cảm thấy cảm xúc đau rát, tê dại từ cánh tay truyền thẳng lên não. Bất đắc dĩ để Hắc Kết bồi nàng uống nước.

Hắc Kết mở hộp cao dược, vén tay áo nàng lên, thoa cao dược vào vết thương đã biến thành miếng thịt chính của nàng.

Khanh Khanh nhìn vết thương kia, đôi mày nhíu lại.

Hắc Kết vừa nhẹ nhàng thoa thuốc vừa mở lời điều cốt "Thế nào? Cánh tay nàng đã trở nên không nở như vậy, đau lòng sao?". Y thờ dãi, trong lời nói không kiềm được có chút chua xót, nàng bị thương như vậy nói y không đau lòng chính là giả.

"Xem còn dám buông tay ta ra nữa không!"

Khanh Khanh mấp máy môi "Xin lỗi!"

Hắc Kết cũng không nở nặng lời với nàng, thoa thuốc xong lại lấy ra một đoạn vải trắng thấm thuốc băng lại vết thương cho nàng.

Băng vải bay mùi thuốc đắng thật nồng, Khanh Khanh nghe mùi lập tức nhăn mũi nhưng cảm thấy được vết thương dần hết đau rát liền dần xuống ý định cự tuyệt.

"Ta ngủ bao lâu?"

"Có lẽ bên ngoài trời đã tối lại rồi, tính ra từ khi vào đây đã là một ngày!"

Khanh Khanh im lặng, không biết vì vết thương đau nhứt hay do nàng lười mà ít khi mở miệng. Nàng không hỏi, Hắc Kết đành tự làu bàu một mình kể lại mọi sự việc từ khi nàng ngất cùng địa thế Tử Động.

"Tỉnh rồi?"

Bối Lan như quỷ nữ đột nhiên xuất hiện, Hắc Kết nghe giọng nàng liền đứng dậy che Khanh Khanh phía sau "Tỷ đến làm gì?"

Bối Lan nhúng nhúng vai "Phu quân ta ở đây, ta không đến đây thì đến đâu ah?"

Hắc Kết cau mày, những câu nói của Bối Lan cứ quanh quẩn trong đầu y.

Bối Lan đột nhiên bật cười "Kết Nhi đây là sợ ta hạ độc thủ với nàng sao? Những lời kia chỉ là do ta nhất thời nóng giận nói ra, đệ không nên tin là thật!"

Khanh Khanh nhú nhú mày, kéo góc áo Hắc Kết "Nàng ta là ai?".

Y xoay người, chỉnh lại áo choàng trên người nàng "Là sư tỷ của ta, bất quá nhiều năm không gặp trở nên điên dại rồi"

Bối Lan không để ý đến lời của Hắc Kết, ngồi xuống bên cạnh nam nhân kia ngâm nga ca khúc vô danh nào đó.

Khanh Khanh đột nhiên nhú chặt mày, đè nén sự khô khốc nơi cổ họng hỏi "Người đang hát cái gì?"

Bối Lan đưa con mắt vô hồn về phía nàng, đôi môi đỏ như máu mỉm cười "Người thích khúc này sao?"

Khanh Khanh im lặng, mâu quang khóa chặt lấy Bối Lan. Bối Lan lại chỉ cười, gục đầu bên nam nhân, hát lại ca khúc kia. Lần này nàng ta hát không rõ lời lắm nhưng phần nào nghe ra giai điệu, Khanh Khanh càng nghe đôi mày càng nhú chặt.

Khuôn ngực Khanh Khanh có chút phập phồng "Ca khúc này ai dạy người?"

Bối Lan khẽ cười "Là học từ đại sư huynh"

Hắc Kết đột nhiên căng thẳng, thảo nào y lại cảm thấy ca khúc Bối Lan ngâm nga thật quen ta. Nguyên lai chính là ca khúc năm đó đại sư huynh mỗi khi rảnh rỗi lại ngồi đàn một mình, thất thần gọi tên một nữ tử...

Hắc Kết bất an nhìn qua Khanh Khanh nhưng nàng trừ vẻ mặt hơi khó coi ngoài ra chẳng còn hành động nào khác.

"Ta mệt rồi!" Khanh Khanh nằm xuống, đưa lưng về phía Hắc Kết khiến y không thể nhìn thấy vẻ mặt phức tạp của nàng lúc này.

Hắc Kết cũng chẳng nói thêm lời nào, không gian im ắng đến mức quỷ dị.

Khanh Khanh nằm một lúc liền thiếp đi, có lẽ do trên người có vết thương, nơi nằm không thoải mái nên giấc ngủ của nàng cũng không an ổn. Mơ hồ tỉnh dậy lại mơ hồ thiếp đi thật nhiều lần, ngủ chưa kịp sâu đã bị ác mộng quấy nhiễu.

Trong mộng lặp đi lặp lại hình ảnh một căn phòng bị chìm trong biển lửa, thoáng giống trận hỏa hoạn năm đó tại cô nhi viện thoáng lại không giống. Trong biển lửa nàng chỉ nhìn thấy một bóng đen, bên tai vang vang tiếng gọi của ai đó.

Bối cảnh xung quanh lại biến thành Tử động Huyền thất, ngay lúc khối đỏ trên tay nàng nổ mạnh trí óc nàng liền hỗn loạn. Nàng cảm nhận cánh tay như bị axit ăn mòn, cả cơ thể như bị trút hết sinh khí, chỉ nương nhờ thanh kiếm lạnh lẽo bên cạnh để đứng vững.

Nàng lại mộng thấy bên vách núi, ở phía xa là ánh đèn đô thị rực rỡ. Chàng trai đẩy cô gái xuống vực thẳm trong sự ngỡ ngàng cùng tuyệt vọng của cô gái.

Nàng lại mộng thấy bản thân ngồi trong nhà hát lớn của một thành phố, kì lạ rằng khắp khán phòng chứa hai ngàn người chỉ có mình nàng. Thanh âm piano vang lên theo vầng điệu.

Nàng thờ ơ bình phẩm "Quá thê lương rồi!"

Những hình ảnh đó cứ như đèn kéo quân thay phiên nhau chạy qua trong đầu nàng. Bên tai vang lên tiếng gọi thân thuộc của ai đó nhưng nàng càng muốn nhìn thì người kia càng mờ ảo.

"Khanh Khanh, tỉnh lại!"

Nàng nặng nề mở mắt, chưa kịp định thần đã bị Hắc Kết ôm vào trong ngực. Lúc này nàng mới nhận ra cả người nàng ướt sũng mồ hôi, tuy rằng đang ở thạch thất hàn băng lạnh giá.

Khanh Khanh hơi đẩy đẩy lồng ngực Hắc Kết, thều thào "Ta không sao!". Người còn ôm ta liền bị nghẹn mà chết ah!

Hắc Kết hơi ngượng ngừng kéo dài khoảng cách "Xin lỗi!"

Nàng lắc đầu "Nước".

Hắc Kết đưa nàng túi da, nàng cầm lấy, tay run đến lợi hại.

"Khanh Khanh, nàng làm sao vậy? Vết thương lại đau sao?"

Nàng lắc đầu "Không sao, chỉ mộng thấy một số chuyện cũ!"

Hắc Kết nghe vậy cũng chỉ im lặng không hỏi thêm. Khanh Khanh nghĩ nghĩ lại mở miệng "Trước đây ta từng gặp hỏa hoạn, đúng không?"

Từ sau khi tỉnh lại lúc dùng Vong Tình thủy, có một số chuyện nàng đã quên mất, có một số rất mơ hồ. Nàng nhớ mình từng gặp qua hỏa hoạn, nhưng lại không nhớ rõ lắm làm sao gặp chuyện cũng từng nghĩ chỉ là ám ảnh ngày nhỏ. Nhưng mà hôm nay nàng lại mộng thấy lần hỏa hoạn đó, cơ hồ rõ hơn rất nhiều, cơ hồ chính mình trải qua lần nữa.

Hắc Kết không ngờ nàng lại hỏi tới chuyện này, ngần ra vài giây "À, đúng vậy, làm sao?"

"Ta mộng thấy mình như vậy, đứng trong biển lửa..." Nàng im lặng vài giây "...Nhìn thấy một nam tử!".

Hắc Kết cuối đầu không nói, chuyện hỏa hoạn năm đó ở Nam Cương vốn dĩ nàng không nhớ rõ tình cảnh lúc đó, hiện tại dùng Vong Tình thủy lại nhớ lại. Đây là tác dụng phụ sao?

"Còn nhớ lại rất nhiều chuyện trước kia" - lời này nói ra nàng còn nghe thấy thật rầu rĩ.

Hắc Kết thở dài, xoa đầu nàng "Không sao, mọi chuyện đã qua rồi!"

"Ta còn ở đây, tiểu sư đệ?"

Hắc Kết cùng Khanh Khanh giật mình mới phát giác ra Bối Lan đang đứng cách đó không xa. Nàng ta tựa lưng vào vách tường, hai tay khoanh trước ngực, đưa đôi mắt vô hồn hướng về phía hai người. Tuy rằng nàng không thể nhìn thấy nhưng trên mặt như ghi mấy chữ thật lớn "Ta làm bóng đèn có sáng không?"

Bối Lan không nhìn thấy vẻ mặt lúng túng của Hắc Kết, chậm rãi nói "Ta đến tầng Linh, quốc sư không ở đó. Hai người có thể đi được rồi!"

Hắc Kết nhú mày, còn chưa để ý nói Khanh Khanh đã lên tiếng "Còn hai nam tử, họ đang ở đâu?"

Bối Lan nhún nhún vai, thờ ơ "Ta đã đóng lại các cơ quan cùng trận pháp trong Tử Động, hai người các người không gặp họ thì chính là động tử còn lại thôi"

Hắc Kết trầm ngâm "Sư tỷ, bọn đệ đi rồi tỷ phải làm sao? Chi bằng tỷ đi cùng đệ?"

Bối Lan lắc đầu "Chàng ở đây, ta không thể rời đi!"

"Huynh ấy không thể sống lại, tỷ còn nuôi hy vọng gì? Dùng mạng sống của những người vô tội để huynh ấy sống lại sao?"

Bối Lan cúi đầu "Dù sao ta cũng phải thử một lần"

"Tỷ ở lại đây gây loạn như vậy Nhị sư huynh sẽ để yên sao? Đây là vương quốc của huynh ấy, huynh ấy sẽ không niệm tình. Huống hồ quốc sư nước Di tha cho tỷ sao? Tỷ thả bọn đệ chính là phản bội hân!"

Bối Lan thở dài "Ta cũng không biết, ta chỉ cần huynh ấy sống lại!"

Hắc Kết trầm mặt, nàng một khi đã kiên quyết thì sẽ không thay đổi được, y biết!

Khanh Khanh chớp mắt một cái, vốn tính trở thành không khí để lại không gian cho hai tỷ đệ nhưng nhìn cảnh này sẽ bị mùi thuốc súng hun chết mất.

Nàng kéo vạt áo Hắc Kết "Người đến đem hai người Vu Trác Nhạn, Na Bố Lạp đến, ngay hôm nay chúng ta rời đi."

Đợi Hắc Kết đi rồi nàng mới nhìn đến Bối Lan, nàng cân nhắc một chút mới mở miệng

"Ta không biết chuyện giữa ngươi và Hắc Kết, chỉ nhận thấy y rất tôn kính ngươi. Y rất bao dung với ngươi, ngay từ đầu đã nhận ra là ngươi gây rối vẫn giữ im lặng. Bất kể khi nào ngươi đổi ý cứ đến tìm y, ta tin y sẽ luôn giúp ngươi, ngươi có thể tìm Dạ Nguyệt Sơn Trang. Có lẽ sẽ không giúp đỡ được gì nhiều nhưng ích nhất có thể xây dựng cho nam tử ngươi một nơi an ổn."

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI! QUYỂN 2

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q2. Chương 22. Xích Liệt

"...Họa lại khuôn mặt người cất giữ trong tim ta...

...Không ai có thể lấy đi buổi đầu gặp gỡ..."(*)

"Người đâu?"

Bối Lan làm như không nghe thấy nam nhân trung niên toàn thân đen tuyền, mũ áo choàng che khuất mặt đứng đối diện chấp vấn. Nàng diên diên đại đại ngâm nga ca khúc vô danh, ngồi cạnh giường băng bên nam nhân nàng yêu một đời.

"Bối Lan! Ta đang hỏi ngươi!"

Nàng nghiêng đầu nở nụ cười quỷ dị "Quốc sư đang hỏi đến ai?"

Nam nhân áo đen_một trong hai yêu đạo, quốc sư nước Di híp mắt nhìn nàng, tựa hồ đã bị nàng chọc giận.

Phía sau hẳn ta, nữ tử hồng y che ngực bị thương khinh thường nói "Vốn dĩ nàng ta đã thả người đi hết rồi!"

"Bối Lan, ngươi không muốn cứu nam nhân của mình nữa?"

Bối Lan khẽ cười, áp mặt vào khuôn mặt lạnh lẽo của nam nhân "Ta đương nhiên muốn cứu chàng, hơn ai hết ta thật mong chàng tỉnh lại!"

"Người vậy tại sao lại phản bội ta?"

"Quốc sư, ngài đang nói tới chuyện gì? Chỉ là thả vài con thả lạc đường thôi, ngài căng thẳng cái gì? Ta phản bội ngài sao? Trước hết ngài nên nói cho ta biết ngài có thể cứu chàng được không đã."

Bối Lan cười điên cuồng, cơ mặt vặn vẹo đến dữ tợn "Quốc sư, chàng ấy như vậy đã sáu năm rồi! Ngài nói xem có thể tỉnh lại sao? Chung quy ngài chỉ lợi dụng ta thôi. Quốc sư ngài nói xem kế hoạch của ngài là gì?"

Quốc sư Di quốc im lặng vài giây bỗng cười "Bối Lan, người là muốn trở mặt rồi."

"Quốc sư lừa ta lâu như vậy cũng nên nói thật rồi nhỉ? Ta chỉ cần biết chàng có thể tỉnh lại hay không thôi!"

Quốc sư nhìn chăm chăm Bối Lan hồi lâu mới lên tiếng "Bối Lan, người có biết thân phận của mình?"

"Ta đương nhiên vẫn ý thức được!"

"Đường đường là đại tiểu thư Xích Hà cung người lại bỏ mặc sư môn chạy trốn cùng nhân sĩ giang hồ. Người thấy hổ thẹn không?"

Bối Lan trầm mặt "Sư phụ đã đồng ý, ta là danh chính ngôn thuận!"

"Ồ cái danh chính ngôn thuận của Xích Ngạo Thiên chính là để đệ tử mình từng người từng người phản bội hã sao? Thật thú vị nhỉ? Nhìn xem kết cục đi nào, Xích Ngạo Thiên bị chính tam công tử Xích Hà cung, tam đồ đệ của hã_Vô Ưu vây quét đấy."

Bối Lan nhú nhú mày "Người...là ai?"

"Bối Lan, người hiện tại hỏi ta là ai? Không phải là Quốc sư người sùng kính sao?"

Bối Lan khẽ cười, lắc đầu "Ta nhìn nhầm người rồi!"

"Bối Lan, người không nhìn nhầm. Theo vai về người nên gọi ta một tiếng sư thúc!"

Bối Lan giật mình "Người...là Xích Liệt?"

"Sư điệt, gọi sư thúc người như vậy thật vô lễ, sư phụ người chưa từng dậy sao?"

Kinh ngạc qua đi, Bối Lan bật cười "Người, ta có lợi gì đến kế hoạch của người?"

"Không phải người là đồ đệ ngoan của Xích Ngạo Thiên sao?"

Bối Lan nhú nhú mày "Người muốn trả thù sư phụ? Muốn cướp đoạt Xích Hà cung?"

Quốc sư nước Di_Xích Liệt bật cười "Không không, ai lại muốn cái Xích Hà cung rách nát đó chứ? Cái ta muốn chính là thiên hạ! Bối Lan, chẳng phải người rất ghét nhân sĩ giang hồ sao? Chỉ cần giúp ta giết sạch bọn họ, trở thành võ lâm minh chủ ta sẽ gầy dựng lại Xích Hà cung, người sẽ là cung chủ. Đến lúc đó thiên hạ này có cái gì người không có được?"

Bối Lan bật cười, chống tay lên giường băng đứng dậy "Rốt cuộc ta đã biết năm đó cung chủ đời trước tại sao lại đuổi người. Cung chủ chỉ có ba đồ đệ chân truyền, Xích Thành sư thúc tính cách cổ quái yêu thích y dược lại chán ghét thị phi, rời khỏi Xích Hà cung nay đã trở thành Quỷ Y người người cung kính. Sư phụ, ông ấy tuy hồ đồ nóng tính nhưng so với Xích Liệt người hẳn là sự lựa chọn đúng đắn nhất! Người xem trừ cái vẻ ngông cuồng, tự cao tự đại người có cái gì?"

Xích Liệt tức giận tung một chưởng tới giường băng, Bối Lan cảm nhận được áp lực liên nhú mày. Nàng rút sáo ngọc bên hông, vận nội lực

chắn lại nam nhân trên giường băng, nhận chưởng lực hết về nàng.

Bối Lan lau vết máu bên môi, cười cười "Thế nào? Vãn bối này là nói đúng rồi sao? Để ta đoán thử xem. Xích Thành sư thúc người không đặng được liền chuyển hướng Xích Hà cung đang rời rạc. Dự Yên cùng Thế tử là con của sư phụ người sẽ không dùng. Đại sư huynh rời Xích Hà đến Phong Quốc trở thành Quốc sư, thế lực cường đại tạm thời không động đến được. Nhị sư đệ hiện là Hoàng đế Tây Hạ, Tam sư đệ là vương gia Phong Nguyệt càng không thể động.

Vậy nên người đánh chủ ý lên ta, khống chế ta trở thành thủ hạ của người. Ta thiết nghĩ chuyện của chàng cũng có tay người nhúng vào. Hắc Kết cũng không tự nhiên mà xuất hiện ở đây. Là người biết Hắc Kết sẽ đến Tây Hạ, lập kế hoạch dụ y đến, nếu ta đoán không nhầm người còn muốn sử dụng nữ nhân bên cạnh Hắc Kết để khống chế đại sư huynh cùng tam sư đệ. Tiếp theo người dùng họ để chế ngự Nhị sư đệ. Chậc chậc, kế hoạch thành hoàn mỹ!"

Xích Liệt bật cười "Quả nhiên không hổ danh là đồ đệ ngoan của Xích Ngạo Thiên. Bối Lan, người biết quá nhiều rồi, cũng nên nghĩ tới kết cục của mình rồi nhỉ? À còn cả chuyện nam nhân của người, người không thất mắc tại sao lại xuất hiện thủ hạ Xích Hà cung ở Lạc Dương sao? Còn cả chuyện đám nhân sĩ giang hồ bị thiệt mạng."

Bối Lan cắn răng đưa đôi mắt vô hồn tràn ngập lửa giận nhìn hắn "Là người!"

"Ha ha đừng căng thẳng như vậy, chẳng phải người đã đoán trước rồi sao? Nam nhân của người sẽ không bao giờ tỉnh lại được, ba hồn bảy phách của hắn đã bị ta bóp nát từ lâu rồi!"

Bối Lan cắn hận nhìn hắn, móng tay bấm cả vào da thịt chảy máu, hốc mắt vươn ra hai hàng huyết lệ "Tại sao người lại làm vậy? Chàng ấy thì

có tội gì?"

Xích Liệt tụ nội công trong tay, cười quỷ dị "Trách hăn là nam nhân của người!".

Nói đoạn hăn vung chưởng về phía Bối Lan. Nàng khẽ cười, tay trái đập mạnh xuống giường băng, trong chớp mắt bên dưới giường băng mở ra khoảng không. Bối Lan cùng nam tử rơi xuống đó, mặt đất nhanh chóng khép lại.

Xích Liệt tức giận tung một chưởng vào vách động "Khốn kiếp!"

*

Khách điểm Họa thành

Hắc Kết bế ngang Lam Khanh Khanh đã bất tỉnh trở lại khách điểm, theo phía sau là Vu Trác Nhạn cùng Na Bố Lạp Hàn Minh trên người be bét máu.

Thiệu Phi đang ngồi ở đại sảnh chờ tin nhìn thấy bốn người họ trở lại suýt bị dọa ngất.

"Này, các người sao lại nhìn thảm như vậy ah?"

Vu Trác Nhạn liếc xéo Thiệu Phi "Người thử đến vật lộn cùng đám súc sinh kia hai ngày đi!"

Thiệu Phi vừa đi lên lầu cùng họ vừa cười đùa "Nha nha, có thể làm cho thập ca nhếch nhát như vậy quả thực rất trâu bò nha."

Vu Trác Nhạn hừ lạnh, không thềm nói chuyện với hăn.

Thiệu Phi bĩu bĩu môi, nhìn đến Hắc Kết "Lãnh nhị công tử bị thương nặng lắm sao?"

Hắc Kết lắc đầu bế nàng trở về phòng "Không sao, nàng chỉ mệt mà ngất đi thôi"

Thiệu Phi có chút khó hiểu nhìn y, Hàn Minh kéo Thiệu Phi đang có ý định đến xem thương thế của nàng lại, lắc đầu.

Hắc Kết không nói gì thêm đóng cửa lại. Thiệu Phi bị Vu Trác Nhận lôi trở về phòng.

"Ta cứ cảm thấy quái dị, đã xảy ra chuyện gì?"

Lăng Vân cùng Nạp Lan Hình Nhã thấy hai người máu me trở về cũng kinh hoảng.

Lăng Vân "Hai người sao lại chật vật như vậy?"

Nạp Lan Hình Nhã nước mắt ngăn nước mắt dài kéo kéo tay Na Bố Lạp Hàn Minh "Tỷ phu, sao người lại để bản thân bị thương như vậy..."

Na Bố Lạp Hàn Minh bị nàng ta kéo trúng vết thương đau đến nhe răng, hấn đẩy nhẹ tay nàng ta ra "Ta không sao!"

"Này ta đang hỏi hai người đấy!"-Thiệu Phi cầm hộp y dược đến xử lý vết thương cho hai người họ, cầu nhàu.

"Ừm, thật ra nhị vị lãnh công tử kia, Lãnh Kết chính là Hắc Kết_tử công tử Xích Hà cung!"

Thiệu Phi thoáng ngừng tay, Lăng Vân cũng tròn mắt kinh ngạc.

"Ở trong rừng bọn ta truy đuổi hồng y nữ tử sử dụng thủ thuật của Xích Hà cung, truy một đường đến biên giới nước Di, rơi vào Tử Động. Là Hắc Kết cùng Lãnh nhị...à Lam cô nương cứu ra."

Lăng Vân nhú mày "Nếu họ đã là người của Xích Hà cung vậy tại sao lại thả hai người?"

"Tử Động kia là do Quốc sư nước Di xây dựng, ta nghĩ nước Di đang có âm mưu gì đó, Xích Hà cung cũng chỉ là con cờ bọn chúng kéo vào thôi!"

Thiệu Phi trầm ngâm giây lát rồi mở miệng "Hai người tin tưởng họ sao?"

Na Bố Lạp Hàn Minh lắc đầu "Không tin cũng phải tin, bọn ta ở Tử Động bị trúng xà độc, là Hắc Kết cho bọn ta uống giải dược."

Lăng Vân "Huynh dễ dàng tin như vậy?"

Na Bố Lạp Hàn Minh do dự một chút, thở dài "Ta...và Hắc Kết từng có giao tình, nếu các người tin tưởng ta thì tin tưởng họ một lần nữa đi!"

Mọi người trong phòng trầm ngâm, cuối cùng không ai nói câu nào, không khí im ắng đến quỷ dị.

Vu Trác Nhận cúi đầu, đột nhiên mở miệng "Dù muốn hay không cũng phải tin tưởng họ!"

Lăng Vân cùng Thiệu Phi sửng sốt.

Vu Trác Nhận chỉ lắc đầu "Đã là ân nhân thì không thể nghi ngờ, đó là đạo nghĩa của Dạ Nguyệt sơn trang, không phải sao?"

(*) lời viết Họa Tình-Diêu Bối Na

P/s: thành thật xin lỗi các nàng vì tên nhân vật! Tớ đã sửa tên nhân vật Xích Phong thành Xích Liệt ạ. Tớ hứa lần sau nhất định cân nhắc kĩ trước

khi đặt tên nhân vật để tránh nhầm lẫn với tên nhân vật ở tiểu thuyết khác.

Một lần nữa xin lỗi các nàng!

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI! QUYỂN 2

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q2.Chương 23.

Khách điểm Họa thành

Đại sảnh khách điểm lúc này yên ắng đến lạ thường. Trong sảnh chỉ lác đác vài khách quan dùng bữa trưa.

Hắc Kết, Lam Khanh Khanh, Vu Trác Nhạn, Na Bố Lạp Hàn Minh, Thiệu Phi, năm người cùng ngồi chung bàn nhưng chẳng ai nói với ai câu nào. Không khí im lặng đến khó xử.

Thiệu Phi đưa mắt nhìn Vu Trác Nhạn cùng Na Bố Lạp Hàn Minh, nháy nháy mắt.

Na Bố Lạp Hàn Minh: "Không biết Hắc công tử cùng Lam cô nương tiếp tới đã có dự định gì?"

Khanh Khanh trực tiếp phớt lờ họ, thản nhiên dùng bữa.

Hắc Kết nhìn thoáng qua Khanh Khanh, tiếp lời "Có lẽ bọn ta sẽ trở về Phong Nguyệt" đưa nàng về Dạ Nguyệt sơn trang để họ kiểm tra vết thương của nàng.

Khanh Khanh hơi nâng mắt, không nói gì.

Na Bố Lạp Hàn Minh ngượng ngùng "À" một tiếng.

Thiệu Phi hít sâu một hơi, tựa như lấy hết dũng khí tươi cười mở miệng "Chúng ta tình cờ gặp nhau tại đây hẳn là có duyên phận, chi bằng kết nghĩa kim lang, ngày sau có khó khăn gì liền có thể giúp đỡ lẫn nhau. Thế nào?"

Đôi mắt Thiệu Phi như tỏa ra ánh sáng lấp lánh, mong chờ nhìn về phía Hắc Kết cùng Khanh Khanh. Vẻ mặt viết rõ 'Chờ hai người đồng ý'

Khanh Khanh buông đũa thẳng thừng từ chối "Không có hứng!"

Nụ cười trên mặt Thiệu Phi dần cứng nhắc, hắn chớp chớp mắt nhìn Hắc Kết đầy mong chờ. Vu Trác Nhạn cùng Na Bố Lạp Hàn Minh bên cạnh căng thẳng cũng không kém

*một giờ trước:

"Hắc công tử và Lam cô nương giúp đỡ chúng ta nhiều như vậy, phải nên báo đáp chứ?" - Lăng Vân.

Na Bố Lạp Hàn Minh nghĩ nghĩ "Ta đã gửi thư báo cáo tình hình ở đây cho hoàng thượng, ngài hồi âm chúng ta lấy dang sứ giả đến nước Di thám thính. Ngày mai nên chuẩn bị khởi hành rồi! Cũng chẳng biết được hai vị kia có ý định cùng đi hay không!"

"Ban cho họ vàng bạc châu báu gì gì đó là được rồi, các huynh suy nghĩ cái gì chứ?" - Nạp Lan Hình Nhã bĩu môi.

"Hình Nhã!"

Nạp Lan Hình Nhã nhìn thấy Na Bố Lạp Hàn Minh chau mày nghiêm túc liền ngậm miệng lại.

Lăng Vân vỗ vai nàng nói nhỏ "Chuyện ân nghĩa giang hồ không giống như chuyện thưởng phạt trong cung. Không thể đem như thứ thô tục

như tiền bạc mà trả ân cho người khác."

Nạp Lan Hình Nhã bĩu môi không nói.

"Hay là kết nghĩa huynh đệ đi?"

Mọi người đồng loạt quay đầu nhìn về người vừa phát ngôn_Thiệu Phi. Hắn cười cười "Ta nói bây giờ các huynh cho dù có tặng gì cho họ họ cũng từ chối đúng không? Nếu trở thành huynh đệ thì chính là người một nhà, còn câu nệ cái gì chứ?"

Thiệu Phi quay đầu nhìn Vu Trác Nhận, nháy nháy mắt "Đúng không Thập ca?"

Vu Trác Nhận không phản đối.

Na Bố Lạp Hàn Minh "Nếu như hai vị kia không đồng ý thì sao?"

Không khí bỗng chốc im lặng.

Vu Trác Nhận "Vị Lam công nương chắc chắn không đồng ý!"

Không khí càng im lặng hơn.

"Chúng ta thử xem, nếu không được thì ta gửi một bức thư về Dạ Nguyệt sơn trang, phái một vài người giúp đỡ họ khi chúng ta tách ra. Thế nào?" - Thiệu Phi.

"Vây thử xem!"

*

Hắc Kết cười nhẹ "Hình như ta đã cho các vị biết thân phận Xích Hà cung của ta?"

Thiệu Phi nhíu nhíu mày "Kết nghĩa huynh đệ thì liên quan gì đến thân phận giang hồ? Huống hồ các huynh giúp đỡ bọn ta nhiều như vậy bọn ta cũng nên trả nghĩa. Huynh đài ngại thân phận bọn ta hay là chê bọn ta không xứng đây?"

Hắc Kết: "Ta nào dám xem thường mấy vị". Y thoáng nhìn qua Khanh Khanh.

Nàng nhìn một lượt qua bọn họ, đứng dậy rời đi, quăn lại một câu nhẹ tơn "Giữ thể diện cho bọn họ một chút, ta không cần thiết nữa!"

Hắc Kết lắc đầu khẽ cười, không cần thiết bởi vì vốn dĩ nàng đã là nghĩa muội của bọn họ rồi sao?

Y đứng dậy hướng ba người Thiệu Phi vẫn còn đang đần người không thể tiêu hóa được lời nàng

"Nếu các vị không chê mà nhận Hắc Kết làm nghĩa đệ, Hắc Kết đành thuận theo tâm ý của mọi người. Còn về phần Khanh Khanh, nàng đã bảo không cần thiết ắt là có nguyên do, các vị đừng trách nàng!"

Thiệu Phi ậm ừ cười, khoát tay "Không sao, người là huynh đệ của bọn ta thì nàng cũng chính là muội muội của bọn ta. Vậy hẹn đêm nay ở hậu viện, kết nghĩa kim lang!"

Hắc Kết cười cười, cáo từ ba người họ mà lên lầu.

Na Bố Lạp Hàn Minh thì theo bóng Hắc Kết rời đi, trong lòng như vừa bỏ xuống tảng đá. Nếu theo vai vế trên dưới hẳn phải gọi Hắc Kết một tiếng công tử, nay lại kết bái huynh đệ, không biết này tư vị gì.

"Vậy là được rồi!"-Thiệu Phi cười cười, đột nhiên lại nhớ đến gì đó "Hắc Kết cùng Lam Khanh Khanh bảo sẽ trở về Phong Nguyệt, họ là người Phong Nguyệt Vương Triều sao?"

"Thì sao?"

"Hai người họ là người của Phong Nguyệt vậy đã nghe qua Thập Nhị muội chưa nhỉ? Chi bằng lần này trở về nhờ họ tìm giúp Thập Nhị muội?"

Na Bố Lạp Hàn Minh chau mày "Là vị Thập Nhị tiểu thư của Dạ Nguyệt sơn trang mất tích hơn hai năm trước?"

Vu Trác Nhận nặng nề gật đầu, nếu họ không tìm được Thập Nhị muội bí ẩn đó có lẽ Dạ Nguyệt thật sự đóng cổng Phong Nguyệt lại không cho bọn hắn trở về mất.

"Ta gửi một bức thư cho thuộc hạ của Dạ Nguyệt xem có thể tìm được thông tin nào khác tỉ như tranh vẽ chân dung, tên gọi, tuổi tác của muội ấy không."

"Được, có cơ hội hỏi họ một chút!"

*

Hắc Kết vừa mở cửa phòng Khanh Khanh liền chau mày, nhanh chóng đóng cửa lại đi vào gian trong.

"Đây là...?" - Hắc Kết kinh ngạc.

Trên giường, một nam nhân đang nằm, cơ thể nam nhân bốc ra mùi hư thối.

Khanh Khanh ngồi ở bàn trà, chống cằm nhìn xác nam tử trên giường, không quay đầu nhìn y "Bối Lan, sư tỷ người xảy ra chuyện rồi!"

Hắc Kết cau mày, lại gần kiểm tra thi thể nam nhân kia. Nam nhân chính là người trong Hàn thất-Tử động, tỷ phu của Hắc Kết, nam nhân duy nhất của Bối Lan.

"Khi ta trở lại phòng đã phát hiện hãn ở đây, có lẽ Bối Lan đã dùng thủ thuật điều khiển hãn đến."

Khanh Khanh lại gần, dùng phiến thiết lật tay thi thể nam nhân lại, trên đó viết bốn chữ bằng máu thật lớn "Quốc sư Xích Liệt"

Hắc Kết nhíu mày, Xích Liệt? Chính là vị thư thúc khi còn nhỏ y nghe mọi người nhắc đến, vị sư thúc bản tính điên cuồng bị trục xuất ra khỏi sư môn kia?

Bối Lan nói đến quốc sư... chẳng lẽ nói quốc sư nước Di chính là vị sư thúc kia của hãn, Xích Liệt?

Khanh Khanh: "Làm sao?"

"Bối Lan sư tỷ nói Quốc sư nước Di chính là Xích Liệt, sư thúc bị trục xuất khỏi sư môn ngày đó của Xích Hà cung."

Khanh Khanh: "Bối Lan hãn là đang ở trong tay ông ta đi?"

Hắc Kết gật đầu "Rất có thể như vậy, sư tỷ có chấp niệm sâu với tỷ phu như vậy, việc khiến tỷ ấy mạo hiểm đưa huynh ấy đến đây chỉ có thể là vì tỷ ấy lực bất tòng tâm, đành nhờ đến chúng ta."

Khanh Khanh nhớ lại đoạn lời hứa kia của nàng trong Tử Động "Ta hứa sẽ chôn cất nam nhân này, nếu nàng đổi ý."

Hắc Kết nhìn chăm chăm nam tử "ừ" nhẹ.

"Xem ra phải đi nước Di một chuyến rồi!"

Hắc Kết ngần đầu "Còn vết thương của nàng?"

Khanh Khanh hươ hươ cánh tay đang quấn vải chữa thương "Không vấn đề, vết thương đã khép lại rồi, ta có thể tự ăn uống ngủ nghỉ, không

chết được!"

"Khanh Khanh, nàng không phải không biết sự lợi hại của Huyết thạch."

Khanh Khanh nhếch môi "Như người đã nói đấy thôi, cũng chỉ như axit thôi. Ngược lại ta thật thất mắt là ai lợi hại đến vậy, thứ này cũng chế tạo ra"

Hắc Kết im lặng nhìn nàng.

Nàng vỗ vỗ vai hắn "Xong chuyện liền trở về Phong Nguyệt, ta còn chờ người nói rõ chuyện trước đây. Hiện tại... không chết được!"

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI! QUYỂN 2

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q2. Chương 24. Kết Nghĩa Kim Lang

"Ta Thiệu Phi..."

"Lăng Vân"

"Vu Trác Nhận"

"Na Bố Lạp Hàn Minh"

"Hắc Kết"

"Ngày hôm nay, dưới nguyệt thần kết nghĩa kim lang, từ nay về sau có phúc cùng hưởng có họa cùng chia."

Dứt lời, họ nâng chén rượu uống cạn, ném mạnh xuống đất vỡ tung

"Kể từ hôm nay trở đi chúng ta là huynh đệ tốt rồi!"

Khanh Khanh nhìn một màn 'huynh đệ tình thâm' tình thâm đến phát chán. Nàng khẽ hừ một tiếng tiếp tục uống rượu.

Hắc Kết nhìn thoáng qua nàng, chỉ cười cười dạn dò "Uống ít một chút!"

Nàng bĩu môi "Ta tự biết chừng mực!"

Y cười khỗ, chừng mực của nàng chính là say lên là tìm người đánh nhau?

Thiệu Phi cười cười vỗ vai Hắc Kết "Để muội ấy uống đi"

"À Hắc Kết, đệ tính khi nào lên đường trở về Phong Nguyệt?" - Na Bố Lạp Hàn Minh.

Hắc Kết lắc đầu "Không đi nữa!"

"Sao lại không đi?"

Hắc Kết: "Chuyện đệ muốn nói với các huynh chính là chuyện này. Đệ muốn đến Nước Di một chuyến."

Vu Trác Nhận nhíu mày "Tại sao lại muốn đến đó?"

"Chẳng giấu gì các huynh, sư tỷ của đệ đang gặp nguy hiểm, đệ muốn đến xem tình hình tỷ ấy."

Lăng Vân mỉm cười "Vậy đệ đi cùng bọn ta luôn đi, hai ngày nữa chúng ta sẽ đi sứ đến nước Di"

Hắc Kết: "Được, vậy cùng đi"

Khanh Khanh đặt ly rượu xuống bàn gần đầu lên "Na Bố Lạp tướng quân đất phong có nhiều không?"

Nạp Lan Hình Nhã vốn yên lặng ăn điểm tâm nghe nàng hỏi Na Bố Lạp Hàn Minh liền cau mày "Cô hỏi làm gì?"

Khanh Khanh không khách khí phớt lờ nàng ta, nghiêng đầu nhìn Na Bố Lạp Hàn Minh.

Hắn có chút bất ngờ "À, không hẳn là nhiều, có một chút."

"Vậy không ngại cho nghĩa đệ người là Hắc Kết một mảnh đất tốt chứ?"

Hắc Kết nhú nhú mày, kéo vạt áo nàng "Nàng say rồi, nói bậy bạ gì vậy?"

Khanh Khanh nhúng nhúng vai "Ta không nói bậy, nếu Na Bố Lạp tướng quân không cho vậy thì ba vị công tử Dạ Nguyệt sơn trang có không? Gần đây càng tốt!"

Mấy người Thiệu Phi không ngờ đến nàng hỏi đến chuyện này, có chút ngây ngốc.

Nạp Lan Hình Nhã cau mày bực bội "Hừ, chỉ mới kết nghĩa đã đòi hỏi..."

"Hình Nhã!" Na Bố Lạp Hàn Minh khẽ quát Nạp Lan Hình Nhã.

Hắn quay sẽ nàng "Ta có đất phong gần đây, cách họa thành tầm vài dặm. Nhưng không biết muội cần để làm gì?"

"Chôn người!"

Không khí bỗng nhiên yên ắng hẳn.

"Trên phòng ta có một cái xác chưa chôn"

Tiếng hít gió vang lên trong không khí.

Thiệu Phi ho khan một tiếng, cười gượng "Muội hài hước thật"

Khanh Khanh thản nhiên "Ta rất giống đùa sao? Trên phòng ta có một thi thể nam nhân". Nàng chỉ về phía Hắc Kết "Là Tỷ phu của y, cũng không thể tùy tiện ném đi được."

Thiệu Phi "À" một tiếng gãi gãi đầu "Thì ra là vậy"

"Vậy thì đem tử phụ của Hắc Kết an táng ở đất phong của ta đi. Dù sao ta cũng không dùng nơi đó đến làm gì!"

Khanh Khanh gật đầu "Đa tạ!"

Hắc Kết nhìn chăm chăm nàng, có chút không nói nên lời.

Nàng cảm nhận ánh mắt của y, quay đầu lại "Không cần nhìn ta như vậy, ở Tử Động ta đã hứa với nàng"

"Ta vốn muốn nhờ thuộc hạ của Xích Hà cung lo liệu"

Khanh Khanh nhún nhún vai "Người thật ngốc, kết bái mấy vị huynh trưởng giàu có như vậy còn không nhờ cậy?"

Bọn Thiệu Phi nghe nàng không chút ý tứ nói như vậy chỉ khẽ cười uống rượu.

Nạp Lan Hình Nhã nhìn nhìn nàng, căn môi như suy nghĩ cái gì đó, cuối cùng lại quay đầu đi.

Lại qua một tuần rượu, trời đã dần tối đen, ánh trăng sáng hơn rất nhiều.

Khanh Khanh ngửa đầu nhìn ánh trăng sáng đột nhiên mở miệng "Thật là ngửa tay!"

Khóe môi Hắc Kết giật giật "Khanh Khanh, nàng say rồi, đừng làm loạn!"

Nàng nhú nhú má, gò má đã biến thành một màu hồng nhuận, đôi mắt mơ mơ hồ hồ nhìn y "Ta nào khi nào?"

Nàng đưa mắt đảo một vòng, nhìn đến Vu Trác Nhạn "Ta muốn khiêu chiến!"

Hắc Kết đỡ trán, lại đến rồi, tại sao mỗi khi nàng say đều thích tìm người đánh ah?

Chưa để Vu Trác Nhạn lên tiếng Thiệu Phi đã cười trêu ghẹo "Tiểu muội muội muốn đánh nhau ah? Sao không hướng ta khiêu chiến?"

Khanh Khanh nhìn hắn, môi nhếch lên đầy khinh bỉ "Người thực Ồn!"

Thiệu Phi bị đả kích trực tiếp hóa đá.

Vu Trác Nhạn cười cười khoát tay "Hôm nay là ngày vui không nên động đến đao kiếm"

Vậy có nghĩa là từ chối sao? Khanh Khanh nhú nhú mày, đôi mắt tỏ rõ buồn bực.

Hắc Kết kéo kéo vạt áo nàng nói khể "Khanh Khanh, nàng muốn đánh liền đánh ta đừng náo nữa"

Nàng bĩu môi, tiếp tục uống rượu "Người có thể ngừng nhường ta? Mỗi lần đều chịu đòn!"

Thiệu Phi nghe vậy liền ghẹo "Hắc Kết, đệ thật không có tiền đồ nha!"

Khanh Khanh mày chỉ về phía hắn "Ta chấp nhận lời khiêu chiến của người"

Thiệu Phi còn đang dẫn người ra nàng đã đứng dậy, ngoắt ngoắt ngón tay với hắn.

Thiệu Phi dở khóc dở cười đứng dậy "Hôm nay tâm tình muội tốt như vậy ta đành bồi muội vậy!"

Thiệu Phi nửa thật nửa giả rút kiếm vung về phía nàng.

Khanh Khanh híp mắt, nàng xoay người lại rút chủy thủ bên hông không kiêng kị gì chém về phía hắn.

Thiệu Phi lùi mấy bước né chiêu hiểm của nàng, còn đang kinh ngạc đã nghe giọng nữ tử lạnh lùng vang lên phía sau "Nhân từ với kẻ địch chính là tự hại bản thân"

Thiệu Phi xoay người đối diện với nàng.

Khanh Khanh nghiêng nghiêng đầu ngoắc tay "Hiện tại ta chính là kẻ địch của ngươi!"

Thiệu Phi cười cười nắm chặt đoản kiếm hơn "Vây ca ca cung kính không bằng tuân mệnh!"

Thiệu Phi cùng Khanh Khanh so chiêu, người dùng kiếm người dùng chủy thủ ngăn, tuy nàng dùng chủy thủ nhưng chưa bao giờ tỏ ra yếu thế. Chưa đến sáu chiêu Thiệu Phi đã bị nàng tước mất kiếm.

Khanh Khanh cầm đoản kiếm kê lên động mạch chủ trên cổ hắn từ phía sau.

Thiệu Phi giơ tay lên cao cười cười "Ca ca thua rồi, tiểu muội muội tha cho ta đi"

Khanh Khanh hừ một tiếng đem thanh kiếm đang kê trên cổ hắn dời đi.

Thiệu Phi xoa xoa cổ bữu môi "tiểu muội tử ra tay thật độc ác nha, thật sự xem ra là kẻ địch!"

Khanh Khanh hờ hững "Quá Khen!"

Này, nàng cũng cho là lời khen ah?

"Muội có thể cùng ta đánh một trận?" - Vu Trác Nhận đứng lên hướng nàng hỏi.

Khanh Khanh nghiêng đầu nhìn y rồi cũng đồng ý "Tốt thôi, ta đang rất rảnh rồi!"

Không nhiều lời thêm, Vu Trác Nhận đã vung đao hướng này thì triển đao pháp.

Khanh Khanh ném thanh kiếm trên tay lại cho Thiệu Phi. Nàng nghiên người né tránh đường đao đang liên tục hướng tới đây. Nàng nhẹn nhanh phi thân lên, một chân đạp vào thanh đao, mượn lực đẩy đến bên cạnh Hắc Kết.

Khanh Khanh rút thanh kiếm Hắc Kết khi nãy vẫn luôn đeo bên hông ra, nghênh chiến chính diện.

Cơ hồ lúc nàng rút kiếm ra khỏi vỏ vang lên tiếng chim khổng tước rít gào thật nhỏ. Nàng thành thạo sử dụng kiếm như trước nay rất quen thuộc.

Mọi người đang quan sát bên này cũng kinh ngạc.

"Là Khổng Y Kiếm?" - Lăng Vân nhìn chăm chăm thanh kiếm của nàng không chớp mắt.

"Thật sự là Khổng Y kiếm!" - Thiệu Phi lẩm bẩm, đưa mắt nhìn Lăng Vân.

Hơn ai khác họ quen thuộc thanh kiếm này hơn bất kì ai, bởi người trước đây nắm giữ thanh tuyệt thế danh kiếm này chính là dì của Phi Yến Lãnh thiên. Thanh kiếm Khổng Y đã biến mất cùng Phi Yến Phu nhân rất lâu rồi, tại sao nay lại xuất hiện trong tay nàng?

Trong lúc hai người còn đang suy tư, bên kia trận chiến đã phân thắng bại.

Khanh Khanh thối thối loạn tóc của Vu Trác Nhạn trong tay "Thực sáng khoái!"

Thật lâu rồi mới có thể đánh đã tay như vậy!

Vu Trác Nhạn cười nhẹ "Ta thua rồi!"

Khi này Thiệu Phi đã dùng toàn lực vẫn không thể chiếm ưu thế, hẳn đã nhìn ra. Chiêu thức của nàng nhìn thật lạ mắt, mỗi chiêu đều nhắm vào yếu điểm của người khác. Tốc độ của nàng thật nhanh, chỉ cái chớp mắt đã bị tống vào đường cụt. Thân thủ linh hoạt như vậy dù hẳn võ công cao cường cũng chỉ miễn cưỡng tránh, đỡ chiêu thức của nàng.

Trên giang hồ xuất hiện một cao thủ như vậy sao hẳn không biết?

Thiệu Phi nhìn qua thanh kiếm, không tiện hỏi ra vì sao nàng có được chỉ trêu đùa vài câu "Tiểu muội tử Khanh Khanh nhà chúng ta võ công thật cao cường nha. Thập ca còn đáng không lại muội, muội nên kiêu ngạo một chút cho thập ca bề mặt đi. Y ý võ công cao cường toàn bắt nạt bọn ta!"

Trong bốn người Vu Trác Nhạn, Thiệu Phi, Lăng Vân, Na Bố Lạp Hàn Minh; Vu Trác Nhạn là người có võ công cao cường nhất, cũng là một trong số người võ công cao nhất Dạ Nguyệt. Nàng vậy mà có thể hạ được Vu Trác Nhạn có thể biện nàng trâu bò đến mức nào!

Khanh Khanh khoát khoát tay "Ta mệt rồi, trở về trước!". Nàng cảm thấy đầu có chút choáng váng đành tựa vào người Hắc Kết để y đưa nàng trở về.

Đi được vài bước nàng đột nhiên quay đầu

"À phải rồi, ta không phải em gái của nhà ngươi, đừng nhận họ hàng
bậy bạ!"

P/s: ARMY!!! Các nàng đã ăn mừng chưa???

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI! QUYỂN 2

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q2.Chương 25. Đi Xứ

Nước Di trước kia chỉ là bộ lạc nhỏ ven biển giáp biên giới Tây Hạ quốc cùng Ngụy Quốc. Sau tự xưng đế, xây dựng đế đô làm chủ một vùng đất.

Tôn trọng thì gọi là một quốc gia nhưng nói thẳng ra thì chỉ là một tòa thành không hơn không kém.

Người Nước Di am hiểu tà thuật cùng cổ thuật, đế vương nước Di là người có dã tâm càng thêm lợi dụng ưu điểm đấy mà xâm lấn nước khác.

Nửa năm trước, người Di xâm lược Tây Hạ, chưa kéo quân được vào thành đã bị đánh tan tác. Người Di bại trận, giờ độc thủ khiến binh lính Tây Hạ mất mạng hơn phân nửa. Na Bố Lạp tướng quân Hàn Minh nổi giận dẫn quân vây quét hoàng thành nước Di. Đế vương nước Di sợ đến vỡ mật lập tức cầu hòa, bồi thường chi phí chiến tranh, dâng nạp cống phẩm.

Cứ tưởng người Di đã biết thân biết phận mà an ổn sống trong thành, không ngờ vẫn còn oán hận chuyện Tây Hạ vây quét thành. Đợi Na Bố Lạp Hàn Minh rút quân đi âm thầm bố trí thủ thuật ở biên giới, đợi một ngày trở mình.

Nhưng người Di đâu ngờ được mình còn chưa trở đã bị người ta phát giác, chuẩn bị đem quân vây quét lần nữa.

*

Ngày thứ ba sau buổi kết nghĩa huynh đệ ở khách điểm Họa thành, đám người Na Bố Lạp Hàn Minh đã có mặt ở hoàng thành nước Di.

Chỉ mất nửa này đã đến hoàng thành nước Di, lần này đến nước Di là lấy danh nghĩa đi xứ.

Người Di đã quá quen với Na Bố Lạp Hàn Minh cùng Lăng Vân bởi hai người còn dẫn binh đến vây quét hoàng thành vào nửa năm trước.

Nạp Lan Hình Nhã lấy danh nghĩa công chúa trong chuyến đi xứ này theo ý của Doãn Chính Uyên. Lam Khanh Khanh và Hắc Kết đóng giả làm thị tỳ cùng hộ vệ của công chúa. Thiệu Phi và Vu Trác Nhạn đóng giả hộ vệ dưới trướng Hàn Minh.

Họ vào thành liền được đế vương cùng văn võ nước Di tiếp đón, sắp xếp nơi ở tại hoàng cung.

Họ được sắp xếp trong Khách Uyển, biệt viện trong cung dành cho xứ giả, khách quý. Đám người Na Bố Lạp Hàn Minh mỗi người được xếp riêng một phòng chỉ duy nhất Khanh Khanh cùng phòng với Nạp Lan Hình Nhã chỉ vì lí do nàng là thị tỳ duy nhất của công chúa.

Khanh Khanh nhìn tới 'ổ' của mình chỉ là một cái giường trúc nhỏ cách một tấm bình phong ngăn cách với phòng ngủ của công chúa liền muốn chửi thề.

Biết sớm phải cùng cô công chúa kiêu ngạo này ngủ trong một phòng nàng thà giả nam làm hộ vệ.

Buổi tối đế vương mở tiệc tẩy trần cho xứ giả Tây Hạ, bàn tiệc chỉ sắp ba cái cho Na Bố Lạp Hàn Minh, Lăng Vân và cô công chúa Nạp Lan Hình Nhã.

Lăng Vân cùng Na Bồ Lạp Hàn Minh đón nhận những ánh mắt bức bối bởi một số vị nào đó đóng giả thị nữ, hộ vệ phải đứng một bên chỉ lắc đầu cười gượng.

Buổi yến tiệc tẩy trần nhằm chán diễn ra khá lâu, sau khi đế vương phát biểu 'cảm tình' đến quan lại phụ họa, rồi lại tiệc rượu. Mãi đến khi trời tối hẳn, Khanh Khanh bắt đầu mất kiên nhẫn yến tiệc mới kết thúc.

Trong suốt buổi yến tiệc, người Khanh Khanh cùng Hắc Kết muốn diện kiến vẫn không thấy mặt, quốc sư nước Di Xích Liệt.

Vừa trở về phòng, Khanh Khanh đã mệt mỏi ngã người xuống giường trúc nhỏ, không muốn động dậy gì thêm.

Nạp Lan Hình Nhã nhìn nàng, nhíu chặt mày "Người lại thay y phục cho ta"

Khanh Khanh trở mình, chống khuỷu tay xuống giường gác đầu "Công chúa người quên ta chỉ giả là thị tỳ của cô?"

Nạp Lan Hình Nhã cau mày càng chặt "Vậy chẳng lẽ ta tự thay?"

Nàng tựa tiểu phi tiểu nhìn nàng ta "Công chúa đại nhân, không phải người lớn đến thế này rồi mà không biết thay y phục đi?"

Quả thật từ nhỏ Nạp Lan Hình Nhã đã sống trong nhung lụa ngày ngày kẻ hầu người hạ, rất ít khi tự mình làm lấy. Lúc trước mỗi lần rời đi đều dẫn theo thị tỳ, lần này nàng ta trốn đi không thể dẫn theo, hiện tại mỗi việc đều làm thật khó khăn.

Nạp Lan Hình Nhã nhìn nàng một chút bỗng mở miệng "Người tốt nhất nên tránh xa tỳ phu của ta ra"

Khanh Khanh nhếch môi "Tại sao?"

"Tỷ phu là của ta, các người đừng hòng mơ tưởng!"

Ôi cô công chúa này trong não suy nghĩ cái gì vậy? Nghe thật giống nàng giựt chồng nàng ta.

Khanh Khanh ngồi dậy "Công chúa đại nhân, con mắt nào của ngài thấy ta 've vãn' tỷ phu của ngài?"

Chẳng lẽ còn ghi hận mấy ngày trước nàng đòi Na Bố Lạp Hàn Minh một mảnh đất?

"Hừ, người tốt nhất đừng để ta thấy người ve vãn tỷ phu của ta, nếu không..."

Chưa để cô công chúa nhỏ kia ra uy nàng đã cướp lời "Nếu không làm sao?"

Nàng trưng ra bộ mặt rất đáng đánh nhìn Nạp Lan Hình Nhã khiến nàng ta ghen hòng. Nàng ta có cảm giác nếu nàng ta nói ra đoạn sau Khanh Khanh sẽ 'hưng phấn' đi thử nghiệm!

Nạp Lan Hình Nhã hừ lạnh, quay mặt đi.

Khanh Khanh lười để ý đến cô công chúa nhỏ đang giận dữ vì bước đầu ra uy trước kẻ địch bảo vệ lãnh thổ thất bại kia. Nàng thả người ngã ụch xuống giường, kéo chăn quá đầu.

"Công chúa đại nhân, trước khi quan tâm ta ve vãn tỷ phu của ngài thì nên nhìn xem làm sao 'đối phó' cung trang rất rối trên người đi!"

Nạp Lan Hình Nhã đang loay hoay với y phục trên người nghe nàng nói liền quay đầu trừng cái bình phong chắn nàng phía sau.

Khanh Khanh làm như không cảm nhận được ánh mắt của nàng ta, cuộn người trong chăn ngủ.

*

Nửa đêm, Khanh Khanh thức giấc bởi tiếng bước chân bên ngoài. Nàng kéo chăn xuống, nhìn thấy bóng đen lướt qua phản chiếu trên cửa sổ giấy.

Này là đang do thám sao?

Bóng đen rời đi thật lâu nàng mới ngồi dậy, nhìn Nạp Lan Hình Nhã vẫn còn ngủ say mới mang hài, mở cửa sổ rời đi.

Khanh Khanh đi ngang qua phòng Hắc Kết, nghe thấy bên trong một mảnh yên tĩnh liền biết y đã đi thám thính tình hình.

Nàng dựa theo trí nhớ rời khỏi Khách Uyển đi một đoạn về phía Tây, tránh né thị vệ tuần tra. Đi không quá lâu nàng gặp một uyển các khá yên lặng, có chút cũ kĩ.

Nàng nhìn uyển các kia một cái, vừa tính rời đi nơi khác liền nghe tiếng mở đại môn, trong uyển các đi ra một người khoát áo choàng gần như che kín mặt, thân thể gần yếu như một nữ tử. Phía sau lại xuất hiện một thị nữ cầm đèn lồng, thị nữ đi lại đỡ lấy người kia khẽ gọi một tiếng "Vương tử"

Khanh Khanh trố mắt kinh ngạc, nhìn uyển các cũ kĩ lại nhìn vị hoàng tử ốm yếu nàng lầm là nữ nhân kia.

Này là hoàng tử bị ngược đãi trong truyền thuyết sao? Nàng còn nhầm đây là lãnh cung nha!

"Nhìn gì vậy?"

Khanh Khanh hơi ngần đầu nhìn bên cạnh xuất hiện thêm một bóng đen. Lúc này nàng đang ngồi trên một nhánh cây khá chắc chắn, cho dù

thêm một người lớn nhánh cây vẫn có thể chịu. Nơi này cũng khá khuất mắt.

Nàng hất cằm về phía hai, người bên dưới "Người kia"

Hắc Kết ngồi xuống bên cạnh nàng nhìn người kia "Làm sao?"

Khanh Khanh nhúng nhúng vai "Không có gì. Đã tìm ra cái vị quốc sư gì đó chưa?"

Y lắc đầu "Không tìm thấy, có lẽ ông ta không ở trong cung."

Khanh Khanh im lặng, Hắc Kết cũng không nói gì thêm.

Hắc Kết nhìn ánh trăng sáng đột nhiên mỉm cười mở miệng "Khanh Khanh, còn nhớ hai năm trước không? Lần đầu tiên gặp lại chúng ta cũng giống như thế này, ngồi trên cây bạch đằng ở hoàng cung Phong Nguyệt, khi đó vừa qua năm mới."

Khanh Khanh nghĩ nghĩ một chút, gật đầu "Còn nhớ!"

Hắc Kết cười càng vui vẻ "Lần đầu tiên ta gặp nàng ta cũng nấp ở một thân cây nhìn nàng."

Khanh Khanh nhú nhú mày "Không phải lần đầu tiên gặp người là ở chuồng ngựa đại doanh Nam Cương sao?"

Hắc Kết cười cười sờ mũi "Trước đó ta từng gặp nàng."

Không thể nào nói lần đầu tiên gặp nàng y lén vào đại doanh Nam Cương, nấp trên cây nhìn nàng nha. Sau đó, ừ y có chút không nắm bắt thời gian vào phòng nàng lúc nàng đang tắm... Ừ nàng nhớ không nhỉ?

Hắc Kết nhìn nàng chỉ cười trừ, y xoa xoa đầu nàng "Trở về ngủ đi, ngày mai lại diện kiến tên hoàng thượng thối kia, có lẽ sẽ gặp Xích Liệt"

Khanh Khanh "Ừ" một tiếng. Hai người phi thân trở lại Khách Uyển.

Nam tử vận áo choàng kín mít đang đi đột nhiên ngừng lại. Y quay đầu nhìn tán cây trước đại môn khế đun đưa nhú mày.

"Vương tử, sao vậy?"

Nam tử thu hồi mâu quang lắc đầu, giọng nói yếu ớt "Không có gì"

"Vương tử, trời đã tối rồi hay ngày mai hãy đến Hộ Quốc tự?"-Thị nữ bên cạnh khuyên nhủ

Nam tử lắc đầu "Trúc Lan, hôm nay có xứ giả Tây Hạ đến sao?"

Thị nữ tên Trúc Lan kia gật đầu "Đúng vậy, ở Khách Uyển cách rất gần chúng ta"

"Ta có cảm giác sắp xảy ra chuyện gì đó!"-nam tử ủ rũ.

"Vương tử, người đừng suy nghĩ tiêu cực."

Nam tử lắc đầu, chậm rãi bước đi "Trúc Lan, đi thôi!"

*Góc Thông Báo:

Tớ có một tin buồn thông báo với các nàng, tớ sắp thi học kì rồi T.T (Chắc các nàng cũng vậy).

Vậy nên tớ sẽ offline một thời gian để ôn thi (Tầm 2 tuần), các nàng đừng quên ta nha T.T!!

Ngày 30/4 tớ sẽ quay lại, nhất định sẽ bù chap cho các nàng (hứa danh dự).

Các nàng cũng ôn thi đi nha, chúc các nàng thi tốt, Fighting!!!

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI! QUYỂN 2

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q2. Chương 26. Quốc Sư Di Quốc.

Trưa ngày hôm sau, sau khi dùng thiện phòng. Thái giám tổng quản đến Khách Uyển mời công chúa cùng tướng quân Tây Hạ đến Hoa Viên Uyển thưởng trà.

Na Bố Lạp Hàn Minh để Vu Trác Nhận cùng Thiệu Phi ở lại Khách Uyển. Lăng Vân, Khanh Khanh và Hắc Kết theo bồi hai người họ.

Hoa Viên Uyển vốn chính là ngự hoa viên, nước Di gần biển khí hậu ôn hòa hơn so với Tây Hạ nên cây cỏ ở đây phát triển khá tốt. Ngự hoa viên nước Di trồng rất nhiều loại hoa cỏ màu sắc rực rỡ không rõ tên. Giữa Hoa Uyển xây một hồ nước lớn, bên trong lại trồng cây hoa gì đó màu đỏ rực kiêu diễm trông giống sen lại không giống sen.

Người có đầu óc đều nhìn rõ đa phần hoa cỏ trong đây đều có vấn đề.

Giữa hồ dựng một thủy đình rộng lớn, màn che bốn mặt đình đều được buộc lên, trên mỗi xà treo một cái chuông gió đình đình đang đang thật êm tai.

Bên trong sớm đã bày bàn điểm tâm cùng trà thơm phức, vài vị quý tộc, quan nhân ngồi an ổn. Di hoàng ngồi ở vị trí đầu, bên phải là một nam nhân trung niên. Hai người đang nói chuyện với nhau cơ hồ rất vui vẻ, Di hoàng cười hít cả mắt.

Đế vương nước Di thấy họ tới liền niềm nở đứng dậy, ra dáng một chủ gia nói "Công chúa cùng tướng quân đến rồi? Hôm nay trẫm mở tiệc thưởng hoa, các vị không chê thì ngồi vào đi."

Na Bố Lạp Hàn Minh nói vài lời khách khí liền cùng Nạp Lan Hình Nhã, Lăng Vân ngồi xuống.

Khanh Khanh cùng Hắc Kết phận kẻ hầu đứng một bên, ghét bỏ nhìn tới ba người kia.

Hắc Kết nhìn tới nam nhân ngồi bên trái Di hoàng khẽ nhú mày. Ông ta một thân khí chất bất phàm, vận bộ bạch y, bên tay cầm phát trần, tóc buộc gọn gàng, nhìn như một đạo sĩ.

Không để y nghi vấn lâu, Di hoàng cười hướng nam nhân kia giới thiệu "Đây là quốc sư của nước ta, Bạch Hạ Bạch tiên sinh. Có lẽ các vị lần đầu nhìn thấy đi?"

Hắc Kết nhìn sang Khanh Khanh, vừa vận đón nhận ánh mắt nàng nhìn y, môi mấp máy "Ông ta chính là Xích Liệt"

Nàng đọc khẩu hình miệng y khẽ nhú mày "Làm sao người biết?"

"Trên người hắn có mùi Thiết Thanh Thảo, có lẽ là do sư tỷ để lại trên người ông ta"

Hắc Kết nhìn mặt nàng tỏ vẻ nghi hoặc cũng không tiện giải thích thêm chỉ cho nàng cái ánh mắt chắc nịch. Thiết Thanh Thảo này không phải người thường có thể dễ dàng nhìn ra. Thứ này chính là do thể tử Xích Hà cùng con trai Xích Ngạo Thiên yêu thích y thuật chế tác, người dùng qua cùng nhận ra nó cũng chỉ có vốn vẹn thể tử, sáu đồ đệ của Xích Ngạo Thiên cùng Xích Ngạo Thiên.

Xích Liệt kia hẳn chưa biết qua Xích Hà cung còn có cái mùi hương này.

Xích Liệt lấy tên giả là Bạch Hạ kia đưa mắt nhìn về phía sứ giả Tây Hạ, nhìn tới hai cái kẻ hầu một nữ lãnh đạm một nam trông có vẻ linh hoạt thì khẽ nhú mày.

Ngày đó ở Tử Động vừa vặn ông ta không ở lại, việc ông ta biết tin tức Tử vân nhất bốn người cũng là do hồng y nữ tử tức thuộc hạ ông đến báo tin. Biết được bên trong vân Hắc Kết tứ công tử Xích Hà cung cùng một nữ tử đi cùng y nhưng lại chẳng nhận ra mặt. Huống chi khi xưa bị đuổi khỏi sư môn Hắc Kết vẫn còn là đứa trẻ bốn năm tuổi mới được đem về.

Xích Liệt nhìn hai người cảm giác có gì đó rất kì quái, đoạn suy nghĩ bị Di hoàng cắt đứt, ông ta lại bồi Di hoàng nói chuyện một phen.

Buổi thường trà tương đối nhàm chán kéo dài gần hai canh giờ, ngoài trời nắng ban trưa cũng đã bớt gắt.

Năm người trở lại Khách Uyển, Khanh Khanh cùng Hắc Kết liền thay y phục muốn ra ngoài cung xem xét một chuyến.

Na Bố Lạp Hàn Minh không ngăn cản, viện đại cái cơ ra ngoài mua đồ cho công chúa, hai người liền thuận lợi xuất cung.

Nước Di vốn chỉ là một tòa thành lớn, chỉ cần đi ngựa một ngày đã có thể đi hết nước Di. Những đường Phố buôn bán cũng không lớn mấy, Khanh Khanh cùng Hắc Kết mua đại vài món đồ chơi trang sức làm cái chứng cứ ứng phó trong cung. Hai người đi cũng đi qua con phố lớn nhất hai lần, mặt trời cũng đã có xu hướng ngả về Tây.

Hắc Kết có hỏi thăm một người dân hướng đi đến phủ đệ của quốc sư Bạch Hạ nhưng đáp lại y là biểu cảm không mấy thân thiện cùng tràn đầy

cảnh giác nhìn y. Biết mình lộ liễu, Hắc Kết cười trừ nói lảng qua chuyện khác rồi cáo biệt.

Hắc Kết tụ hợp tại quán trà ven đường Khanh Khanh đang ngồi, nhỏ giọng than thở "Người dân Di quốc cảnh giác quá cao rồi!".

Khanh Khanh lãnh đạm "Quốc sư đã trở thành tín ngưỡng trong lòng bọn họ, có lẽ không dễ dàng tra như vậy."

Hắc Kết uống một ngụm trà cười khổ, thời gian kéo dài càng lâu sư tỷ y càng thêm nguy hiểm. Nhất định phải tìm tỷ ấy thật nhanh.

Nhìn trời đã muộn tối, Hắc Kết và Khanh Khanh quyết định trở về cung trước khi trong cung phát cấm lệnh xuất nhập cung.

Đường ra khỏi quán trà một đoạn, Khanh Khanh nhìn thấy một nữ tử vận lục y tựa như y phục tỷ nữ trong một tiệm y được đi ra. Càng nhìn càng quen mắt. Nàng kéo Hắc Kết "Là nàng ta, hồng y nữ tử ở rừng Đông Bắc!"

Hai người âm thầm theo dõi nàng ta, nữ tử đang một đoạn liền ra khỏi đường phố náo nhiệt, một đường hướng đến khu phủ đệ xa hoa của các quan lại quý tộc.

Nàng ta đi trái rồi quẹo phải, cuối cùng dừng trước một phủ đệ không tính là xa hoa nhưng trông có vẻ giàu có. Trên đại môn có đề bảng viết ba chữ thật lớn «Phủ Quốc Sư»

Hắc Kết tắc lưỡi, khu phủ đệ của quan lại quý tộc nhiều phủ như vậy cho hai người tìm từng nhà thật không biết bao giờ mới tìm đúng nha.

Hai người nhìn nhau, lặng lẽ rút lui trở về cung, một mặt ghi nhớ đường đến phủ Quốc Sư.

*

Khách Uyển

Khanh Khanh và Hắc Kết trở về cung thì trời đã tối hẳn.

Thiệu Phi nghe hai người đã trở lại thì chạy sang một chuyển

"Ngày mai nước Di có buổi tế lễ ở quảng trường lớn ngoài cung, các người có đi không?"

Hắc Kết: "Là lễ gì?"

Thiệu Phi nhún nhún vai "Không rõ, ngày mai là đại lễ của nước Di dân chúng quan lại đều tham gia. Nếu hai người muốn thì cùng đi?"

Hắc Kết thoáng nhìn qua Khanh Khanh, trong lòng thầm tính toán "Vậy được, ngày mai hẹn ở quảng trường trong thành."

Thiệu Phi vừa rời đi Hắc Kết liền đóng cửa lại, y hướng Khanh Khanh nói "Đại lễ ngày mai hẳn Xích Liệt cũng sẽ đến đó, chúng ta thừa cơ hội lên vào phủ quốc sư xem thử một chuyến"

Khanh Khanh trầm ngâm, nàng đột nhiên mở miệng "Ta có dự cảm sẽ có chuyện gì đó xảy ra!"

Dự cảm của nàng không bao giờ sai đi?!

"Xích Liệt ở Tử Động để lộ manh mối hẳn sẽ không một chút nghi kị đề phòng người ta nắm bắt. Ngay lúc này Nước Di là có đại lễ, không phải rất trùng hợp sao?"

Hắc Kết nhíu mày "Ý của nàng Xích Liệt sẽ có hành động vào ngày mai?"

Khanh Khanh nhún nhún vai "Ta không biết, ngày mai cần phải tìm được Bối Lan sớm một chút. Phải đến quảng trường trước khi Xích Liệt

làm ra chuyện gì đó!"

Hắc Kết gật đầu, y nhìn thấy bên ngoài trời đã tối tốt bụng nhắc nhở "Nàng không phải nên về phòng sao?"

Khanh Khanh hừ bằng giọng mũi tỏ vẻ không mấy thích thú, đi đến chiếm cứ giường Hắc Kết "Người sẽ thích ngủ ở giường trúc của thị tỳ sao? Khó chịu chết đi được!"

Nàng ngã người xuống giường, một tay chống đầu nhìn Hắc Kết "Hôm nay ta ngủ ở đây, người ngủ trên sạp đi."

Hắc Kết dở khóc dở cười, đây là phòng y nha, nàng cứ nhiên chiếm giữ như vậy! Nàng trước kia hành tẩu ngủ ở rừng rậm, ngoài trời sao chưa bao giờ than khổ? Nay chung phòng với cô công chúa kia lại than khó chịu, nàng là vốn dĩ không thích ở cùng người khác mà!

Hắc Kết lại gần, ngồi bên mép giường cởi giày ra giúp nàng "Vậy hôm nay nàng ngủ ở phòng ta đi, bên kia ta nói lại một chút"

Khanh Khanh "Hừ" một tiếng, cuộn người lại kéo chăn lên, nhắm mắt lại ngủ.

Hắc Kết nhìn nàng chút lát, khẽ khàng xoa đầu nàng rồi đứng dậy đi ra ngoài.

P/s: Ta đã trở lại rồi đây, các nàng có nhớ ta hem? Các nàng nghỉ lễ vui vẻ chứ?

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI! QUYỂN 2

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q2. Chương 27. Mười Kế

Sáng sớm ngày đại lễ, quảng trường trong thành nước Di đã tụ tập đông người. Trên đường phố đâu đâu cũng thấy treo đèn lồng đỏ, người dân mặc y phục sáng sủa, mới mẻ nhất đi lại trên đường.

Hắc Kết và Lam Khanh Khanh đi cùng đám người Na Bố Lạp Hàn Minh ra khỏi cung, sau đó tách ra hai ngã. Đám người Na Bố Lạp Hàn Minh đến quảng trường trung tâm thành, Hắc Kết cùng Khanh Khanh dựa theo trí nhớ đến phủ Quốc Sư.

Ngay lúc Hắc Kết và Khanh Khanh tới phủ Quốc Sư, đồng thời điểm quốc sư Tây Hạ Bạch Hạ_Xích Liệt xuất phủ đến nơi tế lễ.

Mắt thấy đoàn người đi thật xa Khanh Khanh cùng Hắc Kết mới vượt tường lên vào quốc sư phủ.

Phủ Quốc Sư tương đối lớn, cấu trúc lại có chút phức tạp, hộ vệ phủ tuần tra liên tục. Nếu không có Hắc Kết một bên chỉ dẫn e rằng kẻ mù đường như Khanh Khanh nàng sớm muộn cũng chui vào trong rọ của người ta mất.

Nàng cùng Hắc Kết đi khắp một vòng Phủ Quốc Sư nhưng lại chẳng tìm ra được nơi nào đáng nghi hoặc, một xú cũng không có.

Đương lúc hai người dùng khinh công băng qua vài căn phòng không rõ dùng để làm gì trong phủ đột nhiên Hắc Kết khựng lại. Kéo nàng đáp

xuống một nóc nhà, y gỡ một miếng ngói, ghé sát mắt vào nhìn.

Trong phòng có hai nữ tử, Hắc Kết chính là nghe thấy giọng nói của hai người kia mới dừng lại. Một nữ tử trong đó chính là thuộc hạ hồng y của Xích Liệt kia.

Hắc Kết cùng Khanh Khanh nén khí tức, nghe lén họ nói chuyện. Hai nữ tử luận chuyện trên trời dưới đất, nghe hồi lâu cũng chỉ toàn chuyện ngoài chợ cùng đại lễ hôm nay. Hai người bắt đầu mất kiên nhẫn, đợi đến lúc hai người tưởng chừng họ sẽ không nói đến chuyện của Bối Lan thì nữ tử hồng y kia đột nhiên đứng dậy.

"A Liên, làm sao vậy?"

Nữ tử hồng y thoáng cảnh giác, quét mắt khắp căn phòng rồi dừng lại trên người nữ tử bên cạnh "Không có gì, đột nhiên ta nhớ ra quốc sư còn có dặn dò, ta đi đây!".

Hắc Kết nhíu mày, nhẹ giọng "Không phải là phát hiện ra chúng ta rồi chứ?"

Khanh Khanh nhúng vai "Không rõ, đi theo cô ta trước!"

Hồng y nữ tử A Liên vừa rời khỏi phòng Hắc Kết cùng Khanh Khanh liền bám theo. Hồng y nữ tử đi vào một căn phòng đơn sơ, có vẻ như là nơi ở của nô tỳ trong phủ. Hai người mắt thấy nàng ta vào trong liền trốn bên cạnh chờ.

Qua hồi lâu người trong phòng vẫn chưa ra ngoài, Hắc Kết nhíu mày thầm than không ổn, từ cửa sổ nhảy vào trong phòng. Căn phòng đơn sơ đến thảm, trong phòng chỉ có một giường gỗ, một bộ bàn ghế cùng một cái tủ nhỏ. Chẳng có nhiều lấy một món đồ hơn nói chi đến người.

A Liên kia từ khi vào căn phòng này chẳng hề bước ra ngoài, việc người sống sờ sờ như vậy biến mất chỉ có một khả năng. Trong phòng có mật thất!

Hắc Kết trao đổi ánh mắt với Khanh Khanh, nàng gật đầu như hiểu ý, hai người chia nhau ra tìm cơ quan trong phòng.

Khanh Khanh tra xét một phen từ tủ gỗ đến giường, nàng cầm tấm màn giường đã mục nát ném sang một bên. Nàng gõ gõ vài cái lên chiếc giường gỗ, lại đập đập thêm vài cái, chiếc giường dưới sự tác động của nàng một chút cũng không lay động.

Nàng nghiêng đầu nghĩ nghĩ, chẳng phải cổ đại rất thích đặt cửa mật thất tại giường sao? Cái sở thích biến thái đó không thịnh hành ở đây à?

Nàng nghĩ nghĩ lại càng thấy không đúng, nàng lùi lùi lại vài bước, giơ chân đập thật mạnh vào giường gỗ. Cái đập này nàng dồn tới bảy, tám phần lực, ngoại trừ khung giường có chút lay động ngoài ra đều hết thảy hoàn hảo. Nàng nhếch môi, quả thật cổ đại có sở thích biến thái làm cửa mật thất ngay trên giường nha.

Hắc Kết cũng bị động tĩnh lớn của nàng làm cho giật mình. Y lại gần nàng hỏi "Có chuyện gì?".

Lam Khanh Khanh "Cửa mật thất đích thị là tại đây!"

Hắc Kết sờ sờ giường gỗ một chút, kiểm tra hết thảy khung giường lẫn tường, sàn gần đó. Y ngồi xổm xuống bên cạnh chân giường vặn một cái, một tiếng 'rắc' giòn tan vang lên. Mặt giường gỗ vốn phẳng lì đột nhiên di chuyển, mở ra một cái hố rộng, bên trong có bậc thang dẫn xuống dưới.

Khanh Khanh cùng Hắc Kết nhìn nhau một cái, không ai nói câu nào tự đi xuống. Hai người men theo bậc thang đá đi xuống, đầu vừa qua khuất

cửa động cửa mật thất liền đóng lại, xung quang biến thành một mảnh tối đen.

Khanh Khanh cảm giác ta nàng như có ai nắm lấy, nàng biết là Hắc Kết, có lẽ y vẫn còn ghi thù chuyện ngày đó ở Tử Động nha. Nàng tùy tiện để y nắm lấy tay mình "Lần này không bỏ rơi ngươi nữa".

Hắc Kết có chút dở khóc dở cười, này không phải nên nói 'không để lạc nhau nữa sao?'

Trong mật thất tối om không thể phân rõ phương hướng, hai người dựa theo trực cảm mà đi một vòng cũng chẳng rõ đến địa phương nào. Trong bóng tối đột nhiên nổi lên một điểm ánh sáng nho nhỏ. Điểm ánh sáng kia lượn quanh hai người một vòng rồi đậu trên vai Hắc Kết.

Là đom đóm!

Đom đóm nhỏ đậu trên vai Hắc Kết chốc lát rồi vỗ nhẹ cánh mỏng bay về phía trước.

Hắc Kết nhận ra đom đóm là do Bối Lan điều khiển, y cầm tay Khanh Khanh tiến về phía trước.

Đom đóm nhỏ bay một đoạn, trước mắt hai người xuất hiện ba cái thạch môn chẳng biết thông đến nơi nào. Đom đóm lượn qua lượn lại giữa ba cửa động, nó bay về phía cửa động chính giữa, mất hút trong bóng tối.

Hắc Kết nhìn Khanh Khanh, nắm chặt tay nàng đi vào trong cửa động thứ hai.

Hai người đi một đoạn, trong động tối om bỗng dưng phá lệ có ánh sáng phát ra từ một gian thạch thất.

Hắc Kết và Khanh Khanh mỗi người nấp một bên cửa thất. Bên trong thấp sáng bằng đuốc, giữa thất xây một gian lồng giam lớn bằng sắt. Bên trong giam một nữ tử tóc tai bù xù, bạch y lúc này vậy bẩn loan lỗ máu, tứ chi bị xích bằng xích sắt thật dài. Ngoài lồng giam là A Liên cùng năm, sáu thuộc hạ canh ngục.

Nữ tử bạch y kia nhất định là Bối Lan!

Hắc Kết nhìn Khanh Khanh gật đầu, hai người giảm nhẹ khí tức đi vào gian thất, một phát vận gãy đầu hai tên thuộc hạ gần nhất.

A Liên và mấy tên thuộc hạ còn lại nghe thấy tiếng động liền cảnh giác quay người, vũ khí đều rút ra hết.

Nữ tử hồng y A Liên khẽ cười "Cứ tưởng là ai, hóa ra là Tứ công tử Xích Hà".

Bối Lan nghe nàng ta nhắc đến Hắc Kết liền ngẩn đầu, đáng tiếc đôi mắt bị phế, nội lực đã bị Xích Liệt phế, chẳng cảm giác được sự tồn tại của y.

A Liên kia lại cười cười "Chủ nhân biết công tử sẽ đến nên nhờ nô tỳ ở đây đợi người. Quả nhiên thật sự đến, vị sư tỷ này vẫn còn phân lượng trong lòng người nhỉ?". Nói đoạn nàng tay giơ tay lên, trên tay trái xuất hiện một con đom đóm nhỏ.

Hắc Kết nhíu mày, cứ nhiên lại bị lừa?!

Phía sau y và Khanh Khanh vang lên tiếng động cơ. Cửa gian thất 'rầm' một tiếng liền đóng lại.

Khanh Khanh cười nhạt "Không ngờ tới Xích Liệt kia lại chịu hy sinh như vậy, hay nói cách khác đám nô tài các người một phen cũng không quan trọng, tùy tiện đem làm vật hy sinh rồi!"

A Liên nhếch môi "Chúng ta là người của chủ nhân, mạng là của chủ nhân, sống hay chết tùy chủ nhân định đoạt."

"Ngu xuẩn" - Khanh Khanh khinh bỉ phun ra hai từ, nàng nhìn nàng ta nhếch môi "Vậy thì chịu chết đi, chết trong 'vinh hạnh'?".

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI! QUYỂN 2

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q2. Chương 28. Mắc Mưu

Tại quảng trường lớn nước Di lúc này người dân tụ tập thật nhiều, thật náo nhiệt, hai dãy trà lâu cách quảng trường không xa cũng đầy ắp người. Trên quảng trường treo đầy vải bảy màu, trên đài cao đã sớm chuẩn bị một bàn đồ tế lễ.

Trong hậu đài, một nô tài phủ quốc sư vội vã đi lại Xích Liệt, ghé vào tai ông ta nói nhỏ. Xích Liệt nghe người kia bẩm báo xong liền nhếch môi cười vui vẻ. Ông ta phát tay "Người trở về, trông chừng cẩn thận vào"

Nô tài kia gật đầu, vội rời đi.

"Quốc sư, có chuyện gì sao?"-Di hoàng lại gần ân cần hỏi.

Xích Liệt khom người hành lễ, ngẩng đầu lên cười cười "Không có gì, đại lễ hôm nay bước đầu thành công rồi đi."

Di hoàng nghi hoặc chau mày "Ý quốc sư là?"

"Trận đại loạn kia đã trải qua sáu năm rồi, có ai biết được nó còn có thể trở lại hay không? Năm đó nước Di ta may mắn được trời cao ưu ái mà thoát nạn mới trở thành quốc gia như hiện tại. Hoàng thượng, người nói nếu trận đại loạn kia quay lại lần nữa có phải hay không nước Di của chúng ta lại được trời cao ban phúc?"

Di hoàng nhíu mày "Quốc sư nói trận đại loạn kia có thể quay lại lần nữa?"

Trận đại loạn khắp lục địa sáu năm trước như vừa mới hôm qua, ai trải qua, sống sót qua trận đại nạn năm đó ắt hẳn dù cả đời cũng chẳng thể quên. Trận đại nạn loạn lạc kia đã trở thành nỗi ám ảnh của biết bao nhiêu người.

Sáu năm trước, khắp đại lục lâm nguy, không biết vô tình hay hữu ý khu vực lãnh thổ nước Di_lúc này còn là một bộ lạc nhỏ là nơi thiên tai ít qua nhất. Hay nói như kiểu toàn bộ đại lục trải qua cơn bão dữ tợn nhưng nước Di chỉ có những cơn mưa nhẹ.

Người dân sáu nước có vài phần di cư đến nước Di, dần dà một bộ tộc nhỏ mở rộng lãnh thổ. Trận đại loạn vừa qua liền trở thành quốc gia thứ bảy trên bản đồ lục địa (tuy vẫn còn chưa được công nhận thành quốc gia chính thống).

Dù nước Di không mấy bị ảnh hưởng bởi trận đại nạn loạn lạc năm đó nhưng họ đều chứng kiến qua, nếu lặp lại một lần nữa ai biết được nước Di họ còn được ưu ái như vậy hay không. Hẳn là hoàng đế càng không thể đem tính mạng con dân nước Di ra trêu đùa.

Xích Liệt như nhìn thấu suy nghĩ của Di hoàng, ông ta khẽ cười "Vì sao lại xảy ra đại loạn như vậy, ngài từng nghe qua chưa?"

"Sáu năm trước từng nghe nói vì một số người vượt không gian, phá vỡ quy luật tự nhiên mà đến. Trời cao giận dữ mà giáng tội"

Xích Liệt cười khẽ "Ngài có cho rằng điều đó là có thật không?"

Di hoàng lắc đầu "Trẫm chưa từng gặp qua những người vượt thời gian kia, không thể biết rõ!"

Xích Liệt: "Ngược lại thần đã gặp qua."

Di hoàng nhíu mày.

Ông ta lại bồi thêm một câu "Quả thật là yêu nghiệt!"

Di hoàng: "Nếu nói trận đại loạn sáu năm trước nguyên nhân là do bọn họ, vậy..."

"Diệt cỏ tận gốc là được rồi!"

*

Mật thất tại Phủ quốc sư.

-rầm-

Nữ tử hồng y A Liên bị phản lực đánh bay, va vào lồng sắt, khoa trương rơi xuống đất, khói bụi bay mù mịt. Mấy tên thuộc hạ trông ngực sớm đã bị hai người hạ, đi chầu diêm vương.

A Liên phun ra ngụm máu, trên người đầy vết máu, mặt cũng đầy vết thương. Khuôn mặt xinh đẹp lúc này hết như cái đầu heo.

Hắc Kết đứng một bên tặc lưỡi "Khanh Khanh, nàng có phải mạnh tay quá rồi không?"

Khanh Khanh phui phui bụi đất trên người, ngoái đầu nhìn y "Thương tiếc?"

Hắc Kết nhúng nhúng vai "Nào có nha."

"Không nhìn được người liền đến tra khảo nàng."

Y xua xua tay cười gượng "Ta không ra tay với phụ nữ. Cứ để nàng tra thì tốt!"

Khanh Khanh không thèm nhìn đến y nữa. Nàng lại gần A Liên đã sớm ngồi lại không được, ngồi xồm xuống "Nói đi, Xích Liệt có âm mưu

gì?"

A Liên nhếch môi "Ta không biết Xích Liệt!"

Khanh Khanh nghiêng đầu, nghĩ nghĩ "Vậy Bạch Hạ? Không sai đi."

A Liên hừ một tiếng quay mặt đi nơi khác, cố chấp không chịu khai.

"Kết Nhi!"-Bối Lan không lồng sắt khẽ gọi.

Hắc Kết vội đi đến lồng sắt "Sư tỷ?"

"Hai người mau tìm cách rời khỏi đi, hai người đến đây cũng quá dễ dàng đi? E rằng Xích Liệt đánh chủ ý đến hai người."

Hắc Kết nhìn Khanh Khanh. Y lại gần A Liên, ngồi xổm xuống "Đổi câu hỏi đi, chìa khóa lồng sắt ở đâu? Làm cách nào rời khỏi?"

A Liên bày ra bộ dáng có đánh chết cũng không khai, mặc người hành hạ.

Khanh Khanh nhìn lồng sắt một chút bỗng mở miệng "Khổng Y Kiếm có thể chặt đứt không?"

Trong mắt A Liên thoáng qua vẻ kinh ngạc.

Khanh Khanh nắm bắt được ánh mắt của A Liên liền đứng dậy, rút kiếm sau lưng chém thật mạnh vào khóa sắt. Tại lúc lưỡi kiếm va chạm vào khóa sắt, xích sắt cùng khóa sắt tóe lửa, rơi xuống như thủy tinh mà vỡ vụn.

Khanh Khanh nhếch môi, này gọi là gì nhỉ? Chém sắt như chém bùn? Đúng thật một trong tứ đại danh có khác.

Hắc Kết vào trong lồng sắt bế ngang Bối Lan ra ngoài. Y cởi áo choàng khoát lên người nàng ấy, che lại một thân tàn tạ không nhìn nổi.

Bối Lan kéo kéo tay áo Hắc Kết "Mau rời khỏi đây đi."

Khanh Khanh dờ mũi kiếm còn đang nhiễm nóng bởi lần ma sát khi nãy kề lên cổ A Liên "Làm cách nào rời khỏi?"

A Liên ngẩn đầu nhìn nàng đột nhiên bật cười, cười đến điên cuồng "Muốn ra ngoài? Muộn rồi muộn rồi!"

Khanh Khanh nhú mày, lời A Liên vừa dứt dưới chân nàng đột nhiên truyền đến chấn động thật lớn. Lòng sắt vốn yên vị cắm xuống đất dần kéo lên, bức tường trong lòng sắt 'âm' một tiếng tách ra hai bên lộ một mặt thất tối đen bên trong.

Bên trong mặt thất vang lên tiếng động thật lớn, như quái vật thức tỉnh sau cơn ngủ mê, chậm chạp đi ra.

Hắc Kết ôm Bối Lan lùi lại vài bước, đặt nàng ấy xuống góc tường xem như an toàn.

'Quái Vật' trong động tối dần lộ diện ra ngoài, là một đoàn Thiết Giáp quân bất tử!

A Liên nhếch môi cười, thừa dịp chú ý Khanh Khanh đặt vào đoàn quân Thiết Giáp, nàng ta gượng dậy thoát khỏi khống chế của Khanh Khanh. A Liên nhặt mảnh sắt vụn dưới đất cứa một đường thật dài trên cổ tay, mùi vị máu như càng làm đám quân Thiết Giáp hưng phấn, không ngừng di chuyển về phía này. A Liên đứng trước đám Thiết Giáp vô tri lầm bầm đọc gì đó, máu tươi dưới đất tự động vẽ thành một trận pháp quái dị.

Hốc mắt Thiết Giáp quân đột nhiên nổi lên hai ngọn lửa màu đỏ, lúc đầu chỉ nhọt nhọt sau lại bùng cháy như hỏa diễm.

Khanh Khanh nhú nhú mày, con mẹ nó lại là Thiết Giáp nàng gặp ở Tử Động.

Bối Lan lắng tai nghe tiếng động, đột nhiên mắng một tiếng. Nàng kéo kéo tay áo Hắc Kết "Dùng máu ngựa Thiết Giáp quân, giết người dẫn, phá bỏ trận pháp!"

Hắc Kết đứng dậy, lại hỗ trợ Khanh Khanh, bên kia xung quanh A Liên đã nhiễm một tầng không khí đỏ thẫm, bao bọc người dẫn pháp bên trong. Đôi mắt không biết từ lúc nào đã chuyển sang màu đỏ thẫm, nàng ta nhếch môi hét một từ "Xuất!"

Đoàn quân Thiết Giáp như sói đói nhắm vào Khanh Khanh và Hắc Kết mà lao đến.

Khanh Khanh tặc lưỡi, ần ần ý ý nhìn Hắc Kết "Xích Hà cung của các người cũng thật quá trâu bò đi?!"

Họa nha, Xích Hà cung cũng có ngày họa ngập đầu nha!

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI! QUYỂN 2

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q2. Chương 29. Thương Tâm

Trà lâu gần quảng trường Di quốc.

Thiệu Phi gõ gõ phiến quạt nhìn đường phố tấp nập bên dưới tòa lâu "Sao Hắc Kết còn chưa đến?"

Vu Trác Nhận tựa lưng vào lan can nhìn về phía đài cao trên quảng trường lớn "Ta cứ có cảm giác sẽ có chuyện gì đó xảy ra."

Khóe môi Thiệu Phi giật giật, lờ mờ hắt một cái "Thất ca, huynh không nói được lời nào may mắn à?"

Vu Trác Nhận hừ một tiếng không thêm để ý đến hắc nữa. Lúc này bên dưới đường phố có người reo hò, khắp đường phố thật náo nhiệt. Trên đài cao, quốc sư Di quốc đã lên đài, ông ta một thân đạo bào trắng, tay cầm phất trần, trông như một tiên nhân xuất thế.

*

Khanh Khanh lau đi khóe máu bên môi, dựa vào Khổng Y kiểm đứng dậy. Hắc Kết đập một chưởng về phía Thiết Giáp gần đó, Thiết Giáp chịu áp lực mà vỡ tung. Y muốn lại đỡ nàng nhưng di chuyển được một bước lại bị Thiết Giáp khác chặn đường.

Khanh Khanh nhếch môi, vung kiếm đánh bay đầu sắt dưới chân, đập mạnh về phía Thiết Giáp đang lao tới. Nàng định thần, như cảm nhận được

một cỗ khí lực vừa xa lạ vừa quen thuộc xao động, huyết mạch toàn thân như đảo lộn, từ trong kí ức nhận ra những mảnh chiêu thức vụn vặt.

Nàng trở tay dễ dàng khống chế kiếm đánh tới, một hai phát chém rụng đầu, đứt tay Thiết Giáp.

Hạ gục một Thiết Giáp trong mật thất tối lại xuất hiện thêm một Thiết Giáp khác nhảy ra giao chiến, thật không biết bên trong mật thất có bao nhiêu Thiết Giáp.

Bối Lan nghiêng nghiêng đầu lắng nghe, nhắc nhở "Phá trận pháp!"

Hắc Kết đánh bay Thiết Giáp xung quanh, phi thân tới A Liên đang trong trận pháp liền bị một cỗ nội lực đánh bật lại, khiến y phải lùi vài bước.

Luồng ánh sáng màu đỏ xung quanh A Liên càng ngày càng đậm, đôi mắt nàng ta đỏ ngầu như quỷ dữ. Thiết Giáp lại càng hưng phấn mà tấn công người.

Hắc Kết nhổ ra ngụm máu nhú nhú mảy "Đám Thiết Giáp quân này hầu như không ra chiêu lấy mạng người."

Khanh Khanh nhếch môi "Muốn giữ chân?"

Bối Lan chau mày như suy nghĩ gì đó bỗng gọi Hắc Kết "Kết Nhi, cho ta chút nội lực."

"Sư tỷ, người muốn làm gì?"

Bối Lan cắn răng "Ta bị Xích Liệt phế nội công, không còn sức nữa, Kết Nhi truyền cho ta chút khí lực."

Hắc Kết đẩy Thiết Giáp ra xa, hai ba bước lui ra sau, đến chỗ Bối Lan "Sư Tỷ, người muốn làm gì?"

Bối Lan mỉm cười "Tin tưởng ta!"

Hắc Kết nhíu mày thật chặt, y cắn nát ngón trỏ, dùng máu bản thân vẽ lên lòng bàn tay Bối Lan trận pháp nho nhỏ. Y vận lực, từng dòng từng dòng nội tức màu xanh nhạt truyền vào cơ thể Bối Lan.

Bối Lan thu tay lại, cố gắng tiêu thụ dòng nội lực vừa được đưa vào. Hắc Kết thoáng nhìn thấy có Thiết Giáp đánh lén sau lưng Khanh Khanh liền phi thân đến đánh bay Thiết Giáp.

Bối Lan như có thể nhìn thấy Hắc Kết cùng Khanh Khanh, nàng ấy nhìn qua hai người khẽ cười "Coi như báo đáp ân tình đi?!"

Nói đoạn trên ngón tay Bối Lan tụ một ngọn lửa, dần lan khắp bàn tay nàng, hừng hực đốt cháy. Bối Lan chống tay lên tường mượn lực đứng dậy, đôi môi đỏ thắm như máu khẽ lẩm bẩm. Xung quanh nàng nổi lên những ngọn lửa màu đỏ nhè nhẹ. Nàng phi thân, lao vào trong trận pháp.

Hắc Kết trợn mắt kinh hãi nhìn Bối Lan như thiêu thân lao vào lửa, y vội phi thân đến ngăn nàng ấy nhưng lại chậm một bước. Bối Lan dùng thân làm vật dẫn, một tiếng nổ thật lớn, trận pháp bị phá vỡ, A Liên bị phản lực văng ra thật xa thổ huyết mà ngất. Đám Thiết Giáp Quân không còn ai điều khiển đồng loạt đình trệ hoạt động.

Khói bụi mịt mù dần tản đi, ở giữa trận pháp thân ảnh Bối Lan người đầy máu me nằm đó, như hoàn toàn hòa vào vũng máu dưới thân.

Hắc Kết đỏ mắt nhìn Bối Lan, y vội chạy lại đỡ lấy người con gái đã không còn nhiều sức lực "Sư tỷ, người tội tình gì phải làm thế?"

Bối Lan cố kéo khéo môi "Ta không nở, đệ là do một tay ta nuôi lớn, ta không nở để đệ ủy khuất."

Vốn hốc mắt y đã đỏ vì một lời này của nàng mà rơi lệ.

"Sư tử..."

Bối Lan đưa tay lên, cố chạm tới khuôn mặt Hắc Kết thều thào "Đã thật lâu rồi ta chưa nhìn thấy Kết Nhi."

Hắc Kết cầm lấy tay nàng đặt lên bên mặt y "Không sao, đợi ra khỏi đệ tìm người chữa khỏi mắt cho tử!"

Bối Lan khẽ cười lắc đầu "Muộn rồi!"

Muộn, không phải vì đôi mắt nàng bị phế đã lâu không thể cứu vãn mà là sinh mệnh nàng không thể cứu vãn. Nàng không đợi được!

"Kết Nhi, đợi ra khỏi giúp ta chôn cất bên cạnh chàng, có được không?"

Hắc Kết cố nén nước mắt, lắc đầu "Không được, tử phải cố gắng, đệ đem tử về Xích Hà cung, sư phụ nhất định sẽ cứu được tử!"

Đôi mắt vô hồn của Bối Lan ẩm ướt, nàng thật muốn khóc nhưng nước mắt sớm đã khô, thứ trào ra cũng chỉ là máu của bản thân.

Hắc Kết thấy máu nàng xuất huyết càng gấp "Sư tử..."

Bối Lan xoa xoa đầu y, khẽ cười "Kết Nhi biết mà, ta tự bạo lực phủ ngũ tạng đã vỡ nát, không thể vãn hồi..."

Hắc Kết cắn chặt răng cố nén tiếng nức nở, y biết, hơn ai hết y biết chỉ là y không can tâm, thật không can tâm.

Bối Lan dường như đã muốn chịu đựng không xong, nàng nhẹ nhàng xoa đầu Hắc Kết "Kết Nhi, đệ phải sống thật tốt...sư tử sẽ lại về thăm ngươi... ." Bàn tay Bối Lan trên đầu y vô lực rơi xuống, Hắc Kết muốn cầm lấy nhưng lại vô pháp.

Hắc Kết không kiềm chế bản thân nữa, y ôm thân thể dần lạnh lẽo của Bối Lan khóc lớn "Sư tỷ..."

Từ năm bốn tuổi y được sư phụ đem về Xích Hà cung, y là do một tay sư tỷ nuôi nấng. Y bị sư phụ la mắng nàng liền che chắn y ở đằng sau bảo hộ. Y bị sư huynh đệ đồng môn bắt nạt là nàng dẫn y đến đòi lại công đạo. Y luyện võ bị thương là nàng chữa thương giúp. Y lười biếng trốn học là nàng che giấu.

Thời niên thiếu của y luôn có nàng bảo hộ!

Thời niên thiếu của y luôn có nàng làm y hạnh phúc ấm áp!

Thời niên thiếu luôn có nàng...

Nhưng đợi y trưởng thành thì cái gì cũng không làm được.

Nàng vì y mà chết!

Nàng chết trước mặt y nhưng y lại chẳng thể làm gì!

Nàng, tất cả đều vì y!!!

Hắc Kết ôm thân thể Bối Lan đã lạnh hãn khóc lớn, người ta nói nước mắt nam nhân rất trân quý, giờ phút này y chẳng quan tâm cái gì nữa, chỉ có đau đớn, thương tâm dâng vật.

Hắc Kết cảm thấy có một đôi bàn tay đặt trên vai y, y ngẩn đầu nhìn Khanh Khanh.

Khanh Khanh thở dài một tiếng ôm lấy Hắc Kết, bên tai y nhẹ giọng "Còn có ta đây."

Nàng chưa bao giờ nhìn thấy Hắc Kết yếu đuối như vậy, như một đứa trẻ bị mất đi thứ quý giá nhất, vô pháp mà khóc lớn.

Khanh Khanh ôm Hắc Kết, bàn tay đặt ở lưng y vuốt nhẹ "Không sao, không sao rồi, vẫn còn có ta ở đây, sẽ không bỏ rơi người."

Hắc Kết không còn khóc lớn khiến người ta đau đớn tâm can nữa, y vùi đầu vào hõm cổ Khanh Khanh thút thút thít thít như đứa trẻ.

Khanh Khanh vuốt nhẹ sống lưng y, vỗ về "Không sao rồi, Hắc Kết ngoan!"

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI! QUYỂN 2

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q2. Chương 30. Đối Chiến.

"Trời cao phù hộ..."

"Trời cao phù hộ..."

"..."

Xích Liệt trên đài cao kia đọc bài khấn văn vừa dứt, bên dưới dân chúng trăm miệng như một hô vang.

Xích Liệt giơ tay phải lên ý chỉ mọi người yên lặng, ông ta dùng hai ngón tay kẹp lấy một lá bùa chú, vẽ múa trên không trung.

'Bùm' một tiếng nhỏ, bùa chú tự bốc lửa cháy rụi. Dân chúng dưới đài càn hô vang.

Trên gian trà lâu Lăng Vân chống cằm nhìn, nhúu nhúu mày "Đại lễ có gì vui?"

Thiệu Phi trực tiếp ngáp dài một tiếng bữu môi "Sớm biết chán như này ta thà khách khí làm ỗ ở Khách Uyển!"

Bên kia, Xích Liệt đã làm xong mọi nghi lễ, hần trực tiếp từ trên đài cao nhảy xuống quảng trường bên dưới trong bao ánh mắt kinh ngạc, sùng kín của mọi người.

Nghi thức tiếp theo của đại lễ chính là quốc sư đương nhiệm nước Di tỉ thí hay nói đúng hơn đánh bại tà ma (do binh lính hóa trang). Tượng trưng cho việc bảo vệ quốc gia khỏi tà ma ngoại đạo, bảo vệ người dân bình yên.

Xích Liệt một thân đạo bào trắng tuyết như tiên nhân, cho dù thực sự ông ta mới chính là 'tà ma'. Bốn gốc quảng trường lúc này bốn binh lính vận y phục đen tuyền, đeo mặt nạ quỷ hóa trang thành tà ma, người cầm đao, người cầm kiếm tiến lên đài.

Bốn người đồng loạt xông lên, Xích Liệt đảo tay cầm phất trần miệng hô "Trừ ma vệ đạo". Chưa đầy hai chiêu đã hạ gục bốn tên tà ma, yêu quái vốn là vật hy sinh.

Dân chúng dưới đài càng cao hứng, la hét không ngừng.

Màn tiếp theo chính là người hóa trang quân vương của quỷ ma lộ diện khiêu chiến quốc sư. Kết quả cũng chỉ có bị đánh đến sắp mặt.

Xích Liệt mang một bộ mặt tự tin ngạo nghễ hướng dân chúng ban cho nụ cười 'lương thiện'.

Ngay lúc này, một tiếng nổ lớn vang lên khiến người ta kinh hãi, ở nơi nào đó trong hoàng thành Di quốc khói bụi mịt mù.

Toàn thể người ở quảng trường lớn đều giật mình kinh hãi, tòa phủ đệ kia vừa phát nổ liền bốc cháy hừng hực, khói bay ngút trời. Đâu đó trong đám người có tiếng hét lớn "Phương hướng đó là phủ Quốc Sư!"

Xích Liệt trên đài cũng đen mặt, bàn tay giấu dưới ống tay áo rộng thùng thình xiết chặt. Khuôn mặt không giấu nổi vẻ tức giận.

Dân chúng bên dưới đã nháo thành một đoàn. Di hoàng thấy tình thế không ổn vội cử quân lính một mặt trấn án bách tính, một mặt đến phủ

quốc sư xem tình hình.

Di hoàng đứng trên đài pháp cao, lên tiếng vỗ về bách tính "Kia có phải phủ quốc sư hay không trăm đã phái người điều tra, dập lửa. Mọi người mau ổn định lại nào, đại thể không thể trì hoãn!"

Dân chúng bên dưới phần bị quân lính trấn áp phần an tâm hơn bởi Di hoàng trấn áp, dần an phận.

Di hoàng thở nhẹ ra một hơi, giữ vẻ mặt bình tĩnh "Tiếp tục đi!"

Xích Liệt dưới đài cố điều chỉnh tâm trạng bản thân, không để lộ ra bất cứ sơ hở nào. Buổi lễ bắt đầu vào lại quỹ đạo mặc kệ phủ quốc sư đang hừng hực cháy. Xích Liệt theo nghi lễ múa vài đường nhưng qua một đoạn thời gian 'quỷ ma vương' vẫn chưa lên sàn.

Dân chúng bên dưới lại nháo nhào lên, quan lại cũng lời qua tiếng lại. Di hoàng cau mày hỏi nô tài bên cạnh "Đã xảy ra chuyện gì?"

"Nô tài đi xem" Nô tài kia vội vã đi xuống đài kiểm tra nhưng hắn ta di chuyển chưa đầy năm bước toàn quảng trường đã vang vọng giọng nói của nữ tử.

"Quốc sư đại nhân đang chờ đợi cái gì?"

Thanh âm nữ tử ba phần trào phúng bảy phần lạnh lùng đột nhiên vang lên khiến mọi giạt mình. Mọi người tìm kiếm bóng dáng nữ tử, phát hiện trên nóc nhà một gian trà lâu không cao lắm gần quảng trường có một nữ tử đang đứng.

Nữ tử vận y phục màu xanh nhạt của nô tỳ, váy ngắn tới đầu gối, mang đôi boots ngựa cao, áo ngắn để lộ bờ vai được áo choàng che lại. Trên đầu nàng có gắn trang sức Tây Hạ, tay phải cầm một thanh kiếm.

Y phục nàng dính đầy vết máu, có đôi chỗ bị rách tỏ rõ vừa trải qua chiến đấu, khoe môi cũng bị nhiễm một màu đỏ thẫm, đôi mắt tràn đầy hàn ý khóa chặt Xích Liệt.

Lam Khanh Khanh nhếch môi "Không đúng, là Xích Liệt đại nhân!"

Thoáng chốc toàn trường chìm vào trong im lặng.

Hiện tại trời đang giữa trưa nhưng mọi người dường như bị nhiễm hàn ý từ nàng, sống lưng lạnh lẽo.

Xích Liệt cau mày "Người tới là ai?"

Khanh Khanh nghiêng đầu, khoe môi kéo lên độ cong hình bán nguyệt nhưng tuyệt đối không một chút tiểu ý "Chỉ bằng người muốn biết? Xứng sao?"

Mỗi câu đều muốn chọc người khác nổi điên!

Xích Liệt hít sâu một hơi, thanh âm trầm xuống "Người đến là muốn gì?"

Khanh Khanh miễn phí cho ông ta nụ cười khinh bỉ "Người bị thiếu năng? Đến chính là lấy mạng chó của người!"

Nói đoạn, nàng dùng lực ở mũi chân đẩy thân thể rơi xuống, nàng hướng đến khoảng trống bên cạnh Xích Liệt trên đài mà đáp xuống.

"Quý ma vương không có, vậy để ta bồi người đi?"

Nàng không chút lưu tình dùng kiếm hướng ông ta chém tới, mỗi chiêu mỗi chiêu đều không hạ thủ lưu tình, dồn ép khiến ông ta lùi lại vài bước.

Xích Liệt một bên dùng phát trần đỡ lấy kiếm nàng, một bên căn răng hỏi "Nguyên do?"

Khanh Khanh nhếch môi "Nguyên do? Nguyên do giết người? Lính đánh thuê chỉ cần có tiền liền giết người cần gì có nguyên do?"

Xích Liệt né trách chiêu hiểm của nàng lại hỏi "Là ai phái người đến?"

"Nhận tiền phụng mệnh Xích Hà cung diệt trừ phản đồ Xích Liệt người!" - Khanh Khanh dường như nghĩ đến gì đó lại bồi thêm "Hiện tại chính là quốc sư Di quốc, Bạch Hạ!"

Xung quanh vang lên tiếng xì xào, có người còn chỉ chỉ trỏ trỏ Xích Liệt cùng Khanh Khanh trên đài.

Tại gian trà lâu, Thiệu Phi kinh ngạc chống tay lên lan can nhìn Khanh Khanh trên đài há hốc mồm "Kia, Lam muội sao lại là lính đánh thuê* được chứ?"

(*Lính đánh thuê = Sát thủ hay còn gọi là dong binh *không sai đi?*)

Vu Trác Nhạn cùng những người còn lại cũng nhú mào.

Xích Liệt nhìn Khanh Khanh, đột nhiên nhớ ra "Người chính là thị tỳ của công chúa Tây Hạ, Nạp Lan."

Khanh Khanh từ chối tiếp lời, tay phải linh hoạt sử dụng kiếm không ngừng nhắm vào yếu huyệt của đối phương mà đánh.

Xích Liệt khẽ cười như tìm được thứ đồ chơi mới "Không nhầm thì người chính là nữ nhân bên cạnh Hắc Kết, quả thật họa thủy!"

Khanh Khanh không mấy để tâm lời hăn nói, tay phải lật kiếm đánh bay phát trần trên tay hăn.

Nàng biết người Xích Hà cung rất ít khi dùng binh khí bởi vì ưu điểm của họ là nội lực cùng tinh thông trận pháp. Như Hắc Kết, nàng chưa bao giờ nhìn thấy y dùng kiếm hay bất cứ binh khí nào.

Quả như nàng đoán, Xích Liệt cũng thiên về nội lực. Phất trần vừa đánh bay ông ta liền thuần thục vận chuyển lực hướng nàng đánh tới. Tuy nàng sớm đã phòng bị, lui về bên phải vài bước nhưng vẫn không thoát khỏi số phận bị ảnh hưởng.

Khanh Khanh bị ảnh hưởng bởi nội lực của Xích Liệt đáng bật ra, như tưởng sẽ rơi khỏi đài nàng chợt cảm thấy bên hông căng thẳng. Nàng ngẩn đầu liền nhìn thấy khuôn mặt nghiêm nghị của y.

Hắc Kết một tay vòng qua eo Khanh Khanh ôm nàng, vững vàng đáp trên đài.

Thiệu Phi trên trà lâu kéo kéo tay áo Na Bố Lạp Hàn Minh "Kia là Hắc Kết sao?"

"Là đệ ấy!"

Hắc Kết lúc này một thân hắc y nhiễm máu đến chuyển màu đen tím, y buông Khanh Khanh ra tự mình đi lên phía trước giáp mặt Xích Liệt.

Y nhếch môi cười nhưng chẳng có một chút tiếu ý, đôi mắt nhiễm một tầng hàn ý cùng đau thương "Sư thúc, lâu rồi không gặp?!"

Xích Liệt hừ một tiếng "Người chính là Hắc Kết?"

Xung quanh lại thêm một hồi náo nhiệt, mọi người dần chắc chắn thân phận Xích Hà cung chủ Xích Liệt lại khiến kị cuộc đấu của họ. Không ai bảo ai, tự động lùi về sau.

Khanh Khanh nắm chặt chuôi kiếm nhìn bóng lưng có chút tịch mịch, cô đơn của Hắc Kết.

Phải như nàng có nội lực, ngay lúc này liền giúp y báo thù rửa hận.

Nàng cắn chặt răng, một người rồi sẽ đến lúc trưởng thành. Hắc Kết đã không còn là y của trước kia, vô ưu vô lo, mặc kệ vạn biến xung quanh rồi...

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI! QUYỂN 2

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q2. Chương 31. Yêu Đạo

"Để ta bồi sư thúc?"

Hắc Kết nhếch môi lạnh lùng, tay phải tụ chưởng lực màu lam nhạt, dần dần nội lực màu lam bao lấy toàn bộ cơ thể y.

Xích Liệt biết Hắc Kết từ nhỏ đã thông minh, học một hiểu mười lại còn là trò con ngoan của Xích Ngạo Thiên. Y hiện tại chỉ hai mươi hai tuổi nhưng nội lực tuyệt không kém hơn ba vị sư huynh, bày trận, phá trận càng không thua Bối Lan.

Xích Liệt không chút lơ là, lần này ông tay vận nội lực, xung quanh xuất hiện đốm khí nhỏ màu đen dần bao phủ lấy người ông ta. Vừa nhìn đã biết không phải thứ gì tốt lành!

Hai người một trường bối một tiểu bối, cùng xuất từ Xích hà cung từng bị người người đánh đuổi nhưng nhìn lại thật khác biệt. Một người ma tính tràn đầy một người lại thuần khiết như đóa hoa sen.

Hắc Kết trước một bước tung chưởng lực về phía Xích Liệt, hai người bắt đầu cuộc chiến. Hai màu khí lực đen xanh như hòa vào nhau, với mắt thường chẳng thấy hai bóng người bên trong.

Khanh Khanh trên đài bị phản lực lại từ cuộc đấu phải lui ra sau vài bước, nhãn lực của nàng trời sinh tinh tường như tại lúc này lại không thể nhìn thấy hai bóng dáng đang chiến đấu quyết liệt trong đám khí hỗn độn.

Nàng nhìn xuống cảm giác hoa mắt chóng mặt, găm Khổng Y kiếm xuống sàn gỗ chống đỡ bản thân.

Nàng cảm nhận được từ khi rời khỏi Tử Động sức khỏe nàng dường như càng ngày càng giảm.

Trên trà lâu đám người Na Bố Lạp Hàn Minh theo dõi trận chiến bên dưới mà thần kinh căng thẳng. Bọn họ biết Hắc Kết cùng Khanh Khanh có thù với quốc sư Tây Hạ nhưng ngàn lần vạn lần không nghĩ tới họ cư nhiên khiêu chiến tại quảng trường của người ta.

Cửa phòng trà có người gõ, một nam nhân bước vào, đến chỗ Na Bố Lạp Hàn Minh ghé vào tai hắn nói nhỏ.

Na Bố Lạp Hàn Minh lập tức kinh ngạc đứng dậy "Lăng Vân, đệ ở đây bảo về Hình Nhã, Trác Nhạn, Thiệu Phi, hai huynh đi theo ta."

Nói đoạn Na Bố Lạp Hàn Minh vội vã theo nam thanh niên kia ra ngoài trong sự nghi hoặc của mọi người.

Nam nhân kia dẫn ba người Hàn Minh, Vu Trác Nhạn, Thiệu Phi đến một căn nhà tranh cách quảng trường một dãy phố, vị trí nhà tranh cũng cách quốc sư phủ không quá xa.

Na Bố Lạp Hàn Minh bước vào chính phòng liền nhìn thấy một thi thể nữ tử nằm trên giường trúc. Cơ thể nàng đã được tẩy rửa sạch sẽ thay bộ áo mới nhưng vẫn không giấu nổi vẻ tàn tạ trước khi chết. Tóc nàng xõa dài, đôi mắt buộc một tấm vải trắng.

Trong phòng còn có một người phụ nữ đang lau mặt cho thi thể nữ kia.

"Đây là...?"-Na Bố Lạp Hàn Minh nhíu mày.

Nam nhân khép cửa lại đi tới một bên "Nàng là đại tiểu thư Xích Hà cung, cũng là Sư tỷ của Hắc Kết."

Nhìn thi thể có lẽ đã chết không quá lâu ba người dần hiểu tại sao hôm nay lại cảm thấy Hắc Kết khác biệt như vậy.

Na Bồ Lạp Hàn Minh lại hỏi "Người nói có chứng cứ nước Di muốn thôn tính Tây Hạ là có ý gì?"

Nam nhân kia mỉm cười "Ý trên mặt chữ." Hắn tới cái tủ bên giường kéo cái ngăn nhỏ đem ra một xấp giấy đưa cho Na Bồ Lạp Hàn Minh "Đây là chứng cứ nước Di có ý đồ với Tây Hạ, tướng quân hẳn biết hơn ta phải nên làm gì."

"Thứ này từ đâu người có?"

"Là Tứ công tử đưa cho ta bảo ta báo cho tướng quân một tiếng."-nam nhân bình thản xem như không phải chuyện của mình, hắn nhìn qua Bồ Lan lại bồi thêm một câu "Tứ công tử có dặn dò nói qua cho tướng quân, phiền ngài giúp y đưa thi thể đại tiểu thư trở về Tây Hạ chôn cất bên cạnh đại cô gia."

Tứ công tử chính là Hắc Kết?!

Na Bồ Lạp Hàn Minh nhíu mày "Người là người của Xích Hà cung?"

Nam nhân cười nhạt "Đã từng là thủ hạ dưới trướng tứ công tử, phiền tướng quân giúp chôn cất đại tiểu thư, ta phải trở về báo tang cho cung chủ."

Nam nhân cúi đầu hướng Na Bồ Lạp Hàn Minh "Cảm tạ tướng quân!"

Na Bồ Lạp Hàn Minh gật đầu, người đời đều nói Xích Hà cung đều không phải thứ gì tốt lành như cái gì cũng đều có mặt tốt mặt xấu. Không

thể vợ đưa một năm được!

"Được, ta sẽ hảo hảo chiều cố nàng!"

Nam nhân khẽ cười hướng người phụ nữ đang ngồi bên cạnh Bối Lan một tiếng, người phụ nữ kia đứng dậy lấy bọc quần áo sớm đã chuẩn bị cùng nam nhân rời đi.

Na Bố Lạp Hàn Minh nhìn thi thể Bối Lan thở dài "Thiệu Phi, huynh giúp ta đưa Bối Lan cô nương về Tây Hạ mai táng được không?"

"Không thành vấn đề!"- Thiệu Phi khoát tay, lại nói "Đợi mai táng Bối Lan cô nương xong ta lại quay lại hỗ trợ các người!"

"Hảo!"

Thiệu Phi gọi thêm vài thuộc hạ hộ tống thi thể Bối Lan đi ngay, Na Bố Lạp Hàn Minh cùng Vu Trác Nhạn vội đem chứng cứ về quảng trường.

Hai người đến nơi, trên đài Hắc Kết và Xích Liệt vẫn còn hung hăng chiến đấu không biết mệt mỏi. Thình thoáng hai bên bị đánh bật ngược ra, ai cũng bị thương, một thân đầy vết máu.

Na Bố Lạp Hàn Minh cùng Vu Trác Nhạn trực tiếp lên đài tế lễ cao.

Na Bố Lạp Hàn Minh ném xấp giấy, thư từ ghi lại âm mưu đánh chiếm Tây Hạ ném trước mặt Di hoàng, trầm giọng "Di hoàng, ngài nên cho bản tướng một lời giải thích?"

Di hoàng nhìn thấy những thư từ đó sợ đến mặt trắng bệch, lắp bắp "Cái đó, Na Bố Lạp tướng quân, người... ."

Na Bố Lạp Hàn Minh nhếch môi "Ý ngài là trong đây ghi đều đúng?"

Di hoàng lau vội mồ hôi, hần nhìn đến hai bóng người đang giao chiến bên dưới, mắt hơi chuyển "Là trăm mê muội bị yêu đạo Xích Hà cung kia mê hoặc, sau trận chiến đó trăm tuyệt không có đánh chủ ý đến Tây Hạ nữa!"

"Theo lời Di hoàng nói chính là thừa nhận việc xảy ra nửa năm nay ở biên giới Tây Hạ là do ngài chỉ thị? Thừa nhận việc Nước Di có mưu đồ đánh chiếm Tây Hạ, bất quá đều là yêu đạo Xích Liệt kia ở đằng sau giật dây?"

Di hoàng siết chặt nắm tay, cắn răng gật đầu "Đều chính là sự thật, trăm bị yêu đạo mê hoặc không gì chối cãi chỉ xin hoàng thượng Tây Hạ khoan hồng độ lượng tha thứ con dân nước Di. Trăm nhất định sẽ bồi thường Tây Hạ thật ổn thỏa!"

Di hoàng run rẩy cầu xin, chỉ thiếu điều quỳ xuống đất mà dập đầu, vì tôn nghiêm của một hoàng đế.

Na Bố Lạp Hàn Minh nhếch môi khinh bỉ. Bên dưới đài đứng lúc Hắc Kết cùng Xích Liệt tung một chương về phía đối phương, cả hai đều bị phản lực đánh bật ngược lại.

Khanh Khanh cắn răng, cố chịu sức ép nội lực của hai người họ, nàng giờ Khổng Y Kiểm về phía trước ngăn bớt phản lực đỡ Hắc Kết đã muốn khụy xuống.

Toàn thân Hắc Kết không chỗ nào không bị thương, bàn tay phải không biết bị Xích Liệt đánh trúng hay bị phản lực lại mà vốn trắng nõn giờ đen tím. Trên cơ thể y, vết bầm như vậy hần không chỉ có một.

Hắc Kết đưa tay che ngực phun ra ngụm máu, Khanh Khanh chau mày, dùng vải y phục sạch sẽ lau cho y.

Bên kia Xích Liệt cũng bị đánh bật về lại, trên người có một số vết thương, tay phải tụ chưởng lực đang tí tách nhỏ máu xuống đất, môi vờn lại sợi tơ máu.

Chung quy Hắc Kết và Xích Liệt cũng có sự khác biệt cấp bậc nội lực, Hắc Kết đã nội lực thâm hậu Xích Liệt lại hơn hẳn y rất nhiều. Giao chiến trực diện y vẫn ở yếu thế.

Na Bồ Lạp Hàn Minh trên đài cao hô lớn "Yêu đạo Xích Liệt của Xích Hà cung giả dạng thành Bạch Hạ quốc sư lừa bịp dân chúng, mê hoặc quân vương tạo phản. Chứng cứ đã có rõ, Di hoàng cũng đã khai nhận. Xích Liệt bị quy vào tội phạm hai nước Tây Hạ và Di, bản tướng quân nhận lệnh hoàng đế Tây Hạ bắt Xích Liệt!"

Trong thoáng chốc bá quan, bách tính đều nhìn Xích Liệt bằng ánh mắt soi mói có, ghét bỏ có, không thể tin đều có. Chẳng mấy chốc tiếng chửi rủa vang khắp quảng trường, có người thậm chí còn ném rau cải lên lên đài.

Xích Liệt từng là tín ngưỡng của họ, hiện tại nhận ra cái mình xem là tín ngưỡng đang lừa bịp họ.

Họ chỉ là dân thường, chỉ cần một đời bình an, họ không mong muốn Tây Hạ cùng Di quốc đối kháng để rồi người chịu khổ chỉ là bách tính họ.

Xích Liệt một lần phơi bày liên dấy lên ngọn lửa phản hận, cảm giác bị lừa gạt. Sự nghiệp huy hoàng của ông ta gầy dựng bao nhiêu năm sụp đổ trong nháy mắt!

Xích Liệt nhếch môi cười điên cuồng, cố gắng cho họ nhiều như vậy để đổi lấy những lời chửi rủa này đây sao?

Xích Liệt hung tợn nhìn Hắc Kết cùng Khanh Khanh "Các người giỏi lắm!"

Ta sẽ nhớ kĩ các người!

Xích Liệt rút trong ngực ra lá bù màu vàng nhạt cỡ bàn tay kẹp ở ngón trỏ và ngón giữa. Bàn tay ông ta múa vài đường trong không trung, lá bù bốc cháy hiện ra một trận pháp dưới đất.

'Bùm' một tiếng nhỏ, khói trắng mù mịt. Xích Liệt giữa quảng trường biến mất không tung tích!

P/s: tuần sau tứ bù bốn chap nữa sẽ trở lại lịch up chap ban đầu nha (Tuần 2 chap T5, CN)

Và có một tin buồn...ngày mai sẽ không có chap mới!

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI! QUYỂN 2

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q2. Chương 32. Truy Nã Xích Liệt.

Hoàng cung nước Di.

Khách Uyển.

Trong phòng dùng cho khác nhân, sứ giả đến hoàng cung, Hắc Kết để lộ nửa thân trần phía trên đầy vết thương. Khanh Khanh ngồi phía sau y cẩn thận thoa thuốc trên tấm lưng trắng nõn phủ đầy vết bầm tím có, vết thương rách da chảy máu có. Bên vai trái còn có một vết thương cắt sâu vào da thịt lộ xương trắng đang không ngừng rỉ máu.

Nàng chau mày thật chặt, động tác nhẹ nhàng nhất có thể để y không đau đớn "Dùng nội lực cũng có thể thành ra cái dạng này?"

Hắc Kết khẽ cười nhưng bất cần tác động đến vết thương trên vai khiến nụ cười y có chút cứng nhắc "Nàng biết tại sao môn hạ cấp cao của Xích Hà cung đều không dùng một loại binh khí không?"

Nàng im lặng thay câu trả lời.

"Binh khí thông dụng chỉ có một bộ dạng một cái dùng nhưng nội lực thì lại có thể dùng nhiều cách. Xích Hà cung có một loại pháp thuật có thể điều khiển nội lực bản thân phát ra thành một loại sát thương, binh khí nào đó. Nội lực càng cao càng không cần bó buộc."

Nàng trầm ngâm một chút rồi gật đầu tán thành, việc này có thể tương đương với việc thông dụng mọi loại binh khí. Nhưng mà...

Nàng nhìn tấm lưng đã không còn chỗ nào nguyên vẹn thở dài, lực sát thương cũng cao quá đi?!

Khanh Khanh cầm lọ thuốc bột trị thương đổ lên vết thương trên vai trái y, cơn đau ập đến khiến y nhăn mặt.

Nàng nhìn nhìn y, cảm thán "Xích Hà cung... Quả thật trâu bò!"

Hắc Kết khẽ cười nhưng lại nhăn mặt vì đau đớn.

Đợi Khanh Khanh xử lí xong vết thương của y thì trán y đã thấm đẫm mồ hôi. Y nâng mặt lộ ra nụ cười yếu ớt, ba phần bán manh bảy phần ủy khuất "Khanh Nhi, bên dưới ta cũng bị....!" Từ thương chưa thoát ra khỏi miệng đã bị nàng ném cái gối đầu chặn họng y.

Hắc Kết ôm lấy gối đầu mền mại hướng nàng trêu ghẹo "Khanh Nhi, giúp người phải giúp cho trót!"

Khanh Khanh "Hừ" một tiếng thu dọn lọ thuốc, băng vải trên bàn "Người nghỉ ngơi lát lại ta lại tới."

Nói đoạn nàng đem những thứ thu thập xong ra ngoài, thuận tay đóng cửa lại cho y.

Hắc Kết một mặt tươi cười yếu ớt nhìn nàng, đến khi nàng khuất bóng nụ cười liền tắt. Y nhìn chăm chăm đỉnh màn giường, bị thương trong mắt không chút kiêng dè để lộ.

Y không muốn nàng lo lắng.

Khanh Khanh vừa ra khỏi phòng Hắc Kết liền nhìn thấy phía cửa Na Bố Lạp Hàn Minh, Vu Trác Nhạn từ chính điện của Di hoàng trở về. Cùng

lúc đó Lăng Vân cùng Nạp Lan Hình Nhã cũng đến hỏi "Thế nào rồi?"

Na Bố Lạp Hàn Minh nặng nề lắc đầu "Di hoàng đổ hết nước bắn vào Xích Liệt giảm bớt tội trạng, đàm phán cũng đã xong. Nước Di sẽ bồi thường tổn thất cùng cống phẩm."

Lăng Vân nghiêng đầu "Sao nhìn mặt huynh lại nặng nề như vậy?"

Na Bố Lạp Hàn Minh thoáng nhìn qua Nạp Lan Hình Nhã, hắng giọng "Nước Di còn đưa ra đề nghị hòa thân, giữ mối quan hệ hai nước."

Lăng Vân nhú mày nhìn qua Hình Nhã rồi quay đầu hỏi "Đối tượng là ai?"

"Di hoàng nói qua người hòa thân là một vị vương tử, sau khi thành thân vị vương tử kia sẽ đến Tây Hạ, cũng có thể xem trở thành con tin. Còn về đối tượng... Di hoàng không đề cập." - Hắc nói xong còn không biết vô tình hay cố ý nhìn Hình Nhã.

Nạp Lan Hình Nhã từ lúc nghe hắc nói tới chuyện cầu thân đã có dự cảm xấu, nàng ta trợn mắt "Đừng nhìn ta, bản công chúa không có hứng thú với vị vương tử kia!"

Na Bố Lạp Hàn Minh chỉ lắc đầu cười trừ. Lăng Vân mím môi nhìn Nạp Lan Hình Nhã, trong mắt thoáng tia phức tạp.

Không phải không ai biết hoàng tộc Tây Hạ vốn ít ỏi, sau trận đại loạn sáu năm trước đã có một số công chúa, hoàng tử mất mạng. Sau đại loạn Doãn Chính Uyên lên ngôi lại tùy hứng diệt trừ triệt để những huynh đệ đánh chủ ý lên hắc. Hiện tại hoàng tộc chính thống Tây Hạ chỉ còn hoàng đế Doãn Chính Uyên, một vị công chúa đã xuất giá cùng một vương gia 8 tuổi.

Nạp Lan gia tộc lúc Doãn Chính Uyên lên ngôi từng giúp đỡ, lại nhiều thế hệ làm quan trong triều, có nhiều công lớn với đất nước. Vì lẽ đó hai tỷ muội Nạp Lan gia trong thế hệ này được ban tước hiệu công chủ. Hai vị công chủ khác họ duy nhất.

Lời cầu thân nước Di đưa ra còn có thể để ai ứng nhận? Tỷ tỷ Nạp Lan Hình Nhã đã mất, công chúa chính thống đã lấy chồng, vậy còn ai?

Nạp Lan Hình Nhã bất mãn giậm chân, trở về phòng mình. Nàng cứ không đồng ý đấy, ai làm gì được nàng?

Lúc bấy giờ ba nam nhân kia mới nhìn thấy Khanh Khanh đang đứng hóng kịch một bên. Nàng cũng chẳng muốn hóng mấy chuyện vô vị này cho cam, vẫn là có chuyện muốn hỏi.

"Lam muội, Hắc Kết sao rồi?"-Na Bố Lạp Hàn Minh niềm nở.

Nàng cau mày nhìn hắc, từ khi nào tên này lại gọi nàng là Lam muội rồi? Không ngượng miệng à?

"Y đang nghỉ ngơi!"-Nàng lạnh nhạt.

Khanh Khanh nghĩ nghĩ một chút mở miệng "Chuyện của Bối Lan..." nàng không biết nói tiếp như thế nào thì Na Bố Lạp Hàn Minh đã nói

"Thiệu Phi đã đưa Bối Lan cô nương về Tây Hạ, khoảng chừng ngày mai sẽ trở lại!"

Nàng "À" một tiếng, lại trưng ra bộ mặt muốn hỏi lại không biết hỏi thế nào. Nàng từ khi nào mắc chứng ngại nói chuyện với người lạ? À hình như trước đây đối với người không mấy thân nàng đều dùng cách lười nói chuyện, lạnh nhạt bỏ mặc.

Vu Trác Nhận nhận ra nàng muốn hỏi chuyện gì liền nói "Ta đã phái người của Dạ Nguyệt đi thăm dò tin tức của Xích liệt, Na Bố Lạp tướng quân cũng đã phái người đi tra."

Khanh Khanh gật đầu thầm tính toán thời gian, có lẽ lúc này toàn bộ Xích Hà cung cũng đã biến chuyện. Tuy Bối Lan rời Xích Hà đã lâu nhưng cũng từng có địa vị lớn có lẽ Xích Hà sẽ không bỏ qua.

Đúng như nàng đoán, chuyện Bối Lan mất, Xích Liệt_cựu môn hạ của Xích Hà cung gây chuyện đã lan ra với tốc độ chóng mặt. Không chỉ Dạ Nguyệt sơn trang, quân lính, Xích Hà cung truy đuổi ông ta mà còn rất nhiều thế lực muốn bắt (với vài mục đích nào đó). Cái tên Xích Liệt ngang nhiên chiếm vị trí đầu trong bảng nhiệm vụ của lính đánh thuê.

*

Hoàng cung Tây Hạ.

Doãn Chính Uyên ngồi trên tràng kỷ có chút thờ thẩn nhìn phong thư thuộc hạ mang đến. Hắn trầm ngâm, tay day day thái dương "Thì thế được chôn cất ở đất phong của Na Bố Lạp Hàn Minh?"

Thuộc hạ áo đen quỳ ở dưới đất đáp "Vâng, bên cạnh còn có một ngôi mộ xây cất không lâu có lẽ là đại cô gia."

Doãn Chính Uyên nhớ lại những ngày ở Xích Hà cung, cái nơi u tối có một nữ tử như hoa sen thuần khiết mỉm cười.

"Lại không gặp được người lần cuối, sư tỷ!"

Hắn chính là một trong những vị đồ đệ bí ẩn của Xích Hà cung, Nhị công tử Doãn Chính Uyên. Thời niên thiếu của hắn cũng gắn liền với Bối Lan, hắn và nàng cũng cùng lớn lên.

Hơn sáu năm ly biệt để rồi nhận một tin tử từ người.

Quá ngược nhân rồi!

*

Xích Hà cung.

Xích Dụ yên đọc phong thư thuộc hạ đến đến liền trực tiếp kích động làm rơi phong thư.

Nàng ta vội vã từ một chi nhánh nhỏ của Xích Hà chạy về chính điện. Vừa đến liền nhìn thấy một nam nhân quỳ dưới đất, Xích Ngạo Thiên nửa ngồi nửa nằm trên tràng kỉ thất thần.

Nàng ta đi đến khẽ gọi một tiếng "Sư phụ?"

Xích Ngạo Thiên lấy lại tinh thần, bình tĩnh nhìn thuộc hạ quỳ ở dưới "Đã báo tang cho mọi người?"

Thuộc hạ: "Đã báo tin cho các vị công tử."

Xích Ngạo Thiên phất tay, có chút mệt mỏi "Phái người hỗ trợ Kết Nhi, lui ra cả đi!"

Thuộc hạ quỳ dưới đất dập đầu một cái, đứng dậy rời đi. Xích Dụ Yên nhìn ông ta một cái cũng rời đi.

*

Phong Quốc

Phủ Quốc sư

Nam tử nhìn cảnh sắc ngoài trời không tốt lắm, mây đen rải rác trên bầu trời dường như sắp mưa.

Nam tử cong môi, một nửa khuôn mặt bị khuất bóng không rõ biểu cảm

"Trời cũng thương tiếc rồi?!"

Nam tử nghiêng đầu, mâu quang nhìn đến thuộc hạ đang quỳ bên dưới
"Phải người giúp Hắc Kết, à, xem xem tình hình tứ đệ như thế nào."

Nam tử lại quay đầu nhìn trời, môi mỏng cong lên tà mị "Xem thử y
đã tìm được chưa...thật lâu rồi chưa gặp!"

P/s: Đại sư huynh lần đầu tiên lên sà!!! Không thể tả bộ dạng nha, vẫn chưa tới đoạn Đại sư huynh chính thức có nhiều đất diễn. Tuy nhiên hẳn là một mỹ nam yêu nghiệt...tin ta đi (có được xem đồng dạng yêu quái??!!)

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI! QUYỂN 2

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q2. Chương 33. Lần Đầu Đến Liêu Quốc_Gặp Bảo Cát.

Lãnh thổ đại lục được chia làm sáu khu vực, mỗi khu vực tồn tại một quốc gia lớn kéo dài suốt mấy ngàn năm tân nguyên: Phong Nguyệt vương triều, Phong Quốc, Ngụy Quốc, Mông Cổ, Tây Hạ, Liêu Quốc.

Trong sáu quốc gia trên đại lục Phong Nguyệt, Phong quốc, Ngụy quốc chính là ba nước mạnh mẽ nhất, kể cả về quân sự lẫn tài chính.

Liêu quốc là nước xếp cuối cùng trong sáu quốc gia trên đại lục. Nước Liêu khí hậu khắc nghiệt, nắng nóng quanh năm, tài nguyên khan hiếm đất đai khô cằn. Một phần ba lãnh thổ Liêu quốc đều là sa mạc, hoàng thành được xây trên một ốc đảo lớn.

Trên một vùng sa mạc hóa thuộc địa phận Liêu Quốc xuất hiện sáu bóng dáng cưỡi ngựa.

Lúc này đã là giờ trưa, mặt trời trên cao như phóng ra lửa, hừng hực đốt cháy da thịt.

Nạp Lan Hình Nhã vừa lau đi mồ hôi trên trán vừa nheo nheo mắt nhìn xung quanh toàn một màu vàng của cát ai oán "Cái nơi quỷ quái gì thế này!" Tây Hạ quốc dù khí hậu khắc nghiệt cũng không thể nóng bức như này nha!

Lăng Vân chậm chạp cưỡi ngựa lại gần nàng ta, ánh nhìn có chút thương tiếc đưa túi da chứa nước "Hình Nhã, mọii uống nước đi, đường

vẫn còn dài..."

Chưa nghe hết lời hăn nói Nạp Lan Hình Nhã đã ỉu xịu xuống.

Vu Trác Nhận nhìn qua nàng ta "Hừ" một tiếng "Tự làm tự chịu!"

Là do nàng ta đòi đi theo thì quản ai được? Tính khí đại công chúa thật không thể sửa được!

Nạp Lan Hình Nhã bất mãn trừng Vu Trác Nhận một cái, nàng ta kéo áo choàng che mặt lại, thúc ngựa lên trên đi cùng Na Bố Lạp Hàn Minh đi đầu.

Lăng Vân nhìn theo bóng Nạp Lan Hình Nhã có chút chua xót. Vu Trác Nhận nhìn qua Lăng Vân lại quay mặt đi, thật không có tiền đồ!

Lam Khanh Khanh cùng Hắc Kết chậm rãi đi sau nhìn một màn phía trước.

Hắc Kết dùng khủy tay huých nhẹ Khanh Khanh, nhếch môi cười đầy ẩn ý "Vị thất ca kia của nàng hăn là phải lòng cô nàng công chúa kiêu ngạo đi?"

Khanh Khanh không trả lời y mà hỏi ngược lại "Ồn không?"

Hắc Kết ngẩn ra một chút mới nhận thức được là nàng đang hỏi về tình trạng của y. Y khẽ cười "Không thể ồn hơn!"

Khanh Khanh thu lại ánh mắt nhìn y, tùy tiện nhìn về phía trước, đột nhiên phun ra bốn chữ "Không có tiền đồ!"

Hắc Kết ngồi trên ngựa phì cười.

Lần này mọi người đến Liêu Quốc không vì chuyện khác, chính là Xích Liệt. Hôm qua mật báo Xích Hà cung truyền đến nói rằng phát hiện

vết tích của Xích Liệt tại một ốc nhỏ có dân cư ở Liêu quốc. Đồng lúc đó Nghi ám của Dạ Nguyệt sơn trang cũng cũng truyền tin tức tương đồng.

Chuẩn bị qua loa vài món đồ vật họ liền xuất phát, không ngờ tới bây giờ chính là mùa trọng điểm của Liêu quốc. Bão cát thường xuyên xảy ra, đôi khi kéo dài suốt mấy ngày, khí hậu cũng nóng lên không ít.

Bọn họ đã vào địa phận Liêu quốc hơn nửa ngày cũng như đi trên cát sa mạc đã hơn nửa ngày ngoại trừ nắng gắt vẫn là nắng gắt. Chưa từng thấy qua một ốc đảo nào.

Không gian xung quanh đột nhiên yên lặng đến kì dị, tất cả ngựa của mọi người bất an hí lên một tiếng xuýt nữa hất người trên lưng xuống ngựa.

Sáu người kéo dây cương trấn an ngựa, bọn họ không hện mà cùng tụ lại một chỗ cảnh giác nhìn xung quanh.

Cát vàng dưới chân mọi người dao động, ở điểm cuối chân trời trong tầm mắt họ một thứ gì đó màu đen nổi lên. Thứ màu đen kia lớn dần, nhắm về hướng bọn họ mà tới.

Khóe môi Na Bố Lạp Hàn Minh giật giật, giọng nói khô khốc "Bão...bão cát!"

Lời hăn vừa dứt, xung quanh họ bị ảnh hưởng bởi cơn bão cát đang tới gió cát bay mịt mù.

Vu Trác Nhạn chửi thề một tiếng nhảy xuống lưng ngựa thả đi con ngựa đang nổi điên.

Lăng Vân cũng nhảy xuống ngựa "Không kịp tìm chỗ trốn rồi, mọi người mau ngồi xuống, quay lưng lại hướng gió!"

Mọi người vừa nhảy xuống ngựa thì bão cát đã ập đến. Xung quanh Cát bụi mù mịt, tiếng gió gào rít tựa như thú dữ bị nhốt lâu năm. Vốn dĩ mọi người chỉ cách nhau vài bước chân nhưng hiện tại họ lại không tài nào nhìn thấy, nghe thấy đối phương.

Ngay lúc gió bão ập đến Khanh Khanh cảm giác được bị một người tóm lấy nàng kéo về phía đối phương. Hắc Kết ôm lấy Khanh Khanh từ phía sau, áo choàng đen rộng phủ kín hai người.

Hắc Kết ôm nàng, trong tư thế ngồi nàng gần như ngồi lên đùi y. Trong không gian nhỏ hẹp tối om nàng dường như còn cảm nhận được hơi thở y phả vào cổ nàng.

Gió cát mạnh mẽ đập vào áo choàng, tuy Hắc Kết đã dùng nội lực chống đỡ nhưng cũng không ít lần quất vào mặt Khanh Khanh. Y nhận ra điều này liền kéo mặt nàng vào ngực y, che toàn diện cho nàng.

Khanh Khanh bị Hắc Kết mạnh mẽ ôm lại nhưng nàng biết cơn bão cát này có bao nhiêu khủng khiếp. Nàng chưa từng gặp qua bão cát bao giờ nên hoàn toàn không biết cát bụi cắt vào da thịt sẽ như thế nào. Nhưng nàng biết cho dù Hắc Kết có dùng nội lực chống lại thế nào thì y vẫn bị ảnh hưởng. Cũng không biết cơn bão này kéo dài bao lâu.

"Người vẫn còn đang bị thương, có thể chịu nổi sao?"

Hắc Kết khẽ cười lắc đầu "Vẫn ổn!" trong không gian nhỏ tối, Khanh Khanh không nhìn ra vẻ mặt tái nhợt của y.

Dù ổn hay không y cũng phải cố trụ, nếu y gục xuống Khanh Khanh phải làm sao đây?

Khanh Khanh nhàm chán ở trong ngực y thầm thì "Ta chưa từng gặp qua bão cát nhưng đã từng nghe qua. Cũng từng nghe nó có thể cuốn bay mọi thứ!"

Hắc Kết khước môi cô giật thềm than không ổn.

Cô nàng mồn miệng xui xẻo nào đó đột nhiên giật mình, ngấn đầu nhìn đôi mắt sáng của Hắc Kết trong không gian "Người nói...liệu nó có thể..."

Mặt Hắc Kết đột nhiên biến sắc, y kéo áo choàng lại ôm chặt Khanh Khanh "Có thể!"

Gió bão bên ngoài ù ù, nàng nghe không rõ y đang nói gì nhưng lại cảm nhận được cơ thể dần bị thứ gì đó nhất bổng lên... Không đúng, là nàng và Hắc Kết bị gió lốc trong bão cát cuốn đi.

Cô nàng nào đó thềm mắng con mẹ nó, thề thốt từ nay về sau không nhàm chán mở miệng trong cảnh nguy hiểm.

Gió lốc cuốn lấy cát bụi lẫn những sinh vật bên dưới lên không trung.

Khanh Khanh được Hắc Kết ôm chặt, giảm thiểu sự tệ hại nhất do bão cát mang lại nhưng vẫn bị gió lốc xoay vòng vòng chóng mặt. Một góc áo choàng bị gió giật mạnh, cát bụi ồ ạt quất lên mặt Khanh Khanh đau rát.

Nàng cảm nhận được bàn tay ôm nàng siết chặt, nàng ngấn đầu nhìn y, áo choàng bị thổi bay mất để lộ toàn bộ khuôn mặt Hắc Kết. Tuy trong gió bụi mù mịt nàng vẫn có thể nhận ra khuôn mặt y tái nhợt.

Hắc Kết nhắm chặt mắt, ngay lúc áo choàng bị gió lốc thổi bay cũng là lúc y kiệt sức ngất đi. Y ngất vẫn vô thức siết chặt, bảo vệ người trong lòng.

Khanh Khanh vòng tay ra sau đỡ lấy lưng y, nàng cảm nhận được tay dính lấy chất lỏng sền sệt. Nàng biết vết thương của y lại rách.

Khanh Khanh dần cảm thấy bị gió lốc xoáy cho mệt mỏi, gió cát quất vào mặt, tay, những mảnh da thịt lộ ra bên ngoài đến phát đau. Nàng ôm chặt Hắc Kết, ấn đầu y vào bả vai, để y vùi đầu vào hõm cổ nàng tránh bị gió cát quất phải.

Hai người đang lơ lửng trên không trung, không phân biệt rõ phương hướng. Hai người tựa như món đồ chơi của gió lốc mặc nó giày vò, cũng chẳng biết khi nào nó chơi chán quăng 'đồ chơi' sang một bên.

Khanh Khanh mệt mỏi đến cực độ, gần như muốn ngất nhưng lại bị sự đau rất làm cho tỉnh lại.

Không biết qua bao nhiêu lâu, trong mơ hồ nàng cảm nhận được sự áp lực xung quanh dần tản đi, gió cát bên cạnh không còn mạnh mẽ đánh vào da thịt nữa. Cơ thể nàng và Hắc Kết trở nên nặng nề, theo lực hút rơi xuống.

Khanh Khanh giữ được chút thanh tỉnh cuối cùng lật người lại để nàng lưng nàng hướng về mặt đất, bảo hộ Hắc Kết phía trên.

Khanh Khanh dần dần mất ý thức, nàng cảm nhận được phần lưng nện xuống đất cát, nội tạng trong người bị cú va chạm này như bị đảo lộn.

Thật đau!

Dù cơn đau lớn tới đâu cũng không làm thanh tỉnh được tinh thần lẫn thể xác mệt mỏi đến cùng cực.

Nàng mất đi ý thức.

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI! QUYỂN 2

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q2. Chương 34. Giúp Đỡ.

Khanh Khanh bị sự nóng rát trên mặt làm tỉnh lại. Nàng nheo nheo mắt nhìn mặt trời vẫn còn đang treo trên cao, ánh mặt trời nóng rát như muốn nướng chín khuôn mặt nàng.

Một phần ba thân thể nàng bị vùi dưới lớp cát nóng, nàng đột nhiên nhớ đến việc gì đó lập tức ngồi bật dậy.

Đợi nàng nhìn thấy Hắc Kết an ổn nằm bên cạnh mới thả xuống hòn đá treo lơ lửng trong lòng, nàng thở nhẹ ra một hơi.

Bấy giờ Khanh Khanh mới cảm nhận được cơn đau toàn thân truyền đến, đau đến xương cốt như muốn rã rời. Những mảnh da thịt lộ ra ngoài lớp y phục bị gió cát trong trận bão quét qua đỏ lên, có vài chỗ còn ứa máu.

Hắc Kết nằm bên cạnh nàng vẫn còn chìm trong mộng, chưa có dấu hiệu tỉnh lại. Có lẽ y kiệt sức quá mức, không thể tỉnh lại sớm.

Khanh Khanh cố lê tấm thân nặng nhọc xích lại gần Hắc Kết, dùng thân che lại những tia nắng muốn đốt cháy da thịt người kia. Nàng nhìn xung quanh, ngoại trừ cát vàng vẫn toàn là cát. Nàng không rõ cơn bão cát kia đã qua bao lâu, hiện tại hai người họ bị gió lốc đưa đến chỗ nào.

Còn không biết bão cát có quay lại hay không.

Khanh Khanh nhìn Hắc Kết, nàng cố gượng dậy, kéo thân thể to lớn của Hắc Kết dậy, choàng một cánh tay y lên vai. Thân thể nặng nhọc lại thêm trọng lực của Hắc Kết khiến nàng muốn khụy xuống. Nàng cắn răng cố giữ chặt Hắc Kết, một tay đặt ở tay y choàng qua vai nàng, một tay giữ chặt hông y.

Khanh Khanh dìu Hắc Kết cất từng bước nặng nhọc, dấu chân nặng nề của nàng tạo nên vệt dài trên cát sau đó nhanh chóng bị lớp cát khác bị gió thổi lấp.

Nàng không biết đã đi bao lâu, mặt trời trên cao dường như dần dần dịu đi. Cái bóng của nàng và Hắc Kết do mặt trời chiếu kéo dài ra cho nàng biết Liêu Quốc lại sắp chìm vào ban đêm.

Dường như khi nàng ngất đi nàng đã trải qua đêm đầu tiên khi đến Liêu quốc, nàng không rõ khí hậu ban đêm ở Liêu quốc ra sao nhưng nàng nhớ rõ cái cảm giác lạnh buốt thấu xương khi mất đi ý thức.

Con mẹ nó! Tại sao lại có cái đất nước quỷ quái này chứ?!

Khanh Khanh nghe thấy xung quanh có động tĩnh liền ngẩn đầu, nàng phát giác ở trên một đồi cát không xa có một đoàn lạc đà chở hàng đi ngang qua. Nàng nhú mào chưa kịp phân rõ đoàn người kia là thương nhân hay sa phi thì họ đã phát giác ra nàng.

Một cô bé tầm mười một mười hai tuổi mặc y phục cơ bản nhất Liêu quốc_áo lụa ngắn bó sát để lộ bụng màu lam, váy dài, trên đầu đội tấm khăn to che lấy mặt cùng phần trên cô bé ngồi trên lạc đà. Cô bé là người đầu tiên nhìn thấy Khanh Khanh, nó quay về phía một nam tử cưỡi ngựa bên cạnh "Hey, Cố Thanh người nhìn kia, là một người trung nguyên!"

Nam tử được gọi là Cố Thanh nhú mào nhìn theo hướng cô bé, những thành viên trong đoàn cũng bị lời nói của nó thu hút sự chú ý.

Cô bé dường như rất vui vẻ kéo cổ lạc đà lại hướng về phía Khanh Khanh đi tới.

Cổ Thanh thoáng chút kinh ngạc "Tiểu thư!", vội thúc ngựa chạy theo.

Khanh Khanh cảnh giác nhìn cô bé trước mặt.

Cô bé lại dường như không nhận ra sự phòng bị của nàng, nó nhảy xuống lạc đà "Hey, người là người trung nguyên sao? Vì sao người lại ở đây?"

Khanh Khanh nhú mày.

Phía sau nam tử tên Cổ Thanh đã đuổi tới, hẫ xuống ngựa, kéo cô bé ra phía sau "Các người là ai?"-hắn nhìn Hắc Kết được nàng dìu thận trọng hỏi.

Cô bé tỏ vẻ bất mãn bĩu bĩu môi "Cổ Thanh, giọng điệu người thật đáng che trách, họ không phải người xấu!"

"Tiểu thư biết họ không phải là người xấu sao?"

Cô bé ngẩn ra chốc lát, nó cười "Ta nghĩ người trung nguyên đều tốt, giống như Cổ Thanh vậy!"

Cổ Thanh thoáng nhìn qua cô bé phía sau lại nhìn tới Khanh Khanh, giọng điệu nhẹ nhàng hơn một chút "Hai người bị lạc đường?"

Khanh Khanh gật đầu.

Nàng nghĩ nghĩ một chút, mở miệng "Cứu y..."-giọng nói của nàng bởi vì từ hôm qua đến giờ chưa uống ngụm nước mà khàn khàn. Nàng chỉnh lại giọng nói, bàn tay vô thức siết chặt "Cầu các người....cứu y."

Lần đầu tiên nàng mở miệng cầu xin người khác, vì Hắc Kết nàng cầu xin người khác_thứ mà nàng luôn giấu cột.

Cố Thanh nhú mày, vốn là hăn muốn từ chối nhưng lại bị cô bé phía sau nhanh trước một bước cướp lời "Ta đồng ý!"

Cố Thanh cau mày không vui.

Cô bé tránh ra khỏi Cố Thanh đứng trước mặt Khanh Khanh, chỉ trích hăn "Cố Thanh, người lòng dạ thật sắt đá, nàng đang bị thương, hăn là gặp qua trận bão cát kia, có lẽ nàng còn chưa uống ngụm nước nào đâu. Người thật nhẫn tâm!"

Cô bé quay sang Khanh Khanh, nghiêng đầu nhìn Hắc Kết "Vị ca ca này đang bị thương rất nặng sao?"-cô bé khịt khịt mũi "Ta nghe thấy mùi máu!"

Khanh Khanh gật đầu.

Cô bé quay sang tiểu đoàn hô lớn "A Hăn, A Hăn, người có thể nhường lạc đà không? Vị tỷ tỷ với vị ca ca này bị thương rồi!"

Người tên A Hăn là một nam tử cao lớn đang dắt một con lạc đà chở hàng. A Hăn nghe cô bé gọi liền bóc hàng trên lưng lạc đà xuống lớn tiếng hô "Có một con, có đủ không?"

Cô bé cười hì hì "Đủ đủ!"

Cố Thanh phi thường không hài lòng việc làm của cô bé "Tiểu thư!"-hai chữ mang chút uy hiếp.

Cô bé nhìn hăn lắc đầu "Cố Thanh, tỷ tỷ ta không ở đây ta trở thành chủ tử của các người, các người phải nghe ta!"

Cố Thanh kia nhú mày.

Cô bé cúi đầu, có chút ỉn rĩ "Trước đây, người cũng từng như vậy, Cố Thanh người tại sao không hiểu cho họ?"

Cố Thanh im lặng, hẩn quay về người của mình.

Lúc này A Hãn cũng dắt một con lạc đà sang, giúp Khanh Khanh đỡ Hắc Kết nằm sấp trên lạc đà.

"A Hãn, vị ca ca này đang bị thương, người giúp y dắt lạc đà?"

A Hãn kia cười thoải mái "Không vấn đề!"

Cô bé quay sang Khanh Khanh cười "Tỷ tỷ, lạc đà không đủ, tỷ có thể đi cùng ta."

Cố Thanh nghe cô bé nói vậy thì nhúu mày, hẩn thúc ngựa lại gần "Tiểu thư đi cùng ta."

Cô bé nghe hẩn nói vậy thì mắt sáng lên, cô bé nói với Khanh Khanh "Vậy tỷ tỷ cười lạc đà của ta đi!"

Nói rồi cô bé hớn hờ cầm lấy tay Cố Thanh nhảy lên ngựa.

Khanh Khanh nhìn qua cô bé và Cố Thanh một lượt, leo lên lạc đà.

Khanh Khanh vừa ngồi trên lạc đà vị nam tử cao lớn A Hãn kia liền một tay nắm lấy dây kéo lạc đà "Cô nương, ta giúp người dắt lạc đà?"

Nàng nhìn tay trái A Hãn dắt lạc đà chở Hắc Kết, nhẹ gật đầu. A Hãn kia thấy nàng đồng ý liền cao hứng ngâm nga bài đồng dao Liêu quốc, dắt hai con lạc đà đi về phía trước.

Cô bé ngồi cùng ngựa với Cố Thanh nhìn một màn này thì cười, cô bé kéo ống tay áo nam tử bộ dạng cau có phía sau "Cố Thanh, người xem, A Hãn hiểu khách như vậy. Người học hỏi A Hãn đi!"

Liêu quốc khí hậu khắc nghiệt nhưng con người lại phóng khoáng, tốt bụng. Vùng đất xa cách với trung nguyên đầy thị phi trắng đen bảo hộ những mảnh non thiện lương lớn lên. Con người Liêu quốc luôn mang một trái tim nhiệt huyết, thiện lương nhưng không phải chưa từng bị cuốn vào tranh đấu thế gian, chỉ có điều họ biết từ bỏ, biết giới hạn dừng lại.

Họ thiện lương cũng đơn thuần, đơn thuần đến mức bị người ta lừa gạt, bị người ta chà đạp!

Cố Thanh nhìn qua cô nàng nhỏ bé trong lòng khẽ thở dài, mong rằng sự việc nhiều năm trước sẽ không hiện hữu!

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI! QUYỂN 2

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q2. Chương 35. Phí Duyệt Thành.

Cô bé người Liêu Quốc thúc ngựa tiến lên đi song song cùng Khanh Khanh. Cô bé hứng thú bắt chuyện cùng nàng "Hey, Tỷ tỷ, tỷ tên gọi là gì?"

Khanh Khanh vốn trưng ra cái mặt lạnh băng thường thấy trên khuôn mặt nghe cô bé hỏi lâm vào trầm mặc. Nàng im lặng hồi lâu mới phun ra ba chữ "Lam Khanh Khanh."

Cô bé có chút thất vọng bởi sự im lặng của nàng, bỗng nghe nàng mở miệng nói nhỏ, tuy giọng có chút khàn khàn nhưng vẫn nghe ra ba chữ 'Lam Khanh Khanh'. Cô bé vui vẻ cười híp mắt "Tỷ tỷ, ta gọi là La Mạn Yên Tinh, là nhị tiểu thư La Mạn gia_một trong những gia tộc có tiếng nói trong Liêu quốc!"

Cô bé La Mạn Yên Tinh vui vẻ chỉ vào nam tử phía sau, ngồi chung ngựa cùng "Đây là Cố Thanh, huynh ấy là người trung nguyên, giống tỷ. Ta còn một tỷ tỷ gọi là La Mạn Minh Cơ, tỷ ấy rất xinh đẹp, đợi về La Mạn thành ta sẽ giới thiệu cho tỷ biết!"

Khanh Khanh không nói gì, nàng nhìn sang Cố Thanh phía sau như nghĩ nghĩ cái gì đó rồi dời mắt đi.

Cô bé Yên Tinh chỉ vào Hắc Kết còn đang hôn mê hỏi "Vậy huynh ấy?"

Khanh Khanh: "Hắc Kết."

Yên Tinh cười cười "Tỷ tỷ thật lạnh lùng!"

Khanh Khanh khoe miệng co giật, nàng hình như đã thu liễm lại rất nhiều rồi mà? Có thấy không hả? Nàng cũng nói nhiều hơn rồi mà, vẫn lạnh lùng?

Ừ...do di chứng sao?

Tạo độ hảo cảm với ân nhân thất bại!

La Mạn Yên Tinh cũng không quá để ý lắm đến vẻ mặt lãnh đạm của nàng, cô cho rằng người trung nguyên đa phần đều như vậy. Trước đây lúc mới gặp Cổ Thanh hân cũng là vẻ mặt đó.

Cô bé nhìn mặt trời đang có xu hướng ngã về Tây liền hô lớn "Hey, nhanh trở về nào! Trời sắp tối rồi!"

Đoàn người hưởng ứng theo lời gọi của Yên Tinh hô lớn một tiếng, đẩy nhanh tốc độ.

Ngay lúc bầu trời đang tối dần, nhiệt độ Liêu quốc giảm xuống một cách tụt dốc Khanh Khanh nhìn thấy toà thành trấn đầu tiên khi nàng đến Liêu Quốc.

Đoàn người tới trước cổng thành, cổng thành vốn đóng chặt nặng nề mở ra, dường như ngay lúc cửa thành mở trên thành vang lên tiếng hô lớn "La Mạn tiểu thư trở về rồi! La Mạn tiểu thư trở về rồi!"

Đoàn người cứ thế qua cổng thành, không cần để binh lính canh cổng kiểm tra. Khanh Khanh nhìn qua La Mạn Yên Tinh ngồi cùng ngựa với Cổ Thanh dẫn đầu vào thành trong đầu đột nhiên xuất hiện một ý nghĩ: này là đang hưởng ánh hào quang của nhân vật quyền lực ah?!

Đoàn người đi qua hẳn cổng thành đại môn mới nặng nề đóng lại, dân chúng trong thành đứng hai bên đường lớn hoan hô đoàn người trở lại.

Phía trước có một nam tử đứng đợi, hẳn mặc y phục Liêu quốc màu đen tuyền, khoát trên mình áo choàng lông đang hướng về đoàn người mỉm cười.

"La Mạn tiểu thư trở về rồi!"

La Mạn Yên Tinh cười vui vẻ nhảy xuống ngựa với sự giúp đỡ của Cố Thanh, hớn hở chạy đến bên cạnh nam tử "Hey Duy Hiên ca, thật nhớ huynh!"

Nam tử gọi là Duy Hiên cười sùng nịch chặn lại cô bé nào đó đang muốn nhào lại ôm hẳn. Duy Hiên nhìn tới Khanh Khanh cùng Hắc Kết, ánh mắt kinh ngạc "Họ là ai?"

Yên Tinh buông tha Duy Hiên, cười nói "Là bằng hữu ta gặp ở ngoài sa mạc, dường như gặp phải bão cát."

Duy Hiên nghi hoặc nhìn cô bé rồi nhìn Khanh Khanh.

"Duy Hiên đại ca, huynh đừng dùng ánh mắt đó nhìn họ, họ là người tốt!"

Yên Tinh tới bên kéo Khanh Khanh xuống lạc đà, sau lại phân phó người hầu chuẩn bị hai phòng, bảo A Hãn đưa Hắc Kết trở về phòng cho khách nghỉ ngơi. Cô bé kéo Khanh Khanh đến một gian phòng khác.

"Tỷ tỷ, chúng ta tạm thời nghỉ ở đây một đêm, ngày mai lại khởi hành đến La Mạn thành, giới thiệu Minh Cơ tỷ cho tỷ xem!"

Ồ! Vậy đây không phải La Mạn thành của cô bé La Mạn Yên Tinh này à? Khi nãy còn chào đón nồng nhiệt như vậy?!

Yên Tinh nhận ra vẻ mù mịt của Khanh Khanh liền phì cười "Đây là Phí Duyệt thành của Phí Duyệt Duy Hiên, là vị ca ca khi nãy. Đây chỉ là thành nhỏ gần cách sa mạc mênh mông kia với Liêu quốc thôi!"

Cô bé nghĩ nghĩ "Gọi là gì nhỉ...à chính là biên giới đấy!"

Khanh Khanh đảo mắt, phải chăng người bên cạnh nàng rất có quyền lực, nhìn khung cảnh họ vào thành xem! Thật là, tùy tiện cầu cứu được nữ chủ quyền lực cứu vớt. (Nữ chủ quyền lực nhất ở đây là tỷ có được không, Tiểu Khanh?)

La Mạn Yên Tinh phân phó người hầu chuẩn bị nước nóng, cô đẩy Khanh Khanh vào trong dực phòng được ngăn bởi tấm màn "Tỷ mau đi tắm rửa đi!"

Chê nàng bẩn?

Khanh Khanh vào phòng tắm trong ánh mắt của Yên Tinh.

Trong lúc chờ đợi Khanh Khanh, Yên Tinh gọi người hầu chuẩn bị một ít đồ ăn cho bữa tối. Ngay khi đồ ăn được dâng lên Khanh Khanh cũng từ phòng tắm đi ra.

La Mạn Yên Tinh hớn hở nhìn qua Khanh Khanh bỗng nhiên đờ người, qua một lúc lâu bỗng cảm thán "Ôi thần linh ơi! Ta biết người trung nguyên rất xinh đẹp nhưng mà tỷ, xinh quá rồi?!"

Khanh Khanh nhú mày, nghiêng nghiêng đầu. Nàng tuyệt đối không tự luyện nói mình là tuyệt thế đại mỹ nữ, nàng so với Hàm Mộc Vân còn kém sắc hơn rất nhiều nha. Nhan sắc của nàng có cần khiến cô bé Liêu quốc kinh ngạc như vậy không?

La Mạn Yên Tinh yêu thích đi vòng quanh Khanh Khanh, cô bé chọn cho Khanh Khanh một bộ lam y đậm màu để lộ eo cùng cánh tay trắng nõn,

tóc dài vắt bên hông bị ướt sũng chưa kịp vắt lên, khuôn mặt được rửa đi một lớp bụi cát bị hơi nóng của nước làm cho hồng nhuận. Quả thật xinh đẹp động lòng người nha, nàng chưa trang điểm đã xinh đẹp như vậy vậy trang điểm lên sẽ như thế nào nhỉ?

La Mạn Yên Tinh kéo Khanh Khanh lại bàn ăn, cùng nàng vừa dùng bữa tối vừa trò chuyện "Tỷ tỷ, người có thể kể cho ta nghe về trung nguyên sao?"

"Sao người lại muốn biết chuyện trung nguyên?"

La Mạn Yên Tinh hơi hơi ngượng ngùng "Vì Cố Thanh là người trung nguyên, ta muốn biết quê hương của huynh ấy ra sao!"

Khanh Khanh trầm mặc "Ta...không biết nên nói về trung nguyên cho người thế nào!"

Trung nguyên mà trong miệng người ta luôn nói chính là ba quốc gia cường đại nhất đại lục nằm cạnh nhau: Phong Nguyệt vương triều, Phong Quốc và Ngụy quốc.

La Mạn Yên Tinh tròn mắt ngạc nhiên "Sao tỷ lại nói vậy?"

Khanh Khanh cúi "Ta chỉ mới đến đây ba năm..." nàng dừng lại một chút lại nói "Khí ức hai năm trước có chút không nhớ rõ. Hai năm nay lại không có tâm tình để ý đến trung nguyên."

La Mạn Yên Tinh có chút thất vọng "Ah, không sao! Tỷ là có chuyện gì buồn khổ không muốn nhớ lại sao?"

Khanh Khanh lắc đầu nhỏ giọng "Không phải không muốn nhớ mà không nhớ được!"

Đôi mày La Mạn Yên Tinh khẽ cau lại, ngay lúc này bên ngoài có người hầu đi vào báo Hắc Kết đã tỉnh lại, đang tìm bạn đồng hành của mình_Khanh Khanh.

La Mạn Yên Tinh không chần chờ liền cùng Khanh Khanh đến gian phòng dành cho khách, nơi Hắc Kết nghỉ ngơi.

Khanh Khanh Khanh vừa vào phòng liền nhìn thấy nam tử vận trung y trắng như tuyết, hẳn đã được người khác tắm rửa qua, mái tóc xõa dài sau lưng ngồi trên giường mờ mịt nhìn xung quanh. Hắc Kết nhìn thấy Khanh Khanh, trong mắt hiện lên sự kinh hãi "Khanh Khanh?"

Khanh Khanh lại gần kiểm tra y một lượt "Có chỗ nào không khỏe?"

Hắc Kết khuôn mặt tái nhợt cười yếu ớt "Không sao, vẫn ổn!"

Khanh Khanh nhíu nhíu mày không nói.

Một người hầu bên cạnh lên tiếng "Tiểu thư yên tâm, vết thương của vị công tử này đã được xử lí, tạm thời không còn vấn đề gì nữa!"

Khanh Khanh thoáng dần ra đôi mày đang nhíu chặt.

La Mạn Yên Tinh cười tinh nghịch lại gần nháy mắt với Hắc Kết "Hey, Hắc Kết huynh, ta gọi là La Mạn Yên Tinh, thật vui mừng khi biết huynh."

Hắc Kết hơi nhíu mày nhìn cô bé trước mắt.

Khanh Khanh: "Là cô ấy cứu chúng ta ở ngoài sa mạc."

Cô bé cười hì hì "Tỷ gọi ta là A Tinh được rồi!"

Hắc Kết vẫn nhíu chặt đôi mày nhìn chăm chăm cô bé Yên Tinh "Người...là người La Mạn gia tộc?"

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI! QUYỂN 2

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q2. Chương 36. La Mạn Gia Tộc.

"Người... Là người La Mạn gia tộc?"

La Mạn Yên Tinh chớp chớp đôi con ngươi thanh thuần "Đúng vậy nha!"

"Sao vậy?"

Hắc Kết lắc đầu cười nhạt "Không có gì, chỉ là nghe có chút quen tai!"

La Mạn Yên Tinh nghe y nói vậy thì hưng phấn vô cùng "Người trung nguyên các người còn có thể nghe qua La Mạn gia tộc ta sao? Oa ta không biết La Mạn gia tộc lại có tiếng tăm như vậy nha!"

Hắc Kết cười nhạt, tiếng tăm thì có bất quá lại không có lời đồn tốt lành gì! Lời này y không nói ra trước mặt cô bé đang thanh thuần đang phùng phùng phấn khởi kia.

Hầu gái nhìn sắc trời đã tối hẳn, nhiệt độ đang liên tục giảm tốt bụng nhắc nhở "Tiểu thư, trời đã khuya rồi người nên trở về nghỉ nơi ngày mai còn phải xuất phát về La Mạn thành!"

La Mạn Yên Tinh nghiêng đầu nhìn ngoài trời "A, trời tối rồi?!"

Cô bé quay sang Khanh Khanh, kéo kéo tay nàng "Tỷ cũng nên trở về nghỉ ngơi đi, Hắc Kết ca ta sẽ phân phó người chăm sóc thật tốt!"

Khanh Khanh gật đầu, nàng nhìn qua Hắc Kết một lượt dặn y bảo trọng thân thể một câu rồi cùng La Mạn Yên Tinh rời đi.

Nàng và Yên Tinh rời đi, Hắc Kết liền từ chối sự phục vụ của người hầu trong phòng bảo họ lui ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại mình y. Y nhìn ra cửa, ánh mắt phức tạp.

Này, cũng quá mức trùng hợp đi? Tùy tiện nhờ một người cứu giúp người đó liền là người của La Mạn gia tộc?!

*

Sáng sớm ngày hôm sau, trong sự tiễn đưa đầy nhiệt tình của dân chúng cùng thành chủ thành Phí Duyệt đoàn người của La Mạn gia tộc khởi hành trở về thành La Mạn.

Lần này rời đi La Mạn Yên Tinh cố tình bảo Phí Duyệt Duy Hiên chuẩn bị hai con ngựa cho Khanh Khanh và Hắc Kết. Khi người hầu dắt ngựa đến cô bé còn cười đặc ý nói: Ta biết người trung nguyên các người quen dùng ngựa nên chuẩn bị cho hai người đấy nha. Phải biết ngựa ở Liêu quốc rất hiếm (vì đa số họ đi trên sa mạc bằng lạc đà) huống chi là một thành nhỏ ở biên cương vắng lặng.

Đoàn người càng đi sâu vào trong địa phận Liêu quốc càng nhận ra đường dễ đi hơn, cát mịn dưới chân dần trở nên cứng cáp.

Đoàn người đến La Mạn thành thì đúng lúc trời bắt đầu ngã về Tây. La Mạn thành được xây trên một ốc đảo, thành trì cao lớn sừng sững tạo cho người ta có cảm giác không thể nào phá vỡ được. La Mạn thành so với Phí Duyệt thành họ từng đi qua to lớn gấp ba gấp bốn lần, binh lính trên thành càng đông hơn.

Binh lính canh giữ trên thành nhìn thấy đoàn người liền lớn tiếng hỏi "Người đến là ai?"

La Mạn Yên Tinh nghe được tiếng người quen liền vẫy tay với nam binh lính "Hey, A Thành, là ta Yên Tinh đây!"

Nam binh lính canh giữ nhìn thấy La Mạn Yên Tinh nếp nhăn giữ mi tâm giãn ra, hồ hởi hô lớn với binh lính phía dưới "Nhị tiểu thư trở về, mau mau mở cửa!"

Đại môn thành màu đỏ tươi chậm rãi mở ra đón đoàn người vào thành.

Trong thành không xảy ra viễn cảnh chào đón phô trương như ở Phí Duyệt thành, chỉ có binh lính canh giữ cổng thành xếp thành hàng. Đoàn người đi qua họ liền cúi người hô to "Hoan nghênh tiểu thư hồi thành!"

Đoàn người đi ngang qua con phố lớn của La Mạn thành đến phủ Thành Chủ trung tâm thành. Người dân trên phố nhìn thấy bọn họ, có vài dừng lại đứng xem lại có người tiếp tục làm việc không mấy quan tâm.

Khanh Khanh nhú mào thắc mắc, này không phải mới đúng là La Mạn thành của cô bé kia sao? Vì sao Phí Duyệt thành lại chào đón nồng nhiệt hơn cả thành của cô?

La Mạn Yên Tinh như nhìn ra nghi hoặc của nàng kéo lạc đà đi song song với nàng nói "Hey, tỷ tỷ đang thắc mắc điều gì? Tỷ đừng quan tâm cách chào đón giữ hai thành trì! Người của La Mạn thành xem chuyện này như quen, nếu lần nào cũng chào đón như vậy không phải là mệt chết sao?"

Khanh Khanh nhún vai, không nói gì. Hiện tại nàng và Hắc Kết đều thay y phục Liêu quốc, không bị người khác nhìn chằm chằm với ánh mắt nghi hoặc nữa.

Đoàn người đi qua khỏi con phố lớn liền gặp phủ Thành Chủ to lớn.

Hai thị vệ canh gác cổng phủ nhìn thấy tiểu thư nhà họ trở về liền vui mừng hô lớn "Nhị tiểu thư trở về!"

La Mạn Yên Tĩnh vừa vào phủ liền được người hầu mời đến thư phòng của thành chủ, thành chủ không ai khác chính là tỷ tỷ cô La Mạn Minh Cơ. Yên Tĩnh đến thư phòng còn tiện gọi Khanh Khanh và Hắc Kết cùng đi đến gặp qua tỷ tỷ cô bé.

Thư phòng của thành chủ khá ít thị vệ tuần tra. Vừa vào phòng liền bắt gặp ngay một nữ tử đang ngồi trên thư án nghiêm túc xem sổ sách trong tay.

Nữ tử vận bộ y phục Liêu quốc màu đỏ tươi lộ eo cùng vai, khoát áo choàng cùng màu che phủ bởi vai trắng tuyết. Khuôn mặt nữ tử trang điểm nhẹ, mi tâm vẽ một đốm lửa nhỏ đỏ tươi. Nàng chỉ yên tĩnh ngồi đó nhưng lại khiến người ta có cảm giác kiên dè, trên người nàng phát ra cổ uy nghiêm của một vị thành chủ, còn cả khí chất đế vương tà mị ẩn ẩn hiện hiện.

La Mạn Yên Tĩnh nhìn thấy tỷ tỷ đã lâu không gặp của mình liền hô một tiếng "Tỷ tỷ" nhào lại ôm chầm lấy La Mạn Minh Cơ.

La Mạn Minh Cơ thoáng nhíu mày nhưng cũng không đẩy cô bé ra, nàng xoa đầu Yên Tĩnh, ánh mắt tràn đầy sủng nịch "Thời gian qua sống không tồi đi?"

La Mạn Yên Tĩnh buông nàng ra, dang tay ra bấu môi "Quả thật sống không tồi, gầy đi một vòng rồi!"

La Mạn Minh Cơ chau mày.

Cô bé tinh nghịch nháy mắt bồi thêm "Vì nhớ tỷ tỷ yêu dấu của ta đấy!"

Mày La Mạn Minh Cơ lúc này mới dẫn ra một chút.

La Mạn Yên Tĩnh bấy giờ mới nhớ tới Khanh Khanh và Hắc Kết, cô bé "A" một tiếng chỉ tới hai người "Tỷ tỷ, ta có đem hai người về cho tỷ xem nha, là người muội cứu ở sa mạc."

Yên Tĩnh hướng Khanh Khanh rồi lại hướng Hắc Kết "Vị tỷ tỷ này gọi là Lam Khanh Khanh, vị ca ca kia gọi là Hắc Kết!"

La Mạn Minh Cơ chau mày "Người trung nguyên?"

La Mạn Yên Tĩnh gật đầu.

Lúc này nữ tử mới trở lại bộ dạng uy nghiêm lúc đầu nhìn tới hai người, nàng ta nhú mày "Mục đích các người đến đây làm gì?"

La Mạn Yên Tĩnh bữu môi bất mãn với giọng điệu của tỷ tỷ mình nhưng lại không giám chen ngang đành nhìn hai người trả lời.

Hắc Kết tiếp lời La Mạn Minh Cơ "Quả thật bọn ta đến Liêu quốc là có mục đích khác, hai người bọn ta bị lạc bằng hữu trong trận bão cát. May mắn được La Mạn tiểu thư cứu giúp, ân này tuyệt sẽ không quên. La Mạn tiểu thư muốn bọn ta trả ân thế nào đều nguyện ý chấp nhận!"

La Mạn Minh Cơ "Ồ" một tiếng "Dám hỏi công tử đến Liêu quốc vì điều gì?"

Hắc Kết cười nhẹ "Không che dấu thành chủ, bọn ta đến vì một người, giang hồ đồn đãi nhiều như vậy ta nghĩ thành chủ cũng biết là ai!"

La Mạn Minh Cơ chau mày "Người đến là vì Xích Liệt?"

Hắc Kết cười khẽ "Chính vì ông ta!"

"Các người là lính đánh thuê?"

Hắc Kết lắc đầu "Không phải!"

Mày nàg ta cau càng chặt "Vậ tại sao lại muốn đuối bắt ông ta?"

"Chỉ là ân oán riêng!"

Mày La Mạn Minh Cơ dẫn ra, nàg ta đột nhiên cười, nụ cười điên đảo chúng sinh "Vậ thì chúng ta liền đối địch nhau rồi, bản thành chủ cũng có chủ ý với tên Xích Liệt kia."

Hắc Kết dường như không quá bất ngờ "Vì sao?"

La Mạn Minh Cơ hỏi ngược "Trước hết nói xem ngươi là người của ai?"

Hắc Kết thản nhiên nói ra cái tên "Xích Hà cung!"

Ba người trong phòng đều chấn động, Khanh Khanh nhìn qua y khó hiểu, vì sao y lại nói ra thân phận của bản thân dễ dàng như vậy?

La Mạn Minh Cơ cùng La Mạn Yên Tinh trừng lớn mắt nhìn Hắc Kết.

Yên Tinh vỗ bàn trực tiếp hỏi "Ngươi là người của Xích Hà cung?"

Hắc Kết thản nhiên "Tại hạ Xích Hà cung tứ công tử Hắc Kết!"

La Mạn Minh Cơ im lặng hồi lâu bỗng lên tiếng "Xích Liệt là người của Xích Hà cung, người tứ công tử lại đi đuối bắt?"

Hắc Kết lắc đầu cười nhạt "Thành chủ hơn ai hết phải biết nguyên nhân?"

La Mạn Minh Cơ bật cười, ý cười không lan đến khóe mắt, khuôn mặt phủ một màn sương lạnh "Công tử, La Mạn gia tộc cùng Xích Hà cung sớm đã không còn quan hệ. Đương nhiên Xích Liệt cũng không thể nhường cho ngươi!"

Hắc Kết cười nhạt "Không cần thành chủ nhường, tự ta đoạt lấy."

La Mạn Yên Tinh định thần lại, cảm nhận mùi thuốc súng nồng nặc bất cứ khi nào cũng có thể bùng phát lên tiếng "Hey, đi đường thật mệt mỏi, tỷ tỷ ta có thể trở về phòng nghỉ ngơi?"

Chưa để La Mạn Minh Cơ đồng ý cô bé đã đứng dậy kéo Hắc Kết cùng Khanh Khanh rời đi.

La Mạn Yên Tinh kéo người đi còn lăm bầm lầu bầu "Hey! tùy tiện cứu người liền vớt trúng người Xích Hà cung, là họa hay phúc đây ah?"

P/s: các nàng nghĩ thế nào nếu ta đào hố mới???

(hôm trước nói tầm 5 chap Tiểu Khanh sẽ về Phong Nguyệt nhưng mà... Tình tiết La Mạn gia tộc đột ngột nảy sinh. Chắc tầm 10 chap nữa mới tới tình tiết Phong Nguyệt.)

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI! QUYỂN 2

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q2. Chương 37. Chuyện Xưa

"Người tại sao lại dễ dàng nói ra thân phận Xích Hà cung như vậy?"

Hắc Kết ngồi bên bệ cửa sổ ngắm người nhìn ra bầu trời đầy sao bên ngoài. Y nghe Khanh Khanh hỏi cũng không thu hồi mâu quang, lơ đãng hỏi lại "Nàng từng nghe qua truyền thuyết thời viễn cổ?"

Khanh Khanh nghiêng đầu vẻ mặt mờ mịt, cái gì truyền thuyết thời viễn cổ?

Hắc Kết như đột nhiên nhớ ra chuyện gì quay đầu nhìn nàng khẽ cười "Quên mất nàng không phải người ở đây, nàng không biết là đương nhiên."

Khanh Khanh nhú mày.

Hắc Kết tựa lưng vào khung cửa sổ, ánh mắt xa xăm vô định nhìn vào bầu trời đêm kể lại câu chuyện xưa.

"Có một truyền thuyết lưu truyền nói rằng thời viễn cổ tức những năm đầu tân nguyên của đại lục chỉ có hai tộc nhân chính là ma tộc cùng thiên tộc. Hai tộc nhân này về căn bản chẳng khác gì nhân tộc như chúng ta nhưng sức mạnh của họ rất lớn. Hai tộc nhân đều có cách, có thể bay. Ma tộc có đôi cánh màu đen như những quỷ thần, Thiên tộc có đôi cánh màu trắng như thiên sứ mà người đời hay nói đến.

Hai tộc nhân này trong những đầu tân nguyên niên luôn đấu đá lẫn nhau, đánh đến chết đi sống lại. Nhưng rồi hai tộc nhân dần dần suy bại, nhân tộc cùng lúc đó hình thành. Ma tộc bị đánh đuổi xuống tầng thấp nhất của đại lục, thiên tộc bị hạn chế ở thần cao nhất, vùng đất trung gian an ổn là nơi ngự trị của nhân tộc. Nhân tộc lại chia lãnh thổ làm sáu vùng, mỗi vùng một vị vua cai trị."

"Khanh Khanh, nàng nói có tin được không?"

Hắc Kết đột nhiên quay đầu nhìn nàng.

Khanh Khanh bị y kể đến đầu óc oanh tạc khó hiểu, nàng cứ tưởng bản thân xuyên đến một đại lục bình thường vậy mà cư nhiên nó lại là một cái đại lục tồn tại ba tộc nhân?

Nàng chưa bao giờ nghe qua nha!?

Hắc Kết cũng không mong chờ câu trả lời của nàng. Y cúi đầu tựa như nói với Khanh Khanh lại tựa như nói với bản thân "Nhưng ta lại tin!"

Y thở dài "Bởi vì Xích Hà cung cũng xem như một bộ phận của ma tộc đã biến mất hàng ngàn năm tân nguyên, ma tộc mà người đời chỉ xem là truyền thuyết!"

Khanh Khanh há hốc mồm.

"Người sáng lập ra Xích Hà cung là một thánh nữ ma tộc."

Y đang giải thích cho việc tại sao Xích Hà cung bị người ta cho là tà ma ngoại đạo, đuổi đánh đuổi giết?

Khanh Khanh mờ mịt "Vậy La Mạn gia tộc? Có liên quan gì?"

Hắc Kết: "Vị thánh nữ kia họ là La Mạn tên một chữ Tuyệt."

Khanh Khanh tròn mắt kinh ngạc.

Y im lặng hồi lâu lại tiếp tục "Vốn dĩ La Mạn gia tộc và Xích Hà cung quan hệ rất tốt, vốn dĩ có lẽ ta sẽ mãi mãi không biết được nguồn gốc của Xích Hà cung cùng La Mạn gia tộc. Nhưng hai mươi sáu năm trước Xích Hà cung xảy ra một số chuyện. Phi Yến cô cô mang một thân thương tích cầu sư phụ ta giúp đỡ. Lúc đó bà ấy đang mang thai."

Hắc Kết bỗng ngừng lại nhìn Khanh Khanh "Bà ấy là Phi Yến Nguyệt Tâm, cũng chính là mẫu thân Tam công tử Xích Hà cung Phi Yến Vô Ưu"

Khanh Khanh nhú mày, Vô Ưu? Nghe thật quen tai!

"Là Tam vương gia Phong Nguyệt Vô Thần."

Tim nàng đập một cái thật mạnh, phút chốc có cảm giác hít thở không thông. Cái tên này... Nghe thật quen!

Hắc Kết quay đầu đi "Sư phụ ta vốn yêu thích Phi Yến cô cô nhưng bà ấy lại cùng tỷ tỷ gia nhập quân đoàn sát thủ của Phong Nguyệt hoàng. Sư phụ ta bị ép lấy La Mạn sư mẫu sinh ra một nhi tử. Cùng lúc đó Phi Yến cô cô đến cầu giúp đỡ. Sư phụ cùng sư mẫu xảy ra tranh cãi, sư mẫu dẫn thế tử trở về La Mạn gia ở Liêu quốc, giữa đường lại bị giết hại. La Mạn gia tộc liền cho rằng đều là lỗi của sư phụ ta, hai bên từ đó trở thù."

Khanh Khanh im lặng, cảm giác đau tim vừa rồi tưởng chừng như chỉ là ảo giác nàng gạt ra sau đầu. Câu chuyện Xích Hà cung cũng quá bi thương rồi!

Hắc Kết nhảy xuống khỏi bệ cửa sổ, thuận tay xoa xoa đầu nàng "Chuyện này cũng đều là Bối Lan sư tỷ kể lại cho ta. Chuyện xưa kể cũng đã kể rồi, ngủ đi, ngày mai chúng ta lên đường tìm Xích Liệt!"

*

Sáng sớm hôm sau Khanh Khanh cùng Hắc Kết trong ánh mắt không mấy chào đón của phủ thành chủ ly khai khỏi thành La Mạn tìm Xích Liệt.

Đương lúc vừa rời khỏi cổng chính tòa thành La Mạn phí sau vang lên tiếng hô gọi tên hai người.

Hai người quay đầu nhìn lại liền thấy La Mạn Yên Tinh một thân lam y Liêu quốc cười cùng ngựa với Cổ Thanh vội vã chạy đến.

Cô bé thở phào một hơi vuốt vuốt ngực "Ta còn tưởng hai người đã rời khỏi, may mắn đuổi tới kịp!"

Ân oán giữ Xích Hà cùng La Mạn gia tộc dường như không hề ảnh hưởng đến cô bé đơn thuần này. Cô bé lấy trong người ra một tấm bản đồ da lớn vẽ lại chi tiết địa phận lãnh thổ Liêu quốc.

Cô bé hướng hai người nháy mắt cười tinh nghịch "Hey, ta đã vì hai người tra hỏi thủ hạ thật lâu mới tìm được thông tin của Xích Liệt kia đến nói cho hai người đây.

Cô bé trải tấm bản đồ ra chỉ vào một điểm bị đánh dấu X đỏ thẫm "Đây là nơi bọn ta tra được có vết tích Xích Liệt, là nơi cuối cùng nhìn thấy hãn, có lẽ là xáo huyết của hãn đầu đây thôi."

Cô bé lại chỉ vào chấm đỏ nhỏ cách đó khá xa "Đây là La Mạn thành chúng ta đang ở, muốn đến nơi của Xích Liệt đi về hướng Bắc. Hai người sẽ gặp phải hai tòa thành, Yên Thủy thành cùng Thạch thành. Bây giờ đến Yên Thủy cần một ngày đường đến Thạch thành mất hai ngày một đêm. Hai người nên chuẩn bị một chút, qua khỏi Yên thủy chính là sa mạc mênh mông, Thạch thành cũng chỉ là một tòa thành nhỏ đang xây dở bị bỏ hoang."

La Mạn Yên Tinh lấy ra một khối lệnh bài bằng bạc lớn cỡ bàn tay đưa cho Khanh Khanh "Tỷ đến Yên Thủy thành cần gì có thể đưa lệnh bài

này ra, tuy không thể hoành hành tự do nhưng sẽ không có ai dám cấm cản tỳ!"

Khuôn mặt Cố Thanh đã sớm cau thành một đống bất mãn vô cùng nhưng cũng không ra tay ngăn cản. La Mạn Yên Tinh sau khi sơ lượt nói qua một hơi những nơi cần chú ý nhưng nơi bão cát cùng lốc xoáy thường xuất hiện xong xuôi liền đứng ở cổng thành tiễn biệt Hắc Kết cùng Khanh Khanh. Đợi đến khi bóng hai người khuất trong sa mạc cát vàng mới cùng Cố Thanh trở về Phủ thành chủ.

La Mạn Yên Tinh trở về phủ thành chủ liền tìm tỳ tỳ yêu dấu của mình trong thư phòng.

"Hey, tỳ tỳ, muội đã tiễn hai người họ đi rồi. Bản đồ cùng thông tin cũng đã chuyển tới rồi, có lẽ không có nguy hiểm gì đâu ha?!"

La Mạn Minh Cơ từ trong đóng sách ghi chép sự vụ ngân đầu "Có liên quan gì đến ta?"

Yên Tinh nháy mắt với nàng cười tinh nghịch "Tỷ nha, người trung nguyên gọi là gì ấy nhỉ... Ah là khẩu thị tâm phi nha. Tỷ rõ ràng không muốn họ gặp nguy hiểm lại vờ vô tình như vậy!"

Mỹ nữ tuyệt sắc trên thư án khước môi khẽ nhếch, tiếp tục xem sổ sách "Ta khi nào thì như vậy?"

"Tỷ nói xem phủ này là của tỷ, thủ hạ cũng là của tỷ một vị tiểu thư nhỏ nhoi như muội muốn liền có thể moi ra mật tin của Xích Liệt sao? Đoán không lầm chính là tỷ phía sau dung túng đi?"

La Mạn Minh Cơ cười khẽ "Muội nghĩ nhiều rồi, trở về phòng đi."

La Mạn Yên Tinh bĩu môi "Ân oán đời trước chính là chuyện của đời trước vì sau đời này chúng ta phải so đo như vậy? Muội thấy hợp người

nào liền giúp người ấy. Tỷ rõ ràng, cũng không chán ghét họ!"

La Mạn Minh Cơ làm như không nghe thấy lời cô bé nói, yên lặng vùi đầu vào công việc.

Cô bé Yên Tinh cảm thấy không còn gì vui vẻ nữa quay đầu rời khỏi thư phòng trở về biệt viện của mình.

Lúc bấy giờ mỹ nữ đang vùi đầu vào công việc kia mới dừng lại động tác đỡ dang ngăn đầu thất thần. Ân oán của đời trước cứ thế quên đi? Có thể quên nhưng sứ mệnh thì không thể chối bỏ được.

P/s: chap mới nhằm quảng cáo cho hố mới sắp đào (Cũng không phải new) các nàng không cần quá chú ý tình tiết. Xin trân trọng cảm ơn *haha..*

Cứ cảm thấy chap này quái quái (Ảo quá hông ta?!)

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI! QUYỂN 2

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q2. Chương 38. Nạp Lan Hình Nhã Bị Thương.

Từ lúc rời khỏi La Mạn thành Khanh Khanh và Hắc Kết cưới ngựa liên tục đến Thạch thành, nơi gần nhất với dấu vết Xích Liệt để lại, vừa vắn đúng hai ngày một đêm. Hai người đến cổng Thạch thành thì mặt trời đã ngã về Tây.

Đêm đầu tiên rời khỏi vì lo sợ sảy ra bão cát thiên tai gì đó hai người quyết định vào thành Yên Thủy nghỉ một đêm. Nhờ có lệnh bà La Mạn Yên Tinh đưa lúc rời đi hai người vào thành cũng không bị làm khó dễ (Vì hai người là người trung nguyên!).

Thạch thành quả thật như lời La Mạn Yên Tinh nói, thậm chí còn tồi tệ hơn. Tòa thành xây bằng đá chỉ xây được một nửa, căn bản không thể che chắn bão cát gió lốc gì đó bất ngờ ập đến. Trong thành hoang vắng, tiêu điều đến có chút quỷ dị.

Khanh Khanh cùng Hắc Kết vào thành, cảnh giác xung quanh. Hai người đi trên con đường lớn phủ đầy cát, hai bên đường đôi khi có vài căn nhà xây bằng đất, đá khá nguyên vẹn, cũng có những căn nhà đang xây dở, hoặc bị gió thổi bay nóc. Trong thành một chút nhân khí cũng không có!

Khanh Khanh nhắm mắt nhìn xung quanh, nàng có cảm giác Thạch thành này không phải vốn dĩ đã hoang tàn như vậy. Dường như từng rất náo nhiệt, phồn hoa, nhưng vì điều gì khiến một tòa thành đang yên ổn trở nên như vậy?

Khanh Khanh và Hắc Kết cẩn thận đi dạo một vòng trong Thạch thành, xác nhận trong thành không có một bóng sinh vật sống hai người không những không thả lỏng người còn ngược lại càng đề cao cảnh giác.

Đột nhiên trong góc nhà rách nát vang lên tiếng động nhỏ. Khanh Khanh đưa mắt nhìn Hắc Kết, y nhìn nàng gật đầu như hiểu ý đi vòng ra phía sau căn nhà rách. Khanh Khanh cảnh giác từng bước lại gần nơi phát ra tiếng động, nhẹ nhàng rút Khổng Y kiểm bên hông ra.

Vừa tới góc khuất phát ra tiếng động, Khanh Khanh nhanh nhẹn nghiêng người né thanh kiếm đối phương xuất ra. 'Keng' một tiếng thanh kiếm của người kia bị Khanh Khanh đánh bay, lưỡi kiếm Khổng Y thuần thục đặt trên cổ hắn.

Đúng lúc đó Hắc Kết xuất hiện phía sau người kia, điểm huyết đạo hắn.

Người kia nhìn thấy rõ hai người thì trợn mắt vội lên tiếng "Là ta, Lăng Vân!"

Khanh Khanh nhíu mày kéo mảnh vải thô che mặt người nọ xuống, dung nhan trắng trẻo vài phần non nớt của Lăng Vân xuất hiện. Lăng Vân tràn đầy lúng túng cùng kinh hãi nhìn hai người.

Hắc Kết giải huyết cho hắn.

"Sau trận bão cát kia hai người đã đi đâu vậy? Bọn ta tìm rất lâu vẫn không thể tìm được hai người!"

Hắc Kết lơ đãng trả lời "Hai người bọn ta bị gió lốc cuốn đi, nhờ một đoàn thương nhân cứu giúp."

Lăng Vân nhặt lại thanh kiếm bị đánh bay, tươi cười "Không có chuyện gì là tốt rồi, hai người cùng ta đi, mọi người đều ở căn nhà phía Tây

thành."

Hai người không chối từ, đi theo phía sau Lăng Vân. Căn nhà mà hăn nói cách đây cũng không quá xa chỉ là có vẻ hẻo lánh, thảo nào hai người vào thành lại không gặp được họ.

Vừa đến gần căn nhà xây bằng đá đã nghe tiếng nữ tử kêu gào thảm thiết

"Tỷ phu, tỷ phu, mắt ta thật đau..."

Lăng Vân bất giác căng thẳng, hăn xiết chặt nắm tay, vội vàng xông vào trong.

Khanh Khanh nhìn qua vẻ vội vàng của Lăng Vân liền biết có chuyện không tốt, giọng nói kia còn không phải cô công chúa kiêu ngạo Nạp Lan Hình Nhã?!

Khanh Khanh vừa vào nhà liền nhìn thấy Nạp Lan Hình Nhã đau đớn giãy dựa trên ghế, tay ôm đôi mắt đang không ngừng rỉ máu.

Thiệu Phi vốn đã trở về Tây Hạ cũng đã trở lại, hăn cùng Lăng Vân cố trấn tĩnh Nạp Lan Hình Nhã "Hình Nhã muội chịu đựng một chút, không nên động vào..."

Nạp Lan Hình Nhã bị đau đớn căn bản không nghe, ồn ào gào khóc "Ta đau, mắt ta thật đau, tỷ phu cứu ta!"

Na Bố Lạp Hàn Minh đứng một bên cũng rối rắm theo nàng ta. Máu trong mắt Nạp Lan Hình Nhã không ngừng trào ra, dưới đất vun vãi những mảnh vải đầy máu. Không biết đôi mắt kia đã đổ máu bao lâu.

Khanh Khanh nhíu mày hỏi "Đã xảy ra chuyện gì?"

Na Bối Lạp Hàn Minh thở dài "Bọn ta khi đến gần địa phận Thạch thành gặp phải Xích Liệt. Đôi mắt của Hình Nhã là bị Xích Liệt hạ độc thủ."

Hắc Kết nhìn qua tình trạng của Nạp Lan Hình Nhã, đôi mắt thoáng qua tia phức tạp. Mắt của Nạp Lan Hình Nhã thật giống với Bối Lan khi bị Xích Liệt hạ độc, chỉ có điều Bối Lan đã vào giai đoạn vô phương cứu chữa, cũng không đổ máu nhiều thế này. Y cũng không nhận thức ra được loại độc dược này là gì.

Nạp Lan Hình Nhã khóc lại càng thê thảm hơn, nàng ta huơ huơ tay đầy máu kéo chặt vạt áo người gần nàng ta nhất "Không thể cứu chữa sao? Mắt ta...phế rồi sao"

Thiệu Phi cúi đầu không lên tiếng, hẳn biết một chút y thuật bất quá cũng chỉ chữa những thứ thông thường, đối với loại độc này hẳn chưa từng gặp qua cũng không biết giải như thế nào!

"Độc một khi đã ăn sâu vào không thể cứu chữa!"-Hắc Kết đột nhiên lên tiếng, y không thể nhận thức được nhưng ít nhiều có thể nhận ra mắt Nạp Lan Hình Nhã đã không thể vận hồi.

Nạp Lan Hình Nhã ngã ngồi, không thể tin vào điều vừa nghe được. Ba nam nhân trong phòng nhất thời cũng ngẩn ra.

Lăng Vân lắp bắp hỏi, mang theo một tia hy vọng "Không còn cách nào sao?"

"Bất quá vẫn còn một cơ hội!"

Nghe thấy vẫn còn hy vọng Nạp Lan Hình Nhã liền la lớn "Cơ hội gì? Cần cái gì đều có thể được, người cần gì ta đều đồng ý chỉ cần người chữa khỏi cho ta!"

Hắc Kết có chút đắn đo "Mắt công chúa đã không thể cứu vãn, chỉ có thể trước khi được thắm sâu vào lấy đồng tử ra, tìm người khác hiến mắt cho người! Quá trình này rất đau đớn!"

Nạp Lan Hình Nhã che lại đôi mắt đầm máu bất chấp gật đầu "Có thể, đau thế nào ta đều có thể chịu!" còn có thể đau hơn lúc này sao?

Hắc Kết im lặng, vấn đề không phải có thể chịu đau đớn hay không mà là cần có người hiến mắt cho nàng ta có được không!?

Thiệu Phi nhận ra vấn đề liền lên tiếng "Ai sẽ hiến mắt cho Hình Nhã?"

Lăng Vân vội đứng dậy "Ta, lấy mắt của ta đi!"

Hắc Kết ngẩn ra một chút, lắc đầu "Công chúa là nữ tử, cần đôi mắt phù hợp hơn, là nữ tử càng tốt!"

"Lấy mắt của nàng ta đi!"-Nạp Lan Hình Nhã vội hét lên.

Người trong phòng không cần nghe nàng ta nói rõ cũng biết Nạp Lan Hình Nhã đang nói đến ai.

Chưa để Khanh Khanh lên tiếng Hắc Kết đã tức giận vỗ bàn "Không được!"

"Có gì không được? Nàng ta chẳng phải là nữ tử sao? Tại sao lại không được?"-Nạp Lan Hình Nhã bất chấp hỏi. "Chỉ cần người cho ta mắt của người cái gì ta cũng có thể đáp ứng người, chuyện gì ta cũng có thể thành toàn người!"

Khanh Khanh cười lạnh, ánh mắt tràn đầy hàn ý khinh thường nhìn Nạp Lan Hình Nhã chật vật một bên "Muốn mắt của ta? Còn phải xem người xứng hay không!"

Nạp Lan Hình Nhã bị lời của nàng đả kích, cơn đau không dứt trên mắt khiến tâm tình nàng ta vắn vẹo "Không xứng? Bốn công chúa muốn mắt của người chính là coi trọng người, chính là phúc phận của người. Tại sao lại không xứng?!"

Ồ, có có cái lí lẽ đem mắt cho người còn phải biết ơn người đã lấy? Khanh Khanh cười lạnh.

Na Bố Lạp Hàn Minh khẽ quát "Hình Nhã! Muội bình tĩnh lại đi!"

Nạp Lan Hình Nhã một bên uất ức, máu trong mắt lại trào ra ngày một nhiều "Tỷ phu..."

"Nếu đã thống khổ như vậy chi bằng ta cho người một đao thống khoái?"

Mọi người trong phòng im bật.

Khanh Khanh nhúng vai lạnh nhạt chọn một gốc trong phòng ngồi xuống "Có thời gian tranh cãi chi bằng trước hết lấy đồng tử nhiễm độc ra?"

Mọi người hoàn hồn, nghĩ lại hàn khí cùng sát ý nồng đượm tỏa ra trên người nàng không hẹn mà rét run.

Thiệu Phi dùng chủy thủ lấy đi đôi mắt bị nhiễm độc của Nạp Lan Hình Nhã, quá trình có bao nhiêu là đau đớn. Nạp Lan Hình Nhã kêu la thảm thiết, cho đến khi lấy được đôi con người ra nàng ta đã kiệt sức ngất đi. Thiệu Phi lau sạch máu cho nàng ta, dùng mảnh vải sạch băng lại hai hốc mắt trống rỗng.

Từ đầu tới cuối Khanh Khanh chỉ lạnh nhạt ngồi một bên, vốn dĩ Nạp Lan Hình Nhã muốn mắt của nàng nàng đã mất hứng, hiện tại không giết nàng ta chính là giữ thể diện cho Dạ Nguyệt cùng Tây Hạ.

"Trúng độc chỉ có nàng ta?"

Hình như thiếu đi một người thì phải?!

"Xích Liệt còn thả một loại trùng độc, Thập ca bị cắn trúng nhưng độc đã ép ra. Nói cũng thật kì quái, thập ca tại sao vẫn chưa quay lại?"-Thiệu Phi đột nhiên nhớ ra quay sang nhìn Lăng Vân "Thập ca chẳng phải đi cùng huynh sao? Người đâu rồi?"

Lăng Vân vẻ mặt hoang mang "Khi này ta gặp Khanh Khanh và Hắc Kết liền đưa họ trở về đây, chưa gặp qua Trác Nhạn."

Một loại dự cảm xấu nổi lên.

Na Bố Lạp Hàn Minh: "Thiệu Phi cùng ta ra ngoài tìm Trác Nhạn. A Vân cùng Hắc Kết ở lại bảo vệ Hình Nhã cùng Khanh Khanh!"

Khanh Khanh đột nhiên lên tiếng "Không cần! Hắc Kết, Lăng Vân cùng đi đi. Rất có thể gặp phải Xích Liệt."

Lăng Vân thoáng chút khó xử.

Khanh Khanh nhếch môi lạnh nhạt "Ta sẽ không thừa cơ hội giết chết nàng ta. Không cần tự rước phiền phức như vậy!"

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI! QUYỂN 2

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q2. Chương 39. Lựa Chọn Đôi Mắt Tốt.

Nạp Lan Hình Nhã tỉnh lại trời đã tối đen, nàng ta thần thờ nhìn một màn đen đặc trước mặt mới nhớ ra đôi mắt nàng ta đã mất.

Nạp Lan Hình Nhã cảm thấy xung quanh im ắng lạnh lẽo đến mức rùng mình. Nàng ta thử gọi "Tỷ phu?"

Không có ai đáp lại.

Tiếng gió rít gào ngoài thành trống càng làm nàng ta thêm sợ hãi "Tỷ phu? Tỷ phu huynh đâu rồi?"

Lại không có ai đáp trả.

Giọng nàng ta run run "Tỷ phu, A Vân, Thiệu Phi? Các người đâu rồi..."

"Thực Ồn!"

Nạp Lan Hình Nhã im lặng ngay tức khắc, run sợ nhìn về phía phát ra âm thanh. Nhưng đôi mắt nàng ta đã bị mất, chẳng thể nhìn thấy gì ngoài màn đêm đen.

Khanh Khanh ngồi dậy cau mày nhìn Nạp Lan Hình Nhã ngồi co lại trên giường, run rẩy sợ hãi.

Khóe môi Khanh Khanh co giật, cô công chúa kiêu ngạo từ khi nào biến thành con chó nhỏ nhất gan như vậy?

Nạp Lan Hình Nhã dè dặt lên tiếng "Lam Khanh Khanh?"

Khanh Khanh không thèm nhìn đến nàng ta, ngã lưng tựa vào tường một góc phòng nghỉ ngơi.

Nạp Lan Hình Nhã không nghe được câu trả lời nhưng cũng chắc chắn chính là nàng. Nàng ta không yên tâm hơn mà ngược lại căng thẳng hơn vạn phần. Nàng ta nhớ không lâu trước khi nàng ta ngất còn đòi đôi mắt của nàng nha.

Nàng ta nhỏ giọng hỏi "Bọn Hàn Minh đi đâu cả rồi?"

Khanh Khanh từ chối trả lời, thản nhiên mắt dường thần.

Nạp Lan Hình Nhã thoáng rùn mình một cái không dám hỏi thêm gì nữa. Hai người cứ thế ở cùng trong một gian phòng nhỏ hẹp nhưng không ai nói với ai câu nào suốt một đêm, không khí có chút quỷ dị.

Nạp Lan Hình Nhã không dám ngủ thêm, một phần vì cơn đau liên tiếp từ mắt một phần cảm giác bất an không ai che chở. Khanh Khanh ngồi một góc nhắm mắt dường thần cũng không ngủ sâu, đề cao cảnh giác.

Đêm nay hẳn không yên bình như vậy.

Mặt trăng dần trôi đi, chân trời phía đông đã có vài vệt sáng, tiếng gió rít gào trong thành hoang đã giảm bớt. Không quá vài canh giờ nữa trời sẽ sáng hẳn. Đến bây giờ bọn người Na Bố Lạp Hàn Minh vẫn chưa trở về.

Bên ngoài đột nhiên yên tĩnh đến lạ thường, Khanh Khanh mở mắt nhìn ra khung cửa không còn nguyên vẹn khe khẽ nhếch môi. Cuối cùng vẫn có vài con chuột chán sống tìm đến?

Khanh Khanh đứng dậy đi đến bên cạnh Nạp Lan Hình Nhã, nàng ta cảm nhận được có người đến gần liền giật nảy mình vội lui ra sau.

Khanh Khanh vươn tay kéo nàng ta lại nhỏ giọng "Trốn cái gì?"

Nạp Lan Hình Nhã bị nàng bắt lại, nghe thấy giọng nàng gần trong gan tấc bỗng run lên "Người...người muốn làm gì?"

Khanh Khanh nhúng vai "Không làm gì cả, bên ngoài có vài con chuột chán sống, người nói nếu ta đem người cho bọn họ thì bọn họ có vui mừng không?"

Nạp Lan Hình Nhã giật mình "Người muốn đem ta giao ra để thoát thân?"

Khanh Khanh nhếch môi "Ý kiến không tồi!"

Nạp Lan Hình Nhã vội kéo lấy vạt áo nàng lo sợ "Người không được làm thế! Ta...ta là công chúa Tây Hạ. Người hại chết ta người sẽ trở thành kẻ thù của Tây Hạ!"

"Thì sao?"

Nạp Lan Hình Nhã cắn răng "Người không được bỏ rơi ta, ta...người cần gì ta đều có thể cho người, ta là công chúa của Tây Hạ, ta có thể cho người những gì người muốn!"

Khanh Khanh nhếch môi ở bên tai nàng ta nói "Cũng không phải chỉ có người là công chúa!" Cùng lúc đó tay trái nàng vung ra sau, ám khí trong tay lấy tốc độ ánh sáng ghim vào ngực con chuột đầu tiên bèn mẫn tới cửa phòng.

Nạp Lan Hình Nhã bị mất đi đôi mắt, thính lực cùng cảm giác tăng lên rất nhiều. Nàng ta nghe thanh âm vật nặng nề ngã xuống, bất giác nắm chặt

vạt áo Khanh Khanh.

Khanh Khanh kéo vạt áo ra khỏi tay Nạp Lan Hình Nhã thanh âm lạnh nhạt "Ngoan ngoan ở yên đó!"

Lúc này bốn hắc y nữ tử che mặt nhảy vào phòng, rút kiếm tấn công Khanh Khanh. Nàng né tránh một kiếm người kia đánh tới, nghiêng đầu nhìn bên ngoài phủ kính bóng đen khẽ cười lạnh. Hắc y nữ tử cũng không khác gì đi?

Khanh Khanh đánh bay kiếm một hắc y nữ tử xông đến, nàng như ma quỷ lướt nhanh qua người kia, rút chủy thủ bên hông cắt động mạch chủ trên cổ. Nàng thuận tiện đạp một cước nữ tử bên cạnh bay đến song cửa sổ hoang tàn, trực tiếp bay ra ngoài, nện xuống trước mặt đám hắc y nữ tử. Tiếp đó thân thể nữ tử bị cắt động mạch chủ bay ra đè lên người vừa mới gượng dậy.

Hai nữ tử còn lại nhìn nhau, liên thủ xông đến chỗ Khanh Khanh. Nàng nhìn qua hai nữ tử, dò xét một chút đột nhiên ghét bỏ nói "Không tốt." nhanh chóng xử lý hai người, ném ra bên ngoài.

Đám hắc y nữ tử bên ngoài tính xông vào thấy bóng dáng nàng chặn ở cửa, lười biếng nói "Bên trong nhỏ hẹp thật không tiện!"

Đám hắc y nữ tử tầm hai mươi người có chút kinh ngạc, nữ tử đứng đầu tiên dường như là thủ lĩnh đánh giá nàng một chút rồi hạ lệnh "Lên hết cho ta!"

Khanh Khanh nhếch môi mang theo vẻ hàn ý rét lạnh ngạo nghễ nhìn từng người từng người xông đến "Đến một giết một đến hai giết một đôi. Đến một đoàn..." nàng thoáng dừng một chút, chủy thủ trong tay đâm thẳng vào ngực nữ tử xông đến, tay trái đánh bay một người khác đánh lén.

"Đến một đoàn diệt một đoàn vậy!"

Đán hắc y nữ tử xông đến như thủy triều, rõ ràng là sát thủ đều được huấn luyện nghiêm khắc rõ có bao nhiêu sát ý nhưng đứng trước mặt nàng tựa như đứa trẻ vừa học được chút võ thuật cố chấp đánh với tiền bối. Sát khí nồng nặc của một đoàn quân khiến người ta kinh hãi ngay lúc này lại bị lệ khí của nàng cản nuốt.

Khanh Khanh không vội một chiêu giết sạch đoàn người, nàng thần không biết quỷ không hay tiếp cận từng nữ tử, đánh giá một phen lại giết đi. Không thể nói là đang chiến đấu sinh tử mà giống như nàng đang chơi đùa hơn.

Chưa được một lúc mà trên sân đầy mảnh phế tích do va đập trong lúc chiến đấu cùng thi thể hắc y nữ tử. Khanh Khanh lúc này trên người dính đầy máu nhưng đều không phải máu của nàng vung tay đá một nữ tử bay đi, đập vào tường nhà cũ nát bên cạnh, căn nhà hoa lệ đổ vỡ chôn vùi thi thể nữ tử.

Nàng nhếch môi tựa như ma quỷ hút máu "Thật không tìm được thứ hợp ý!"

Nữ tử thủ lĩnh đứng một bên nhìn đồng đội dần dần hao tổn trong mắt thoáng lên tia sát ý rút kiếm đánh tới Khanh Khanh.

Đoàn người hai mươi tư nữ tử guờ khắc này chỉ còn sáu người, họ vội tản ra nhường sân chiến đấu cho Khanh Khanh cùng hắc y thủ lĩnh.

Chân trời phía đông dần nhô lên mặt trời nhỏ, bầu trời tối đen xuất hiện vài tia sáng chiếu xuống bãi hoang tàn đầy máu me trông thập phần quỷ dị.

Khanh Khanh ném chủ thủ dính đầy máu đi, lấy Không Y kiếm luôn đeo sau lưng, ánh ánh mờ nhạt ánh lên lưỡi kiếm bạc sáng chói. Mơ hồ nghe thấy hàng ngàn âm thanh Không Tước kêu vang.

Hắc y thủ lĩnh vùng kiếm xông tới, Khanh Khanh nâng kiếm đỡ lấy. Hai người ta qua người lại mỗi chiêu đều muốn lấy mạng đối phương.

Nữ tử kia đứng đầu một đoàn sát thủ, leo lên vị trí thủ lĩnh không phải cái vỏ rỗng tùy người đánh đập. Kiếm pháp của nàng ta có thể ngang hàng với Khanh Khanh, chỉ là nàng ta dùng kiếm không qua linh hoạt, quá quy củ theo kiếm phổ.

Khanh Khanh thoáng nhìn qua đôi mắt nàng ta, đôi môi nhếch lên quỷ dị "Hoàn mỹ!"

Khanh Khanh không đùa bốn nàng ta nữa, vùng ta chém thật mạnh khiến kiếm nàng ta gãy làm đôi, đánh bay nửa còn lại trên tay. Nàng vòng ra sau nàng ta, điểm huyết, nữ tử liền vô lực ngã xuống đất không thể động đậy.

Sáu hắc y nữ tử nhìn tình thế không ổn muốn tẩu thoát. Khanh Khanh nhìn ra ý định bọn họ, không hề do dự vùng ta, ám khí trong tay nàng chuẩn xác xuyên tim sáu nữ tử.

Hắc y thủ lĩnh nằm dưới đất nhìn hết thấy việc làm của nàng, đôi mắt tròn trĩnh lớn "Giết ta đi!"

Khanh Khanh nhún vai, một tay kéo nữ tử dậy lôi vào nhà đẩy nàng ta tới một góc.

Nạp Lan Hình Nhã theo lời nàng ngoan ngoãn ngồi trên giường không dám nhúc nhích. Nàng ta nghe một màn trận chiến bên ngoài sớm đã sợ hãi vã mồ hôi. Nghe thấy tiếng động, dè dặt lên tiếng "Đã xử lí hết rồi sao?"

Khanh Khanh không để ý đến Nạp Lan Hình Nhã, nàng lại gần nữ tử hắc y, ngồi xổm trước mặt nhìn nàng ta thật lâu đột nhiên mở miệng

"Ta muốn đôi mắt của người!"

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI! QUYỂN 2

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q2. Chương 40. Dụ Dỗ.

Chân trời phía Đông đã sáng hửng, bán mặt trời nhô lên ở phía xa xua tan cái lạnh lẽo khi màn đêm buông xuống, chiếu rọi xuống thành hoang Liêu quốc.

Đám người Na Bố Lạp Hàn Minh trở về căn nhà cũ, trên người đều mang vết thương, Lăng Vân và Thiệu Phi dìu Vu Trác Nhận đang bất tỉnh.

Bọn họ ra ngoài tìm kiếm Vu Trác Nhận, thật như Khanh Khanh đoán gặp phải Xích Liệt. Ông ta hẳn là đã có chủ ý từ trước, bắt Vu Trác Nhận làm con tin, bao vây chặt chẽ bốn người họ. Vật lộn một đêm mới có thể cứu người từ trong tay Xích Liệt ra, đáng tiếc lại để ông ta trốn mất.

Bốn người đem Vu Trác Nhận trở về liền bắt gặp một mảnh phế tích chiến trường hỗn loạn xung quanh căn nhà cũ kĩ. Hắc Kết hốt hoảng chạy vội vào trong, ba người còn lại cũng khinh hãi, vội vàng trở vào.

Bốn người vào trong, hình ảnh đầu tiên đập vào mắt hoàn toàn khiến họ bất ngờ.

Khanh Khanh nhàn nhã ngồi gác chân lên cái ghế bên cạnh, dưới sàn là một hắc y nữ tử hai tay bị trói phía sau. Bên kia Nạp Lan Hình Nhã vẫn còn thất thần ngồi ở trên giường. Nàng ta thính giác nhạy bén nghe tiếng bước chân liền lên tiếng "Ai vậy?"

Na Bối Lạp Hàn Minh buông tảng đá nặng nề trong lòng, nhẹ thở một hơi "Hinh Nhã, là ta! Bọn ta trở về rồi!"

Tâm trạng căng thẳng cả đêm của Nạp Lan Hinh Nhã cuối cùng cũng thả lỏng, nàng ta thoáng cái phấn khởi ra mặt "Tỷ phu, huynh cuối cùng cũng trở về rồi! Làm ta lo..."

"Hừ!"-Lam Khanh Khanh nhú mày hừ lạnh, Nạp Lan Hinh Nhã lập tức im bặt.

Hắc Kết nhìn nàng vút áo ngoài dính máu một bên, trên người chỉ mặc một kiện trung y màu trắng thì khẽ nhú mày. Y cỡi áo choàng tương đối sạch sẽ phủ lên người nàng.

Khanh Khanh nhận ra là Hắc Kết liền mở mắt, nàng không kiên dè kéo chặt áo choàng mang theo chút hơi ấm của y đặt cho bản thân. Nàng lười biếng mở miệng "Thiệu Phi, người có thể thay mắt cho Nạp Lan Hinh Nhã?"

Thiệu Phi bị nàng hỏi có chút ngẩn ra "Ah, ta có biết một chút y thuật, học từ tam ca chắc không sai đi?"

Học từ Mộ Dung Xuất? Hẳn là y sư sao? Là độc sư thì có!

"Muội hỏi chuyện này làm gì?" Thiệu Phi mờ mịt nhìn nàng, đột nhiên nhìn tới hắc y nữ tử bị trói ở dưới đất này giờ làm không khí. Không phải là...

Khanh Khanh chỉ hắc y nữ tử "Nàng ta muốn hiến mắt người có cần không?"

Câu này là hỏi Nạp Lan Hinh Nhã, nàng ta căn cứ môi đột nhiên có cảm giác xấu hổ trước nay chưa từng có. Nàng hôm trước còn muốn lấy

mắt Khanh Khanh thay thế chỗ khuyết của bản thân hôm nay Khanh Khanh lại dùng mọi cách khiến người khác hiến mắt cho nàng.

Na Bố Lạp Hàn Minh nghi ngờ nhìn hắc y nữ tử điềm tỉnh ngồi dưới sàn "Nàng ta tự nguyện?"

Khanh Khanh nhúng vai "Tự hỏi nàng ta đi." Nàng lười đi giải thích!

Hắc y nữ tử căn căn cánh môi nhìn thoáng qua Khanh Khanh "Là ta tự nguyện!"

Mọi người còn đang nghi hoặc đã nghe Khanh Khanh buồn bực thúc giục "Mắt cần phải thay khi còn sống sao? Ta giữ người sống các người còn do dự? Đợi đến lúc vô phương cứu chữa rồi thay sao?"

Khóe miệng hắc y nữ tử giật giật, thì ra là vì lí do này mới giữ mạng nàng?

*

Một canh giờ trước.

"Ta muốn mắt của ngươi!"

Nạp Lan Hình Nhã ngẩn ra, Hắc y nữ tử cũng bị câu nói của nàng làm cho bất ngờ.

Khanh Khanh ngồi trước mặt nữ tử ngăm ngía "Đôi mắt của ngươi rất đẹp, rất to, khá giống với nàng ta, chọn ngươi là hợp nhất!"

Một đoàn sát thủ hai mươi ba nữ tử đến chỉ giữ lại một người chính là chọn đôi mắt hợp để thay cho Nạp Lan Hình Nhã?!

Nữ tử khinh thường cười lạnh "Nếu đã muốn lấy đôi mắt này của ta tại sao không trực tiếp đoạt đi? Phí lời!"

Khanh Khanh nhúng vai không đồng ý nửa thật nửa đùa "Người không nghe qua mấy chuyện kinh dị trong dân gian? Lấy một bộ phận của người chết có oán niệm sẽ bị người đó ám đấy! Với lại ta không ép người bao giờ!"

"Ta cho người đôi mắt đổi lại được cái gì?"

"Vậy người đi theo Xích Liệt đổi lại được cái gì?"-Khanh Khanh cời ngoại y dính máu tùy tiện ném qua một bên, kéo lại một cái ghế ngồi lên, nhạo nhẽ nhìn nàng ta.

Nạp Lan Hình Nhã tuy không thấy được dáng vẻ bây giờ của Khanh Khanh nhưng cũng có thể nghe ra khí thế bức người, cao cao tại thượng trong giọng nàng.

Hắc y nữ tử trầm giọng "Đại nhân nuôi dạy ta, có ân đức to lao với chúng ta. Nguyên ý vào sinh ra tử vì người còn đòi hỏi lợi lộc gì?"

Khanh Khanh nhếch môi "Đi theo ta lợi lộc rất nhiều, ngược lại không cần vào sinh ra tử gì đó, chỉ cần có bản lĩnh sống sót. Chết rồi còn báo ân cái rắm gì?!"

Nữ tử không khỏi che dấu vẻ kinh ngạc nhìn nàng.

Khanh Khanh thản nhiên "Hắn dạy người võ công lợi hại gì sao? Cùng lắm cũng chỉ vài thủ thuật từ Xích Hà cung mà ra. Thật may mắn ở cạnh ta có một vị tứ công tử Xích Hà cung!"

Nữ tử khó tin nhìn nàng.

Khanh Khanh lại nói tiếp "Còn nuôi dưỡng, tiền bạc gì đó..." nàng chỉ sang Nạp Lan Hình Nhã đang ngồi trên giường "Nàng ta là công chúa Tây Hạ quyền thế ngút trời, sắp xếp cho một người một đời sung túc còn khó sao?"

Nữ tử nhíu mày "Vậy nên?"

"Ta muốn đôi mắt của ngươi!"

Này là đang dụ dỗ ah?!

Khanh Khanh nhếch môi lạnh nhạt "Xích Liệt nợ bọn ta hai đôi mắt, một là của đại tiểu thư Xích Hà cung Bối Lan một là của công chúa Tây Hạ Nạp Lan Hình Nhã đây. Người chẳng phải là thuộc hạ trung thành của ông ta sao? Vậy thay ông ta trả nợ đi! Ta tình nguyện chịu lỗ chỉ lấy một đôi mắt của ngươi!"

Nữ tử hắc y khinh thường hừ một tiếng "Năm mơ đi!" trực tiếp quyết định không để ý đến nàng.

Khanh Khanh nghịch nghịch loạn tóc trước ngực qua loa nói "Như lời Tây Hạ công chúa nói gì ấy nhỉ? Chỉ cần người hiến mắt cho ta chuyện gì ta cũng thành toàn cho người. Người có tâm nguyện gì đều có thể thành toàn, cuộc sống sau này sẽ được hoàng tộc che chở, sống sung túc giàu sang mãi về sau. Chỉ cần hiến mắt cho ta!"

Nữ tử đột nhiên bật cười "Hoàng tộc đúng là hoàng tộc, ngang ngược như nhau, thích thì cướp đoạt, ép buộc đến đường cùng! Người lấy đi cuộc sống của người khác còn phải cảm ơn người? Nực cười! Đáng tiếc ta không phải người Tây Hạ, không có hứng thú cống hiến cho các người!"

Khanh Khanh lờ đễnh hỏi "Vậy người từng nghe qua Thiên An quận chúa Mông Cổ?"

Nữ tử nhíu mày "Người có ý gì?"

"Xích Hà cung hình như có một vài bí tịch tu luyện võ công rất cao thâm chỉ cần dựa vào cảm giác và thích giác. Bối Lan mất đi đôi mắt không phải rất còn cường hãn? Ta có từng gặp qua một thuộc hạ của Xích Liệt gọi

là A Liên người có biết? Nàng ta học một vài thủ thuật của Bối Lan, rất thành thạo!"

Nữ tử nhú mày, A Liên là thủ hạ thân cận của Xích Liệt chúng thuộc hạ ai không nhận thức được?

Lại nghe Khanh Khanh nói tiếp "Mất một đôi mắt cũng không phải trở thành phế vật!"

Nữ tử có chút do dự nhìn nàng.

"Người đi theo bốn quận chúa chỉ cần còn sống tuyệt không bạc đãi càng không thu kém bất cứ ai, cũng không cần sống chết vì ta!"

Nữ tử trợn mắt kinh ngạc "Người... người là..."

Khanh Khanh lạnh nhạt "Thiên An quận chúa! Hẳn là đã từng nghe qua?"

Nào phải chỉ từng nghe qua! Hai năm trước Thiên An quận chúa đồ sát hoàng cung Mông Cổ ai mà chẳng không nghe qua. Một nữ tử trong một đêm giết mấy chục mạng người cũng không phải tầm thường.

Người khác nghe tới đã sợ hãi, chỉ sợ có một ngày vô tình chọc đến vị ma nữ mang danh 'Thiên An quận chúa' cả tộc đều chôn theo.

Người dân Mông Cổ vừa kính phục vừa sợ hãi vị quận chúa này. Không chỉ người dân mông cổ, không ít sát thủ đều muốn tận mắt nhìn vị Thiên An này một lần. Đối với nàng có phần kính nể cùng hứng thú!

Nữ tử còn đang ngơ ngác lại nghe Khanh Khanh lên tiếng "Người gọi là gì?"

"Tình Vũ!"

Khanh Khanh nhếch môi "Tình Vũ, người nếu hiến cho ta đôi mắt của người từ nay người sẽ trở thành người của ta. Thiên An tuyệt đối không bạc đã người!"

Nạp Lan Hình Nhã vẫn còn chưa dứt khỏi kinh hãi, ngơ ngác nghe đoạn đối thoại của hai người.

Lam Khanh Khanh vậy mà chính là vị Thiên An quận chúa máu lạnh vô tình kia?

Nàng ta bất giác rung mình, với tính cách lạnh lùng máu lạnh của vị Thiên An trong truyền thuyết kia đối với việc nàng hồ nháo đòi mắt Khanh Khanh sớm đã bị giết, hơn nữa còn liên lụy đến Tây Hạ. Vậy mà người trước mặt nàng đây lại lấy thân phận ra mua chuộc người khác hiến mắt cho nàng.

Thật là...

Nạp Lan Hình Nhã nàng lại làm trò cười cho thiên hạ rồi?!

Cũng chỉ có nàng bụng dạ hẹp hòi, khó chịu trong ngực còn nhói hơn cả vết thương ở mắt!

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI! QUYỂN 2

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q2. Chương 41. Vùng Cấm

Bão cát cuộn cuộn trên sa mạc Liêu Quốc kéo dài suốt mấy tiếng đồng hồ vẫn chưa có dấu hiệu dừng lại. Trong hang động tối tăm nổi lên một điểm sáng nhỏ từ viên dạ minh châu trên tay Hắc Kết.

Thiệu Phi tựa lưng vào vách động, nhìn bầu trời tối đen do bão cát che khuất thở dài "Bão cát này khi nào mới dừng lại đây?"

Lăng Vân cũng thở dài lòng đầy bất an "Không biết Hình Nhã giờ thế nào rồi."

Sau khi chữa thương cho Nạp Lan Hình Nhã và Vu Trác Nhận, Khanh Khanh ném cho họ tấm lệnh bài La Mạn Yên Tinh để họ trở về Yên Thủy thành trước, Tình Vũ_hắc y nữ tử cũng đi theo họ.

Na Bố Lạp Hàn Minh, Thiệu Phi, Lăng Vân, Hắc Kết cùng Khanh Khanh lần theo dấu vết đi truy bắt Xích Liệt. Bốn người đi nửa ngày trên sa mạc cuối cùng gặp phải bão cát phải tránh trong động.

Hắc Kết nghiên cứu bản đồ La Mạn Yên Tinh đưa, đôi mày nhíu lại "Chúng ta đã đi nửa ngày đường hẳn là đã đến gần lãnh địa của Xích Liệt."

Y chỉ vào vùng cấm bị khoanh tròn khá lớn bên trong có một số chấm đỏ "La Mạn Yên Tinh từng nói qua vùng này thường xuất hiện bão cát, gió lốc. Những chấm đỏ này chính là động tránh bão, tổng cộng có năm cái

động. Cô bé còn nói qua vùng này thường xuất hiện côn trùng, động vật mang kịch độc."

Na Bồ Lạp Hàn Minh nghiêng đầu nhìn vào bản đồ, khoảng cách từ Thạch thành đến vùng cấm khá xa nhưng là nửa ngày đường cấp tốc đến quả thật vừa vặn ở ranh giới tiếp giáp gặp động đá đầu tiên. Hắc nhú mày "Ý của đệ chỗ của chúng ta chính là động đá tránh bão cát đầu tiên này" hắc chỉ vào chấm tròn đầu tiên "Nói như vậy chúng ta đã vào vùng cấm rồi?"

Hắc Kết gật đầu "Đúng vậy, hơn nữa vết tích Xích Liệt mọi người tìm được đều dừng lại ở bên ngoài vùng cấm. Cũng có thể Xích Liệt đang trốn ở trong này, hoặc có thể vùng cấm chính là lãnh địa của ông ta!"

"Bão cát ở đây xảy ra liên tục đôi khi còn xuất hiện mưa đen mang tính ăn mòn cực cao. Trận bão cát này e rằng khó mà dứt được ngay lúc này. Khoảng cách giữ các trận bão cát cũng tương đối ngắn, lâu nhất cũng chỉ nửa ngày."

Thiệu Phi thở dài "Vậy đợi khi trận bão cát này dịu đi phải lập tức khởi hành, nếu không sẽ bị nhốt mãi trong này nha!"

Lăng Vân cũng nhìn vào bản đồ tò mò hỏi "Có biết vị trí cụ thể của Xích Liệt không?"

Hắc Kết lắc đầu "Chưa biết được, tối qua ông ta tập kích, rời khỏi chỉ nhanh hơn chúng ta vài canh giờ. Theo lí mà nói cũng chỉ mới tiến vài vùng cấm không lâu, hẳn là cũng bị bão cát vây khốn đi?!"

Na Bồ Lạp Hàn Minh nhúng vai "Nếu đã nói đây là địa bàn của ông ta hẳn là ông rất quen thuộc loại địa phương này đi? Có thể đã sớm trở về bản địa."

Hắc Kết định nói thêm gì đó đột nhiên bị Khanh Khanh cắt lời "Động vật ở đây đều mang độc à?"

Hắc Kết bị nàng hỏi có chút ngẩn ra "Đúng vậy, La Mạn Yên Tinh từng..." nói qua. Hai chữ sau chưa kịp nói ra đã thấy nàng rút kiếm, ánh sáng dạ minh châu chiếu vào lưỡi kiếm lóe lên chói mắt.

-Phập- một tiếng, Khanh Khanh nhanh chóng rút kiếm về. Dựa theo ánh sáng mờ mờ của Dạ Minh Châu mọi người thấy rõ nơi nàng chém xuống xuất hiện một con bò cạp màu đen tím bị chém đôi.

Sau đó lại xuất hiện thêm một con chậm rãi bò về phía bọn họ, lại thêm một con, càng ngày càng nhiều bò cạp độc từ hốc tối trong động bò ra.

Khanh khanh lùi về sau "Tất cả lùi về phía cửa động."

Mọi người đều rút binh khí ra, lùi ra phía cửa động.

Chưa đến cửa động bọn họ đã bị gió cát quét vào mặt làm cho đau rát, ngoài trời vẫn còn bão cát, không thể ra ngoài!

Nhìn đoàn bò cạp vô tận càng ngày càng tiến gần công kích họ, mọi người đều động binh khí, đến một con chém một con không để nó kịp phun độc, cắn người.

Hắc Kết nhìn bò cạp độc bò ra như thủy triều càng ngày càng đông, chau mày "Có lẽ Xích Liệt biết chúng ta đang ở đây!"

La Mạn Yên Tinh từng nói khu vực này sẽ thường xuyên xuất hiện động vật mang độc tính, nhưng đoàn bò cạp độc như thủy triều trào ra không ngừng như thế này y chưa từng gặp qua, nhìn giống như có người điều khiển!

"Ý của đệ bò cạp này là ông ta điều khiển?"

"Còn chưa thể khẳng định được!"

Lăng Vân chém một con bò cạp bò tới, vô tình lui ra khỏi cửa động, gió bão mạnh mẽ quật vào người hắc đột nhiên biến mất. Hắc giật mình nhìn khoảng trời nắng gắt không chút gió " Ngoài này không có bão cát!"

Mọi người đồng loạt quay đầu nhìn Lăng Vân đang chìm trong bão cát mù mịt, lại cảm nhận cái gió bụi mạnh mẽ quất qua. Trong đầu nổi lên điểm mờ mịt.

Hắc Kết tụ một điểm nội lực đánh bay lượt bò cạp tiến tới gần, y hai bước nhảy về phía cửa động, mặc kệ bão cát mạnh mẽ đi ra ngoài.

Y đứng trong gió cát thoáng giật mình một chút mới đưa tay về phía Khanh Khanh mỉm cười "Đi thôi!"

Khanh Khanh không chút do dự cầm tay y, nhắm mắt lại mặc y kéo ra ngoài.

Na Bố Lạp Hàn Minh cùng Thiệu Phi thấy vậy cũng vội nhảy ra, cố mặc kệ bão cát quất vào mặt.

Bên ngoài động quả nhiên không còn bão cát như trong động bọn họ vẫn thấy, bò cạp độc như thủy triều bên trong động cũng không thể ra ngoài.

Hắc Kết nhếch môi "Có người sử dụng chút thủ thuật nhỏ chặn chân chúng ta!"

"Là Xích Liệt?"

Hắc Kết trầm ngâm "Có lẽ vậy, ngay từ khi chúng ta vào vùng cấm ông ta đã phát hiện ra." Y lật bản đồ nhìn một chút "Cũng có lẽ là ta quá đa

nghi, chúng ta đến thạch động tránh bão thứ hai thử xem!"

Năm người thừa dịp bão cát đợt tiếp theo còn chưa kéo tới nhanh chóng đi về phía hướng động tránh bão thứ hai trong bản đồ. Sau đợt bị động tấn công ở thạch động đầu tiên mọi người càng đề cao cảnh giác hơn.

Khanh Khanh cứ luôn có cảm giác bị một đôi mắt nhìn chăm chăm suốt dọc đường, nàng hoài nghi phải chăng lời Hắc Kết đúng, Xích Liệt đã phát hiện ra bọn họ, hơn nữa còn đang giám sát nhất cử nhất động của bọn họ.

Mọi người đến thạch động tránh bão thứ hai thì trăng đã treo cao, nhiệt độ ngoài trời đã giảm xuống rất nhiều. Vừa đến gần thạch động bọn họ nghe tiếng binh khí va chạm, tựa như gần đó đang có ai đó đánh nhau.

Đám người Khanh Khanh nấp bên dưới đồi cát gần động lén quan sát tình hình, bên trên có khoảng năm người, tiếng binh khí là từ chỗ họ phát ra nhưng không phải đánh nhau mà là đang đối phó đám rắn độc xanh xanh tím tím dưới chân.

Dường như năm người kia không phải cùng một nhóm, tuy hợp tác cùng đánh đuổi xà độc nhưng lại chẳng có một chút ăn ý nào.

Hắc Kết nhìn đám người kia đột nhiên kinh ngạc hô to "Sư tỷ?"

Một nữ tử vận tử y trong nhóm người nghe y gọi một tiếng dường như có chút giật mình, nàng ta quay lại nhìn Hắc Kết một chút, cũng không nói câu nào.

Khanh Khanh cũng nhận ra trong năm người có một nam tử tương đối quen mặt, chính là Cố Thanh ở La Mạn thành nàng và Hắc Kết từ biệt mấy ngày trước.

Hắc Kết nhận ra người quen liền phi thân đến hỗ trợ, Khanh Khanh cũng không có ý kiến rút Khổng Y kiểm chém độc xà. Thiệu Phi, Lăng Vân, Na Bồ Lạp Hàn Minh thấy hai người giúp sức cũng thuận thế hỗ trợ.

Vị được Hắc Kết gọi là sư tỷ kia thoáng nhìn qua Khanh Khanh lại nhìn Khổng Y kiểm trên tay nàng cười tựa giễu một cái, quay mặt đi.

Bọn họ nhận ra năm người thuộc ba thân phận khác nhau, Cố Thanh cùng một nữ tử thuộc La Mạn thành, vị sư tỷ kia cùng một nam nhân thuộc Xích Hà cung, còn một vị nam tử hắc y lạnh lùng chưa rõ là do ai phái đến. Nhưng họ đều có chung mục đích, bắt Xích Liệt!

Độc Xà nửa xanh nửa tím dài khoảng hai gang tay người lớn từ dưới đất chui lên không ngừng phun nọc độc về phía họ. Thật giống tình cảnh của đám người Khanh Khanh bị vây trong thạch động tránh cát đầu tiên. Bọn họ giết một con lại một con khác bò từ trong cát ra, chẳng mấy chốc máu thấm đỏ một vùng cát sa mạc.

Đột nhiên độc xà bạo lui về sau, không còn hăng say tham chiến, cấp tốc chui xuống đất cát. Không gian một mảnh tĩnh lặng đến quỷ dị.

"Bão cát!"

Không biết từ không đám người là ai hô lên một tiếng, người nọ vừa dứt lời mặt trắng đã bị che phủ bởi tầng gió cát mịt mù.

"Thạch động không thể vào!"-Vị sư tỷ Xích Hà cung lên tiếng, kéo lại người muốn vào thạch động tránh bão.

Nam nhân hắc y trước giờ luôn im lặng đột nhiên lên tiếng "Tập hợp lại."

Mọi người bất giác nghe lời nam nhân kia tập hợp lại chỗ. Chỉ thấy nam nhân kia đã vẽ một vòng tròn thật lớn trên cát nơi không có máu xà

độc, trong vòng tròn vẽ chi chút trận pháp.

Khanh Khanh đột nhiên cảm thấy có chút quen thuộc, thủ thuật Xích Hà cung?

Nam nhân cắt rách ngón tay, máu chảy xuống trận pháp phản lên màu đỏ chói mắt, hân hô một tiếng "Hộ" cũng là lúc bão cát ập xuống.

Trận pháp hình tròn biến thành kết giới chặn lại bão cát bên ngoài, bảo hộ mười người bên trong.

P/s: Các nàng đoán thử xem vị 'sư tử' với nam nhân áo đen kia là ai???

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI! QUYỂN 2

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q2.Chương 42. Hạ Huyền.

"Người là người Xích Hà cung?"

Hắc Kết kinh ngạc nhìn nam nhân hắc y trầm ổn lạnh lùng.

Nam nhân tùy tiện băng lại vết thương trên tay, khom người hướng Hắc Kết hành lễ "Thuộc hạ Hạ Huyền ra mắt Tứ công tử!"

Hắc Kết há miệng kinh ngạc, nam tử gọi là Hạ Huyền đứng dậy thoáng nhìn qua Khanh Khanh bên cạnh y "Thuộc hạ theo lệnh quốc sư đến giúp đỡ công tử."

Vị 'Sư tử' Xích Hà cung thoáng ngẩn ra, sau đó lắp bắp hỏi "Người là thuộc hạ của đại sư huynh?"

Hạ Huyền nhếch môi cười nhạt, hướng nàng ta "Nhị tiểu thư."

Hạ Huyền thu hồi ánh mắt nhìn Xích Dụ Yên, lại một lần nữa rơi trên người Khanh Khanh.

Hắc Kết như nhận ra điều gì đột nhiên hốt hoảng, y kéo Khanh Khanh ra phía sau, che chắn trước mặt nàng.

Hạ Huyền cười nhạt nhúng vai "Tứ công tử đang lo lắng cái gì? Thuộc hạ cũng không thể làm hại người của người!"

Hắc Kết cắn răng, cố tỏ ra bình thường che dấu sự hoảng sợ trong đôi mắt "Nàng họ Lãnh, là bằng hữu quen biết ở Phong Nguyệt!"

Khanh Khanh nhú mày, tại sao y phải che dấu?

Xích Dụ Yên nhìn Khanh Khanh phía sau Hắc kết, thoáng muốn nói lại thôi.

Hạ Huyền khẽ cười "Công tử không cần giải thích cho thuộc hạ đi? Thuộc hạ chỉ phụng mệnh quốc sư đến phù trợ người truy bắt Xích Liệt, không có ý gì khác!"

Nói đoạn Hà Huyền đi đến một góc của kết giới ngồi xuống nhắm mắt dưỡng thần "Kết giới tạm thời có thể duy trì đến khi bão cát kết thúc, các vị an tâm nghỉ ngơi." Vốn dĩ hẳn có thể một mình rời khỏi, bỏ mặt lại mọi người nhưng giữa đường lại gặp Hắc Kết. Hẳn phụng mệnh bảo vệ Hắc Kết, đành tiện nghỉ cho những người khác.

Mọi người cũng tản mỗi nhóm một góc mà nghỉ ngơi.

Hắc Kết thoáng nhìn qua Khanh Khanh tựa bên cạnh y nghỉ ngơi, nhỏ giọng hỏi Xích Dụ Yên "Tỷ sao lại ở đây?"

Xích Dụ Yên ngồi cách hai người không xa lắm "Theo lệnh sư phụ đến!" Nàng ta nhìn Hắc Kết lại nhìn Khanh Khanh "Nàng..."

Hắc Kết nhỏ giọng "Nàng có chút chuyện không nhớ đến nữa."

Xích Dụ Yên nhú mày "Đệ cho nàng ta dùng Vong Tình thủy?" Trước đây Hắc Kết trở về Xích Hà cung có đem đi một bình Vong Tình thủy, thì ra là cho nàng dùng.

Hắc Kết nhẹ nhàng gật đầu.

Hạ Huyền ngồi bên góc kia không biết từ khi nào đã để ý đến hai người nói chuyện bên này. Nghe Xích Dụ Yên nhắc đến Vong Tình thủy khố môi không khỏi nhếch lên. Hắn nhìn Khanh Khanh tựa bên cạnh Hắc Kết nhắm mắt dưỡng thần thầm cân nhắc gì đó.

Ánh mắt Xích Dụ Yên dừng ở Khanh Khanh một hồi, Hắc Kết thoáng nhíu mày, y dùng áo choàng che Khanh Khanh lại "Sư tỷ!"

Xích Dụ Yên nhếch môi tự giễu "Ta cũng không ăn thịt nàng ta!"

"Nhưng tỷ từng dả thương nàng!"

Nụ cười bên môi nàng ta thoáng sững lại "Đệ...". Xích Dụ Yên thu hồi lại ánh mắt, quay mặt đi, nam nhân nào cũng vậy đều hận Xích Hà cung, chỉ vì nàng?!

Bão cát càng ngày càng lớn, không có dấu hiệu ngừng trong đêm. Đợi phía chân trời có vệt nắng, bán mặt trời nhô lên, lúc bấy giờ bão cát mới dừng lại.

Hạ Huyền thu hồi kết giới "Công tử, chúng ta vẫn nên rời khỏi đây sớm một chút, bão cát đã qua xà độc còn không biết khi nào lại đến."

Hắc Kết đồng ý với ý kiến của Hạ Huyền, một đoàn mười người lại tiếp tục đi sâu vào trong vùng cấm.

Thiệu Phi nghiêng người nhìn hai người La Mạn thành "Uy, hai người tại sao lại đi theo Hắc Kết?"

Cố Thanh lạnh nhạt "Theo lệnh La Mạn thành chủ đến bắt Xích Liệt, không ngại hợp tác cùng các người."

Hắc Kết nghe vậy nhún vai, không nở vạch trần Cố Thanh, rõ ràng La Mạn thành phái hai người họ tới giúp đỡ Xích Hà cung.

Hạ Huyền thoáng nhìn qua bọn họ, cũng không mấy để ý đến những người đi cùng khác "Chúng ta trực tiếp đến động thạch tráng bão cuối cùng, Xích Liệt đang ở đó."

"Người nếu đã biết rõ hành tung của Xích Liệt vậy tại sao lại không liền đi bắt?"

Hạ Huyền thản nhiên "Quốc sư ra lệnh phù trợ công tử không ra lệnh tự mình đi bắt!"

Hắc Kết: "..."

Mọi người: "..."

Hắc Kết nhìn lấy bản đồ, thạch động tránh bão thứ năm cũng là thạch động cuối cùng so ra càng gần Phong Quốc hơn, ít ra khoảng hai ba ngày đường. Có lẽ Hạ Huyền đã đi qua vùng cấm đến tìm y đi?!

Hạ Huyền như nhìn ra suy nghĩ của Hắc Kết, lạnh nhạt nói "Thuộc hạ từ Phong Quốc đến chính là băng qua vùng cấm, vốn muốn đến Liêu quốc tìm công tử nhưng đến đây lại gặp người."

"Người nói từng đi qua vậy có từng gặp Xích Liệt? Đến xào huyết của ông ta?"

Hạ Huyền nhúng vai "Xào huyết của hắc ở dưới lòng đất thạch động cuối cùng, từng gặp qua ông ta, bất quá ta lười cùng ông ta chơi đùa cùng không qua nơi của ông ta thăm quan."

Này...

Khanh Khanh sóng vai cùng Hắc kết không khỏi ngần đầu nhìn hắc, người này có chút không... Tầm thường? (không bình thường?)

Hạ Huyền nhận thấy ánh mắt của nàng cũng không né tránh, đáp lại bằng nụ cười nhạt.

Hắc Kết nhíu mày kéo Khanh Khanh qua bên cạnh, che chắn giữa nàng và hắn ta.

Hạ Huyền nhúng vai "Thuộc hạ cũng không phải quý dữ ăn thịt."

Hắc Kết trầm mặc, cố ý kéo Khanh Khanh đi nhanh về phía trước. Khanh Khanh hồ nghi nhìn y, nàng có cảm giác y giống gà mái bảo vệ gà con? Cuối cùng nàng cũng mặc y.

Đoàn mười người một đường đến thẳng thạch động cuối cùng, trên đường gặp hai lần bão cát, đến nơi đã hai ngày hai đêm, trời phía đông vừa hừng sáng.

Đoàn người núp ở một đồi cát khá trũng đối diện thạch động quan sát tình hình.

Trong không gian mờ mờ chỉ vài vệt nắng mỏng chiếu sáng mọi người phá lệ nhìn thấy trước cửa động có rất nhiều đom đóm nho nhỏ lấp lánh bay qua bay lại mà những động thạch trước đó không có.

Những con đom đóm nhỏ giống này Khanh Khanh từng gặp qua, vài lần ít ỏi nàng gặp Bối Lan khi tại thế bên cạnh nàng ấy luôn có đom đóm.

Nàng đưa mắt nhìn Hắc Kết, y nhẹ giọng nói "Đại sư tỷ có từng nghĩ ra một loại thủ thuật dựa vào ánh sáng của đom đóm, đừng nhìn đom đóm trước mặt vô hại, phía sau còn có người điều khiển."

Hạ Huyền cũng nghe thấy lời y, hắn hoàn toàn không phản ứng như đã vốn biết. Hắn phất tay, vết thương hai ngày nay hắn lấy máu dừng trận pháp tránh bão lại rách ra, máu tươi đỏ thẫm tí tách nhỏ trên cát. Máu của hắn vừa rơi xuống đất liền biến thành những con trùng kích cỡ khoảng ngón út

mang màu đỏ tươi. Những con trùng đó theo mắt thường có thể nhìn thấy mà kết kén, chưa đến một giây sau đã phá kén biến thành Huyết Điệp (bướm) xinh đẹp.

Lúc này Hạ Huyền mới giữ miệng vết thương để máu ngừng chảy, những con Huyết Điệp kia không cần máu của chủ nhân nữa mà tiếp tục sinh sản càng ngày càng nhiều. Huyết Điệp đỏ tươi như máu bay ngập trời, ồ ạt lao về phía đom đóm ngoài cửa động. Huyết Điệp gắp đom đóm liên căn nuốt sạch, chẳng bao lâu đom đóm ngoài động đã bị nó 'ăn' hết.

Trận pháp đom đóm ngoài động đã bị phá, Hạ Huyền nhàn nhã đứng dậy, tiên phong đi vào động, mọi người cũng nối đuôi vào trong.

Hắc Kết đi cùng Khanh Khanh, vẻ mặt mang mấy phần phức tạp "Huyết Điệp là khắc tinh của đom đóm..."

"Làm sao?"-Khanh Khanh nhỏ giọng hỏi.

Hắc Kết thoáng nhìn qua nàng lắc đầu "Không có gì."

Huyết Điệp của đại sư huynh khắc chế đom đóm của Bối Lan sư tỷ, Huyết Thạch của đại sư huynh khắc chế Tử Động của sư phụ, còn có... Y không rõ còn có bao nhiêu cái khắc tinh. Trước đây y không mấy để ý đến việc trong Xích Hà cung, y chỉ biết đại sư huynh không yêu thích lắm Xích Hà cung. Chỉ là...

Hình như mỗi thủ thuật, mỗi trận pháp từ bao đời cung chủ của Xích Hà cung đến nay đại sư huynh đều có thể phá giải.

Đại sư huynh có ý gì đây?

Là vô tình hay cố ý?

P/s: sorry các nàng hôm nay đãng chap trễ. Tớ mới đi làm về xem tí quên mất. Các nàng tối an (Nàng nào đọc vào hôm sau thì ngày an nhé!)

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI! QUYỂN 2

Hạ Tử Lam

www.dtv-ebook.com

Thông Báo Nhỏ

Hôm nay không có chap mới rồi, xin lỗi các nàng. Đạo này tớ bận quá không thể viết truyện được (chắc tình hình này kéo dài đến tháng 8, hoặc hết kì nghỉ hè). Có lẽ tớ sẽ drop truyện trong một thời gian dài tới, sau khi hết kì nghỉ hè tớ nhất định sẽ bù đầy đủ cả vốn lẫn lời cho các nàng.

Tớ cũng tính trong năm nay viết hoàn bộ »Tử Thần Vương Phi« này luôn cho nên sẽ đăng bù chap đầy đủ (hứa danh dự). Vì lần này tớ drop gần hai tháng nên đợt thi học kì I của năm học tới tớ sẽ không drop nữa.

Chân thành xin lỗi các nàng nhiều!!!

Thân ái~~

P/s: Đừng quên ta nha~ ☹️ ☹️ ☹️

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI! QUYỂN 2

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

»Nghĩ Vấn Nhỏ«

Haha... Vẫn chưa có chap mới đâu nha^^

Hôm nay tớ ngoi lên chỉ là vì mới phát hiện một chuyện thú vị.

Chả là hôm nay tớ lên google tra »Tử Thần Vương Phi«, kết quả cho ra khiến tớ có chút bất ngờ. Tớ nhớ bản thân chỉ up truyện trên Wattpad nhưng kết quả trên google hiện ra Quyển 1 trên các trang truyện online (Webtruyen, sstruyen, giacsach, truyenfull...vân vân và mây mây..). Tớ vẫn chưa thấy quyển 2 chỉ thấy quyển 1 đầy đủ chap như trên Wattpad thôi.

Tớ hơi thắc mắc làm sao truyện của tớ lại leo lên được mấy trang truyện online vậy ah...

P/s: Ah, tớ phát hiện trên trang thegioitruyen nội dung mấy chap đầu còn bị thay đổi (-.-), phần giới thiệu cũng bị thay nốt... Chuyện gì đang xảy ra vậy???

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI! QUYỂN 2

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q2. Chương 43. Địa Động-Truyền Tống Trận.

Huyết Điệp bay phía trước, ánh sáng màu đỏ phát ra từ nó trong động tối nhìn có chút quỷ dị.

Động tránh bão chỉ rộng năm mét dài khoảng mười, mười lăm mét, đoàn mười người đứng trong động có vẻ chật hẹp.

Huyết Điệp bay tới vách động, bám vào bốn phía vách đá gồ ghề nhẹ nhàng đập cánh. Hạ Huyền, Hắc Kết cùng Xích Dụ Yên và một thuộc hạ Xích hà cùng khác quen thuộc thủ thuật, trận phá kiểm tra khắp trong động.

"Mọi người lùi lại"-Xích Dụ Yên đi lại một góc tường phát hiện ra thứ gì đó.

Mọi người lùi về phía cửa động, chỉ thấy nàng ta vận nội lực đập vào một tảng đá nơi góc tối chẳng phát ra lấy một tiếng động, nơi nàng ta đứng lập tức lộ ra một cái hố, Xích Dụ Yên trực tiếp rơi xuống.

Xích Dụ Yên vừa rơi xuống cái hố dưới đất liền khép lại như thuở ban đầu.

Hắc Kết nhíu mày "Cần nội lực duy trì cửa mật thất bên dưới."

Hạ Huyền đứng ở một góc xa vung tay lên, tất cả Huyết Điệp trong động tụ tập lại bay về phía góc tối bám vào một khối đá gồ ghề bên trên

vách. Hãn mượn Huyết Điệp truyền nội lực từ xa, cái hố_cửa mật thất lại lần nữa mở ra.

"Các người xuống trước."

Mọi người cân nhắc một chút, quyết định để Lăng Vân, Thiệu Phi cùng một thuộc hạ Xích Hà cung và một thuộc hạ La Mạn thành ở lại bên ngoài ứng phó dị biến phá sinh đột ngột. Khanh Khanh, Hắc Kết, Na Bố Lạp Hàn Minh cùng Cố Thanh và Hạ Huyền vào mật thất dưới lòng đất bắt Xích Liệt.

Hắc Kết nhảy xuống trước, hố sâu tối đen như mực giơ tay không thấy năm ngón. Y đáp xuống đất, định thân lại một chút lại hướng lên trên chờ người. Khanh Khanh nhảy xuống tiếp theo, vững vàng nằm trọn trong lòng Hắc Kết.

Xích Dụ Yên đứng trong bóng tối vẻ mặt khinh bỉ, mật thất dưới động rất tối nhưng sao nàng ta lại cảm thấy mình sáng thế nhỉ?!

Hai người Na Bố Lạp Hàn Minh, Cố Thanh tiếp theo nhảy xuống. Hạ Huyền là người cuối cùng, cùng lúc y tiếp đất cửa động khép lại.

Hạ Huyền lại tạo ra hai ba con huyết Điệp chiếu sáng động.

Lối vào mật thất ban đầu chật hẹp, chỉ vừa đủ một người đi, càng vào trong lối đi càng rộng, ba bốn người cũng vừa vặn có thể cùng đi.

Năm người đi một đoạn tầm chừng thời gian một khắc trước mắt xuất hiện một điểm sáng, nhìn tựa ánh trăng lại tựa ánh nến. Tuy xuất hiện ánh sáng nhưng trong động vẫn lạnh lẽo tựa bấy giờ, không có lấy một hơi ấm.

Ánh sáng kia phát ra từ một hốc động rộng lớn, cũng là điểm cuối trong thạch thất dưới lòng đất, tường đá vây bốn phía.

Hắc Kết nhìn thứ phát sáng được gắn trên tường, đôi mày nhíu lại "Huyết thạch!"

Mọi người nhìn theo ánh mắt y phát hiện trong hốc động rộng lớn bốn phía treo bốn giá đèn bằng ngọc thạch to cỡ cầm tay người lớn, bên trên gắn một khối vuông vuông màu đỏ tươi như máu đang phát sáng.

Hắc Kết kéo Khanh Khanh về phía sau lưng, đặc biệt phản cảm với Huyết Thạch, y vẫn còn nhớ rõ trên người nàng còn có vết thương do Huyết thạch gây ra. Khanh Khanh dường như cũng nhận ra ý nghĩ của y, mặc cho y che chở phía sau.

Hạ Huyền nhìn thoáng qua Huyết thạch, trên môi treo lên nụ cười khinh miệt "Chế tác cũng thật giống!"

Xích Dụ Yên và Cố Thanh chẳng mấy để tâm tới Huyết thạch, hai người kiểm tra xung quanh. Nếu đã cất công xây dựng mật đạo dưới động tránh bão thì không lí nào chỉ đơn giản để trống không như vậy!

Cố Thanh đi lại một góc tường kiểm tra lại vô tình phát hiện dưới chân có hoa văn kì dị. Cố Thanh xoay người lại, phúi đất bụi dưới đất lộ ra một mảnh hoa văn màu đen, hoa văn kéo dài đến trung tâm hốc động.

Mọi người cũng để ý đến động tác của hắn, vây bên cạnh "Phát hiện ra cái gì?"

Cố Thanh nhíu mày "Dưới đất có vẽ trận pháp gì đó!"

Hạ Huyền ra hiệu cho mọi người ra khỏi vùng trung tâm, tay vận nội lực bức bay cát bụi dưới đất. Cát bụi bay đi dưới đất hiện ra một trận pháp hoa văn phức tạp. Trận pháp lan toả chiếm gần hết nền đất hốc động.

Cố Thanh càng nhìn càng cảm thấy quen thuộc, y nhíu mày suy nghĩ.

"Đây là..."

"Truyền tống trận!"-Hạ Huyền thờ ơ nói.

Không khí chốc lát ngưng đọng lại, mọi người rơi vào trầm tư.

Truyền tống trận tức trận pháp dịch chuyển một người, một nhóm người đến một nơi khác trong sự khống chế của người lập trận. Truyền tống trận cũng không phải là trận pháp bí mật hay có huyền cơ gì. Chỉ là những trận pháp thuộc loại như này chỉ có người trong giới tu chân mới có thể vẽ ra cùng thi triển.

Vốn dĩ lúc đầu chỉ là truy nã phản đồ Xích Hà cung, báo thù cho Bối Lan không ngờ lại phát hiện ra có liên quan đến người tu chân giới. Chuyện càng ngày càng đi theo hướng phức tạp!

Hắc Kết sau hồi im lặng lên tiếng "Có thể khởi động trận pháp?"

Hạ Huyền nhúng vai "Thuộc hạ không biết được nơi Xích Liệt muốn tới. Khởi động cũng vô dụng!"

"Gần đây Liêu Quốc có xuất hiện tu tiên giả sao?"-Xích Dụ Yên hỏi.

Cố Thanh lắc đầu "Không nghe nói đến, phàm là tu tiên giả trừ phi có tà ma mới ra mặt, bình thường họ rất ít khi xuất hiện"

Khanh Khanh nghiêng đầu nghĩ nghĩ, không phải chỉ là truyền tống trận? Chẳng phải trận pháp này rất phổ biến hay sao?

"Vậy bây giờ phải làm sao? Chẳng lẽ ôm cây đợi thỏ?"

Cố Thanh trầm ngâm "Xích Liệt xây dựng địa động ở đây có lẽ chỉ để che dấu truyền tống trận. Trận pháp này nếu để lộ ra có lẽ sẽ gây phiền toái!"

Xích Dụ Yên nhú mảy "Người có ý gì?"

Cố Thanh nhếch môi, nhúng vai "Ta nói có ý gì chẳng lẽ Xích Hà cung các người không rõ? Cũng không phải Xích Hà cung các người là một đám gà mờ không hiểu chuyện. Đời trước các người tu theo ma đạo đã sớm không phải chuyện gì bí mật, đời này ai biết được các người có theo lại đường cũ?!"

Xích Dụ Yên nắm chặt tay cười lạnh "La Mạn gia tộc các người còn mặt mũi nói Xích Hà cung bọn ta? Bản thân chính là hậu duệ của Ma tộc còn nói Xích Hà cung tu ma đạo. Chó chê mèo lắm lông!"

"Người..."

Hắc Kết day day trán "Đủ rồi! Hai người đều im lặng đi!"

Hạ Huyền nhìn hai người họ chỉ nhúng vai không can thiệp.

Na Bố Lạp Hàn Minh mở miệng "Liệu có phải Xích Liệt tu tiên hoặc tu ma?"

Hắc Kết lắc đầu "Trước giao đấu cùng ông ta vẫn chưa nhận ra ông ta có khác thường, có lẽ không phải."

Hắc Kết đột nhiên đưa mắt nhìn Hạ Huyền.

Hạ Huyền nhận được ánh mắt của y chỉ cười trừ "Công tử không cần nhìn thuộc hạ, chủ nhân lệnh ta đến là giúp người, không phải đến để che giấu chứng cứ."

Hắc Kết dời mắt đi "Ta không có ý nghi ngờ sư huynh!" Sư huynh chán ghét Xích Hà cung như vậy không có lý y đi giúp Xích Liệt, mặc dù y là...Tu tiên giả, người có hiềm nghi lớn nhất.

Xích Dụ Yên dường như cũng nghĩ đến đại sư huynh kia thoáng nhìn qua Hạ Huyền rồi nhanh chóng dời mắt đi.

Khanh Khanh nhìn một màn này chỉ biết làm ngơ, mâu thuẫn nội bộ ah...

Nàng cảm thấy nghi hoặc, kéo tay áo Hắc Kết nhẹ giọng hỏi "Truyền tống trận không phải chỉ cần vẽ ra là được sao? Vì sao Xích Liệt lại khắc trên nền đất che dấu ở đây? Quá bất tiện rồi!"

Hạ Huyền nghe thấy lời nàng, sự chú ý lại tăng hơn một chút "Xích Liệt không phải người tu chân giới, không có pháp lực, không có khả năng thi triển trận pháp. Chỉ có thể suy đoán là có người giúp ông ta, hơn nữa người kia không ở đây, trận pháp này khắc cố định lại tùy lúc cho Xích Liệt sử dụng. Người kia khẳng định còn để lại thứ gì đó!"

Khanh Khanh hoàn toàn mờ mịt, cái gì tu chân giới tu tiên giả... Nàng đột nhiên phát hiện ra ba năm xuyên đến thế giới này nàng vẫn hoàn toàn không hiểu được nguyên lí tồn tại của nó. Lúc đầu nàng chỉ nghĩ thế giới này chỉ là một lục địa có sáu quốc gia đơn thuần như trái đất, lại không ngờ đến còn có ma giới tiên giới gì đó qua lời Hắc Kết kể. Bây giờ lại xuất hiện tu chân giới, có phải một ngày nào đó nàng sẽ phát hiện ra có cả thần giới, thần tiên, địa ngục, ma quỷ luôn không?

Oa oa... Thật rồi nào!!!

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI! QUYỂN 2

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q2. Chương 44. Hạ Gục Xích Dụ Yên.

'Đing-đang...'

Tiếng chuông bạc không báo trước vang lên phá vỡ không khí trầm lặng trong địa động. Xích Dụ Yên nhú mày tháo Ngân Linh vắt bên hông đang không ngừng lay động phát ra âm thanh 'đing-đang' vội vã.

"Bên ngoài xảy ra chuyện rồi!"

Ngân Linh của Xích Hà cũng được xem như dụng cụ cầu cứu, phạm chỉ khi rơi vào tuyệt cảnh mới sử dụng Ngân Linh thông tri đến người nắm giữ Ngân Linh khác được chỉ định. Một khi sử dụng sự cầu cứu thông qua Ngân Linh phải trích máu hiến tế, công lực bị suy giảm rất nhiều, nếu không phải rơi vào đường cùng sẽ không ai hiến mạng như vậy.

Xích Hà cũng đến chỉ có hai người, Xích Dụ Yên nhận được sự cầu cứu của Ngân Linh chỉ có thể từ thuộc hạ đang ở ngoài động tránh bão. Thuộc hạ kia có thể là cầu cứu hoặc cũng có thể đang cảnh báo cho nàng ta biết bên ngoài có nguy hiểm vượt qua sự khống chế của bọn họ.

"Nhanh chóng ra ngoài!"

Năm người cấp tốc theo đường cũ mà trở lại lối vào địa đạo, rất nhanh chóng mọi người lại nhận ra một sự thật đầy bi ai.

Bọn họ không biết làm cách nào để ra ngoài!!!

Xích Liệt kia chỉ xây dựng cơ quan mở cửa địa đạo từ bên ngoài, bên trong vốn đã có truyền thống trận đến địa điểm ông ta cần nên không lắp đặt cơ quan từ bên trong. Trước mọi người đi vào không hề để ý nay trở lại mới nhận ra điều này, trừ phi bên ngoài có người mở cửa địa đạo nếu không năm người sẽ bị vây trong đây không thể ra ngoài.

Tiếng Ngân Linh vang lên càng lúc càng dồn dập, qua một khoảng thời gian một chén trà (khoảng tầm 5 phút) đột nhiên ngừng hẳn. Sự im lặng không có nghĩa là sóng gió đã trôi qua mà là sự an ổn trước sóng to gió lớn!

Na Bố Lạp Hàn Minh thăm đo độ dày cửa địa đạo "Có thể phá được sao?"

Hắc Kết lắc đầu "E rằng sẽ rất khó phá vỡ!"

Hạ Huyền nhíu nhíu mày "Thử xem". Nói đoạn tay phải hắn nâng lên, mấy chục con Huyết điệp được tạo ra trong thoáng chốc bay lên hướng cửa địa đạo, chiếu sáng khoảng cách từ cửa địa đạo đến mặt đất.

Từ cửa địa đạo đến nơi bọn họ đang đứng phải xa ít nhất mười mét, Hạ Huyền vận nội lực trong tay đánh thẳng về phía cửa động.

'Ầm...'

Địa động rung chuyển thật mạnh, đất đá vụn rơi xuống mù mịt nhưng cửa địa động vẫn không hề lay chuyển dù chỉ một chút.

Hắc Kết phúi đi bụi đất trên người Khanh Khanh cùng y sau đó mới nhìn tới cửa địa động vẫn vững như bàn thạch "Dùng 'Phá Địa trận' thử xem!"

Hạ Huyền thoáng nhìn Hắc Kết lại nhìn cửa địa đạo. Hắn cắn nát hai ngón trỏ và giữa hướng về phía cửa địa đạo vẽ trận pháp. Mấy mươi con

Huyết Điệp nương theo nét vẽ của hãm mà tụ lại trên cửa địa động. Trận pháp đã vẽ xong, Hạ Huyền thu hồi tay, nhếch môi lẩm bẩm gì đó, mấy mươi con Huyết điệp đồng loạt vỡ tung. Máu từ Huyết điệp vỡ ra chảy theo nét vẽ của Hạ Huyền từ trước, 'Phá Địa Trận' bằng máu hoàn thành.

'Rầm...rầm...rầm...'

Lần này cửa địa đạo hoàn toàn bị phá vỡ, không chỉ cửa mà toàn địa đạo gần như bị ảnh hưởng muốn sụp đổ, đất đá từ phía trên rơi khắp nơi.

Hắc Kết kéo Khanh Khanh lại bên người che chở nàng đồng thời còn nhắc nhở mọi người "Mau rời khỏi đây, nơi này sắp không thể chống đỡ được rồi!"

Mọi người nhanh chóng vận khinh công theo cửa địa đạo bị phá vỡ đi ra ngoài. Chấn động bên dưới còn ảnh hưởng đến phía trên, mọi người đã lên trên vẫn cảm nhận được sự run chuyển dữ dội dưới địa đạo.

Vừa lên tới động tránh bão đã thấy thủ hạ Xích Hà cung và thủ hạ La Mạn thành bị thương ngất ở một bên không rõ sống chết, Lăng Vân cùng Thiệu Phi không thấy bóng dáng, có lẽ đã đuổi theo người đã thương họ.

Chấn động bên dưới dần im ắng lại, Xích Dụ Yên cùng Cố Thanh tới kiểm tra hai thuộc hạ của họ. Vết thương quả thật nặng nhưng bất quá mạng sống vẫn còn giữ được. Cố Thanh cho hai người họ mỗi người một viên đan dược chữa thương.

Mọi người để hai người họ ở lại động tránh bão rồi theo dấu vết tìm Lăng Vân và Thiệu Phi.

Bên ngoài không có bão cát, mặt trời treo cao, ánh nắng Liêu Quốc gắt gỏng đốt cháy da thịt. Mọi người tìm kiếm xung quanh động tránh bão, khoảng gần hai dặm* về phía đông mới nghe thấy tiếng binh khí va chạm.

(2 dặm=1000m=1km)

Lúc mọi người đến nơi Lăng Vân và Thiệu Phi dường như đã muốn chống đỡ hết nổi, khẳng định nếu mọi người đến trễ một khắc nữa đã có thể thu thập hài cốt của hai người.

Đối phương là một đả hắc y nhân tầm năm mươi, sáu mươi tên, phía sau có một nam tử trung niên vận toàn thân đen tuyền che mặt, bên tay cầm phát trần, sau lưng đeo bảo kiếm. Nam nhân trung niên kia dù che mặt mọi người cũng nhận ra chính là người mấy ngày nay họ truy bắt-Xích Liệt.

Lăng Vân cùng Thiệu Phi bị đả hắc y nhân đánh bay, trên người không chỗ nào không bị thương, quần áo dính đầy máu, trên đất cũng vấy đầy máu của hai người. Không biết chỉ đoạn thời gian ngắn hai người đã ăn không biết bao nhiêu khổ sở.

Một đả hắc y nhân để lộ sát ý, vung kiếm muốn lấy mạng Thiệu Phi và Lăng Vân nhưng kiếm còn cách một xích* đã bị roi sắt cuốn lấy bẻ gãy.

(1 xích=33.3cm)

Xích Dụ Yên cầm roi sắt tiên phong nhảy lên quét sạch hàng gần mười đả hắc y nhân đầu tiên đang có ý đồ xông lên. Nàng ta nhếch môi khinh bỉ "Ý đông hiệp yếu thật đáng xấu hổ ah!".

Xích Dụ Yên nhìn tới nam tử trung niên che mặt nở nụ cười "Sư thúc, lâu rồi không gặp!"

Xích Liệt hừ một tiếng, nhếch môi "Tạp chủng bị ruồng bỏ còn có mặt mũi đến? Không biết tự lượng sức!"

Trong nháy mắt sắc mặt Xích Dụ Yên đen lại, nụ cười bên môi cũng trở nên lạnh rét thấu xương "Môn đồ bị đuổi khỏi sư môn, bị sư phụ ghét bỏ tìm cách triệt tiêu. Sư thúc, đều giống nhau thôi!"

Roi sắt trên tay Xích Dụ Yên khẽ động, sát khí từ nàng ta tỏa ra tràn ngập. Roi dài quét qua, đánh ngã một đám thuộc hạ của Xích Liệt máu tươi be bét như đang trút giận. Chỉ trách chủ tử các người chọc ta tâm tình không tốt!

Lam Khanh Khanh cùng Na Bố Lạp Hàn Minh lại đỡ Thiệu Phi và Lăng Vân bị đánh mất nửa cái mạng, không còn sức mà nằm một bên. Cố Thanh đi lại lấy trong người ra lọ thuốc cho hai người họ mỗi người một viên thuốc trị thương cùng cầm máu. Thiệu Phi và Lăng Vân còn có thể miễn cưỡng tỉnh táo.

Hạ Huyền và Hắc Kết không một lời tiến về phía trước hỗ trợ Xích Dụ Yên đồ sát thủ hạ của Xích Liệt. Một đám thuộc hạ yếu kém mang tên 'nhân vật hi sinh' làm sao địch lại nổi ba người sớm đã coi mạng sống người như cỏ rác, huống hồ người còn bên phe địch. Một đoàn hắc y nhân năm mươi sáu mươi người nhanh chóng bị ba người đồ sát gần hết. Một vài hắc y nhân xem như cao cường còn sống sót cố gắng chống đỡ ba người bảo vệ chủ tử của họ.

Xích Liệt nhìn tình thế không ổn liền đẩy mấy thủ hạ phía trước ra, tự mình nghênh chiến.

Xích Dụ Yên nhếch môi, đôi mắt vì giết chóc màu đỏ ầu, nàng ta đánh mạnh roi sắt xuống đất tạo thành vết hằn kéo dài xông lên đánh trực diện với Xích Liệt.

Xích Liệt cầm phát trần đối phó với roi sắt của nàng ta, đối chiến còn không quên khích tướng "Tập chúng người cũng thật biết chịu đựng, sống trong nơi ghê tởm đó bị cha ruột dày độ còn ngoan ngoãn làm chó vẫy đuôi trung thành với hắc. Hắc có xem người là con gái không?"

Xích Dụ Yên hung bạo đánh một roi về phía ông ta, cắn răng "Ông không cần khiêu khích ta!"

"Phải không? Người chưa bao giờ hận ông ta sao? Hận ông ta đối xử với người như vậy! Với mẹ người như vậy! Không hận sao?"

Roi sắt bị phát trần của Xích Liệt đánh trả, Xích Dụ Yên bị bức lùi vài bước phun ra ngụm máu "Hồ ngôn loạn ngữ!". Nhận ra chênh lệch giữ nàng và ông ta vẫn cố chấp xông lên.

Xích Liệt cười ha hả nhìn Xích Dụ Yên đầy thương hại "Ông ta không muốn người con gái này, tạp chủng người thật đánh thương!". Ông ta thừa cơ Xích Dụ Yên trong lòng có loạn tung ra một chưởng

Hắc Kết nhú mào phi thân đến hóa giả một chưởng kia "Sư tử, người không cần nghe ông ta nói bậy, ông ta đang muốn tâm ma tử trời dậy!"

Đôi mắt Xích Dụ Yên đỏ lừ không biết vì tức giận hay thương tâm, nàng ta cố chấp xông tới.

Xích Liệt bật cười chế giễu "Tạp chủng còn có tên, mang họ ai thế kia? Không phải hãn không cần người thì người hiện tại đã là vương nữ chứ không phải là một tiểu thư trong sư môn. Không bằng cả huynh đệ tử muội trong sư môn! Không có ai thích cũng không có được người mình thích, thân phận thấp hèn!"

"Người im đi!"

Xích Liệt cười điên cuồng như mẫn nguyện nhìn Xích Dụ Yên đỏ mắt hét lớn ở đối diện. Ông ta tung một chưởng về phía nàng ta, thành công hạ gục Xích Dụ Yên.

P/s: thả thính đêm khuya^^. Phần sau là phiên ngoại 2 viết về thời niên thiếu của A Yên nha.

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI! QUYỂN 2

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Phiên Ngoại 2.

"Haha tạt chúng..."

"Kia là đứa con hoang của cung chủ sao?..."

"Thân phận thấp hèn như vậy làm sao có tư cách cùng chúng ta học tập?"

"Haha dù sao người ta cũng là 'tiểu thư' của Xích Hà cung nha..."

Ở góc tường một cô bé tầm bảy, tám tuổi ngồi xõm xuống một bên khóc, cô bé cắn chặt răng không để người khác nghe thấy tiếng nước nở của cô.

"Haiz... Lại trốn ở đây khóc?"

Cô bé hoảng sợ ngẩn đầu, một thiếu niên tầm mười ba mười bốn mỉm cười ôn nhu đưa khăn lụa cho cô. Thiếu niên vờ khịt khịt mũi ghét bỏ "Khóc lên thật xấu xí!"

Cô bé mím môi lại vùi đầu vào đầu gối không dám nhìn mặt thiếu niên.

Thiếu niên ngồi xuống bên cạnh cô bé "Yên Nhi, ta là ca ca của muội đấy, thật không nể mặt ta mà!"

Cô bé vẫn vùi mặt vào đầu gối, bả vai run rẩy.

Thiếu niên vẫn cười ôn nhu vỗ vai cô bé "Yên Nhi, muội không cần để ý đến những lời bọn họ nói, là bọn họ ganh tỵ muội nên mới nói vậy thôi. Yên Nhi, dù họ nói gì đi nữa muội vẫn là con gái của cha..."

"Không phải! Người không nhận ta...hức...càng không mong muốn có đứa con gái này!"-cô bé nước mắt.

Thiếu niên xoa xoa đầu "Làm sao muội lại nghĩ vậy chứ?"

"So với ta người càng mong muốn Vô Ưu là con của người hơn!"

Thiếu niên thở dài xoa đầu cô bé "Haiz, muội tử này thật thông minh không đúng chỗ! Yên Nhi, muội họ Xích, muội gọi là Xích Dụ Yên! Dù cho có chuyện gì xảy ra muội vẫn là con gái của cha, chuyện này không thể thay đổi được! Đừng suy nghĩ nhiều."

Cô bé ngẩn đầu, dùng đôi mắt đầy nước im lặng nhìn thiếu niên.

Ta là Xích Dụ Yên?!

*

Xích Dụ Yên trước là một đứa trẻ mồ côi cha, mẹ là nữ tử thanh lâu trong một thành trấn.

Năm cô bảy tuổi mẹ cô qua đời, cô được mẹ gửi cho một nam nhân lạ mặt đưa tới Xích Hà cung nhận cha.

Cha cô-người mà mẹ cô tâm tâm niệm niệm cho đến lúc chết chính là vị cung chủ Xích Hà cung kia, cô cứ tưởng cha cô khi nhìn thấy cô sẽ rất vui giống như cô khi gặp ông vậy, Nhưng mà hoàn toàn không giống vậy!

Ông ấy nhìn cô bằng ánh mắt ghét bỏ, câu đầu tiên ông nói với cô không phải những lời ân cần, yêu thương như những người cha khác mà là

giọng điệu nghi ngờ nồng đậm "Con ta? Làm sao bản cung biết nó chính là con ta?"

Cũng đúng! Mẹ cô là nữ nhân phong trần không biết qua lại với bao nhiêu nam nhân làm sao khẳng định được cô là cốt nhục của ai.

Cô được ông ban họ và nhận vào Xích Hà cung như một 'nhân vật bổ sung' không đáng nhắc tới. Cô được người trong cung gọi một tiếng 'tiểu thư' không chút tôn trọng nào.

Cô có một ca ca cùng cha khác mẹ cũng chính là thế tử Xích Hà cung lớn hơn sáu tuổi. Huynh ấy khác với mọi người, phá lệ tốt với cô hơn một chút, ôn nhu hơn một chút.

.

Vốn là một đứa trẻ ngây thơ hoạt bát nhưng từ khi vào Xích Hà cung cô dần trở nên lãnh đạm. Năm đầu tiên sống trong sự cô lập của chúng môn hạ, ngày ngày chỉ trốn trong một góc mà nhu nhu nhược nhược chôn mặt khóc.

Dần dà cô chợt nhận ra khóc vốn không có ích, khóc lóc cũng chỉ khiến người cha kia của cô ghét bỏ cô thêm thôi. Cô nhận ra chỉ có kẻ có thực lực mới sống được trong Xích Hà cung!

.

Cha cô có năm đồ đệ thân truyền, trừ vị sư tỷ Bối Lan luôn thân thiện ôn nhu kia cô thích nhất chính là đại sư huynh!

Đúng vậy, người đầu tiên cô thích nhất không phải Phong Nguyệt Vô Thần (Vô Ưu) mà chính là Đại sư huynh!

Lần đầu tiên cô gặp đại sư huynh huynh ấy đã có dáng vẻ hai lăm hai sáu tuổi, huynh ấy rất xinh đẹp, rất yêu nghiệt, vừa nhìn đã thích. Chỉ đáng tiếc khi cô lớn hơn một chút liền nghe ra huynh ấy đã có người trong lòng. Cô thật hâm mộ lẫn ghen tỵ với nữ nhân kia, được huynh ấy yêu thương như vậy!

.

Thời niên thiếu người cô ghét nhất, căm hận nhất chính là Vô Ưu!

Đúng vậy, không nghe nhầm đâu!

Vô Ưu chính là tam công tử của Xích Hà cung, con trai của Phi Yến cô cô.

Rõ ràng cô mới là con gái của ông ấy nhưng ông ấy lại không cần, ông ấy hận không thể biến Vô Ưu thành con trai ông ấy!

Cô cũng đã nghe qua phu nhân vì sao qua đời, cũng nghe qua đoạn rắc rối trước kia trong Xích Hà cung đều vì mẹ con họ Phi Yến kia mà ra.

Cô cũng nghe qua, cha cô trong một lần say rượu nhận nhầm mẹ ta thành Phi Yến cô cô mới có cô hiện tại. Mẹ cô còn có ba phần tư sắc giống Phi Yến Nguyệt Tâm kia.

Cô càng thêm ghét hẳn!

Phi Yến Vô Ưu!!!!

.

Ngày đó vì ghét Phi Yến Vô Ưu mà cô làm ra biết bao chuyện ngu ngốc.

Ví dụ như khi hăn mắc lỗi sẽ trước mặt mọi người thêm mắ thêm muối, hoặc lúc hăn bị thương sẽ tráo thuốc trị thương, còn có lúc hăn dùng bữa sẽ bỏ thêm thuốc sỡ, lén phá tung phòng hăn lên...

Nhưng cuối cùng không chỉ hăn ăn khổ mà cô cũng bị Xích Ngạo Thiên phạt.

Cô càng thêm ghét hăn!

.

Từ ngày vào Xích Hà cung cô luôn luôn cố gắng, gần như điên cuồng làm việc, cô biến thành con chó trung thành luôn vẫy đuôi phía sau Xích Ngạo Thiên. Ông muốn cô giết người cô liền giết, ông muốn cô đánh đâu cô sẽ đồ sát không còn một sinh linh sống nơi đó.

Mọi người dần đổi cách gọi, gọi cô là chó điên!

Cho dù có khinh bỉ cô thế nào nay họ cũng phải cúi đầu, ai bảo cô có thực lực?! ai bảo cô chính là nhị tiểu thư Xích Hà cung?!

Nhưng cho đến cùng ông vẫn không chấp nhận cô!

Mười mấy năm ở Xích Hà cung cô gặp nhiều nhất chính là đòn roi của người cô gọi là cha. Dù cô làm gì cũng không thuận ông, nhất là chuyện liên quan đến một người, Phi Yến Vô Ưu!

.

Đến năm cô mười lăm tuổi cô nhận ra một điều, trong Xích Hà cung không phải cô khổ sở nhất mà chính là người cô luôn ghen ghét, Vô Ưu.

Hầu hết vết thương trên người hăn đều do cha cô gây nên. Vì sao cha cô lại đối xử với hăn như vậy? Chẳng phải ông rất thích hăn sao? Không phải ông rất mong hăn là con ông sao?

Cô bắt đầu để ý đến Phi Yến Vô Ưu nhiều hơn một chút!

.

Phi Yến Vô Ưu rất lạnh lùng, hầu như rất ít khi nói chuyện, cả ngày hắn luôn mang bộ mặt chó nhà có tang (Trước đây cô còn cho là hắn ra vẻ!).

Kể từ khi cô biết được những gì hắn trải qua cũng như hành động của Xích Ngạo Thiên đối với hắn cô dần không ghét hắn nữa. Không biết từ khi nào mà thích hắn, dần càng nhìn càng thích...

Chỉ vì hắn có hoàn cảnh khá giống cô?

Có lẽ vì thương cảm, có lẽ vì cùng chung cảnh ngộ, có lẽ vì cái gì đó mà khiến cô yêu hắn. Tình cảm của cô đối với hắn lấn át cả ái mộ đối với đại sư huynh.

Đại sư huynh là sự tôn kính thì Vô Ưu chính là tình cảm chiếm hữu, cô muốn hắn thuộc về cô!

.

Xích Hà cung không còn yên ổn, cuộc sống cô càng thêm tệ hại.

Đại sư huynh, Phi Yến Vô Ưu dần rời khỏi sư môn. Cha cô tính tình ngày càng tệ, mọi sự ưu phiền của ông đều biến thành đòn roi trút lên người cô.

Mười ba năm! Quãng thời gian mười ba năm cái danh 'tạp chủng' trên người cô vẫn không phai nhòa.

.

.

.

Phi Yến Vô Ưu rời đi, ngay cả cái tên cũng không cần, hắc không cần bất cứ thứ gì liên quan đến Xích Hà cung, kể cả ta!

Hắc đi rồi, sống cuộc sống tốt đẹp, còn ta? Ta vẫn phải ở lại sống cuộc sống thê thảm hơn cả thê thảm. Ta không cam lòng!

.

'Tạp chủng...?'

'Tạp chủng...?'

'Tạp chủng...?'

Không! Ta gọi là Xích Dự Yên! Ta họ Xích, ta có cha cũng có mẹ, ta không phải tạp chủng!

...

Các người luôn miệng gọi ta là tạp chủng vậy các người có thể cho ta biết cha ta là ai không?

Haha tạp chủng?

Người nói thêm một tiếng ta liền giết người!

Ta là Xích Dự Yên!!!

»Thời niên thiếu Xích Dự Yên«

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI! QUYỂN 2

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q2. Chương 45. Bị Khổng Y Kiểm Khống Chế.

"...Thân phận thấp hèn, không có ai thích cũng không có được người mình thích!"

Hạ Huyền nhếch môi đầy vẻ trào phúng "Hạ gục một người còn phải dùng cả hành động lẫn lời nói? Thật thảm hại!"

Xích Liệt cau mày, dường như lúc này mới để ý đến sự tồn tại của hắn "Người là ai?"

Hạ Huyền nhúng vai "Biết để làm gì? Tới âm phủ từ từ tra là được!"

Nói đoạn Hạ Huyền cùng Hắc Kết liên thủ xông lên giao chiến cùng Xích Liệt. Cổ Thanh đi đến đỡ Xích Dụ Yên đã bất tỉnh, cho nàng ta viên uống thuốc chữa thương tạm thời.

Bên kia ba người giao chiến khói bụi bay mù mịt, chỉ thấy ba bóng đen điên cuồng giao chiến chẳng phân rõ ai là ai.

Hai thuộc hạ của La Mạn thành cùng Xích Hà cũng không biết đã tỉnh từ khi nào tìm tới nơi của mọi người.

Vừa ra trận đã có một nửa người bị trọng thương, cũng chỉ còn Hắc Kết và Hạ Huyền có đủ thực lực cùng giao chiến với Xích Liệt.

Ba người Xích Liệt, Hắc Kết, Hạ Huyền đồng loạt tung chiêu lực khiến đối phương phải lùi lại mấy bước, khói bụi dần lắng xuống.

Tay phải Hắc Kết chảy ra dòng máu nhỏ tí tách xuống đất tạo một mảnh đỏ thẫm. Hạ Huyền trông có vẻ ổn lại bị rách một đường trên vai trái, y phục màu đen che đi vết thương đang không ngừng rỉ máu trên da thịt. Xích Liệt bên kia có vẻ cũng không được ổn, bên môi vướn ra dòng máu bị ông ta tùy ý gạt đi. So ra tình trạng vẫn là ông ta ổn hơn hai người rất nhiều.

Lam Khanh Khanh nhú mày, thực lực của Xích Liệt với khi trước cao hơn rất nhiều, trong thời gian ngắn như vậy không lí nào nâng cao nhanh chóng như vậy!

Hạ Huyền cùng Hắc Kết cũng nhận ra Xích Liệt khác thường, đôi mày kiếm chau lại.

Xích Liệt cười chế giễu "Yếu ớt như vậy còn muốn bắt ta? Bắt như thế nào đây?"

Hạ Huyền nhú mày, cắn nát ngón tay tạo thành vô số Huyết Điệp trợ chiến.

Xích Liệt nhìn tới Huyết Điệp thoáng sửng sốt sau lại cười "Còn tưởng là ai thì ra là người của Đại công tử, xem ra hãn vẫn còn rất coi trọng Hắc Kết đi? Còn không biết Kết Nhi yêu dấu của hãn đánh chủ ý lên nữ nhân của mình sao? Chắc chắc tên yêu nghiệt kia cũng quá rộng lượng đi?"

Hắc Kết nhú chặt mày. Hạ Huyền ngược lại bình tĩnh cười "Không cần khách tướng, đã là nữ nhân của chủ tử ắt vẫn sẽ về cạnh chủ tử, nếu nàng không thuận thì đành vậy. Không cần cưỡng ép như ông từng làm với phu nhân Xích Hà cung để bị môn đồ trong cung đuổi giết!"

Xích Liệt lập tức đen mặt, tay ông ta khẽ động, luồng khí hắc ám trong tay lúc đầu tựa sợi chỉ dần biến thành đám mây đen. Màu sắc khí hắc ám càng ngày càng đậm nhìn đã biết không phải thứ tốt lành gì!

"Hồ ngôn loạn ngữ!"-Ông ta tức giận gầm một tiếng tung khí hắc ám về phía Hắc Kết và Hạ Huyền.

Hạ Huyền nhếch môi lạnh nhạt "Chẳng phải đều trả lại ông sao?"

Luồng khí hắc ám bao bọc lấy hai người, trong vòng 10 Trượng xung quanh cũng không thoát khỏi số phận.

(*1trượng=4m)

Cố Thanh cùng Na Bố Lạp Hàn Minh và Khanh Khanh đứng ngoài phạm vi luồng khí hắc ám bao bọc nhưng cũng bị áp lực bức lui vài bước. Áp suất xung quanh giảm xuống nhanh chóng khiến người ta khó thở.

Hạ Huyền và Hắc Kết bị hắc khí áp chế mạnh mẽ, hai người dùng nội lực đối kháng chống lại hắc khí vẫn bị ép đến lục phủ ngũ tạng đảo lộn, quỳ rạp xuống đất.

Xích Liệt dường như đã vào trạng thái hóa điên, đôi mắt ảm ảm màu đỏ tươi, ông ta cười điên cuồng không chút lưu tình ra tay. Hắc khí đậm dần, dần biến thành một màn tối om đầy kịch độc, chỉ cần Hạ Huyền và Hắc Kết sẩy tay liền bị hắc khí bào mòn đến không còn xương cốt.

Khanh Khanh, Cố Thanh cùng Na Bố Lạp Hàn Minh không ngừng bị bức lui, bị hắc khí làm cho đầu óc choáng váng sinh ra ảo giác, nôn mửa như bị ngộ độc.

Đương lúc mọi người sắp không chống đỡ được nữa, chịu số phận hắc khí ăn mòn bỗng trong luồng khí âm u hiện lên một tia sáng màu lam chói mắt xé nát màn khí độc trải dài mười trượng. Cùng lúc âm thanh hàng vạn khổng tước kêu gào khắp trời.

Nụ cười điên cuồng trên mặt Xích Liệt thoáng cứng đờ, ông ta mở tròn mắt không thể tin được nhìn thân ảnh nữ tử mảnh khảnh ghim thanh

kiếm đang không ngừng phát ra uy áp chặn trước Hạ Huyền và Hắc Kết. Thanh kiếm kia phát ra ánh sáng màu lam tinh khiết phá vỡ từng đợt hắc khí, âm thanh khổng tước kêu gào càng thêm chói tai.

Thân thể nữ tử dường như không chịu nổi sức mạnh của thanh kiếm cùng hắc khí đối địch mà không ngừng run rẩy. Đôi đồng tử nàng lúc này hiện lên màu xanh không dễ thấy, nàng dường như không còn ý thức, tùy ý để kiếm linh điều khiển bản thân như con rối.

Kiếm quang màu lam phá vỡ toàn bộ luồng khí hắc ám, thanh kiếm run lên thoáng khỏi tay nữ tử bay về phía Xích Liệt đâm xuyên tim hắn, ghim xuống đồi cát.

Ngay lúc Xích Liệt ngã xuống hắc khí cũng như kiếm quang đều được thu lại toàn bộ, cũng không còn nghe thấy tiếng khổng tước kêu gào. Khổng Y kiếm đâm xuyên tim Ông ta cũng là lúc nữ tử vượt qua giới hạn chịu đựng thổ huyết ngã xuống.

Hắc Kết bị trọng thương quên mất cả người đầy máu hoảng hốt ôm lấy Khanh Khanh ngã xuống trước mặt.

Đôi mắt nàng lúc này đã trở về như cũ nhưng nhắm nghiền, môi không ngừng thổ huyết, sắc mặt tái nhợt đến cực điểm.

Hắc Kết đỏ mắt lay lay nàng "Khanh Khanh, nàng đừng làm ta sợ...tại sao lại ngốc như vậy?!"

Khanh Khanh nếu như vẫn còn ý thức nghe câu này của y chắc chắn sẽ lại tức đến hộc máu, ai muốn liều mạng cứu hai người? Là thanh kiếm quý kia khổng chế ta!!!

Hạ Huyền dùng tay áo quệt đi máu bên môi lấy trong người ra lọ thuốc "Cho nàng uống trước, nhanh chóng đưa nàng về thành chữa thương."

Hắc Kết cho nàng uống viên thuốc quả nhiên không còn thổ huyết nữa nhưng sắc mặt nàng càng ngày càng tái nhợt, thân thể lạnh như băng, hơi thở yếu ớt. Không khác gì người sắp chết!

Hắc Kết ôm chặt lấy nàng muốn vận khinh công trở về tòa thành gần nhất Yên Thủy Thành lại bị Na Bố Lạp Hàn Minh ngăn lại "A Vân biết lắng ba vi bộ*, để đệ ấy đưa nàng trở về Yên Thủy thành trước!"

(*một loại khinh công, trong truyện Thiên long bát bộ của Kim Dung ah)

Lăng Vân vốn bị trọng thương nhưng hồi phục lại rất nhanh chóng, sử dụng khinh công đưa nàng trở về không quá khó. Hắc Kết có chút do dự nhưng khi nhìn lại Khanh Khanh hơi thở yếu ớt chút do dự liền vứt mất. Y đưa nàng cho Lăng Vân lo lắng "Phiền người!"

Lăng Vân sắc mặt nhợt nhạt nhúng vai "Hai người đều là huynh muội của bọn ta, không cần khách khí!".

Hạ Huyền đi lại kiểm tra thi thể của Xích Liệt.

Hắc Kết như nhớ ra cái gì kéo Lăng Vân lại "Có thể phiền người sau khi đưa nàng về thành trở về Phong Nguyệt một chuyến mời tam ca của người cùng Quỷ y tới?"

Lăng Vân sững sốt "Tam ca ta? Ah có thể nhưng quỷ y thì e rằng sẽ không dễ dàng tìm như vậy."

"Mất bao ngày người mới đến nơi?"

Lăng Vân trầm tính "Đưa nàng đến Yên Thủy, sớm nhất qua đêm mai ta mới có thể tới được Phong Nguyệt, ít nhất bốn ngày mới có thể trở về!"

Hắc Kết cắn răng "Quá lâu, Khanh Khanh sẽ không cầm cự được!" Y nhìn thoáng qua Thiệu Phi đôi mày dần ra đôi chút "Người và Thiệu phi có thể cùng trở về? Người tìm kiếm quý y, Thiệu Phi có thể đến đưa Mộ Dung Xuất đến?"

Thiệu Phi là tay đua ngựa nổi tiếng, chắc hẳn một ngày đường từ Phong Nguyệt đến Liêu quốc không quá khó?

Lăng Vân gật đầu "Có thể! Người chuẩn bị cho đệ ấy một con ngựa tốt để đệ ấy đi trước, ta đưa nàng đến Yên Thủy liền đuổi theo."

Hắc Kết gật đầu thoáng nhìn Hạ Huyền cách khá xa, dặn dò một câu "Người đến Dạ Nguyệt Sơn Trang nói người bị thương tên Lam Khanh Khanh họ sẽ không từ chối. Về phần Quý y, người vào cung tìm Hàm lương đệ hỏi thăm, không cần nói là ai bị thương chỉ cần nói Khanh Khanh tìm Quý y điều tra một việc. Không cần để nàng ta biết nàng bị thương, lại thêm rắc rối!"

Lăng Vân thoáng kinh ngạc nhưng cũng không hỏi lại y, hắn qua nói đơn giản vài câu với Thiệu Phi liền công Khanh Khanh biến thành ngọn gió đi mất.

Hạ Huyền rút thanh Khổng Y kiếm đang ghim trên người Xích Liệt đưa cho Hắc Kết "Chuyện đã xong, vậy thuộc hạ cáo lui được rồi?"

Hắc Kết mệt mỏi gật đầu nhìn thoáng qua Xích Dụ Yên bất tỉnh cách đó không xa "Hạ Huyền, ta có thể nhờ người đưa Dụ Yên cùng Thiệu Phi đến nơi an toàn một chút? Đợi Dụ Yên tỉnh lại tự khắc sẽ liên hệ với Xích Hà cung rồi đi. Còn về Thiệu Phi đưa huynh ấy đến trấn nhỏ biên giới Phong quốc là được."

Hạ Huyền nhìn qua hai người nhúng vai "Nếu công tử đã nhờ vả vậy ta cũng không thể chối từ."

Thiệu Phi và thuộc hạ Xích Hà cung dìu Xích Dụ Yên đi cùng Hạ Huyền, Cố Thanh thu thập thi thể Xích Liệt rồi cùng thuộc hạ trở về La Mạn thành.

Hắc Kết cầm theo Khổng Y kiểm vận khinh công đuổi theo Khanh Khanh cùng Lăng Vân.

P/s: tớ đột nhiên quên mất đi một chuyện cực kì quan trọng, hôm qua là sinh nhật của »Tử Thần Vương Phi« (17/7) ☹ ☹ ☹ các nàng có thấy người mẹ nào vô lương tâm như tớ không ah? Đến ngày sinh của con mình cũng quên mất!!!

Haiz... Sáng nay nhìn lịch đột mới nhớ ra, đành đăng chap mới bù vậy.

Mới đó mà A Đại Tử Thần nhà ta đã tròn hai tuổi òy~ thật là nuôi con hông dễ mà!

Hmmm... Các nàng gửi vài lời chúc an ủi tâm hồn mấy bé nhà ta đi na~

Thân ái~~~

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI! QUYỂN 2

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q2. Chương 46. Nàng Là Muội Muội Người!

Phong Quốc

Phủ Quốc Sư

"Sao rồi?"-Nam tử ngồi phía sau bức bình phong bằng lụa thêu hoa hải đường nhẹ nhàng hỏi.

Hạ Huyền trở về phục mệnh quỳ bên ngoài bình phong trầm giọng "Chủ tử, Xích Liệt đã bị diệt, Tứ công tử bị trọng thương nhưng không quá đáng ngại, nửa tháng một tháng sẽ khỏi."

Nam tử phiến phiến ly trà bằng ngọc trên tay "Còn có?"

Hạ Huyền bình thần tiếp tục báo cáo "Lần này đến bên cạnh công tử có hai nam tử cùng một nữ tử, Xích Dụ Yên và La Mạn thành cũng đến. Nữ tử bên cạnh công tử có một thanh kiếm Khổng Y, ngay lúc Xích Liệt nhập ma nàng bị kiếm linh khổng chế phá vỡ hắc khí bị phản phệ trọng thương không rõ sống chết. Công tử dường như rất coi trọng nàng."

Nam tử thú vị "Ồ" lên một tiếng đặt tách trà xuống cười nhạt "Là nữ tử như thế nào có thể để nó coi trọng như vậy?"

Hạ Huyền nghiêng đầu nghĩ nghĩ "Hình như nàng họ Lãnh."

"Lãnh? Không quen!"-Nam tử thoáng nhíu mi nghĩ nghĩ rồi lại phát tay "Người trở về nghĩ ngơi, lần này làm tốt lắm!"

Hạ Huyền được khen ngợi không tỏ ra vui sướng hay vinh dự gì, hần đứng dậy cuối người hành lễ rồi rời đi. Từ trước vẫn luôn giữ thái độ nghiêm chỉnh, tôn kính.

Nam tử phía sau bức bình phong thoáng thở dài, hần nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ, hoa hải đường bay trong gió.

"Không phải nàng..."

.

Hmmm.... Ta đang ở đâu?

Tối...

Thật tối!

Thật lạnh!

Lam Khanh Khanh cảm thấy cơ thể lạnh băng nhưng lục phủ ngũ tạng lại nóng đến lợi hại. Nàng mệt mỏi muốn tỉnh lại không có cách nào tỉnh lại được, đôi mắt nặng trĩu chỉ thấy màn bóng tối vô tận.

Ban đầu nàng có chút mơ hồ, thỉnh thoảng nghe được bên cạnh có tiếng người nói chuyện nhưng lại không thể nghe rõ, cứ mơ mơ hồ hồ nằm đó suốt hai ngày. Nàng cảm giác được cơ thể nàng dần đông cứng lại, đến cả hít thở cũng khó khăn.

Thỉnh thoảng nàng cảm nhận được có người uy nàng thứ nước gì đó rất đặc, nàng chỉ cảm nhận được vị đắng của loại nước kia, đắng đến mật xanh muốn trào ra. Đáng tiếc không thể nôn được, nàng còn đang trong trạng thái người thực vật.

Cái cảm giác không hề đau đớn nhưng lại cô độc trong bóng đêm cảm nhận bản thân dần dần biến thành người chết tư vị thật không thể tả nổi...

Lúc này tại sao lại không cho nàng một đao thống khoái?

Nàng thích ứng với tình trạng của mình khá nhanh, lại đột nhiên nhận ra cảm giác này có chút quen thuộc, dường như trước đây có từng trải qua, chỉ có điều không tệ hại nhưng bây giờ.

Đến ngày thứ ba từ khi nàng bất tỉnh dường như thứ thuốc đắng ngét người uy nàng uống dần mất hiệu lực.

Tốc độ đông cứng của cơ thể nàng nhanh hơn, bên ngoài hàn khí rét lạnh lục phủ ngũ tạng lại như được nấu sôi nóng hổi, hơi thở nàng yếu ớt hơn bao giờ hết.

Thứ thuốc kia nàng lại uống nhiều hơn, cứ vài canh giờ lại một chén chẳng bù hai người trước hai chén một ngày. Lúc uống thuốc nàng chẳng dám quấy, nàng chỉ sợ bản thân động một cái lập tức tắt thở xuống Diêm La điện báo danh nha!

Nàng nghe được tiếng huyền não bên trong phòng, lần này phá lệ nghe được rõ ràng. Đây là chuyện tốt? Không phải là hồi quang phản chiếu trước khi chết đấy chứ?

(*hồi quang phản chiếu: hiện tượng người ốm nặng đột nhiên hồi tỉnh khỏe mạnh, tỉnh táo trước khi qua đời.)

Cách cửa phòng bật mở mang vài phần khí lạnh cùng mưa lất phất vào trong phòng. Hai nam tử áo đen vội đi đến bên cạnh giường Khanh Khanh đang nằm bất chấp áo choàng trên người đã ướt mưa lạnh buốt.

"Chuyện này là thế nào?"-Nam tử vừa vào lên tiếng, giọng nói này đối với nàng thập phần quen thuộc.

Hắc Kết luôn túc trực bên cạnh Khanh Khanh vội đóng ra cửa lại "Nàng bị kiểm linh khống chế, ba ngày nay vẫn luôn hôn mê bất tỉnh. Mấy

ngày này luôn miễn cưỡng dùng thuốc giữ lại mệnh cho nàng."

Nam tử chợt nhớ tới bản thân ướt sũng, hần cởi áo choàng cùng nón rơm ném sang một bên mới lại bên cạnh giường ngồi xuống bắt mạch cho nàng.

Tay Mộ Dung Xuất vừa chạm vào tay nàng liền kinh hãi, cơ thể nàng lạnh buốt như tảng băng, khuôn mặt tái nhợt không chút huyết sắc. Hần bắt mạch một lát mới dời tay, trên gương mặt thoáng lộ vẻ khó xử "Mạch tượng của muội ất yếu ớt, cầm cự đến hôm nay đã là kì tích, kéo dài thêm nữa sợ lại vô phương cứu chữa!"

"Huynh có cách gì không?"- Giọng một nam tử khác vang lên, có lẽ là Thiệu Phi.

"Cách... Ta không cứu được muội ấy, chỉ có thể kéo dài thời gian giúp muội ấy chờ Quý y đến."

"Quý y thật sự sẽ đến sao?"-Vu Trác Nhạn đứng một bên nhíu mày.

Mộ Dung Xuất lấy trong ngực ra một lọ thuốc màu đỏ nâng đầu nàng lên uy nàng uống "Có lẽ sẽ đến, chỉ cần A Vân tìm được Quý Y thì lão sẽ đến."

Thiệu Phi cùng Vu Trác Nhạn muốn nói gì đó lại thôi. Hắc Kết một bên lo lắng nhìn nàng "Có thể kéo dài thêm bao lâu?"

Mộ Dung Xuất "Hai ngày."

Mọi người rơi vào trầm mặc, tâm Khanh Khanh cũng lạnh băng. Nếu hai ngày sau lão ngoan đồng Quý y kia còn không đến nàng liền lập tức đi châu diêm vương sao?

Mộ Dung Xuất đột nhiên nhớ tới gì đó "Các người nói muội ấy bị kiếm linh khống chế?"

Vu Trác Nhận lãnh đạm "Là Khổng Y kiếm."

Mộ Dung Xuất dẫn người ra "Là Khổng Y? Không thể nào! Trước đây chưa từng nghe nói muội ấy gặp phải chuyện như vậy."

Thiệu Phi nhú mày "Sao huynh biết?"

Mộ Dung Xuất "Khổng Y kiếm đi theo muội ấy không chỉ mới đây, trước đây ta chưa từng nghe muội ấy bị nó đả thương."

Thiệu Phi có chút rối rắm "Không phải, ý của đệ là huynh làm sao biết chuyện của Khanh Khanh với Khổng Y kiếm. Trước đây hai người từng quen nhau?"

Mộ Dung Xuất dẫn mặt ra nhìn hai huynh đệ Vu Trác Nhận cùng Thiệu Phi một bộ nghi hoặc "Hai đệ còn không biết?"

Thiệu Phi và Vu Trác Nhận mờ mịt "Biết... Biết cái gì?"

Khóe miệng Mộ Dung Xuất co giật mãnh liệt có gắng bình tĩnh "Lam Khanh Khanh, muội ấy chính là Thập Nhị thiếu thư Dạ Nguyệt Sơn Trang, là thập nhị muội của các người đó!!"

Thiệu Phi há hốc mồm kinh ngạc. Vu Trác Nhận nhìn tới Khanh Khanh lại nhìn tới Mộ Dung Xuất, có lẽ là sốc đến nói không nên lời.

Mộ Dung Xuất không thể tin được nhìn hai người "Đừng nói với ta hai người cùng với muội ấy ở cùng lâu như vậy còn không biết đi. Đại ca bảo các người tìm kiếm muội ấy bảo vệ muội ấy vậy mà người ta bị thương trước mặt hai người hai người còn không nhận ra?"

Thiệu Phi ủy khuất "Các huynh không cho bọn đệ biết tên tuổi dung mạo muội ấy bọn đệ làm sao tra ra ah. Huống hồ không phải bọn đệ vô tâm là Khanh Khanh giấu bọn đệ..."

Mộ Dung Xuất không thèm để ý đến hai người bọn họ, hẩn nhìn qua Hắc Kết đang chặn sóc Khanh Khanh "Hừ, một đám nam nhân lại không thể bảo vệ một nữ tử. Nếu không phải người đưa nàng đi nàng sao lại gặp chuyện!"

Hắc Kết không nói gì, y im lặng ngồi bên giường nắm chặt đôi tay lạnh băng của nàng.

Mộ Dung Xuất nhìn y như vậy cũng không muốn trách móc nhưng nghĩ đến vị muội muội được cả sơn trang cường chiêu kia hơi thở mỏng manh chỉ cần một chút liền rời khỏi nhân thế lửa giận lại sôi trào. Hẩn dứt khoát đứng dậy đội mưa đi ra ngoài giải tỏa "Ta đi nấu thuốc cho muội ấy!"

Thiệu Phi cùng Vu Trác Nhận nhìn nhau càng thêm áy náy lại nhìn bản thân ở trong phòng càng thêm dư thừa liền dứt khoát rời đi "Hắc Kết, bọn ta đi giúp tam ca. Huynh ở lại chăm sóc Khanh Khanh vậy."

Hắc Kết không nói gì, có lẽ y không nghe thấy.

Người đi hết, trong phòng trở lại yên tĩnh Khanh Khanh cảm thấy thân thể có chút khó chịu muốn ngủ một giấc đột nhiên bên tai vang lên giọng trầm thấp của Hắc Kết.

"Khanh Khanh, nàng mau tỉnh lại đi... Tỉnh lại ta liền đưa nàng trở về Phong Nguyệt. Tỉnh lại ta liền nói cho nàng tất cả, đưa nàng đi gặp Hàm Mộc Vân, đưa nàng đi gặp Bạch Nhi, đưa nàng đi gặp...cả người kia... Khanh Nhi mau tỉnh lại đi..."

Giọng nói trầm thấp ôn nhu lại pha lẫn mấy phần tâm sự nặng nề.

Khanh Khanh không thể chống lại sự mệt mỏi rồi từ thân thể truyền tới, chìm vào giấc ngủ.

Nàng cảm nhận được một chút ấm áp từ đôi tay đang nắm chặt tay nàng...

P/s: Tèn ten ten~ Tớ đã trở lại rồi đây! Như đã hứa tớ sẽ bù chap cho các nàng từ hôm nay nha (2 Ngày 1 chap, bù hết tháng này)

À các nàng đã tựu trường chưa nhỉ? Chúc các nàng năm học mới vạn sự như ý và qua môn đều đều nha^^

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI! QUYỂN 2

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q2.Chương 47. Từ Biệt

Từ lúc có ý thức, nghe được đoạn hội thoại của mọi người và Mộ Dung Xuất kia sau khi ngủ thiếp đi thì Khanh Khanh không hề thanh tỉnh lần nào nữa. Nàng cứ thế chìm vào mê mang trong bóng tối đến khi đợi được Quỷ y đến.

Quỷ y đến Yên Thủy Thành vào ngày thứ hai sau khi Mộ Dung Xuất đến, cũng là ngày chịu đựng cuối cùng của nàng.

Lão Quỷ y Xích Thành nhìn qua Khanh Khanh đang thoi thóp trên giường đôi mày nhíu lại không còn dáng vẻ cà lơ phất phơ thường ngày. Lão Quỷ y không nói gì đuổi hết mọi người ra ngoài chỉ để lại Mộ Dung Xuất một bên phụ việc, đóng cửa lại trị thương cho Khanh Khanh.

Lão Quỷ y cùng Mộ Dung Xuất ở trong phòng trị thương cho nàng suốt sáu canh giờ không ngừng nghỉ. Trong lúc trị thương Lâm Bích Tần, Diêu Chính Vũ và Lăng Vân cũng từ Dạ Nguyệt sơn trang cưỡi ngựa cấp tốc đến nơi.

Trời gần sáng cửa phòng mới mở ra, năm nam nhân nhà Dạ Nguyệt cùng Hắc Kết túc trực ngoài cửa suốt sáu canh giờ mới thở phào nhẹ nhõm.

Mộ Dung Xuất ra ngoài, sắc mặt hắc không được tốt lắm có lẽ vì mệt mỏi "Khanh Khanh không còn đáng lo ngại nữa, chỉ có điều muội ấy sẽ không tỉnh lại ngay được." Hắc nhìn thoáng qua Hắc Kết "Hắc Kết, người vào trong, Quỷ y muốn gặp người một chút."

Hắc Kết gật đầu vội vào trong, sau khi y đi vào Mộ Dung Xuất liền đóng cửa lại.

Diêu Chính vũ bất mãn "Tam ca, huynh có ý gì?"

"Khanh Khanh cần nghỉ ngơi các người một đám nam nhân vào trong đó làm cái thá gì giữa canh ba canh năm thế này? Cút về hết cho ta, ngày mai muốn tới thì tới!"

Diêu Chính Vũ bĩu môi "Tại sao Hắc Kết cùng Quỷ y có thể ở lại?"

Mộ Dung Xuất cốc đầu hấn một cái kéo hấn đi "Người ta một người chăm sóc một người theo dõi bệnh trạng, có chỗ cho người?"

"Đệ có thể chăm sóc muội ấy..."

"Diêu Chính Vũ, người xem lão thất, lão cửu, lão lão thập, thập nhất có dị nghị gì không hả?"

Mộ Dung Xuất kéo Diêu Chính Vũ đi xa dần, Lăng Vân, Lâm Bích Tân, Vu Trác Nhận và Thiệu Phi cũng đi theo họ rời đi.

Diêu Chính Vũ lại không cam lòng ai oán "Bảo bối của ta còn chưa gặp hai năm, huynh lại không cho ta gặp!"

Mộ Dung Xuất hất cằm "Người xem cái huynh trưởng của người ta còn không lên tiếng phàn nàn. Người, người ta coi là nam nhân thì kêu gọi cái gì? Trở về ngay cho lão tử..."

.

"Người tìm ta?"

Quỷ Y Xích Thành đang bắt mạch cho Khanh Khanh, ông buông tay nàng ra, kéo chặn lại.

"Ta có chút chuyện muốn hỏi người." Vừa nói ông vừa đi đến bên cạnh bàn trà ngồi xuống.

Hắc Kết nhìn thoáng qua Khanh Khanh khuôn mặt vẫn không chút huyết sắc trên giường.

Xích Thành nhìn y như vậy khẽ cười "Tiểu quý, người lo lắng cho con bé như vậy sao? Nó không còn gì đáng lo ngại nữa rồi chỉ là ngủ một giấc, tỉnh lại tự nhiên dần hồi phục."

Hắc Kết ngượng ngùng ho khan một tiếng "Ta đã hai mươi một tuổi rồi, không còn là đứa trẻ, đừng gọi ta là tiểu quý!"

Quý Y bật cười "Phải phải, không còn là tiểu quý nghịch ngợm năm đó rồi!"

Hắc Kết ngồi xuống ghế đối diện ông "Người muốn hỏi chuyện gì?"

"Vết thương trên người nó là do Khổng Y kiếm tạc thành?"

Hắc Kết gật đầu "Xác thực là do Khổng Y kiếm khống chế năng chống lại màn khí hắc ám của Xích Liệt, ngộ thương đến năng."

Lão quý y gật gù "Hai năm trước nó cũng từng mượn linh khí của Khổng Y kiếm, vô tình bị kiếm linh nuốt chửng ý thức."

Hắc Kết nhíu mày "Ý người là lần cứu Liễu An Nhiên?"

"Đúng vậy! E rằng không chỉ có lần đó. Suốt hai năm nay chẳng lẽ không xảy ra chuyện gì sao?"

Hắc Kết trầm mặc "Hai năm nay Khanh Khanh không mang theo Khổng Y kiếm. Nàng sử dụng kiếm chỉ mới vài ngày trước."

Quý y nhíu mày "Khổng Y kiếm là một trong tứ đại danh kiếm, có linh tính cảm tính. Có lẽ Khổng Y nhận chủ nhưng linh lực quá cường đại nên mới phản phệ lại chủ nhân, huống hồ Khanh Khanh không có nội lực."

Lão quay đầu nhìn Khanh Khanh, thở dài "Trở về bảo nó chuyên tâm tập luyện chút đi. Có ai lại như nó, bị kiếm linh của mình điều khiển!"

"Ta sẽ bàn lại chuyện này với nàng ấy."

Lão quý y đứng dậy vỗ vỗ vai Hắc Kết "Lần này phản phệ tương đối nghiêm trọng, bảo nó chú ý một chút, lần sau không biết có còn may mắn nữa không. Thôi thôi, người chăm sóc nó, ta trở về nghỉ ngơi. Già rồi, không còn dẻo dai như bọn trẻ các người nữa!"

Lão Quý y rời đi, căn phòng trở nên im lặng.

Hắc Kết đi đến bên cạnh giường, thở dài lẩm bẩm "Không sao là tốt, không sao là tốt rồi...."

.

Gần đến giữa ngày hôm sau Lam Khanh Khanh tỉnh lại, nàng mơ mơ hồ hồ không rõ đã ngủ bao lâu, cũng không rõ thương thế của bản thân nặng nhẹ ra sao, chỉ biết nàng chìm trong bóng tối thật lâu, cả người vô lực, toàn thân mệt mỏi.

Hắc Kết nấu cho nàng một bát cháo lút dạ lại uy cho nàng uống thuốc xong liền có người gõ cửa. Người tới là Na Bố Lạp Hàn Minh, Lăng Vân cùng Nạp Lan Hình Nhã.

Lăng Vân nhìn thấy nàng có chút kích động lại có chút ngượng ngùng áy náy, muốn nói gì lại thôi.

Na Bố Lạp Hàn Minh mở miệng trước "Lam cô nương đã cảm thấy khỏe hơn chưa?"

Khanh Khanh được Hắc Kết đỡ ngồi dậy, y lót một cái gối êm phía sau lưng nàng.

"Không có gì đáng ngại."

Na Bố Lạp Hàn Minh thở ra một hơi "Vậy thì tốt! vậy thì tốt! Lam cô nương, cảm tạ lần này hỗ trợ bọn ta, sau này có việc cứ nhờ cậy tuyệt không cự tuyệt!"

Khanh Khanh nhúng vai lạnh nhạt "Không có gì."

"Khanh Khanh, bọn ta phải trở về rồi." Lăng Vân len lén nhìn nàng, có chút e dè "Tam ca đã nói cho bọn ta biết rồi, thập nhị muội, thật xin lỗi!"

Khanh Khanh nhìn Lăng Vân như con cún cụt đuôi cúi đầu có chút buồn cười "Xin lỗi cái gì?"

"Thân là ca ca lại để muội gặp chuyện, muội ở bên cạnh bọn ta lại không nhận ra, ta..."

Khanh Khanh khoát tay "Không sao!"

Lăng Vân nhìn nàng vẫn bộ dáng như thường ngày, không chút để tâm, trong lòng thoáng nói ra "Khanh Khanh, ta phải cùng đại ca đến nước Di, không thể ở lại bồi muội, thật sự xin lỗi!"

Nàng ngẩn ra "Đến đó làm gì?"

"Hộ tống vương tử nước Di đến Tây Hạ hòa thân!"

Nàng nhìn thoáng qua Nạp Lan Hình Nhã từ nãy đến giờ vẫn luôn đứng phía sau "Hòa thân? Cùng ai?"

Trước hình như có nghe qua Tây Hạ hiện tại chỉ có một công chúa chính là Nạp Lan Hình Nhã, theo tính của nàng ta sẽ chầu thuận sao?

Nạp Lan Hình Nhã nhận thấy ánh mắt nàng, có chút bối rối "Nhìn ta làm cái gì? Cũng không phải là ta, ta mới không thèm gã cho tên ma ốm đó."

"Vậy thì là ai? Chẳng lẽ hoàng huynh người?"

Lăng Vân nhỏ giọng "Đúng vậy, là gã cho hoàng thượng."

Khanh Khanh dần ra, không nhầm chứ? Vị vương tử kia là nam nhân, hoàng thượng Tây Hạ cũng là nam nhân đi? Đam mỹ à?

Lăng Vân thấy nàng ngốc ra chợt bật cười "Cũng không phải không thể, hôn nhân chính trị cái gì mà không thể chứ?"

Cũng đúng!

Na Bố Lạp Hàn Minh: "Thôi, canh giờ cũng không còn sớm, bọn ta phải khởi hành ngay cho kịp lúc. Cáo từ tại đây vậy!"

Khanh Khanh không thể đứng lên đành gật đầu lấy lễ, Lăng Vân cùng Na Bố Lạp Hàn Minh chấp tay cáo từ "Sau này có duyên sẽ gặp lại!"

Lăng Vân cười cười "Xong chuyện ta trở về Dạ Nguyệt sơn trang tìm muội!"

Khanh Khanh gật đầu "Tốt!"

Ba người bọn họ gần ra đến cửa đột nhiên Nạp Lan Hình Nhã quay đầu chạy vội về phía nàng.

Nàng ta lấy trong ngực ra mấy lọ thuốc đủ màu sắc ném cho nàng "Đây là thuốc viên trị thương, đây là cao bôi, đây là thuốc cầm máu. Toàn

bộ đều là thứ trong cung, bên ngoài có bỏ ra bao nhiêu tiền cũng không có được!"

Nàng ta nói không được tự nhiên, hai má ửng hồng "Người suốt ngày cứ... Cứ bị thương như vậy, mang theo phòng thân đi. Còn có đây là lệnh bài của ta, có... Có chuyện người cứ tới tìm ta. Còn có Tình Vũ kia ta sẽ mang theo về Tây Hạ, ta.. Ta sẽ không bạc đãi nàng ta đâu. Còn có..."

Giọng nói nàng ta nhỏ dần mặt càng đỏ bừng "Còn có... Đa tạ người. Ân này ta nhớ, sau này sẽ trả lại người!"

Câu cuối Nạp Lan Hình Nhã như dồn hết can đảm nói lớn, lời vừa dứt nàng ta liền then thùng chạy vù ra ngoài.

Mọi người trong phòng bị hành động của Hình Nhã làm cho ngây dại, nhất là Khanh Khanh bị ném cho đồng hồ.

Na Bố Lạp Hàn Minh bật cười vỗ vai Lăng Vân còn đang chờ người "Lam cô nương, bọn ta đi đây, hẹn gặp lại!"

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI! QUYỂN 2

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q2. Chương 48. Trở Về Phong Nguyệt Vương Triều.

Sau khi Na Bố Lạp Hàn Minh, Lăng Vân cùng Nạp Lan Hinh Nhã đến từ biệt Khanh Khanh nàng liền đóng cửa từ chối tiếp khách.

Diêu Chính Vũ cũng bị chặn nốt bên ngoài hầm hực đứng lải nhải suốt một canh giờ bị Mộ Dung Xuất tới lôi đi. Mấy ngày nay hắn đều luôn cách vài canh giờ lại đến trước cửa phòng đứng đợi.

Hắc Kết tiến đi Lâm Bích Tần muốn vào thăm nàng, bưng lấy khay gỗ đặt chén thuốc vào trong "Nàng tính không gặp bọn họ?"

Khanh Khanh ngồi dậy "Phiền phức!"

Hắc Kết đưa chén thuốc đến, nàng ghét bỏ nhăn mũi nhưng vẫn đón lấy một hơi uống cạn. Đầu lông mày nàng vẫn nhíu lại, Hắc Kết khẽ cười lấy ra túi kẹo đường đưa cho nàng.

Khanh Khanh bĩu môi "Ta không phải con nít." Miệng thì nói là thế nhưng tay lại cầm lấy viên kẹo đường cho vào miệng.

Hắc Kết cuối đầu cười "Nàng có ý định gì?"

Khanh Khanh tựa lưng vào thành giường "Không biết!"

"Chi bằng trở về... Phong Nguyệt?"

Nàng nghiêng đầu nhìn y.

Hắc Kết lấy trong người ra một tấm thiệp mời đỏ thẫm, bên trên dán chữ hỉ bằng lụa được cắt tỉa tỉ mỉ đưa cho nàng.

Khanh Khanh có chút ngờ vực cầm lấy thiệp mời.

"Là hỉ sự của Bạch Nhi, nàng cũng không thể đến ngày quan trọng nhất của nàng ấy cũng không đến đi?"

Nàng nhìn hỉ thiệp qua một lượt, đôi mày thoáng nhíu lại "Tân lang.... Phong Nguyệt Hoàn Ân?"

Hắc Kết cười nhẹ "Không quá bất ngờ?"

Khanh Khanh khép thiệp lại "Không quá bất ngờ, trước đã thấy hai người họ có gian tình."

"VẬY...?"

Nàng nhúng vai "Trở về thôi."

"Khi nào khởi hành?"

Nàng đứng dậy xuống giường, cảm thấy bản thân đã có thể đi lại bình thường liền nói "Ngày mai!"

.

Phong Nguyệt Vương Triều.

Túy Yên Lầu-Thành Tây.

"Khách quan, mời vào mời vào..."

"Ấy, nhị vị công tử này có chút lạ mặt nha"-Cô nương y phục màu tím khuôn mặt kiều diễm có chút bất ngờ trước hai vị khách nhân một trắng một đen trước mặt.

Cô nương khẽ cười "Hai vị là lần đầu tới sao? Mời hai vị vào nha, không biết là đến uống rượu nghe đàn hay là đến tìm hồng nhan tri kỉ ah?"

Nam nhân hắc y cười nhẹ "Đến tìm người."

Cô nương cười dịu dàng "Không biết là vị cô nương nào ah?"

Nam tử bạch y nãy giờ vẫn luôn lạnh lùng mở miệng "Thương Liên."

Cô nương kia có chút ngẩn ra, sau đó mới vội cười "E rằng hôm nay công tử không thể gặp được Thương Liên tử rồi, tử ấy đang tiếp quý nhân, chi bằng nhị vị tìm cô nương khác đi?"

Nam nhân bạch y nhú mày, từ khi nào Thương Liên phải tiếp khách? Tên quý nhân nào có lai lịch lớn như vậy? Đáng chết!

Nam nhân bạch y hất cằm "Ta cứ muốn nàng, thì sao?"

Cô nương thoáng khó xử "Chuyện này..."

"Phòng nào?"

Cô nương ngơ ngẩn đã nghe bạch y nam tử lạnh lùng nói tiếp "Nàng đang ở phòng nào?"

"Trên lầu hai, gian thứ ba phía đông."

Cô nương tử y còn đang ngẩn ra thì nhị vị nam tử đã vượt qua nàng lên lầu. Lúc này nàng mới hoảng hồn "Chết rồi! chết rồi!"

Hai nam tử một đen một trắng đến căn phòng cô nương kia chỉ liền thấy bên ngoài cửa có hai gia nô khỏe mạnh đứng trông cửa. Hai gia nô kia thấy người đến liền thô lỗ quát "Nhìn cái gì? Nơi này không phải đến các người đứng, mau đi chỗ khác chơi đi!"

Nam tử hắc y mở lời trước "À, ta muốn thương lượng một chuyện, không biết có thể gặp chủ tử của các người không?"

Gia nô kia khinh bỉ "Đến thanh lâu thương lượng cái rắm gì? Mau biến đi!"

Nam tử bạch y nhếch môi "Thương lượng mạng các người." Nói đoạn hần giơ chân đạp bay gia nô vừa lớn giọng, gia nô phía sau cũng bị hắc y nam tử đánh ngã.

Nam tử bạch y đạp cửa vào phòng. Bên trong có một nam nhân tầm bốn mươi tuổi, thân thể có chút mập mạp đang ngồi uống rượu bên bàn chính, đối diện là một gian nhỏ được che bằng màn lụa, Thương Liên ở phía sau màn lụa đánh đàn.

Nam tử xông vào hiển nhiên đã kinh động đến người trong phòng, tiếng đàn dừng lại, nam nhân hàm hực quát "Có chuyện gì vậy? Hai người này ở đâu ra đấy?"

Trong phòng còn bốn tên gia đình khỏe mạnh, bọn họ chặn lại trước mặt hai vị nam tử vừa xông vào.

"Các người không biết phòng này là của ai sao? Tùy tiện xông vào như vậy? Cút ra ngoài!"

Nam tử Bạch y cười lạnh "Cút đi? Là các người!"

Bốn gia đình kia chỉ trong chớp mắt bị hạ gục, nằm lăn lóc một bên rên rỉ. Nam nhân mập béo kia có chút run rẩy quát "Các người có biết ta là ai không? Các người dám..."

"Là loại ruồi nhặng nào? Chỉ mới hai năm mà sinh ra cũng thật nhiều loại rác!"-Nam tử bạch y khinh bỉ.

Nam nhân tức điên chỉ vào bạch y nam tử "Người... Người..." cả ngày không nói được một câu.

Nam tử bạch y nhếch môi xách cổ áo hắt ta ra hành lang, một cước đạp hẳn xuống lầu, thành lang can cùng bàn ghế bên dưới gãy vụn, bụi đất bay khắp nơi.

Nam tử bạch y đứng trên lầu nhếch môi lạnh lùng "Người cho rằng người là ai? Cho dù là ai đi nữa đến Túy Yên Lâu cũng không nên đem ra dọa người, sẽ sợ đến mức đem người đá bay đấy!"

Nam tử nhìn khách quan cùng người làm trong lầu một lượt "Chỉ mới rời đi hai năm các người đã không xem lời ta nói ra gì rồi? Túy Yên lầu chẳng lẽ cũng chỉ có thế này? Bại hoại đến thế này? Vậy chẳng khác nào những thanh lâu bên thành Đông?!"

Trong số các cô nương bên dưới có những người cũ nhận ra nam tử trên lầu liền vội quỳ xuống.

"Lãnh công tử..."

"Là Lãnh công tử!"

"Công tử trở về rồi!"

"..."

Lam Khanh Khanh trong nam trang lạnh lùng nhìn khắp sảnh Túy Yên lầu một lượt, trong vô tình nàng đụng phải ánh mắt nam tử phòng đối diện. Cũng chỉ là cái nhìn thoáng qua lạnh lùng, nam nhân tử y kia nhìn có chút quen mắt nhưng nàng không mấy quan tâm đến, trở vào phòng đóng sầm cửa lại.

Nam tử kia nhìn thấy nàng, bàn tay khẽ xiết lại, môi mỏng nhếch lên hình bán nguyệt "Khanh Khanh của ta... Chào mừng nàng trở về Phong Nguyệt!"

.

Khanh Khanh vừa đóng cửa lại đã thấy bóng dáng nhỏ ôm chầm lấy nàng. Thương Liên ô ô khóc, dụi dụi người nàng như con cún nhỏ "Khanh Khanh ah, người về rồi, người cuối cùng cũng về rồi ah..."

Nàng kéo Thương Liên ra, tùy tiện lau nước mắt cho nàng ấy "Khóc cái gì?!"

Thương Liên khịt khịt mũi "Người đúng là cái thứ vô lương tâm, không một lời từ biệt đi suốt hai năm, có nhớ bản thân là chủ Túy Yên lâu không ah?"

Khanh Khanh xoa xoa đầu Thương Liên, tâm tình tồi tệ vì chuyện khi này cũng giảm đi phần nào.

"Từ khi nào quán lâu là người lại phải đi tiếp khách?"

Thương Liên bĩu môi "Không hẳn là tiếp khách, ta chỉ đàn cho hã ta nghe một khúc thôi. Cả ngày bị làm phiền, đau đầu chết đi được!"

Khanh Khanh nhú mày "Hã ta là ai?"

"Hã ta là thượng thư mới nhậm chức hai năm trước, là biểu ca của hoàng hậu."

Khanh Khanh trầm mặt.

Thương Liên nhìn sắc mặt nàng lại vội nói "Thật ra hã ta không phải hạn người phong lưu gì, chỉ là có sở thích nghe đàn. Nghe danh ta cầm

nghệ vượt trội nên mới đến Túy Yên lâu làm loạn, ta hết cách, đành đàn cho hăn nghe. Ai ngờ... Đúng lúc người trở về."

Khanh Khanh nhúng vai "Ồ".

Thương Liên ngẩn ra,Ồ là có ý gì? Là cảm thấy khi nẩy ra tay quá mạnh sao?

Thương Liên cười cười kéo tay nàng "Đi thôi, đi ăn mừng lâu chủ trở về ah!"

P/s: Thất Tịch vui vẻ!!!

»7/7: 5h20«

Vốn dĩ muốn đăng vào 5h20 sáng luôn mới đúng, cơ mà lười quá... 😊
😊

Các nàng đã ăn đậu đỏ chưa?

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI! QUYỂN 2

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q2. Chương 49. Hoàng Hậu Phong Nguyệt Vương Triều.

Một năm sau khi Lam Khanh Khanh rời khỏi Phong Nguyệt Vương Triều, Hoàng đế Phong Nguyệt Phủ Hàn lập hậu. Hoàng hậu chính là vị quý phi bị tống vào lãnh cung ngày trước, Hàn Khiết Tử.

Chuyện này khiến không ít lời đồn đãi xuất hiện, có người nói hoàng thượng gặp lại Hàn Khiết Tử, tình cũ trời duyên mà mang nàng ra khỏi lãnh cung. Có người nói thượng thư mới nhậm chức cũng chính là biểu ca của Hàn Khiết Tử gây uy hiếp với hoàng thượng nên người mới lập nàng làm hậu...

Còn có một số người lại tỏ ra thương xót Hàm Quý Phi đương nhiệm từng được ân sủng một thời, tưởng rằng hậu vị sẽ là của nàng ấy, cuối cùng...

Bên ngoài thiên ngôn vạn ngữ nói ra nói vào chuyện hoàng gia nhưng chỉ có những người trong cuộc mới rõ ràng. Người đời cho rằng Hàm Quý Phi sẽ đau khổ nhưng lại không thấy cảnh mở tiệc rượu linh đình ở Túy Linh cung, quý phi uống đến phẫn khởi, hoàng thượng phải từ hoàng yển chạy đến ngăn nàng.

Người đời cho rằng Quý phi cùng hoàng hậu sẽ không hòa hợp nhưng lại không ngờ đến cả hai cùng nhau trốn ra khỏi cung, cải nam trang đi lầu sanh uống rượu phải để hoàng thượng phái Tử Thanh đại nhân hộ tống hai vị quý nhân về cung.

Hoàng thượng lừa quan nhân đại thần cũng lừa cả thiên hạ!

.

"Quan lại trong triều ngày nào cũng bảo hoàng thượng phải lập hậu, hậu vị không nên để trống lâu như vậy, náo đến mức sắp làm phản đến nơi!"

Hàm Mộc Vân nằm dài trên ghế mỹ nhân "Lần đó đúng lúc Khiết Tử xuống núi, lập nàng làm hậu liền không ai phản đối, dầu gì gia thế nàng ấy cũng không nhỏ, hiện tại còn có biểu ca là thượng thư."

Mộc Vân đột nhiên ngồi dậy, trường dài trên bàn nhìn vị tỷ tỷ mặt lạnh đối diện "Hai năm trước tỷ bảo ta cứu nàng ấy không phải chính vì chuyện này đi?"

Lam Khanh Khanh không trả lời, ngược lại hỏi "Thương thế nàng ấy?"

"Không còn vấn đề gì rồi, hai năm trước ta đưa nàng tới gặp quý y, lúc nàng trở lại đã gần như khỏi hẳn!"

Khanh Khanh gật đầu cũng không nói gì thêm.

Chuyện lập hậu chung quy chỉ là một màn lừa bịp thiên hạ, người Phong Nguyệt Phủ Hàn yêu thích chỉ có một mình Hàm Mộc Vân. Hẳn biết nàng không thích trở thành hoàng hậu, mà nàng cũng không phải đối tượng thích hợp làm mẫu nghi thiên hạ. Nàng còn trẻ lại tùy hứng, tâm tư đơn thuần, ghét phiền phức cùng gò bó. Hẳn yêu thích nàng nhưng không hủy bỏ hậu cung ngàn giai lệ, hẳn không thể để nàng trở thành tiêu điểm duy nhất người đời nhắm vào.

So ra Hàn Khiết Tử thích hợp trở thành một hoàng hậu hơn hết, nàng từ nhỏ sống trong thế gia, đối với những âm mưu hậu cung không phải không biết rõ. Nàng là thiên kim Hàn gia, có công lớn trong loạn thế năm

đó, hiện tại có biểu ca là thượng thư trong triều. Nàng trở thành hoàng hậu không ai có thể phản đối.

Hàn Khiết Tử biết Phong Nguyệt Phủ Hàn yêu thích Hàm Mộc Vân, nàng cũng biết rõ việc nàng trở thành hoàng hậu chính là trở thành tiêu điểm của người đời, cũng rõ ràng chỉ có như vậy Mộc Vân mới an toàn.

Hàm Mộc Vân là nữ nhân đời này Phong Nguyệt Phủ Hàn yêu, là muội muội duy nhất của Lam Khanh Khanh. Hàn Khiết Tử vì ân hận hay vì bất kì một lí do nào khác mà nguyện ý bảo vệ Mộc Vân!

Mộc Vân nghiêng đầu nhìn Khanh Khanh "Tỷ đang nghĩ cái gì?"

Khanh Khanh lắc đầu "Chuyện của Bạch Nhi."

Mộc Vân cười cười "Tỷ yên tâm, ta đã sắp xếp ổn thỏa, Bạch Nhi xuất giá tuyệt sẽ không ủy khuất!"

Khanh Khanh có vẻ nghi hoặc nhìn nàng.

Mộc Vân cười hớn hở "Tỷ biết nàng có danh phận gì xuất giá không ah? Nàng là biểu muội của quý phi đương triều, là tỷ muội kết nghĩa của Thiên An quận chúa Mông Cổ, nàng còn là thuộc hạ của thập nhị tiểu thư Dạ Nguyệt sơn trang! Hừ, tên Phong Nguyệt Hoàn Ân kia dám khinh dễ nàng ấy nữa không?!"

Khanh Khanh thở dài "Người, có phải hơi quá rồi không?"

Mộc Vân tỉnh bơ "Ta sợ vẫn chưa đủ phô trương ah!"

Khanh Khanh phần nào yên tâm về Bạch Nhi, nàng đứng dậy rời đi lại bị Mộc Vân kéo lại "Tỷ đi đâu?"

"Đến xem Bạch Nhi."

Mộc Vân nghiêng đầu hỏi "Tỷ biết Bạch Nhi đang ở đâu sao?"

Khanh Khanh dừng lại. Mộc Vân khẽ cười "Biệt viện phía đông phố Kim Vương, Bạch Nhi xuất giá cũng không thể đi ra từ Bình Tước Cung, ta sắp xếp nàng ở đó. Tỷ yên tâm, ta phái Liên Khuynh ở bên cạnh chăm sóc nàng, sẽ không để nàng ủy khuất đâu!"

Khanh Khanh "Ừ" một tiếng, rời khỏi khỏi Túy Linh cung.

.

Khanh Khanh vô định đi loạn trong cung, không rõ khi nào đã đến ngự hoa viên. Lá phong đỏ rực theo gió bay xuống chân nàng, nàng có chút ngẩn ra, vào thu rồi?!

"Huynh đến tìm ta làm gì? Hậu cung không phải bất cứ ai cũng tùy tiện ra vào, cho dù huynh là biểu ca ta!"

Khanh Khanh nghiêng đầu nhìn, phía trước không xa có một đình viện nhỏ, màn lụa bốn phía được buộc lại. Bên trong đình viện có một nữ tử địch y đỏ thắm, đầu cài trâm phượng, đối diện là một nam nhân tầm bốn mươi tuổi.

Nam nhân dường như bị thương có chút không tiện, hắc cười hì hì "Biểu muội ah, ta cũng không phải không rõ quy củ trong cung, chỉ là..."

Nữ tử nhướn mày "Chỉ là?"

Nam Nhân gãi gãi đầu "Khiết Tử, ta bị người khác ức hiếp, muội không thể nhìn ta bị ức hiếp mà bỏ mặc như vậy!"

Hàn Khiết Tử "Ồ" một tiếng cười hỏi "Huynh bị ức hiếp sao? Ra vào thanh lâu bị người ta đánh còn trách ai?"

Nam nhân kia chính là vị thượng thư đại nhân mới nhậm chức, là biểu ca của hoàng hậu đương triều Hàn Khiết Tử cũng chính là người đem qua Khanh Khanh đá bay xuống lầu ở Túy Yên lâu.

Nam nhân uất ức muốn nói lại không nói được. Hắn ta chỉ muốn nghe Thương Liên cô nương đàn, khó lắm mới cầu được ai biết lại xuất hiện hai tên nam nhân đánh hắn đến gãy hai cái xương sườn!

Hàn Khiết Tử nhíu mày "Huỳnh đang bị thương, ở trong phủ nghỉ ngơi đi đừng có chạy lung tung!"

Hàn Khiết Tử đứng dậy rời đi, bỗng nhiên nàng dừng bước, nhíu mày nhìn về phía gốc Phong đối diện "Là ai?"

Khanh Khanh bước ra từ phía sau cây Phong, huyết y rực rỡ theo gió đung đưa như hòa làm một với lá Phong trong gió. Nàng khoanh tay trước ngực, tựa lưng vào cây Phong, môi mỏng nhếch lên hình bán nguyệt "Gặp qua Hoàng hậu nương nương!"

Hàn Khiết Tử ngẩn ra, trong mắt tràn đầy kinh hãi không chút che giấu "Khanh... Khanh Khanh?"

Khanh Khanh nhúng vai đi lướt qua nàng ấy, vào trong đình nghỉ mát "Là ta!"

Hàn Khiết Tử cười vui vẻ, quên mất cả bộ dạng uy nghiêm nghiêm của một hoàng hậu thường ngày "Người về từ khi nào?"

Khanh Khanh nhìn đến biểu ca của Hàn Khiết Tử, ngồi xuống đối diện hắn "Hôm qua vừa vào thành."

Nam nhân nhìn tới ánh mắt lãnh đạm của nàng vô thức rụt cổ, hắn càng nhìn nàng càng quen mắt "Ah... Người... người... Chính là người! Người là nam nhân bạch y đem qua!"

Khanh Khanh nghiêng đầu "Người nói cái gì?"

Cảm giác đau đớn lúc xương sườn gãy vẫn còn, nam nhân sợ hãi kéo góc áo Hàn Khiết Tử "Biểu muội... Là nàng ta hôm qua ở Túy Yên lâu đánh... Đánh ta!"

Hàn Khiết Tử tròn mắt phần nào hiểu được sự tình, chung quy biểu ca nhà nàng chọc người ta nha! Chỉ gãy hai cái xương sườn là quá nhẹ rồi đi?!

Vị biểu ca nào đó ai oán, ta khi nào chọc giận nàng?

Hàn Khiết Tử kéo lại vạt áo "Huynh tự rước họa, ta không giúp được!"

"Muội... Muội..." nam nhân ủy ủy khuất khuất ngồi một bên. Đúng là muội muội gả ra ngoài như bát nước đổ đi mà!

Hàn Khiết Tử ngồi xuống bên cạnh Khanh Khanh "Chuyện lập hậu...."

"Ta nghe đã Mộc Vân kể lại"-Nàng không mấy để tâm nói "Chuyện của các người ta không tiện quản."

Hàn Khiết Tử cuối đầu "Vậy..."

"Ta cũng đã nói rõ ở hai năm trước, ta không phải Phong Nguyệt Linh Nhi, cũng chưa từng cho người ân huệ gì, không cần áy náy!"

Nàng đứng dậy, vỗ vai Khiết Tử "Chỉ là đi ngang qua tiện đến chào hỏi, ta đi trước."

Nói đoạn Khanh Khanh ung dung rời đi. Huyết y đỏ tươi theo gió tung đưa, nàng buông thả bản thân tự do như mây trời, không chút vướng bận, không muốn nợ ai, không chốn dừng lại.

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI! QUYỂN 2

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q2.Chương 50. Bạch Nhi Xuất Giá.

Tiểu khu phía đông phố Kim Vương có một biệt viện tương đối nổi bật, chả là chủ nhân vừa chuyển đến nơi đó sắp gã cho người ta, tân lang không ai khác chính là tứ vương gia Phong Nguyệt Hoành Ân. Biệt Viện treo lụa đỏ khắp nơi, đại môn treo hai lồng đèn đỏ thắm dán chữ hỉ cực kì đẹp mắt.

Đây cũng không phải lần đầu căn biệt viện đó nổi bật đến vậy, hơn ba năm trước nơi đó cũng từng có một tiểu tân nương xuất giá, nàng năm đó gả cho hoàng thượng, nàng ấy hiện tại là quý phi đương triều, nữ nhân hoàng thượng sủng ái nhất.

Lần này là tiểu vương phi gã đến phủ tứ vương gia, nghe đồn tân nương tử xuất thân trong cung, là biểu muội của quý phi nương nương!

Aiz... Người trong thành đều nói hai nàng có phước, không biết sau hai nàng chủ nhân mới của biệt viện này sẽ là ai? Sẽ gã cho ai đây?!

.

Khanh Khanh đứng trước cửa biệt viện hồi lâu, nàng nhìn đại môn treo lồng đèn đỏ, nhìn đến thất thần.

Đại môn chợt mở ra, người bên trong nhìn thấy nàng có chút kinh ngạc. Người kia mở rộng đại môn, đứng sang bên cung kính cúi đầu "Lam tiểu thư, người có muốn vào trong không?"

Khanh Khanh thu hồi tầm mắt, dời bước vào trong.

Liên Khuynh đột nàg bước vào mới đóng cửa lớn lại, đi bên cạnh hỏi "Tiểu thư vừa trở về sao? Người đến gặp Bạch Nhi luôn ạ? Có cần nô tỳ sắp xếp phòng ngủ cho người không?"

Khanh Khanh thoáng dừng bước "Người không cần gọi ta là tiểu thư, cũng không cần xưng là nô tỳ. Người không phải nô tỳ của ta."

Liên Khuynh hơi giật mình nhìn nàng, nhanh chóng cúi đầu "Vâng."

"Ta chỉ đến thăm Bạch Nhi, phòng ốc không cần chuẩn bị."

Liên Khuynh gật đầu vẫn quy cũ đi phía sau nàng, vừa đi vừa chỉ nơi Bạch Nhi đang ở.

Khanh Khanh nhìn nàng ấy một cái lại thôi không nói, nàng cũng không phải Mộc Vân, không phải chủ tử của nàng ấy, cung kính như vậy làm gì?!

Đến trước cửa phòng Liêng Khuynh chỉ nói vài ba câu khách sáo với Khanh Khanh rồi rời đi.

Nàng mở cửa phòng ra, trong phòng giăng đèn kết hoa một màu đỏ thắm, Bạch Nhi ngồi trước gương trang điểm lớn trong tấm thất kiểm tra lại một lượt giá y cùng phục sức.

Hai năm không gặp cô nương đơn thuần bị nàng dậy hồng lúc trước đã trưởng thành. Vẫn là Bạch Nhi hoạt bác đáng yêu lúc trước nhưng giờ đây pha thêm mấy phần kiêu diễm, mấy phần xinh đẹp của nữ tử trưởng thành, thân hình nảy nở thêm không ít.

Khanh Khanh đứng im quan sát tân nương tử đang kiểm tra từng cái trâm cài từng đường may hỉ phục. Bạch Nhi như cảm nhận được gì bỗng

nhiên quay đầu lại cảnh giác "Là ai?"

Khanh Khanh thở ra một hơi, trong lòng có cảm giác như nhà có con gái lớn sắp gả ra ngoài "Là ta!"

Bạch Nhi thoáng đầu kinh ngạc, sau lại tràn đầy kinh hãi không dám tin vào mắt mình, cảm xúc ồ ạt vỡ òa khiến nàng không biết phải làm sao chỉ ngây ngẩn ra nhìn nữ tử huyết y đang đến gần.

Khanh Khanh nhẹ tay gõ lên trán Bạch Nhi một cái, giọng điệu có chút trêu chọc "Thế nào? Tân nương tử vui mừng đến thành ngốc rồi? Ta cũng không phải tân lang của người nha!"

Bạch Nhi bị nàng chọc bật cười như mắt lại cay xè đỏ ửng, Bạch Nhi ôm chầm lấy nữ tử đối diện "Khanh... Khanh Khanh, người về rồi? Người cuối cùng cũng trở về rồi!"

Khanh Khanh thở dài kéo Bạch Nhi ra, lau nước mắt cho nàng "Tiểu nương tử không nên khóc, thật xấu xí!"

Nàng đi du ngoạn hai năm, chỉ đi có hai năm thôi! Sao trở về ai gặp nàng cũng khóc đến thảm thiết thế này?!

Bạch Nhi cười cười, lau lung tung nước mắt trên mặt "Ta... Ta còn tưởng cho đến lúc thành thân cũng không thể nhìn thấy người..."

"Sao ta lại không tới? Ta còn muốn xem tiểu Bạch Nhi của ta mặc giá y sẽ như thế nào, còn muốn xem xem Bạch Nhi của ta thế nào mà bị mê hoặc!"

Bạch Nhi then thùng đẩy bàn tay đang vò má nàng ra, ấp a ấp úng "Cái gì mà mê hoặc... Ta..."

Khanh Khanh hất cằm "Hử? Chưa gã cho người ta đã bên vực như vậy?"

Mặt Bạch Nhi đỏ lên "Ta... Ta không có!"

Khanh Khanh xoa đầu nàng "Thôi được rồi, không đùa người nữa!"

Nàng kéo một cái ghế ngồi xuống "Quà mừng người muốn cái gì ah?"

Bạch Nhi vội xua tay chối từ "Không cần đâu, người tham gia hôn lễ của ta đã là món quà quý nhất rồi!"

Khanh Khanh bữu môi "Không thực dựng một chút nào!."

Nàng lấy trong người ra một hà bao màu xanh lục, lấy bên trong ra một đôi ngọc bội màu trắng đục tinh xảo "Này thế nào? Long Phụng Hoan Ca, làm từ gì đó ta quên rồi..."

Bạch Nhi trong kinh ngạc nhận lấy, chưa kịp nói câu nào đã thấy nàng lấy túi gấm vắt bên hông, lấy ra ba hộp gấm đỏ thẫm dài hẹp, hai hộp gấm vuông một lớn một nhỏ cùng hai hộp gỗ đàn hương nhỏ. Khanh Khanh đặt tất cả lên bàn nghiêng đầu nghĩ lại cách mở hộp gấm cho đúng, xoay hộp gấm lại hướng về phía Bạch Nhi mở ra.

"Đây...trâm cài" Khanh Khanh có chút không chắc mở hộp gấm thứ nhất

"Hoa Dung Châu Thúy(1)."

Nàng mở hộp gấm thứ hai "Tú Hòa(2)."

Mở hộp gấm thứ ba "Tạc Dạ Tinh Thần(3)."

Khanh Khanh không chắc mình có nhớ nhầm hay không lại mở tiếp hai hộp gấm hình vuông "Vòng tay, Đồng Luyện(4).", "Vòng cổ, Anh

Lạc(5)."

Nàng mở hai hộp gỗ đàn hương nhỏ, bên trong mỗi hộp đựng một lọ sứ nhỏ tỏ ra mùi thơm ngọt ngào "Một cái Đào Hoa Mỹ Đường(6), một cái là Đào Hoa Túy(7)... Có chút nhìn không ra."

Bạch Nhi dần ra nhìn nàng vụng về nói tên các loại trang sức cùng son phấn "Khanh Khanh, tất cả đều cho ta?"

Khanh Khanh gật đầu "Đều là quà mừng thành thân của người!"

Bạch Nhi bỗng cười cười, nửa thật nửa đùa "Không phải người đến tiệm người ta ưng cái nào liền lấy, vốn không biết nên tặng gì đi?"

Khanh Khanh lại vẻ mặt nghiêm túc gật đầu khiến cho Bạch Nhi suýt sặc.

"Đồ vật Linh Uyển các cái nào cũng trông rất đẹp mắt, ta không biết người thích cái gì liền tùy tiện tìm mua vài món đồ chơi. Nếu không thích chi bằng lần sau ta dẫn người tới đó lựa?"

Nếu cái gần đầu nghiêm túc của nàng khiến Bạch Nhi suýt sặc thì câu nói này khiến Bạch Nhi sặc triệt để! Cái phấn son phục sức gì đó nàng không biết nhưng Linh Uyển các kia nàng biết rõ ah!

Linh Uyển các là một cửa hàng phấn son cùng phục sức cho nữ tử mới mở hơn một năm ở Thành Tây. Không bàn về chất lượng cùng nguyên liệu quý giá họ dùng, giá cả của một vật trong Linh Uyển các không nhỏ, thấp thì ngàn vạn hoàng kim, cao thì giá trị liên thành! Nàng vậy mà lại 'tùy tiện' mua vài món?

Khanh Khanh như chợt nhớ ra gì vỗ bàn "Quên mất còn có vài bộ y phục đặt may ở Linh Uyển các, năm sáu ngày nữa sẽ giao đến tứ vương

phủ. Còn có ngàn thước tơ lụa, mười viên Dạ Minh Châu, một tòa biệt viện ở thành Tây làm của hồi môn, ngày mai thành hôn sẽ mang tới."

Bạch Nhi thực sự muốn khóc, nàng gả cho người ta mà thế trận thật giống đi thị uy hoàng tộc, cái danh xưng Mộc Vân gán cho nàng đã đủ dọa người, Khanh Khanh tới liền cho nàng một đồng của hồi môn. Nàng so ra còn giàu hơn cả phu quân nàng rồi?

"Khanh Khanh... Cái này thật là quá rồi!"

Khanh Khanh nhú mày "Có gì quá?"

Bạch Nhi dè dặt "Ta không cần nhiều thứ như vậy đâu, ta từ nhỏ đã ở trong cung quen khổ quen sở, người cho ta nhiều vậy ta cũng không biết dùng. Giá trị của chúng cũng không phải nhỏ, đôi ngọc bội này ta nhận, còn những thứ khác phiền người thu hồi rồi!"

Khanh Khanh cau mày càng chặt "Đồ đã mua không thể trả, người không lấy thì cứ vứt đi!"

Bạch Nhi khó xử "Chuyện này...."

"Những thứ này cũng không bao nhiêu, dù gì cửa hàng đó đều là của Dạ Nguyệt sơn trang!"

Vậy nàng không có bỏ tiền ra chắc? Tiền cũng không phải từ trên trời rơi xuống!

(Quả thật từ trên trời rơi xuống!)

Khanh Khanh đứng dậy, vỗ vai Bạch Nhi "Đồ đã đến tay người muốn làm gì tùy người, ta trở về trước!"

Bạch Nhi có chút vội đứng dậy "Ngày mai...."

"Ngày mai ta sẽ đến, nhìn xem tiểu tân nương xuất giá!"

Bóng dáng huyết y xa dần, chìm trong bóng tối.

P/s: về mấy loại phục sức cổ trang kia tớ cũng không biết nhiều lắm, toàn lượm nhặt trên mạng thôi T.T

(1) Trâm cài: Hoa Dung Châu Thúy

(2) Trâm cài: Tú Hòa

(3) Trâm cài: Tạc Dạ Tinh Thần

(4) Vòng tay/Vòng chân: Đồng Luyện

(5) Vòng Cổ: Anh Lạc

(6) Son: Đào Hoa Mỹ Đường

(7) Son: Đào Hoa Túy

Cre: Google & Shopee

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI! QUYỂN 2

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q2.Chương 51. Tâm Ý Của Tân Lang.

Biệt Viện phía đông phố Kim Vương lựa đỏ treo khắp lối, thảm nhung đỏ rực trải trên phố kéo dài từ phủ Tứ vương gia đến tận đại môn biệt viện.

Giờ lành gần đến, đầu phố xuất hiện cổ kiệu hỷ tám người khiêng sa hoa, pháo đốt nổ tung bừng, tiếng kèn tiếng trống náo nhiệt.

Tân lang quan Phong Nguyệt Hoành Ân hỷ phục đỏ rực cưỡi ngựa đi đầu đoàn rước dâu, vẻ mặt hớn hớn nhận lời chúc phúc của bá tánh vây xem.

Đoàn rước dâu dừng trước đại môn biệt viện, Phong Nguyệt Hoành Ân xuống ngựa vào trong đón tân nương tử. Nhưng tân lang chưa qua được đại môn đã bị chặn lại, roi dài không biết nơi nào đánh xuống nơi Phong Nguyệt Hoành Ân đang đứng khiến hấn lui lại vài bước.

"Lấy thê tử cũng không phải đến rước đi là được."

Giọng nói đầy băng lãnh truyền đến, nữ tử vận tử y tiêu sái từ trong biệt viện đi ra, nàng đứng giữa đại môn, ngăn lại đoàn rước dâu.

Phong Nguyệt Hoành Ân nhìn rõ người vừa nói, có chút kinh ngạc "Khanh Khanh? Cô về từ khi nào?"

Khanh Khanh không trả lời, không có ý định nhường đường.

Phong Nguyệt Hoành Ân có chút bất đắc dĩ "Khanh Khanh... Cô muốn sao đây!"

"Nhà này do ta mua, đường này do ta mở, muốn rước dâu đi cần để lại chút tâm ý nha!"-Hàm Mộc Vân từ trong đi ra, tình nghịch cười "Bạch Nhi nhà ta không thể tùy tiện nói gả là gả được!"

Đoàn rước dâu cùng những người vây xung quanh xem náo nhiệt có người nhận ra Mộc Vân liền vội quỳ xuống hành lễ "Tham kiến quý phi nương nương!". Những người khác cũng vội vàng quỳ xuống.

Mộc Vân vội xua xua tay "Các người làm gì vậy? Không cần hành lễ! Hôm nay ta đến với danh nghĩa biểu tỳ của Bạch Nhi, không liên quan đến thân phận gì cả!"

Mọi người nghe nàng nói liền lục đục đứng dậy.

Phong Nguyệt Hoành Ân chấp tay hành lễ "Hoàng tấu!" Hắn đứng thẳng người nhìn Mộc Vân rồi lại nhìn Khanh Khanh "Không biết hai vị tấu tử cản đường là có ý gì?"

Khanh Khanh thoáng nhú mào, hai vị tấu tử? Ai là tấu tử của hắn?

Mộc Vân hắng giọng "Cũng không có ý gì, chỉ là Bạch Nhi nuôi lớn đến chừng này cũng không phải dễ dàng gì, đâu thể nói gả là gả ah?!"

Phong Nguyệt Hoành Ân có chút sốt ruột "Vậy phải làm sao? Giờ lành cũng sắp đến, không nhanh chóng sẽ trễ mất!"

"Vậy thì đệ mau nhanh ah! Tỏ chút tâm ý là tốt rồi!"-Mộc Vân cười.

Tâm ý? Thế nào mới đủ tâm ý?

Phong Nguyệt Hoành Ân có chút mờ mịt "Phải như thế nào mới đủ tâm ý?"

Mộc Vân xoa xoa cằm "Hay vậy đi, ta hỏi một câu người đáp một câu, trả lời không được liền trở về phủ đi, ngày khác nghĩ kĩ lại đến đón dâu!"

Phong Nguyệt Hoành Ân thoáng nhú mày, nhanh chóng đồng ý "Được!"

Quần chúng vây xem không khỏi bàn tán, không biết vị quý phi này là đem hôn sự của người khác ra làm trò chơi hay có ý gì, trả lời không được liền phải quay về?! Lí nào lại vậy?!

Mộc Vân không thèm đếm xỉa đến chung quanh nghị luận, bắt đầu hỏi "Bạch Nhi vào Tứ vương phủ chính là trở thành chính thất vương phi?"

Phong Nguyệt Hoành Ân không chút nghĩ ngợi đáp "Đúng vậy!"

"Sau khi thành thân tự do của nàng sẽ bị quản thúc sao?"

Phong Nguyệt Hoành Ân khẽ cười, lắc đầu "Sẽ không! Thành thân không có nghĩa là trói buộc tự do của nàng!"

Mộc Vân hài lòng gật đầu "Người có thể chỉ nạp một mình nàng, yêu thương một mình nàng?"

"Có thể!"-Phong Nguyệt Hoành Ân không chút do dự gật đầu, hẳn cảm thấy có chút không đúng liền sửa lại "Chắc chắn!"

Mộc Vân hài lòng cười "Chuyện sinh đẻ không nên ép buộc, cũng không nên trọng nam kinh nữ, xem trọng một bên!"

Phong Nguyệt Hoành Ân cười "Đệ là một vương gia, không quá cần thiết phải có nam trưởng. Đệ cũng không yêu thích quá nam hay nữ, chỉ cần là con đệ là được!"

Mộc Vân cười "Nha, đệ cũng được xem là bậc phu quân tốt đi?! Tiêu chuẩn thông thường đều thông qua!"

Phong Nguyệt Hoành Ân vui mừng ra mặt "Vây đệ có thể vào..."

"Ấy, vẫn còn chưa xong!"

"Chưa xong?"-Phong Nguyệt Hoành Ân có chút nôn nóng "Vây người hỏi tiếp đi!"

Mộc Vân xoa cằm "Vây... " nàng chưa kịp nghĩ tiếp đã nghe giọng Khanh Khanh luôn lãnh đạm đứng phía sau "Một câu cuối, trả lời xong liền có thể đón dâu."

Khanh Khanh vẫn luôn giữ một mặt lạnh lùng, nàng nhìn thẳng Phong Nguyệt Hoành Ân "Nếu có một ngày người thay lòng, vậy... Có thể buông tay Bạch Nhi?"

Phong Nguyệt Hoành Ân ngẩn ra, hẩn im lặng thật lâu, bàn tay dưới ống tay áo khẽ xiết lại. Buông tay? Hiện tại và sau này có lẽ hẩn sẽ không phản bội nàng, nhưng nếu như thật sự có một ngày đó... Hẩn có thể buông tay cho nàng tự do được?

Khanh Khanh dường như hơi thở dài, âm thanh nhẹ như lông vũ lướt qua "Nhắc lên được, buông xuống được. Nếu như sau này người thay lòng thì trả cho nàng tự do đi, không cần tự làm khổ mình khổ người!"

Phong Nguyệt Hoành Ân nhưng hạ quyết tâm, hẩn ngẩn đầu nhìn nàng, trịnh trọng nói rõ từng chữ như tuyên thệ "Nếu sau này Phong Nguyệt Hoành Ân ta thay lòng, ta nhất định sẽ trả lại tự do cho Bạch Nhi. Nếu như thật sự có ngày đó, nếu như ta thật sự làm ra hành động bội bạc khiến nàng ấy đau lòng, ta nhất định sẽ tự moi tim bản thân đền tội với nàng ấy!"

Mọi người xung quanh có chút kinh hãi trước lời tuyên thệ của Phong Nguyệt Hoành Ân, Mộc Vân ngẩn ra trong chốc lát rồi vội huơ tay "Không, không cần moi tim móc phổi gì gì đó đâu ah! Được rồi, đệ thông qua!"

Phong Nguyệt Hoành Ân cười tươi cúi đầu "Đa tạ!"

Mộc Vân và Khanh Khanh lui sang một bên nhường đường cho Phong Nguyệt Hoành Ân đi vào, lúc hần đi lướt qua Khanh Khanh như có như không nghe được nàng hướng hần nói "Nhớ lời ngày hôm nay người nói!"

Phong Nguyệt Hoành Ân mỉm cười hướng nàng gật đầu "Tuyệt không dám quên!"

.

Khanh Khanh ngồi ở một góc hẻo lánh trong hoa viên Tứ vương phủ uống rượu, yến tiệc náo nhiệt ở đình viện bên cạnh như không thể xâm chiếm được bóng tối bên này.

Hàm Mộc Vân xách hai vò rượu đến, đặt một vò bên cạnh nàng một vò mở nắp uống "Ta đến đưa rượu cho tỷ!"

Khanh Khanh không nói gì, không có phản ứng.

Mộc Vân ngồi xuống bên cạnh nàng "Hắc Kết đâu rồi? Chẳng phải mấy ngày trước hần cùng tỷ trở về sao?"

"Y đi rồi."

Mộc Vân ngẩn ra "Đi đâu?"

Khanh Khanh lắc đầu "Không biết, xử lí chút chuyện gì đó thôi."

Có lẽ trở về Xích Hà Cung một chuyến, dù thi thể Bối Lan chôn cất ở Tây Hạ nhưng bài vị vẫn thờ ở Xích Hà cung. Có lẽ y về thập cho sư tỷ mình một nén nhang đi.

Mộc Vân ậm ừ, nàng nhìn thoáng qua Khanh Khanh muốn nói lại thôi.

"Người không vào trông xem?"

Mộc Vân nhúng vai "Xem cái gì? Phong Nguyệt Phủ Hàn cùng Hàn Khiết Tử ở đó, có hoàng thượng cùng hoàng hậu rồi ta sao phải trông?"

Khanh Khanh cúi đầu "Ừ" một tiếng lại thôi không nói.

Mộc Vân nhìn Khanh Khanh chốc lát, quyết định mở miệng "Ta nghe nói hai năm trước tỷ dùng Vong Tình Thủy?"

Khanh Khanh gật đầu "Ừ"

"Tỷ tội tình gì phải thế!"-Mộc Vân uống lấy một ngụm rượu, lẩm bẫm không biết nói cho nàng nghe hay nói cho bản thân.

"Vậy vì sao tỷ còn trở lại, thật sự quên Phong... Hửn rồi sao?"

Khanh Khanh nhếch môi cười, nhưng ý cười lại không lan đến mắt "Đã không nhớ thì sao lại biết có quên hay không?"

Mộc Vân nhìn Khanh Khanh "Tỷ... Thay đổi rồi."

Khanh Khanh nghiêng đầu nhìn nàng "Hửm?"

"Tỷ... Không còn cười nữa!"

Khanh Khanh nhíu mày "Ta rất thích cười sao? Ta khi nào lại thích cười?!"

Mộc Vân thở dài "Đúng vậy, tỷ vốn không hay cười. Nhưng mà sau khi xuyên không ta thấy tỷ cười rất nhiều, thật vui vẻ. Không thể nói là thay đổi mà là tỷ trở về thành Lam Khanh Khanh của trước đây rồi!"

Chỉ là trước đây nàng mang sự thù hận, cố gắng kiên cường, cố gắng trở nên mạnh hơn. Không thích cười cũng chẳng hay cười, một sát thủ máu

lạnh!

Bây giờ nàng không còn thù hận, không còn phải gánh vác trách nhiệm tổ chức nhưng sâu trong trái tim lại mang một vết nứt, khóa một thân ảnh. Từng vì người cười đến vui vẻ, từng vì người đau thấu tâm can, từng vì một người... Người rời đi liền không thể quay lại cảm xúc lúc đó.

Hốc mắt Mộc Vân ẩm ướt, nàng vỗ vai Khanh Khanh đứng dậy "Chuyện của tỷ ta không thể can thiệp được, ta chỉ mong tỷ có thể lựa chọn con đường đúng đắn."

Khanh Khanh mơ mơ hồ hồ nhìn bóng dáng Mộc Vân đi xa dần, khuất trong bóng tối, tâm trí nàng cũng dần mơ hồ.

'Lam Khanh Khanh' trong lục y nhạt của nô tỳ trong cung khẽ cười, đuôi mắt nhuộm một mảnh vui vẻ. Không phải cười lạnh nhạt, không phải kiêu trào phúng, không phải là chế giễu... Là nụ cười thật sự, thực sự vui vẻ!

Nhìn một người cười đến xinh đẹp...

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI! QUYỂN 2

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q2. Chương 52. Tam Vương Gia Phong Nguyệt Vô Thần.

'Rột...'

Lam Khanh Khanh nhú mào, buông vò rượu xuống "Ai?"

Tiếng bước chân trở nên rõ ràng hơn tiến về phía nàng cùng với giọng nói trầm thấp của nam tử vang lên "Là ta!"

Khanh Khanh ngẩn đầu, nam tử áo bào màu tím phiêu dật trong gió xuất hiện trước mặt. Khuôn mặt nam tử mơ hồ, nửa khuôn mặt chìm trong bóng tối, đôi mắt ngược lại tự như tinh tú trên trời, không biết nàng có phải nhìn nhầm, trong mắt hắc đường như có vui vẻ còn có... Sùng nịch không chút che giấu?!

Khanh Khanh cảm giác người này rất quen nhưng không nhận ra đã gặp nơi nào, với não cá vàng bất trị của nàng nhanh chóng quăng hẳn ra sau đầu không thèm nghĩ.

Nàng lạnh giọng hỏi "Người là ai?"

Nam tử có chút trầm mặc, hắc tựa như khẽ cười lại như thờ dài "Khanh Khanh... Chào mừng nàng trở lại... ."

.

Khanh Khanh mơ mơ hồ hồ tỉnh lại, đầu đau như búa bổ vì say rượu đêm qua. Nàng nằm ỉ trên giường thất thần nhìn đỉnh màn, không thèm

động đây cũng không thêm chớp mắt.

Chuyện xảy ra đêm qua nàng có chút mơ hồ, sau khi Mộc Vân rời đi nàng lại vồ vơ rượu uống đến quên trời quên đất, sau đó... Gặp một nam tử?

Khanh Khanh nhú mày, hình như đêm qua có gặp một nam tử, sau đó thì xảy ra cái gì nhỉ? Nàng nghĩ mãi cũng không ra, hình ảnh cuối cùng trước khi bất tỉnh dừng lại ở nam tử hướng nàng nói gì đó.

Khanh Khanh đột nhiên ngồi bật dậy, đầu và thân thể vì hành động đột ngột của nàng mà đau nhứt một trận. Nàng đột nhiên ý thức được một chuyện quan trọng...

Nơi này là đâu?

'Két_'

Cửa phòng mở ra, một vị nữ tử bước vào mang theo khay gỗ đựng bát canh giải rượu nhỏ. Nữ tử nhìn thấy Khanh Khanh đã tỉnh thì khẽ cười "Cô tỉnh rồi? Ta mang canh giải rượu đến cho cô."

Khanh Khanh nhú mày nhìn nữ tử có chút xa lạ đang cười nói đối diện, khi nàng ấy đến cạnh giường đưa canh cho nàng nàng lại lui về phía sau, tay sờ vào chũm thủ bên hông "Người là ai?"

Động tác của nữ tử dừng lại, bát canh vốn đưa cho nàng lại dừng ngay không trung. Nữ tử nhìn nàng có chút kinh ngạc "Khanh Khanh?"

Khanh Khanh nhú mày "Người quen ta?"

Nữ tử ngậy ra một lát, nàng ấy thu tay, đặt bát canh trở lại khay gỗ "Ta là Liễu Mộng... Cô thật sự không nhớ?"

[Liễu Mộng: Một trong thiếp thất của Phong Nguyệt Vô Thần, thực chất là thuộc hạ của hắn.]

Khanh Khanh nhúu mày, Liễu Mộng? Có chút quen... Nhưng mà không nhớ rõ lắm!

Liễu Mộng có vẻ không được tự nhiên cho lắm, nàng ấy đặt khay gỗ lên bàn "Canh giải rượu này ta để đây, một lát cô uống đi, vương gia vào cung rồi, có lẽ sẽ mau trở về thôi. Lát người sẽ đến gặp cô!"

"Đây là đâu?"

Liễu Mộng đoan trang cười "Tam vương phủ!"

Nàng nhúu mày "Tại sao ta lại ở đây?"

"Đêm qua cô say rượu, là vương gia mang cô về đây."

Vậy... Nam tử kia chính là tam vương gia Phong Nguyệt Vô Thần?

Khanh Khanh vẫn có chút không hiểu "Ta và vương gia nhà cô rất thân sao? Vì sao hắn lại đem ta về phủ?"

Liễu Mộng hơi ngần ra, lăm bầm "Cô thật sự quên rồi sao?"

"Người nói gì?"

Liễu Mộng khẽ cười lắc đầu "Không có gì, cô gặp vương gia chắc sẽ... Chắc sẽ nhớ ra đi?! Ta cáo từ trước!"

Liễu Mộng cúi người cáo từ, nàng ấy vừa ra khỏi cửa liền có bóng đen bay tới.

"Liễu Mộng, Khanh Khanh sao rồi?"

Nàng ấy lắc đầu, cười nhạt "Không sao!"

Vân nhúu mày "Vẻ mặt người sao lại thối như vậy?"

Thiên cùng Yết Nhi đi đến phía sau Vân, tuy không nói lời nào nhưng một mực nhìn Liễu Mộng.

[Vân, Thiên: hai trong bốn vị thuộc hạ của Phong Nguyệt Vô Thần (Thiên, Hủy, Huyền, Vân). Yết Nhi: nô tỳ hầu hạ Liễu Mộng.]

Liễu Mộng nhìn ba người, thở dài "Nàng quên mất ta rồi, kể cả... Vương gia nàng cũng không nhớ..."

Vân kinh ngạc "Lời đồn kia... Lời đồn nàng dùng Vong Tình Thủy kia là thật sao?"

Liễu Mộng nặng nề gật đầu.

Bốn người thoáng chốc im lặng, trong lòng vô cớ hiện lên tâm sự trùng trùng.

Vân thở dài "Vong Tình Thủy ah Vong Tình Thủy, quên đi tình cảm cũng quên đi kí ức, quên sạch mọi chuyện về chủ tử rồi, kể cả những người liên quan cũng quên mất!"

Liễu Mộng vỗ vai hân "Thôi, chuyện của Vương Gia chúng ta phận thuộc hạ không nên nhiều lời, tản đi, vương gia cũng sắp trở về rồi!"

.

Khanh Khanh nhàm chán ngồi trên giường nhìn chăm chăm bát canh giải rượu trên bàn. Nàng nghiêng đầu nghĩ nghĩ rồi xuống giường, đi lướt qua bình phong, mở cửa ra ngoài.

Nàng nhìn bên ngoài vắng vẻ không lấy một ai, chậm rãi đi ra đóng cửa lại. Nàng có chút lạ lẫm lại có chút quen thuộc đi dạo khắp phủ. Nàng cảm giác được có người luôn trong bóng tối quan sát nàng, trên đường thỉnh thoảng còn gặp một vài thị tỳ, gia đình trong phủ nhưng không một ai

cán đường nàng. Lúc nàng đi ngang qua bọn họ, họ nhìn nàng như có điều muốn nói nhưng lại không dám tiếp cận.

Khanh Khanh nghiêng đầu nghĩ, tam vương phủ này cũng thật lạ lùng, chẳng lẽ khách được mời đến đi loạn cũng không quản sao? Khụ... Cho dù là khách bị cưỡng chế đưa tới cũng không nên dung túng quá nha!

Vương phủ cũng thật quá lớn đi, nàng đi một hồi lâu vẫn không thấy đại môn ở đâu rốt cuộc không hay không biết đi vào hậu viện.

Nàng cũng chẳng rõ bản thân đang ở chỗ nào trong vương phủ, nàng nghe thấy tiếng cười nói thanh tú của nữ tử, đi lên trước vài nàng liền nhìn thấy hai nữ tử y phục hoa lệ đang đùa giỡn.

Hai nữ tử một sam y màu vàng nhạt xinh đẹp một kiện sa mỏng đỏ chói bó sát thân thể đầy đặn nữ nhân trưởng thành.

Hai thị tỳ bên cạnh phát hiện ra Khanh Khanh ban đầu hơi kinh ngạc, sau có chút nghi hoặc hỏi "Người là ai? Sau lại vào hậu viện?"

Hai nữ tử đang đùa giỡn nghe thị tỳ hỏi cũng nhìn qua, nụ cười trên mặt thoáng chốc đông cứng.

Khanh Khanh một vẻ lạnh nhạt "Xin lỗi, đi nhầm!"-nói đoạn nàng quay người tính rời khỏi lại nghe nữ tử hoàng y kinh ngạc nói "Người... Là Khanh Khanh?"

Nàng dừng lại quay đầu "Người quen ta sao?"

Nữ tử huyết y cũng nhận ra nàng vỗ bàn đứng dậy "Thật... Thật sự đúng là người rồi!"

Hai nữ tử kia chính là hai vị thiếp thất của Phong Nguyệt Vô Thần, hoàng y nữ tử là Ngọc Mai, huyết y nữ tử là Cơ Thủy.

Khanh Khanh quay người lại nhìn hai người bọn họ, tại sao người trong vương phủ đều nhận ra nàng? Nàng từng quen biết họ sao?

Cơ Thủy, Ngọc Mai có chút kích động, muốn nói gì nhưng lời vừa tới miệng liền im bật. Hai người quy quy củ củ cúi người hành lễ "Thiếp thân tham kiến Vương gia!"

Khanh Khanh nhú mày quay người ra sau liền thấy một nam tử mặc kiện bào màu tím bạc đứng phía sau tựa khi nào.

"Miễn lễ."-Phong Nguyệt Vô Thần trầm giọng nói, hắn nhìn đến Khanh Khanh, ánh mắt dừng lại đôi chân trần của nàng "Nàng đến đây làm gì? Còn không mang giày!"

Khanh Khanh "A" một tiếng nhìn xuống chân, thảo nào khi nãy mọi người nhìn nàng như vậy, thì ra khi nãy xuống giường quên mất mang hài.

Phong Nguyệt Vô Thần bước đến cạnh nàng, không nói một tiếng bế ngang nàng lên.

Khanh Khanh có chút phản ứng không kịp, đợi lúc hắn ôm nàng vững vàng nàng mới phản ứng lại "Người... Người thả ta ra!"

Nàng vùng vẫy nhưng vẫn không thoát được, hắn... Cư nhiên dùng lực rất mạnh giãy thế nào cũng không được ngược lại hắn còn tăng thêm lực đạo!

Phong Nguyệt Vô Thần làm như không thấy thái độ phản đối kịch liệt của nàng trực tiếp bế nàng đi. Lúc hắn đi ngang qua Vân, Thiên nhẹ giọng nói "Có phải trong phủ rất nhàn rồi? Hay là các người đều mù rồi? Đi chịu phạt đi!"

Vân ngẩn ra nhìn Phong Nguyệt Vô Thần đã đi xa "Chủ tử có ý gì? Chúng ta làm sai cái gì sao?"

Thiên nhìn hắn một cái không lạnh không nhạt nói "Khanh Khanh đi chân trần không ai nhắc nhở."

Vân ra vẻ bưng tỉnh đại ngộ, vương gia nổi giận thì ra là vì mỹ nhân ah... Trong chốc lát mặt hắn lại ỉu xù "Lại chịu phạt!"

P/s: Phúc lợi, phúc lợi đây ah!!!

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI! QUYỂN 2

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q2. Chương 53. Cường Ép Làm Khách.

Khanh Khanh yên ổn mặc Phong Nguyệt Vô Thần bế theo kiểu công chúa ôm nàng về phòng, nàng không phải là dễ giải, nàng có cố tránh nhưng tráng không thoát!

Chết tiệt! Nam nhân này ăn gì mà sức lực kinh người như vậy chứ!

Phong Nguyệt Vô Thần ôm nàng từ hậu viện về tẩm thất của hắn, quãng đường đi qua nửa vòng vương phủ mà không chút thở gấp, nàng cũng không nhẹ đi?!

Người làm trong phủ nhìn thấy hai người đều đứng sang một bên cúi đầu nhìn mũi chân không dám ngẩng lên. Ám vệ trong bóng tối cùng những thị tỳ gia đình trong phủ làm việc từ tẩm thất đến hậu viện đều tự giác đi chịu phạt. Không phải họ không thấy, không phải họ không muốn nhắc nhở nàng mang hài mà là họ không dám đến gần nàng! Vẻ mặt nàng cứ lạnh băng không cảm xúc như đi đòi nợ người ta như vậy ai dám đến gần ah?!

Phong Nguyệt Vô Thần một cước đạp bay cửa phòng, ôm nàng vào trong tùy tiện phân phó người làm bên ngoài "Mang nước ấm và khăn lau đến!"

Hắn thả nàng ngồi lên giường, quỳ một chân xuống giữ chặt chân nàng, đúng lúc đó một nữ thị tỳ mang nước ấm cùng khăn đến đặt xuống bên cạnh rồi lui ra một góc đứng.

"Người làm cái gì?"-Khanh Khanh nhú mảy.

Phong Nguyệt Vô Thần không trả lời, hắn đem chân nàng ngâm vào nước ấm, rửa chân cho nàng.

Yết Nhi-thị tỳ vừa mang nước đến cúi đầu thật thấp, mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, tự biến bản thân thành không khí, giảm sự hiện hữu đến mức thấp nhất. Má ơi! Vương gia rửa chân cho người khác!!!

Khanh Khanh cũng kinh ngạc không kém, nàng muốn rút chân lại nhưng Phong Nguyệt Vô Thần đâu cho nàng như ý, hắn giữ chặt chân nàng nhưng rất để ý đến lực đạo, tránh để nàng đau.

Phong Nguyệt Vô Thần ôn ôn nhu nhu nói "Lần sau không được tùy tiện để chân trần ra ngoài, trời đã sắp sang đông, mặt đất rất lạnh. Nếu không may tự làm mình bị thương..." Hắn đặt chân nàng lên gối mình, lấy khăn lau cho nàng. Hắn dừng một chút giọng điệu có ý cười "Ta thật đau lòng!"

Khanh Khanh nhú mảy nhắc chân đá vào lòng ngực hắn, lực đạo của nàng không lớn nhưng hắn không chút phòng bị ngã ngối ra sau.

Nàng vốn muốn đá bay hắn ra ngoài nhưng không biết tại sao nhắc chân lại chỉ đẩy nhẹ một cái! Quái! Cứ như nàng đang... Dối?!

Phong Nguyệt Vô Thần ngẩn ra, trong tay vẫn cầm khăn lau mờ mờ nhìn nàng. Yết Nhi đứng một góc càng kính hơn, tận lực cúi thấp đầu, sớm biết tình huống này cô khi nãy đã rời đi... Vương gia có khi nào giết người diệt khẩu không ah?!

Phong Nguyệt Vô Thần khẽ cười cũng không đứng dậy, ngồi dưới đất nhìn nàng. Hình ảnh một đại nam nhân cao lớn tuần mỹ ngồi bệt dưới đất nhìn có vẻ quý dị!

Hai người nhìn nhau không ai nói lời nào, vẫn là Phong Nguyệt Vô Thần chịu thua, thở dài lau đi nước đọng trên chân nàng.

Xong hết thấy hần phân phó Yết Nhi mang đồ xuống, Yết Nhi như tội nhân được thả tự do mừng rỡ mang đồ chạy.

Yết Nhi mang đồ đi thuận tiện đóng cửa lại, qua hồi lâu nàng mới lạnh nhạt hỏi "Người đưa ta đến đây làm gì?"

Phong Nguyệt Vô Thần khẽ cười "Không có gì, muốn ôn lại chút chuyện cũ cùng nàng thôi!"

Khanh Khanh nghiêng đầu "Chuyện cũ, giữ ta và người thì có chuyện cũ gì để ôn? Tam vương gia?"

Phong Nguyệt Vô Thần thoáng trầm mặc "Có rất nhiều chuyện... Chẳng qua nàng đã quên."

Khanh Khanh hít sâu một hơi không chút áy náy, bình thản hỏi "Chuyện quên đi có lẽ không có gì đặc biệt nên mới cho qua dễ dàng như vậy, đã không có gì đặc biệt thì khơi lên làm gì?!"

"Có lẽ đối với nàng quả thật không chút đặc biệt nhưng với ta..." Phong Nguyệt Vô Thần cười khẽ "Thôi, ta không muốn cưỡng ép nàng, không nhớ cũng được, vậy chúng ta cứ tự nhiên bắt đầu lại."

Khanh Khanh nghi hoặc nhìn hần. Phong Nguyệt Vô Thần mỉm cười sủng nịch xoa đầu nàng "Yên tâm, nàng sẽ ở đây đến khi nào có lại cảm giác lúc trước!"

Nàng nhú mày, có ý gì?

Hần thu tay lại "Ta có việc đi trước, không thể bồi nàng dùng cơm. Ngày mai lại đến tìm nàng!"

Khanh Khanh mờ mịt nhìn theo bóng lưng hắn khuất sau cánh cửa ngấm lại lời nó của hắn, hắn là muốn giam lỏng nàng ở đây sao?!

Khốn thật, gặp phải một tên biến thái!

Nàng rũ mắt, lấy tay đặt lên ngực tại vị trí trái tim đang không ngừng nhảy nhót.

Vì sao lại... Có chút đau xót?!

.

Phong Nguyệt Vô Thần chưa ra khỏi viện đã thấy một nữ tử toàn thân thanh y tao nhã đi vào.

"Huynh làm sao vậy?"-nữ tử nhìn vạt áo dính bẩn phía sau hắn lại nhìn trước ngực ướt một mảnh có chút buồn cười hỏi.

Phong Nguyệt Vô Thần thoáng nhìn qua căn phòng bên cạnh tấm thất chính của hắn, môi cong thành hình bán nguyệt "Không có gì!"

Nữ tử "Ồ" lên một tiếng nhìn theo ánh mắt hắn, nàng nhìn đến căn phòng kia lòng bỗng trầm xuống "Có ai trong đó sao?"

Hắn nhàn nhạt trả lời "Ừ!"

Nữ tử rũ mắt "Là Lam Khanh Khanh?"

Phong Nguyệt Vô Thần cũng không có ý giấu diếm "Ừ!"

Nữ tử thanh y không ai khác chính là Liễu An Nhiên, nàng biết căn phòng bên cạnh tấm thất của Phong Nguyệt Vô Thần là ai từng ở, nàng biết Khanh Khanh chính là chủ nhân duy nhất.

Liễu An Nhiên cũng không quá bất ngờ, nàng nghe tin Khanh Khanh trở lại cũng nghĩ Phong Nguyệt Vô Thần sẽ không yên lặng ngồi đó, dù gì hôn sự của Bạch Nhi và Phong Nguyệt Hoành Ân cũng là do hấn thúc giục, thư mời cũng là hấn nhờ người đem tới. Hấn dùng mọi biện pháp để Khanh Khanh trở về lí nào lại không làm gì?! Chỉ là thật hiếu kì, Khanh Khanh lại ngoan ngoãn ở lại như vậy...

"Tìm ta có chuyện?"

Liễu An Nhiên khẽ cười "Có chuyện! Có chuyện lớn, xem ra cũng không thể giữ được người trong phủ."

Phong Nguyệt Vô Thần nhíu mày "Đến nơi khác nói chuyện!"

Liễu An Nhiên cùng Phong Nguyệt Vô Thần đến thư phòng ở viện bên cạnh cách đó không xa. Liễu An Nhiên nhìn thư phòng, đột nhiên khẽ cười.

Phong Nguyệt Vô Thần đi lại thư án "Muội cười cái gì?"

Liễu An Nhiên lắc đầu "Đột nhiên nhớ tới ngày đó nàng ở đây đoạn tuyệt quan hệ với huynh!"

Động tác của hấn dừng lại, nhíu mày nhìn nàng "Muội có ý gì?!"

"Ngày đó ta cũng ở nơi này nhắc nhở nàng cẩn trọng, nhưng mà nàng lại hiểu nhầm ta đâm thọc nàng. Đành vậy!"

Mày kiểm lại càng thêm nhíu chặt "An Nhiên!"

Liễu An Nhiên thu lại bộ dạng vô tâm vô phế, nghiêm túc nhìn hấn "Oán hận đã trả, ân tình chưa xong, ta không nghĩ sẽ tiếp tục gây cản trở Khanh Khanh huynh cứ yên tâm. Người huynh nên đề phòng là vị ở Phong Quốc, không phải ta!"

Liễu An Nhiên lấy trong tay áo một phong thư đặt lên thư án "Phong Quốc đã bắt đầu rục rịch, bọn họ dường như đã chuẩn bị từ trước, rất kĩ lưỡng. Xem ra trận này không thể không đánh!"

Phong Nguyệt Vô Thần đọc lá thư, trong thư là tình báo ở biên cương gửi về, toàn bộ đều nói có nguy cơ Phong Quốc tiến đánh. Mục tiêu có lẽ một trong ba nước giáp biên Phong Nguyệt, Ngụy Quốc và Mông Cổ.

"Huynh nghĩ Phong Quốc sẽ tiến đánh nước nào đầu tiên?"

Phong Nguyệt Vô Thần chau mày "Phong Nguyệt!" không phải nghi vấn mà là chắc chắn!

"Đúng vậy, là Phong Nguyệt!"

"Nữ vương Phong Quốc quả thật liều lĩnh!"

Liễu An Nhiên khẽ cười "Huynh có biết tại sao Phong Quốc lại bắt đầu rục rịch? Nghe đồn nữ vương vì một nam sủng!"

Phong Nguyệt Vô Thần nhú mày.

Liễu An Nhiên vô cùng nghiêm túc nhìn hắn "Dù vì cớ gì đi nữa thì Phong Quốc cũng sẽ tiến đánh cái gai trong mắt nhiều năm này, mà Quốc sư Phong Quốc khẳng định sẽ trợ chiến!"

"Thần ca, trận này... Huynh không đi thì không được!"

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI! QUYỂN 2

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q2. Chương 54. Biến Cố Nơi Biên Cương.

Hoàng cung Phong Nguyệt.

Ngự Thư Phòng.

Phong Nguyệt Phủ Hàn nhìn đồng thư tình báo ở biên ải giữ về không khỏi có chút đau đầu.

"Đã xác định được mục tiêu Phong Quốc chính là chúng ta! Phòng tuyến biên giới giáp với ta của họ gia tăng rất nhiều binh sĩ, có hẳn một doanh trại! Lương thực cũng liên tục chuyển đến, như đang chuẩn bị đánh trận!"

Phong Nguyệt Phủ Hàn xoa xoa thái dương.

Phong Nguyệt Quân Y: "Những phong thư này gửi đến vào hôm qua, đi đường đã gần mười ngày tình hình biên cương có lẽ đã có chuyển biến. Hoàng huynh, vẫn nên phái thêm binh lính đến biên cương canh giữ. Biên cương xa hoàng thành, chỉ sợ xảy ra biến cố nước xa không thể cứu lửa gần!"

Bên dưới có đại thần nóng giận "Phong Quốc điên rồi hay sao!"

"Hừ, từ khi vị nữ vương kia lên ngôi đã không ngừng tranh chấp với các nước khác. Nếu không phải lực lượng của ả ta hùng hậu, bên cạnh có vị

quốc sư tài giỏi kia không biết Phong Quốc đã bị đánh sập bao nhiêu lần rồi!"

"im lặng đi!"-Phong Nguyệt Phủ Hàn vỗ bàn, bên dưới lập tức yên lặng.

Phong Nguyệt Vô Thần bước lên một bước "Hiện tại Phong Quốc chỉ gia tăng binh lính ở phòng tuyến biên giới, chưa có hành động nào thêm. Thuộc hạ của ta ở Nam Cương hai năm nay luôn nhất mực theo dõi động tĩnh Phong Quốc, có biến nhất định sẽ cấp báo đến!"

Vị tam vương gia trước kia luôn bị coi là phế vật ăn chơi trác táng không biết hai năm trước bị kích thích gì từ khi đi Nam Cương trở về bắt đầu tham gia triều chính. Ban đầu có người còn mỉa mai nói ra nói vào, chính chủ người ta không để ý còn rất tích cực chia sẻ gánh nặng với hoàng thượng, chuyện nào cũng làm rõ hoàn mỹ!

Phong Nguyệt Phủ Hàn gật đầu "Tốt lắm, nhưng chuyện này hệ trọng không thể khinh xuất. Phòng tuyến ở Nam Cương quan trọng nhất, trăm sẽ phái thêm binh sĩ đến canh giữ. Chiến trang có bùng nổ cũng không quá bị động. Mặt khác gửi một bức mật thư đến Mông Cổ và Ngụy Quốc nhắc nhở bọn đề phòng biên giới."

Phong Nguyệt Phủ Hàn nhìn qua đám đại thần, bắt chợt điểm tên "Hộ bộ thượng thư Hàn Minh Sơn, nhanh đi sứ đến Mông cổ đem mật thư gia cho đại vương Mông Cổ. Ngũ Vương gia Phong Nguyệt Quân Y, đệ đi sứ đến Ngụy quốc... Giao mật thư cho Ngụy vương."

Hai người bước lên trong quỳ xuống nhận chỉ. Hộ bộ thượng thư Hàn Minh Sơn thầm lau mồ hôi, gã chính là vị biểu ca của Hàn Khiết Tử nhậm chức hai năm trước. Hai năm nay thời thế yên bình đã quen nay lại đột nhiên nghe tin sắp đánh trận gã có hơi choáng váng.

Phong Nguyệt Phủ Hàn tiếp tục hạ lệnh " Binh bộ thượng thư, khanh dẫn theo ba ngàn binh sĩ đến biên cương trấn an lòng quân, củng cố quân doanh, có biến lập tức cấp báo!"

Binh bộ thượng thư đứng lên trước hành lễ "Thần tuân mệnh!"

"Được rồi, các khanh lui ra đi!"

Đám đại thần hành lễ rồi lục đục lui ra, chỉ có Phong Nguyệt Vô Thần cùng Phong Nguyệt Quân Y ở lại.

"Hoàng huynh, huynh nghĩ vì sao Phong Quốc lại đột nhiên muốn tiến đánh?"

Phong Nguyệt Phủ Hàn lắc đầu, hắn cũng không nghĩ ra!

"Vì một nam sủng!"-Phong Nguyệt Vô Thần đột nhiên nói, hai người kinh ngạc nhìn hắn.

"Vì... Nam sủng?"

Phong Nguyệt Vô Thần nghiêm túc gật đầu "Hai năm trước Thượng Quan Tề bị Gia Lỗ Thượng Phong áp giải trở về Mông Cổ, giữa đường có người tập kích. Thượng Quan Tề cùng Tử Dạ mất tích đến nay chưa rõ."

Phong Nguyệt Phủ Hàn nhíu mày "Ý của đệ?"

"Người của ta từng đến Phong Quốc điều tra, vô tình nhìn thấy Tử Dạ đi ra từ một Thân Vương phủ, nhìn cách ăn mặc cũng không phải kẻ hầu người khác." Phong Nguyệt Vô Thần dừng một chút "Nữ vương hai năm trước nạp vào hậu cung một nam sủng, độc sủng hắn đến nay. Người kia chính là Thượng Quan Tề mất tích, còn Tử Dạ-Thuộc hạ của hắn trở thành thiếp thất của một thân vương không có địa vị Phong Quốc."

Phong Nguyệt Phủ Hàn và Phong Nguyệt Quân Y phần nào đoán ra phía sau, Thượng Quan Tề chính là muốn trả thù nên mượn tay nữ vương Phong Quốc. Huống hồ nữ vương kia cũng đã có dã tâm từ lâu!

"Hoàng huynh...." Phong Nguyệt Hoành Ân từ bên ngoài vào lại không nghĩ đến còn có Phong Nguyệt Vô Thần và Phong Nguyệt Quân Y ở đây, có chút sửng sốt.

"Tam ca, ngũ đệ cũng ở đây sao? Sảy ra chuyện gì rồi?" Khi này hắn còn thấy một đám đại thần đi ra, tụ tập đông đủ như vậy!

Phong Nguyệt Phủ Hàn nâng nhìn hắn, che dấu đi phiền muộn trong mắt "Đệ không ở cạnh vương phi nhà đệ ân ân ái ái vào cung làm gì?"

"Hoàng huynh, hôm nay là ngày lại mặt! Bạch Nhi không phải xuất thân từ trong cung sao? Đệ không vào cung thì đi đâu?"

Phong Nguyệt Phủ Hàn ngẩn ra "Lại mặt rồi sao?"

Mấy ngày nay tình báo ở biên cương gửi về liên tục, đại thần quan lại tụ họp bàn luận kế sách cũng đã mấy bận. Việc triều chính Phong Nguyệt Phủ Hàn tạm thời không cho Phong Nguyệt Hoành Ân biết, không thì với tính cách của hắn còn hưởng tân hôn sao?!

Phong Nguyệt Hoành Ân nheo mắt nghi hoặc "Đã sảy ra chuyện gì sao?"

Phong Nguyệt Quân Y cười nhạt "Không có chuyện gì lớn, huynh vừa kết hôn, mau ở cùng tân nương tử bồi dưỡng tình cảm đi!"

Phong Nguyệt Hoành Ân vẫn còn nghi hoặc nhưng bọn họ đã nhất quyết không cho hắn biết hắn cũng không tiện hỏi.

"Tân nương tử của huynh đâu rồi?"

"Bạch Nhi đến Túy Linh cung tìm Quý Phi hàn huyên rồi!" Phong Nguyệt Hoành Ân đột nhiên nhớ ra cái gì quay lại hỏi Phong Nguyệt Vô Thần "Tam ca, huynh biết Khanh Khanh ở đâu không?"

Phong Nguyệt Vô Thần nâng mắt nhìn hắn, nhàn nhạt hỏi "Làm gì?"

"Khi nãy đệ đưa Bạch Nhi đến chỗ Quý Phi, Quý Phi có hỏi qua có gặp Khanh Khanh không, từ đêm hôn lễ diễn ra đến giờ vẫn không thấy bóng dáng nàng đâu. Bạch Nhi cũng muốn gặp nàng ấy."

"Nàng ở tam vương phủ."

Phong Nguyệt Hoành Ân mất ba giây để phản ứng lại, hắn có chút kinh ngạc "Ở phủ của huynh?"

Phong Nguyệt Quân Y và Phong Nguyệt Phủ Hàn thoáng nhìn nhau, trong đầu đều hiện ra 'Quá nhanh tay rồi đi?!'

Phong Nguyệt Vô Thần nhàn nhạt "Ừ" một tiếng rồi cáo từ.

.

Tam Vương Phủ

Phong Nguyệt Vô Thần trở về đến tìm Khanh Khanh ngay, hắn mở cửa phòng liền nhìn thấy nàng đã thay một bộ y phục màu tím khác ngồi ăn điểm tâm. Khanh Khanh nghe tiếng động ở cửa ngẩn đầu nhìn, đợi nhìn rõ người ở cửa là ai nàng lại cúi đầu ăn điểm tâm.

Phong Nguyệt Vô Thần cũng không nói gì đi đến bên bàn ngồi nhìn nàng.

Qua một lúc lâu nàng mới ngẩn đầu có chút khó chịu hỏi "Người nhìn ta làm gì?" Có để người ta ăn không đây hả?!

Phong Nguyệt Vô Thần nhẹ cười "Chỉ là có chút nhớ nàng, nhìn nhiều thêm một chút!" Không biết khi nào Phong Quốc phát động chiến tranh, nếu hắn buộc phải ra trận không biết ngày tháng nào mới trở về, có thể là vĩnh viễn không trở lại?!

Khanh Khanh vô thức bấu môi mằm nhỏ hai chữ "Thần kinh." rồi lại cầm một khối bánh ngọt bỏ vào miệng. Đôi mày nàng nhíu lại, vợ lấy chung trà bên cạnh uống cạn. Quá ngọt!!!

Phong Nguyệt Vô Thần khẽ cười, có tâm nhắc nhở "Khanh Khanh, ly trà nàng uống là của ta!"

Khanh Khanh nhìn ly trà rồi lại nhìn hắn, đặt xuống như chưa có chuyện gì, cũng không ghét bỏ dùng phải trà của hắn. Nàng mất tự nhiên đưa mắt ra chỗ khác, lơ đãng hỏi "Chỗ người không có loại y phục khác à?"

Phong Nguyệt Vô Thần vui vẻ "Tỉ như?"

Nàng nghiêng đầu nghĩ nghĩ "Không phải màu tím?!"

Nàng cũng không phải đặc biệt thích màu nào khác cũng không phải ghét y phục màu tím, chỉ là tủ đồ trong phòng nàng tại sao lại toàn y phục màu tím? Đủ loại đủ kiểu toàn màu tím!

Khanh Khanh lúc này mới phát giác nam tử đối diện cũng mặc một kiện áo bào màu tím bạc. Hắn... Cuồng màu tím sao?

"Nàng không thích màu tím? Lúc gặp nàng ta thấy nàng vận tử y cứ cho rằng nàng thích màu tím. Vậy nàng đặc biệt thích màu gì? Ta dặn dò người may cho nàng!"

Hắn không phải không biết nàng không thích màu tím, hắn chính là cố ý!

Khanh Khanh nghi hoặc nheo mắt nhìn hắn rồi lại nhìn mình, hai người họ có chút giống... Mặc y phục tình nhân?!

Khanh Khanh bị suy nghĩ của bản thân làm cho buồn cười, nàng khoát tay "Bạch y hắc y đều được, tùy tiện làm, thoải mái là được!"

Hôm đó đại hôn của Bạch Nhi, nàng không thể cứ một thân huyết y như cũ đi dự hôn lễ, trông có chút giống nhân vật chính! Nên mới đến Linh Uyển các tùy tiện chọn một bộ mặc vào, vừa vặn chọn phải tử y!

Phong Nguyệt Vô Thần cười nhẹ đứng dậy "Được rồi, ta đi gọi người đến may cho nàng vài bộ y phục. Ta có việc đi trước!"

Khanh Khanh nhìn hắn rồi đi đôi mày nhíu lại, hắn đưa nàng đến đây đã mấy ngày cũng chỉ thỉnh thoảng qua nhìn xem một chút, nàng cũng lười đi lại nằm ì trong phòng. Nhìn hắn như vậy dường như rất bận, chẳng lẽ trong cung xảy ra chuyện rồi?!

P/s: đính chính một chút từ 'tử' trong 'tử y' có nghĩa là màu tím không phải nghĩa là chết đâu nha. Ta sợ các nàng nhầm lẫn...

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI! QUYỂN 2

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q2. Chương 55. Xuất Chinh.

Hôm nay đã là ngày thứ mười hai Khanh Khanh bất đắc dĩ trở thành thành khách quý ở phủ tam vương gia Phong Nguyệt. Nàng cũng không quá cảm thấy khó chịu ít ra ở đây ngày ba bữa luôn đủ, nàng cảm thấy ở đâu cũng giống nhau thôi, trừ những lúc 'gia chủ vô lại' kia đến làm phiền.

Hôm nay Khanh Khanh thần thờ ngồi ở đình hóng mát ngoài hoa viên, ngoài ý muốn nhìn thấy Phong Nguyệt Vô Thần mấy ngày nay bận rộn tới mặt tối mũi kia về. Ngày thường giờ này dù đi loạn trong phủ cũng chẳng gặp hẳn.

Có lẽ Phong Nguyệt Vô Thần trở về thư phòng, từ đại môn đến thư phòng phải đi qua hoa viên, vô tình để nàng nhìn thấy. Phía sau hắt hình như còn có một nữ tử, hai người khí sắc không được tốt, cước bộ có vẻ rất vội.

Khanh Khanh có chút hiếu kỳ nhìn qua nhưng cũng không đi tới, trong người cứ khó chịu không rõ vì sao.

Nữ tử bên cạnh Phong Nguyệt Vô Thần đột nhiên dừng bước nhìn qua Khanh Khanh đang ngồi trong đình nghỉ, trong mắt thoáng qua kinh ngạc. Nàng ta hình như hướng Phong Nguyệt Vô Thần nói gì đó, hắt quay đầu nhìn sang bên này.

Khanh Khanh quay đầu sang nhìn nơi khác không để ý đến hẳn và nữ tử kia nữa, cố áp chế cảm xúc không rõ trong lòng.

Phong Nguyệt Vô Thần bảo Liễu An Nhiên đến thư phòng chờ trước, bản thân lại đến chỗ của Khanh Khanh.

"Hôm nay lại có nhã hứng đi dạo như vậy?"

Khanh Khanh không nhìn hắn, xoay xoay ly trà trong tay "Tam vương gia 'mời' ta đến còn quản ta phải nghiêm chỉnh ở trong phòng sao? Thật là để ta mở rộng tầm mắt!"

Phong Nguyệt Vô Thần khẽ cười "Là ai chọc giận nàng rồi?!"

Khanh Khanh nhú mày, tâm tình cực kém "Không có!"

Hắn ngồi xuống đối diện nàng, âm điệu vui vẻ "Hay là nàng đang ghen?"

"Ghen? Ta ghen cái gì?"

Đùa à? Ta với người có quan hệ gì mà ghen với chả tuông?

Phong Nguyệt Vô Thần rừ "Không có?! Nàng ấy là Liễu An Nhiên, là thuộc hạ... Ta chỉ xem muội ấy là muội muội không hơn không kém. Nàng đừng nghĩ nhiều!"

Em gái mưa à?!

Khanh Khanh bày ra vẻ 'Nhìn ta có giống đang quan tâm không?' lạnh nhạt trả lời "Chuyện của người nói với ta làm gì? Chúng ta thân nhau lắm sao?"

Phong Nguyệt Vô Thần trầm mặc, không nhìn ra hắn đang vui hay buồn, qua hồi lâu hắn bỗng vươn tay xoa đầu nàng "Ngày mai ta đưa nàng vào cung gặp Hàm Mộc Vân, nàng tạm thời ở trong cung một thời gian đi."

Khanh Khanh nghiêng đầu tránh bàn tay hắt, có chút nghi hoặc, vậy là thả ta ra rồi? Có ý gì đây?

Phong Nguyệt Vô Thần luyến tiếc nhìn nàng, con người chứa đầy tâm sự nặng nề "Khanh Khanh, nàng trở về nghỉ ngơi, ngày mai ta đến đón nàng!"

Nói rồi hắt rời đi, hướng về phía thư phòng.

Khanh Khanh nhìn hắt rời đi, trong lòng đột nhiên dâng lên một cổ bất an vô cớ. Nàng nghĩ đến nữ tử đi cùng hắt đột nhiên cảm thấy người này rất quen, nhưng nghĩ thế nào cũng không nhớ ra được đã từng gặp qua ở đâu.

.

Sáng hôm sau, Phong Nguyệt Vô Thần quả nhiên chuẩn bị xe ngựa đưa Khanh Khanh vào cung.

Nàng cũng không có gì phản đối, cùng hắt ngồi chung một xe ngựa. Từ lần gặp mặt hôm qua nàng chưa từng thấy Liễu An Nhiên xuất hiện ở trong vương phủ nữa.

Phong Nguyệt Vô Thần và Khanh Khanh vừa đến cổng cung liền tách nhau ra, nhìn bộ dạng của hắt dường như rất vội, nàng cũng không để tâm nhiều theo cung nhân dẫn đường đến Túy Linh cung.

"Trong cung gần đây xảy ra chuyện gì sao?"

Hàm Mộc Vân nằm trên nhuyễn tháp mờ mịt nhìn Khanh Khanh "Trong cung sao? Hình như cũng không có chuyện gì lớn."

Khanh Khanh nhíu mày cũng không hỏi thêm.

Bạch Nhi ngồi bên cạnh có chút cân nhắc nói "Trong cung thì không có nhưng mà ở biên cương hình như có chút chuyện."

Mộc Vân ngồi dậy "Chuyện gì?"

"Hôm trước ta đi đến thư phòng của Hoành Ân vô tình nghe thấy thuộc hạ của chàng ấy bẩm báo cố sự ở biên cương. Nghe nói Phong Quốc tập trung lực lượng chuẩn bị tấn công nước ta."

Khóe miệng Mộc Vân giật giật "Bạch Nhi ah, đây mà là chút chuyện nhỏ à? Đây là bùng nổ chiến tranh nha!"

Khanh Khanh lãnh đạm lên tiếng "Còn nghe nói gì nữa?"

Bạch Nhi nghĩ nghĩ "Hình như có nghe qua người dẫn binh đi lần này là tam vương gia. Chuyện dịch bệnh hai năm trước ở Nam Cương người của tam vương gia luôn điều tra, điều tra được nguồn gốc chính là từ Phong Quốc. Có lẽ là vì chuyện này nên mới xảy ra xung đột."

Bạch Nhi dừng một chút lại nhỏ giọng "Ta lại nghe nói lần này Phong Quốc gây chuyện là vì một nam sủng, nam sủng kia chính là Thượng Quan Tề mất tích hai năm nay."

Mộc Vân cười khẽ "Không thể nào, chiến tranh giữa hai nước đâu thể chỉ vì một nam sủng!"

Bạch Nhi nhún vai.

Khanh Khanh trầm mặc, rốt cuộc nàng cũng biết vì sao Phong Nguyệt Vô Thần lại thả nàng ra.

"À, Khanh Khanh, tỷ chưa gặp lại Hắc Kết sao?"

Khanh Khanh định thần lại "Chưa gặp lại."

Mộc Vân: "Mấy hôm trước ta xuất cung có gặp qua Hắc Kết, hình như hắn đang tìm tở đây."

Khanh Khanh gật đầu, không nói gì.

.

Cổng thành vừa sáng sớm đã đông kín người, bách tính vây xung quanh, ở giữa là đội quân mấy trăm binh lính tinh anh. Đứng đầu đội quân là tam vương gia Phong Nguyệt Vô Thần và hai vị tướng quân, phía sau là mấy vị phó tướng.

Hoàng thượng Phong Nguyệt Phủ Hàn đích thân đến cổng thành tiễn quân ra trận. Lần này phái đi là mấy mươi vạn quân lính, gần một nghìn binh sĩ tinh anh.

Mấy ngày trước tình báo biên cương gửi về, Phong Quốc đã bắt đầu tấn công Phong Nguyệt. Ban đầu chỉ là chút quấy rối biên giới, dần dần rõ hơn đánh đến các bản doanh nhỏ cạnh giữ nơi giáp ranh, hiện tại đã gửi thư khiêu chiến, dẫn quân đánh đến các thành trì. Đây rõ ràng là cố tình gây sự, chỉ sợ Phong Nguyệt không đánh trả!

Khanh Khanh ngồi trên một gian phòng trong trà lâu gần cổng thành, nhìn đoàn quân rời đi, quân lính bên ngoài thành xếp hàng nghiêm chỉnh kéo dài thành một dải đen không thấy điểm dừng.

'Rắc' một tiếng, nàng hoàn hồn nhìn ly trà vỡ nát trong tay, tâm tình càng thêm tồi tệ. Chiến sự giữ các nước đều không tránh khỏi cho dù là thời đại nào! Vì cố gì nàng lại buồn bực không vui chứ?! Nàng không cao thượng vì quốc gia gặp nạn mà buồn bực không vui, dù sao nơi này cũng không phải cố hương của nàng.

Rốt cuộc là vì sao?!

"Tiểu mỹ nhân, không biết ta có thể vào uống cùng mỹ nhân một ly trà?"

Khanh Khanh lườm Hắc Kết đột nhiên xuất hiện trước mặt, nàng đang ngồi bên bệ cửa sổ, y lại cứ vậy leo lên nóc nhà vào!

"Thích trèo lên nóc nhà như vậy?"

Hắc Kết cười cười "Ta không trèo, ta bay nha!"

Khanh Khanh nhảy xuống bệ cửa sổ, nhường cho y một lối đi vào.

Hắc Kết vào trong, tự rót cho mình ly trà giải nhiệt "Khanh Khanh, không gặp nửa tháng có nhớ ta không?"

Khanh Khanh lườm y, không trả lời.

"Ah, không nhớ cũng đúng, ở chỗ mỹ nam tử thì làm sao nhớ đến vị tri kỉ này!"

Khanh Khanh nhú mày "Chuyện trước kia có liên quan đến hắc?"

Hắc Kết khựng lại, nụ cười trên mặt cứng đờ "Phải ah, ta quên mất đã hứa với nàng trở về Phong Nguyệt liên cùng nàng nói rõ chuyện trước đây!"

"Quả thật liên quan tới hắc?"

Y khẽ cười, có điều nụ cười có chút chua xót "Nào chỉ có liên quan, Phong Nguyệt Vô Thần còn là nhân vật chính... Ah, để ta xem chọn ngày lành tháng tốt nào để nói cho nàng biết đây!"

Khanh Khanh có chút chần chừ "Vậy thì... Hôm nay đi!"

Câu chuyện bị quên lãng suốt hai năm như vậy bị lôi ra ngoài ánh sáng bỗng nhiên có chút lạ lẫm. Nàng có chút hồi hộp lại có chút lo lắng, sâu trong lòng có chút phức tạp không thể nói rõ. Nàng không biết mình có nên biết hay không, cũng không biết có nên nhớ lại hay không. Dù sao vẫn có chút mong chờ, dù đau thương hay hạnh phúc vẫn mong chờ...

Hắc Kết rũ mắt nhẹ cười, y không nhận ra nụ cười này có bao nhiêu buồn bã đau lòng.

"Vậy tốt, ta kể nàng nghe một câu chuyện, chỉ là... Nàng có nhớ được hay không ta không chắc được."

TỬ THẦN VƯƠNG PHI: LÃNH KHỐC TÔN CHỦ, MỜI! QUYỂN 2

Hạ Tử Lam
www.dtv-ebook.com

Q2. Chương 56. Đưa Nàng Đến Nam Cường.

Màn đêm buông xuống từ lâu, ánh trăng bạc yếu ớt len lỏi qua từng tầng mây chiếu xuống nhân gian. Kinh lãg Phong Nguyệt vương triều chìm trong ánh đèn, người đi trên phố qua lại nhộn nhịp nào đâu giống cảnh chinh chiến khổ cực nơi biên cương.

Người trên phố dần ít đi, đèn trên phố dần tắt, những người bán hàng rong thu dọn đồ đạc trở về nhà, các cửa hiệu, cửa tiệm lần lượt đóng cửa. Bách tính dần chìm trong giấc ngủ, trả lại trời đêm cho ánh trăng chiếu sáng.

Giữa trời đêm khuya khoắc ngoài ý muốn xuất hiện một bóng huyết y trên mái ngói Diệp Hương Các. Khanh Khanh ngẩn người nhìn trăng bạc lại ngược cổ uống ngụm rượu, bên cạnh đã có nhiều thêm hai vò rượu trống rỗng.

Cửa sổ phòng bên cạnh mở toang, Hắc Kết mang theo vò rượu đứng bên cửa sổ nhìn nàng "Nàng cứ như vậy sao?"

Khanh Khanh nhếch môi nhưng đáy mắt chẳng gợi lên một sự vui vẻ nào "Như thế nào?"

"Nàng đã ở đây năm ngày rồi, chẳng lẽ vẫn chưa nghĩ thông?"

Khanh Khanh dường như say rượu đến hồ đồ, nàng mong lung nhìn vò rượu trong tay "Nghĩ thông? Vẫn chưa nghĩ thông sao?! Ta phải nghĩ cái

gì?"

Phía sau vang lên tiếng ngói va chạm, tiếng bước chân ngày càng gần. Hắc Kết đến ngồi xuống bên cạnh Khanh Khanh.

Khanh Khanh ngửa đầu uống rượu, một phần rượu chảy ra ngoài ướt đầm cổ áo "Người nói ta nên suy nghĩ thế nào trong khi những lời người nói ta còn chẳng thể tin được, chẳng thể nhớ được!"

Vì một nam nhân mà bỏ mặc danh phận quận chúa Mông Cổ, tiểu thư Dạ Nguyệt đến bên cạnh hấn làm một thuộc hạ?! Lại vì nam nhân đó tiến cung trở thành cung nữ nằm vùng của hấn. Vì người đó trở thành mục tiêu của Xích Hà cung truy sát, vì người đó thương tâm đến mức phải dùng đến Vong Tình Thủy để quên đi tình cảm.

Làm sao nàng có thể tin đây?!

Nam nhân có thể làm nàng cười hạnh phúc?! Vị Phong Nguyệt Vô Thần kia sao?! Phải không?!

Hắc Kết thở dài "Ta nói cho nàng nghe chuyện trước đây không phải để nàng khổ sở, không thể nhớ thì đừng ép buộc bản thân."

Khanh Khanh cười gượng "Trước đây ta luôn cảm thấy khó hiểu, vì sao mỗi khi nhìn thấy hấn trong lòng lại có tư vị rất khó tả, nhìn thấy hấn đi cùng một nữ tử trong lòng rất khó chịu. Thì ra không phải tự nhiên mà là ta đã quên mất một số chuyện. Thảo nào lại có nhiều người quen biết ta nhưng ta lại không biết mặt như vậy. Thảo nào..."

Hắc Kết ngăn nàng uống rượu "Nàng say rồi, đừng uống nữa!"

Khanh Khanh lấy lại vò rượu nhưng không tiếp tục uống, nàng ôm vò rượu trong ngực, mơ màng nói "Hắc Kết, người nói xem rốt cuộc đây là cái

gì? Rốt cuộc cảm giác khó chịu trong lòng khi thấy hắn đi cùng nữ tử khác là thế nào? Cảm xúc đặc biệt trong lòng đối với hắn là cái gì?"

Hắc Kết cúi đầu cười nhẹ, bất đắc dĩ lại chua xót "Khanh Khanh, có lẽ đó là yêu đi."

"Yêu? Là yêu sao? Nếu đã yêu hắn như vậy vì sao lại quên đi hắn? Ta quả thật quên đi hắn rồi! Thật dễ dàng quên đi?!"

Hắc Kết thở dài, tựa như nói với bản thân lại tựa như nói với nàng.

"Lam Khanh Khanh, nàng rõ ràng yêu hắn."

yêu thì đã sao? nàng quên rồi! quên mất hắn rồi! kể cả con người nàng cũng trở về tại thời điểm ban đầu, nàng trở nên lạnh lùng, vô tình. Chỉ vì người khiến trái tim nàng ấm áp không còn tồn tại trong lòng nữa...

Có chút bối rối, có chút bận tâm, băng sương lãnh khốc trong mắt chỉ vì cái nhìn của người mà tiêu tan. Đáng tiếc, đến lúc quay đầu nhìn lại vẫn không nhận ra khuôn mặt kia.

Lam Khanh Khanh ngửa đầu uống ngụm rượu cười to nhưng lại đầy chua xót "Vong tình thủy cũng quá lợi hại rồi!"

Nàng không hay biết khóe mắt vươn ra dòng lệ. Nàng không rõ rốt cuộc nàng rơi lệ vì ai, là vì bản thân hay vì nam nhân nàng yêu trong lời Hắc Kết. Nàng chỉ biết trong kí ức của nàng đây là lần đầu tiên nàng khóc vì liên quan đến một nam nhân...

.

Khanh Khanh bị va đầu vào thành gỗ mà tỉnh lại, nàng mơ hồ nhìn bốn phía khá tối xốc nảy kịch liệt. Có lẽ nàng đang ở trên một chiếc xe ngựa?!

Khanh Khanh lắc lắc đầu hòng để cơn choáng váng qua đi, nàng đưa tay kéo màn xe ngựa lên liền nhìn thấy Hắc Kết ngồi bên ngoài.

Hắc Kết nghe được phía sau có động tĩnh liền quay lại "Tĩnh rồi sao? Trà gừng đựng trong túi da dê bên cạnh, nàng uống đi."

Khanh Khanh nhìn lại, quả nhiên bên cạnh treo một túi da dê còn đang hầm nóng.

"Đi đâu?"

Hắc Kết cười cười, thúc ngựa đi nhanh "Đến Nam Cương!"

Nàng uống một ngụm trà gừng, vị cay cay của gừng làm cổ họng có chút đau rát. Nghe y nói vậy nàng nhú mào "Nam Cương? Làm gì?"

"Chẳng phải nàng không thể xác định được tâm tình sao? Ta đưa nàng đến Nam Cương một chuyến, giáp mặt với hắc nhĩ xem một lần!"

Khanh Khanh rũ mắt "Người hà tất phải làm thế?!"

Hắc Kết chỉ cười không nói, y vì sao phải làm thế? Bởi vì y không muốn nhìn thấy nàng khổ sở! Nếu Phong Nguyệt Vô Thần yêu nàng sâu đậm vậy thì y chính là lo lắng, bảo vệ cho nàng, trở thành hậu phương vững chắc của nàng. Y cũng không rõ là yêu nàng hay vì ý vị nào khác, y chỉ biết bản thân không thể để nàng chịu bất cứ một ủy khuất nào. Nhiều hơn thích một chút, ít hơn yêu một chút, là thương sao?!

.

Khanh Khanh và Hắc Kết thông thả đi xe ngựa đến Nam cương, lộ trình từ kinh thành đến vừa vặn mười ba ngày.

Khanh Khanh thoang thoáng nhớ ra bản thân từng đến Nam Cương vào gần ba năm trước, lần đó đi gấp rút lại chọn đường nơi rừng sâu không

có phong cảnh thú vị gì. Lần này đi qua các châu, thành trì, nơi nào kha khá đẹp sẽ dừng lại xem một chút, lộ trình vốn đã dài lại tốn thêm nhiều thời gian hơn.

Thỉnh thoảng nàng và Hắc Kết nghe người dân bàn luận về chiến tranh nơi biên cương. Càng đến các châu, thành trì gần ranh giới càng nghe nhiều người nhắc đến chuyện ngoài tiền tuyến.

Chiến tranh ở biên cương đã vào thời khắc không thể cầu hòa, Phong Quốc lần này nhìn qua chỉ đến tấn công Phong Nguyệt, nào ngờ còn chia nhỏ nhánh quân đánh vào hoặc bao vây biên giới Ngụy Quốc, Mông Cổ và Tây Hạ. Cũng chẳng biết Phong Quốc từ khi nào nuôi nhiều binh sĩ như vậy.

Còn nghe được từ bách hiệu sinh kể chuyện kiếm tiền ven đường, nước Di nhỏ bé đột nhiên tập hợp quân đánh Tây Hạ, Tây Hạ trong triều có nội loạn lại gặp nước Di, Phong Quốc hai bên một vây công. Khổ không thể tả!

Lại nói Ngụy Quốc cùng Mông Cổ tuy cũng gặp phải bất trắc nhưng cũng không khổ sở như Tây Hạ, Phong Quốc phái binh canh giữ biên cương có lẽ chỉ để phòng họ thừa cơ tiến đánh, sợ các nước liên minh.

Trong sáu quốc gia lớn trên đại lục chỉ duy nhất còn Liêu Quốc bình chân như vại. Nhưng có người âm thầm nói Liêu Quốc chính là tiếp tay cho Phong Quốc làm loạn. Chuyện đó thực hư trắng đen vẫn chưa nhìn rõ!

Khanh Khanh và Hắc Kết đến Viên Châu thì trời đã tối, hai người thuê trọ ở một khách điểm trong thành.

Viên Châu gần thành Nam Cương nhất cũng chính là nơi tiếp thu tin tức tại tiền tuyến nhanh nhất, trong khách điểm người người đều nói về chuyện này.

Nửa tháng trước đội quân do tam vương gia Phong Nguyệt Vô Thần đã đến thành Nam Cường. Lúc đó Phong Quốc gần như tàn sát hết nhưng thôn làng ngoại biên, binh sĩ phải đi đều bị diệt hơn phân nửa. Quân đội Phong Quốc chia một cánh quân nhỏ đóng trại cách thành Nam Cường hai mươi dặm (10km). Ngay trong đêm đó tam vương gia dẫn đội binh hơn trăm tinh anh lên vào doanh trại chúng, phản công từ bên trong, đốt cháy lều chứa lương thực.

Cánh quân nhỏ hơn ngàn binh Phong Quốc thiệt hại nặng nề bỏ chạy về chính doanh ngay trong đêm.

Phong Quốc yên lặng mấy hôm rồi lại khởi binh đánh đến thành Nam Cường. Quân ta kịch liệt chống trả, Phong Quốc không được cửa hời, bên ta thương vong vô số, đánh Phong Quốc chạy về nơi đóng quân.

Nghe nói mấy ngày trước trong một lần truy đuổi tàn quân Phong Quốc, tam vương gia Phong Nguyệt Vô Thần mắc bẫy Phong Quốc mà bị thương. May sao đội quân không mấy thiệt hại, cũng nghe qua vết thương của vương gia không có gì đáng ngại.

Còn chuyện thực hư thế nào chẳng ai tỏ...

Table of Contents

[Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khốc Tôn Chủ, Mời!](#)

[Mục lục](#)

[Quyển 1. Chương 1. Biến Thành Nữ Chính Xuyên Không](#)

[Quyển 1. Chương 2. Nhận Làm Nghĩa Nữ](#)

[Q1. Chương 3. Hoang Dâm Vô Độ](#)

[Q. Chương 1 4. Huyết Tủy Hoàng Cung Mông Cổ](#)

[Q1. Chương 5. Sai Lầm Lớn Nhất](#)

[Q1. Chương 6. Sự Vui Vẻ](#)

[Q1. Chương 7. Bạch Y Nam Tử](#)

[Q1. Chương 8.](#)

[Q1. Chương 9. Dạ Nguyệt Sơn Trang](#)

[Q1. Chương 10. Thập Nhị Tiểu Thư](#)

[Giới Thiệu Nhân Vật Dạ Nguyệt Sơn Trang](#)

[Q1. Chương 12. Diêu Chính Vũ](#)

[Q1. Chương 13. Uyên Ương Phi Thúy](#)

[Q1. Chương 14. Nam Nhân Vô Sĩ](#)

[Q1. Chương 15. Người Có Thể Mặt Dày Hơn Được Không?](#)

[Q1. Chương 16. Nam Nhân Ngụy Hiểm](#)

[Q1. Chương 17](#)

[Q1. Chương 18.](#)

[Q1. Chương 19. Vô Ưu](#)

[Q1. Chương 20. Đạo Chơi Viên Linh Các](#)

[Q1. Chương 21. Mật Thất Sa Hoa - Khổng Y Kiềm](#)

[Q1. Chương 22. Nhiệm Vụ](#)

[Q1. Chương 23](#)

[Q1. Chương 24. Thủ Đoạn](#)

[Q1. Chương 25. Giáo Huấn Hy Phi](#)

[Q1. Chương 26. Tính Toán](#)

[Q1. Chương 27. Đi Làm Chuyện Xấu](#)

[Q1. Chương 28. Hy Phi Mặc Bệnh Lạ](#)
[Q1. Chương 29. Phong Nguyệt Quân Y](#)
[Q1. Chương 30. Bị Thần Kinh](#)
[Q1. Chương 31](#)
[Q1. Chương 32.](#)
[Q1.Chương 33. Báo Thù](#)
[Q1. Chương 34. Khơi Dậy Sát Ý](#)
[Q1.Chương 35. Mượn Dao Giết Chuột](#)
[Q1. Chương 36.](#)
[Q1. Chương 37. Nữ Tử Chấn Thâm Cung](#)
[Q1. Chương 38. Thịt Heo](#)
[Q1. Chương 39. Thực Hiện Kế Hoạch](#)
[Q1. Chương 40. Xuất Cung](#)
[Q1. Chương 41. Gặp Lại](#)
[Q1. Chương 42. Nhớ Lại Chuyện Xưa](#)
[Q1. Chương 43. Chinh Đồn Viên Linh Các](#)
[Q1. Chương 44.](#)
[Q1. Chương 45.](#)
[Q1. Chương 46. Trừ Khử Hy Phi](#)
[Q1. Chương 47](#)
[Q1. Chương 48](#)
[Q1.Chương 49. Quý Phi](#)
[Chương 50. Đại Hôn](#)
[Q1.Chương 51](#)
[Q1. Chương 52. Hàm Lương Đế](#)
[Q1. Chương 53 Gặp Lại Người Muốn Nhìn Thấy Nhất Ở Đây!](#)
[Q1.Chương 54. Dành Trọn Cả Đời Để Đổi Lấy Sự Vô Tình](#)
[Q1.Chương 55 Muốn Gặp Nhưng Chẳng Có Dũng Khí](#)
[Q1. Chương 56 Muốn Hận Cũng Chẳng Thể Hận](#)
[Q1. Chương 57 Ta Sẽ Dùng Mọi Thủ Đoạn Để Tỷ Thừa Nhận Ta](#)
[Q1. Chương 58. Có Chút Động Tâm](#)
[Q1. Chương 59. Vị Khách Đặc Biệt](#)

[Q1.Chương 60. Thân Phận?!](#)
[Q1.Chương 61. Quan Tâm](#)
[Q1.Chương 62. Đi Săn](#)
[Q1.Chương 63. Gặp Thích Khách Bị Thương](#)
[Q1. Chương 64. Thân Thể Của Tỷ Là Của Ta](#)
[Q1. Chương 65. Người Thích Tỷ Ấy?](#)
[Q1. Chương 66](#)
[Q1. Chương 67](#)
[Q1.Chương 68. Cường Hôn](#)
[Q1. Chương 69. Kể Người Nghe Câu Chuyện.](#)
[Q1. Chương 70. Hẳn Là Ma Hay Là Thứ Gì?](#)
[Q1. Chương 71. Hành Động Lúc Đêm Tối](#)
[Q1. Chương 72. Bị Thương Một Cách Vô Lý](#)
[Q1.Chương 75. Hiểu Nhầm](#)
[Q1. Chương 74. Nhắc Đến Người Không Nên Nhắc](#)
[Q1. Chương 75. Trung Thu](#)
[Q1. Chương 76. Đêm Trung Thu Có Biến Bất Cốc](#)
[Q1. Chương 77.](#)
[Q1. Chương 78. Phong Nguyệt Linh Nhi](#)
[Q1. Chương 79. Lão Đầu Kì Quái](#)
[Q1. Chương 80. Sinh Ly Tử Biệt](#)
[Q1. Chương 81. Tín Vật Uyên Ương](#)
[Q1. Chương 82. Chuyện Cũ](#)
[Q1. Chương 83](#)
[Q1. Chương 84. Thượng Quan Tề](#)
[Q1. Chương 85. Mặt Dày Chiếm Tiện Nghi](#)
[Q1. Chương 86](#)
[Q1. Chương 87. Trêu Gheo](#)
[Q1. Chương 88. Đi Nam Cương Cứu Tế](#)
[Q1. Chương 89.](#)
[Q1. Chương 90. Cướp Sắc Hay Cướp Của?](#)
[Q1. Chương 91. Khách Điểm Thành Viên Châu](#)

[Q1. Chương 92. "Khanh Nhi Tỷ Tỷ"](#)
[Q1. Chương 93](#)
[Q1. Chương 94. Liễu An Nhiên](#)
[Q1. Chương 95. Hắc Y Nhân?](#)
[Q1. Chương 96. Giúp Tình Dịch](#)
[Q1. Chương 97. "Ta Sẽ Không Phụ Ai Cả"](#)
[Q1. Chương 98. Đem Mạng Người Từ Quỷ Môn Quan Trở Lại](#)
[Q1. Chương 99. Hắc Kết](#)
[Q1. Chương 100. Quay Về Mông Cổ](#)
[Q1. Chương 101. Trở Lại Phong Nguyệt](#)
[Q1. Chương 102. Gặp Biến Gợi Lại Chuyện Cũ](#)
[Q1. Chương 103. Gặp Lại Tại Khách Điểm Viên Châu](#)
[Q1. Chương 104. Người Chưa Bao Giờ Hiểu Nàng](#)
[Q1. Chương 105.](#)
[Q1. Chương 106. Trở Thành Nữ Tử Xinh Đẹp](#)
[Q1. Chương 107. Xem...Các Huynh Là Nam Nhân](#)
[Q1. Chương 108. Ai Cũng Có Một Khoảng Thời Gian Đau Buồn](#)
[Q1. Chương 109. Hoa Văn Kỳ Lạ](#)
[Q1. Chương 110. Biến Mất Như Chưa Từng Tồn Tại.](#)
[Q1. Chương 111. Phơi Bày Âm Mưu](#)
[Q1. Chương 112. Xuất Hiện Lời Đồn Đãi Không May Mắn](#)
[Q1. Chương 113.](#)
[Q1. Chương 114. Tìm Ra Kẻ Chủ Mưu](#)
[Q1. Chương 115. Lợi Dụng Một Người Để Đẩy Một Người Ra Xa](#)
[Q1. Chương 116. Cướp Bảo Vật](#)
[Q1. Chương 117. Binh Phù Khế Ước Máu.](#)
[Q1. Chương 118.](#)
[Q1. Chương 119. Sinh Thần](#)
[Q1. Chương 120. Tìm Một Nam Nhân Gọi Là 'Hắc Kết'](#)
[Q1. Chương 121.](#)
[Q1. Chương 122. Hoàng Gia Yển](#)

[Q1. Chương 123. Ngửa Bài Tiết Lộ Thân Phận](#)

[Q1.Chương 124. Yêu Một Nữ Nhân Qua Một Lời Nói Của Một Người.](#)

[Phiên Ngoại 1.](#)

[Q1. Chương 126. Nên Kết Thúc Rồi!](#)

[Q1. Chương 127. Có Người Muốn Giết Nàng](#)

[Q1. Chương 128. Quá Khứ Của Hãn Không Muốn Nàng Trái Qua Một Lần Nữa](#)

[Q1. Chương 129. Nhớ Một Người Là Một Loại Thống Khổ](#)

[Q1. Chương 130. Có Thế, Quên Đi Hãn!](#)

[Ngoại Truyện 1.1 Hàm Mộc Vân](#)

[Ngoại Truyện 1.2 Hàm Mộc Vân](#)

[Ngoại Truyện 1.3 Hàm Mộc Vân](#)

[Ngoại Truyện 1.4 Hàm Mộc Vân](#)

[Ngoại Truyện 1.5 Hàm Mộc Vân](#)

[Ngoại Truyện 1.6 Hàm Mộc Vân](#)

[Ngoại Truyện 1.7 Hàm Mộc Vân](#)

[Ngoại Truyện 1.8 Hàm Mộc Vân](#)

[Ngoại Truyện 1.9 Hàm Mộc Vân](#)

[Ngoại Truyện 1.10 Hàm Mộc Vân](#)

[Ngoại Truyện 1.11 Hàm Mộc Vân.](#)

[Ngoại Truyện 1.12 Hàm Mộc Vân](#)

[Tử Thần Vương Phi: Lãnh Khốc Tôn Chủ, Mời! Quyển 2](#)

[Mục lục](#)

[Giới Thiệu Nhân Vật](#)

[Q2. Chương 1. Người Nhớ, Người Đã Lãng Quên Từ Lâu.](#)

[Q2. Chương 2. Nữ Tử Huyết Y](#)

[Q2. Chương 3. Vì Một Người?](#)

[Q2. Chương 4. Có Người Muốn 'Cửa Đổ' Nàng](#)

[Q2. Chương 5.](#)

[Q2. Chương 6. Xảy Ra Án Mạng](#)

[Q2. Chương 7.](#)

[Q2. Chương 8. Nghi Vấn](#)
[Q2. Chương 9](#)
[Q2. Chương 10. Dịch Bệnh Bắc Biên Cương](#)
[Q2. Chương 11. Có Người Giỏi Trò](#)
[Q2. Chương 12. Dùng Sáo Trúc Điều Khiển Thi Xác.](#)
[Q2. Chương 13.](#)
[Q2. Chương 14. Hắc Y Nam Tử.](#)
[Q2. Chương 15. Thăm Dò](#)
[Q2. Chương 16.](#)
[Q2.Chương 17. Thạch Động](#)
[Q2. Chương 18. Tử Động Xích Hà Cung](#)
[Q2. Chương 19. Bị Thương](#)
[Q2. Chương 20.](#)
[Q2. Chương 21. Ác Mộng](#)
[Q2. Chương 22. Xích Liệt](#)
[Q2.Chương 23.](#)
[Q2. Chương 24. Kết Nghĩa Kim Lang](#)
[Q2.Chương 25. Đi Xứ](#)
[Q2. Chương 26. Quốc Sư Di Quốc.](#)
[Q2. Chương 27. Mưu Kế](#)
[Q2. Chương 28. Mắc Mưu](#)
[Q2. Chương 29. Thương Tâm](#)
[Q2. Chương 30. Đối Chiến.](#)
[Q2. Chương 31. Yêu Đạo](#)
[Q2. Chương 32. Truy Nã Xích Liệt.](#)
[Q2. Chương 33. Lần Đầu Đến Liêu Quốc Gặp Bảo Cát.](#)
[Q2. Chương 34. Giúp Đỡ.](#)
[Q2. Chương 35. Phí Duyệt Thành.](#)
[Q2. Chương 36. La Mạn Gia Tộc.](#)
[Q2. Chương 37. Chuyện Xưa](#)
[Q2. Chương 38. Nạp Lan Hình Nhã Bị Thương.](#)
[Q2. Chương 39. Lừa Chọn Đôi Mắt Tốt.](#)

[Q2. Chương 40. Dụ Dỗ.](#)

[Q2. Chương 41. Vùng Cấm](#)

[Q2.Chương 42. Hạ Huyền.](#)

[Thông Báo Nhỏ](#)

[»Nghị Vấn Nhỏ«](#)

[Q2. Chương 43. Địa Động-Truyền Tống Trận.](#)

[Q2. Chương 44. Hạ Gục Xích Dụ Yên.](#)

[Phiên Ngoại 2.](#)

[Q2. Chương 45. Bị Khống Y Kiểm Khống Chế.](#)

[Q2. Chương 46. Nàng Là Muội Muội Người!](#)

[Q2.Chương 47. Từ Biệt](#)

[Q2. Chương 48. Trở Về Phong Nguyệt Vương Triều.](#)

[Q2. Chương 49.Hoàng Hậu Phong Nguyệt Vương Triều.](#)

[Q2.Chương 50. Bạch Nhi Xuất Giá.](#)

[Q2.Chương 51. Tâm Ý Của Tân Lang.](#)

[Q2. Chương 52. Tam Vương Gia Phong Nguyệt Vô Thần.](#)

[Q2. Chương 53. Cường Ép Làm Khách.](#)

[Q2. Chương 54. Biến Cố Nơi Biên Cương.](#)

[Q2. Chương 55. Xuất Chinh.](#)

[Q2. Chương 56. Đưa Nàng Đến Nam Cương.](#)